CANI
BALII

CANIBALII

Iulia Iakovleva

green spot

CANIBALII

CANIBALII

Iulia Iakovleva

green spot

IULIA IAKOVLEVA

CANIBALII

Traducere din limba rusă de Radu Părpăuță

Lebăda Neagră

Yulia Yakovleva
Original title Каннибалы

www.blackswanpublishing.ro
Editura Lebăda Neagră
Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

ISBN print: 978-606-9682-86-9
ISBN ePub: 978-606-9682-87-6
ISBN pdf: 978-606-9682-88-3

Credit foto copertă © iStock.com/lambada

LIBRIS
We know
books

The publication of the book was negotiated through Kessler Agency and Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency *www.bgs-agencv.com.*
Publicarea cărții a fost negociată prin Kessler Agency și Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency *www.bgs-agencv.com.*

Published with the support of the *Institute for Literary Translation, Russia.*
Acest volum a fost publicat cu sprijin financiar acordat de către *Institute for Literary Translation din Rusia.*
www.institutperevoda.ru

Iulia Iakovleva este scriitoare, critic de teatru și balet și dramaturg. Este autoarea volumului *ABC of Ballet*, dar și a unei serii de cărți pentru copii, *Leningrad's Tales*, prima din această serie, Stolen City, fiind nominalizată pentru Premiul „Iasnaia Poliana" și câștigând premiul pentru traducere In Other Words 2017 al editurii britanice Penguin. Iulia Iakovleva trăiește în Oslo, Norvegia.

Toate personajele, locurile și evenimentele descrise sunt imaginare. Teatrul nu este Balșoi Teatr, ci unul închipuit. Opiniile personajelor nu coincid cu cele ale autoarei. Orice asemănare cu persoane reale și istoriile acestora este întâmplătoare și nepremeditată.

Lui Alexandr Rodneakov

„Actorul: Tragediile, sir. Omorurile și demascările, atât cele generale, cât și cele individuale, deznodămintele, atât cele neașteptate, cât și cele necruțătoare, melodramele cu travestiri la toate nivelurile, chiar și filosofic.
Vă introducem în lumea intrigii și iluziei… clovni,
dacă este de folos, vă putem prezenta ucigași, duhuri și lupte, dueluri, eroi și ticăloși îndrăgostiți care suferă – se poate și în versuri; comici, vampiri sau și una, și alta laolaltă, femei necredincioase în toate chipurile și fete siluite – ca să sporească naturalismul – de fapt, astea țin deja de realism, pentru care există prețăluirile mele.“

Tom Stoppard,
Rosencrantz și Guildenstern sunt morți

Capitolul 1

1

Nu mi-a plăcut să mor.

De obicei îți imaginezi totul astfel: ca pe o bătaie din palme asurzitoare și tu nici măcar nu ai înțeles că aceasta ține de tine, așa cum a venit, un întuneric de nepătruns, moale precum catifeaua.

Așa mi-o reprezentam, atunci când cădeam pe gânduri; cum se poate sfârși în timpul interpretării, ca să zic așa.

Dar iată că totul s-a dovedit a fi cu totul altfel. Se zice că viața înșală. După cum s-a dovedit, moartea de asemenea. În primul rând, se moare mult timp. În al doilea, se moare greu. Iar întunericul nu vine nicidecum. Ardeau felinarele cu aureole umede. Stropi de luminițe plescăiau în apă. Lumina se oglindea lins în asfaltul negru și ud.

În Piter asfaltul este de obicei ud (bine, nu întotdeauna, dar de obicei). Pe fondul cerului se vedeau niște deșirături schilave cu ciocuri și mai întunecate: macaralele portului. Apa curgea

șiroaie. În zona de încărcare totul duduia și se zgâlțâia – în portul orașului se lucrează chiar și noaptea. Anume aceasta am luat în calcul când am așezat pânda aici. Nu am greșit. Au venit, așa cum a spus informatorul.

Am greșit doar asupra faptului că nu cărau țigări fără frahturi de la vamă. Nimeni nu se va apuca să tragă din cauza unor nenorocite de țigări. Chiar în portul Piterului. Chiar în... După aceea am început să-i numim pe toți curajoșii nouăzeciști, până atunci erau, pur și simplu, nouăzeciștii. Anul ’96, ca să fim exacți.

Pare-se, aveam perforat plămânul. Din rana făcută de țeavă durerea mă lovea înăuntru cu intermitențe, odată cu sângele. Îmi năpădea pieptul. Cam înțelegeam ce se petrece: sângele năvălise în cavitate, împingea deodată totul – frahturile, vasele de sânge, terminațiile nervoase. Parcă înăuntrul tău crește un miez de fier. Ciudat, în astfel de momente, pare că asculți concomitent, dinăuntru și din afară, ceea ce se petrece. Și, din cine știe ce pricină, nu ești panicat.

Iritarea îți vine doar din faptul că în coaste te taie o muchie ascuțită; și nu poți să-ți schimbi poziția – ai trupul greu și confuz, ca un catarg intrat la apă. Nu e o metaforă, eram ud – împușcătura mă aruncase într-o băltoacă. Era una dintre acele băltoace întinse și adânci, cu apa cărora tiriștilor idioți le place să stropească pietonii de pe marginea trotuarului. Mi-am zis doar – la dracu! Însă nu din cauza împușcăturii. Din cauza băltoacei.

După aceea, medicul mi-a explicat în felul următor. În astfel de momente, în corp pompa de adrenalină se blochează. Se înfundă cu totul. Firește, trebuie să-i mulțumim pentru asta.

Am auzit înăuntru cum se umflă, crește miezul de fier.

Iar în afară am auzit pași. Pe asfaltul ud. Un sunet scârbos de plasture smuls.

Eram cu obrazul culcat pe asfalt (mulțam, nu în băltoacă). Zgrunțuros, deja încălzit de fața mea. Și am văzut bocanci. Maro, cu găurele, la șapte ace. Se vede treaba că italienești. Și mi s-a făcut așa de ciudă! Că nu l-am aranjat pe ticălos, că va merge în continuare în bocancii săi… Dar nu-mi părea rău să mor. Sunt obișnuit de multă vreme cu acest gând. Odată și odată totul se va sfârși; și e posibil ca aceasta să se întâmple „în timpul interpretării“. În principiu, te deprinzi cu gândul în așa măsură, că nici nu te mai gândești la moarte deloc. Iar pe urmă? E totuna, așa vine treaba.

Așa-i viața. Doar n-o să ieși în fiecare zi din casă, cugetând. Dar dacă mi se va prăbuși sub picioare casa scărilor? Dar dacă o să-mi cadă în cap copertina de la intrare? O mașină va da buzna întâmplător de după colț, cu șoferul adormit pentru câteva secunde – ultimele din viața ta. Casa scărilor rămâne pe loc, copertina stă țeapănă, șoferii sucesc volanul. Și, de obicei, merge treaba. În orice caz, până acum, am dus-o cum am dus-o.

Pantalonii de deasupra bocancilor bengoși și-au schimbat poziția. Se vede că tipul s-a așezat pe vine. Niște mâini mi-au desfăcut scurta de piele. Și-a băgat pistolul subsuoară ca să nu-l stingherească – m-am uitat la lucirea făcută de lună pe țeavă. Mâinile lui m-au scotocit, s-au vârât în buzunarul interior. A ieșit la suprafață un act. A țăcănit un buton.

— Copoi, vasăzică.

Se vede că avusese îndoieli până acum. Se neliniștise. Nu cumva alți frățiori puseseră pândă aici? A, nu, iubita noastră miliție. Dovada a zburat pe asfalt. Mi s-a făcut din nou ciudă.

Dacă aș fi știut că vin aici pentru iarbă, aș fi adus cu mine cavaleria, nici dracu' n-ar mai fi scăpat. Eh...

Pe urmă a mai găsit în act încă ceva.

— Uite!

— Ce-i acolo? întrebă un glas nerăbdător.

Încă unul.

Tăcerea veni drept răspuns. Se vede că primul a ridicat mai sus actul, arătându-l celuilalt. Ce dracu mai poate fi? Nu arată banii mei. Al doilea nu zise nimic. Dar am auzit iarăși același sunet scârbos, de scai tăvălit pe jos. Al doilea se apropia. Scuipând în băltoacă asemenea unei foci care-și dă duhul, m-am silit să mă întorc pe spate. Miezul de fier dinăuntru s-a rostogolit și el, în așa fel încât ochii îmi scăpărau de durere. Însă acum vedeam moaca primului tip. Urechile ca doi colțunași, nasul zdrobit, fruntea de neanderthalian. Fost boxer. Studia poza din actul meu.

Glasul îi sună ciudat:

— Aha, e țângău.

Mi-am amintit: poza. Uite la ce se uitau ei. La figură. Molatică și chealǎ, cu trăsături gingașe și grațioase, tăiate și modelate pe o jimblă bucălată. Toți pruncii sunt ridicoli. Ziua la direcție îmi luam această poză de pe față, o băgam în dosar, ca să... în fine. Și spre seară uitam cu totul de ea.

În acest moment, de la subsuoara fostului boxer, pistolul i s-a mutat în labă. I s-a deschis fanta gurii:

— Uite cum vine treaba. Nu e din cauza mea, ci dintr-a ta, debilule, rămâi fără zile.

Pașii celui de-al doilea au început să depene mai repede, ca și cum un pendul ar porni mai iute. Fugea timpul cel din urmă, cel care mi-a mai rămas din viață.

Fostul boxer a întins mâna cu pistolul. În întuneric, scurta lui de piele părea unsă cu icre negre. Mă tot uitam la moaca lui. La ochii mici de sub fruntea teșită. La urechile turtite. Aceasta să fie moartea mea?

— Te-ai lămurit?

Pauza a durat câteva secunde. A fost de ajuns. Am simțit cu coada ochiului o mișcare întunecată. S-a ridicat brusc în sus o mânecă neagră. Apoi mi s-au întipărit în minte două figuri. Una în scurtă de piele, cealaltă în palton. După figură era bine aranjat. Mi-a amintit fără să vreau de „omul în cutie“ al lui Cehov. Primul a îndreptat pistolul spre mine. Celălalt a lipit țeava fix și fără zgomot de urechea-colțunaș a boxerului. Mai departe a fost așa cum mi-am închipuit întotdeauna, un sunet nu prea tare de aplauze. Și figura celui în scurtă de piele parcă s-a înmuiat, s-a surpat și a căzut. Apoi s-a izbit tare, ca o nucă de cocos, cu capul de asfalt.

Oare a văzut el după aceea acest întuneric tăcut, de nepătruns? Nu se putea înțelege după fața lui moartă. Gloanțele au smuls o mare parte din craniu. Sângele curgea într-o peliculă lată și neagră.

„Omul în cutie“, mai bine zis în palton scump, s-a apropiat. Nu știu ce fel de bocanci avea. Dar bănuiesc că tot de calitate. Întotdeauna i-a plăcut ce este mai bun, și acum îi place: cele mai bune gagici, cele mai bune aspiratoare de gagici, cele mai bune țoale; rahat, nu-i trebuie. Mă uitam în sus, la cerul fără stele. Piterul e aproape întotdeauna acoperit de nori. Nu mai aveam puteri să întorc capul. Tipul îmi privi chipul fără interes, însă i-am observat o oarecare… tulburare, oare? Și reverele paltonului.

S-a așezat pe vine. S-a uitat iarăși la fotografia de țângău din actul meu. Și-a abătut privirea. Caraghios. Mda, bandiții sunt sentimentali, pisoiașii, pruncii, mama bună, sfânta mamă – uite, chestii de astea. Nu m-am abținut. Am simțit cum se umflă pe buze o picătură de sânge, a plesnit, năpădindu-mi ochii, obrajii, fruntea presărată cu praf umed. Gura mi s-a umplut dintr-odată cu sânge. Îmi șuiera în piept. Dar s-a făcut că mi-am auzit propriul glas:

— Ești băiat bun, așa-i?

Acum sângele îmi curgea pe bărbie. El mă privi din nou în ochi. O mutră rusească obișnuită. Parcă s-ar fi gândit la o întrebare.

— Nu, răspunse el serios.

Și iarăși am văzut pistolul. Mă termină?

Pe urmă am văzut un capăt de cârpă. Își curăța pistolul. Prin intermediul cârpei l-a pus în mâna mea. A strâns în jurul mânerului degetele ca lemnul – ale mele.

— Sunt un om rău, m-a avertizat.

Și a plecat. În altă parte. Nu acolo unde deja, într-un licărit dens, vuiau sirenele miliției.

Oricum m-aș suci și m-aș învârti, el mi-a salvat viața. Uite așa ne-am cunoscut!

Povestesc despre aceasta, ca să explic cum s-au desfășurat mai apoi toate celelalte. Totuși, el mi-a salvat viața. Anume el a avut milă de un copil străin. Acesta este lucrul principal pe care am vrut să-l știu despre el în toți acești ani. Și ce mai trebuie să știm unul despre altul? De ce să mă mai țin, când totul se schimbă în jur?

De-a lungul anilor am crezut că, asemenea tuturor oamenilor buni într-un loc rău, el se rușinează puțin de buna

lui calitate, o ascunde de ceilalți, de vampiri.

De-abia acum am înțeles. Atunci nu m-a mințit. În genere, este destul de cinstit. Nu minte fără a fi absolut obligat. Ca să fiu cinstit pentru socoteala de la Hamburg. În acea noapte eu l-am mințit. Așa a ieșit. Când aveam gura plină de sânge, nu e vorbă, de aceea, să spunem așa, eu nu i-am spus adevărul. Despre poza din act, din cauza căreia m-a deplâns. Dar voi povesti cumva despre acestea mai încolo. Acum este important că în acea noapte el nu m-a înșelat. Atunci a spus adevărul curat. El este un om foarte rău.

Atunci cum se face că întotdeauna vedem numai ceea ce vrem să vedem? Ceea ce așteptăm. O fâșie îngustă în locul unui tablou de ansamblu, ba și aceea neconformă cu adevărul. Nu omul așa cum este, nu situația, ci ceea ce ne-a învățat deja viața. Lecțiile ei inutile, ceea ce ai văzut deja mai înainte, cu ce ești deprins. Iar nu ceea ce este în realitate. Trecutul învinge întotdeauna viitorul – așa e oare?

Iată unde este pânda.

Cum de iese așa? De ce? A?

2

Există astfel de zile, când totul merge ca un cur, credea Sveta. Pur și simplu astfel de zile. Bei o cafea, te plictisești la serviciu, debitezi „Bună ziua, cu ce vă pot ajuta“ și „Numai bine“, așa încât obrajii încep să te doară din cauza zâmbetelor.

Nu rareori Sveta se gândea că datorită obrajilor ei antrenați putea să spargă și nuci. Mai bine decât între buci. Dar nu erau bani de abonament la fitness-centre, nici chiar cu remiză pentru colaboratori. Desigur, poți să alergi pe stradă, nu trebuie să plătești. Dar diminețile vrei să mai dormi un pic. Iar serile, la lumina becurilor de la blocuri, te cam cuprindea teama. A rămas să nu alerge, ci să hoinărească aiurea. În general, este dăunător să respiri aerul moscovit din tot pieptul. Citise chestia asta. O revistă dădea sfaturi să se antreneze în încăperi închise dotate cu climatizator și purificator. Adică te trimitea la fitness-clubul pentru care nu sunt bani.

Adică aceștia erau – pentru abonament, chiar cu remiză pentru colaboratori. Dar, se înțelege, numai abonamentul e puțin. Asta atrage după sine șort de sport elegant, bustieră de sport, jambiere și tricou de la Stella McCartney, pantofi de cross de bună calitate și o geantă în care să pui toate astea. Măcar Adidas. Da, și prosop, Calvin Klein. Minim. Iese scump. Firește, poți să cumperi totul de la H&M. Dar nu se poate. Totul trebuie să fie la vedere.

Sveta verifică dulăpioarele, scoase și aruncă șervețelele aruncate acolo, ambalajele, plasturii dezlipiți, recipientele goale de șampon, de gel, de loțiuni. Pe mâini are mănuși de plastic de unică folosință, dar era totuna:

— Uite, scroafele! se mira ea de fiecare dată. Bogătașe și atât de puturoase. Oare lor nu le e scârbă?

Ei i-ar fi scârbă. Trebuie să strângi după tine. Să fie frumos și la vedere.

Sveta era întotdeauna la vedere. Dincolo de comptoarul recepției. În garderoba în care e musai să curețe la fiecare două ore. Pe lângă ea umblă de colo-colo cucoane goale, aruncând

intenționat prosoapele – arătându-se pe ele, belind ochii la altele. De bună seamă, nu e destul că își arată una alteia tricourile de la Stella McCartney. Se măsoară care are țâțe mai mari, care dosul mai umflat. Cui să se mai arate? S-au plictisit demult să se arate soțului, presupunea Sveta.

Goale, sfrijite, cu globuri inestetic de mari în față, ele își strigă din nou una alteia:

— Aici sunt eu, uită-te la mine! Eu exist…

„Sărăcuțele“, încercă să se gândească Sveta. Dar ea însăși nu credea în asta. Cucoanele aveau priviri ca de știucă. Nemișcate și oțărâte. Mai degrabă nu de supărare. De la botox, care paralizează mușchii feței. Dar se uita – parcă erau niște amărâte.

Chiar și acasă Sveta nu reușea să fie ea însăși: împărțea bucătăria, coridorul, baia și toaleta cu vecina Ira. Ira e o fată liniștită și simpatică, dar orișicât, nu arunci o hârtie pe jos. Nu că ar vrea să arunce hârtii pe jos. Chestiunea stă în principiu. Sveta le strângea atent, pe urmă le punea într-un pachet nou și numai după aceea le arunca la găleată – de fapt, un elegant coș verde.

— Față de străini nu e frumos, o îndrumase maică-sa toată copilăria.

Odată Sveta a găsit în dulăpiorul garderobei un inel gros de argint. L-a strâns în mână. L-a băgat în mănușă. Inima îi bătea nebunește. A continuat să deretice ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi a băgat mănușa făcută mototol în buzunar. Acasă a cântărit inelul, era mare. Pe Internet a găsit marca, una scumpă. De atunci n-a mai nimerit nimic interesant în vreun dulăpior.

Acea zi a început cu faptul că a ars cafetiera. De aluminiu, italiană. Nu a forfotit când a trebuit, nu a șuierat, iar în jurul capacului au apărut niște beșicuțe cafenii. Sveta a răcit-o sub robinet, a desfăcut-o. A reieșit că s-a ars inelul de cauciuc. Se vede că strânseseră piesele prea tare. Sau cafetiera nu era în realitate italiană, ci un rahat obișnuit chinezesc. Căci e cumpărată de la Moscova, nu din Italia.

Apoi a trebuit să ia metroul – în „Alekseevkaia“ era o masă compactă de oameni, nici nu putea să se gândească să se strecoare în vagon. Pe urmă trebuia să bea undeva cafeaua. S-a întors la ușa de sticlă de pe Tverskaia. Mirosea bine. Dar mătușica din față își alegea cafeaua cu atâta grijă, de parcă îi era dat să bea numai asemenea cafea câte zile mai avea de trăit. Ar fi vrut să-i tragă un picior în fund. Sveta se dădu la o parte, înțelegând că întârzie la lucru. Deja întârziase. Dar a întârzia cu o cafea ar fi fost cât de cât mai bine, decât a întârzia fără cafea. Așa că a așteptat ceașca sa din carton. Poate că se descurcă și așa. În clubul lor de fitness, primii clienți se grăbeau, de obicei, să se „marcheze“, trecând cardul clubului peste terminal. Nici nu au nevoie de recepție.

Și abia când și-a scos jacheta, și-a pus insigna, s-a repezit în spatele recepției, adunându-și părul într-o coadă de cal cu o bandă elastică, și-a spus că a scăpat, într-adevăr, cu noroc. Dar tocmai în această dimineață a venit doamna să se antreneze. Big Madame. Proprietara nu doar a acestui club, ci a întregii rețele și o fană a antrenamentului. De obicei, se antrena în Rublevka, mai aproape de casă. Ori de data aceasta a petrecut noaptea în oraș. Ori a avut devreme o întâlnire de afaceri aici, la Marriott. Sau poate a divorțat de soțul ei.

Nu, Sveta nu era o pasăre atât de importantă încât proprietara s-o concedieze personal. Madame îi trase o săpuneală managerului Seva. Se prea poate că nici măcar din cauza recepției pustii. Nu numai din cauza aceasta, în orice caz. Nu știi niciodată câte nu sunt așa cum ar trebui într-un club. Seva se ambală cu venele de la gât deja umflate. Inflamat de imposibilitatea de a se zborși la șef, își dezlănțui nervii necheltuiți unde apucă, pe Sveta.

Și numai atunci Sveta își dădu seama de cât timp și cât de mult dorea să-i spună. Ei bine, de ce să tacă, dacă totul este deja clar? Și Sveta se porni.

— Acuma tăticuțul să-ți dea păpică! îi țipa Seva în spate.

— O să-mi dea! se răsti ea.

Monstrul!

Pe Tverskaia Sveta rămase uimită. De cât timp nu mai văzuse Moscova la lumina zilei și într-o zi obișnuită! Moliciunea o cuprinse. O zi fabuloasă, aproape nesfârșită, stătea în fața ei. Și senzația de parcă a scăpat de la școală. Pâcla de septembrie părea plăcută, nu tristă.

Sveta găsi o cafenea drăguță. Comandă cafea și un ștrudel cu mere năclăit în vanilie. Se așeză la masă, își desfăcu jacheta. Făcu o poză cu ștrudelul și cu cafeaua. O postă pe Instick. Își trase farfuria mai aproape.

Dar moliciunea plăcută dispăru. Sveta desprinse cu furculița o bucată de ștrudel. Nu-i venea să mănânce. Neliniștea o zgândărea – o luase greșit drept foame. Când la Moscova schimbi apartamentul și o lungești de la o leafă la cealaltă, n-ai timp de pauză.

Scoase din nou telefonul. Vacanțe la Moscova.

Sveta nu se temea. Moscova înghițea plevușcă din asta măruntă cu tonele. Pretutindeni se solicitau chelnerițe, fătuci la recepții, vânzătoare. Trebuia doar să alegi locul mai atrăgător. În lanțul de cafenele pute a unt ars. La McDonaldsuri e un public respingător. La IKEA orăcăie puștii și e aerul uscat, din cauza căruia peste un ceas te doare capul – se vede treaba că de aia acolo se ceartă cuplurile. Sveta mai dădu click, mai căută. Mai avea de unde alege. Existau variante. Asta o liniști puțin.

Pe urmă merse la cinema. Să se distreze. În întunericul sălii gândurile i se răsuceau în căutarea unui loc de muncă. Mai bine zis, de bani. Dar filmul îi plăcu.

Pe urmă se îmbrânci alături de lume spre centrul comercial. Mâncă salată. Se convinse încă o dată că aceste cafenele – nu, nu și nu!

Încercă un braț de boarfe la Zarea. În timp ce ești în cabina de probă – bine. După ce o scoți din magazin – te întorci imediat. Pe dată se transformă totul și vezi că ești înfășurată într-o zdreanță sintetică, de parcă, după ce ai plătit, s-a risipit un fel de magie. Sveta nu se lăsa prostită.

Și ce rost are să cumperi acum, dacă în ianuarie va fi promoție? Aruncă boarfele vânzătoarei cu insignă – să le pună ea la loc. Dar, apropo, Zarea e și ea o variantă, dacă-i pe-așa.

Pe stradă Sveta simți cum asupra ei năvăli deodată totul: Moscova, septembrie, o zi lungă și pustie. Voia să bea ceva. Văzu o firmă verde: Abeceul gustului. Scump, firește. Dar n-o să dea faliment de la o sticlă de apă minerală.

Sveta trecu pe lângă rafturi cu coșul gol în mână. Se uită la puținii cumpărători. Uite ăsta – e singur săracul. Iar ăsta se pregătește de o întâlnire. În coș se bălăngănesc bucăți de

brânză, struguri, o cutie cu bomboane de ciocolată. O sticlă cu etichetă roz lucios stă aplecată peste toate acestea.

— Ei, ăsta bărbat! remarcă Sveta.

Se uită pe rafturile cu sticle. Voia să se îmbete decisiv și irevocabil. Se uită mai întâi la preț. Se îngrozi. Dar ceva-ceva totuși găsi.

Introduse cardul la casă. Terminalul bâzâi. Emise bonul scurt.

— Nu sunt suficienți bani în cont, remarcă rece casiera, uitându-se undeva în chakra plexului solar.

„Oare trebuia să spună asta cu glas tare?“ îi sări muștarul Svetei. „Acuma tot rândul știe.“

Înălțându-și râtul de porc, casiera făcu o mișcare cu mâna, ca să dea sticla la o parte. Sveta simți că pur și simplu vrea s-o bată. Dar s-o bată muci.

— Stați puțin… Achit cu numerar.

Casiera aștepta, uitându-se visătoare deasupra casei.

„Pentru ca prințul de la rând să se îndrăgostească de ea“, se gândi Sveta.

Se apucă să scociorască în geantă, aruncând din buzunărașele pentru hârtii și monezi totul pe farfurioara de plastic din fața casei. Ținea telefonul în mână, ca să nu deranjeze. Simțea cum roșește. Erau bani mototoliți. Fața casierei deveni și mai visătoare. Se vedea că abia își ascundea furia, dar își lua o moacă de supervizor rece.

Telefonul îi sună drept în mână și, deși momentul era cel mai nepotrivit, Sveta răspunse fără să se uite la număr.

Casiera se apucă să numere banii. Îi netezea în mâini. Așeza monezile.

— Alo!

— Aici Smirnova, zise un glas ca din nori.

Toate lucrurile o enervau azi.

— Ira nu-i cu tine?

Ira, vecina Svetei, lucra la Smirnova ca doică. Nu pentru mătușă, desigur, ci pentru micuțul ei, Kostik. Răspunse în receptor:

— Nu.

— Mai trebuie două ruble! zise casiera de data asta.

Avea un ton de procuror.

Sveta simți că ia foc de la piept și până la frunte. Zise în silă, uitându-se la casieră în gol:

— Am mare trebuință.

Și minți pe neașteptate:

— M-a părăsit gagiul.

Casiera se uită pentru prima dată la ea.

— Nu trebuie să bei! bălmăji, dar încet, și băgă banii în casă – solidaritate feminină.

— N-am văzut-o pe Ira de dimineață. Dar ce s-a întâmplat? răspunse Sveta la telefon.

Dar Smirnova deja întrerupsese.

Sticla plescăia plăcut în geantă, șoptindu-i unde sunt cheile. Sveta deschise ușa. Era o casă mare – stalinistă, făcută după război. Cu tavan înalt și casă spațioasă pentru ascensor, în care plutea un lift renovat de puțin timp. Îl găsiseră prin intermediul unor pile de pile. Așa că nu te calicea fiind prea scump. Dar tot a trebuit să scoată două mii. Sveta găsise apartamentul, de aceea și-a ales prima camera. A luat una, chiar dacă avea rafturi pentru cărți (praf!), însă mare. I-a plăcut în mod deosebit ușa. Nu ușa, ci ușile, două canaturi cu gemulețe. Asta Svetei i-a părut eleganță. Și parchetul de brad. Ce-i drept, de la fereastră se

vedea depoul de tramvaie. Adormea târziu în noapte și începea să bubuie din nou tot în adâncul nopții, dar de data aceasta de partea cealaltă, silindu-te să-ți aduci aminte cele învățate la școală din Pușkin: „Zorii se schimbă, alții se grăbesc“. Nu era nicio problemă. Sveta dormea cu dopuri în urechi. Ira a primit camera mai mică. Bucătăria vastă din acest apartament înlocuia salonul. În colț era chiar o canapeluță care se vedea printr-un gol de ușă chiar din hol – dacă nu era un coridor (tot cu rafturi pentru cărți).

Pe canapeluța din bucătărie se ivi Mișa, proprietarul apartamentului lor. Picior peste picior, mâinile încrucișate pe piept. Sveta strânse cu cotul geanta cu sticla.

— Salut! bălmăji el posomorât.

Și trecu imediat la treabă.

— Unde-s banii?

În genere, Mișa nu era lăsat să aștepte. Îi lăsau banii pe masa din bucătărie, în ultima joi a lunii. O lună Sveta, cealaltă Ira. După faptul că seara plicul nu mai era, înțelegeau că ziua fusese Mișa. Nu le făcea probleme. Nici cu inspecțiile idioate neașteptate, nici cu cererile idioate de a avea grijă de servanta bunicii (apartamentul rămăsese deja fără servantă – bunica lui Mișa era o intelectuală, jurnalistă, traducătoare sau așa ceva). Nici cu rude neașteptate care trebuiau să înnopteze urgent „undeva“. Mișa era o comoară. Îl stricau numai perciunii rari pe fața grăsoasă, feminină și o slăbiciune – autosuficiența neplăcută că e „băștinaș moscovit“, cum o definea Sveta, care nu aprecia asta. Moscova e un oraș de „venetici“, ce e aia moscovit?

— Ira a lăsat! a răspuns. Luna asta trebuia să plătească Ira.

— Da? Numai că eu n-am găsit nimic, spuse iritat Mișa.

Sveta intră și văzu că masa era goală. Minte sau nu? Până acum nu mințise.

Mișa tresări:

— Mergi întotdeauna în ghete pe parchet?

Sveta se uită la dușumea.

— Scuzați!

Desfăcu șireturile. Scoase un picior, celălalt.

— Ira nu a lăsat.

Mișa accentuă pe „nu“ și se enervă imediat – pe buză îi apărură câteva picături de transpirație. Cazul mirosea a conflict, iar băștinașul moscovit Mișa nu se pricepea la asta și se temea. Are o înfățișare de să-și dea duhul – îl pricepea Sveta. Scoate-ți ghetele în fața lui, ca și cum chiar va curăța podeaua după aceea. Prostovanul!

Dar Ira! Cum vine asta – nu a lăsat? Toate erau în ordine cu Ira. De obicei.

— Luna asta e rândul Irei.

— Puțin îmi pasă al cui este rândul. Nu vreau să mă bag în asta. În general, nu trebuie să știu cum v-ați înțeles între voi.

Mișa vorbea puțin cam mult și puțin cam repezit, ca un stăpân al situației, adică al apartamentului. Ce poți să-i faci?

— O mie de dolari, vă rog…

În general, Ira nu trăgea clapa. De obicei.

— Imediat, îl liniști Sveta.

Scoase telefonul.

— O să-i telefonez. E foarte ordonată.

Mișa fu de acord. Aprobă din cap. Și chiar bătu aprobativ din picioarele plinuțe. Acum stăteau unul lângă altul ca doi neajutorați.

Avea numărul Irei printre „cele mai populare“. Așteptă. Bipurile telefonului. Glasul operatorului. Abonatul nu răspunde.

— Nu înțeleg! răspunse Sveta glasului mecanic. Ira doar mi-a promis.

— Vorbește cu ea! șuieră printre dinți Mișa.

Înțelegea că acum trebuie să fie mai sever, dar nu știa să vocifereze.

Sveta formă numărul din nou:

— Poftim, ascultați și singur!

Ambii ascultară bipurile lungi. Pe urmă se conectă pe mesageria vocală.

— Bine, zise Mișa nemulțumit. Mâine.

Și adăugă, ca și cum în interiorul craniului său i s-ar fi spus să se poarte ca un bărbat:

— Mi-e indiferent al cui este rândul de plătit. Banii să fie mâine. Mâine o să vin cu un lăcătuș și, dacă nu-s banii, schimb yala.

— O să fie banii. Doar o știți pe Ira, îl asigură Sveta și se gândi: „Ia te uită, idiotul! Ba încă și băștinaș moscovit și cu bunică intelectuală“.

Închise ușa. Sveta puse sticla pe masă. Se așeză pe canapeaua caldă încă de la fundul lui Mișa.

Formă numărul Irei. Bipuri lungi. Mesageria poștală.

— Irka, salut, aici Svetka, unde ești? Aici Mișa fierbe. Ai pregătit banii? Unde ești?

Pe urmă își aminti că o mai întrebase asta.

Pur și simplu sunt astfel de zile de rahat când… Gata. Trebuie urgent să mai îmblânzească din contururile lumii.

Așeză telefonul pe masă. Începu să caute un tirbușon. Trăgea sertarele, sperând că bunica intelectuală bea. Sună telefonul.

O fi Ira.

— Salut! bombăni în receptor Mișa. Tot eu sunt.

Aminti de comportamentul lui manierat. Și chiar așteptă până ce Sveta își reveni. Totul a fost perfect din punctul lui de vedere, nu?

Mișa continuă.

— Ascultă, m-am gândit. Ai dreptate. Nu sunt la nivelul ei.

„E îndrăgostit de ea?“ se miră Sveta. „Sau de bani este atât de îngrijorat?“

— Găsesc eu bani, nu asta-i problema.

Mai este o problemă. Dar ce trebuia ea să spună?

— Se înțelege, adăugă repede Mișa.

„Dar uite că eu nu înțeleg“, se gândi Sveta: „unde să găsească până mâine banii, nu știa.“

Mișa își drese glasul:

— Hai să dau telefon la poliție.

— Lasă că găsesc eu bani! Doar nu vreți imediat!

— Nu în asta stă problema. Eu vorbesc omenește.

„Omenește nu se taie yala“, se gândi Sveta. Dar zise:

— Totul e-n ordine.

— Hai mai bine să telefonăm!

Își cumpăni spusele și se corectă:

— Eu sun.

Sveta strânse din umeri:

— Telefonați, dacă vreți!

Mișa luă telefonul. Găsi pe site numărul liniei fierbinți, unde ți se propune să suni, dacă bunica a devenit senilă, dacă fiica adolescentă a fugit sau cine mai știe cine. Așteptă răspuns.

Explică. Evident că acolo îl întrebară: „Sunteți soțul?“ De aceea, Mișa răspunse că e un cunoscut, apoi un prieten. Sveta arătă cu un gest. Trebuie o legătură mai serioasă. Mișa făcu ochii mari – nu înțelegea. Apoi își dădu seama și se corectă.

— E adultă fata dumneavoastră, îl informă nemulțumit un glas.

— Ei, și ce? Și omul adult poate să se piardă.

Mișa nu convinse, cu atât mai mult nu ordonă. Termină fără vlagă.

„E și asta o metodă“, gândi Sveta.

— Nu există motive pentru cercetare, zise răspicat un glas, dar se vede treaba că și-a dat seama că vorbește cu un om și despre un om, așa că își înmuie tonul:

— Ați căutat pe la cunoștințe, rude?

— Nu mai avem unde să sunăm, se amestecă Sveta. Nu mai are pe nimeni aici, în Moscova.

— Din alt oraș? o întrerupse glasul.

— Ei, da!

Sveta se simți atinsă pe neașteptate ea însăși.

— Probabil că a plecat la vreo rudă și a uitat să vă spună. Sau nu a vrut, iar dumneavoastră ne distrageți de la adevăratele probleme! i se răspunse cu reproș.

— De bună seamă, zise Sveta. În alt oraș…

Bipuri.

— De bună seamă că au dreptate, bâigui și Mișa. Linia fierbinte trebuie să lucreze limpede, repede și după reguli. Hai să telefonăm pentru orice eventualitate la rudele ei.

— Dar nu-i cunosc rudele! La urma urmei, ce vă pasă de câteva mii de dolari! Doar am spus – îi voi găsi mâine. Poimâine în cel mai rău caz. Dați-mi un pic de timp.

Mișa se uită la ea. Fața i se lăsase ca o ușiță de carton de la un chioșc.

— Bine. Poimâine, zise el rece.

Și de data aceasta plecă.

Găsi un tirbușon. Telefonul sună iarăși. Sveta verifică cine e. Era Smirnova, mămica acelui băiețel. La care Ira mergea ca un fel de doică. Sveta răspunse, simțind cum un ghem rece îi ia naștere în stomac:

— Alo!

Stomacul se contractă imediat. Smirnova plângea. Smârcâia și respira zgomotos. Sveta se sperie.

— Ce-ați pățit!?

— Ira… Ira…

Pe Sveta o trecură fiorii.

— Iartă-mă… Căutăm peste tot… Poliția și Lera. Ira a plecat cu Kostik să se plimbe…

Printre smârcâieli reuși să spună:

— Și nu s-au întors.

3

Un copil pierdut, ba încă și atât de mic – Kostik mergea deja, dar încă nu vorbea – era, firește, altă treabă. Pe Kostik îl căuta și poliția, și, cum s-a exprimat mama lui ieșită din minți: Lera. Detașamentul voluntarilor „Lera“, numit astfel după numele unui copil pierdut cândva. „Lera“ căuta oameni.

„Bine măcar că n-am apucat să mă fac praștie“, se gândi Sveta când se afla în metrou. „Mirosul de vin ar fi fost ca dracu’.“

Un tip de la „Lera“ s-a oferit să vină după ea cu ajutorul telefonului, dar Sveta i-a spus că e mai repede cu metroul. Și mai puțin dificil.

Mai bine decât să stai singură și să te autocompătimești. Iar acum cugeta. De bună seama că tipul le spune la toți că ea se târâie acum prin oraș, că o să-i smulgă telefonul din mână. I se făcu puțin rușine. Dar pentru puțin timp. În genere, Sveta socotea rușinea un sentiment extrem de neproductiv. Își imagină o cameră spațioasă, mișunând de oameni. Pe jachete tip se lăfăiau litere mari. Probabil că văzuse în vreun film.

Smirnova locuia pe bulevardul Vernadski. La metrou Svetei îi sări în față un tip îndesat:

— Sunteți Sveta? Eu sunt Oleg, de la „Lera“.

Dar numele de familie? voi să întrebe Sveta. Nu-i plăcea familiaritatea – prea repede se transforma în grosolănie. Dar Oleg deja porni, aruncându-i din mers și ei:

— Să mergem!

În apartamentul Smirnovei era liniște.

Sveta își atârnă jacheta în cuier.

— Să pregătim o strategie a căutării, explică Oleg.

— Asta-i tot? se miră Sveta. Cam puțin.

— Un grup lucrează la locul de joacă.

Pe o canapea Smirnova își sufla nasul într-o batistă de hârtie. Avea fața roșie, umflată.

— Concentrați-vă, îi spunea aproape supărată o fată în pulover. Acum trebuie să gândiți limpede. Principalul lucru este cum îl puteți ajuta pe Kostik. Ați înțeles?

Smirnova aprobă din cap.

Un tip se aplecă peste masă, sprijinindu-se în mâini. În fața lui stătea telefonul.

— Lucrăm, răspunse din telefon un glas bărbătesc obosit și închise.

— Poliția, explică tipul lui Oleg cel fără nume de familie. Deocamdată nimic.

— Dați telefonul dumneavoastră!

Oleg cel fără nume de familie întinse mâna Svetei. Notaseră alte adrese, numere de telefon de la Smirnova. Verificară adresele pe Google.

Sveta își dădu numărul de telefon. Se așezară împreună la o masă. El întrebă de codul PIN. Se uită și notă câte ceva din istoricul telefoanelor primite. Verifică SMS-ul. Îl notă. Găsi WhatsApp. Îl verifică, îl notă. Nu socoti necesar să-i explice Svetei acțiunile sale sau altceva. Poate că, pur și simplu, nu putea să piardă timpul cu asta. Sveta începu să se plictisească.

Privi cu atenție peste masă. Oleg cel fără nume de familie parcurgea fluxul ei de pe Facebook. Se mută la Ira. Încruntat.

— Ea are și Instagram. Eu nu am, spuse Sveta.

— Foarte bine că v-ați amintit, se însufleți Oleg.

Găsi profilul Irei pe Instagram. Sveta întinse gâtul. Dar tipul sări în sus, mai că lovind-o în bărbie. Strigă:

— Este ceva!

— L-ați găsit pe Kostik? întrebă cu speranță Smirnova.

— Există un indiciu, explică liniștit fata în pulover. E foarte bine, stați liniștită.

„Iată ce muncă!“ „Șezi și încerci să liniștești rudele, ca să nu căpieze.“

Oleg apucă telefonul:

— Cincisprezece zero șapte. Scuarul de la teatru. Liusia, tu cu familia.

Fata în pulover aprobă din cap. Trei bărbați se repeziră în holul îngust și începură să îmbrace jachetele.

Sveta se uită – pe ecran mutrișoara rozalie și zâmbăreață a lui Kostik cu șapcă albastră. În spatele coloanelor. Teatrul, cer de toamnă ce se întunecă devreme, violet-cenușiu. Dar ea unde e?

— Veniți! o chemă nerăbdător Oleg. Acela! Avem nevoie de toate.

Ea își luă telefonul de pe masă. Întoarse la Instagram, renunță la poza cu Kostik.

În liftul strâmt și cald Oleg cel fără nume de familie ordonă:

— Mai formați numărul prietenei dumneavoastră!

Sveta își eliberă cu greu mâna – toate se instalară pe ecran. De data aceasta nu apărură bipuri. Un glas mecanic îi răspunse:

— Abonatul nu poate fi contactat.

4

— Nu trebuie să faci nimic. E doar Consiliul de administrație al teatrului.

— Dar președintele? întrebă Boris, care tocmai primise aceste împuterniciri, dar nu fusese la nici una din ședințe.

— Îndeosebi președintele, confirmă autoritar Vostrov, care, cu o zi înainte, pusese aceste împuterniciri pe umerii lui Boris.

— Ai lucrat balet?

— Nu prea, recunoscu Boris.

Afirmația zugrăvea în culori teribil de mincinoase realitatea. Nu văzuse niciodată un spectacol de balet. Numai niște piciorușe subțirele și fuste tutu fluturând ritmat pe ecranul televizorului în 1991. Dar un asemenea balet văzuseră toți care au prins anul 1991. Trebuia, desigur, să vadă balet la Sankt Petersburg, capitala baletului rus. Dar pe atunci lui Boris nu îi era de balet. Pe urmă s-a mutat la Moscova și nu a fost timp. Acum însă baletul îl ajunse din urmă.

Boris căzu de acord destul de ușor – încă un consiliu de administrație, ce mare scofală! Făcea parte din zece astfel de comitete și consilii, din care culturale erau circa jumătate. Foarte simplu. Boris conducea Rosalmaz[1]. Iar Rosalmaz era o companie pentru extragerea cu precădere – după cum reieșea din denumire – a diamantelor. Dar, în ciuda denumirii, nu numai în Rusia. În Rusia compania plătea impozite – oficiale, în procente. Și neoficiale, sub formă de sponsorizări la zece instituții diverse: universități, centre de cercetare, muzee, biblioteci. Acum, iată, s-a adăugat și un teatru.

Prima sumă nu-l sperie pe Boris. În contract se vorbea despre transferul unei anume actrițe Belova, de la Teatrul din Sankt Petersburg la cel din Moscova. Ambele trupe erau de stat, dar denumirea plății era transfer, ca și cum mutau nu o balerină dintr-un teatru în altul, ci un fotbalist de la un club la altul.

— E în ruble? glumi amabil Boris, deșurubând capacul stiloului Mont Blanc.

Pare-se, după cum auzise, că artistele câștigă puțin: ceva glorie, un petic strălucitor pe biete zdrențe și cam atât. Dar

impresarul Danilian, care a supravegheat negocierile cu balerina, traducerea, condițiile și contractul, a aruncat astfel de priviri asupra lui, că zâmbetul lui Boris a înghețat. A devenit clar. S-a strecurat în versul poetului o greșeală, acum trebuia citit „Oho, glorie, salariu strălucitor".

Boris a dat o semnătură cu litere cât laba gâștei.

— E o mare cinste să fii implicat într-un asemenea eveniment, îi strânse mâna Danilian. Boris îi răspunse cu un zâmbet acru.

Pe urmă pe masă apăru contractul pentru spectacolul de balet *Safire*.

Directorul teatrului și impresarul stăteau cu distincție în spate. Boris examina cifrele. Stiloul Mont Blanc atârna în aer.

— Președintele are un gust rafinat de cunoscător, veni glasul directorului.

Era o complicație oarecum neplăcută. Dorința de a vedea pe scena rusă *Safirele* renumite în întreaga lume, a fost ba exprimată, ba susținută de Viktor Petrov. De asemenea, din Piter președintele a vizitat baletul conform protocolului. A adus la spectacole înalți oaspeți de stat, continuând tradiția sovietică, instaurată încă din vremea țarilor.

Boris se uită la cifre.

— Dumneavoastră ați văzut *Safirele*? încercă din nou directorul.

Glasul directorului era asemenea unei vărguțe cu care un băiețel șfichiuie o pisică nemișcată. A crăpat? Sau doarme?

— *Safirele* către diamante. Frumos sună! plesni grijuliu cu vărguța și Danilian.

Boris se însufleți. Trimise astfel mental un mesaj scurt și lui Vostrov, și întregii rețele Hydro, care se furișaseră în afacerea

baletului. Își așeză semnătura și apăsă parafa.

Acum Vostrov era încântat să-l introducă pe Boris în chestiune.

— Șezi și asculți ce bălmăjesc acolo, îi explică Vostrov obligațiile. Principalul e să nu adormi.

— Și dacă o să mă întrebe ceva?

— Despre ce? se arată surprins, aproape natural, Vostrov.

— Nu știu… Despre balet.

Piotr nu înțelegea de ce l-a mai cărat Boris cu el. Deci, au fost niște motive?

Piotr ședea în fotoliu alături de Boris, dar dădea de înțeles, prin întreaga sa ținută, că el se află aici doar în plan secund. Îi plăcea planul ăsta. Să fie neica nimeni. Ideal pentru observație. Nu se uita la șeful cabinetului.

Însă observa totul.

Poți să injectezi în față fillerină și botox. Culoarea brună conferă feței ceva nobil, ca o patină de bronz. Poftim de află câți ani are Vostrov în realitate! E de aceeași vârstă cu Boris? Vostrov arăta mai bine ca Boris, trebuie să recunoaștem. Nu, pe față nu-i citești nimic, în afară de faptul că pe fața lui Vostrov sunt bani și timp.

Nici corpul nu îl trăda. Pentru un adaos inestetic există costume scumpe. Are Vostrov picioarele strâmbe? O statură ca dracu'? Un fund plat de funcționar cu stagiu? Burta lăsată? Totul este cuprins, învelit, ascuns de costum. Cu un costum bun nu ai nevoie de o siluetă ca lumea. Cu un croitor bun nu e necesar un gust rafinat.

Costumul lui Vostrov era scump și bun.

Nici părul nu arăta rău. Se poate face și un transplant de păr. Părul lui Vostrov a fost tăiat în frunte cu o perie deasă.

„Interesant, de unde i s-a făcut transplantul de păr“, gândi involuntar Piotr. Fața lui – era convins de asta – păstra expresia binevoitoare a omului care nu se prea omoară după conversație, dar nici nu renunță complet la ea. Boris purta conversația cu Vostrov. Dar mai mult vorbea Vostrov. Vorbea cam prea mult, remarcă Piotr. Vocea – iată ce avea întotdeauna.

Vostrov comunică:

— Directorul informează dintru început. Eu nu vă voi învăța să faceți bani, dar dumneavoastră pe noi nu ne învățați aici să facem artă.

— Parcă e puțin… Deodată o să se pună pe întrebări, nu cedă Boris.

— Să răspunzi întotdeauna simplu cu da.

Se poate spune că Vostrov, care ședea țeapăn la masă, nu era numai șeful acestui birou cu o minunată vedere panoramică a zgârie-norilor moscoviți, ci, în general, stăpânul situației. Iar Boris… uite așa. Stătea pe o margine de scaun.

— În sensul de „da“? întrebă din nou Boris.

Vostrov începu să hohotească:

— Pentru că, dacă îți vor spune ceva, va fi un singur lucru. Dă mălaiul!

Prea adesea Vostrov făcea fețe. Prea adesea zâmbea… Apropo de dinți. Vostrov avea niște dinți albi și netezi ca gresia de la toaletă.

Pe nesimțite intră secretara.

Piotr o aprecie, era noul conservatism moscovit. Nu o fetișcană-model, ci o femeie respectabilă de circa cincizeci de ani, iradiind ordine și competență. Avea o tavă de argint în mâini. Încălțată cu pantofi cu tocuri trainice, nu blestematele de

țiuri. Pe farfuriuțe erau niște cupe largi. La fel de respectabil. Numai porțelan alb fin.

Secretara turnă ceai. Lui Boris (care mulțumi dând din cap), lui Piotr – stropit cu parfum de calitate. Privi rujul palid din încrețiturile buzelor, broșa-rândunică de pe reverul jachetei, simțindu-se preț de o clipă într-o ecranizare sovietică a Agathei Christie. Mai rămânea ca cineva să ia o înghițitură din acest ceai și să-și izbească mutra de masă.

— Mulțumesc! rosti el.

Femeia înclină capul cu un zâmbet ușor.

„Ia uite cum trebuie să arate o secretară ideală“, cugetă Piotr. Secretarei lui Vostrov ar fi vrut să-i împărtășească fanteziile sale erotice cele mai secrete. Ea va da din cap cu aceeași respectabilitate, zâmbind pe jumătate și totul va fi la nivelul cel mai înalt.

Secretara așeză ceașca dinaintea bossului, pe urmă vasul cu capac, se depărtă și închise ușa după ea. Pe cleștii și pe lingurițele de argint luceau pete de lumină. Și fără să le atingi puteai pricepe că era argint masiv, vechi.

— Frumos, remarcă Boris.

— Așa și trebuie să fie! confirmă din cale-afară de radios Vostrov. Cum altfel? Pentru ce sunt toate acestea, dacă să nu vedem în jurul sinelui frumusețea? Iată, acesta este baletul. Baletul este mai presus de orice frumusețe.

„Firește, nu asta“, se gândi Piotr. „Mai presus de orice în balet este faptul că președintele Petrov a fost la Piter.“

Petrov iubea baletul, cum e musai să iubești Neva, și cuvântul „bordură“. Se putea mândri cu baletul petersburghez. Cinstit și în fața tuturor. Baletul din Sankt Petersburg era cinstit și ireproșabil. Petrov se mândrea cu el, având inima ușoară.

De aceea, când impresarul Danilian a împins-o pe balerina Belova să pretindă un transfer în dolari cu șase cifre și un apartament la Moscova, aceasta a pus teatrul în fața faptului împlinit. Teatrul era al președintelui. Președintele s-a încruntat puțin (nu-i plăcea aviditatea la femei), dar și-a preschimbat grimasa în zâmbet.

Apelul președintelui l-a luat prin surprindere pe Vostrov, șeful Hydro, pe atunci președintele consiliului de administrație al teatrului.

Acum totul era perfect la Vostrov: fața, costumul, părul, dinții. Numai vocea era puțin prea impunătoare.

— Cu adevărat, baletul este cea mai nobilă dintre arte, rosti sentențios Vostrov. În primul rând, este frumos. În al doilea, toți tac. În al treilea, e ca gazonul englezesc. Trei sute de ani l-au îngrijit, acum doar șezi și contempli. Nu niște porcării de tipul artei moderne, când vii cu musafirii, iar acolo un gagiu gol aleargă prin galerie și mușcă pe toți de picioare. Uite, chiar așa, gol pușcă, fără chiloți. Nu știi unde să-ți mai ascunzi privirile… Nu! În balet nu există așa ceva. Poți veni cu soția. Poți să vii cu musafiri. Știi sigur că nimic din toate acestea nu se va petrece. Asta a fost în al treilea rând? Da. Atunci în al patrulea. În al patrulea…

Vostrov amestecă în ceai cu lingurița. Pur și simplu din inerție – obișnuință a copilăriei și tinereții sovietice. Nu era zahăr deloc pe platou.

— În al patrulea rând, aceasta este semeția noastră. Noi facem rachete, avem acolo fluviul Enisei, în domeniul baletului suntem, de asemenea, înaintea întregii planete. Uite așa! Străinii se delectează cu baletul nostru. Da, da! Iar aici nu e vorba de matrioșka cu icre și vodcă.

Piotr ridică ceașca la buze – își ținu buzele pe margine. Ceaiul nu mirosea. Mirosea a măturică udă de baie. Cu vreun fel de preparat pe bază de plante medicinale Vostrov își îngrijea și lăuntrul corpului. Piotr sorbi, observându-l pe Vostrov pe deasupra ceștii. La mâinile lui albe și plinuțe. Atingerea lor trebuie să fie poroasă și umedă, gândi Piotr.

— În al cincilea rând, baletul…

Vocea și mâinile. Mâinile lui Vostrov luară capacul de pe vas, cu cleștii de argint scoaseră o bilă de ciocolată pudrată maronie (cacao peruviană concentrată, explică proprietarul) și o depuseră pe farfurioară. Și atunci se auzi cum mâinile lui Vostrov tremură. Un mic sunet stins. El însuși îl auzi, îl percepu, dar se strădui să nu-l dea în vileag. Așeză degajat farfurioara pe masă. Ceaiul plescăi peste gura ceștii. Mâna dezveli în grabă și aruncă în gură bila de ciocolată.

Fața, costumul, părul, dinții pot fi îndreptate. Dar vocea și mâinile te dau de gol întotdeauna.

Când a sosit ora încrederii prezidențiale depline, Vostrov și Hydro pur și simplu nu aveau bani pentru transferul Belovei și pentru spectacolul cu *Safirele*. Piotr simțea parcă din fundul sufletului lui Vostrov, ca dintr-o pivniță adâncă și umedă, cum trăgea un miros de teamă. Și Boris simțea acest lucru.

— Dar cum rămâne cu mult lăudata ospitalitate moscovită? zâmbi către Vostrov.

Arătă din bărbie spre vasul pe care proprietarul nu-l propunea oaspeților. Îi făcu din ochi lui Piotr:

— Cacao peruană.

Vostrov se frământă:

— Mă tem că e mai mult medicament decât zaharicale. Ierburi chinezești. Câte una în douăzeci și patru de ore. O rețetă

specială. Alcătuită în funcție de genotip. Mie pentru sănătate, dar altul mănâncă și îl apucă spasmele. Se poate întâmpla și ca inima să se oprească.

Boris zâmbi:

— Aveți și bucătar. Un chimist farmaceut.

— Nu e bucătar. E patiserul meu. Bucătarul patiser nu lucrează cu dulciurile.

— Patiserul propriu, aprobă Boris. Asta înțeleg eu că e o viață luxoasă.

„Nu a spus «la dumneavoastră în Moscova»“, a remarcat Piotr, „dar a gândit bine“.

Boris locuia la Moscova de aproape cincisprezece ani. Dar înainte „la noi“ al său fusese la Piter. Și Piotr însuși se prinsese. Nu spusese „acasă“, ci „la Moscova“ – soția se simțea ofensată.

Mâinile albe ale lui Vostrov tremurau din nou. Se agitau, mutându-se din loc în loc, mișcând pixul, mouse-ul, bucata de pânză de sub mouse, rama cu fotografii susținută de un picioruș de argint.

— Apropo, patiserul meu este campionul de șah Magnus Carlsen. Nu pentru lux…

Vostrov se bătu pe frunte, lovindu-se încet peste transplantul de păr… pentru creier.

— Și știți ce? L-am văzut odată pe Carlsen la aeroport – un flăcău în hanorac cu glugă. Niciun fel de lux.

Vostrov nu mai riscă să se atingă de farfurioara zornăitoare.

— Uite, voi, cei din Sankt Petersburg. Nu vă place când noi în Moscova…

— Noi suntem acum toți în Moscova, replică Boris. Toți suntem acum moscoviți, nu aveți de ce să separați.

Vostrov se poticni o clipă. Îl privi pe Boris în ochi. Își cântări mesajul.

— Exact! se arătă el încântat pe față.

— Au trecut acele vremuri, își încheie gândul Boris.

— Exact!

Vostrov strălucea. Și imediat o rupse din loc ca atunci când se face verde la semafor. Începu să vorbească despre „vremuri“, despre „noi“.

„Nu, cu siguranță trăncănește prea mult“, remarcă sceptic Piotr. Păcat că nu poate să-și acopere imperceptibil urechile, ca o focă înainte de a se scufunda.

— Au trecut, slavă Domnului, acele vremuri, când la Moscova erau explozii și se trăgea.

— Corect, căzu de acord Boris. Au trecut.

— Da? Sunteți de acord? Așa este! Au trecut!

Vostrov se înveseli în cele din urmă. Turuia:

— Acuma toți s-au aburcat. Unde este acea „Metelița“ acum? Unde-i Petea Listerman? Nevastă-sa trebuie să fie măcar actriță. Să aibă casă făcută de designer. Copiii să învețe în Anglia. Așa și trebuie să fie. Și în America s-a tras. În anii treizeci.

E citit, remarcă Piotr.

— Tăticul Kennedy făcea contrabandă cu băuturică și trăgea cu săgeți. Dar iată că fiu-său a devenit președinte. Așa și trebuie să fie, repetă Vostrov, bucurându-se vădit de această întorsătură a lucrurilor. Generația gangsterilor este înlocuită de generația politicienilor și afaceriștilor. Legea naturii.

La cuvântul „naturii“ Vostrov îndreptă satisfăcut rama de argint de pe masă, care stătea cu dosul spre musafiri. În sticla din spatele acesteia Piotr văzu imaginea neclară a unei fotografii. Era un tânăr în fața turlelor de la Oxford. Probabil,

fiul. Imaginea era tulbure, Piotr nu distingea chipul lui Vostrov-fiul. Dincolo de sticlă plutea cerul de pâslă, măciuliile gigantice și paralelipipedele din Moscova-city.

— Apropo de separare, zise Vostrov, ca și când se așeza pe neașteptate în șa.

Acum până și mâinile lui deveniră mâini de aristocrat. Iar mâinile lui Boris, dimpotrivă, se încordară. Încheieturile deveniră mai ascuțite. Vostrov îl privea direct și deschis pe Boris în față. Era o asemenea privire deschisă, mai că nerușinată.

— Vă spun, degeaba ați sărit în sus.

Imediat se corectă:

— Eu am sărit în sus… Și țarul să nu creadă, eu…

Boris tuși. O mână îi zăcea peste cealaltă, cu încheieturile albe de tensiune:

— Iar aceasta… Balerina aceasta. E adevărat că e bună? Se poate privi? Pentru ce atâția bani?

Vostrov rânji. Își scoase smartphone-ul. Începu să caute imaginea.

Doar pentru că Piotr privi mâinile, ale lui, ale lui Boris, el văzu, în timp ce Vostrov își ducea nasul spre ecran (îi era lene să-și pună ochelarii), mâna stângă a lui Boris, care căzu ușor în buzunarul sacoului. Apăru repede. Descrise un arc de cerc deasupra mesei, de parcă Boris tocmai și-ar fi scuturat manșetele, îndreptând butonul care stânjenea mâneca. Și, în vasul lui Vostrov, apăru încă o bilă. De ciocolată, pudrată, cacao peruană sută la sută. Nedeosebindu-se cu nimic de celelalte. Acum nici nu se mai înțelegea care s-a adăugat. Pur și simplu în vas s-a schimbat ușor geometria complexă a corpurilor sferice identice.

Apoi luă din nou farfurioara cu ceașcă.

De parcă mâna stângă a lui Boris își ducea viața sa, absolut separată de viața stăpânului ei. Stăpânul însuși îl privea în față pe Vostrov. Bea ceai. Aștepta binevoitor.

Vostrov îndreptă spre el ecranul telefonului:

— Triumf în turneele baletului nostru la Londra.

Piotr se uită la fotografie. Mai degrabă era făcută în culise după spectacol. Îl recunoscu pe fotbalistul Beckham împreună cu soția-hering. Iar între ei, o față subțire, parcă acoperită cu cretă: îndrăzneață, cu ochi negri, buze strălucitoare roșii, desfăcute într-un zâmbet, o cascadă de pene negre deasupra unui cap sclipitor cu paiete. Masca făcea o combinație ciudată de lentoare și bufonerie.

Boris se uită.

— Ok!

Termină ceaiul.

Vostrov trăncănea deja mai departe.

— Încă un plus la balet, o lojă proprie la companie. Vrei, mergi cu familia. Vrei să-ți recompensezi angajații. Vrei să-ți aduci musafiri. Mai ales străini. Nu-i târâi în Piața Roșie. Uite, aici să-i aduci. Pe urmă vei începe să mergi singur, nu cu grupul de la serviciu. Te va trage ața. Te va atrage și te vei implica în balet. Poate vei scrie și o disertație.

Vorbea și cugeta. Deci ceva nepotrivit a ieșit cu această cățea de balerină. Și de ce pe tătuc l-a apucat amocul s-o tragă la Moscova? Plătește transferul odată! Asigură-i salariul – doi. Și încă din bugetul teatrului, vedeți, nu de-a moaca! Ba încă-i cumpără și un apartament în Moscova – trei. Și nu un rahat într-un cartier nou, ci unul de trei stele lângă teatru, dar să fie pe o stradelă liniștită. Chiar în centrul Moscovei! Ba cumpără-i

un întreg balet! Aceste nenorocite de *Safire*! Dacă nu ar fi fost baletul, nimeni nu ar fi observat vreodată că din conturile Hydro banii au plecat la plimbare către o mică și drăguță insulă din Caraibe, renumită pentru pescuit și off-shore. Vostrov ura baletul.

— Principalul este că acum între noi totul este clar, spuse el. Sunt pentru transparență totală. Ca imediat să vedem problema. Am văzut-o, o punem imediat pe masă. La masa convorbirilor. Și rezolvăm imediat. Transparența stă la baza încrederii.

Se vedea că Vostrov era foarte mulțumit, de sine și de discuție. Fața lui Boris era binevoitoare, adică nu exprima nimic.

Se despărțiră călduros. Piotr se ridică brusc din fotoliul care scârțâi. Vostrov îi strânse mâna. Nu avea mâna lipicioasă și moale, ci caldă și uscată.

5

Liftul amintea de o capsulă a timpului. Umbre albăstrui căzură pe fața lui Boris. Își ținea mâna stângă ușor îndepărtată, ca în silă. Ușile se închiseră. Alunecarea în jos nici nu se simți. Cu un plescăit puternic, Boris scoase din buzunar mănușa albastră de cauciuc. Mănușa eliberă un miros pătrunzător, deloc de cauciuc:

— Apasă „stop“!

Piotr lovi butonul. Liftul se ridică. Boris băgă mâna stângă în mănușă. Își trase curelușa pe încheietura mâinii, mănușa se închise ermetic. Boris rupse centura pantalonilor. Pantalonii îi căzură ca un acordeon la picioare. Boris scoase o seringă din buzunarul interior al hainei. Și repede și-o înfipse în coapsă, apăsă pistonul, eliberând antidotul în mușchi.

„Putea să mă fi avertizat“, ar fi vrut să remarce Piotr, dar se răzgândi.

Boris se crispă când scoase seringa goală. Ieși o picătură de sânge.

— De unde? arătă cu capul spre seringă Piotr.

— De la Kostaki.

Bancherul Kostaki a fost otrăvit la Piter în 1995. Amândoi țineau minte această întâmplare. Numai că din diferite puncte de vedere. Pe atunci Piotr lucra în miliție, Boris a trimis o coroană de flori la înmormântare.

Kostaki a înființat Uniunea Oamenilor de Afaceri, iar interesele acesteia veneau în conflict cu interesele Uniunii Bancherilor în funcție. Iar Uniunea Bancherilor era susținută de FSB. Expertiza a stabilit „O substanță organofosforică necunoscută, despre care nu au putut fi găsite informații“. Atunci otrava era nouă. Ba și secretă. Mai degrabă și nouă, și secretă. Astfel de otrăvuri se elaborau în laboratoarele KGB.

Cu aceasta cauza s-a închis.

De atunci stelele de pe epoleții lui Sokolov au devenit de general. Primul căruia trebuie să i te adresezi, dacă ai nevoie de o otravă liniștită. Ultimul om cu care e de ajuns să ai de-a face, considera Piotr și nu intenționa să ascundă aceasta:

— Asta nu-i o variantă.

Boris își trase pantalonii. Își fixă centura. Își trase mănușa, își puse seringa în ea, o înfășură bine. I-o dădu lui Piotr. Și abia după aceea îl putu privi în ochi cu obișnuita lui privire calmă:

— Ai putea crede, am vrut.

Mai departe merseră în tăcere. Amândoi priveau înainte. Amândoi erau ușor nemulțumiți unul de altul și fiecare de sine însuși.

6

Afară i-a prins imediat vântișorul toamnei. Nu era nici măcar un vântișor. Era doar o briză care se plimba printre turnurile din Moscova-city, apărând artificial între zidurile așezate prea strâmt.

Sună telefonul.

— Da, răspunse Piotr soției.

— Ții minte de analize?

— Sigur.

— Te pup.

— Și eu.

Boris se cufundă în mașina care fâșâia ușor. Piotr ședea alături de el; era plăcut să simți căldura uscată din cabină.

— Cobor pe Sadovaia, spuse în față, adresându-se șoferului care stătea cu spatele.

Ceafa acestuia aprobă.

— Unde te duci acum? întrerupse, în fine, Boris tăcerea.

— La sala de sport. Pe urmă cu soția la Potomki.

Boris aprobă din cap:

— Succes! Cu Potomki.

Și până pe Sadovaia nu mai scoase niciun cuvânt. Însă Piotr văzu că este îngrijorat.

„Încă nu“, cugetă Piotr. Boris nu era un ticălos.

La rondul de pe Sadovaia sări pe trotuar când mașina încetini până la viteza broaștei țestoase – era interzis să oprească aici. Flutură din mână. Mașina semnaliză, luând-o înapoi pe bandă. Boris îi făcu semn din cap prin geam. Apoi mașina fu înghițită de șuvoiul circulației, care se subțiază pe Sadovaia doar noaptea, însă nici atunci nu dispare cu totul.

Asigurându-se că Piotr nu este vizibil, ca și cum acela putea să-l audă prin zgomotul străzii, prin geam. (Deși, dracu' știe! Boris nu era cu desăvârșire calm. Acum pot exista astfel de tehnologii, încât nu știi niciodată ce este posibil și ce nu.) Boris scoase telefonul. Formă singurul număr stocat în memorie. Ascultă. Bipuri lungi. Click. Mesageria vocală.

Asta putea să nu însemne nimic. Fetele călătoresc, de exemplu, cu metroul, nu toate au acoperire pentru Internet wireless. Deocamdată Boris prefera să creadă că aceasta nu înseamnă nimic. Își puse telefonul deoparte. Îl scoase pe cel pe care îl folosea de obicei și își sună soția.

Piotr nu-l mințise. Reținerea informațiilor nu înseamnă înșelăciune. Intră în fitness-club, introducând cardul la intrare. În vestiar își puse costumul în dulap. Ziua nu era nimeni aici. Bărbații veneau la antrenament diminețile și serile. La vestiarul femeilor ușa abia pâlpâia, când și când.

Piotr își scoase laptopul din dulăpior. Introduse numele acelei balerine pe Google. Incorect, dar Google oferi variante,

dintre care una era corectă. Piotr dădu click pe primul link etichetat luna aceasta. Subiectul trebuia să corespundă conversației abia încheiate. Ceea ce este firesc, este convingător. Piotr nu mai citi articolul.

Copie linkul în corpul e-mailului. Scrise întrebarea la care nu avea nevoie de răspuns. Și, împreună cu virusul Trojan, invizibil pentru destinatar, îl trimise lui Vostrov, ca din partea lui Boris.

Piotr își schimbă hainele. Ieși. Fata de la recepție ridică fața. I s-a părut că vizitatorul nu a introdus cardul clubului, pentru check-in la ieșire. Conștiința stabili o strategie cu viteză fulgerătoare. Ea va zâmbi, el se va arăta simpatic, apoi ea cu „Permiteți-mi…“, va lua din mâinile lui cardul… iar el drept răspuns… Însă ea observă o inscripție pe spatele jachetei sale de uniformă MOSOKNA. Și își lăsă capul în jos. Muncitorii nu o interesau. Piotr se bază pe aceasta și acum, ridicând capul la poalele turnului „Strălucirea Siberiei“ în care era biroul lui Vostrov.

La etajul cel mai de sus găsi fără efort încăperea de serviciu, de unde începea de obicei bypassul de comandă pentru deservirea clădirii. Luă cheile necesare din stand.

Scoase laptopul din rucsac. Verifică. Vostrov scrise deja un răspuns plin de grație. Era cuprins de febrilitate, fie de bucurie că totul a mers în regulă cu baletul, fie de teamă că încă totul i-ar putea ieși pe nas. Toți știau. Președintele Petrov iubea Piterul și baletul, dar nu-i iubea pe „șmecherași“.

Piotr ieși cu greu pe schela suspendată. Părea că vântul de aici, de sus, voia să-l rupă, să-l arunce dincolo de cel de-al treilea rond moscovit. Piotr își lăsă ochelarii de înălțime pe ochi.

Își amintea corect vederea din cabinetul lui Vostrov. De aceea nu greși fereastra. Se uită înăuntru fără să se ascundă. Pe cine va vedea de pe schela spălătorului de pe partea cealaltă a geamului? Dacă Vostrov este la locul său, nu va fi nicio problemă. Piotr îl va momi prin telefon sub un motiv convingător. Biroul era gol. Cu atât mai simplu. Timp de un sfert de oră Piotr ascultă urletul de lup al vântului și admiră panorama Moscovei – pentru cazul în care Vostrov stătea pe toaleta de lângă birou. Era liniște deplină. Își scoase instrumentele și forță sticla groasă. La turnurile înalte, ferestrele etajelor superioare nu se deschid decât pentru locuitori. Asta nu înseamnă că nu se pot deschide.

Sări înăuntru. Astăzi Vostrov încă nu luase bomboana tămăduitoare. Deci, în vas încă nu era atins nimic. Era greu de imaginat că respectabila secretară șterpelise ciocolata șefului.

Piotr aduse o pompă de vid la vas. Scoase toate bilele de deasupra. Se înțelege că Vostrov va observa. Lasă-l să gândească ce vrea.

Piotr așeză cu grijă pompa în recipient, apăsă maneta, capacul se îndoi. Puse recipientul în geantă pe podea. Primul lucru era făcut.

Acum, al doilea. Piotr ridică ecranul laptopului lăsat pe masă. Pășind pe urmele virtuale ale proprietarului, intră în computerul lui Vostrov.

Niciodată, niciodată să nu te bagi în linkurile trimise, șezând la computerul în care stochezi ceea ce ascunzi de la alții. Este uimitor cât de des oamenii neglijează o regulă de siguranță atât de simplă.

Piotr scoase unitatea flash USB din computer, o aruncă în buzunarul genții și închise fermoarul.

Părăsi biroul așa cum intrase.

7

Când Boris mi-a oferit de lucru, l-am recunoscut imediat. Ei, și ce dacă la prima noastră întâlnire era noapte și eu credeam că îmi voi da duhul? Punându-mi în mână un pistol, s-a aplecat atunci mult. I-am văzut brusc fața în toate amănuntele, până la curbura buzelor și până la sprâncenele parcă pătate.

Firește că el lua în calcul faptul că îl recunosc și mi-l amintesc. Nu putea să nu ia în calcul acest lucru.

Îmi examină fața. Iar eu mă străduiam să nu arăt nimic din față. Eu însumi nu înțelegeam ce simt. Să fi fost recunoștință? Sau mai multă precauție? Un lucru știam atunci, iar acesta era cel mai important pentru mine. În adâncul cel mai profund al inimii sale, el era un om destul de bun. Așa este făcută lumea. Da, da! În ea există oameni buni și răi, deschiși spre rău. Cândva îmi voi lămuri teoria mai în amănunt.

Boris e un om bun. Așa am gândit atunci despre el. Atunci i-am răspuns:

— Să vă apăr? De cine?

El a strâns din umeri:

— De dușmani. Cu cei reali mă descurc singur. Așa că în principal de cei ipotetici.

— Am înțeles.

Mai corect spus, am crezut atunci că am înțeles. A-l apăra pe Boris – întotdeauna grijuliu în relațiile cu alții – însemna să fie apărat de sine însuși.

Iar eu eram gata să-l apăr.

Orice s-ar spune, în acea noapte el mi-a salvat viața.

Și Lida s-a bucurat. Când i-am spus că s-a terminat cu miliția și voi trece în „sectorul particular“. Lida voia ca toate să fie precum în reclame: el, ea, copiii și grătarul de weekend. Principalul erau copiii. Ea nu voia să devină o văduvă tânără fără copii. După istoria din port a simțit că acest lucru este aproape. Dacă n-aș fi trecut să lucrez cu Boris, nu se știe ce s-ar fi putut alege de căsnicia noastră. Mai corect spus, se știa, dar eu voiam despărțirea și mai puțin decât transferul la Moscova (iar acum și vizitele la Potomki). Dar Lida merita și merită. Cred în iubire. În iubire și în faptul că răul există.

8

Andriuha aștepta, așa cum conveniseră, la Cafea-cafea, pe Nikitskaia.

— Ce cafea scârboasă, mormăi el. Fată, hăi!

— Nu mă bate la cap!

— Poftim, ce-i asta? Salată cu pepene și cu brânză feta? Asta-i mâncare?

Andriuha se strâmbă la meniu, iar chelnerița zâmbi.

— Fato, aveți cârnați?

Chelnerița puse pe masă un coș cu pâine și o farfurioară cu unt.

Cafeneaua aceasta nu mai era de mult la modă. Dar lui Piotr îi plăcea ca și înainte. În ciuda meselor aglomerate și a gălăgiei ca la casa de nebuni. Anume din cauza gălăgiei. Nimeni nu te auzea, nimeni nu te urmărea așa cum trebuie.

— Domniță, e gratuit?

Andriuha o făcu pe-a provincialul neliniștit. Chelnerița s-o fi prefăcut, poate, că nu a auzit. După clasificarea fetelor din Moscova, Andriuha în blugi și un hanorac era un „copchil“. Dar ea a observat costumul bun al lui Piotr. Deci era – după aceeași clasificare – „flăcău“. Și chelnerița răspunse:

— Gratis, zise, menținându-se la un hotar incert – nu prea obraznic (având în vedere eventualul „flăcău“ de la măsuță), dar destul de sever pentru „copchil“, flirtul cu acesta neinteresând-o.

— Gratis? se însufleți Andriuha, nelăsând-o să plece. Adică putem să mâncăm asta și să plecăm?

Fata dădu ochii peste cap și se îndreptă spre altă măsuță.

— Gata, n-o deranja, îl lovi cu piciorul sub masă Piotr.

Îl simpatiza pe veselul Andriuha. Dar nu-i plăcea când se agăța de oameni care nu pot să riposteze, ca de pildă, de chelnerițe.

— Nu deranjez, cochetez puțin, îl corectă Andriuha.

— Acum o să ne lase mult să așteptăm.

Andriuha se apucă să-și întindă untul pe pâine.

— Rezistăm o vreme cu pâine, îl asigură el. Ei, ce e?

Piotr puse pe masă unitatea flash.

Mestecând, Andriuha spuse:

— Ce se întâmplă, de ce nu te combini? Au acolo un canal anonim. Ai apăsat pe buton și salut!

Piotr clătină din cap. Andrei traduse:

— Nu ești șobolan?

— Nu asta-i problema. Nu poți să lași vreun pârț, ca să nu rămână urme. Problema nu e să apeși pe buton.

— Tu știi mai bine.

Vostrov avea dreptate întru totul, că s-a terminat cu exploziile și împușcatul unul pe altul. În orice caz, la nivelul piramidei alimentare la care trăia acum Boris, acest lucru se întâmpla foarte, foarte rar. Șansa de a fi ucis de un meteorit era mai mare. Șeful serviciului de securitate deja nu mai avea nevoie de pistol și mușchi. La noua securitate se adăuga ferm prefixul „ciber“. În vreo cinci ani Piotr își însușise noua profesie, iar la sala de sport mergea doar ca să compenseze munca de birou.

Andriuha apucă unitatea flash de pe masă și avertiză:

— Dar nu gratis!

Replica îl surprinse neplăcut pe Piotr.

— Adică? Nu mai suntem prieteni?

Rosti ultimul cuvânt ca într-un fel de ghilimele glumețe. Dar faptul e fapt. Se cunoscuseră încă de la Piter. Andriuha scria raportul de caz, iar Piotr – care lucra afară – îi pasa informațiile. Erau aproape prieteni.

Andriuha nu se tulbură niciun pic:

— Tocmai ca prieten îți cer ajutor. Noi ne-am adunat la Congo…

— Care „noi“?

— Păi, eu, încă un gagiu și fotograful. Să încropim istoria.

— Ce istorie?

— Eh, ce naiba! Răsărit de soare în cort, safari și alte rahaturi. Sfaturi cum să nu-ți distrugi manichiura în timp ce cobori de pe un elefant. Bani cât încape. E interesant de văzut.

— Ei, și ce te oprește?

— Am nevoie de contacte la fața locului.

— Și eu ce sunt? Agenție de turism?

— Ei bine, ai călătorit acolo de câteva ori.

— Am mers pe linia „Rosalmaz“. Mine, securitate. Strict pentru afaceri.

— Avem nevoie de o călăuză. Un localnic. Care să caute.

— Unde?

— În regiune.

— În Congo?

— În Congo. Am spus doar.

— Se poate bănui că în Congo tropăie canibalii cu sulițe.

— Și tropăie?

Piotr pufni în râs:

— Nu e vorba de RC. Țara este deschisă aproape în totalitate pentru turiști.

— Dar ce e RC?

— Ce te interesează? Tu despre Congo voiai să…

— Pentru cultura mea generală.

— Republica Centrafricană. Murdar loc! Uite un loc în care nu trebuie să mergi cu manichiură făcută! Nici fără manichiură. Numai cu „kalașul“. Cât privește Congo, nicio problemă! Sunt turme de elefanți și turiști.

— Așadar, vei ajuta?

Chelnerița se apropie cu carnețelul și creionul pregătite. Dinspre ea bătea frigul ca dinspre Crăiasa Zăpezii.

— Dați comanda?

— Cafea neagră, răspunse Piotr.

— Fără lapte și zahăr?

Piotr aprobă din cap. Chelnerița era vădit dezamăgită, bacșișul va fi minuscul. Întoarse capul spre Andrei. Uitându-se pe lângă el. Acesta nu se tulbură nici atâtica.

— Mie cafea neagră „grasă“. Cu caimac.

Piotr îl lovi cu piciorul pe sub masă. Andrei explică:

— Latte.

Fata plecă.

— De ce dai cu copita? se repezi acesta la Piotr.

— Bine, organizez un transport cu călăuză… Dar numai asta, arătă incert spre Andrei, la buzunarul în care dispăruse unitatea flash:

— Chiar azi! Urgent!

Andrei aprobă. Tăie untul cu cuțitul și începu să-l întindă pe pâine.

1 „Diamantul rus“ (nota trad.)

Capitolul 2

1

Șaisprezece perechi de picioare, degetele picioarelor întoarse la fel în afară.

În alt colț al sălii aceeași linie, capetele înclinate, mâinile rotunjit ridicate, ochii coborâți liric. Toate la fel. Și totul sincronizat. Unghiul, răsucirea, racursi. Treizeci și două de sărituri – mai corect, șaizeci și patru, dacă luăm în calcul răsfrângerea în oglindă – fuzionează astfel încât se aude doar una, dar ca din tun. Acesta e corde-baletul.

Nu, nu s-au suprapus. Și Vera Markovna strigă imediat:

— Ei, tu, fundule!

Dar cine a întârziat, cine a adăugat fracțiunea de secundă în plus în urma salvei generale – nu a dat la iveală.

Femeia concert-maistru își retrase mâinile de pe claviatură, ca și cum ar fi trecut un curent.

— Fără muzică – cu pas de chat! zbieră repetitorul.

Se întoarseră de la început. Vera Markovna însăși se ridicase acum cu amândouă picioarele pe bancă – ca să fie mai sus. Ca să urmărească de sus schimbările ornamentului, simetric și complex, ca într-un caleidoscop, în care toate cioburile de sticlă trebuie să se întoarcă odată.

„Dacă aș putea ieși odată de aici“, gândi Liuda fără să se uite la ea. Ținea capul la fel de grațios, îndoit spre umăr, ca toate celelalte. Ochii în jos.

— Hai, fundule, hai!

Vera Markovna se legăna nesăbuit pe banca îngustă. Acum țipă:

— Ah, tu, fundule! Nu sta în plie. O dată și pleci! Ai înțeles?

De undeva, din mijlocul liniei drepte, „fundul“ dădu din cap.

— Pornim! De la început!

Toate reveniră la poziția inițială. Se pregătiră. Vera Markovna flutură din mână spre pian. Femeia concert-maistru se avântă cu degetele pe claviatură.

Toate la fel și toate „funduri“. Vera Markovna nu spunea nimănui pe nume. De ce? „Fund“ nu era un nume de ocară. În genere, baletul este astfel. Oricine intră aici își lasă orice calitate la garderobă. Toți lucrează din copilărie, năzuind către perfecțiune. Da, în comparație cu perfecțiunea tu ești un „fund“. Așa că nu ai de ce să te superi. „Fund“ este, pur și simplu, un mod de adresare. Ocară însă este „fund gras“.

Pe ușă apăru un cap:

— Vera Markovna!

— Ocupată! Repetiție! strigă ea, fără să-și ia privirile de la multele picioare, ridicându-se și căzând în același timp.

Seara este debutul Belovei la Moscova. În sală va fi „toată Moscova“. Înseamnă că la lucrarea ei, a Verei Markovna, se va

uita toată Moscova.

— Au adus geamantanele care s-au pierdut pe traseul de zbor de la Londra, anunță cu glas tare o voce în sală. Se află la machiaj la corpul de balet.

Și dispăru.

Muzica își încheie ritmul. Tăcu. În acel moment, din culise, ar fi lunecat pe scenă Belova într-o mare de aplauze. Dar Belova avea repetiția ei în altă sală. De aceea, corpul de balet își mai menținu poza câteva clipe. Apoi linia balerinelor se împrăștie.

Pauză de câteva minute. Care trebuie să-și scoată jambierele. Care trebuie să-și pună o legătură peste regiunea lombară, unde avusese o traumă și acum durea. Care, dimpotrivă, trebuie să o scoată, și așa este prea cald. Care simte nevoia să tragă un gât de apă. Care să-și afunde moaca în telefon. Care să-și schimbe sau să-și frece pantofii cu colofoniu.

Liuda se deplasă încetișor spre ușă. Fără să o piardă din priviri pe Vera Markovna. Aceasta nu se uita, frecându-și venele albastre de la picioare. Avea binișor peste optzeci de ani. Nu se uita, dar sări imediat în sus:

— Unde? Geamantanele după aceea!

„Uite, cățeaua“! gândi Liuda. „A văzut în oglindă“. Acum nu avea niciun sens să se mai ascundă. Îi arătă profesoarei piciorul care șchiopăta:

— Mi-a plesnit branțul. Iar cealaltă pereche e în geantă. Vin imediat.

— Capul ți-a plesnit. De ce nu ai pantofi de schimb la tine?

— Am uitat.

— Am uitat, o maimuțări Vera Markovna. Bine că fundul nu l-ai uitat.

„Poftim, tot tineretul din ziua de azi. Oare așa eram noi?“ cugetă ea pentru a nu știu câta oară. „Numai la simplul fapt că noi dansam în teatrul principal, ne înălțam în zbor pur și simplu. Noi…“

— Mai cu viață!

O rafală de vânt o izbi pe Liuda.

Geamantanele făcute erau în cabina de machiaj. Venea un iz puternic de transpirație și praf, care se întrepătrundea cu mirosul proaspăt de cosmeticale.

Pentru orice eventualitate, Liuda se uită pe coridor. A câta oară nimeni? Închise ușa, dar nu complet, ca să audă în caz că bocănesc pași pe coridor. Se aplecă peste geamantane. Uite, ăsta arată scump. Liuda îl apucă de mâner. Îl așeză de-a latul. Pe muchiile lui de plastic, parcă imitând desenul coastelor, tremura lumina reflectată. Aceste geamantane ultra ușoare doar arată inaccesibile. Pentru ea acestea nu au constituit niciodată vreo problemă.

Dar ce-i de făcut? Plătește ipoteca – ea. Mamei pentru medicamente – ea. Lui Vadik acum – pentru grădiniță. De asemenea și pentru școală trebuie să economisești încă de acum – ca să învețe în cea mai bună, doar e băiat, trebuie să dobândească multe. Pentru ca după aceea el s-o hrănească – la pensie. De-ar fi fost un soț, dar soț nu este, și mai bine să nu-l ia în calcul, nu mai ia în spinare încă un mâncău. Îi ajunge mama și Vadik. Iar pensia poc! la patruzeci de ani. La revedere, subvenții prezidențiale! Rămas-bun, indemnizații de sponsorizare! Doar pensia de stat. În cel mai bun caz, ajunge pentru chirie și abonamentul anual pentru metrou. Ei bine, să admitem că își va putea găsi de lucru ca profesoară pentru copii șleampeți (părinții moscoviți iubesc baletul – e bun pentru

corectarea ținutei) sau, dacă va avea noroc, atunci… Încuietoarea plesni ușor, iar Liuda deschise capacul.

2

Spectacolul începe pentru public cam la șapte și jumătate. Aerul umed al Moscovei, cu miros de eșapament, se preschimbă înăuntru în unul teatral – cald, tandru, mirosind a parfumuri străine, atunci când paltonul este dat la garderobă unei doamne în vârstă în uniformă.

Pentru balerină – cu două ore înainte de aceasta. Multora le place să vină cu trei ore înainte, ca să intre în starea de spirit a teatrului. Trebuie să faci multe. Să-ți încălzești mușchii și ligamentele înainte de spectacol. Să-ți pui capul la dispoziția coafezei și fața, artistei de make-up. Să-ți schimbi hainele. Să arunci o privire către scenă, obturată față de sală de o perdea bine închisă.

Și numai pentru montatori și lucrătorii de scenă spectacolul de seară începe de dimineață sau chiar cu câteva zile înainte. Decorurile sunt aduse din depozit, sunt prinse pe bare de fier, unul după altul, și trase până în vârf. Mai sus de nivelul superior al fotoliilor. Mai sus de lustra de cristal din sală. Chiar la acoperiș. Astfel încât, într-o piesă, peisajul sau interiorul dorit, în câteva momente, să coboare lin, prin ridicarea greutăților de contrabalansare. Și aceasta dacă spectacolul este unul ușor, se folosește ceva vechi. Fără șine pe podea, lămpi

complexe, construcții metalice și alte asemenea porcării. Lui Petrovici îi plăceau producțiile moderne – e interesant să asamblezi-dezasamblezi toate aceste aparate și, în același timp, nu le suporta – puteai să înnebunești. Înainte de reconstrucție, în general, totul a fost distrus. Sistemul mecanic era vechi. Ca pe vremea țarului Mazăre. Nu, serios! Liftul de sub scenă o ducea încă pe Plisețkaia. Iar de cablurile pentru zbor de deasupra scenei a fost prinsă, de bună seamă, chiar și Kșesinskaia. A jucat Kșesinskaia la Moscova? Desigur. În așa teatru!

Reconstrucția a durat câțiva ani. Teatrul s-a afundat în jos șapte etaje și, acolo, într-o „burtă“ nouă, au așezat umplutura – să te lingi pe degete, cum se zice. Au lucrat atât de mult timp, că oamenilor a început să li se răsucească limba în gură când începeau să pronunțe numele firmei olandeze de inginerie care a montat toate acestea. Petrovici putea să-l spună chiar dacă-l trezeai din somn în miez de noapte: Underunsereumte. Uite așa! Generatoare. Mașini metalice, electrice, cabluri, furtunuri, conducte, electronice. Șezi deasupra, doar apeși pe buton și te uiți pe ecran. Și băieții s-au schimbat foarte mult. Daaa! Mai înainte, muncitorii roboteau din greu, oamenii la bufet, la rând, săreau în lături, ca să nu se mânjească unul de la altul. Chiar se rușinau. Acum se spală pe cap înainte de a merge la lucru. E o plăcere să-i privești. Și nu mai pute nici unul a sudoare de capră. Poți crede că e departamentul IT al unei mari corporații, nu o secție de montaj. Dar chiar așa și e: corporația „Teatrul“.

— La dracu'! zise Miha, uitându-se la ecran.

Lui Petrovici nu-i plăcu:

— Lasă înjurăturile, îl opri blând, dar ferm.

Miha țăcănea pe taste. Petrovici începea să se neliniștească. Se ridică, se apropie. Nu iese fum, slavă Domnului! Acest

coșmar l-a trezit nopțile nu o dată pe Petrovici: un incendiu în teatru! Atâtea agregate! Ba există și un sistem de răcire și de stingere, în caz de avarie, la etajul minus șapte. Dar toate etajele minus sunt fără ferestre. Niște lămpi de primă mână ofereau aproape lumina zilei, hote și aparate de aer condiționat dirijau aerul, dar degeaba – intri și începe să te apese sentimentul că ai căzut în interiorul unui munte, iar aceștia nu sunt croitori, muncitori, recuzitori, care trec de-a lungul coridoarelor, ci gnomi și troli.

— Un fel de porcărie la minus șapte, mormăi Miha.

Nu era numai faptul că lui Petrovici nu-i plăcea minus șapte – pustiu și sălbatic. Acolo, interiorul teatrului rânjea cumva complet dezgolit (intestinele țevilor, ficatul generatorului) – a încercat întotdeauna să iasă de acolo cât mai repede posibil. Cu atât mai mult el, un căpitan. Ce face un căpitan? Corect, părăsește vasul ultimul și întâmpină neplăcerile primul.

— O să cobor la minus șapte, spuse liniștit Petrovici. O să mă uit.

La lift, s-a aplecat, s-a dat la o parte. Pe lîngă el, Viorica pluti ca un vas cu pânze. Zâmbi afabil.

„Adevărata frumusețe rusă“, gândi aprobator Petrovici. Ce căuta ea în torpoarea baletului? Crăiasa crăieselor.

— Veronica, rămâi la spectacol? – voi s-o rețină ca să se delecteze puțin. Au adus aici pe Belova să ne facă în ciudă? Uite, cică e frumusețea noastră de la Moscova. Parcă ce ne mai trebuie? Baletul este arta femeilor frumoase.

Aceasta permise cu drăgălășenie să fie admirată. Se opri.

— Se poate. Nu știu, ridică ea un umăr elegant. Am gripă. Dar dumneavoastră unde mergeți? zise ea arătând spre geanta cu scule.

— La minus șapte.

— Depărtișor, zâmbi ea. Totul e-n ordine?

— Da, o porcărie! Fantoma de la operă.

— Vai, dădu ea ochii peste cap, mimând spaima.

— Avem un serviciu și periculos, și greu, se ambală Petrovici. Ia te uită! Mai sunt femei frumoase, a?

Veronica porni să plutească mai departe. Ușile de oțel ale ascensorului se deschiseră fără zgomot. Petrovici intră.

Lăsând liftului patru secunde („și unul, și doi, și trei, și patru“, numără ea în gând), ca să se închidă ușile, Veronica demară în grabă, apoi o rupse la fugă. La toaleta pentru femei. Se uită repede. Nimeni. Dar chiar de ar fi, ce-i?

— Iertați-mă, dar nu mă mai pot ține, zise ea.

Zâmbi… Sări cu picioarele pe toaletă. Ținându-se cu o mână de perete, cu cealaltă, tremurând, scoase din geantă un pachet de țigări, smulse una cu buzele. Inima îi bătea tare. Bătu bricheta. Țigara parcă dansa. Strânse buzele. Își umflă obrajii, umplându-și gura cu fum. Și îi dădu drumul afară direct în ochiul roșu al senzorului de incendiu.

— Nu a mers? se sperie.

Și mai că zbură de pe closet, când aerul parcă se despică de la sunetul strident al alarmei de incendiu.

3

— Liudka! zise un glas mirat în spatele ei.

La fel de natural, ca și cum ar fi fost geamantanul ei, Liuda lăsă capacul. Se întoarse. Katia de la Mimansa-Sutra, care învață să nu lovești pe cel căzut, de aceea umblă prin teatru.

— Ăsta nu-i geamantanul Veronicăi?

Liuda spera că nu a tresărit. Și ce dacă? Din cauza surprinderii!

— Da!

Râsul ei nervos (spera Liuda) se preschimbă într-unul de încordare:

— Exact. Uite și eticheta cu numele. Iar eu n-am văzut-o.

Vârî geamantanul neînchis la locul său.

— Geamantanele astea noi toate sunt la fel. La aeroport scoți de pe bandă trei geamantane străine până ce îl nimerești pe al tău.

— Da, așa-i. Eu mi-am legat o cordeluță de mâner. Dar acum toți îs la fel de inteligenți.

Era clar, Katia avea chef de trăncăneală. Aștepta până ce Liuda îl va scoate pe al ei. Problema era că geamantanul Liudei sosise de la Londra laolaltă cu stăpâna și se afla demult acasă. Iar nu aici, cu cele rămase de la cursă.

Liuda chicoti ca și cum Katia, Dumnezeu știe cum, ar fi făcut o glumă.

„Cum să mă descotorosesc de ea?“

Amândouă își traseră capul între umeri când sună sirena.

— Vai! se alarmă Katia. Luăm foc! Să fugim!

O trase pe Liuda afară din vestiar.

Blestematul de geamantan! Liuda simțea apăsarea neplăcută a inimii. Să-l lași neînchis nu se putea. Neînchis însemna aproape o demascare. Se îndreptă brusc.

— Nu acolo! țipă Katia, apucând-o strâns pe Liuda de cot. Nu e voie în lift când e incendiu!

— Vai! țipă Liuda.

Își desfăcu și își aruncă lănțișorul de la mână:

— Am lăsat cheile de la apartament în dressing. Și telefonul! (de n-ar suna chiar acum în buzunar).

Katiei îi era mai frică de condamnare pentru încălcarea procedurii de evacuare decât de incendiul însuși. Mimans-Saga nu e corpul de balet. Nu trebuie să înveți. Să umbli în costum și machiat și să dai din mâini. Oricine poate. Dacă primești un ghiont, zbori afară, nimeni nu o să te plângă. Nu va rămâne mult timp locul de muncă vacant. Vor veni doritori jumătate din Moscova.

— Ei, nu mai pot să aștept!

Și Katia coborî pe scară.

4

Sirena îți străpungea creierul.

— Lasă, mama mă-sii! își ordonă Petrovici.

Apăsă pe butonul „stop“. Pe urmă, pe două săgeți care erau îndreptate una către alta. După ce comandă oprirea de urgență a liftului, conform cu instrucțiunile, părăsi liftul la primul etaj posibil. Apoi se alătură turmei de oameni care cobora pe scară.

5

Liuda se întoarse și se repezi înapoi în cabina de machiaj.

Din cauza urletului sirenei, abia se mai putea gândi. Fără să se ascundă, încuie în grabă nenorocitul de geamantan. Trăgând mâneca hanoracului de lână, șterse capacul și încuietoarea. Nu știi niciodată: amprentele.

Tremuratul de nervi încă nu se liniștise, ca și cum corpul nu reușea să se supună voinței stăpânului. Dar Liuda își veni în fire. I se întorsese prudența. Grija șobolanului. Înainte de a ieși din cabina de machiaj, întredeschise grijulie ușa, ca să verifice coridorul. Și, apropo! Liuda se lipi de crăpătura ușii. Veronica stătea la lift, apăsă cu degetul butonul de chemare, se uită nerăbdătoare la lumini, se muta de pe un picior pe altul. Mai repede, mai repede! Sirena nu părea să o îngrijoreze deloc. Nici siguranța privind incendiile. Ușile liftului se deschiseră. Veronica intră, se întoarse cu fața spre coridor. Liuda închise și mai mult ușa. Crăpătura aceea îngustă. Dar și prin aceasta văzu cum degetul Veronicăi apăsă butonul chiar în partea de jos a panoului. Ușile liftului se deschiseră. Liuda se repezi glonț de-a lungul coridorului gol, acolo unde se auzea plescăitul glasurilor și tropotitul mulțimii de picioare, la scări. Dar în acest moment sirena amuți.

6

Akim așeză la loc pe perete receptorul legăturii interne. Se întoarse către trupă.

— Alarmă falsă. Pompierii tocmai au plecat.

Degeaba s-au repezit pe scări.

— Nu au găsit foc.

Bine măcar că nu a trebuit să iasă afară – să se răcorească. Râsete zburară pe deasupra capetelor. Totul e bine când se termină cu bine.

— Și acum, Dașa, aceasta este noua ta casă, încheie Akim discursul întrerupt de alarmă.

Din nou, în vocea lui se simțea oficialitatea. Akim părăsise scena și devenise director al baletului doar cu trei ani în urmă. Învățase deja să sperie micul corp de balet neînsemnat cu vibrațiile glasului lui de șef. Buclele inutile ale prințului de balet încă nu fuseseră tăiate, căzuseră în spatele gulerului unui costum de afaceri. Îi informa privind peste capetele lor. Lui Akim nu-i plăcea să privească în ochii cuiva. Privești – îți găsesc vreo slăbiciune. Iar el nu-și putea permite slăbiciuni. Nu acum.

— Noi suntem noua ta familie de creație. Te vom susține în toate. Te vom ajuta întotdeauna. Pentru ca arta ta la Moscova să atingă noi înălțimi și să bucure spectatorii. Succes, Dașa!

În sală era multă lumină. Ferestre uriașe. O bară lustruită, atinsă de sute și mii de brațe, pe două rânduri, se întindea de-a lungul a trei pereți. Podeaua, acoperită cu linoleum negru, era înclinată către al patrulea perete – de oglinzi. Acesta arăta în oglindă pe toți. Toată lumea dădea din cap, vorbea despre ceva, zâmbetele fluturau pe buze.

Clasele de balet sunt asemănătoare în orice punct din lume: trei pereți cu bară, unul cu oglindă. Linoleum negru pe jos. Și balerinele sunt asemănătoare. Pentru o clipă, Dașei i se păru că

nu a plecat nicăieri. Că aceasta nu e Moscova. Ci Piter. Toate sunt îmbrăcate insesizabil la fel, deși fiecare în felul său. Costum de baie din lycra, tricouri, jambiere, bluze strâmte din lână care acoperă talia în cruciș sau bluze-gogoașă întinse. Capete cu părul netezit. Fețe fără machiaj, care par foarte tinere.

Dar cine se uită la fețe la balet? Prima treabă este întotdeauna să se uite la picioare. Toate fetițele au pantofi de atlas roz. La unele, mai noi, mai curați, la altele, mai murdari. Toți au fost în prealabil stâlciți, zdrobiți, tăiați cu un fir aspru în cerc pe talpă pentru ca poantele să adere mai bine la podea. Corpul de balet are dintre cei ieftini, din atelierele proprii ale teatrului. Balerinele au scumpi, englezești, după șanuri individuale. S-a adunat să o salute toată trupa. Dașa abia reușea să se întoarcă în toate părțile, să dea din cap, să zâmbească.

Cel mai ușor era să poarte un zâmbet fixat ca o broșă. Dar nu mergea. Cel puțin o dată la câteva secunde renunța la el. Și zâmbea din nou. Arăta că acum zâmbetul este al ei propriu. Iar nu unul profesionist, care trebuia să se agațe la toți pe scenă, astfel încât nimic altceva nepotrivit să nu apară pe ea – grimase de tensiune, încordare, emoții la un pas dificil, enervare la un truc nereușit. În general, tot ceea ce fotografilor le place să surprindă la sportivi: frunte încrețită, obraji umflați, ochi ieșiți din orbite, dinți dezgoliți. Dinții dezveliți de efort și cei arătați într-un zâmbet nu sunt unul și același lucru. Baletul trebuie să arate ca și cum nu se face niciun fel de efort.

Dașa se străduia, de asemenea, să arate, acum și aici, că toate acestea nu o costau nimic.

Însă ele făceau eforturi. Ea observa, aprecia. Se străduiau la maxim. Zâmbeau. Zâmbeau duios:

— Vă felicităm! Bine ați venit!

Dar ochii erau atenți. Studioși.

„Să nu te încrezi“, se corecta Dașa. Nimic nu este „așa“.

Firește că se uitau cu luare aminte. Una este să evoluezi cu ele ca balerină invitată. Oaspete. Alta este să vii ca să rămâi. Să fii de azi înainte una dintre ele. Întotdeauna toate o examinau cu luarea aminte pe una nouă. În general, îi arătau bunăvoință.

Ele trebuie să fie bucuroase. Turneele din Londra au adunat câteva milioane de lire sterline. Și un contract pentru baletul din Moscova pe următorii cinci ani. Unul care înseamnă că teatrul rival din Piter nu va mai avea loc la Londra în următorii cinci ani.

Ele trebuie să fie bucuroase. Toate se băteau să fotografieze cu telefoanele familia Beckham, care a venit în culise – să o cunoască pe ea. Au așteptat la rând. Ea a cuprins-o de talie, de o parte, soțul ei tatuat peste tot – de cealaltă. Ce lovitură! Toată săptămâna Dașa a dat peste această fotografie, trecând pe lângă chioșcul de ziare. Copertile strigau în gura mare despre triumful baletului rus.

În culise a venit un bărbat cu nasul încârligat, cu pungi mari sub ochii răi – cineva din politică. Și foarte mulți bodyguarzi. Politicianul nu a făcut poze, însă a luat autografe pe un program de sală mototolit.

Baletul din Moscova se vedea la Londra aproape în fiecare an și aproape cu aceleași spectacole de balet – *Lacul lebedelor*, *Don Quijote*, *La Bayadère*. Dar cu această balerină prima dată. Strigau despre o nouă Ulanova. Despre o nouă Plisețkaia. Despre o nouă Malikova. Acest lucru o enerva pe Dașa. Niște cretini! Cum poți să asemeni în același timp pe Ulanova, pe Plisețkaia și pe Malikova? Parcă ai aduna laolaltă pe Tolstoi, pe

Dostoievski și Cehov. Niște aiureli! Dar după prima săptămână delirul a trecut. Toți au învățat numele noii supervedete ruse: BELOVA. Acesta licărea pe tabloul din piața Piccadilly, iar apoi ecranele se fixau pe mâinile ei lungi, care făceau o mișcare din *Lacul lebedelor*.

Nu valuri ca la Plisețkaia. Dașei i-a părut întotdeauna prea moscovit, prea naiv. Dacă e lebădă, atunci să fie și valuri. Pff! Nu mișcările rotunde, reținute, chiar timide, foarte rusești ale Ulanovei. Nu cele nervoase, expresive, ca ale Malikovei. Ci lungi și ușoare, ca un reflux argintiu. Ale ei proprii. Irepetabile și recognoscibile ca o scriere de mână.

— Felicitări! Bine ați venit! Simțiți-vă ca acasă!

„Dar nu uitați că sunteți musafiri", încheie în gând Dașa. Aruncă un zâmbet, dădu din cap, se îmbracă din nou.

Ce au crezut toți când li s-a anunțat că balerina din Sankt Petersburg, după turnee, s-a mutat la teatrul din Moscova? Orice au crezut, au înghițit deja.

Și acum, la prima repetiție a Dașei la Moscova, arătau prietenie, o bucurie ospitalieră.

Eh! Sigur, se bucură de ea! După triumful de la Londra, toți au primit premii grase – pe lângă onorariile obișnuite de turneu și subvenția prezidențială. Corpul de balet lucrează pe bani, nu de amorul artei.

Ele trebuie să fie bucuroase. Dașa abia reușea să dea din cap spre toate, să le zâmbească tuturor.

Liuda porni mai întâi să fugă, pe urmă începu să alerge în goana mare. Coridorul era pustiu. Înseamnă că toate erau deja acolo. Înseamnă că ea a întârziat foarte, foarte mult. Mereu întârzie. Nu trebuie să atragă atenția asupra ei cu întârzierile chiar acum.

Coridoarele din culise erau joase, fără ferestre, în lumina albicioasă a lămpilor cu halogen. Erau atât de pustii, încât se auzea pâlpâitul lămpilor. I se păru că…

Liuda luă colțul, ca să-și mențină echilibrul. Se sili să se oprească, să se întoarcă și să se uite după colț.

Da, nu i se păruse! Un bărbat în costum gri pășea nedumerit încoace și încolo, la intersecția a două coridoare și a scării. Se uita, încercând să-și dea seama unde duc.

— Unde mergeți? răsună glasul Liudei.

Boris tresări. Nu auzise fuga ei ușoară.

— La directorul baletului. Iertați-mă, m-am rătăcit. La ce etaj e?

— La plus trei.

Liuda îi arătă cum se ajunge în cabinetul lui Akim.

— Dar acum se află la repetiția generală la sală, preciză ea. Poate să vă arăt acolo?

— Nu prea cred. Dar ce, există și minus trei? se interesă cu un zâmbet Boris.

Se uită la el cu atenție. E ciupit, ce-i cu el?

Boris se corectă:

— La etaj mă refer.

— După reconstrucție există de toate. Și minus trei, și minus patru, și minus șapte.

Liuda explica și îl „scana“: costum perfect, o fi plin de bani – tăticul cuiva. Al cui? Sau e în căutarea unei dame? Trase

concluzia că nu. E ocupat. Are ceva în ochi. Ca un câine în lesă. Liuda își pierdu interesul.

— Minus șapte? se miră tăticul.

La despărțire, luând iarăși viteză, Liuda îi promise:

— Dar dacă vă pierdeți la minus șapte, cadavrul dumneavoastră va fi găsit abia la următoarea reconstrucție.

8

Dar Marina nu alerga. Iaca asta-i! Probabil că doare. Să vedem, cât va mai dura oare? E băgăreață. Și cu Volocika, uite, toate au zburat la timpul lor! Deși se vedea, era un fleac. Dar gata: A! Oh! Unde e acum această Volocika? Numai pe Instagram. Nu știe cum să-și desfacă picioarele cât mai larg, ca să atragă atenția asupra ei. Dar picioarele sunt deja bătrâne. În balet timpul zboară mai repede decât dincolo de pereții teatrului. Patruzeci de ani? La deșeuri.

Pe culoarul din culise, secretara de presă cu fustă strâmtă agață o serie de xeroxuri proaspete pe afișierul „Presa despre balet“. Zâmbește unsuros la toată lumea. La toată! Dar lasă! Totul va trece! De curând a intrat, în curând va pleca.

Uite Marina! Marina știe să muncească! Baletul înseamnă muncă. Înseamnă capacitate de muncă și rezistență. Înseamnă putere, disciplină, exactitate. Să-ți urmărești respirația. Să-ți controlezi mușchii. De ce să născocești vreo aiureală despre talent? Când secretarei îi țăcăniră tocurile afară, Marina ascultă

sunetul lor – ca sunetul unor împușcături care se stingeau. Se apropie de afișier.

Xeroxul transformase fotografiile Belovei într-o siluetă albă pe un fond negru.

Marina le studie.

Un mop lung, această Belova! Probabil că are patruzeci la picior. O urâciune! Și nu are săritură. Oare nu vede nimeni ceea ce e elementar, că Belova nu are săritură? Nu! Toți văd în continuare lumina. Iar ea va râde în continuare.

Marina scoase creionul din geanta cu pantofi. Îi făcu Belovei coarne albastre și, pentru simetrie, colți albaștri de vampir.

Se întoarse. N-o vede cineva? Dar coridorul era în continuare la fel de pustiu.

Marina zâmbi. Desigur. Toți sunt în sala mare. Se pregătesc înaintea spectacolului de astăzi.

Oh, noroc! Una este să te învârți pe scena Teatrului Regal din Londra. Or, acolo, la Piter, acolo putea și reușea să arunce praf în ochi tuturor. Însă aici este Moscova. Scenă uriașă. Largă, adâncă. Pe o astfel de scenă ai nevoie de anvergură, de viteză. Puterea de tun a săriturii… Săritura Belovei? Ha, ha! În variațiunea Zânelor – trei Jeté, ca să acoperi în totalitate această scenă pe diagonală. Dintr-un colț al culiselor până în celălalt. Numai trei sărituri. Dacă ajungi la mijlocul scenei, mai discutăm? În cel mai bun caz.

Va trebui totuși să se uite cu un ochi la repetiția ei. Cum merg acolo lucrurile.

Cum se va descurca Belova.

Cu siguranță, va schimba coregrafia în variațiunea ei.

Va trebui să înlăture cele trei Jeté. Uite, atunci o vor dojeni. *Zâna muntelui* a fost pusă în scenă de Maestro. Baletele

Maestrului la Moscova sunt sfinte.

Totul se împrăștie la un moment dat. Mai devreme sau mai târziu. Mai bine mai devreme. Marina îi dădea Belovei doi ani. Maximum. Ea însăși va avea atunci douăzeci și șase. Doar douăzeci și șase! Nimic nu e prea târziu.

9

Liuda întârziase cu adevărat. Corpul de balet, care avusese repetiție în altă sală, trecea deja prin ușă. Liuda încercă de vreo două ori să meargă împotriva curentului. Trebuia s-o abordeze pe această Belova, să o felicite, să-i spună ceva plăcut sau cine mai știe ce. Niciodată nu știi. Poate că atunci va pune un cuvânt, iar pe Liuda, la turneele din Japonia – țara celor mai bune diurne – o vor pune într-un loc mai bun, în prima linie. Poate chiar în primele opt. Banii sunt de prisos? Da’ de unde! Banii nu sunt niciodată în plus, cel puțin pentru ea.

Corpul de balet mergea și mergea.

Trebuia să meargă cu el. Nu era bine să întârzie la repetiție. Este în programul pe care îl conduce Vera Markovna. E o scorpie. Îi va spune lui Akim. Însă drumul este ca masa de prânz. Bine se zice. Trebuie să ajungă la Belova. Să-i spună ceva drăguț. Să-i provoace o primă impresie.

Liuda se dădu la o parte, lăsându-i pe cei care ieșeau.

— Liudka, tu ce faci? Vii?

— Liudka, dar tu?

— Eu vin acuși, acuși.

Nu reușea să se scufunde toată în bârfă.

„Totuși, avem un corp de balet mare“, cugetă Liuda cu mândrie.

Așteptă până când șuvoiul de oameni începu să scadă. Voia să știe până la urmă. Și aici respectau rândul conform ierarhiei oficiale: soliști și soliste, prim-soliști, apoi soliștii de frunte. Toți s-au îngrămădit să o salute pe noua balerină.

Ultimele ieșiră balerinele. Damele, ca întotdeauna, înainte, băieții, în spatele lor – premierii. Și unii, și alții sunt câte opt în teatru. Opt perechi. Acum sunt nouă balerine. Iar băieți sunt opt ca și înainte. Belova trecu fără partener. Singura în plus. Ca în jocul din copilărie, când toți merg pe muzică în jurul scaunelor și este cu un scaun mai puțin decât participanții și trebuie ca primii să ia loc. Numai că aici este și mai rău. Băieți sunt în total șapte, pentru că Slavik doar se pune la număr. Iată, Marinka scrâșnește din dinți. Crezuse că pusese mâna sigur pe Slavik. Acesta e înalt, dar nu este acel tip care se numește „dulap zburător“. Masculinitatea din el se combină cu forma grațioasă a mâinilor, a picioarelor, a manierelor. Pe lângă el Marina părea mai nobilă, iar nu ca de obicei. Făcând pereche cu Slavik, putea chiar să aibă pretenții să apară în *Lacul lebedelor*. Și acum prostia asta!

Fotografia lui Slavik era încă pe site-ul teatrului la categoria „Premier“. El chiar mergea la clasa de dimineață și chiar încerca să repete câte ceva, verificând cum s-a restabilit după traumă. Dar se spunea că nu se va restabili niciodată. Nu fizic, ci moral. Ruptura. Tendonul lui Ahile este responsabil de căzătura la podea și de aterizarea după săritură. Ruptura tendonului lui Ahile, ticălos lucru! După ea pășești mai cu grijă

tot restul vieții. Pentru un bărbat înseamnă sfârșitul carierei. Bărbații trebuie să sară la balet. Salturile accentuate au fost întotdeauna bomboana cea însiropată pentru public. Bietul Slavik! Și frumușel. Păcat! S-a pierdut și el.

Liuda văzu cum Veronica s-a întors cu spatele spre Belova, cum dădu o clipă ochii peste cap, cum întredeschise buzele, exprimându-și ușurarea ca după o vomă. Pentru o clipă. Fața ei era deja obișnuită, dulce, ca și cum Liuda își închipuia ceva. Interesant! Cine va fi desemnat astăzi partener pentru Belova? Liuda nu era nici prea înfierbântată, nici prea rece în privința acestui lucru. Doar se întreba. Întotdeauna este bine să știi cât poți de multe. Despre orice. Veronica poate să facă ce mutre vrea. E balerină de frunte. Liuda nu poate. Ea trebuie să știe totul în teatru. Niciodată nu știi când și cum pot fi de folos informațiile!

Liuda întinse gâtul.

În sală, emanând un miros greu de parfum și uitându-se în jos, alunecă Lipatova, repetitoarea soliștilor. Arăta ca o fătucă uscățivă și zbârcită. Păstra chiar și bretonul ștrengăresc din acele vremuri, când Moscova sovietică își aplauda sălbatic favorita. Nimeni din public sau din teatru nu o numea după numele de familie – ea era numai Lilecika. Acum, la pensie, juca rolurile, cândva încununate de succes, cu tinerele dansatoare. Ca un antrenor pe lângă sportivi. Întotdeauna va șopti („Capul mai sus"), va îndrepta („Mânuța aici"), va lăuda.

Lipatova ședea pe o bancă joasă chiar la oglindă, întorcându-se în răsfrângerea oglinzii. Își îndrepta bretonul, pe urmă își așeza piciorul grațios peste celălalt picior și se apuca să-și examineze pantofiorul lăcuit cu toc pe care îl numeau „labă de pisică". Șoptea cu un glăscior mieros:

— Vom începe cu duetul. Verificăm susținerea.

Nu se uita la Belova. Liuda reținu acest lucru.

Femeia concert-maistru de la pian luă imediat postura de lucru. Își scoase de sub fund poalele. Foșni partiturile căutând duetul.

Se repeziră spre ieșire și premierii.

— Cum? se miră Liuda. Nu este duetul.

Se vedea că și Belova era mirată. În așa măsură că se vedea pe fața ei. Privea la fiecare, ca un cățeluș.

„Uite proasta“, o deplânse Liuda.

Băieții dădeau din cap compătimind-o. Fiecare avea ce spune:

— Dașa, iartă-mă, tocmai azi nu pot. Merg să-mi iau bolnavul. Băiatul s-a îmbolnăvit, soția a telefonat, trebuie să merg urgent acasă. (Răspunsul compătimitor.)

— Mi-au pus deja repetiție în altă sală. (Strâns din umeri.)

— Toate întrebările privesc un singur lucru. Cine a alcătuit un asemenea orar? (Răspunsul arogant.)

— Nu, eu în niciun caz. Astăzi nu m-au chemat la spectacol. (Răspunsul indiferent.)

Ceilalți n-au stat să-și spargă capul, nu au spus nimic. Au ieșit, pur și simplu.

Belova a rămas singură. Se uita pierdută în jur. La Lipatova, dar aceasta stătea ca o pisică elegantă. Se uita în față cu o privire goală, ca la lună. Apoi la concert-maestru. Devenise rumenă. Se uită apoi la pupitru. Acolo era duetul. Spectacolul e în seara asta. Belova dansează pentru prima dată la Moscova. Dar nu are partener.

Liuda ieși imediat pe ușă. Într-un astfel de moment este bine să nu i te arăți. Și să nu arăți că tu ai văzut. Nimănui nu-i place

când cineva îi vede rușinea.

Liuda fugi pe coridor și curând îi ajunse pe ceilalți. Intră în sală cu toată turma, iar Vera Markovna strigă:

— Cine merge acolo ultima? În lift te-ai născut și ai crescut sau cum? N-ai văzut ușă niciodată? Închide ușa!

Liuda își luă locul în linia a patra.

10

Dașa a înțeles. Trebuie gândit și acționat rapid. Acum și aici. De la acest „acum“ se va decide cum îi va fi „aici“. Dar gândurile îi țopăiau și se încurcau. Ar fi vrut să plângă. Știa să nu plângă.

Pe ușă se iți un cap:

— Lilecika! Sunteți chemată la direcția regizorală. Acum!

— Noi avem…

„Acum repetiție“, a vrut să spună Dașa.

Dar, după cât de repede a sărit Lipatova de pe banca subțire, zâmbind fermecător, Dașa a înțeles că e mai bine să tacă mâlc.

Sala deveni complet goală și răsunătoare.

Așezând mâinile pe genunchi, femeia concert-maistru ședea dreaptă, privea cu așteptare devoțională, ca o solistă în fața dirijorului. Pe lângă voință, ochii ei străluceau. Va avea ce povesti la bufet.

„O să termin chestia asta“, își promise Dașa. „Aici și acum.“ De fapt, se descurca bine la Sankt Petersburg. Iar de asta… nici nu avea nevoie.

— Lipsesc cinci minute, îi făgădui femeii concert-maistru.

Aceasta aprobă din cap. Iar când se convinse că Dașa a ieșit, își șterse expresia prietenoasă de pe față, își scoase din geanta aflată pe podea tableta Kindle și degetul îi alunecă pe ecran. Puse tableta deasupra partiturilor și începu să citească din locul unde se întrerupsese, când în metrou se anunțase stația „Teatru“.

11

Veronica ședea în fața oglinzii. Aceasta îi arăta sincer că era frumoasă din toate părțile. Într-un canat, profilul din dreapta, în celălalt, profilul din stânga. Este important să te vezi toată atunci când se aplică machiajul înainte de spectacol. Toate balerinele își lăsau fața pe mâna artiștilor de la machiaj. Trecerea de la fața ei familiară la masca teatrală, aspră și strălucitoare, îi producea Veronicăi o plăcere stranie. Cu accentul pe „plăcere“. Și-a apropiat fața de oglindă, și-a șters cu degetul un bob de rimel căzut de pe gene. Se lăsă pe spate. Machiajul este o armură.

Îi veni în minte mama:

— Urâțica mea, săraca!

Și răspunsul bunicii:

— Sperietoarea mea!

Bunica era de părere că se poartă duios. În realitate, rănea la fel de mult. Amândouă socoteau că talentul și munca vor

zdruncina totul. Și de atunci a început să urască toate acestea: „Lucrează! Muncește!“ Sfaturile fără de sfârșit ale mamei: „Fă-ți exercițiul! Întinde-te! De cât timp ești în șpagat? Mai mult!“

În balet fața nu trebuie să fie strălucitoare. Sau frumoasă. Ea trebuie să fie scenică. Adică palidă, însă proporțională, ca să cedeze cu ușurință machiajului. Ca o foaie de hârtie goală. Belova o are așa.

„Doamne ferește!“ se gândea Veronica. „Ce să faci în viață cu așa o mutră? Sperii copiii! Nu, serios! Uite, copilașii străini erau atrași sincer întotdeauna de ea! O socoteau pe mătușa «prințesă»“.

Veronica înțelegea cât de norocoasă era.

Este o prostie când se spune că este greu pentru femeile frumoase. Asta au născocit-o urâtele, ca să se consoleze. Frumusețea este o bucurie. Frumusețea înseamnă fericire. E aproape talent. Nimeni nu se îndoia de frumusețea Veronicăi. Ea era frumoasă, până și copiii pricepeau asta. Chiar și femeile întorceau capul după ea. Și frumusețea trece, firește! Ca și baletul. Însă baletul trece și mai repede! Amestecând cu știință botoxul, adaosurile cosmetice, operațiile estetice și îngrijirea zilnică – cugeta în fața oglinzii Veronica – putea ca și la patruzeci să arate de douăzeci și cinci. Iar în balet patruzeci de ani înseamnă marginea gropii. Rămas-bun, scenă! Te salut, pensie!

Veronica nu iubea baletul. Acesta era ca un soi de bărbat care îți face vânt exact la termen. Să-l iubești e fără noimă. Pur și simplu trebuie să-l storci cât mai mult. Iar Veronica storcea și baletul, și bărbații.

Deocamdată însă baletul fusese blând cu Veronica. Chiar generos. Rolurile, situația, salariul. Revistele pentru femei îi

luau interviuri cu bucurie. Le spunea:

— Nu am o problemă cu îmbrăcămintea, cu stilul! Îmi stă bine cu absolut orice!

Încă putea să mai stoarcă mult baletul… dacă nu ar fi fost această Belova!

Veronica deschise geanta care zăcea pe podea, se aplecă sub oglindă și deschise dulăpiorul ca să ia diadema. Inima îi sări din piept.

Dulăpiorul era gol.

Veronica sună la Rita, designerul de costume. Își ascultă inima bubuind – și bipurile lungi în receptor.

Își dădu seama: „Exact! Tot astăzi are spectacol Belova! Rita îi pregătește costumul. Costumul Veronicăi. Belova a zburat cu bagajul. La Londra. Trebuie să intre și ea în costumul altcuiva. Belova se dădea drept o modestă din Piter. O străină, atât de străină! Desigur, niciun fel de probleme! Drept răspuns și Veronica trebuia să se înfățișeze ca un copil cuminte. Desigur! Lasă-o să-l ia! Mă bucur că i se potrivește!“

Așa s-a și arătat.

Rita răspunse pe un ton bădărănesc, ca unor străini:

— Da, croitoria! Ei, și?

— Ritocika, nu-mi poți spune unde e diadema mea?

Băgând de seamă cu cine vorbește, Rita trecu imediat la un ton siropos:

— Veronica, dragă, tu ești în teatru? Am crezut că ești la spital!

— Da, am gripă. Am trecut pe la teatru ca să-mi iau geanta, explică Veronica fără chef.

Rita era în continuare toată un sirop:

— Ah, nu am știut! Mie Akim mi-a spus că ești la spital, iar această diademă… nouă… ne trebuie la spectacolul de azi.

— Înțeleg, răspunse în silă Veronica.

„Uite așa s-a terminat! Idioata!“ își zise ea.

— Oh, se vede treaba că am flecărit degeaba cu Akim! Trebuia să-i spun că încă nu am despachetat diademele tale, se nelinişti Rita.

„Se teme să strice relația,“ se gândi posac Veronica. Răspunse moale:

— Nu, nu, nu-i nimic! Totul e-n ordine!

Deodată, i-a ieșit ceva nefiresc. A adăugat, începând cu cele mai bune intenții, dar totuși fără să se rețină:

— Nu-mi pare rău!… Dacă o înfrumusețează…

Rita chicoti ușurată. Siropul se preschimbă în otravă:

—O asemenea vlăjgancă? Vai! N-am spus asta! Principalul e să te faci bine cât mai repede! Noi va trebui să ne uităm la această ciudățenie din Piter, până ce te înzdrăvenești tu. Ne este dor de tine!

Rita a mințit doar parțial. Venirea balerinei din Piter, din eternul oraș concurent, din teatrul concurent, a stârnit mândria în toți oamenii de teatru – croitori, casieri, lucrători pe scenă. Veronica știa acest lucru. Aceasta este Moscova!

— Promit! spuse ea sincer.

Coridorul nu se deosebea deloc față de cel de pe care tocmai cotise.

„De bună seamă că am mai fost pe aici,“ gândi Dașa. Cu trei minute în urmă. Poftim, drace! Să fi rupt și să fi aruncat câte o bucățică de pâiniță. Dacă ar fi avut o pâiniță. Nu! De aici parcă trebuia în sus pe scară. Iar pe urmă la dreapta. Da! Se pare că așa. Reconstrucția schimbase multe în teatru, dar nu și păienjenișul de coridoare din vechea clădire.

Dașa se întoarse la scări.

Nu știa dacă a ales corect calea sau nu, dar se pare că a reușit. Auzi glasuri deformate de acustica puternică a deschiderii scării. Cineva stătea pe platformă. Ura! Putea cere indicații și se bucură. Ridicându-se, Dașa îi văzu ea mai întâi. Pe Anton, pe Igor și pe Serghei îi știa. Toți trei erau premieri. Anton i-a spus acolo, în sală, că merge urgent acasă, pentru că are copilul bolnav. Igor zicea că are repetiție în altă sală. Și poftim! Toți sunt aici! Nu la copil! Nu la repetiție! Se poate spune că numai Serghei nu a mințit-o atunci, pentru că nu a spus nimic. Se uita pe lângă, ca la un loc pustiu.

Văzând-o, toți trei au amuțit. Pe scară se auzeau pași hârșâiți. Se grăbea spre ea încă un martor al înjosirii, încă o pereche de ochi răutăcioși. Dașa gândi că orice ar fi spus, va arăta ca vai de ea.

— Salut! îi aruncă senin Serghei.

Ceilalți doi îi spuseră ca un ecou binevoitor:

— Salut!

Dașa se zăpăci.

Dacă ai crescut într-o curte obișnuită – iar Boris crescuse într-una ca aceasta – prinzi totul din zbor. Știi care e prădătorul și care hrana. Prădătorii erau tinerii, eleganții și musculoșii. Iar

aceasta era hrana: o fătucă înaltă și stângace. În orice curte există o urâtă pe care o scarmănă toți.

Boris nu invidia tinerețea. Bine măcar că are aproape șaizeci de ani! Bine că nu va mai fi tânăr!

Totuși, privirea lui zăbovi asupra băieților: umeri puternici, brațe goale musculoase, coșul pieptului bombat. Reuși să observe coapsele strâmte, acoperite de colanți, fundurile tari. Se simțea puțin ofensat.

„Carne“, gândi Boris, grăbit și în silă. Pe urmă, către sine: „Prost!“

Problema nu era că el avea aproape șaizeci de ani, iar această scară probabil nu se va termina niciodată, dar și că ei la douăzeci sunt la fel. El nu a fost astfel nici la douăzeci de ani. Asta era ceea ce-l durea. Prost, da! Dar totuși îl durea.

Fata își ridică ochii spre el.

Boris își luă ochii, trecu pe lângă, lăsându-i pe toți patru în urmă, pe platformă. Aici este viața lor. Nu te amesteci în ea, cum nu te amesteci în viața savanei trecând numai cu jeepul. Hienele sfâșie puii de elefanți. Iar leii omoară antilopele. E păcat. Dar asta e viața. Viața sălbatică.

O auzi pe fata cea urâțică întrebând:

— Cum ajung la directorul baletului?

Boris se opri în cele din urmă. Se întoarse. Trei tipi stăteau cu brațele încrucișate. În ochi aveau o scânteie răutăcioasă. Oh, cum o să se strecoare până la directorul baletului?

— Eu știu, bâigui fetișcana. Pur și simplu nu-mi amintesc.

— Drăguță, amintește-ți! îi sugeră vesel unul dintre ei.

— Cumpără o hartă, o sfătui blând al doilea.

— Aici nu e Piter, conchise duios al treilea. Asta e Moscova. Aici totul e mai mare.

Când avea… nu, nu douăzeci, dar cât? Zece? La zece ani, Boris era el însuși hrană. Uite, ca fata asta.

Însă totul se schimbă. Totul. Unde sunt acum acei golani care în curtea școlii îl apucau pe el, elevul dintr-a întâia, și-l țineau cu capul în jos? Răspunsul îl știe statistica de stat. Bărbații din provinciile rusești nu trăiesc mai mult de șaizeci de ani. Mor din cauza alcoolului.

Iar el, la șaizeci, este milionar. E milionar, șef de companie. Și să nu spuneți că asta nu schimbă nimic, că a fi hrană e ceva pe viață. Se schimbă totul. Chiar și trecutul.

Boris o strigă de pe scară:

— Mergeți la directorul baletului?

Ea se întoarse:

— Da.

Să o tragă după sine nu voia. Nu face să te amesteci în viața savanei prea tare. Boris se limită la faptul că a lămurit-o cum să se descurce.

— Mulțumesc!

Boris se dădu la o parte. Din respect, ea îl ocoli încet pe scară, iar apoi porni cu pași repezi în sus, prinzându-se cu braț voinic de balustradă și sărind câte două trepte cu picioarele ei lungi și subțiri.

13

Akim privea întotdeauna pe om în frunte, nu în ochi. Altminteri, pe artiști nu îi privea nicicum. Îndeosebi pe artiști. Te apasă până când îți găsesc o slăbiciune și te împing spre slăbiciune. Și pe urmă îți stau pe grumaz și îți pun picioarele în gură.

Toți cred că el este unul dintre aceștia. Aiurea!

El nu mai este unul dintre ei. El e bossul.

Desigur, funcția e un pic urâtă, e director de balet. E un fel de director, dar nu chiar real. Însă pentru ei, el este bossul.

Mulțumită acestei funcții va ieși la pensie înainte de termen. La treizeci și șase. Dar Akim nu regreta. La gândul pensiei i se strângea stomacul.

— Prințul la pensie, șopteau unii; niște bătrânei uscați și înfipți, cu părul rar, rătăcind aiurea, căutând potcoave de cai morți, dar aroganți („Eu sunt artist al poporului“), inutili, netrebuind nimănui.

Și nu are slăbiciuni. Nu mai are.

A învățat limba engleză ascultând CD-uri. Și femeile – fără niciun fel de femei! Tatiana știe că acum îi este credincios, fără prihană. Ce poate face solistul directorul de balet nu are voie. Niciun fel de ochi dulci, de zâmbete, de glumițe, de pipăiri pe genunchi, ca să nu vorbim de mai mult – de nopți în camerele de hotel din turnee, eh! Nu, nu! Cu gheruțele tăiate, orice păsărică s-a prăpădit. Iar Akim nu voia să se prăpădească.

Degeaba încerca Dașa să-l nimerească drept în ochi cu privirea.

Având în vedere statura ei, Akim a trebuit aproape să-și ridice capul, ca să se uite totuși pe deasupra ei.

Ei bine, balerinele au dispărut, gândea el cu indignare. E o echipă de baschet. Totul a început cu franțujii ăștia, cu Gilles.

Înainte, astfel de prăjini erau eliminate din școala de coregrafie. Asta ca să poată termina o școală medie obișnuită și să se apuce de altă profesie. De ce să învețe degeaba? Se va înălța pe poante și va fi mai sus decât orice partener.

Akim-dansatorul nu putea suporta astfel de balerine. Ca s-o ridici, te suprasolicită.

Însă Akim-directorul se forța să-i placă Belova. Place publicului. Criticii scot țipete de fericire. Planul de turnee este full. Bani, bani și iar bani. Dacă mâine îl dau afară din acest teatru… Uf, uf, uf, firește! Să admitem, nu mâine, ci peste câțiva ani. Și nu îl vor da afară, ci îl vor scoate la pensie. În viață se întâmplă câte și mai câte! Toți pleacă din teatru. Nimeni nu rămâne în scaun pe viață. Așa că, atunci când se va întâmpla acest lucru, în acel moment CV-ul lui va arăta astfel încât va deveni un candidat de dorit pentru orice teatru european.

Deja a învățat engleza.

Deocamdată însă e sever cu toți. Îndeosebi cu aceasta. Până când nu-și face cunoștințe aici, trebuie pusă imediat la punct.

Dar să vorbim blând.

— Dașa, acum am o întâlnire. Cu noul președinte al Consiliului de administrație.

Ea se uita în spatele lui. Toată conducerea regizorală în păr. Chiar și Mișa, fotograful publicației teatrale *Teatrul nostru,* era acolo, având camera prinsă de gât.

— Hai să analizăm lucrurile amănunțit și în liniște. După întâlnire.

Apăsă pe cuvintele „liniște“ și „după“. Și chiar se uită în ochii ei, gândindu-se în același timp la noul președinte: „Unde a găsit capra asta?“

— Stai în bufet deocamdată, termin aici și imediat o să cobor la tine. O să punem toate astea la punct imediat. Nu-ți face griji! Cunoști spectacolul. Și băieții își cunosc partea. Pur și simplu verificați susținerile, însă este timp pentru asta.

— Nu este vorba de susțineri.

„Mă întorc la Piter. Iată, despre ce-i vorba“, zise ea în gând. Dar nu izbuti să spună.

— Este clar că aici e o neînțelegere.

— Eu…

— I-ai înțeles greșit.

„Bine. Vreau să plec. Nici nu doresc să aprofundez“, se liniști imediat Dașa.

„Se pare că s-a calmat“, rămase mulțumit de sine Akim. „Uf! Întotdeauna e atât de greu cu muierile“, își zise el.

O împinse ușor pe Dașa spre ieșire.

„Bine“, încuviință aceasta din cap. „O să le spun după.Deocamdată îl sun pe Piotr“, se gândi ea. Cu cine să discute mai întâi? Cu directorul artistic? Cu regizorul? Sau cu directorul baletului? Bineînțeles că se simt puțin ofensați din cauza Londrei. Însă pot să se prefacă. Doar ea se întoarce. Oare nu ăsta este principalul lucru?

— Bine, repetă ea.

— Perfect, se bucură Akim de victoria ușoară.

Și ambii mai că luară ușa în cap. Gâfâind, un nene în costum gri se înghesui între ei.

Iar Akim zise fals radios:

— Aaa, dar dumneavoastră unde mergeți?

Boris se scuză pentru întârziere.

— Iertați-mă, ambuteiajele.

Toți începură să se agite. Fotograful Mișa își înălță camera. Akim îl apucă intim de umăr pe Boris. Pe toți îi apucă frenezia. În fața ochilor lui Boris pluteau niște viermișori. Dașa se deplasă spre ușă.

— Dașa, așteaptă un pic! strigă exuberant Akim.

O apucă de mână și o trase înapoi.

— Faceți cunoștință, vă rog! Boris Anatolievici Skvorțov, noul nostru, dar deja scumpul președinte al Consiliului de administrație. Concomitent șef al Rosalmaz. Diamantele Rusiei sunt, ca să spunem așa, comorile baletului rus.

Îi perie preventiv mâneca lui Boris. Hohoti:

— Unde ați găsit praf la noi?

Și arătă:

— Iar ea este chiar acea Dașa.

Boris se simți jenat. Dașa se simți ca și cum îi atârna o piatră de gât. Sentimentul presant de a fi fost târât acolo unde nu intenționai.

Iar bărbatul în costum gri începu să vorbească. Și tot vorbi, și vorbi. Se vedea că-și pregătise cuvântarea dinainte. Dașa nu asculta. Se gândea cum o să telefoneze la Piter. Ce va spune.

Bărbatul în costum gri tăcu. Toți se mișcară. El nu mai spuse nimic. Dașa înțelese că a terminat. El îi întinse cheile.

„Nu e bucuroasă?“ se gândi uimit Boris. „E ciudată! Da, după Piter, de bună seamă că Moscova îi pare un loc sălbatic. Și mie mi s-a părut tot așa în primul an, dacă nu mai mult.“

Zâmbi amabil:

— Știu că la dumneavoastră, la Piter, vederea de la fereastră e mai bună, dar ne vom strădui să nu ne facem de rușine.

Dașa voi să riposteze. Greșește profund, nu a fost, ci va fi în curând, din nou.

— Dașa, vino mai aproape! Vino! îi zise fotograful Mișa fluturând palma. Iar dumneavoastră ridicați cheile mai sus! Numai nu vă acoperiți fața cu ele!

Belova nu se grăbea să întindă mâna după chei.

„Nu înțelege?“ se gândi Boris. „Nu i-au închiriat apartamentul, ci l-au cumpărat definitiv.“

Iar Dașa se gândi cui să-i telefoneze mai întâi. Lui Avdeev? Sau lui Kikin? Avdeev e cel mai important. Însă e dirijor. Kikin nu e principalul, însă e directorul baletului. Cu care să înceapă?

— Însă această vedere este în totalitate a dumneavoastră, zâmbi Boris. E casa dumneavoastră, nu un cămin. Vedeți, despre dumneavoastră am citit pe Internet.

Fața ei rămase împietrită.

„Mda!“ Boris își dădu seama de greșeala lui. „Nu, nu merita să adaug asta. Reieșea că bogații Buratino din Moscova se arată generoși cu Cenușăreasa de la Sankt Petersburg. Urâm asta. La noi, la Piter.“

Iar Dașa se gândea: „Am să îi telefonez mai întâi lui Avdeev. E un tip normal.“

— Mai aproape! strigă Mișa din spatele camerei. Akim, stai și tu acolo alături? Pentru o imagine orizontală. Direcția regizorală, tot așa. Stați împrejur. În semicerc!

Toată lumea era agitată, se ocoleau unii pe alții pentru a nu se ciocni.

— Mai aproape! Nu toată lumea intră, comandă Mișa, verificându-și vizorul. Cei din centru, îmbrățișați-vă! Ce stați așa, nenatural?

Boris așeză mâna pe talie. Groaznic de tare și de fierbinte sub lycra. Deloc feminin. De parcă atingi un copac, iar acesta

este cald. Se întoarse surprins către Belova. Îi ieși ceva de-o stupizenie jucăușă:

— Aveți aici prieteni.

— Să nu ne mișcăm, avertiză Mișa.

Nu-i tremurară nici măcar pleoapele. Un zâmbet îi strălucea pe față. Ochii ca de sticlă se holbau înspre camera fotografică. Boris își aminti scena de pe scară.

— Îmi amintesc acum de unde vă știu, șopti el privind în față.

Dașa se întoarse brusc spre el, ca și cum i-ar fi vorbit un cal.

— Dașa! zise lătrat fotograful. Ai ieșit din cadru!

Ea își îndepărtă imediat fața.

— Eu sunt acel petersburghez, șopti Boris.

— Încă o dată. Zâmbim! strigă Mișa. Nu clipim!

Explozie luminoasă.

— E bine!

Akim dădu drumul la talie. Grupul se împrăștie. Boris simți greutatea inutilă și idioată a cheilor din pumn. Ce să facă acum cu ele? Să le pună directorului de balet pe masă. Să se descurce singur cu ele!

Apoi, ea întinse mâna. Li se întâlniră degetele, apoi ochii.

Boris predă legătura de chei încălzită. Din nou se auzi fulgerarea aparatului foto. Mișa surprinsese momentul.

„Apartamentul în centru! Toți vor fi atrași“, se gândi el, imaginându-și fotografia la avizier și sentimentele artiștilor cititori.

14

Boris se lăsă greu pe bancheta din spate alături de Piotr. Ajunge cu teatrul pentru astăzi.

— La birou, zise el șoferului.

Radioul bolborosea.

„Pare tensionat“, remarcă Piotr.

Boris începu să se scotocească prin buzunare. Scoase telefonul. Un iPhone, nu un telefon Google, pe care Boris îl folosea de obicei. Ta-a-a-a-k! Piotr se prefăcu că nu este deloc interesat. Se uita pe fereastră. Mașina rula pe Ohotnâi Riad.

Boris ascultă, ochii mișcându-i-se și la stânga, și la dreapta. O voce mecanică ajunse la Piotr de la urechea lui Boris: „Abonatul nu răspunde…“ Boris puse capăt apelului.

— Totul e-n ordine?

— Da, da!

Și, mai departe, niciun cuvânt. În liniște, în huruitul motorului, a început să se audă:

— Vostrov… Vostrov…

— Dă mai tare! ordonă Boris șoferului.

Șoferul răsuci butonul pentru sonor.

O nouă cercetare a fondului de luptă anticorupție.

— Informația este bine așezată, remarcă Piotr.

Boris scoase un telefon, de data aceasta din celălalt buzunar, cel obișnuit. Imediat deschise site-ul „Anticorupție“.

— Ce dracu’! mormăi el.

Răcni apoi iar:

— Ce dracu’!

— Așa e mai bine, răspunse Piotr, admirând încă Moscova prin geamul întunecat de ochii curioși.

— Ești nebun!

— O să vezi.

— Nu asta a cerut Sokolov să faci…

— În esență, asta. Să renunț la sarcină? Sarcina e îndeplinită. Vostrov o să stea la răcoare în siguranță acum. La bună revedere, cel puțin cinci. Iar peste cinci ani va fi ca și pentru totdeauna. Înțelegi și singur.

— Nu ți-am cerut! se enervă Boris.

— Ba ai cerut!

Și Piotr explică repede:

— Încă de la Piter. Când m-ai chemat la serviciu. Să rezolv, dar în primul rând, să previn necazurile. Sunt propriile tale cuvinte.

Boris clocotea de furie. Dar nu ripostă.

— Nu-ți închipui! pufni el.

— Până acum mi-am închipuit.

— Adică?

— Cu tine până acum e în ordine.

Și la aceasta era greu de ripostat. Boris făcu o pauză. Trebuie admis că și el știa cum. Tăcea, evident.

— Cântărea avantajele și dezavantajele, gândi Boris repede.

— Cei care gândesc încet nu mai sunt pe lumea asta, gândi și Piotr fără mari păreri de rău.

— Ce, te arunci ca asupra lui Whitney Houston? zâmbi Boris.

— O să vedem.

Telefonul îi sună în mână.

— Oprește nenorocitul ăla de radio! se smunci nerăbdător Boris.

Vocea de la radio se stinse imediat.

Îi arătă lui Piotr ecranul Android. Suna generalul Sokolov. Boris făcu o grimasă spre Piotr:

— Adică e treaba ta! Ești mulțumit?

Telefonul vibra ca un tropăit de cizme mânioase de general. Boris nu răspunse. Dezactivă sunetul. Puse telefonul deoparte. Se auzea din nou numai huruitul motorului și zgomotul străzii.

Cei doi se uitau în părți diferite, fiecare pe geamul său.

Piotr băgă de seamă, cu surprindere, că nu se gândește la nimic.

Boris se agită. Din nou începu să se scotocească în buzunarul paltonului. Scoase iarăși telefonul. Dar nu Android, ci iPhone. Piotr nici nu arătă că observase.

Boris apucă telefonul în mână. Se răzgândi.

— Necazuri? întrebă totuși Piotr.

— Nu, nu! se grăbi să răspundă Boris.

Se lăsă pe spate, pe banchetă, parcă voind să sublinieze că este iarăși relaxat și calm. Fruntea lui Boris se descreți.

— Ascultă, începu din nou Piotr. Știu că e un moment nepotrivit.

Și făcu o pauză.

— Ei? mormăi Boris.

— Vreau să îți cer o favoare.

— Momentul este cu adevărat nepotrivit, spuse Boris. Tăcu. Apoi întrebă pe un ton mai cald:

— Ce nevoie ai?

— Nu e pentru mine, e pentru prietenul meu. Însă, la general vorbind, da, e pentru mine. Serviciu contra serviciu.

— De aranjat la vreun serviciu?

— Nu, nu! E jurnalist. Merge în Congo să fotografieze nu știu ce porcărie turistică. Au nevoie de un șofer acolo. Le pot oferi eu din serviciul nostru de securitate? Pentru orice eventualitate. Ca să nu fie probleme.

— Ce fel de probleme? Doar e Congo! Dacă nu te bagi în toate zonele cunoscute… Țară liniștită. Turiști cât încape.

— E un serviciu, repetă Piotr. Adică, știu și eu, dar…

— Bine, căzu repede de acord Boris.

— E nevoie de aprobarea ta. Avem acolo și o companie militară privată, care nu-mi este subordonată, aminti Piotr.

Fără să se uite, Boris scoase telefonul. Piotr observă din nou. Acum era iarăși Android. De ce are nevoie Boris de al doilea, de iPhone? Pentru cine?

Fără să salute, Boris zise în receptor:

— Stepa. Acum am să transmit receptorul unei persoane. Să faci cum va spune el.

Și îl transmise lui Piotr.

Apoi, posac, luă telefonul.

— Sper că nu ai greșit nici acum.

Iar Piotr înțelese că este din nou vorba despre Vostrov și Sokolov.

15

Sublocotenentul de poliție Kudinov răspunse acestei sărmane măicuțe așa cum este: „Lucrăm“.

Păcat de ea! Firește, păcat! Dar ce putea să-i răspundă? Nimeni din secție nu era interesat de pere. Toată lumea lucra.

Au adus un bețiv ridicat de pe stradă, probabil victima unui jaf. A durat mult înregistrarea. O curvă a vărsat. Au strâns băltoaca, dar mirosul se simțea în continuare. Pe urmă, Kudinov primi o informație despre o geantă suspectă pe o bancă de pe bulevardul Tverski. Apoi o echipă ieși la o semnalare: un furt dintr-un apartament. Pe urmă, o modificare de semnal. Geanta a dispărut de la sine. E centrul Moscovei. Nu ai ce face. Forfotește toată ziulica. Chiar mai mult noaptea decât ziua.

Deci, acum, din nou despre acest copilaș, Konstantin Smirnov, de un an și jumătate. La dracu' cu mamele astea! Lasă copiii în seama unor bone mucoase sau tadjice, care nu știu nici de unele, nici rusește. Iar, pe urmă, poliția, ajutor! Și totuși, când a fost implicat un copil într-o crimă, a fost îngrozitor pentru Kudinov. Era deprins deja cu toate. Dar asta totuși a fost îngrozitor. Copiii trebuie să trăiască. Copiii trebuie să trăiască în siguranță. Mama este o idioată. Unde era? La lucru. Era la lucru. Dacă naști, stai acasă! Copilul a dispărut împreună cu bona. Bona a mai avut antecedente la poliție? Totul începe, de obicei, cu puțin, cu puțin huliganism, cu puțin furt, cu doze pentru tine. Nu dau pedepse severe. Și, apoi, urmează răpirea copilului.

Opinia lui: lucrurile mărunte trebuie pedepsite mai aspru. Stârpite din fașă.

Bine. Bona asta. Irina Kapustina. El bătea la taste, se uita cum se lumina ecranul murdar de praf lipicios în colțuri. Nu! În privința bonei totul era curat. Cel puțin conform fișierelor. Permisul era în ordine, era temporar, însă cu prelungire de

termen. Mai înainte, Irina Kapustina nu a fost deloc înregistrată la poliție. Fără mitinguri, fără încălcarea regimului de înregistrare, fără amenzi rutiere, fără nimic. Nici curvă, nici dependentă de droguri, nici activistă, nici sectantă.

Vârsta: douăzeci de ani. Ha, ha, ha! Iertați-mă, dar totul este clar! A șters-o la gagiul ei. Și l-a târâit și pe copilaș cu ea. I-au pus desene animate, au tăiat telefonul, iar ei înțelegeți și singuri ce fac. Ce altceva? În douăzeci de ani, dacă este un mediu social normal, nu este nicio arestare. Trebuie trimis Ivanov cu Bagutdinov. Un tip din Lera a menționat teatrul.

Kudinov întinse mâna după telefon. Dar telefonul sună înainte ca sublocotenentul să ridice receptorul.

— Kudinov, vă ascult!

— Poți trimite băieții la Tun? Cine e de serviciu în apropiere?

Kudinov verifică:

— Bagutdinov, Ivanov.

— Ajung doi. Un țap cu barbă s-a proțăpit acolo cu o pancartă. Pichetează singur. Au telefonat cetățenii conștienți și au informat despre dezordine.

Kudinov trânti receptorul și zise:

— Poftim, distrează-te acum! Uite, s-a pierdut un copil! Iar acolo e mai important un țap cu pancartă. E normal?

Gardienii nu erau niște tipi posaci, a remarcat Sveta. Au vorbit cu Oleg respectuos, liniștit. Și, în general, păreau băieți de gașcă.

„Totuși, teatrul e o instituție de cultură“, gândi Sveta, abătându-și atenția asupra cabinei de sticlă, asupra barierei cromate, asupra detectorului de metale. Împingând barierele metalice, săreau pe neașteptate înăuntru bărbați și femei cu niște cutii negre de diferite dimensiuni și modele. Judecând după lărgimea și după forma lor de pară, se ghicea că în interior erau instrumente muzicale. „Artiști“, își zise Sveta, uitându-se cu respect.

— Dar cum se poate explica asta? nu renunță Oleg cel fără nume de familie.

Patru umblau încoace și încolo împreună cu el, grupa cealaltă de voluntari aștepta indicațiile în exterior.

Gardienii își aruncau priviri unul altuia. Se vedea că voiau sincer să ajute. Coborî administratorul, tot în costum. Ascultă.

— Cât era ceasul?

— În jur de trei.

Fotografia de pe Instagram a fost postată la 2:38.

Gardianul răspunse:

— Nu, nu a intrat nimeni cu un copil.

— Puteau intra fără ca voi să nu-i vedeți?

— Nu. Acesta este un obiectiv cu regim special. Cu atât mai mult astăzi.

— Adică?

— Astăzi la spectacol sunt așteptați… membri ai guvernului, spuse el șovăitor.

Descifră bâlbâiala de o clipă din vorbire:

— Însuși președintele.

— Pază întărită.

— Dar prin altă ușă? sugeră unul din voluntari.

— Doar intrarea artiștilor e deschisă în acest moment.

Oleg cel fără nume de familie îi întinse o carte de vizită cu numere de telefon. Părea că administratorul însuși era supărat că nu poate ajuta.

— Putem da o notificare prin radio intern, îi veni în minte.

— Dacă brusc cineva a văzut ceva.

Tonul lui spunea invers.

— Sper că se va găsi copilul!

— Succes! Succes! ziseră deodată cei doi gardieni.

Oleg cel fără nume de familie le mulțumi la toți trei.

Lângă zidul teatrului planul trebui revizuit.

— Așadar, pornim de la faptul că nu au mers pe la teatru. Nu puteau.

Toți țineau în mâini o hartă, priveau străzile adiacente. Ecranele tabletelor și ale telefoanelor străluceau. Căutarea trebuia începută de la ultimul punct în care a fost văzut cel dispărut. De la teatru.

— La naiba! Desigur! spuse cineva.

Adică, în jur sunt magazine, cafenele, curți, alei. Și străzi aglomerate pline de mașini – chiar centrul Moscovei.

— Toți au fotografia copilului?

Un confuz „da“ și „este“ scăpă ca răspuns printre norii de aburi lansați de guri. Între coloanele teatrului ardea o lumină caldă, de culoarea mandarinului. De-a lungul bulevardului Ohotnâi Riad, într-o singură direcție, curgea, poticnindu-se, un rând de lumini albe. Într-un alt rând rubiniu fluxul câștiga în densitate. Seara la Moscova începuse oficial.

— Sveta, uită-te, n-au apărut actualizări de la bonă pe Instagram sau pe Facebook?

— Nu.

— Telefon?

— Ca și înainte, doar mesageria vocală.

— Igor, Sașa, gândiți-vă unde și ce camere de exterior ar putea surprinde momentul în care copilul și bona au stat aici.

Iar Oleg arătă spre piața din fața teatrului.

— Și în jurul teatrului, în general. Întrebați la hoteluri, la magazinele scumpe. Trebuia să apară bebelușul și bona în poza cuiva.

— Cine ne va da voie să scotocim pe aici?

Îndoiala era de înțeles. Hotelurile din apropiere erau numai dintre cele elegante, magazinele luxoase. E chiar centrul Moscovei, fiecare metru pătrat înseamnă aur.

Această îndoială nu-i plăcu lui Oleg:

— Sașok, peste tot sunt oameni ca mine și ca tine, răspunse el. Copilul s-a pierdut. E micuț. Un an și jumătate. În centrul Moscovei. Orice om normal va înțelege, va simți, va ajuta. Dacă explici e de înțeles... Gata, împrăștiați-vă! ordonă Oleg voluntarilor.

17

Dașa i-a făgăduit lui Akim să se întâlnească la bufet. Să vorbim. Ce fel de discuții? E zi de spectacol. Spectacolul ei.

Cheile din mână o jenau.

Tensiunea din diafragmă dispăruse.

Se hotărî și rămase. Nu mai e nimic de vorbit.

„O să vedeți voi!“ se gândea ea cu furie rece, în timp ce pășea repede pe coridor. Zidurile, ușile, colțurile treceau pe lângă ea. Treptele parcă îi licăreau sub picioare. Cobora. Toaletele pentru bărbați. Vestiarele soliștilor. Dașa doar se uita la fiecare ușă.

Așa se spune despre victime. A nimerit, pur și simplu, la locul nepotrivit, la timpul nepotrivit. Numai că nu ea, ci el.

El a scotocit în geantă, a tras fermoarul. Dașa i-a dat-o, ca s-o salte pe umăr. A apreciat. Statura potrivită. Asta era tot ce trebuia să știe. La Moscova le plac din aceștia: vânjoși, ca faunii, săritori cu picioare ca de arc. Se numește „stilul eroic al Moscovei“.

Bărbatul trebuie să fie bine făcut și cu umeri largi. Cu picioare lungi. Un bărbat este un suport pentru o balerină. Acesta a fost și este cazul tuturor coregrafilor mari. La Petipa, la Balancin. La Maestro. Suportul trebuie să arate frumos.

În balet așa a fost și va fi întotdeauna. Pe de o parte, balerinele și marii coregrafi. Pe cealaltă, acești suporți în tricou. Care nu interesează pe spectatori. Sunt necesari doar pentru că… Ah, balerina trebuie să se odihnească înaintea variațiunii sale! Așa că lasă-l să fie acolo după duet, să se crăcească, să sară, să ocupe publicul, atâta timp cât se odihnește ea, cea de dragul căreia toți au venit la teatru.

— Haide! spuse Dașa posomorâtă.

Avea o privire grea. Știa cum. De obicei, acționa asupra tuturor.

Acesta era și el confuz.

— Lasă geanta! spuse ea. Ia-ți pantofii!

Acești băieți… Te uiți – masculul alfa. Umeri largi, gât puternic, mâini cu vine împletite, piept de fier și mușchi umflați.

În realitate toți aceștia sunt un fel de rozătoare. De trei feluri. Țiștari muncitori inofensivi, iepuri lași, dihori urât mirositori și orgolioși. Ca să nu mai luăm în considerare subspeciile. Așa socotea Dașa. Ei, și ce? Adevărat! În spatele fiecărui balerin se află o mamă energică. În spatele fiecăruia. Dacă nu o mamă, atunci o mamă și o bunică. Băiatul trebuie dus la școala de balet și adus de la școală. Trebuie îndemnat de la spate, ca să nu renunțe, să nu abandoneze. De asemenea, trebuie susținut. Trebuie urmărit în privința greutății și dietei. Trebuie avut încredere în steaua lui. În fiecare zi. Băieții de la balet sunt deprinși să asculte de femei.

Iar Dașa era hotărâtă, ca eroina interpretată de Uma Thurman din filmul *Kill Bill*. Dacă s-ar fi întâlnit cu Buddha… Ei nu! Nu l-ar fi tăiat în bucăți. L-ar fi silit să danseze cu ea *Zâna munților*.

— Unde să merg? se bâlbâi acesta.

Geanta pe podea. Șireturile din piele de căprioară ale pantofilor le are deja în pumn.

„Țiștar!“ îl defini Dașa. „Nu dihor, nu! Dar nici iepure!“

— Acolo, răspunse ea.

Cui îi pasă cum îl cheamă. Se decise să rămână. Punct.

Restul este problema lor.

El o urmărea cu încredere, ca un vițeluș. Ea cedă:

— Cum te cheamă?

— Slava.

Dădu din cap.

— Bine.

Când ea împinse ușa sălii, acompaniatoarea sări surprinsă de pe scaun. Apoi se aplecă după... un clac-clac-clac de plastic, un mic dreptunghi negru căzu pe podea.

Slava, sărind într-un picior, își trase pe celălalt în pantof.

Dașa îi zise acompaniatoarei:

— Începem cu duetul al doilea.

18

Sankt Petersburgul nu e așa de cumplit cum spuneau băieții, gândea Slavik, făcând duș. Nu avea niciun sens să mai meargă acasă. Era timpul să se pregătească pentru spectacolul de seară. Venea la teatru cu două ore înainte de începere. Bine, astăzi se va pregăti mai domol.

Uite, abia a zburat. Dimineața nici nu bănuia unde își va petrece seara: pe scenă.

Iar ea nu trăncănește! De asemenea, un plus.

Numai a întrebat înainte de repetiție:

— Ai mâncat? Ai făcut încălzirea? Trebuie să faci încălzirea?

Din cine știe ce motiv, Slavik a simțit deodată încredere, liniște în urma acestor întrebări. Ca și cum deodată toate ar fi revenit la locul lor. A răspuns:

— Nu.

Ea a adăugat:

— Deocamdată nu-ți scoate pulovărul. E curent aici.

Și, din nou, a avut sentimentul că, parcă, luxația s-a îndreptat.

Dar la figură cum e? În niciun fel.

Apa fierbinte a dușului îi înmuia mușchii obosiți.

Slavik se încordă, îi veni să verse. Avea o stare confuză. Hotărî să-l cheme pe maseur înainte de spectacol.

Ca să nu fie niciun fel de probleme la variațiuni.

Nu vor fi probleme cu dueturile.

Nu va fi nicio problemă cu Dașa.

Închise robinetul, se șterse.

Nu se agață în susțineri, ca unele. Te stoarce, e grea ca o halteră. Ea ajută. Izbitura la susținere o dă la timp, pe urmă se prinde. Se și învârte minunat. Nu cade pe tine în piruete ca Turnul din Pisa. Nu ai niciun fel de probleme cu spatele după repetițiile cu ea. Și la tendonul lui Ahile? Am ascultat. Nu cred. Se flexă, apoi întinse piciorul. Slavă Domnului, nu!

I s-a întâmplat la *Giselle*. A aterizat după cabriole și deodată toată scena s-a răsturnat. L-au împuns în ochi lămpile de sus, podeaua i-a tăiat spinarea. Și gândul sinistru, sinistru, nici măcar durerea: E sfârșitul? Mai rău ca tendonul lui Ahile este doar o ruptură cruciformă la genunchi. E sfârșitul fără nicio problemă. Niciun chirurg nu va coase un cruciform în așa fel, încât după aceea să poți dansa în balet. Filea mi-a povestit. Un astfel de doctor îți zâmbește: „Totul este în regulă, spune el. A crescut bine, vei merge. Mersul pe jos!“

Unde este Filea acum? Se pare că predă dansuri în studioul pentru copii „Păpădia“.

Bine că mama nu a văzut *Giselle*. Mama a murit cu un an înainte. Ce ciudat. Cancer. A reușit să vadă cum el a fost trecut în categoria premierilor. A murit fericită. Neliniștită. Dar cum

este Slavik acum? Dar fericită. Fiul este premier. Unul din cei opt. S-a împlinit visul ei, obiectivul a fost atins, cel spre care ea a mers. Și l-a tras și pe el, vreme de cincisprezece ani. Îl trezea la școală, îl ducea la institut străbătând toată Moscova (apoi se grăbea la serviciu). Îl îndemna să rămână acasă, ca să nu-și întrerupă exercițiile în timpul vacanțelor. Îi urmărea greutatea. Îl învăța cu mâncare ușoară. Și iată ziua triumfului! Șade în loja actorilor, uitându-se la fiul ei în rolul principal. În rol principal!

Toate mamele de balerini visează la o asemenea zi. Să reușească între cei opt. Ea a reușit. Poate că de aceea a și murit? Misiunea s-a încheiat. A predat ștafeta.

Numai că nimeni nu a reușit să-l prindă.

Poate că de aceea a căzut atunci, în *Giselle*?

Dacă mama s-ar fi uitat, n-ar fi căzut.

Nu! Amatoare erau mai mult decât suficiente. Când a intrat el în trupă, femeile s-au și însuflețit: Pe care o va avea? Cu date trebuitoare, fără deprinderi rele, place conducerii. În corpul de balet nu a stat. Imediat au urmat afișele, imediat în turneu în Japonia.

Ah, câte nu a reușit să facă pentru mama! De pildă, să-i aducă un chimono din Japonia.

Toate femeile care se aruncau cu ghearele asupra lui erau puțin cam ciudate. Slavik nu înțelegea. Fiecare voia câte ceva. Aia că să o iei după repetiție. Aia că să-i cumperi o haină de blană. Dar, și mai bine, imediat o mașinuță. Cum se plânge de ceva, stai și ascult-o. Invit-o la restaurant, însă tu să ghicești la care. Du-o la film. Închiriază un apartament pentru ea, dar mai întâi găsește acel apartament.

Slavik își simțea capul umflat de cereri „vreau“ și „trebuie“ și, fără să-și mai ia rămas-bun, se pitea pe unde apuca. Este greu

când ambii parteneri lucrează în aceeași trupă. Dar se poate. În clasă se antrenează mai departe unul de altul. Nu îi întâlnea ochii în oglindă când își repeta pașii. Relația nu a funcționat.

Iar după accidentare interesul lor a dispărut. După întoarcerea din spital s-a lipit de el porecla „Plăcintuță fără nimicuță“.

Sau umplutură. Ceva în interiorul lui a dispărut și mai devreme. Când a plecat mama?

Slavik se uită la ceas. Era timpul să mănânce înainte de spectacol. Sătul, dar nu ghiftuit. Așa îl îndruma mama.

Bufetul era deschis. Multe măsuțe erau ocupate.

Slavik se puse la rând.

— Las-o să-l ia, auzi el.

Fetele! Prin mici gesturi aproximative, prin zâmbete și priviri iuți. Și-a dat seama că îl „discutau“. Chicoteau. Apoi:

— Parcă-i mare brânză? O „Plăcintuță fără nimicuță“.

Se apropie Anton:

— Ți-a făcut-o, prietene!

— Ce anume?

— Te-a aranjat.

Slavik nu găsea un răspuns.

— Te-a forțat Akim? Mergi la el! Fă scandal! continuă să-l incite Anton. Fata o să te bage în mormânt.

Slavik se enervă. Nu ieși din rând.

— Nu m-a forțat nimeni, bombăni el.

Anton se răsuci spre el. Un fel de îngrijorare i se citea pe față:

— Ce faci? Ți-ai vindecat de mult tendonul lui Ahile? Ca să duci o asemenea povară.

Slavik ridică din umeri. Anton se îngrozi:

— E înaltă cât un bărbat.

În fine, bătrâna bufetieră îl servi pe clientul de dinainte. Durdulie, cu fața roșie, e de o sută de ani în teatru, ține la toți artiștii, își amintește numele tuturor.

— Salut, Slavik, ce faci?

— Bună.

— Vrei să merg acum la Akim cu tine? nu se lăsă Anton. Pentru susținere morală?

Slavik începu să studieze farfuriile din spatele vitrinei de sticlă, de parcă acolo ar fi fost lucruri teribil de interesante.

— Ei bine, fă cum vrei! dădu din cap Anton: Uite, eu ți-am oferit ajutor.

Apoi plecă.

Slavik puse farfuriile pe tavă și plăti. Nu voia să caute o măsuță liberă, cu atât mai mult să se așeze lângă cineva. Porni spre vestiarul său. Pe lângă micul afiș: „Vă rugăm frumos să nu scoateți mâncarea și vesela din bufet“.

— Oh, ard de nerăbdare să mă uit deseară la chestia asta! auzi din urmă. Și urmară chicote.

Mama îi spunea întotdeauna:

— Nu lua în seamă! Oamenii te vor invidia!

Totuși, era neplăcut. Când Slavik deschise ușa dressingului, primul lui gând a fost:

— Au furat!

Ușile dulapului erau larg deschise, sertarele de la oglindă erau mișcate din loc. Pe urmă îl văzu pe Lioșa, din grupul primilor dansatori. Lioșa strângea lucrurile. Ale lui, în dulapul lui. Cu fotografia mamei pe ușă în interior. Lioșa dezlipea fotografia pe la colțuri. Le-am pus ca să…

— Of! zise Lioșa.

Apoi Slavik își văzu lucrurile împăturite frumos într-un colț. Tricourile sunt înfășurate sub formă de cârnați, ca o piele de șarpe. Pantofii sunt așezați în stivă. Îmbrăcămintea, într-un sac de plastic. Lioșa este un tip îngrijit și curat. Și la dansuri. Atât de îngrijit, că aceasta nu-i va permite niciodată să iasă din grupul primilor dansatori mai sus.

— Dar ce-i cu tine, nu ești la Piter? se miră Lioșa.

Dracu' înțelege dacă spune adevărul sau nu.

Slavik puse tava pe podea, îi luă fotografia:

— Nu!

— Mie așa mi-au spus, începu să explice Lioșa. Că pot să ocup dressingul tău. Mi-au spus că ești la Piter, mi-au spus. „Astăzi este acolo spectacol. Acolo balerina nu are partener…“ Așa mi-au spus.

„Arată sincer“, se gândi Slavik. De bună seamă că Lioșa e, pur și simplu, greoi la minte.

— Probabil că au încurcat lucrurile – Slavik nu voia să aprindă cearta.

Până și Lioșa și-a dat seama că ceva nu e în regulă aici. Acesta și-a luat lucrurile, s-a scuzat și a dispărut pe coridor.

Slavik se așeză pe un taburet rotativ lângă oglindă. Se balansă încoace și încolo.

Cine i-ar spune ce să facă? Se uită la fața mamei. La tava de pe podea. La lucrurile lui împrăștiate.

Scoase telefonul.

Ea a venit și a plecat. Nu se știe, poate că în sezonul viitor se va muta iarăși undeva, la Londra, bunăoară. Iar el locuiește aici.

— Slavik, totul e-n ordine? răsună în receptor glasul lui Akim.

Slavik tăcu o clipă. Nu-i plăcea să mintă.

— Probabil că astăzi nu voi putea să ies.

După răsufletul zgomotos din receptor, înțelese că Akim vrea să-l contrazică, așa că adăugă repede:

— Mă doare tendonul lui Ahile.

19

Piotr îl sună pe Andrei imediat.

— Unde ești?

— La Șarik. Unde altundeva? Așteptăm poarta către Amsterdam.

— Va fi un șofer pentru tine.

— Mișto! Mțm!

— Poftim?

— Merci, zic.

— Dar nu fără consecințe, avertiză Piotr.

— Ai gonoree, ce ai? se găsi Andrei să zică.

— Ptiu, bată-te focul!

— Ce-ți trebuie?

— Îți trimit un contact cu șoferul din Congo, las SMS. Dar tu, fii bun, trimite-mi actualizări de pe traseu, bine? Au schimbat locația. Check-in imediat. Trimite SMS. Destul.

— Îhî!

— Adică?

— Bine, bine!

Se deconectară.

Piotr transmise contactul. Așteptă.

Sună înapoi.

— Bine? întrebă.

— Ce? strigă Andrei.

— Am primit, am primit!

— Ai deschis poarta?

— Bine.

— Unde este actualizarea?

— Ce? După fiecare check-in?!

— După fiecare.

— Poarta a fost deschisă. OK?

— Data viitoare să spui: OK, comandante, îl corectă Piotr.

—Du-te la dracu'!

Piotr se hlizi, punând deoparte telefonul.

Congo e o țară minunată, plaje elegante, petreceri exotice, nu ai de ce te teme. Dacă ai toate vaccinările necesare. Și dacă, firește, nu ai tot felul de neplăceri și nu dai peste canibali. Dar neplăceri poți găsi și la Moscova. Securitatea înseamnă rutină.

20

O stare de spirit scârboasă. Ieșind din lift, Boris se opri puțin. Scoase iPhone-ul. Niciun fel de alerte noi. Nici un SMS nou, nici apeluri pierdute, nimic pe WhatsApp sau pe Telegram. Atâtea

oportunități de comunicare acum! Atâtea surse de alarmă. Formă numărul.

Un click liniștit. Tăcerea a fost înlocuită de un foșnet: conexiune.

— Ira, tu… începu el nervos.

Greșeală. Nu era nimeni acolo. Iar mesageria vocală.

Secretara lăsă computerul. Lovi repede cu degetul pe tastă, ca să reseteze fereastra de pe ecran. De parcă ar fi surprins-o făcând porno. Moaca lui Vostrov rămase agățată pe tot ecranul.

Îi sări în întâmpinare.

— Sunt în temă, arătă el spre computer.

Ea mormăi ușurată:

— Ați văzut? Fermă de vinuri în Ungaria, se vede treaba. Și cetățenia soției.

„De unde apar deodată în toți aceste intonații comsomoliste acuzatoare?“ cugetă cu o neplăcere neașteptată Boris. După vârstă, secretara nu a prins Uniunea Sovietică. Dar intonația e chiar de acolo.

Prin panourile de sticlă se vedea: toți lipiți de ecranele computerelor. Stau cu fundurile lipite de scaune. Privesc. Discută.

„Poate că Petka a avut dreptate“, se gândi Boris. „Doar a muncit aici! Te pui pe băut.“

Să iei bani în offshore – asta nu e risipă. E trădare. E recunoașterea faptului că ți-ai pierdut încrederea în președinte.

Toți trebuie să vâslească în aceeași barcă. Chiar și cel care și-a pierdut credința.

Sau în barcă, sau la bord.

— Ce-i asta, Zoia, munca e paralizată? tresări el nemulțumit. Întoarce-i pe toți pe pământul cel păcătos, te rog!

Ea sări din locșorul ei, țăcăni cu tocurile.

Boris scoase telefonul. Cinciul în cerc roșu. Deschise alerta. Toate cele cinci apeluri erau de la același număr. Generalul Sokolov.

Lui Boris i se făcu rău. Poate că aceasta este limita.

— Ei, Petea! Improvizatorul naibii!... Dar ce? Petea?

El însuși va ajunge la această limită mai devreme sau mai târziu. Din moment ce se deplasează deja spre ea. Poate să-și recunoască lui însuși aceasta. E de înțeles de ce Sokolov a tăiat telefonul. E furios.

Cum așa? N-a ascultat generalul! El așteaptă lacrimi cu muci. Scuze, căințe, promisiuni să corecteze totul.

Boris ezită. Cinci apeluri pierdute. Cinci...

Lăsă alertele. Puse telefonul deoparte.

21

— Atunci mergi și spune-i singur despre asta! Că nu vei dansa! Că te doare tendonul lui Ahile.

„Uite, tâmpitul!“ se gândi Akim și, fără să asculte ce bâiguie acolo Slavik, apăsă pe „închis“. „Minte! Ticălosul! Dimineața în clasă sărea ca un țap. Cei cu tendonul bolnav nu sar.“

Toți sunt niște ticăloși. E de la sine înțeles. O să rezolve treptat. Trupa acceptă întotdeauna totul cu ostilitate. Noi coregrafi, noi repetitori, spectacole de balet noi, noi directori. Și

apoi dragostea o ia razna. Pur și simplu, au nevoie de timp. Însă chiar acum ce să facă? Spectacolul este diseară. Chiar diseară!

Când Akim a părăsit scena, l-a urmărit mult timp unul și același vis. I se spunea:

— Îmbracă-te!

Și el avea un atac de panică:

— Nu sunt în formă!

Și iată-l deja în culise. Are machiaj pe figură. Capul, transpirat de frică, îl mănâncă sub machiaj. Îi bat tâmplele:

— Nu pot să mai fac nimic! Ce o să fac? Ce? Nu pot sări, nu pot face o piruetă dificilă! În poziția a cincea nu prea pot ajunge!

În vis își strunea întotdeauna panica, își imagina. Bine, dintre acei spectatori care sunt acum în sală, care știe cu adevărat la ce să se aștepte? Numai o mână de bătrâni baletomani. Restul sunt turiști, oameni de afaceri veniți în deplasări. „Mulțumesc, *Frumoasa adormită* am văzut-o deja cu soțul!“ Au venit să-și plimbe rochia, să privească policandrul de cristal uriaș, să bea șampanie la bufet, să se fotografieze în foaier și să pună poza pe Facebook.

— Arăt încă normal, se liniști el pe sine în vis. Nu m-am fleșcăit. Încă nu arăt îngrozitor în colanți albi. Arăt bine cu ei, cu mâinile conduc încă, pot improviza unele dansuri și în jumătate de picior. Structura fizică e perfectă. Nimeni nu va ghici că aici ceva nu e așa cum trebuie.

Se trezi, ca totdeauna, transpirat. Cu dureri infernale în toți mușchii din cauza adrenalinei.

Acum coșmarul venea după el în realitate. Ce trebuia să facă acum? Să sune la costumieră și să ordone să i se pregătească un costum?

22

Dașa nu se grăbea să se îmbrace. Fiecare detaliu contează. Mai ales când costumul a fost purtat de altcineva. Verifică breteluțele. Verifică agățătorile de pe corset. Își strecură degetele în spate sub chiloții fustei de balerină, o trase înapoi, o îndreptă.

Își puse pantalonii de lână. Încălță peste pantofiorii de atlas cizmele cu blană de oaie. Ca să nu răcească. Curentul aici e groaznic! Din cauza acestor aparate noi de aer condiționat.

Pentru siguranță, se încălzește încă o dată în culise: o alergare rapidă pentru toți mușchii, ca pe o claviatură.

Apropiindu-și fața de oglindă și ținând deschisă gura în silă, își încleie genele. La un ochi. La celălalt. Așteptă până ce se prinde cleiul. Își vopsi ușor sprâncenele, ca să fie în ton cu genele.

Își așeză palma deasupra ochilor. Își pulveriză din gros părul cu gel. Îl netezi cu palmele. Părul arăta acum ca desenat direct pe cap. A rămas să pună diadema.

Dașa se aplecă spre dulap și deschise ușa. La început, i se păru că aceasta e în fundul dulapului, apoi mâinile îi înghețară. Dașa scoase cadrul din sârmă. Toate strasurile din diademă erau scoase… Nu toate, dar cele mai mari și mai vizibile, din cauza asta diadema arăta și mai nenorocită. Mai bine ar fi fost luate toate.

Inima începu să-i bată dureros. I se urcă până în gât.

Respira greu.

Se sperie:

— Asta îmi mai lipsea acum, un infarct!

Nu auzi ciocănitul în ușă.

Iar când Slavik îi atinse umărul, se întoarse, căci nu putea să înțeleagă cine este în fața ei. Ce îi spune? Auzea un zumzet în urechi. Whiskey-ul o înmuiase. Parcă era sub apă.

Nu putea spune nimic. Doar auzea corsajul scârțâind odată cu respirația ei. Parcă i se tăiau plămânii.

— Nu-i nimic, îi auzi în cele din urmă vocea. O să ne gândim acuși la ceva.

În cele din urmă, văzu ce era pe fața lui – nu o expectativă rea, nu batjocură, ci compătimire. Milă?! Asta o aduse în simțiri.

— Tu… tu.. asta…

Ea arătă spre puloverul lui.

— Da, eu sunt rapid, flutură din mână Slavik. Mă schimb repede. Nu vă faceți griji în privința asta. Machiajul durează în general trei minute. Cu asta – învârti el în mâini diadema – o să vedem ce facem. Trebuie să sunăm costumiera.

Dașa își luă diadema.

— Nu.

— O să sun!

— Nu!… Mergi și îmbracă-te!

Trase cadrul de sârmă peste frunte. Începu să fixeze pe cadru pe cele invizibile. Să înfigă știfturile.

Radio intern făcu un anunț:

— Bună seara! Până la începutul spectacolului au mai rămas patruzeci de minute.

— Mergi! îl grăbi ea.

23

Radioul mai clămpăni o dată.

— S-a sunat a doua oară!

Dașei îi plăceau aceste ultime minute. Între a doua și a treia sonerie. În interviuri era, de obicei, solicitată: „Cum intrați în rol?“ Trebuia să tăgăduiască din cap. Nu putea explica.

Unora li se părea că intră pe scenă și se gândesc că este o lebădă sau o baiaderă. Ooo! Dacă e așa, atunci nu ești la balet, ci într-un spital de boli mintale.

Pe scenă trebuie să te gândești la scenă. Unde este lămpița roșie, care desemnează centrul. Unde sunt marcate cu cretă începutul și sfârșitul pasajelor. Unde se va deschide trapa. Trebuie să-ți urmărești respirația. Să asculți muzica. Să-l vezi pe dirijor. Să-ți amintești trucurile complicate elaborate de Maestro. Și cum să scapi de ele. Și să-ți scanezi permanent propriul corp. Control deplin. Să uiți trauma. Să te distragi de la traumă.

Se auzi o ușoară bătaie în ușă și intră croitoreasa:

— Slavik mi-a spus să mă uit la dumneavoastră, cântă ea dulce. Am înțeles că nu vă place diadema? Veronicăi i-a plăcut!

Apoi se sperie imediat că a mers prea departe și sugeră servil:

— Să vă aduc alta, poate?

— Nu trebuie! îi tăie vorba Dașa.

— Dacă Veronicăi îi place, mie cu atât mai mult!

Croitoreasa se făcu dispărută.

„Și-a luat zborul să raporteze doamnei“, zâmbi Dașa. „O să mai vedem!“

— S-a dat al treilea apel, anunță radioul, începând să enumere ca de obicei: Soliștii, artiștii care încep spectacolul, vă rugăm să mergeți pe scenă. Al treilea apel a fost dat.

Dașa și-a încheiat nasturii de la gulerul jachetei până la ultimul. S-a ridicat. Fusta se înfoia peste jambierele groase. Fusta, jambierele, cizmele de fetru, ca să nu se piardă niciun gram de căldură în jurul mușchilor, se scot abia în culise, chiar înainte de ieșirea pe scenă. Cu o mișcare obișnuită, își mângâie părul cu palmele, pentru ca niciun fir de păr să nu iasă de la locul lui. Gata!

24

Din cauza securității sporite, rutina teatrală obișnuită mergea astăzi mai încet, mai împiedicat. De fapt, erau doi președinți în această seară. Alături de Viktor Petrov, în lojă se afla președintele Republicii Congo, venit la Moscova într-o vizită oficială. Debutul Belovei întrecea așteptările. Pentru prima dată, toate lojele, cumpărate de mari corporații, erau ocupate la întreaga capacitate. La parter se adăugaseră scaune suplimentare. La balcoane oamenii stăteau ciorchine, ca în autobuze la orele de vârf. Iar secretarul de presă încetase încă de dimineață să mai ridice receptorul telefonului. Oricum, nu mai erau locuri pentru presă.

În fine, sună a treia oară. Liuda se strecură la locul său. Trăsese fusta. Ce-i asta? Iar întrerupere.

Linia corpului de balet era adunată ca într-un mănunchi înțepător și foșnitor, din cauza fustelor țepene.

Pe fețe se vede nedumerirea.

— Iar acum ce mai e? întrebă Liuda.

Nimeni nu răspunse.

Vera Markovna stătea în fața intrării din culise, ca un dragon la intrarea în peșteră.

Striga:

— Arătăm mâinile, mâinile!

Nedumerirea se accentuă. Prima dintre cele care stăteau în picioare își întinse degetele.

Fără fasoane, zgâriind puțin, Vera Markovna scoase inelul de aur. Răspunse privirii mirate:

— O să-l iei la ieșire – și-l aruncă pe o tavă împrumutată de la bufet, după care puse tava alături pe un scaun.

Toate murmurau:

— Ce mai înseamnă și asta?

— Mulțumesc că întrebați! La Londra, criticii își băteau joc. Lebedele și țărăncile de la noi strălucesc de diamante! Ordinul lui Akim!

Una pufni:

— Dă-i încolo! Au și niște muieri nenorocite. Fetele noastre iubesc tot ce e frumos.

— Nu mai vrei la Londra? o întrebă Vera Markovna.

Fetele începură să-și scoată cerceii, să-și tragă inelele de pe deget.

— Obișnuiți-vă, bolborosi Vera Markovna.

Una își dădea demonstrativ ochii peste cap, trăgând inelul cu o piatră imensă. Briliantul părea de butaforie, așa de mare era.

— Și scuipă guma, fundule!

— Pe vremea mea așa ceva nu era! judeca Vera Markovna. Da, unele aveau noroc pe vremurile acelea. Se căsătoreau cu oficiali de la partid, cu diplomați, cu generali. Dar corpul de balet era corp de balet. Dar acum? Există, desigur, și din cele obișnuite, o duc din greu până la pensie. Dar există și din celelalte. Uite asta, de pildă. De ce ar lucra? Un inel valorează mai mult decât câștigă ea în corpul de balet în întreg sezonul.

Pe tavă căzură bijuteriile. Fetele treceau pe lângă Vera Markovna, arătau mâinile, aceasta aproba din cap.

Liuda aruncă o privire invidioasă asupra bunurilor străine atât de strălucitoare.

Arătă balaurului degetele goale și primi încuviințarea.

Liuda nu avea ce să-și scoată.

25

— Mămică! se arătă surprins Viktor. Ce faci?

Vera, fără să se desprindă din îmbrățișare, clătină din cap:

— Nimic!

Era plăcut să simtă mirosul fiului. Nu se îndura să dea drumul reverelor jachetei lui. Dar, ca să nu-l enerveze, îi dădu drumul.

Oare poți explica asta cuiva? Acest simțământ ardea puternic și egal, nefiind împiedicat de nimic altceva, de frustrări, de hobby-uri, de interese, de dezamăgiri. Era fundalul fără de care viața însăși s-ar prăbuși. Dar, uneori, iată, ca acum,

te lovea în inimă, te copleșea Vera, ca în ziua întâlnirii lor, când i-au pus la piept un prunc roșu, parcă fiert. Ea a înțeles din chiar prima zi. El este cel mai bun prieten al ei.

Sentimentul nu s-a schimbat. Vitea s-a schimbat, a experimentat toate metamorfozele insectei: bebeluș, copil mic, școlar, de puțin timp s-a separat de ea, închizându-se într-o posomorâtă stângăcie adolescentină, ca o omidă într-o pupă tare. Apoi și-a luat zborul ca un tânăr din povești. Acum, firește, e deja un tânăr bărbat. Iubirea ei a cuprins toate aceste ipostaze ale lui, băgate una în alta ca într-o matrioșkă.

Vera își strecură mâna cu mândrie în mâna lui.

— De ce ai venit atât de devreme la teatru?

Și imediat își uită întrebarea. Se uita la public. Prinse deja priviri străine în foaier. Se uită la sine cu ochii altuia și se desfătă în ei ca într-o apă caldă. O mamă tânără cu un fiu adult. Alții nu așteaptă nici măcar un telefon de la copii…

— Pur și simplu înaintea ta, asta-i tot, răspunse fiul.

„Doamne ferește!“ se gândea Vera la ale ei. A avut noroc: și-a iubit copiii și a primit iubire în schimb. Putea să nu aibă noroc! Nici măcar nu voia să-și închipuie cu ce ar fi semănat atunci viața ei.

— Mamă, să mergem! o trase de mânecă fiul. Probabil că tremură de emoție acolo.

— Totuși, să-i spui tată. Uneori. Tare mult îi place!

— Pot, ca un compromis, să-i spun Boris Anatolievici.

— Hai, măi, Vitea!…

— Pe scara asta e mai scurt.

— Și pe asta e mai lung, îl trase Vera de mână.

— Hai să mai mergem puțin. Vreau să mă uit la oameni, să mă arăt.

Viktor o conduse prin foaier. Cât mai lung. Cel mai bun prieten al mamei.

Boris chiar aștepta în lojă.

— Salut!

Viktor nu se uită la el.

Boris o lăsă pe Vera să meargă înainte, în spatele unei perdele de catifea. El însuși zăbovi în întunericul mirosind a parfum și a praf, cu sclipiri aurii. Își duse telefonul la ureche, așteptă în liniște ca mesageria vocală să forfotească, dar, pentru a-și auzi anxietatea, spuse:

— Ira, vreau doar să știu că totul este în regulă!

Dezactivă sunetul. Puse și telefonul de serviciu pe mod avion. Și intră în lojă. În lumină, vuietul și sunetele orchestrei care făcea acordaje, păreau că susțin de jos candelabrul uriaș de cristal.

Vera își eliberă fiica din îmbrățișare.

— Mamă, ce-i cu tine? o întrebă cu un zâmbet Ana și îi îndreptă rochia. Oh, uite, ai o pată pe rochie!

Vera, apăsându-și bărbia, se uită în jos la catifeaua neagră.

— Unde? Asta? E praf. Ciudat. De unde?

Dădu din mână:

— A! Va cădea de la sine… Ania! își chemă ea fiica. Eu te ador!

— Mama este astăzi oarecum entuziastă, remarcă Viktor cu un zâmbet tandru către sora lui.

Aceasta îl întrebă doar cu ochii pe deasupra umărului de catifea al Verei. Viktor dădu din cap abia vizibil către sora lui.

— Ce sentiment ciudat! Să vezi tot acest teatru de afară, remarcă el, așezându-se.

— Aștepți cu nerăbdare spectacolul? se interesă Ania.

Vera simți în spate ca un curent. Se suci în fotoliu, i se vedea o ușoară anxietate pe față. Boris îi zâmbi. Totul e-n regulă! Viktor se prefăcu că nu i-a observat apariția sau poate chiar așa era. Își arătă spatele într-o jachetă albastru-închis și privea spre sala plină.

Ania întorcea rotițele binoclului de sidef. Boris trase speteaza aurită, se așeză pe scaunul de catifea și, împărtășind curiozitatea soției, a fiului vitreg și a fiicei, începu și el să privească sala.

Nu mai fusese până atunci la balet. Se pare că în acest teatru mai fusese. Înmânase nu știu ce premiu. Ca întotdeauna, Boris reprezenta pe sponsori, într-unul din multele comitete și comiții din care făcea parte.

Scârțâiturile inegale, dar liniștite ale viorilor acordate creau o cacofonie, care anticipa miracolul ce va urma.

— Țarul încă nu a venit, zise Vera.

— Întârzie, zâmbi Boris.

În spatele catifelei din partea laterală a lojei i se părea că plutește într-o barcă fragilă de aur, pe marea fremătătoare.

26

În hotelul Eurasia, imens și luxos, și, cel mai important, aproape adiacent teatrului, au fost tratați exact așa cum a prezis Oleg. Uite, din nou oamenii se dovedesc mai buni decât credea Sveta despre ei.

Administratorul cu o insignă la reverul jachetei de bună calitate („Armen“, a citit Sveta) exclamă liniștit:

— Dumnezeule!

Veni în fugă o brunetă în fustă mulată și bluză cu fundă. Era asistenta.

Sveta era surprinsă. Chiar erau ascultați.

Pe Smirnova (acasă nu stătea, acasă rămânea bunica lui Kostik), care nu mai scâncea, dar avea o față înspăimântată, o așezară pe canapeaua de mătase în dungi, într-un colț confortabil al foaierului. Pe măsuța din fața ei era ceai. Pe un platou multietajat erau sandvișuri și prăjituri. Fata din Lera nu se atinse de ele.

— E deja un progres, deja un progres, repeta ea mamei lui Kostik.

Hotelul era splendid. Se oprise aici odată cântăreața Madonna. Și oaspeții obișnuiți nu erau dintre cei simpli. Camerele erau ocupate din timp.

— Încercați măcar să beți un ceai, îi zise compătimitor asistenta în fustă mulată, aplecându-se mult, în așa fel, încât Sveta îi simți parfumul și citi pe insignă: „Karina“.

Ar fi voit să mănânce, dar îi era rușine să mestece în prezența nenorocirii altcuiva. Nu-i mergea pe gât.

Administratorul Armen se întoarse. Urechile-i sunt roșii. De bună seama că serviciul de securitate al hotelului a opus rezistență, trase concluzia Sveta. Și, de bună seamă, administratorul Armen și-a depășit autoritatea. Astfel de urechi ard, de obicei, după o conversație cu vreun Big Boss. Dar și Big Bossul Eurasiei arăta, de asemenea, înțelegere.

— Mergeți! invită Armen.

„Oare în hotel se va instala?“ se gândi Sveta ridicându-se.

În Eurasia toate îi plăceau: culorile bej, mirosurile, buchetele în vaze imense, oamenii. Stătea cu Smirnova, pe jumătate nebună de teamă pentru fiul ei, repetându-i iarăși și iarăși:

— Dar nu are Irka la cine să meargă în vizită! Nu are rude la Moscova. Ea însăși a venit aici din cine știe ce fund de lume. Doar o știți pe Ira... E foarte, foarte responsabilă.

Deja nu mai avea puteri. Sveta se simțea ca și cum ar fi fost carbonizată. Ca un copac pe care fulgerul îl tot lovește. Rușinându-se, s-a prefăcut că Armen a invitat-o și pe ea, i-a urmat pe Oleg și pe Sașa pe covoarele liniștite. Când ei au observat-o, era timpul să intre în lift. Oleg tăcea.

27

Din cauza ecranelor prea multe, în cameră era uscăciune și prea cald. Paznicii păreau neprietenoși. Dar și aici Sveta greșea. L-au ascultat cu atenție pe Oleg, au meditat îndelung, au făcut observații subtile. Au studiat fotografia lui Kostik.

— Ce meschin! Ceva de groază! nu se putu abține unul. Ambii se întoarseră spre ecrane.

— Să vedem!

Pe ecrane era Eurasia: o vedere din afară, o vedere dinăuntru, parcă spartă de mozaic.

— Uite! Aici vine teatrul, arătă un paznic spre unul dintre ecrane.

Dacă nu ar fi spus, Sveta nu ar fi ghicit. Teatrul acolo nu arăta a teatru. Era, pur și simplu, o bucată de perete cu ferestre și un balconaș. Mai jos era trotuarul, marginea părții carosabile.

— Nu prea mult.

— Mai bine decât nimic.

— Să vedem ziua de azi, începu gardianul derulând înregistrarea înapoi.

Oamenii alergau cu spatele înainte, în ferestre zvâcneau și licăreau norii reflectați. De fiecare dată când două figuri clipeau, una mai sus și alta mai jos, gardianul apăsa pe tasta „stop“. Un cuplu, un tată cu un copil, copii de diferite vârste. Solitari, iarăși alergau cu spatele înainte. În colțul ecranului, imperceptibil pentru ochi, se modificau cifrele. Era timpul care se întorcea.

Se uitară, pentru orice eventualitate, la o oră mai devreme decât fusese postată fotografia pe Instagram. Nimic! Erau puține speranțe, dar totuși îți era ciudă.

— Scuzați! zise un gardian, ca și cum era vina lui.

Acum ecranele arătau din nou prezentul.

— Nu mai sunt camere? întrebă, cu speranță, Sașa.

Gardianul clătină din cap. Nu voia să pară insensibil, conducându-i prea repede pe voluntari spre ușă.

— Dar cine mai poate avea camere în teatru?

Dar gardianul se uita deja la ecran. Bătea cu degetul pe o singură tastă: zum, zum, zum…

Imaginea se apropia cu o viteză care-ți provoca greață, stomacul se înghesuia ca într-o mașină când ți se face rău.

Oleg apucă telefonul. Sașa nu putea nimeri mâneca jachetei. Care dintre ei urla?

— La poliție, sună la poliție!

Gardianului parcă i se blocase degetul: zum, zum, zum…

28

Antractul se prelungea.

Publicul, înghesuit în foaier, dincolo de ușile închise ale sălii de spectacol, deja terminase de băut șampania de la bufete, deja părăsise toaletele, deja făcuse selfie, iar oamenii începuseră să se neliniștească. O voce răsunătoare, cu ifos, explica însoțitoarei sale și tuturor care auzeau:

— E președintele! Din cauza lui antractul se prelungește.

Întotdeauna și pretutindeni, în orice gloată, în orice cafenea, la orice adunare se găsește un astfel de om, care știe, pur și simplu, tot.

De asemenea, în culise nedumerirea creștea.

Poliția scotocea teatrul. Multă poliție. Căutau ceva. Se uitau peste tot.

— Poate că au sunat că e o bombă, presupuse la bufet artistul Volosov.

Radioul interior chemă din nou pe toți să păstreze liniștea.

Din cauza aceasta nimeni nu era în apele lui.

Dașa umbla dintr-un colț în altul al dressingului, căscând din când în când; deși nu avea ochii somnoroși, ci larg deschiși și strălucitori.

„E nebună!“ se gândi Slavik și închise radioul din dressing. Se răzgândi. Așa poți sări peste ceea ce este important. Pur și simplu a redus sunetul. Antractul s-a prelungit atât de mult că mușchii încălziți s-au răcit deja.

— Așa se întâmplă. Probabil, iarăși vreun psihopat a telefonat cum că în teatru este o bombă.

A vorbit aiurea. E târziu. Fața Dașei părea să fi crăpat sub machiaj.

Slavik nu se temea când mama lui plângea. Mama plângea liniștit, acoperindu-se cu un pled și întorcându-se spre speteaza canapelei. De ce se spune că „fiul mămicii“ e ceva de rău? Fiul mamei este un fiu grijuliu. El o îmbrățișa, o compătimea. Atunci ea își întorcea fața udă de lacrimi, zâmbea:

— Nu-i nimic, sunt doar obosită.

Când femeile din teatru au crize de nervi e cu totul altceva! Istericele îl speriau.

Dar Dașa nu plângea.

— Acum e antract. Cică e-o bombă, da? O bombă?! Nu înțeleg! vorbea repede, fără să se uite la el. Pentru ce mă urăsc atât? Doar nu le-am făcut nimic rău!

Spatele Dașei nu era rotunjit. Dreaptă ca o spetează de scaun. Slavik îi puse mâna cu grijă pe umărul tare, costeliv. Ea nu l-a dat la o parte, dar parcă a alunecat pe sub ea.

Dar ce să facă mai departe? El nu știa.

— Să mergem! Să ne încălzim din nou! îl chemă ea. Când vor începe, noi vom fi gata. Să mergem!

Se ridică grăbită.

În culise scăpăra o nervozitate generală. Slavik o simțea, dar acum încă nu îl tulbura. Nu ca înainte. Era din nou liniștit. O astfel de liniște aproape fizică, asemeni unei noi rupturi a

ligamentului vindecat. Nimic nu mai doare, totul este la locul său, totul este așa cum ar trebui. Este din nou puternic. Știe ce să facă. Ea va spune cum să fie.

29

Secretarul de presă al poliției Moscovei era frumoasa brunetă Oxana. Părul ei negru a fost întins de-a lungul feței de culoarea bronzului cu ajutorul unor clești pentru droturi. Rezultatul a fost o imagine fals mediteraneeană. Uniforma poliției i se potrivea perfect. Criticii răutăcioși șopteau că e „o păpușică absurdă“ și „amanta cuiva“. A doua afirmație e incorectă. E fiica cuiva. Oricum, nu asta-i problema. Există tot felul de știri și, atunci când ceva este „de rău“, este mai bine dacă se raportează la o fată drăguță. Așa a bârfit-o un jurnalist de doi bani. E mai dificil să măcănești despre fetele frumoase, iar jurnaliștii bine educați nu scriau despre buletinul de informații criminale, ci despre noutățile din cultură. Așa i se părea Oxanei.

Uite, să fi putut zbiera în telefon într-o bună zi.

Însă ea nu știa.

Știa să-și împletească picioarele minunate sub masă, lăsând să cadă părul lung, și să scâncească în telefon:

— Nu... nu... Da, operațiunea s-a terminat... nu, nu are nicio legătură cu vizita președintelui... nu, deocamdată e devreme de

vorbit. Niciun fel de comentarii… Adică?… Ce fel de poză este deja?

O față neliniștită arunca priviri printre șuvițele de păr. Oxana își dădu părul la o parte. Strângând receptorul cu obrazul (crema permanentă nu lăsa urme), ea tastă cu toate cele zece degete numărul ziarului online. Făcu click pe link.

Pe fotografia alb-negru era zidul unei clădiri, era centru Moscovei: o fereastră, un balconaș, serviciul administrativ al teatrului. Pe balcon stătea un băiețel.

30

Și acest spectacol s-a terminat. Dașa alergă la rampă în întâmpinarea valului de ovații.

Plasatoarele, câte două de fiecare toartă, îi aduseră un coș mare de flori. Toate patru se înclinau adânc, de parcă duceau niște prapuri. Florile erau de la președinte.

Dașa nici nu se uită la coș.

Se opri, ridică mâna. În astfel de clipe se simțea așa cum probabil se simte un îmblânzitor de tigri în cușcă.

Galeria se agita și ovaționa. În galerie, pe locurile cele mai ieftine, sunt adevărații cunoscători, baletomanii, care dau pentru bilete și ultimul ban.

Ei, și ce dacă la spectacol este prezent președintele, fie el și regele! Prima închinăciune se cuvine întotdeauna nivelului superior. Galeriei. Dașa trimise un zâmbet sus, își puse mâna la

piept, mulțumind baletomanilor. Își ridică din nou mâna în semn de salut.

O mulțime de ochi sunt îndreptați asupra ei. O mulțime de voințe străine sunt în pumnul ei. În Loja țarilor se aplaudă. Fețele sunt niște bobițe care nu se disting de pe scenă.

Ea știe. În spate sunt ochii de lup ai trupei. Așteaptă plecăciunea adâncă. „Mai întâi uită-te în sală!“

Poza. Bărbia în sus. Ar vrea să le arunce acolo, tuturor celor din spate:

— Ei? Ați înghițit-o și pe asta?

Văzu cum în fosă se ridicau membrii orchestrei. Se întoarseră către scenă. Aplaudau, băteau instrumentele cu arcușurile – cea mai mare laudă pentru un coleg artist.

Dașa simțea un nod în gât. Ar fi vrut să simtă mânia rece a învingătoarei. În loc de aceasta era, pur și simplu, fericită.

Ridică ambele brațe – publicul ovaționa. Se înclină făcând o reverență adâncă, ținându-și mâinile rotunjite cât mai în spate. În ceafă simțea căldura entuziasmului general.

31

Veronica nu a rămas la aplauzele de final. A ieșit din loja actorului imediat după coda. Ar fi vrut să plece după duet. Dar ar fi vrut să o vadă pe Belova, dacă nu cade deodată în fund în timpul marilor spectacole. Dar dacă? Nu i-a mers.

Cu o grimasă a arătat cât de greață îi era de ceea ce a văzut. Și porni repede de-a lungul coridorului gol (prin ușile închise ale lojelor năvălea, vuind și zdrăngănind, muzica apoteozei) spre ieșirea din culise.

32

Președintele Petrov, plesnind din palme, se aplecă spre oaspetele congolez, remarcând mulțumit:

— A noastră, din Piter!

Traducătorul începu să bălmăjească, lămurind într-o frază scurtă: „Piterul este Sankt Petersburgul. Sankt Petersburgul este orașul natal al președintelui. În Sankt Petersburg se mândresc în mod tradițional cu baletul lor, de aceea domnul Petrov este foarte bucuros că dumneavoastră ați putut merge cu el astăzi la spectacol.“ Capul cărunt aprobă. Observând că mister Petrov se ridică din fotoliu, președintele congolez se grăbi să-și arate curtoazia. Se ridică și el. Însă președintele rus nu se ridicase ca să iasă. Stătea și aplauda.

Observând că președintele aplaudă stând în picioare, începură să-și ridice slugarnic fundurile și cei din loje. Răspunzând mișcării generale, ca un val ce ia naștere deodată, se ridică tot parterul cu vuiet.

În sală se făcu lumină. Lustra strălucea cu toată puterea.

Aplaudând ca toți ceilalți, Boris se întoarse către Loja țarilor. Președintele îi prinse privirea, abia clătinând din cap. Începu să

se uite din nou la scenă. În toată splendoarea, balerina păși în fața rampei, înfoiată și mândră ca un păun. Președintele e mulțumit? Acest lucru nu-l liniștea pe Boris, ci îl alarma. De ce să fie mulțumit? Pentru faptul că Rosalmaz a pus umărul financiar pentru balet. Iar balerina din Piter și spectacolul îi plac? Sau pentru că el, personal, a rezolvat problema cu Vostrov?

Președintele se uită din nou la el. Clătină iarăși din cap. Zâmbi mai larg. Boris se simțea bine. În general, era mulțumit. Totul era bine. Simțindu-se ușurat, bătu cu palmele căuș, astfel încât Vera se întoarse mirată:

— Ce entuziast ești!

Boris îi răspunse cu un zâmbet fericit. Zâmbi și ea.

Era fericită. Da! Foarte fericită. Ea o merita. Boris este un soț minunat de altfel. Viktor este el însuși deja bărbat. Uite ce frumos! Nici nu-i vine să creadă că fiul ei este atât de mare, atât de... special. Și Ania! Vera era încântată de fiica ei. Frumoasă! Nu, mai mult decât frumoasă! E inteligentă și interesantă. Iată, s-a împiedicat din nou pe piciorul cel șchiop. Nu e nemaipomenit de rău, dacă nu știi, nici nu se vede. Are niște copii minunați! Minunați! O familie. Ea vedea orice. Însă lor le dorea numai ce e mai bun. Numai fericire. Ei sunt fericirea ei.

— Ți-a plăcut? – Boris se aplecă la urechea ei.

— Ce?

Vera nu auzea din cauza uralelor publicului, dincolo de toate aceste strigăte de „Bravo!“. Dar ghici după buzele lui și strigă drept răspuns:

— Super! Da, super!

Boris încuviință mulțumit.

Pentru ei, ea era gata de orice. De orice!

Cortina de catifea se închise din nou. Parterul, îndemnat de galerie, continua să bată din palme, să o cheme pe Belova pentru aplauze.

Dar președintele întorsese deja spatele. Paza îl acoperise față de sală. Boris înțelese. Era timpul și pentru el. O atinse pe Vera de cot. Viktor îi văzu mișcarea. Strâmbă puțin din buze:

— Asta-i lipsă de respect față de artiști!

Viktor continua să bată din palme demonstrativ. Asta nu strică starea de spirit a lui Boris. Altădată poate ar fi făcut-o. Dar nu acum, când președintele este atât de mulțumit, încât a arătat aceasta lui, tuturor.

Ropotele aplauzelor rămân în urmă. Bam! Bam! Bam! Boris se întoarse. Iar buna lui dispoziție îngheță până la fund. Deși de mult timp tuturor li se transplantează părul, Diușa a continuat să se radă în cap după moda anilor ’90. Pe craniul lustruit ca o bilă de biliard străluceau luminițele lustrei.

Bam! Bam! Bam! Diușa își puse palmele căuș, ca să obțină un sunet cât mai răsunător. Și striga:

— Bravo, Belova!!!

Așa că Vera sări în sus. Ania aproape că scăpă binoclul. Viktor dădu jos programul de pe balustradă. Toți se întoarseră. Și doar Diușa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, continuând să bată din palme, își croi drum pe lângă ei spre balustradă, se aplecă și strigă:

— Bravo-o-o, Da-șa!!!

Boris voi să-l apuce de picioare și să-l arunce în jos peste balustradă. Păcat că loja era jos, la balconul întâi.

Diușa rânjea, dădea din cap, de parcă astăzi balerina ar fi dansat personal pentru el și se uita prietenos la Boris:

— Ai văzut-o? Mă întreb ce au în năsucuri. Dopuri?

Porecla lui Diușa, tot din anii ’90, era Bobr. Cine își mai amintea acum de ea? Boris și-a amintit.

Aruncând o privire către tipul atât de vulgar, Viktor ieși din lojă. Strecurându-se printre fotolii, Vera îl urmă.

— Ce sperietoare! Cine este? îl întrebă frivol pe fiul ei în semiîntunericul dressingului.

Nu o îngrijora faptul că străinul o putea auzi. Ca și înainte, în sală răsunau strigăte, iar ovațiile se răsturnau în valuri.

— Am crezut că nu mai sunt din ăștia, continuă Vera zeflemitor, luându-și fiul de mână. Cumva lucrează cu Borea?

— Mamă, o întrebă deodată fiul, tu ești fericită?

— Da, da, se grăbi să confirme Vera. Sunt foarte fericită.

Și adăugă:

— Acum suntem bine cu el.

Viktor îi strânse mâna și cu cealaltă palmă.

El totuși o iubește foarte mult, se gândi Vera. Nu orice mamă se poate făli cu asta. E fericită, da!

— Mulțumesc, dragule!

Se gândi și adăugă:

— Tu ești principalul bărbat din viața mea.

Viktor răsuci mânerul de alamă, își conduse mama pe coridor, unde spectatorii se revărsau deja, înghesuindu-se la garderobe.

Vera îl ținu pe fiu de mânecă:

— Totuși, spune-i tată. Măcar câteodată. Îi place atât de mult…

33

În lojă discuția era pe alt ton.

— Ce vrei?

— Așa, examinez.

— Ce?

— Pe tine.

— Nu înțeleg.

Din afară părea că ei discută despre spectacolul pe care tocmai îl vizionaseră.

— Da, totul este în regulă, îl plesni Diușa familiar peste umăr. Nu te supăra! Sunt aici în apropiere, doar ca să nu aluneci tu. Nu te-ai poticnit.

— De ce să mă poticnesc?

— Dar dacă cineva îți va pune un picior? Președintele se va neliniști. Acum sunt puțini oameni buni.

Boris simțea cum i se strânge maxilarul, cum îi scrâșnesc dinții.

Bobr strigă în sală:

— Bra-vo!

Șuieră, băgându-și două degete în gură.

— Iubesc baletul, explică el. Văd pentru prima dată, dar deja îl iubesc.

Boris simți că nu-și poate descleșta dinții ca să răspundă.

— Ești atât de serios! Să te învăț să fluieri? îi propuse binevoitor Diușa.

— Așteaptă aici, îl ținu Boris de umăr. Numai să-i dau soției numărul de la garderobă. Și să vorbim normal.

— Am crezut că ai aici biroul personal.

Boris mormăi ironic.

34

Înclinându-se în fața spectatorilor, corpul de balet aleargă în culise. Încă purtând zâmbetele pe buze. Dar deja coborând mâinile rotunjite deasupra capului.

În fugă, Liuda a ciupit indiferent, repede cu degetele tava. A ieșit ceva natural. Aproape fără să se uite. Natural. Fără ezitare. Un inel străin își înfipse piatra în palma transpirată. Liuda îl băgă repede în gură, rostogolindu-l sub limbă.

În spate, un țipăt isteric:

— Dar vă spun, aici era! L-am scos și l-am pus aici! Și unde-i acum?! Sunteți în temă cât costă un asemenea inel?

Vera Markovna izbucni, dar deja Liuda nu-i mai auzea cuvintele.

35

Conform protocolului, Piotr aștepta în vestiarul băii.

Boris îi băgă repede în mână telefonul. Șopti:

— Găsește-o!

— Dar cine-i?

Boris mormăi:

— Probleme!

Și avertiză repede:

— Verka nu știe.

Piotr clătină din cap, specificând apoi:

— Are un nume?

Însă Boris se întorsese deja în sala care răsuna de ovații. Piotr deschise telefonul. În semiîntuneric apăru mărul mușcat. iPhone-ul.

Deschise agenda. Un singur număr. Era singur și în istoria apelurilor. Irina.

Piotr ieși din lojă.

Pe fața lui Viktor și a Verei se vedea nerăbdarea, exprimată diferit de mamă și de fiu.

— Boris vine? întrebă Vera.

— Da, da, exact peste jumătate de minut, o liniști Piotr.

Trebuie să batem din palme.

E incomod. Acum Piotr e curator al baletului sau așa ceva.

— Deocamdată o să-mi iau paltonul, spuse fiul.

Vera deschise geanta și începu să scoată numerele de spectacol.

Piotr se depărtă de ei. Apăsă pe apel. Mesageria vocală. Așteptă semnalul și spuse:

— Ira, salut, nu mă cunoști, sunt Petea! Acum mă știi. Eu… ăăă… sunt om de treabă, prietenul prietenului tău, o să te ajut. Sună-mă înapoi!

36

Rampa era deja plină de flori. Dașa ieși în fugă iarăși la ovații. Acum spectatorii o strigau familiar:

— Bravo, Dașa!

Cum erau obișnuiți din veac să-i strige pe ai lor la Moscova: „Bravo, Maia!“ (Plisețkaia), „Bravo, Katea!“ (Maksimova), „Bravo, Nina!“ (Malikova).

Acum Dașa se înclină către parter, către balcoane. Acum zâmbea relaxată și fericită. Cortina încă nu era ridicată. Sugeră tuturor: sunt ultimele chemări. E timpul pentru toți să meargă la metrou, inclusiv pentru angajații teatrului.

Dașa fugi către partenerul ei, dar publicul nu se liniști. Slavik o răsuci din nou în aer, o conduse de mână din nou, împingând-o înainte. El stătea în spatele ei, ridicând mâna și parcă transmițându-i ei tot succesul. Zâmbea. Apoi nu se mai putu abține și începu și el să aplaude.

37

Veronica se așeză pe bancheta din spate și își îngropă nasul în gulerul de râs al unei haine italiene ușoare, de la firma Cavalli. Ghenadi o bătu ușurel pe genunchi.

— Nu-mi pasă! se răsti ea.

— Așa nu poate fi oricum, o încredință el și cu mâna înmănușată îl lovi ușor pe șofer. Mercedesul plecă.

38

În buzunarul lui Piotr se simți un zvâcnet. Pescui repede telefonul:

— Slavă Domnului!

MMS. Deschise nerăbdător. De-abia atunci realiză că telefonul nu era acela pe care i-l dăduse Boris, ci al lui personal. Pe ecran era un fund gol păros. Se vedea un semn de toaletă. Și semnătura:

„Sunt la Amsterdam“, comandantul.

„Uite, blegul!“ cugetă Piotr fără răutate. Barem aici totul e sub control. Verifică al doilea iPhone. Nimic.

39

Un ecran abandonat pâlpâia în cabinetul gol al secretarului de presă de la Poliția Moscovei. Oxana risca să primească o mustrare. Să explice că ea nu are nimic de-a face. Că aceștia sunt voluntarii. Ei au propriile comunicate de presă.

Eurasia avea camere de filmare bune în exterior. Puternice. Totuși, hotelul este scump, oaspeții sunt bogați, există și oaspeți celebri. Nu plătesc pentru papuci de baie, plătesc pentru siguranță. Ca să te apropii nu îți trebuie un plan mare, ci, pur și simplu, unul super.

Fotografia, stop-cadrul înregistrării video, s-a răspândit deja în ziarele online.

Ecranul era deschis la fotografie.

Un băiețel, neîndoielnic Kostea Smirnov, stă la balconul Balșoi Teatr. Cu uimire speriată își examinează degetele rășchirate.

Are mâinile pline de sânge.

Iar apoi computerul Oxanei se conectă la modul *sleep* de economisire a energiei și ecranul se stinse.

Capitolul 3

1

Există lucruri, care, în ultima vreme, s-au schimbat în bine, se gândi Piotr. Când făcea el serviciu, se lucra altfel cu copiii. Cumva mai bine, cumva mai rău, dar altfel în principiu. Nici astăzi nu este bine peste tot. Însă, concret vorbind, se gândi el, aici nu e mai rău decât undeva în Germania sau în Franța.

Ca și când i-ar fi auzit gândurile, Kirill zise:

— Lena a făcut un stagiu în Suedia.

O vreme amândoi urmăriră în tăcere ecranul. Cum expertul Lena, subțire, cu ochi mari (și asta aproba Piotr, au luat în considerație și aspectul, de acesta sunt atrași copiii), ia dovezi de la Kostea. Strânge dovezi. Acum Kostea era el însuși o dovadă. Șade pe genunchii ei, cu picioarele scurte și plinuțe înainte. Uneori se uită la mamă, însă se vede că nu este speriat, nu e tensionat, are un contact real cu Lena. Aceasta îi spunea ceva. Îl legăna pe genunchi.

— Hai să ne spălăm pe mânuțe! Știi să te speli pe mâini?

Kostea se uită către mamă. Smirnova încuviință din cap:

— Poți, poți!

Kostea își întinse degetele plinuțe, acoperite cu sânge întunecat la culoare. Lena îl șterse.

— Știi să te piepteni singur? Nu? Vrei să-ți arăt cum știu eu?

Mama dădu din cap. Cu un pieptene, Lena adună probe din părul moale și pufos al copilului.

— Numai că aceasta e o așa de mare favoare, îl avertiză Kirillov, că nici nu știu ce o să-mi dai mai târziu.

— Rinichi?

Kirillov chicoti.

— Nu o să uit! își schimbă tonul cu unul serios – Piotr.Îți rămân dator.

— O mare datorie!

— Foarte mare! îl încredință Piotr.

Când și-a scos el epoleții, poliția se numea încă miliție. Dar asta e ca trandafirul lui Shakespeare. Rămâne întotdeauna el însuși, oricum l-ai numi. Nu mai există foștii polițai. Tu în viață ești un polițai. Rămâi locului cu vechile legături și cu noile cunoștințe.

Uite și Kirillov. Tehnic vorbind, nu e milițian, ci polițist. Dar amândoi, întâlnindu-se și niciodată spunând asta cu glas tare, știau că fac parte din același miceliu. Că urmele lor se vor intersecta în continuare. Mai ales când Kirillov își va scoate epoleții într-o zi. În acel moment, o rețea trainică de favoruri reciproce va fi deja țesută și îi va ajunge să cadă liber acolo unde îi va fi mai bine decât o pensie de stat.

Lena ieși. Se salută indiferent cu Piotr. El era pentru ea doar un bărbat în sacou. Este drept că sacoul era mai bun ca la

polițaii obișnuiți. Nu e mototolit la fund ca la ei, dar de bună seamă că Lena nu dădea doi bani pe asemenea subtilități.

— Voi spune imediat ce rezultatele sunt gata, făgădui ea.

Dar se vedea că vrea să spună ceva chiar acum. Dacă nu ar fi fost străinul…

— Al său, dădu din cap Kirillov către Piotr.

— Cel mai probabil este sângele său; are tăieturi pe mâini.

— Tăieturi? se încordă Kirillov.

Că în miliție, ca și în poliție, infracțiunile împotriva copiilor erau percepute ca deosebit de grave.

— Neînsemnate.

Evident, nu au alertat-o pe Lena.

— A căzut. S-a apucat de ceva. Așa mi s-a părut.

Kirillov se gândea la ceva.

— Știi, hai s-o invităm pe Snejana! sugeră el.

— Are un an și șapte luni! mai că obiectă, mai că informă Lena.

— Mama stă ca pe ace.

Intrară toți împreună.

Și, sigur, mama se uită pe sub sprâncene. Îl îmbrățișă mai tare pe fiu.

— Să fie interogat? Are un an și șapte luni! aproape că repetă cuvintele spuse de Lena.

— Nu e vorba să fie interogat, corectă binevoitor Kirill. Nu e un interogatoriu. E ceva în genul unui interviu.

— Dar copilul aproape că nu vorbește!

— În fine, dumneavoastră sunteți mama lui, replică moale Lena.

— Și privește direct în suflet cu ochișorii ei cinstiți și albaștri, încuviință din nou Piotr.

— Dumneavoastră înțelegeți când vă spune ceva? Înseamnă că el poate să povestească ceva.

Mama clătină din cap. Dar lăsă ochii în jos. Lena continuă să preseze ușor:

— Poate că a fost comisă o crimă. Poate că acolo un om așteaptă ajutorul nostru.

— Ea l-a dus pe Kostea și l-a aruncat! trânti cu răutate Smirnova.

— Poate că ea însăși a avut probleme, dar a reușit să salveze copilul dumneavoastră, zise Kirillov.

Mama se gândi. Dădu din cap.

— Bine.

2

De aici, de la ecran, Piotr vedea totul bine. Alături de el era Snejana, psihologul-expert convocat, era tensionată ca un câine la vânătoare. Oamenii din cameră nu-i vedeau. Despre faptul că discuția era urmărită vorbea numai luminița camerei de filmat din colțul de sub tavan. De aceea, Snejana nu se temea că frământarea ei se va transmite copilului, care ședea cu mama în altă cameră și îl va împiedica să povestească puținul pe care îl va putea.

Piotr voia s-o bată ușor pe Snejana pe umăr, că adică nu-i nimic, nu-i nimic. Aceasta îi prinse simpatia din privire și încercă să zâmbească:

— Da, de obicei lucrăm cu copii care au trăit câte ceva... Cu victime.

— Kostea nu arată a victimă?

— Arată foarte bine, răspunse evaziv Snejana.

Piotr era cuprins de o teamă cunoscută. Îi era frică de copii. Copiii ca atare. Vulnerabilitatea lor îl terifia. Mai rău, aceasta devenea vulnerabilitatea ta. Oare nu-i o nebunie să îi conduci?

Pe masă erau hârtie și creioane colorate. Un ursuleț cu arc își bulbuca ochii. Lui Piotr i se făcu îngrozitor de rău la gândul câte mâini mici atinseseră deja aceste mașinuțe multicolore. Kostea le rostogolea pe masă.

— Spune deja cuvinte din trei propoziții, informă cu mândrie ascunsă, în care Smirnova amesteca emoții.

Piotr văzu cum pe ecran Kirillov își îndreaptă microfonul în ureche.

Snejana zise imediat:

— Întreabă dacă poate arăta unde a fost.

— Ai fost cu Ira? zise Kirillov.

— Te-ai plimbat cu Ira?

Kostea dădu din cap. Repetă ca un ecou:

— M-am plimbat.

— Ți-a plăcut?

— Da.

Tonul băiatului era convingător.

Snejana dădu din cap spre ecran. Ținea microfonul cu mâna astfel încât Kirillov să nu audă, să nu fie distras.

— Bravo! îl lăudă ea.

Și lui Piotr:

— Are o abordare bună în vorbirea cu copiii. Știe cum să-i ia. Cum să aflăm prin ce a trecut copilul.

Și din nou îl lovi pe Piotr din interior o teamă lipicioasă, grețoasă.

— Un tătic înnăscut, explică Snejana, fără să fie în ton cu gândurile sale, permițându-și un zâmbet.

— Grozav! se bucură Kirillov pe ecran, iar Snejana amuți.

Kirillov se uită cu bunăvoință și seriozitate la băiat.

— Pot să merg acolo?

Kostea nu răspunse. Aplecându-și capul, urmărea cum se rotesc roțile automobilului de jucărie. Kirillov aștepta.

— Frumoasă! zise Kostea – see uita la roți.

— Vrea să ia această mașinuță acolo cu el? întrebă Snejana.

— Vrei? O luăm cu noi? sonoriză pentru ea în cameră Kirillov.

Dădu din cap.

— Casă mare, spuse Kostea.

— Ai mers cu Ira la casa mare?

Dădu din cap.

— Ți-a plăcut? întrebă din nou Kirillov.

Dădu din cap.

— Ira e în casa mare?

Kostea tăcu. Apoi:

— Acolo este Elmer.

Puse obrăjorul pe masă. Mașinuța din mâna lui făcea viraje pe masă.

Kirillov îi sugeră cu voioșie:

— Păi atunci, ia mașinuța și să mergem!

Kostea ridică fruntea. Se însufleți, lovi cu degetul grăsuț:

— Acolo!

Casa mare, unde îi plăcuse lui Kostea, nu putea fi decât teatrul.

Kostea confirmă acest lucru la piață:

— Acolo!

Pe cerul albastru pluteau sculpturile de pe acoperișul teatrului. Piotr observă cum o camionetă încetini între teatru și Eurasia. Lovind asfaltul cu ghearele, trăgând lesa, un spaniel țopăia în vesta verde-neon. După câine era un însoțitor. Kirillov îi făcu semn cu mâna. Omul dădu din cap. Dădu o comandă câinelui, care se așeză ascultător, pentru ca să treacă primii Kostea cu mama, Kirillov, Piotr și doi polițiști în civil.

— Numai că nimeni nu te vede, nu te aude… îl avertiză încă o dată Kirillov pe Piotr.

— Iar eu nu sunt nimeni aici, arătă înțelegere Piotr.

Kirillov aprobă din cap.

Au fost avertizați despre sosirea lor. Erau așteptați. Imediat administratorul se ghemui în fața copilului.

— Salut!

Dar acesta îmbrățișă piciorul mamei sale ca pe un trunchi de copac, apoi întinse în sus degetele rășchirate: „pe mânuțe“. Smirnova îl ridică și-l așeză pe un șold. Kostea se așeză, îmbrățișând mama cu picioarele.

Administratorul se îndreptă:

— Cu toate acestea, eu insist că prin intrarea în serviciu copilul nu putea trece. Avem un sistem de acces.

Gardienii priviră printr-o cabină înaltă, pe jumătate din sticlă.

„Ei puteau nici să nu observe un copilaș“, se gândi Piotr. „Dacă nu se așteptau să vadă. Ar trebui întrebat dacă artiștii aduc copii cu ei… Firește că aduc. S-a îmbolnăvit bona, nu a putut bunica…“ Dar își ținu promisiunea față de Kirillov că va fi mut și invizibil.

— Acolo! strigă bucuros Kostea.

Toți se întoarseră surprinși spre el. Copilul arătă cu degetul spre intrare.

— Acolo?

— Acolo!

Administratorul se făcu roz ca după o alergare de schi într-o dimineață geroasă:

— Dar e atât de mic!

— El înțelege totul! ridică vocea mama pe nepusă masă.

Se simțea în ea mânia coaptă îndelung, a omului obișnuit cu strigătele permanente ale societății: Nu alăptați aici! Nu urcați aici cu căruciorul!

— Dacă a văzut, îi recunoaște pe toți adulții, sări ea. Și la față, și după nume.

Kirillov stătea liniștit între ei, potolind astfel ciondăneala.

— Acolo Ira? îl întrebă pe Kostea așa cum se discută cu străinii care nu știu bine limba rusă.

— Acolo este Ira? îl întrebă din nou mama pe copil.

Și preciză viclean: sau acolo este bunica?

Kirillov îi arătă din spatele copilului degetul mare:

— Bravo!

Aceasta îi răspunse cu o privire buimacă. Îl privi din nou pe fiu în față:

— Kostea! Bunica este acolo?

Băiețelul clătină din cap. Știa diferența!

Arătă din nou cu degetul plinuț:

— Acolo! Acolo!

Administratorul își pironi privirea ca de vasilisc către propria infanterie.

— Nu se poate să fie așa! mormăi gardianul din cabină.

Piotr înțelese. Nivelul cel mai de jos al securității teatrului va zbura, cel mai amărât. Iar ziua, parcă dinadins, era una ieșită din comun. În teatru a fost șeful statului. Iar teatrul e păzit, după cum se vede, de trei babuini: unul nu vede, unul nu aude, al treilea nu vorbește. În cabină ședeau doi: cel care nu vede și cel care nu aude. Se justificară:

— Intrarea se face strict cu permise. Iar permisul trebuie să aibă fotografie și ștampilă.

Iar al treilea babuin? Cel care vede și aude, dar tace. Ar fi cineva de găsit. Dar unde să cauți? gândi Piotr.

Lăsând în urmă un curent, cu șosete disparate, trecu năvalnic o fată cu părul lins și cu o geantă de sport pe umăr. Salută din cap pe gardieni. Aceștia o salutară pe ea. Cadrul metalic țiui. Gardienii nici măcar nu întoarseră urechile. Cometa cu geantă sportivă trecu repede, fără să încetinească.

Piotr și Kirillov schimbară priviri. Amândoi se gândiră la același lucru. Administratorul le observă privirile. Își reținu vorba.

Iar Kostea era deja înciudat. Șezând lângă mama sa, făcea din călcâie o mișcare, ca și când ar fi dat pinteni unui cal.

— Acolo!!!

Generalul nu se putu abține:

— Piotr!

Administratorul bâigui ceva. Kirillov își puse telefonul la ureche și îl rugă pe șef să înceapă acțiunea cu câinele.

3

Kostea nu era un *wunderkind*. Încurca repede scările, coridoarele. „Acolo“ suna acum cam lipsit de încredere.

„Eu însumi m-aș rătăci“, cugeta Piotr.

— Mi se rup mâinile, se plânse mama.

— Stai aici! îi ordonă Kirillov.

— Vasiliev! Kozlov! Rămâneți cu ei! lăsă el o gardă.

Mama îl lăsă jos pe copil.

Însă spanielul își știa treaba. Zgrepțănă cu labele din față, împinse cu cele din spate. Îl trăgea pe însoțitor mai departe, ca și cum ar fi văzut urma bonei și a copilului sub formă de săgeți de foc: Acolo!

Kirillov și Piotr nu rămaseră în urmă. În spatele lor pufăia administratorul.

Iarăși scări, și scări.

Ghearele bocăneau și scrijeleau podeaua.

— Uite!

Piotr ținea câinele polițist. Îi arăta. Kirillov se ghemui. Pe perete, nu prea sus față de podea, era urma unei palme de copil. Maro. Kostea s-a cățărat aici în sus pe scară.

— Nu era cu el în acel moment, remarcă încet Piotr.

— Altminteri Kostea nu s-ar fi ținut de perete, ci de bonă. Altminteri pe mâinile lui nu ar fi fost sânge.

Administratorul nu auzi vorbele lor, dar văzu urma. Din rozaliu se făcu stacojiu.

— Vom încerca să aflăm care dintre angajați a putut semna un permis unic, dădu el înapoi.

Kirillov deja chemase prin telefon tehnicianul cu valijoara de laborator.

— Mergeți acolo? l-a chemat din coridor însoțitorul.

Dar nu a trebuit să meargă mult. Duse câinele într-o sală spațioasă. Îi înconjura un spațiu de coridoare distruse ciudat, de cornișe, de intrânduri cu dulapuri imense având colțuri metalice. Un tron stătea cu picioarele răsucite în sus. Se vedeau trei cupole portocalii perfect rotunde. Cu un sentiment sporit al absurdului, Piotr realiză că acestea sunt portocale. Niște portocale foarte, foarte mari. Dar nu avu timp să-și iasă din minți. Își aminti. Există o asemenea operă, *Dragostea pentru trei portocale*.

— Ce-i asta? întrebă Kirillov.

— Secția de butaforie, răspunse din spate administratorul.

Spanielul se așeză pe fund, căscă zgomotos și își scoase limba. Kirillov se uită neliniștit în jur.

— Urma s-a șters? întrebă Piotr pe Kirillov.

— Întâmplător, câinele nu și-a rupt gâtul? îl întrebă Kirillov pe însoțitorul câinelui.

Acesta se umflă în pene:

— Mai degrabă îți rupi tu capul întâmplător!

— Nu-i nevoie să fii nepoliticos!

— Câinele arată că aici e gol. Nu-i nimeni!

— În alt loc poate să fie?

— Urma a dus aici.

— Dar unde a plecat? întrebă Piotr, uitând de promisiunea lui de a fi o umbră mută.

Dar lui Kirillov nu-i păsa de asta.

Însoțitorul ridică din umeri:

— Probabil că a plecat cum a venit.

— Interesant film! mormăi Kirillov, uitându-se în jur.

Telefonă unuia dintre ienicerii săi. Peste câteva minute ieșiră din lift Kostea cu mama sa și cu doi polițiști.

— Aici? întrebă Kirillov.

Mama ședea pe vine alături de copil, ca să fie cu el la aceeași înălțime:

— Kostea! Aici?

— Acolo! se veseli el.

Se sucea în mâinile ei, își răsucea capul:

— Acolo!

Kirillov aruncă o privire supărată către însoțitor, către câine. Însoțitorul ridică mâinile cu o grimasă trufașă. Într-o mână avea lesa.

— Acolo! mergea plin de încredere Kostea, bocănind cu picioarele scurte: Acolo!

Acum tropăia pe loc de fericire. Dar privea în sus.

— Uite! Uite!

Pentru o clipă Piotr se sperie. Pentru o clipă i se păru că vor vedea o moartă. Un corp atârnat de o frânghie.

Toți ridicară capetele. În fața lor, între dulapurile imense din stâncă, se înălța un elefant de catifea, mirosind a praf. Hamul sclipea cu aur și pietre scumpe de butaforie.

Sau copilul vede ceea ce ei încă nu văd.

— Elmer! striga triumfător Kostea, împungând cu degetul în gigantul de jucărie. Elmer!

— Cine e Elmer? O rudă de-a dumneavoastră? se întoarse Kirillov către mamă.

— Se vede imediat că nu sunteți tătic, zise ea. De aceea nu sunteți în temă. Este o cărțulie astfel. Despre un elefant. Pe elefant așa îl cheamă: Elmer! Lui Kostea îi place. Toți elefanții lui sunt Elmer.

— Da, oftă Kirillov, nu sunt tătic.

După câte știa Piotr, Kirillov se despărțise de soție cu patru ani în urmă și de atunci era holtei de neinvidiat.

Mama îl luă din nou pe Kostea în brațe. Dându-și seama că nu îl duc spre elefant, ci afară, copilul începu să țipe ca o locomotivă.

— Trebuie să ne întoarcem la locul unde au fost văzute amprentele, dădu dispoziție Kirillov.

Piotr auzi numai fragmente de cuvinte, totul era acoperit de puternicul strigăt al „generalului“. Chiar și Kirillov se încruntă puțin.

— De aici coborâm jos, verificăm, dacă nu se depărtează…

— Nu! îl întrerupse Smirnova.

Teama pentru Kostea se domolise, dar nervii erau încă întinși.

— O să vă întoarceți. Și o să verificați. Ce-o să vreți. Iar noi mergem acasă.

Abia respirând, încerca să-l țină în brațe pe copilul care orăcăia de oboseală.

— A obosit… Noi am ajutat… Cum am putut… Ajunge!

Să o forțezi era inutil, ca și să o convingi.

În primele clipe după ce mama și copilul dispărură în lift, toți se destinseră în liniște.

— Ei bine! Are gură mare! vorbi primul administratorul. O să ajungă cântăreț de operă, își permise să glumească.

Își dădu seama că toată chestiunea s-a încheiat cu nimic și îl încercă o ușurare. Echilibrul forțelor a fost restabilit. Acum nu îi mai era teamă să încropească un raport către conducere: „Totul este calm în Bagdad“. Era din nou proprietar pe parcela lui. A luat-o.

— Elefantul este din baletul *Baiadera*, explică el binevoitor.

Numai că nimeni nu era interesat de explicația lui.

— Polobocu-i gol, spuse Piotr.

El și Kirillov se uitară unul la altul. Amândoi pricepură că nu mai există alte idei. Câinele stătea nemișcat.

— Ce cățel liniștit! Sau e surd? continuă să trăncănească administratorul.

— E obișnuit cu zgomotul, explică puțin arogant însoțitorul (era oarecum jignit de cuvântul „cățel“). Înainte căuta răniții pe câmpul de mine. Acum e ca un cetățean.

Jenat, administratorul amuți.

— Bine, zise Kirillov încet. Nu mai avem alte instrumente de căutare.

Poliția se retrase.

Ieșiră pe coridor. Semnalul, în fine, pătrunse aici prin pereții groși ai teatrului. Pentru că telefoanele sunară deodată la Kirillov și la administrator. Acesta din urmă răspunse neîntârziat și servil:

— Vă rog?

Piotr scoase un „hm“. Era conducerea. Kirillov se depărtă înainte de a răspunde.

Piotr nici nu se supără, nici nu se arătă deranjat. Slujba-i slujbă!

O ureche a administratorului era lipită de receptor, cealaltă se făcu zmeurie. Ca și cum conducerea îi turna prin receptor un lichid fierbinte direct în creier.

În acest timp, Piotr scoase telefonul dat de Boris. Apăsă pe apeluri. Bipuri, mesageria vocală.

Administratorul își luă telefonul de la ureche, se uită la Piotr cu o privire de iepure:

— De aici găsiți singur drumul?

Acesta ridică palma:

— No problem!

Administratorul porni.

Kirillov se apropie din nou.

— A telefonat Lena. Sângele de pe mâini este chiar al băiețelului. Lena s-a uitat la fotografiile brațelor. Nimic nou. S-a tăiat în timp ce umbla singur prin teatru.

„Umbla singur prin teatru! Un băiețel! În culisele închise străinilor! Și nimeni nu a observat? Sau a observat, dar nu i s-a părut neobișnuit? S-a gândit că vreunul din artiști și-o fi adus țâncul… Sau a băgat de seamă, dar a preferat să-și țină gura?“ cugetă Piotr.

„Nu este considerat suspect“ și „nu este suspect“ sunt două lucruri foarte diferite. În toate Piotr prefera să se convingă singur. Nu există lucruri mărunte.

— Ce te ține în loc? Să mergem! îl chemă Kirillov.

El are serviciul său, Piotr îl are pe al lui. Boris nu-l plătește ca să împărtășească gândurile sale poliției. Dar astăzi eu ție, mâine tu mie, pe acest principiu se mențin legăturile. De aceea, Piotr spuse:

— Nu-mi vine să cred!

— OK! îi răspunse Kirillov.

— Să mergem la amprentă.

Se întoarseră pe scară către urma maronie a pălmuței. Piotr se așeză, studiind colțul.

— Aici este deja acoperit de sânge, nu?

Kirillov încuviință.

Piotr încerca să-și imagineze mișcările micuțului. Kostea mergea în sus? Sau în jos? Încercă pe sine, reglând totul la o amplitudine redusă a mișcărilor.

Se ridică.

Coborî scările. Kirillov după el. Amândoi priveau sub picioare ca doi culegători de ciuperci.

— Uite! arătă Kirillov. Încă o pată mică maronie. Amprenta unui degetuț.

— Trebuie să mergem invers, zise Piotr. Aici sângele deja s-a uscat.

Iarăși urcară. Lui Piotr coridoarele i se păreau la fel. Părea, doar că el mergea pe una și aceeași scară. Nu erau ferestre. Lumina albă și egală a lămpilor cu halogen, zumzetul egal.

„Cum se orientează ei aici?“ se gândea Piotr la cei care lucrau în teatru. „Aruncă pietricele ca Băiețelul-cu-degețelul? Desfășoară firul dintr-un ghem? Sau văd lucruri mărunte, perceptibile doar pentru ei?“

Dar oamenii peste care dădeau treceau pe lângă, nu aruncau nimic, nu desfășurau nimic. Doar că își aținteau ochii puțin mai mult asupra celor doi străini.

— Uite unde s-a tăiat! anunță triumfător Kirillov.

Într-un colț se afla o bucată de bandă metalică boțită. Probabil că a fost scoasă din cutie după ce a fost transportată. Strălucitoare, zumzăitoare. Copilul nu putea trece pe lângă fără a o examina. Kirillov arătă ceea ce Piotr văzuse și singur: urme maronii pe metalul laminat subțire.

— Și uite, de unde ne-a făcut cu mânuța nouă tuturor!

În fereastra-balcon se vedea un grilaj din fier forjat.

— Elementar, Watson! Cazul a fost rezolvat! Gata, ne întoarcem la bază! îl chemă Kirillov.

Piotr trase zăvorul și deschise ușa-canat batant. Îl înfășură frigul și mirosul de la gurile de aerisire. Însă după teatru, cu

aparatele sale de aer condiționat, chiar și acest aer răcorea plăcut.

Cerul era acoperit cu voalul obișnuit al Moscovei.

Dinaintea lui era zidul Eurasiei. Piotr află pe el camera metalică din exterior, pe care a zărit-o Kostea din locul unde stă el acum.

Piotr închise fereastra.

Kirillov chemă prin telefon pe tehnicieni.

— Nu îți desfaci lansetele devreme?

— Ce este de prins aici? Copilul a fost găsit în viață și, în general, e sănătos. Nu ai de ce te lega de bonă, în afară de faptul că e proasta proastelor. Sau o scârbă iresponsabilă. Alege care-ți place! Dar, pentru aceasta, jumătate din bonele de la Moscova pot fi trase la răspundere.

— Ce vorbești!? Jumătate din bonele Moscovei lasă copiii mici în teatre cu regim de acces închis?

— De acord! Teatrul nu intră în schemă.

— De ce nu a apărut până acum bona?

— Tu te-ai prezenta după atâta tevatură?

— Ciudat!

— Mie nu mi se pare ciudat.

Kirillov ridică din umeri:

— Omul a spus: la ei este regim de acces închis. Eu așa îmi imaginez lucrurile. Bona a fost distrasă de ceva preț de o clipă, iar mititelul a fugit – ba să se uite la elefant, ba la cine știe ce fleacuri. Ea s-a întors – nu e mititelul. Dar nu s-a îngrijorat prea tare. Unde să dispară un puști dintr-un teatru închis? A crezut că va găsi ea singură copilul, va ieși el la iveală. Dar deodată apar voluntarii, jumătate din Moscova e în picioare, poze pe Internet.

Piotr strâmbă din nas.

— Ei bine, după o asemenea agitație, această bonă a înțeles, continuă Kirillov, că nu poate să-și ia zborul așa cum vrea ea.

— Atunci unde?…

— Unde e acum? La gagicul ei. La rude. Se tăvălește prin tufișuri cu lumpenii.

— Cum au angajat această bonă? Au cunoscut-o dinainte?

— Cum angajează toți – prin cunoștințe.

— Adică era o bonă de calitate? vru să precizeze Piotr.

— Ce vrei să sugerezi?

— Ei bine, oamenii, prin cunoștințe către alte cunoștințe, au recomandat-o.

Kirillov înțelese unde bate, dar se săturase de contre.

— Ascultă… Nu există motive pentru urmărire. Nu îi cunoaștem persoanele apropiate – poate că nici nu există astfel de persoane sau locuiesc în alt oraș. Dacă vecina ei nu ar fi făcut tărăboi și nu ar fi fost copilul cu ea, atunci nimeni nu ar fi remarcat nimic.

— Nu a remarcat că s-a pierdut, vrei să spui?

Kirillov își ieși din țâțâni:

— Nu vreau să spun nimic! Există fapte! În teatru nu e. Nu au adus-o cu ambulanța. De asemenea, nu e printre gagimanii iubițicii tale, enumeră Kirillov. Sorry! Nu ai nimic!

Apoi mai moale Kirillov zise:

— Și, în general vorbind, au găsit copilul destul de repede. Fii de acord! De s-ar sfârși toate istoriile atât de bine!

Luă personal îndoiala de pe chipul lui Piotr.

— Tu doar știi! Acum acolo – arătă cu bărbia, având în vedere Petrovka, toată Moscova – te așteaptă o mulțime de lucruri reale.

Sublinie în special pe „reale“. Marele oraș nu dormea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Aici se fură, se jefuiește, se instigă la consumul de narcotice și se cumpără narcotice, se violează, se bate, se ucide. În acest oraș se pierd oameni pe bune. E de înțeles.

— Nu e iubițica mea, obiectă Piotr. Dar ce e cu vecina asta? Tu ai spus că a făcut tărăboi.

4

Undeva timpul curge ca o apă mare. Aduce și duce oameni, evenimente, scaune. Și există locuri unde timpul se scurge ca prin urechile acului. Și stă acolo, abia acoperit de noroi. Pare că nu există timp deloc.

Un astfel de loc era, desigur, recepția generalului Sokolov.

Ceafa lui Boris se afla pe un panou de lemn lustruit, care se întindea de-a lungul peretelui. Deasupra copacului peretele era vopsit în galben. De pe peretele opus lui Boris, mijindu-și ochii strălucitori (consilierul de imagine îl sfătuia să zâmbească „nu numai cu gura“), privea din cadru încrezător și binevoitor președintele Petrov. Doar portretul din această sală de recepție dădea de înțeles că aici timpul, totuși, curge.

Cadrul cuprinsese cândva secretari generali de partid – unul după altul, în aceeași ordine în care ei au coborât în groapă. Apoi a adăpostit pe Gorbaciov cu harta Americii de Sud pe fruntea bombată. Apoi totul a devenit puțin confuz și în cadru a

atârnat neutru Sfântul Gheorghe. După aceea Viktor Petrov a devenit președinte. Iar generalul Sokolov a înțeles că e mai bine să fii cu învingătorii decât la pensie.

Scaunele fuseseră recent tapițate, dar aveau și ceva sovietic în ele. Limba covorului roșu era așezată înspre ușa în spatele căreia se aflau palatele fastuoase ale lui Sokolov.

La masa comitetului regional stătea secretara. Boris vedea la masă doar picioare normale, între patru de lemn, curbate și sculptate. Fața secretarei era ascunsă de ecranul computerului, care stătea ca o izbă din poveste, pe picioare de pui, cu spatele la Boris.

Boris își scoase telefonul. Verifică ora, împreună cu notificări ale unor noi SMS-uri. Nimic de la Piotr. Deconectă. Își simțea trupul ca împietrit. Cum se aplatizează spatele pe bancheta tare. Ce plăcut este să te miști puțin!

Secretara își îndreptă ochii peste ecran și îi coborî din nou.

— Scuzați…

Boris începu să vorbească, tuși ca și cum ar fi scos un dop – din cauza tăcerii îndelungi glasul parcă se schimbase. Secretara se iți din nou de dincolo de ecran. Se uită fără să clipească, fără zâmbet – era corectitudinea însăși.

— Mă tem că în calendarul meu este o greșeală. Am întâlnire astăzi cu generalul, însă acum nu sunt convins că astăzi și că nu am încurcat ziua…

— Stați puțintel! se întoarse ea spre ecran.

După mișcările coatelor ei, Boris înțelese că a deschis calendarul.

Tastele clincăniră.

— Nu! Așa este! Am notat. Astăzi. La treisprezece și cinșpe.

— Dar acum e aproape trei, își înăbuși cu greu furia Boris.

Greșeală. În general, nu trebuia să spună nimic. În privirea secretarei – involuntar, cum e totul în natură – trecu fugar disprețul. Cea mai joasă formă a lanțului trofic ministerial – petiționarul care este marinat în sala de audiențe.

— Generalul e ocupat, bombăni mecanic secretara.

Insignifianta stângăcie proprie în fața insignifiantei femei îl înfurie și mai mult pe Boris. Totul era clar. Sokolov este acolo, dincolo de ușile închise. Te marinează dinadins. Ca răzbunare pentru faptul că Boris nu i-a răspuns ieri la apeluri. Și e încă furios că Boris nu a făcut așa cum l-a „sfătuit“ generalul.

„Piotr are dreptate“, medită Boris. Rezultatul este mai mult sau mai puțin același, ca și cum bomboana generalului ar fi nimerit în gura lui Vostrov. Vostrov a fost învins. Ca om de afaceri este terminat.

Pe generalul Sokolov îl înfuria independența lui Boris.

Sau dorea pur și simplu să-l vadă mort pe Vostrov? Oricum ar fi – mort?

Nu! De ce? Aiurea!

Boris se ridică.

— Plecați? se aplecă în afară secretara.

Boris își îndreptă sacoul.

— Unde aveți toaleta aici?

Să stea jos? Sau să aștepte în picioare? Să dreagă relațiile, cum s-ar zice?

La urma urmei, are nevoie de această întâlnire.

La urma urmei, generalul însuși a propus-o.

Secretara începu să explice:

— Ieșiți, mergeți la dreapta. Pe urmă până la colț. Apoi…

„S-a gândit dinainte, cățeaua“, gândi Boris. „Se răzbună!“

Oamenilor le plac cifrele rotunde: o jumătate de oră, o oră, o oră și jumătate. Dar Boris deja stătuse atâta. Își verifică din nou telefonul. Nu se poate! Două ore? Acuși o să apară generalul din minut în minut. Trebuie să aștepte – se convingea pe sine. Doar nu a venit aici pentru respect. Sokolov îi provoca lui Boris un dezgust prudent, ca o moluscă otrăvitoare. Logica și rațiunea îi sugerau să rămână, să-l aștepte pe general, să înghită umilința. Boris nu mai ascultă până la capăt explicațiile secretarei, la jumătatea propoziției se ridică și plecă.

— … platformă, termină secretara de vorbit numai către ușă.

Pe lângă logică și rațiune, Boris avea și un miros fin pentru neplăceri. Un simțământ simplu de animal. Ca la pinguinul care aude bulele de aer bolborosind mult dedesubt – în jurul prădătorului care plutește invizibil sub gheață.

Și acum el le auzea.

5

„Ce baracă!“ gândi Piotr, privind pe furiș apartamentul. Fisuri lungi pe tavan. Uși aplecate într-o parte. Parchetul dansând sub picioare ca o claviatură. O bucătărie ca vai de ea. Parc de tramvaie văzut pe fereastră. Descompunere. De-a lungul plintei care a rămas de la podea aleargă preocupat un gândac roșu.

„Uneori nu-l înțeleg pe Boris“, gândi el. „Sau pur și simplu faci prostii la șaizeci de ani?“

Fata îi prinse privirea, dar o înțelese în felul ei.

— Ne-a mers, nu?

În glasul ei răsuna mândria.

— E un apartament super! Iar până la metrou sunt doar cinci minute pe jos.

— Da, aprobă Piotr, e convenabil. Studiați împreună?

— Nu. Doar v-am spus, învăț în „frigider“, se supără ea puțin.

— Îmi amintesc de asta, o asigură imediat. Pur și simplu am crezut că și Ira.

— Ira este la peda.

„Pedagogic“ descifră Piotr.

— Limbi?

La secția de limbi a institutului pedagogic din capitală, mergeau cei care veneau să „cucerească“, dar care picau cu succes la „limbi străine“ sau la Facultatea de filologie a universității. Cei care aveau ambiții, dar nu aveau destui bani pentru blat. Lui Boris îi plăceau gagicile cu ambiții.

— Foc! exclamă el.

— Învățător la clasele primare, preciză Sveta.

„OK, a picat!“ gândi Piotr.

— Și cum v-ați cunoscut? La vreun club?

Vecina stătea, ținându-și palmele sub fund.

— Amândouă ne-am „cuplat“ – așeză ultimul cuvânt între ghilimele. Trebuia să închiriem un apartament și ne-am întâlnit.

Blugi, hanorac cu glugă. Păr drept, nu foarte curat, ochi îndrăzneți. Piotr încercă să fie fără idei preconcepute.

— Cum așa? Închiriezi deodată un apartament cu o fată necunoscută?

Umărul îi zvâcni din nou. Părul îi alunecă, ascunzându-i fața. Vecina Irei își băgă firul după ureche și se arătă uimită:

— Ce-i cu tine, chiar așa, ca animalele? Ești de pe FB. Atunci contactează un doctor, puțin mai la dreapta. Să te examineze. Pe urmă, dacă ești normală, dă telefon.

Piotr făcu o grimasă pentru o fracțiune de secundă, ca un șoc de pulpită în gingie.

Ea explică:

— Ăsta e tipul de Tinder, numai pe FB și pentru cei care caută cu cine să împartă arenda în două.

— Știu ce înseamnă FB și Tinder.

— Serios?

Îl enerva la nebunie. Piotr nu putea să facă nimic în acest sens. Nu ținea nici pe departe de părerile de modă veche, că orice femeie trebuie să fie gingașă și misterioasă. Să se poarte cum vrea, dacă asta-i place! În general, femeie nu-i trebuia deloc. Mai ales aceasta! Dar drace! Poți pune un accent în această chestiune? Piotr nu avea prejudecăți. Toți îl scoteau din fire la fel, toți care sunau: femei, bărbați, tineri, bătrâni, din Moscova, din afara Moscovei.

Încerca să-și înfrângă iritarea. A observat un cerc roz uscat pe masă. Într-un colț al mesei din bucătărie era un tirbușon. Nu era greu de imaginat mizanscena de sinceritate reciprocă: două fete seara, la o sticloanță cu vin. Despre viața personală a celuilalt vecinele știu de bună seamă totul.

— Sveta, spune-mi! De ce nu a închiriat apartamentul împreună cu boyfriendul?

Era un cârlig cu nadă. Să povestească despre iubiții trecuți, care au abandonat-o, pe care i-a abandonat, despre cei actuali.

— Ce vorbiți, sunteți...? Boyfriendul azi este, iar mâine ai rupt-o cu el. Să te muți din apartament? Între altele, fie spus, este mai greu să găsești un apartament convenabil decât un boyfriend. De o mie de ori. Pentru că banii sunt cu socoteală. Și să nu mergi până la metrou cu două autobuze. Și proprietarii să nu fie niște țăcăniți. Și să nu-ți îngrămădească vreun dulap pe jumătate de cameră. Și să nu-ți aducă în camera vecină paisprezece uzbeci-gastarbeiter...

— Bine, am înțeles!

— Nu are boyfriend. De unde să-l ia? Casă, muncă, casă, muncă.

Ups! gândi Piotr. Reiese că nu știe totul. Dar Boris probabil că a aranjat totul în liniște. Cine este el și cine este ea, această Irina, cenușăreasa din suburbiile Moscovei.

„Apropo! Nu este o prostie", îl lăudă Piotr pe șef în sinea sa. Aceasta este o curvă necunoscută de toată Moscova, care acuși va începe să te lumineze. Aici este „fata cuviincioasă". Aici sunt „simțămintele". Iar Vera nu va afla pentru nimic în lume.

— Doriți niște ceai?

Piotr se uită încă o dată la cercul roz de vin de pe masă.

— Dar stai jos! îl invită Sveta puțin grosolan, dar prietenește. Ce stai și adulmeci ca un prost?

Se cutremură interior. Răspunse încet:

— Mulțumesc! Sunt pur și simplu la lucru. O să vorbesc puțin cu tine, Sveta...

Metoda verificată de el încă din poliție era procedeul de a trezi simpatia martorului: numește-l mai des pe nume. Nimic nu place mai mult oamenilor ca sunetul propriului nume...

— ... și o să plec mai departe.

Ea se miră.

— Nu-ți propun o berică, ci un ceai!

— Unde a lucrat Ira?

— La nu știu ce birou pe Dmitrovka. Îți spun imediat.

O lumină albăstruie îi însenină fața. Sveta căută în telefon.

— Dă-mi numărul tău. Mi-l notez.

Era neplăcut pentru Piotr să-i dea numărul lui – era deplasat, ceva personal. Ar fi preferat să nu i-l dea. Dar nu a început să se eschiveze. A spus cifrele, pe care ea le-a notat imediat pe ecranul ei. În buzunarul lui Piotr se auzi telefonul.

— Poate că Ira stă cu niște prieteni.

— N-are prieteni, spuse simplu Sveta, nici mirată și nici supărată de cele spuse. Doar suntem nou-venite! Sunt ca și prietena ei, ea ca și a mea!

— Ca și?

— Ei, prietenă, da! Cine altcineva are nevoie de noi aici?

Doar a spus asta, fără să caute compătimire. Poate că asta îi plăcea lui Piotr la ea.

Dacă nu s-ar fi apropiat atât de mult. Sveta nu prea era în temă cu ideea de spațiu personal.

El se dădu înapoi.

— Pot să mă uit în camera ei?

— Uită-te! Nu-i bai!

El trecu grăbit prin coridor. Sveta fugi după el, îl depăși, împinse ușa, îl lăsă din nou să meargă înainte.

Un pat îngust, îngrijit. Masă fără sertare. Nu era computer pe ea. Cine nu are acum computer? Nu-i venea să creadă lui Piotr. L-o fi luat cu ea?

Simțea căldura, mirosul, freamătul respirației cum se apropiau din spate, aproape etanș.

„Nu, își bate joc.“

Se distanță.

Se uită sub masă. Un încărcător șerpuia din priză. Dracu' să înțeleagă! Încărcătorul putea aparține telefonului, tabletei, Kindle-ului, laptopului. Da, chiar și baby-call la bonă ar putea fi.

— Îți spun pe bune, tărăgănă vorba Sveta. La cine să se care? Nu are pe nimeni la Moscova.

— Dar în vacanță? Să se odihnească?

— Pe ce biștari?

— Ce? Nu a mers niciodată nicăieri?

Sveta se gândi și își aminti.

— Poate că o singură dată.

— Unde?

— În Georgia. A câștigat o călătorie sau așa ceva. Și asta numai pentru trei zile, a ajuns mai târziu acasă.

— Și nicăieri altundeva?

— La Biriulevo, zise în derâdere Sveta. Aici o lungești de la salariu la salariu. Să dea Dumnezeu să nu-ți sară plomba sau să ți se desprindă tocul!

— A lucrat ca bonă?

— Vă dați seama ce înseamnă un salariu de birou?

— Vag, recunoscu Piotr.

— Scuzați!

Camera Irinei era spartană și confirma povestea vecinei. Iubirea lui Boris de data aceasta a fost, după câte se pare, atât de curată, că fata nu a fiert nimic. Niciun castron de untură.

„E oarecum ciudat!“ gândi Piotr: „Boris nu era un avar, răsplătea toate femeile sale cu daruri scumpe. Sau aceasta a preferat numai prada și numai să acumuleze?“

— Nu m-ai ascultat, îi flutură mâna prin față Sveta.

Piotr simți din nou o durere de dinți: „Te-am auzit“ era al doilea articol capital din lista lui personală. După „sună“. El se depărtă. Ea se apropie.

— … Irka este absolut normală. Nu fumează, nu bea. Nu fuge de răspundere. Ca să nu mai vorbim de restul.

„E religioasă sau ce?“ îi veni lui în minte.

Aruncă imediat o privire pe pereți, pe rafturi, dar nu erau nici icoane, nici afișe cu niște potlogari de guru indigeni, nici broșuri.

— Nu! Ce vorbiți!?

— Ei bine, nu știu, a purtat cruce? Poartă? se corectă imediat.

— Crezi că s-a întâmplat ceva rău cu Ira? sări Sveta ca trezită în simțiri.

— Întreb din inerție.

— Nu are niciun fel de cruciuliță. Vă spun doar că e normală. Fără ciudățenii…

— OK! OK!

Un dulap mic. Piotr îl deschise.

Știa că ceea ce arăta ca pulovărul căcăniu al bunicii putea costa mii. Și invers. De aceea nu se uită deloc la mițe-flenduri. Răsuci repede cu degetul gulerul, ca să vadă marca. Hainele erau puține, era săracă – adică din cele ieftine apreciate de studenți, H&M.

6

— O șoricică cenușie, iată cine e, rezumă femeia. Avea o haină cenușie, la modă, însă sărăcuță, din magazine de duzină. Se vedeau colțurile ascuțite ale cămășii, având de bună seamă aceeași proveniență. Biroul unde lucra Irina vindea echipamente frigorifice.

— Iar tu ești bună, zise Piotr.

— Ei bine! Ai întrebat, ți-am răspuns! răspunse neprietenos managerul.

Dar se simțea jenată. Adăugă:

— Spun în sens bun.

După cum remarcă Piotr, colectivul era feminin. Electricitatea speranțelor neîmplinite atârna în aer. Se suprapunea mirosului de ozon emis pe coridor de o imprimantă care lucra pentru toți. Răcitorul gâlgâia. De la automatul de cafea se răspândea ceva acru. Îți venea să fugi îndată.

Evident, mitocănia era aici prima reacție naturală. Se manifestau mitocănește mai degrabă de oboseală și din pricina lipsei de perspectivă a muncii proprii. Vor veni acasă – vor urla la copii și vor mârâi la soți, sclavi de birou ca și ele.

— Ce au bun șoarecii?

— Nu au nimic bun! E mai bine așa? Și vorbesc în sens bun! Aici nu rămâne nimeni. Și eu am de gând să mă cărăbănesc de aici după Anul Nou, spuse ea confidențial.

Piotr o întoarse la temă.

— Și Irina voia să se cărăbănească?

— Poate că deja s-a cărăbănit.

— Da?

— Ei, da! N-a apărut la serviciu în ultimele două zile. Nu a prevenit pe nimeni. Adeverință medicală nu și-a luat. Ce mai

poate fi? Pentru ce ai nevoie?

— Voiam s-o aduc la muncă, se prefăcu mâhnit Piotr. Am vorbit cu ea la expoziția de echipamente, la stand. Părea pricepută. M-am gândit să o examinez mai atent…

Ochii femeii sclipiră imediat. Acum Piotr era pentru ea nu doar un tip oarecare, ci un angajator în căutarea unui angajat, cine știe?…

Ea își întinse picioarele sub masă. Începu să arate mai multă bunăvoință.

— …Mi-a dat numai numărul de telefon al biroului, se plânse Piotr.

— Degeaba mă luați așa. De bună, nu-i bună! schimbă placa femeia. Vorbesc în sens bun, desigur!

— Dar din moment ce nu e la lucru, tu ai spus, atunci se vede treaba că nu e așa de pricepută, continuă Piotr să-și joace rolul. Iartă-mă că te întreb… Nu am găsit-o la birou, așa că voi strânge informații de la colegi, zâmbi el.

Iar femeia se instala deja în vitrina candidaților dătători de informații. Acum nu se grăbea să critice direct. Mai bine zis, critica socotindu-se bine și pe ascuns.

— Nu neapărat că nu e pricepută. Poate că s-a îmbolnăvit. Poate că una dintre rude s-a îmbolnăvit și ea a plecat urgent.

— Are rude? La Moscova?

— Nu știu. Presupun.

— Nu a povestit niciodată despre familie?

— De ce te interesează?

— Așa, pentru că a venit vorba. Vreau să știu ce fel de om este. Avem un colectiv mic, minți Piotr. Toți familiștii mergem împreună la picnicuri, în parc, pentru team building.

— Da! Și eu am familie. Te înțeleg, zâmbi iar femeia. Nu, parcă… nu-mi aduc aminte ca Ira să fi povestit despre familie. Aici, în salon, la mașina de cafea, pe coridor, fetele flecăresc de toate. Irina însă nu flecărește cine știe ce. Parcă nici n-o vezi, nici n-o auzi. Nu e o fată cu inițiativă. E cam retrasă. Înțelegi ce vreau să zic?

Piotr dădu din cap. Firește că înțelegea. Ea cobora de pe piedestal atractivitatea concurentei, în caz că Piotr are ceva de oferit ei însăși.

— Dar e cinstită. Asta pot să zic.

— Da? Asta-i bine.

— Odată, țin minte, a găsit un portofel. Așa că ea singură a sunat la bancă. În portofel erau cărți de credit. A spus ce a găsit, a lăsat adresa de contact, dacă apare proprietarul. Și pe strada unde s-a găsit a făcut anunț: uite, s-a găsit, adresați-vă la… Da! E la locul ei! Îi zic: Ira, ce-i cu tine? Ești martora lui Iehova? Dar ea de colo: „Dar ce-am făcut?“ „Înțelegi, nu?“

Piotr nu mai aprobă din cap:

— Stăpânul portofelului s-a găsit?

— Stăpânul s-a găsit. S-a tâmpit când a văzut că toți banii sunt în portofel, așa cum au fost. Îi zic: „Ira, bine, ai dat! Măcar să-ți fi luat o sumă drept recompensă. Tu nu l-ai dus pe omul ăsta la un atac de cord cu asta…“ Vreau să zic că este ea cinstită, dar totuși e fraieră. Ce să faci cu mintea asta de găină în biznis? Există tot felul de situații, documente murdare pentru a da pe cineva în gât. E nevoie de flexibilitate. Și te trag în piept imediat. Aici ai nevoie de experiență, de dibăcie. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, recunoscu Piotr.

Propria ei dibăcie nu-i provoca îndoieli. Ca număr de telefon lăsă o combinație întâmplătoare de cifre.

Ieși din lift în hol. Probabil că Centrul de Afaceri a fost construit prin anul 2000. Se îmbinau ciudat în el pretenții de stil high-tech (ajustate în funcție de gusturile moscovite) cu oarecare mâzgăleli. Pe canapeaua din piele puțin unsuroasă se vedeau clar trei scobituri, făcute de sutele de funduri, care au aterizat în unul și același loc. Oamenilor le place ceea ce place și altora. Piotr se așeză, se afundă mai adânc decât se aștepta. Își scoase telefonul.

Ce știa el la momentul actual. Irina Kapustina. Lucrează cu jumătate de normă în biroul unei firme care nu face nici două parale, strânge bani ca bonă cu ora la Smirnovi. Toți spun că e cinstită, dar aproape că a pierdut copilul; mai bine zis, l-a pierdut. Să zică mersi că acesta nu a reușit să iasă din catacombele teatrului. În felul acesta s-a terminat bine pentru el. Două tăieturi pe brațe. Nici măcar nu s-a speriat. Dar pentru Irina? Unde a nimerit ea? Și unde este acum?

Și de ce l-a deranjat asta atât de mult pe Boris? Deși aici totul este clar pentru Piotr: Boris este deprins să se lanseze el însuși. Și fata asta, poate, i-a rămas, ca să zic așa, în minte… Nu! Chestia asta cade. Bani din portofel străin nu a luat. Mai pe scurt, pur și simplu, s-a retras. Totuși are, scuzați, puțin peste douăzeci de ani. Și pe Boris să-l scuzați, are aproape șaizeci. Cui îi convine când i se amintește că e un ciot putregăios? Cu bani, dar un ciot… Și deodată îi apare dragostea?

„Asta mai lipsea“, oftă Piotr: „De unde să știe cum e când ai șaizeci?“

Verifică Facebookul Irinei. Nu erau actualizări. Apoi deschise Instagramul acesteia. Ultima postare acolo, ca și înainte, era

mutrișoara roz a copilului, căciulița albastră pe fondul teatrului.

Piotr începu să întoarcă banda.

Cappuccino, vedere de sus pe spuma maronie, albă la mijloc. Apus roșu străpungând prin vălul obișnuit al smogului moscovit. Flori. O căsuță de lemn, care nu a intrat încă sub umbrela reconstrucției. Turnuri în Moscova-city. Lui Piotr îi atrase atenția data: 3 septembrie. Interesant, fotografia s-a făcut din mașina lui Boris? Se întrebă involuntar... Și aceasta nu este cu siguranță Moscova. E alt cer, altă verdeață. Tonuri cafenii. Neglijența luxoasă a curților cu galerii. Vecina a pomenit exact. A existat o călătorie în Gruzia, un tur câștigat. Pozele o demonstrau. Munții. Cimitirul cu pietre funerare ca și cum erau căzute din munți. Și din nou viața de zi cu zi la Moscova. Mai banal nici că se poate. Sunt prezentate selfie-uri. Și ce a găsit Boris la ea? În fine, în afară de tinerețe, firește! Deși, cine se va lăsa purtat de asta? Tinerețea este apreciată ieftin. Chiar și la pachet cu frumusețea. Iar Irina nu era o frumoasă. Obișnuită. „Un șoricel cenușiu“, cum a zis femeia de la birou. Piotr îi dădea dreptate.

Reveni la început, trase banda înapoi, lăsând-o să se actualizeze. Nimic. Băiețelul cu obrajii rozalii pe fondul teatrului.

Verifică telefonul pe care i-l dăduse Boris. Nici apeluri, nici mesaje.

Piotr sări neîndemânatic de pe canapeaua pe care se așezase. Aceasta emise un puf! de rămas-bun. Se îndreptă spre ușa rotativă din sticlă, o împinse, ieși pe verandă.

Sveta, vecina Irinei, îl aștepta deja aici. Aștepta, evident, de multă vreme. Nasul roșu, mâinile se încălzeau în buzunarul

unei scurte pufoase, cu blană de jerboa african, cum ar spune scriitorii Ilf și Petrov. Se grăbi în întâmpinare:

— Ați găsit-o?

Se țineau pas cu pas. Piotr mai adăugă unul:

— Nu există actualizări în profilurile ei.

Lui Piotr i se formase demult, încă de pe vremea serviciului la Piter, obișnuința de a spune interlocutorului nu mai mult decât acesta cunoaște deja, însă cu o asemenea expresie a feței de parcă ar împărtăși informații confidențiale. Vorbea cu vecina la fel de ușor și de natural, la fel cum mințea cu un sfert de ceas mai înainte pe mătușa de la birou:

— ...Așa că totul confirmă povestea ta. Mulțumesc mult pentru ajutor!

Fugi pe scări până la parcare.

O fată parfumată nu se lăsă, galopă după el.

— Sunt gata să vă ajut!

Îi sună telefonul. Nu voia să vorbească de față cu martora întâmplătoare. Piotr se uită la încheietura mâinii, la ceasul care primise semnalul de la telefon. Suna Boris. Bossul e boss! Trebui să scoată telefonul. Imediat, Sveta se dădu mai aproape, aproape-aproape. Îl privea în față. Îi întâlni involuntar privirea. Ochii ei erau nevinovați, deschiși și exprimau tenacitate. Piotr acoperi receptorul cu palma, pentru ca fata să nu-l audă clar pe Boris. El încercă să se întoarcă. Ea, ca floarea-soarelui, după el.

— ...Vino urgent! trânti vorba în cele din urmă Boris și închise.

— Svetlana, adăugă Piotr cu asprime în glas. E adevărat, m-ai ajutat foarte... foarte mult! Îți doresc numai bine!

Ea clătină din cap, adică, da, da. Însă el nu o lăsă să spună nimic:

— Acum, gata! Nu suntem pe același drum și nu te pot conduce. Încă o dată mulțumesc!

— Irka, fără îndoială, s-a pierdut. S-a întâmplat ceva cu ea. Vreau să ajut!... Pot! Numai să spui...

— Nu am nevoie de ajutor! Iar în privința Irinei, de bună seamă că totul este în ordine!

Mașina țiui drept răspuns, Piotr sări înăuntru, dădu click, închizând ușile. Câteva clipe a fost sigur că fata va urca în mașina lui. Numai câteva clipe, dar fiind aproape sigur. Și după click se simți ușurat. Ea a rămas în picioare afară, zgribulind în haina ei prea scurtă. Evident, se gândea la altceva. Problema ei. El ridică mâna, luându-și rămas-bun de la ea fără să se uite. Și conduse, așa cum îi ceruse Boris, către Lubianka, ghicind de ce șeful este atât de nervos.

7

Boris mergea de-a lungul trotuarului, unde periile gunoierilor curățau mizeria. Pantofii lui italienești, făcuți pentru hola hoop și huzur, arătau ca și cum frământau rahat pentru prima dată în viață. Șoferul întruchipa disperarea mută lângă Mercedesul imobil.

— S-a blocat? întrebă Piotr în timp ce ieșea.

— Verifică mașina! strigă Boris la el.

Piotr nu-l mai văzu de mult într-o asemenea stare de nervi. Poate chiar niciodată. Nu era timp să se lase pradă amintirilor.

Nu era nici timpul să-l întrebe pe Boris ce l-a apucat deodată.

Chiar deodată! Piotr nu cunoștea niciun conflict mocnit, care putea să se rezolve acum așa, cu exploziv în mașină. Dacă ar fi știut, nu l-ar fi lăsat să se aprindă. E mai ușor să previi decât să tratezi…

„Bine! Asta mai târziu!“ cugetă Piotr.

Să nu-și facă griji!

Sunt fel și fel de bombe. Cele mai comune nu au cronometru deloc, cum au în filme. Ci sunt dintre cele care se activează prin soneria telefonului sau prin SMS. Dacă ar fi vrut cu adevărat să-l plesnească pe Boris, acesta n-ar mai fi avut timp să-l sune pe Piotr. Ar fi fost deja împrăștiat în mici fărâme pe Lubianka.

Bine.

Asta nu înseamnă că nu pot fi jucărele în mașină. Treaba lui Piotr era să bănuiască ce este mai rău. Totul este posibil. Chiar și o răpire extraterestră.

Nu credea că voiau să-l arunce în aer pe Boris. Să te temi e simplu.

Parcă își deconectase creierul de orice lucru inutil, tăiase „forfota albă“: Moscova, fluxul de mașini care trecea pe lângă Boris, asfaltul de sub picioare. Se concentră în întregime pe senzațiile din vârfurile degetelor, își ascuți vederea până dincolo de limite. Însuși timpul parcă încetinise.

Securitatea înseamnă rutină. Rutina înseamnă urmărirea exactă a procesului verbal, ordinea acțiunilor alcătuită de oameni buni. De exemplu, Barry Duhan, fost ofițer. În Israel știu ce înseamnă primejdia – și sora ei vitregă securitatea.

Piotr urmărea strict protocolul cunoscut de la Barry. Pentru ce îi mulțumea din inimă lui Boris? Pentru faptul că nu s-a zgârcit la educație.

„Tatăl și mama mea sunt profesori – unul, și doi – cheltuiesc acești bani pentru mine, nu pentru tine“, mătură el toți acești „mulțumesc“ ai lui Piotr, plătind călătoria până la Barry, la Tel Aviv.

— Bine? zise Boris.

Piotr simți că axilele îi erau umede. Era absolut calm. Trupul își exprima nervozitatea de unul singur, fără să amestece conștiința. Pur și simplu a eliberat suma reacțiilor fiziologice, la fel de inutile pentru el acum ca și coada care a căzut în procesul evoluției.

E curat. Acum poate deschide capota.

Piotr știa că a făcut totul așa cum îl învățase Barry. La un caz, pe care Barry nu îl punea la socoteală, știa că, dacă va exploda, atunci nu va avea timp să simtă nimic. Încă o dată își spuse că dacă voiau să-l arunce în aer, l-ar fi aruncat cu mult timp în urmă. Dar tot înfiorător era.

Click! Capacul se mișca încet în sus.

— Ordin! răspunse Piotr.

Era plăcut. Nu voia să-și închipuie cum ar fi început bulibășeala dacă ar fi trebuit să cheme geniștii polițiști.

— O eroare? A fost o eroare? își întinse gâtul Boris.

— ...Așteaptă!

De-abia acum înțelese Piotr. Aici ce e? O eroare pe ordinea de zi?

Boris oftă.

— O, Doamne! mormăi ironic Piotr, trântind capota și îndepărtându-și praful de pe mâini: Și deja eram încântat! Am crezut că vom pleca ca în vremurile de altădată, vom uimi Moscova, ca în anii de restriște nouăzeci.

Însă Boris era posac:

— Ești convins?

— Despre ce? Că vom uimi Moscova? Ei, da! În general!

Deși Vostrov e un tâmpit, chiar și un tâmpit va observa: Acum totul e civilizat – copiii merg la Cambridge, soția colecționează artă modernă, iar nu pantofi (s-a săturat de pantofi!), iar în weekend, la teatru.

— Deci nu există eroare sau ceva de genul ăsta? nu renunță Boris la tonul glumeț.

— Baliza ar fi reperat-o.

— Așa?

Ai nevoie de liniște în mașină. Dacă dorești, poți chiar să închizi habitaclul în așa fel, încât nimeni să nu poată intercepta convorbirea telefonică.

— Ei bine, cum să-ți spun? Dacă există, atunci acesta este nivelul la care sunt lichidați șefii de stat.

Chipul lui Boris arăta îngrijorare.

„Moșulică s-a speriat de moarte. Nu pricepe gluma deloc“, îl simpatiză Piotr.

— Dar lucrul ăsta e puțin probabil, îl asigură el pe șef. Totuși, nu ești președintele S.U.A. și nici prim-ministrul israelian.

Lui Boris nu-i plăcu ideea… Nu! Altceva nu-i plăcu. Piotr se uită acolo unde se uita Boris. În dreptul lor încetini un automobil pătrățos de culoare neagră. După aplatizarea inferioară Piotr înțelese. Era blindat. Apoi văzură o pocitanie rău plămădită, care desemna cândva pe stăpânul cu fruntea teșită și cu fundul roșu de babuin – alfa. Însă era cel puțin ciudat să vezi așa ceva în anii 2000 la Moscova.

Geamul-imitație opus banchetei din spate se lăsă în jos.

Nici Boris, nici Piotr nu-și ridicară privirile. Ca să nu mai vorbim să se pitească sau să se arunce înapoi din zona de

tragere. Amândoi știau. Dacă se luase hotărârea ca să iasă pe geam o țeavă, mașina nu ar fi încetinit. Cowboy-ii galopează. Câteva rafale din kalașnikoave și gata!

Sticla de la geam se lăsă în jos. Zâmbetul stătea spânzurat în colțul buzelor – binevoitor și separat de proprietar ca zâmbetul motanului de Cheshire.

— E totul bine? se interesă Diușa. N-ai nevoie de ajutor?

În spatele lui, urlând isteric și claxonând, o mașină voluminoasă oprea circulația pe banda animată.

— Totul e perfect, îl încredință Boris.

— Du-te-n mă-ta, țapule! Claxonează pe nevastă-ta! zise Diușa celui care acolo, în spate, bătea cu pumnul în claxon. Și către Boris:

— E bine când totul e bine.

Sticla îl ascunse fără zgomot. Camioneta-catafalc demară.

— Ești convins că totul e curat? îl întrebă din nou Boris iritat.

— Nu am găsit nimic.

— Sau ei lucrează mai bine decât tine!

— Sau cineva are paranoia.

Boris tăcu. Dădu dispoziție:

— Mergi mai departe la Lioșa!

Șoferul – Lioșa – se însufleți imediat, se mută la portiera lui. Boris însă nu se mișcă.

— Dar tu? îi strigă Piotr. Cu metroul?

Înțepăturile îl ajutară pe Boris să-și vină în fire. Uite și acum. Nu deodată, dar au ajutat. Îi neteziră fruntea.

— O iau pe a ta.

Se teme de supraveghere, își dădu seama Piotr. Nu de o încercare de asasinat, cum se gândise el, găsindu-l pe Boris lângă mașină. Se teme că cineva va afla despre el ceea ce nu

trebuie. În era noastră confortabilă a tehnologiilor digitale, informația este principalul produs și arma principală. Și cine nu se teme?

Toată lumea are secrete.

— E timpul să dezbatem asta? îl întrebă Boris.

— Nu.

Piotr îi azvârli cheile. Boris le prinse. Și, ridicându-și pantalonii cu acea mișcare cu care în vechime damele își ridicau fustele lungi, mormăi:

— Ce porcărie!

Porni spre mașina lui Piotr.

8

Piotr i-a dat drumul imediat lui Lioșa, după care, bucuros de demobilizarea neașteptată din mijlocul zilei de lucru, care la Boris se întinde de obicei până la miezul nopții, a plecat acasă, într-adevăr, cu metroul.

Moscoviții, adevărații moscoviți, critică ultimele înnoiri urbane. Lui Piotr acestea îi plăceau. Era mai comod, acest lucru trebuie recunoscut. Iar faptul că vechea Moscovă a dispărut… A existat ceva de stricat sau de regretat acolo? Sincer, nu înțelegea Piotr, doar nu e Piterul.

Și-a găsit loc de parcare repede. Nu! se gândi el, scoțând cheia și plătind pentru parcare. E mai bine! Acum cinci ani sigur ar fi preferat să meargă la teatru cu metroul, în loc să facă

cercuri în iadul străzilor înguste și strâmbe cu sens unic, să se izbească de colțuri, să urce cu roțile pe trotuar. Nu, mai bine nu! Mulțumesc!

Piotr trase spre el ușa înaltă și grea cât un dulap. Paznicii de la intrarea de serviciu erau astăzi alții. Însă tot în costume, politicoși și ordonați.

Piotr înmână permisul temporar, eliberat de Kirillov pentru „consultant“ (cum prefera să-l numească pe Piotr în cazurile comune) pe două zile.

— Aici, vă rog, lucrurile! arătă paznicul spre masă.

Piotr scoase un telefon, al doilea… Pe al treilea paza nu-l reținu.

— Persoană importantă, rânji tipul din gheretă.

— Sau s-a încurcat cu damele, răspunse încet partenerul său.

Se uită la Piotr cu o licărire hâtră în privire, făcând cu ochiul. Ca și cum ar fi dojenit, dar ca și cum ar fi glumit. Îl invită cu un gest:

— Treceți prin cadru, vă rog… Mulțumesc!

„Oameni culți! Păzesc teatrul!“ chicoti Piotr în sine.

— Nu vă uitați telefoanele, îi aminti gardianul cu blândețe, dar zâmbitor.

Gardianul din gheretă așeză permisul anulat al lui Piotr într-un ac pe panou, lângă celelalte hârtiuțe înțepate cu ace.

— Un pierde-vară, bombăni fără răutate Piotr, vârându-și telefoanele în buzunare. Sunt bărbați tineri, probabil că urlă de plictiseală.

— Ce? abia se ridică de pe scaun paznicul.

— Am zis mulțumesc. Că mi-ai amintit.

— Știți unde să mergeți? îi strigă din urmă paznicul.

Fără să se întoarcă, Piotr îi arătă cu degetul: OK!

Ceea ce văzu Piotr nu era tocmai surprinzător. Nu că s-ar fi așteptat la ceva. Totuși, da, era puțin dezamăgit: de la teatru voia ceva mai frumos. Nu, e clar, că ziua oamenii repetă, nu se plimbă în costume și machiați. Și totuși. Toți erau îmbrăcați ca și când s-ar fi întrecut la concursul cine este mai îndrăzneț: pulovere largi, un fel de șalvari cu fundul atârnat în jos și tăfâlcă între picioare, jambiere groase lăsate. Un tip se așezase direct pe podea, își scoase jambiera de pe picior și o legă la gât obținând o eșarfă. Piotr păși peste aceste picioare lungi. Tipul nici nu se gândea să le tragă la loc.

De dincolo de ușa închisă răzbătea o muzică antrenantă. Involuntar, Piotr își imagină: un salon, inele de fum, un pianist bătând în claviatură. Ușa se întredeschise. Zdrăngănit și troncănit, multă lumină, fete slăbuțe se așezară toate deodată, desfăcând genunchii, întinseră toate deodată picioarele în lateral. În această clipă o mână din interior se întinse și trânti ușa.

Oamenii se scurgeau pe lângă el pe coridor fără să se uite, aruncându-i, totuși, priviri piezișe. Mergea pe coridor cu sentimentul că se află pe ulița cea mare a satului, unde toți se cunosc unii pe alții și observă un străin de la un kilometru. Piotr nu a trebuit să aștepte mult:

— Cu cine doriți?

O fată roșcată și subțirică într-o bluză roz strânsă pe corp, care-i strângea talia în cruciș. Cocul de la ceafă era cuprins de o plasă neagră. Piotr a înțeles imediat cine se află în fața lui. Organul mass-media local, dacă se poate spune așa. La orice birou există. Un om pentru care strângerea și transmiterea informațiilor este la fel de necesară ca respirația. O parte de fiziologie. Astfel de fete ciugulesc primele informațiile. Mintea

lui Piotr sclipi ca o coală de tablă laminată răsucită și apoi își ascunse imediat convingerea, pe care, oricum, nimeni și niciodată nu a studiat-o. Dar chiar dacă ar fi studiat-o, sunt acolo atâtea cuvinte înspăimântătoare pentru cetățeanul obișnuit, de genul „securitate“, „antitero“, „federal“, încât nimeni nici măcar nu pătrunde cu gândul cine are dreptul legal de a-l trimite pe Piotr mai departe.

— Aaa! zise fata, înțeleg.

— Ați fost aseară la spectacol?

— La intrarea Belovei sau la ce? Ce s-a întâmplat? îi sclipiră ochișorii.

— Când a fost președintele în sală, zise autoritar Piotr.

Văzu o flăcăruie: „Este!“

Adăugă:

— E strict confidențial! Putem vorbi ca să nu ne audă nimeni?

Piotr, disprețuindu-se ușor pentru aceste păcăleli ieftine, se prefăcu că se uită în jur pe furiș. Dar comedia reuși.

— Păi, există un loc.

9

Mașa, așa o numeau, ședea pe o stinghie metalică. Ochii, cerceii și hamleții străluceau în semiîntuneric.

— Unde suntem? întrebă Piotr.

— Sub scenă.

Piotr încruntă sprâncenele:
— E loc sigur? Înțelegi, Mașa, când vine vorba de un spectacol la care a fost președintele…
Făcu la sfârșitul frazei o pauză grăitoare. Și gândi: „Î-î-îu, iartă-mă, Doamne!“
Mașa dădu din cap că a înțeles:
— Ce vreți să aflați?
Era limpede ce voia să afle de la ea: cine, pentru ce, ce, cui. Parcă și năsucul ei se făcu mai lung.
— Cum a fost spectacolul?
Mașa ridică din umerii acoperiți cu bluza roz de mohair.
— Au aplaudat.
— Dar pentru tine personal, Mașa, spectacolul s-a desfășurat cum trebuie?
— Of, cu nervi!
— Adevărat?
— Da, dis-de-dimineață m-am sculat cu fundu-n sus.
— Chiar așa?
— M-o fi deocheat cineva. Poate că Belova m-a deocheat. Înaintea ei nu a fost cazul. Să vină așa deodată. Toate mi-au mers de-a strâmba. Mai întâi la repe…
— Repe?
— Păi, repetiție.
— Aha!
— Da, geamantanele au fost aduse chiar la repetiție, cele care s-au pierdut la Londra. Dar nu se pierduseră. Imediat, nimeni nu s-a mai gândit la ordine, ci la cum să alerge mai repede să-și ia catrafusele. Pe urmă a fost focul.
— Foc?

Dar nu era nevoie s-o îmboldești să vorbească pe Mașa, trăncănea fără oprire.

— Nu, nu era foc, am înțeles după aceea. Dar, firește, am alergat să-l stingem. Pe urmă am tropăit din nou sus. În astfel de cazuri nu e voie cu liftul. Și de ce nu e voie? Doar liftul nu arde! Prostii, de fapt… Atâtea picioare au tropăit. Câți să meargă pe scări? În general vorbind! Pe urmă, costumul Belovei era prost. Probabil că și l-a adus pe-al ei de la Sankt Petersburg. Acum poate face orice.

— De ce?

— Păi e o tipă a-ntâia. Adică nu e prima. Prima e Veronica. Dar Veronica e ca și cum n-ar fi prima.

Piotr se apucă de șina metalică, de parcă asta l-ar fi ajutat să nu i se năucească mintea în urma acestei povestiri bizare.

— În ce sens?

— În sensul că nu e vorba despre costumul în sine. E un costum normal, i l-au dat pe al Veronicăi. Dar diadema nu e ca a noastră. Foarte proastă. De bună seamă că de la Piter. Dar tururile au ieșit toate și susținerile au fost bune. Au sărit minunat. Numai că diadema era proastă. Nu știu ce o fi gândit președintele după asta, termină ea.

Și se uită cu speranță la Piotr. Acum e rândul lui.

Tocmai era pe punctul de a spune cum…

— Da! se însufleți ea deodată din nou, de parcă înăuntru s-ar fi pornit o rotiță: Și pe urmă cineva a sunat și a spus că în teatru este o bombă.

— Așa-așa, Piotr intră din nou în rolul agentului din serviciul secret al Majestății Sale.

— Dar nu era nicio bombă, ca de obicei. Toți am început să ne agităm. Au prelungit antractul. M-am și gândit că după

atâtea scări urcate și coborâte mă apucă durerile de menisc. Și Verka asta, chiar înainte de ieșire, s-a ținut scai de toate fetele: să scoată inelele, să scoată cerceii. Vă puteți închipui?

Piotr simți că pierde șirul. Geamantanele care au întârziat, incendiul care nu era incendiu, diadema, care nu era diademă, briliantele care nu trebuiau arătate, deși nimeni nu le vedea, bomba care nu e bombă…

Parcă o capră nebună îi țopăia prin cap, măcinându-i creierul.

— De ce?

— Pentru ca pe scenă să nu apară nimeni cum vrea el. Înainte totul era după tobă. După Londra nu mai au astâmpăr. În fiecare zi au reguli noi. Idioțenie, zău! Cine ce vede din sală? Chiar și cu binoclul. Mai bine ar urmări ușa, așa încât copiii străini să nu fugă în culise.

Piotr sări în sus.

— Ai văzut și copilul din culise? Cu cine era?

— Fetele vorbeau. A fugit în culise la unul dintre spectatori.

Piotr nu reuși să întrebe dacă fetele au văzut de la cine a fugit. Mașa se interesă repede:

— Dar ce? Spectacolul nu i-a plăcut?

— Cui? Copilului?

Mașa căscă ochii:

— Președintelui!

Piotr tăcu ca o cărămidă în zid. Mașa se uită ca o vulpiță la un cuibar plin cu pui:

— Nu pentru el au pus-o pe Belova în locul Veronicăi?

Piotr nu avu niciun răspuns.

— Și dacă îți spun, Mașa, în mod confidențial, că ăsta este secret de stat?

Conversația ar fi trebuit să se întoarcă la copilul din culise și la „fetele“ care l-au văzut. Poate că au reperat-o și pe doică? Este imposibil să vii la teatru și să pleci neobservată. Cineva a văzut pe Irina. Dar pe Mașa n-o încurcai.

— Așa am înțeles! Cum au spus că va veni președintele, cum Veronica, cică, s-a îmbolnăvit.

Piotr se minună din nou de logica neașteptată.

— Doar era spectacolul Veronicăi, turui în continuare Mașa. Belova nici măcar nu avea costumul ei. A trebuit ca Veronica să i-l dea.

— Dar fetele… încercă din nou Piotr.

— Fetele spun că doamnele de la croitorie au cusut chiar pe ea corsetul. Și au așezat-o – sublinie Mașa cu savoare și puțină răutate – pe umeri…

— Dar cum…

— Oh! Întrebați-le pe croitorese cum! Cred că e groaznic!

— Mașa – o chemă parcă, din depărtări, Piotr –, dar cum să le găsesc pe fete?

— Care? își încordă atenția ea.

Ca să atenueze lucrurile, Piotr încercă să glumească:

— Care știu totul.

Greșeală, înțelese el într-o clipită. Totul nu-l știe decât ea însăși. Mașa se bosumflă. Avea o răceală în priviri. Vorbele îi erau de gheață.

— Întrebați la direcția regizorală.

Sări de pe stinghie.

— Mașa! strigă în semiîntuneric Piotr.

Se izbi cu capul de țeava metalică, iar aceasta răspunse cu un zumzăit.

„Brazi“ – își frecă fruntea. „De-aș ieși viu de aici!“

10

De îndată ce se perindă prin fața ei faimoasa împletitură de vorbe neplăcute și cu atât mai puțin plăcuta fizionomie a lui Piotr, ea își scoase imediat țigările din poșetă.

— Nu, nu am văzut persoane din afară în culise.

Și imediat zise:

— De fapt, nu avem voie să fumăm.

Se ridică brusc de pe scaun, arătându-și picioarele bine făcute și trase de cremona ferestrei înalte.

— Fumezi?

Sări, îndreptându-și fusta strâmtă.

— Și munca mea e agitată.

Zgomotul străzii izbucni prin deschizătura ferestrei.

— Agitată?

— De ce?

— Mă gândeam așa, la teatru, tărăgănă vorba Piotr, la cultură, la frumusețe. Liniștesc nervii.

Olga Nikolaevna fie tuși, fie râse puțin.

Ar fi putut avea patruzeci de ani, dar la fel de bine putea fi sub cincizeci. Ridurile mici de pe față ar putea proveni de la fumat, dar ar putea fi și de la vârstă.

— Olga Nikolaevna…

Ea îl întrerupse:

— Olga, poți să îmi spui.

Pe masă vibră telefonul. Ea flutură frivol din mână: „Să aștepte“. Apoi suflă cochet fumul.

Piotr însumă, ca de obicei, înfățișarea ei pentru procesul verbal de la miliție. Zîkina Olga Nikolaevna, șefa direcției

regizorale a baletului; vârsta în jur de patruzeci; înălțimea aproximativ un metru șaptezeci; subțirică, păr scurt blond… În general, ceva de iepure pe chip: probabil din cauza pleoapelor roz și a genelor palide. Numai ochii erau, apropo, de culoare verde deschis, nu de rozător, mai degrabă de mic prădător. Îmbrăcăminte în segmentul de preț mediu, de la Zara, susținută de Ralph Lauren, obținută practic la vânzări promoționale sau de la outleturi. Ceea ce corespunde salariului. Deci, nu avea nici vicii secrete, nici surse suplimentare de venit. Semnalmente deosebite, de asemenea.

Olga remarcă privirea lui, dar o interpretă în felul ei.

— Printre altele sunt măritată, îl avertiză cochet.

— Sunt un om mort.

Ea se înecă cu fum. Tuși în timp ce zâmbea.

— Bine! Puteți trăi.

— Olga Nikolaevna…

— Olga.

— Olga, se corectă el. Uite, dumneavoastră sunteți regizor.

— Tehnic vorbind, nu sunt regizor, eu sunt manager. Proiecte, afișe, orar, prezență, repetiții.

— Înțeleg, răspunse Piotr. Firește că eu nu mi-am reprezentat așa lucrurile.

— Dar cum vi le-ați reprezentat? răspunse ea cochetând.

— Am crezut că sunteți tipul, să zicem, Tarantino, îi cântă în strună Piotr.

Ar fi numit cu plăcere un regizor-femeie cunoscut în toată lumea, dar nu putea fără să-i șoptească Google.

— Pe ușa dumneavoastră stă scris: direcția regizorală. Așa m-am gândit…

Telefonul de pe masa ei se însufleți iarăși. Părea că sare din loc târâind. Ea nici nu se uită la el.

— Cultura, frumusețea, da! Ajunge, da! E de la sine. Ceea ce nu ajunge este organizarea clară. Nu ajunge nimănui.

Piotr înțelese. Mai trebuia să toarne sirop pentru amorul propriu.

— Înțeleg. O corabie mare, o navigație pe măsură.

Se străduia ca în glas să i se simtă respectul.

Olga trase din țigară, uitându-se pieziș la capătul aprins al țigaretei, ca și cum aceasta ar fi ajutat-o să prelungească prețioasa nicotină. Pe urmă miji ochii către Piotr.

„Firește, nu vrea să-și ia ochelarii în prezența mea“, înțelese el.

Pe masă remarcă două cutii: Olga Nikolaevna avea nevoie de echipamentul optic și pentru citire, și ca să privească în depărtare.

— M-m-m! mormăi Olga în semn de aprobare.

Strânse țigara cu buzele. Aruncă fumul în birou. Olga flutură din mână, alungându-l înapoi în Moscova. Pe urmă apucă țigara cu degetele și adăugă:

— ... Probleme mari.

— Vorbiți despre spectacolul de ieri?

Vocea Olgăi se opri. Glasul îi răsuna prietenos ca și înainte, dar era deja pe altă notă. Era profesional, competent, mai încordat:

— Da, ieri toată ziua a mers de-a strâmba, recunoscu ea. Știți, sunt astfel de zile. Turbionarea câmpurilor magnetice.

Piotr decise să dea de înțeles clar că pentru el nu merg astfel de numere și explicații:

— Din ce cauză a mers de-a strâmba? – și începu să înșiruie fapte: Din cauza pazei ridicate? Din cauza alarmei de incendiu? Din cauza geamantanelor pierdute? Sau pentru că au schimbat o balerină cu alta?

Pe obrajii Olgăi apărură două cerculețe roze. În realitate, două becuri roșii, care se aprinseră înăuntru. Alarmă! Lui Piotr i se păru că vede direct cum, dincolo de obloanele luminoase ale ochilor, ia naștere Versiunea Prielnică panicii.

— Mă rog! întinse vorbele Olga, ca să câștige timp pentru răspuns.

Și reuși. În ușă apăru un cap cu părul lins într-un ghem în creștet:

— Olia, ce-i cu tine, nu auzi? zise o femeie.

Era durdulie. Sfera mare a fundului și sfera medie a trunchiului erau îmbinate într-un întreg masiv cu fustă lungă și pulover lung. Ghemul minuscul de deasupra părea o glumă arhitectonică.

— Te sun și te tot sun, se căină femeia, uitându-se cu interes la Piotr. A venit Liuba Astrahan. Acum e la operă.

Era vădit că se întreba ce caută bărbatul necunoscut în departamentul necunoscut și ce fel de conversație purtau aici singuri.

— Bine, bine, o pofti Olga afară.

Momentul atacului fusese ratat. Olga își păstră calmul:

— Toată lumea este întotdeauna puțin nervoasă când apar la spectacol... înalții oaspeți.

Piotr schimbă tactica.

— Ei bine, pot spune că din sală nimic nu a fost vizibil, o asigură el cu amabilitate.

— Dar dumneavoastră ați fost? se miră Olga.

Piotr exprimă pe figură cum că „Eu și cu tine înțelegem“. Orice ar fi însemnat aceasta. De obicei, toți iau o figură cum că au înțeles. Așa făcu și Olga:

— Ah, da… arătă că s-a prins.

— Doar că antractul a fost întârziat, clarifică Piotr.

Olga se calmă în mod clar, de parcă discuția neplăcută s-a depărtat de marginea prăpastiei. Așa remarcă Piotr. Dar orice ar fi fost în această prăpastie, pe el nu-l interesa. Ei au propria viață. El are propria slujbă. Principalul lucru era că Olga nu era împotrivă să vorbească despre poliție în teatru:

— Da. Cineva din personalul teatrului l-a adus pe copil cu el, iar acesta a fugit. Și mama este o tâmpită, imediat să chemăm poliția.

„Încă o versiune“, gândi Piotr. „E amuzant!“

Olga clătină din cap, turtind mucul de țigară:

— Se poate crede că puștiul se poate ascunde undeva în teatru.

— Și se poate?

— Firește că nu! Avem un regim de intrări. Iar când președintele este în teatru, chiar două. Vă imaginați ce se întâmplă aici?

— Euuu?

Piotr clipi din ochi semnificativ.

Aceasta o liniști pe Olga.

— Dar vreo fată l-a văzut pe acest copil? Sau pe mămica lui?

— Întrebați-le și singur!

Acum se purta absolut liber cu el. Se vede că se liniștise.

„Oare e bine?“ se gândi el. De bună seamă că nu foarte bine. Ceva îi scăpa.

— Mergeți la dressingul corpului de balet. Cu siguranță există cineva care a văzut ceva și știe.

Peter își luă la revedere politicos.

Pe coridor încetini pasul... Ea a spus ceva important. Ce i-a scăpat în discuție? Ce?

— Să vă conduc? auzi din urmă glasul Olgăi.

Se întoarse. Ea se afla în ușă. De data aceasta cu ochelari.

Supraveghează, își dădu seama Piotr.

— Nu, nu, mulțumesc!

„Toată lumea de aici este dornică să mă conducă“, gândi el.

Intrând în lift, se uită în urmă. Olga încă se uita, dacă el a mers acolo, așa cum i-a spus.

„Gata! Am și eu paranoia, e contagioasă! În realitate, eu chiar i-am plăcut.“

Și l-a urmărit până când ușile liftului s-au închis.

Fără să simtă mișcarea cabinei, Piotr se uită la butoanele etajelor, la cheia magnetică pentru citirea cardurilor de intrare. Atinse cu degetul buzele dure din plastic ale cheii.

„Interesant! Adică nu poate ajunge cine vrea la fiecare etaj“, se gândi.

Ușile liftului se deschiseră din nou, iar pe Piotr îl uimi mai întâi mulțimea de oameni, chiar și aglomerația de pe coridoare. Mirosea a sudoare veche, a parfum și a colofoniu. Aici locuia corpul de balet, cea mai joasă, dar și cea mai numeroasă treaptă a ierarhiei baletului.

Vorbind cu fiul, Vera se liniști. Totul e bine. Totul, totul e bine. Cu fiul ei a fost întotdeauna așa. De la bun început. Îmbrățișă micul corp dolofan și docil, simțind deodată cum o cuprinde liniștea. Totul, totul e bine.

Uite, cu fiica nu e așa! Iubire, da. Firește. Și câtă încă! Vera s-a temut întotdeauna că un câine o va ataca pe Ania, deși era doar unul singur în curte, terrierul unui vecin, gras de bătrânețe. S-a temut că va fi lovită pe terenul de joacă de alt copil. Sau că, Doamne ferește, va fi insultată de vreun adult. Vera știa că ar fi strâns câinele de gât cu mâinile ei. Ar fi dat cu piciorul în copilul străin.

Iar în ceea ce privește pe adult, mai bine nici să nu se gândească ce va face cu el. După părerea ei, e ușor să fii mamă. Nu există niciun dubiu în privința asta. Conștiință, rușine, de asemenea. Imaginându-și ce e mai rău, Vera aproape vedea cum din gura terrierului cade limba albastră, aproape simțea cu degetele cum se rup cartilajele gâtului. Uite ce înseamnă iubirea de mamă! Îți imaginezi întotdeauna ce e mai rău.

Dar, din fericire pentru câine și stăpânul său, terrierul era mai interesat de propria sa urinare decât de orice altceva. Aduna cu greu câteva picături verzi de pe zăpada verde a orașului și pleca în trapul cățelului mai departe.

Când Vera a citit *Anna Karenina*, a rămas uimită cum scrie acolo într-un loc despre Anna și copiii ei. La primul copil, deși acesta era făcut cu un om pe care nu-l iubise, a depus atâtea eforturi, lui i-a dăruit toată iubirea. Însă cu fetița de la iubitul Vronski, nu. Atunci Vera a pus degetul pe pagină și s-a gândit. Parcă era vorba despre ea, dar nu cu totul. Și pe Vitea, și pe Ania i-a iubit, nu e nicio îndoială. Dar parcă poți iubi copiii în mod diferit? Iubirea pentru primul copil, pentru fiul Vitea, a

liniștit-o, a fost un sprijin, i-a adus pace și armonie în suflet. Iubirea pentru Ania a tulburat-o, i-a ridicat din străfunduri teama și furia necruțătoare. Nu există fiară mai cumplită decât femela… Cum se leagă aceasta de diferitele sentimente față de tații celor doi copii?

Vera nu semăna cu siguranță cu alte soții. Cu cele mai multe, în orice caz. Citea ceea ce lăsase să-i scape în tinerețe. Întotdeauna încerca să afle mai mult. Să se intereseze. Buze umflate, sprâncene tatuate, cățeluși cât un pumn, extensii de păr, tocuri mai înalte, tălpi cu aspect ortopedic, în mână o geantă unghiulară voluminoasă – Vera nu avea nimic din toate acestea, chiar și atunci când toată lumea avea aceste lucruri (cel puțin unul dintre cele de mai sus). Genți pentru care trebuia să faci rezervare la coadă la butic înainte de a pune deoparte câteva zeci de mii de dolari, i se păreau bătrânești și, prin urmare, arătau ca un sicriu. Roz sau liliachiu – cu atât mai rău.

De aceea s-a mirat foarte tare când Boris i-a cumpărat chiar una din acestea.

Era uimită și alarmată. Boris însuși nu putea să știe chestiile astea. Desigur că l-au „luminat“ alții. Ce nu-i de înțeles aici?

Vera a auzit o astfel de cățea cu sugestiile ei fine și mai grosiere. O astfel de creatură spurcată, de bună seamă, i-a bâzâit pe la urechi că, vezi Doamne, ea s-ar bucura tare mult de o astfel de geantă. Însă Boris este Boris. A reținut din manipularea ieftină un singur fapt. Și l-a aplicat imediat cum a socotit că-i necesar. A cumpărat un cadou soției. Mama ei spunea întotdeauna că, dacă un bărbat aduce un buchet de flori, înseamnă că e vinovat. Cu cât e buchetul mai mare, cu atât e mai vinovat.

Geanta era mare și scumpă.

La acest gând, tâmplele Verei începură să bată din nou. Stomacul începu să i se agite.

Ținând cu o singură mână volanul, apucă telefonul de pe bancheta cealaltă, telefon care stătea pe o cutie mare portocalie cu logo. Apăsă pe apel.

— Mamă, ce e? Ai uitat ceva? răspunse imediat Viktor.

Bun fiu! Răspunde întotdeauna la telefoanele ei. Întotdeauna, imediat. Nu umblă cu manipulări, nu se preface că este ocupat cu Dumnezeu știe ce. Nu minte. Un adevărat prieten. Sprijinul ei! Tâmplele încetară să-i mai bată.

— Vitiuș, am uitat… ce voiam să spun, zise Vera afectuos.Iartă-mă! M-am distras cu cine știe ce.

— Bine, o să-ți aduci aminte după aceea.

Vera auzi, pur și simplu, zâmbetul lui.

— Aha, la revedere!

Și aruncă telefonul înapoi pe cutie.

Vera parcă pe o alee, se plimbă în jurul mașinii, scoase cutia portocalie de pe scaunul pasagerului. Poșeta ei atârna de un lanț. Vera înțelese privirea femeii, care stătea, probabil, după shopping în mașină, având o pungă de hârtie de la un magazin alimentar scump. Privirea era interesată (ce a prins acolo cealaltă vânătoriță?) și invidioasă. În mod cert, în cutia portocalie era ceva de invidiat.

Vera găsi repede buticul. Nu era dintre acele femei care așteaptă să se apropie de ea vânzătorul respectuos. Se îndreptă ea însăși către cea care i se păru mai simpatică decât celelalte, o femeie cu păr cărunt, buze roșii și o față atât de uscată, încât nu-i veni să creadă că e rusoaică. Ale noastre nu îmbătrânesc așa. La ale noastre, de obicei, totul atârnă: pungi sub ochi, colo buzele pleoștite, dincolo o pleoapă flască.

— Bună ziua! zâmbi afabil, arătându-și dantura scumpă, în întâmpinarea Verei. N-avea niciun fel de accent.

— Bună ziua! începu amical Vera. Am o problemă.

Zâmbetul vânzătoarei nu tresări, nu îngheță. Pentru astfel de situații de urgență din acest templu al luxului Moscovei vânzătorii au fost instruiți mai rău decât forțele speciale.

— Vom încerca neîntârziat să o rezolvăm, o încredință vânzătoarea.

Unei bunici ca asta nu i-o iau mulți înainte.

„Una ca asta te ciupește de spinare și îți zice să stai cocoșat când ești la pian“, se gândi Vera. Așeză cutia jos.

— Un cadou de la soț. Vreau să-l dau înapoi.

Oricare ar fi fost regulile, vânzătoarea răspunse:

— Să vedem ce putem face.

Dar, după mărimea cutiei, înțelesese deja ce fel de geantă era. Iar înfățișarea Verei confirma acest lucru. Mai bine zis, nu rămânea nicio îndoială că în cutie este celebrul obiect al dorințelor doamnelor din Moscova.

— Vă rog, așezați-vă! O să încerc să vă ajut, zise cântat „bunica“ și, cu un mers de actriță la pensie, ieși pe o ușă în spate.

Undeva la Berlin, la Paris sau Stockholm, pe Vera ar fi compătimit-o. Totuși, pentru acest model de poșetă ar fi trebuit să stea la rând luni în șir! Mai bine zis, fără niciun fel de „ar fi“. Exact așa au și procedat cu ea acum doisprezece ani, când Vera a așteptat la un rând, vreme de mai multe luni, prima ei poșetă de marca respectivă. Boris deja a stat și a plătit, iar Vera a înțeles că, în timp ce aștepta, a încetat să mai viseze la ea.

Însă aici este Moscova. Un alt stil de viață. „Alte creiere.“ Antrenate să caute rezolvări informale la situații non-standard.

Condu aici pe cineva după reguli, iar mâine vor fugi de tine și ceilalți clienți din Moscova. Nimeni din Moscova nu plătește ca să te porți cu el după reguli.

Pe Vera o treziră din aceste gânduri niște sunete mieunând melodios. Alături, vânzătoarea cu aspect asiatic și mănuși albe împacheta o poșetă unei cumpărătoare tot cu aspect asiatic. Vorbea în chineză. În interiorul de culoarea mandarinei, cu sclipiri de mătase, amândouă păreau mai potrivite decât Vera. În înfățișarea lor era ceva feudal.

„Ce mai ciripește fata!" o invidie Vera, care nu cunoștea nicio limbă străină.

Pe urmă concluzionă: de bună seamă că e chinezoaică adevărată. Nu-i ca în restaurantele de sushi, unde chelnerii japonezi sunt reprezentați de iakuți și buriați.

„Totuși, ce țară mare avem!" se gândi ea cu mândrie.

Chinezoaica înmână cumpărătoarei pachetul oranj, apoi își conduse compatrioata până la ușă, înclinându-se mereu.

Pentru o clipă, Vera o invidie pe cea care plecase. E sentimentul acela, când deschizi cutia și în ea miroase de parcă te-ai așeza într-o mașină nouă. Nimic nu o împiedica pe Vera să-și cumpere ceva chiar acum și să adulmece până la țicneală… La gândul poșetei din cutie, al lui Boris, al femeilor lui, stomacul se întoarse iarăși pe dos.

— Pot să vă ofer o cafea? întrebă chinezoaca, aplecându-se spre ea. „Chinezoaica" spre ea.

Și Vera se miră din nou. Fata vorbea în rusește fără accent. Fie e chinezoaică și a prins așa de bine rusește, fie e iakută, și a prins chinezește.

— Cât de bine vorbiți!… zise Vera, neajungând la opinia definitivă, care este limba natală a acestei vânzătoare.

— Mulțumesc! străluci aceasta de bucurie.

— Nu-mi trebuie cafea.

„Bunica“ nu se descurajă. Era la fel de binevoitoare și de cuviincioasă. Ca și cum managerul tocmai i-ar fi tras o săpuneală.

— Dacă binevoiți să așteptați puțin, voi primi imediat informații, zâmbi ea.

Ca să nu o tensioneze, Vera „binevoi“ să ceară o cafea. Ea nu teroriza pe vânzători decât în situații de extremă necesitate. Căci știa ce înseamnă asta. Când oricine poate țipa la tine și orice cățea te poate lăsa fără slujbă sau măcar să-ți macine nervii și, în același timp, tu să te prefaci și să zâmbești. Ei bine, a fost asta într-o viață trecută, dar a fost! De fapt, majoritatea femeilor, așa-numitele prietene ale Verei, tocmai din pricina asta terorizau pe vânzători. Vera își amintea în special de o femeie deputat, mare iubitoare de Chanel, care… Dar vânzătoarea o scoase din nou din gânduri. Vera era interesată de ce avea să facă.

„Bunica“ își trase mănușile albe. Săltă capacul cu o mișcare de parcă ar fi fost prima din lume care ar fi deschis sarcofagul lui Tutankhamon. Găsi o etichetă cu un număr. Cu o mișcare intimă intră în interiorul poșetei și privi. Numărul coincidea. Vera zâmbi. Ar fi fost frumos, da! Să vină să adulmece un fake. Ar mai fi încercat atunci să „rezolve problema“?

„Bunica“ își scoase mănușile și se duse la computer. Vera își pierdu interesul. Privirea ei plutea ba spre ferestrele mari, spre vitrina-expoziție, îndreptată spre Piața Roșie, ba spre poșetele luminate la fel ca principalele obiective turistice ale Moscovei.

— Sper că a doua poșetă o să vă placă și mai mult.

Vera se întoarse. Managerul a spus asta. Vera se uită fix la ea, la firul de rimel care îi căzuse de pe gene până pe obraz. Nu văzu fața managerului, nu putea înțelege niciun cuvânt din ceea ce aceasta îi explica… A doua poșetă. A două nenorocită de poșetă! Boris cumpărase două. Soției și amantei.

— Bine, bălmăji Vera când se făcu o pauză.

Dădu din cap:

— Bine.

Și se îndreptă spre ieșire, lăsând în urma ei cutia portocalie și o nedumerire generală.

Ieșind, Vera nu-și dădu seama imediat unde se află. Ce stradă e asta. Ce voia să cumpere aici. Pe urmă își aduse aminte: nimic.

„Sper că v-a plăcut a doua poșetă!"

Rahat! Cum mi-a plăcut?

Vera ieși să-și caute mașina. Își dădu seama că merge în direcția greșită. Mașina nu era acolo.

Ei, lasă!

Aerul rece i se înfășura plăcut în jurul capului. Pietonii se grăbeau. Mașinile aruncau lumini strălucitoare. Vera doar mergea, ocolind, când putea să ocolească, și traversând drumul, dacă era o trecere.

A doua poșetă! Pur și simplu cutremurător! Ca să nu stea de două ori la același rând. Rahat!

Din interior ceva îi apăsa diafragma. Să-l fi sunat pe Viktor! Dar Vera se temea să nu plângă. Deocamdată era surprinsă de calmul ei. Mai degrabă de oboseala, care aducea foarte mult cu calmul. Nu avea gânduri. Doar unul, dar și acesta fix: Pur și simplu cutremurător! Iarăși!

Undeva în spate, pe cerul înalt, se vedeau cai negri cu coarne. Vera traversa piața din fața teatrului, când văzu mașina

soțului. Nu i-ar fi acordat nicio atenție. Parcă sunt puțini „castrați“ negri în Moscova? Pur și simplu a zărit o bucată de hârtie care flutura, fiind lipită, desigur, de portar. Un anunț de la supraveghetorul parcării: amendă.

— Ce tâmpit! simpatiză Vera cu necunoscutul, iar apoi văzu plăcuța de înmatriculare pe care o știa.

Vera își lipi palmele de de laturile feței, și se uită înăuntru. În mașină nu era nimeni. Nici măcar șoferul, lăsat liber, probabil, pentru prânz.

Inima Verei tremura.

În miezul zilei de lucru. Eurasia e alături. Desigur. Aici s-au dus. Cu această a doua… poșetă.

După ce-și înfrânse prima dorință de a căuta o piatră și a o arunca în parbriz, iar apoi încă, și încă, și încă, până ce va sparge toate geamurile, Vera își scoase telefonul.

Totul e-n ordine. Totul, totul e-n ordine. Există un motiv întemeiat, desigur. Totul este foarte simplu. Nu la Eurasia, ci la teatru. Și nu ei, ci el, Boris, singur. Doar el este acum Șef al Consiliului de administrație. Totul e clar. Ține ședințe. Chiar acum. Degeaba se strofocă ea… Uite și teatrul ăsta. Iau pe oamenii ocupați în miezul zilei pentru fiecare rahat al său.

Mâna îi tremura.

Boris răspunse aproape imediat.

— Unde ești?

Vera nu-l salută.

— În birou la mine, răspunse soțul. Ce este? Ești prin apropiere?

„În apropiere, lângă teatru“, i-ar fi răspuns mai devreme Vera. Dar acum nu mai era sigură că mai are puteri. Să-l prindă. Să pună capcane. Să-l captureze. Se simțea obosită.

Vera nu voia să știe cum se va suci soțul ei și de data aceasta.

— Nu.

Renunță la apel, apoi opri telefonul.

12

La corpul de balet, lui Piotr i s-a spus să întrebe pe corifee.

Corifeele i-au spus să întrebe pe vreuna dintre primele dansatoare.

Primele dansatoare l-au trimis la soliste.

Iar acestea i-au propus să întrebe pe balerini.

În fiecare cabină de machiaj erau tot mai puține sălășluitoare. Piotr înțelese că îl trimit în sus pe treptele piramidei.

Ca în armată.

Mai întâi soldații. Pe urmă sergenții. Pe urmă adjutanții. Pe urmă ofițerii. Generali erau balerinii.

În această zi, misterioasa Liuba Astrahan se învârtea pe o orbită paralelă. Când Piotr era la corpul de balet, Liuba Astrahan abia ieșise de la balerine. Când Piotr s-a mutat la corifee, aceasta coborâse la soliste. Dar nu o găsi nici la soliste. Doar că toți împinseră în grabă tot felul de pachete, de legături pe sub scaune, pe sub mese.

Acest absurd suplimentar îi adânci oboseala.

Conversațiile îl epuizau. Să asculți cum toți cei de aici se gândeau numai la cele spirituale: măreața scenă, baletele lui

Maestro, gloria baletului rusesc. Toți slujeau marii arte. Toți se bucurau de venirea Belovei. Toți considerau că are har. Toată lumea lucra într-un unic avânt, ca să transforme debutul ei de la Moscova din *Feea munților* într-un eveniment remarcabil. Căci mergea direct în cronica de aur a istoriei baletului. Și toți spuneau ce fericire este să lucreze în acest teatru.

„Am înțeles!“ cugetă posomorât Piotr. „Nimeni nu vrea să zboare de la muncă.“

Îl durea capul. Transpira la subsuori. Cum se întâmplă când ai flămânzit și nu ai reușit să iei prânzul. În loc de asta a trebuit să mănânce o bucată de tort și să bea o cafea. Inima îi bătea, simțea în gură o ticăloasă dulceață grasă, iar puterile nu-i crescuseră. Ei, a fost o vreme când făcea curte Liudei și ea aranja întâlnirile în tot felul de cafenele pentru fete. El era după muncă și nu existau acolo mâncăruri, doar cafea și palavre dulci.

De-abia acum lui Piotr i se păru că nu mâncase nici o bucățică pur și simplu. Ci doar a făcut o spărtură într-un tort de biscuiți cu mai multe niveluri. Mare cât o casă. Un tort-monstru. A înghițit apă dulce cu rom, a ronțăit vișine confiate, a înfulecat margini de ciocolată. Se îneca în frișcă.

Mesteca, mesteca, mesteca, simțind cum crema i se lipește de nas și de ochi, cum damful de rom îi ajunge în gât, cum stomacul este pe cale să întoarcă toată masa dulce. Dar continua să mestece, mișcându-se încet pe piedestal… Unde?

— Domniță, cum să ajung la vestiarele balerinilor?

— Dar dumneavoastră cine sunteți?

Treizeci de ani, păr șaten, pistrui, ochi căprui. Și în ochi – un scaner.

— Nu știu, recunoscu el sincer.

— Știu cine sunteți, îi zise ea.

— Mișto! Pentru că uneori nici eu singur nu sunt convins.

— Dumneavoastră sunteți? Mergeți și întrebați pe toți?

— Dar, se poate să nu-mi pierd timpul și să vă întreb pe dumneavoastră?

Avea o privire ageră. N-o făcea pe-a proasta. Acest lucru era liniștitor.

— Cum te cheamă?

— Liuda.

Își dădu seama: „Ce proastă sunt! Trebuia să trag o minciună!“

— Ai vrut să vorbești cu prima-balerină?

— Ești prima-balerină, Liuda?

— Eu? Nu!

„Și s-a uitat la mână, să vadă dacă există un inel“, remarcă Piotr. „Fată în căutare? Sau este un reflex?“

— Da, flecărea acolo una, zise Liuda ca din întâmplare.

Omul în costum se interesă, dar nu arătă, însă ea pricepu! Când ți se învârte mereu în cap de unde să obții următoarea tranșă pentru ipotecă sau cum să plătești grădinița, devii mai ageră. Veronica poate scuipa pe toți din cea mai înaltă clopotniță. Liuda, nu. Păcat! E un bărbat puțin fugărit de ceva. Însă după înfățișare câștigă, probabil, destul de bine.

— Femeie? Simpatică? întrebă el.

În ochi Liuda îi văzu interesul.

— Care și cum.

— Ce făcea aici?

Trebuia să fie mai atentă cu el. Dacă o să aibă probleme după aia în teatru?

— Eah, gagicuța cuiva.

Văzu că el intenționa să o întrerupă și lămuri ea repede:

— Ei, o fană a tipului! Așa se numește. Flecăresc pe coridoare. Ce poți face aici…

— A cui, știi? A vreunei prietene de-ale tale?

— Da de unde! Cele mici ca mine nu au…

„Prietene“ a vrut să spună Liuda. Dar el nu trebuia să știe. A venit și a plecat, iar ea lucrează aici.

— … fani. Aici e alt nivel.

Și a înțeles că a trăncănit prea mult. Cine o trage de limbă? Bărbatul se agăță de vorba ei imediat:

— Ce nivel? A venit la prima-balerină?

— La prima. Poate.

Se grăbi să adauge:

— La noi sunt opt din acestea. Balerine. De fapt, nouă.

Dar bărbatul văzuse deja greșeala ei:

— Prima-balerină e una singură?

Liuda era gata să-și dea pumni în cap. De ce s-a băgat!? De ce e clar! De aia! Dar e un fel de ambuscadă aici. El nu e prostul care se preface a fi. Trebuie să se retragă cu grijă din această discuție.

— Păi – Liuda își alese cu grijă cuvintele –, nu chiar. Ca și cum ar fi singură. Dar mai este și alta. Un fel de Viit. Veronika adică. Dar, în același timp, Belova.

Piotr văzu că Liuda tremură zdravăn.

— Liuda, spuse el, nu-ți cunosc numele. Nu te-am auzit. Și nici măcar nu te-am întâlnit niciodată. Mi te-am imaginat.

Pe fața ei palidă apăru un zâmbet.

Piotr adăugă plin de omenie:

— Mă întorc imediat. Când mă voi întoarce, te vei topi.

Așa s-a și întâmplat.

Deci a rămas să ronțăiască puțintel din acest tort. Din marginea de marțipan. Să discute cu prim-balerina. Sunt două, într-un echilibru precar: a doua nu mai este, a doua nu încă. Cu care să încep?

Piotr scoase din buzunar, desfăcu și aruncă în gură o gumă de mestecat. Umblând pe Google, deschise lista artiștilor de pe site-ul teatrului. Fără machiaj, Daria Belova era palidă ca o molie. Ochi rotunzi, buze subțiri, ca și cum un fulger ar fi speriat-o. Dar Veronika Viit… e femeie frumoasă, se gândi Piotr. Și își permise această slăbiciune omenească, măcar într-un lucru mărunt.

Veronika Viit se dovedi în viață și mai frumoasă.

Nu avea rost să o strigi. Nu o puteai rata, nu o puteai confunda cu alta.

„E chiar prea mult“, își zise uimit Piotr. Frumusețea se poartă pe sine, privea visător înainte cu ochi de sirenă.

— Veronika, salut!

Ochii lui Piotr sclipeau de credință. Ea, fără să-i întâlnească privirea, păși mai departe, cu picioarele lungi și subțiri și șosetele aparte. Își strânse cu cotul geanta voluminoasă. Bocăni cu tocurile, trecând cu pași repezi.

— Da! Ce este? O fană? Ce fel de fană? Am multe fane… Nu știu cine a venit… Cineva. Probabil cineva a venit. Mulți sunt care vin să susțină spectacolul… Nu, eu nu am dansat. M-am îmbolnăvit. Da, și ce? De multe ori semnez abonamente pentru fanii mei… Iertați-mă, aveți ceva urgent? Da, în chestiune, înțeleg… Mă grăbesc foarte mult! E important? Lăsați numărul de telefon la birou, vă sun eu. Acum nu am timp deloc.

Belova rămase.

13

Nu se grăbea. Arătă cu un gest cam larg:

— Luați loc!

Se așeză în față, încrucișă mâinile pe genunchi, spatele drept. Așteptă. Sub privirea ei serioasă, lipsită de cochetărie, Piotr nu se simți în largul său.

— Ascultă, Daria, trecu el direct la chestiune, eu caut o fată.

Nici o mișcare din cap, nici o scânteie de interes. Așteaptă continuarea. Pare că acuși va întreba ce doleanță are.

— Uite cum arată!

Piotr îi dădu telefonul. Belova întinse mâna mare, osoasă. Luă telefonul, se uită la fotografie. Dădu înapoi telefonul.

— Nu am văzut-o.

Era fără sens să o întrebe din nou. A spus că nu a văzut-o.

Avea fața ca un seif. Pentru prima dată în practica sa, Piotr simți că se pierde. Voia să spună: Mulțumesc! Îmi pare rău că te-am deranjat!

Poate că nici nu minte. Stătea la Moscova cel mult două zile. Și la teatru nu-i cunoștea încă pe toți. Frumoasa Veronika îl interesa pe Piotr mult mai mult. Dar, din senin, astfel de regine nu se sperie. Tot lăuntrul său de polițist țipa în această privință. Trebuia, uite, să tragi de acest fir… Piotr deschisese deja gura, ca să se scuze și să plece, când Belova zise:

— Scuzați…

Au făcut-o aproape la un ison. Belova amuți iarăși. Aștepta ce va spune el. El nu spunea nimic, arătând că așteaptă, de asemenea, ce va spune ea. Atunci ea începu să vorbească:

— Am ieșit din dressing chiar înainte de spectacol. Am mers pe scenă. A fost o zi puțin cam tensionată, am fost destul de ocupată.

— Înțeleg perfect, zâmbi Piotr cu aerul unui complice, și chiar clipi. Moscova în esență, e un oraș al pierzaniei. Totuși! Aici locuiesc oameni buni. Eu însumi sunt din Sankt Petersburg, te înțeleg.

Belova ridică ochii spre el, mari și ușor holbați. Laolaltă cu membrele lungi, ca și cum ar fi fost legate într-un singur mecanism complex, toate acestea o făceau pe Belova să arate ca o sihastră de la mănăstire. Era ridicolă, nearmonioasă cumva, cu geanta aceea lovindu-i-se de umăr. Cum va fi ea aici, printre aceste păunițe din Moscova? În acest tort? Voia să-i dea curaj.

— Ți-ai închiriat deja un apartament?

— Skvorțov mi-a cumpărat, explică ea simplu.

Piotr simți că-i cade scaunul de sub el și se clatină podeaua.

Ce surpriză!

— Skvorțov, adică Boris Anatolievici?

Belova dădu din cap.

„Vai… Boris!“ se gândi Piotr. „Sărmana Verka!“

Și ce altceva? Încercă să vorbească așa cum ar trebui să vorbești cu amanta unui șef: binevoitor, ușor, optimist. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cu un prieten. O mână din buzunar găsi telefonul, apăsă butonul, oprindu-l.

— Ei bine, Boris Anatolievici te susține!

Ochii cenușii își ațintiră din nou privirile asupra lui. Se uita cu o privire grea și transparentă.

— Da, așa a spus el.

Telefonul îi alunecă din mână și căzu pe podea, covorul înghițind zgomotul.

— Îți mulțumesc că ai putut să vorbești cu mine, Dașa. Înțeleg cât de greu îți este să găsești timp.

— E-n ordine, zise Belova. Dacă nu aș fi avut timp, aș fi spus.

„Ei bine… Boris“. Piotr nu știa nici măcar de ce să se minuneze mai mult. Sau ăsta e doar un trofeu al deșertăciunii? Artista, celebritatea, Baletul Balșoi.

La despărțire ea îi întinse mâna. Piotr o strânse, simțind cât de multe osișoare erau în ea. Ca și cum ți-ai închipui o aripioară.

Ieși trăgând ușa după el. Era bine unsă, nu scoase niciun sunet.

— A rămas jumătate de litru. Luați?

— Ce? se întoarse Piotr.

O femeie în scurtă de piele. O față lată.

— Balerina a dat comanda, însă a plecat fără să mă avertizeze.

Răsuci un colț de hârtie.

— Bobiță lângă bobiță.

Într-un borcan erau icre negre.

— Le dau aproape pe degeaba. Pur și simplu ca să nu le mai duc înapoi acasă.

— La Astrahan? ghici Piotr.

Cu un secret, lumea a devenit mai mică. Icrele proaspete străluceau prin sticlă. Dar Piotr nu cedă ispitei.

— Deci, ia te uită de unde!

Pe femeie parcă o luă vântul.

Înaintea lui Piotr stătea un bărbat chipeș, sur la cap, cu un nas vulturesc și într-un costum bun. Aspectul său domnesc, de prinț al munților, era stricat doar de un spate prea încordat. Prințul se ținea de parcă a uitat să-și scoată cuierul din jachetă.

— Dar dumneavoastră cine sunteți? pară Piotr asaltul munteanului.

Acesta își spuse numele cu aroganță. Și Piotr se miră din nou de aparența a ceea ce reușea să vadă aici. Numele prințului caucazian se dovedea a fi pur rusesc: Akim Ivanovici.

„Sau în teatru așa e întotdeauna?“ cugetă Piotr. Totul nu e ceea ce pare a fi, ca în *Nevski Prospect* al lui Gogol.

— Eu sunt directorul baletului.

„Bossul“, traduse Piotr. „Dar nu cel principal.“ Și își luă înfățișarea potrivită pentru întâlnirea cu un administrator mărunt, fie și unul cu un aspect spectaculos.

— Dar tu cine ești? Alergi prin teatru, enervezi pe artiști.

„Informațiile sunt bine prezentate aici“, chibzui Piotr nu fără un anume respect. De la bârfele Mașei de tip marketing din gură în gură, informațiile au ajuns până la conducere în decurs de… Se uită la ceas. Din cauza acestei lipse de amabilitate, prințul se înălță de pe loc.

— Caut fata care s-a pierdut, răspunse liniștit Piotr.

Istericalele altora nu-l speriau.

— Aveți o poveste să-mi spuneți?

Piotr observă doi băieți la capătul coridorului, „cavaleria din spatele dealului“. De bună seamă că Akim Ivanovici se temea de bătaia peste bot și venise cu întăriri. Se zăresc în depărtare, așteptând un semnal de la șef.

— Nu! Aici nu este nicio fată. A stabilit poliția. Ce adulmecați aici?

„Nu-i prost“, gândi Piotr. „Aș spune chiar că nu-i prost deloc. Suferă doar la modul de gândire… E-e-e… interesant. Oare doar cu baletul se ocupă cetățeanul?“

Sări cu întrebările:

— Pot să văd documentele dumneavoastră?

— Veniți cu mine! O să vorbim acolo. O să vedem diversele documentele. Și nu numai, promise Piotr cu un ton posac, profesional.

Blufa. Unde l-a târâit pe directorul de balet Akim Ivanovici? La biroul Rosalmaz? Dar bluful a funcționat. Prințul s-a stăpânit, cumva. A cerut, dar fără presiunea anterioară:

— Părăsiți teatrul neîntârziat!

— Tocmai mă pregăteam să plec.

Apropo, asta era adevărat.

— Vă conduc, îi ceru îndărătnic Akim Ivanovici.

Și făcu un gest la fel de rotunjit și de larg ca și Belova, când l-a invitat să ia loc. Palma descrise un arc, arătând butonii de aur de la manșetă. Se opri apoi, fixându-se într-o poză, ca să poată vedea și spectatorii de la galerie.

„Cu siguranță face parte din balet“, ghici Piotr: „Akim Ivanovici a fost dansator.“

— Fiți amabil! Pot să vă iau de braț?

La replica aceasta, Akim Ivanovici doar pufni.

— Să-mi telefonați imediat, dacă acest domn apare din nou aici, ordonă amenințător Akim Ivanovici paznicilor din ghereta de sticlă.

Zise în așa fel, încât și Piotr, care trăgea ușa grea, să audă.

Mare cu cei mici… defini Piotr acest tip.

Ieșind, se miră că cerul era încă luminat, că afară era zi. În teatru părea deja că venise seara, acolo întotdeauna e seară.

Piotr își găsi mașina în parcare. În spatele portarului zări o bucată de hârtie lăsată de inspectorul parcării. Amendă. Piotr o băgă în buzunar.

— La naiba!

Se așeză. În lungul mașinii era o zgârietură lăsată de o cheie sau de o șurubelniță. Se gândi la trecătorul invidios și însetat de justiție socială.

„Lioha se va supăra“, gândi Piotr.

Șoferul își iubea mașina, în ciuda faptului că era călăreț angajat. O numea Ea. Acum trebuia să vină la autoservice. La șold îi vibră telefonul.

— Da, dragă! răspunse imediat Piotr. Deja?… Cum?… Jumătate de oră?

Își depărtă telefonul de la ureche pentru a vedea timpul pe ecran. Deși știa că soția are dreptate.

— Ascultă-mă cu atenție! Scuze, Boria, sunt sleită de puteri… Nu, nu! În sensul ăsta nu s-a întâmplat nimic. Fleacuri. Doar mă grăbesc!

Piotr trânti portiera și începu să răsucească volanul, ca să se alăture traficului stradal.

Pe drum se gândi tot timpul la acest film: Ea-ea-el. Triunghiul conjugal, cum ar veni? Femeile din Moscova, luptându-se în noroi. Nu e cine știe ce noutate, pentru Boris. Se întâmplă! El învârtea și trei. Se întâmplă! Muierile lui se și bat, cu țipete, înfigându-și unghiile lungi în mutre, smulgându-și părul una celeilalte. Unde a fost asta? L-au chemat. O șuviță lungă de păr negru pe podea. Exact! În toaleta pentru femei a cafenelei Vogue. Și încă… Însă acum un țap cu Toyota îi taie calea, îi abate atenția, dar, în general vorbind, era un gând neimportant.

Apoi mersul mașinii deveni lin. Era plăcut să ocolești la sensul giratoriu. În această perioadă circulația era dispersată. Semaforul din față clipea cu ochiul verde. Mmm! cugetă cam nesăbuit Piotr. Ar fi vrut să se strecoare. Nu! Galben. Motorul se

stinse încet. Montaj ecologic german, ca să nu otrăvească degeaba aerul, ca să nu ardă degeaba benzina.

Piotr privi înainte. Undeva, în față, ochiul roșu al semaforului se estompă.

„Bravo, desigur, lui Boris! cugetă Piotr. „A făcut o mutră perfectă de om care nu înțelege atunci, la Vostrov. Când acesta a arătat fotografia Belovei. Așa de abil! Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că are relații de multă vreme cu această balerină! În general vorbind, ar fi putut spune.“

Galben.

Piotr eliberă pedala. Mașina o luă ușor înainte. Uitându-se la drum și ținând cu o mână volanul sensibil, Piotr bâjbâi și scoase telefonul. Nu, nu acela. Îl puse la loc în buzunar. Celălalt.

Deocamdată nu sunt fapte. Dar vor fi.

— Da? răspunse Belova pe un ton neutru.

Și fără să mai salute drept răspuns:

— Nu mi-am amintit nimic.

— Daria, scuză-mă, te rog! Am scăpat telefonul la tine… Da, mă tem că sigur. Nu am stat nicăieri altundeva, iar buzunarele nu sunt adânci. A alunecat.

De unde să știe ea despre buzunare?

— În orice caz, sper că la tine. Dacă nu, atunci categoric mi l-au furat… Nu, nu e urgent! Am altul! Pur și simplu e neplăcut să semăn telefoane prin Moscova. Nu-mi place să-mi pierd lucrurile… Îmi faci o favoare?

— Desigur, răspunse ea fără expresie. O să caut.

14

Clinica se numea optimist: „Descendenții“. Piotr se uită la imaginile de pe pereți cu bebeluși goi. Capete chele, cu puf în loc de păr, fețe fără sprâncene, năsucuri-năsturei, mânuțe-cârnăciori. Fotografiile trebuiau să convingă pe vizitatori, adică pe clienți, adică pe pacienți, că totul va fi bine.

La vederea copiilor goi, simți gustul amar al spaimei. Își feri ochii.

— Vezi, te temeai că întârzii. Ba încă ședem și așteptăm, zise soției.

Încerca astfel ca în glasul lui să fie o așteptare plăcută.

Lida se uită la ceas, încercă să-și miște sprâncenele, însă o împiedica botoxul injectat recent, iar pe față abia dacă-i trecea o umbră. Piotr mângâie genunchiul soției. Lida îi dădu peste mână și se cufundă din nou în revistă.

„Ar fi bine să renunțe la toate acestea“, se gândi Piotr. Dintr-odată, se simți ca într-o fotografie de familie, în care apar numai adulții. Se bucură doar că soția, care stătea pe scaun alături, nu putea să-i vadă gândurile, nici să le audă, nici să le simtă cu cotul, când întorcea paginile revistei.

Ieși o asistentă plăcută la înfățișare, într-un halat de culoarea mentei. Înaltă și rumenă, ca o colhoznică din tablourile realiștilor socialiști. Fără machiaj, cu părul gros tras înapoi într-o coadă. De parcă ar fi crescut și ea aici, prin metoda selecției, la clinica Descendenții.

— Haidem! îl invită pe Piotr.

Și soției sale:

— Acum vor coborî după dumneavoastră.

Piotr ținu degetele Lidei o clipă, făcu cu ochiul. Se gândi: „Doamne!“

— Mult noroc!

— Da!

În salon, Piotr se uită în jur. Mai degrabă, un cabinet. Mai bine zis, o cabină.

„Probabil mai înainte au păstrat aici mopurile, mănușile și toate lucrurile de genul ăsta“, gândi el.

Apoi l-au reamenajat, oscilând între dorința de a-l face mai comod și teama de a aluneca în vulgaritate. Pereții erau de culoare crem. Lângă perete se afla o canapea moale, purpurie. Involuntar, îți venea să arunci o privire către perversele adâncuri de catifea. Oare nu erau pete lăsate de vizitatorii de dinainte? Nu erau pete. Canapeaua era curată, ca pretutindeni în clinică. Mirosea parcă de departe a ulei de trandafir, un miros feminin, care nu avea în vedere pe nimeni concret. Piotr se așeză pe canapea. Se ridică. Își desfăcu centura. Își dădu jos pantalonii. Treaba-i treabă! I se făcu pielea de găină. Părul i se ridică în vârful capului.

Era fără sens să se gândească la Lida.

În ultima vreme gândul la Lida îi provoca sentimentul vinei, nu o erecție.

Piotr se întinse spre măsuță și luă revista.

Revista nu părea veche. Era nouă. Și aceasta era plăcut. Piotr se imagină cu dezgust ud, cu palmele transpirate și nu doar transpirate, stors pur și simplu. Era clar că revista, cubul de carton cu șervețele, parfumul roz delicat erau incluse în costul procedurilor scumpe, dar totuși:

— Bravo! S-au gândit bine!

Ultima dată a răsfoit o revistă porno, câți ani avea? Paisprezece? Șaisprezece? Piotr întoarse paginile. Nu se putea abține! Privirea îi fu distrasă de ceva cu totul străin: Ea nu și-a mai vopsit de mult timp părul castaniu, iar Piotr socotea că i-ar fi stat mult mai bine cu pletele castanii. Vai, săraca! Concepută clar de natură să fie durdulie! Uite ce glezne largi are! Dar e slabă, probabil că nu mănâncă nimic. Ar fi dorit să întrebe pe sfrijita asta: Dar mama ta știe cu ce te ocupi? Mătușicile goale erau, iremediabil pentru Piotr, niște oameni fără haine.

Trânti revista și o aruncă pe canapea.

…Dar Boris era mereu interesat. Blonde, brunete, șatene, roșcate, negrese, asiatice. Cum de se întâmplă așa?

Pe masă stătea un recipient de plastic.

„Uite, Boris nu s-ar fi pierdut“, se gândi Piotr. „Și-ar fi ales repede o prietenă, în zece minute. Ba chiar nu una, ci un întreg harem.“

Se așeză pe canapea.

Uite ce e ciudat în această chestiune: pentru dragoste există atât de multe soluții simple în jur. De ce Boris a ales una complicată?

Și, cel mai important, ambele fete! Pur și simplu te distrugi.

Irina asta. Care e mereu pe fugă. Un șoarece cenușiu. Încearcă să zăgăzuiești un asemenea iaz. De te încurci cu una ca asta, Doamne ferește! N-o să mai știi cum să scapi… Sau cu așa ceva e mai ușor decât cu o curvă profesionistă? Ștergi numărul, o blochezi și salut! Atât de diferitele sfere ale societății moscovite se învârt fără să se atingă… În fine, să admitem. Dar Belova! E ca un sihastru, care abia își mișcă picioarele și își holbează ochii rotunzi. Pe una ca ea nici măcar nu vrei să o atingi, fără să mai vorbim de… Fără să vrea, Piotr

se imagină cu Belova în pat, toate membrele osoase, colțurile țepoase, coate, genunchi. De parcă ar avea șase membre. Eh! Este imposibil să te gândești tot timpul cât de faimoasă este.

Uite aceea, cealaltă! Aceea, firește, e altă problemă! Veronica asta, de bună seamă că numele de familie e de la Baltica. Sau e ucrainean? O femeie superbă.

Asta e clar.

Poate că ea se gândește la cardul tău sau la cum să-și asigure viitorul, însă are o privire, orice s-ar zice, dată dracului!

Ea e cu totul altceva. Veronika aceasta. Înțelege totul, cum, ce, de ce.

Ea va găsi singură răspunsul la toate.

…Cu cealaltă mână apucă recipientul și abia reuși.

15

Pentru turneul de la Moscova, Markus Iohansen alese restaurantul Sciții.

Vera privi sala, plină de murmure și foșnete, exact ca aceea de teatru înainte să se ridice cortina. O aură de bunăvoință și statornicie emana dinspre public. Toți se salutau unii cu alții, toți erau mai mult sau mai puțin cunoscuți. În această seară nu erau străini la Sciții. Cei câțiva maître d'hôtel stăteau, având aspectul unor arbitri de fotbal, cu mâinile la spate. Chelnerii încă n-au apărut. Cu un zâmbet de așteptare plăcută, Vera se uita la instrumentele de pe masă, aruncând priviri de colo-colo

prin sală. Și doar când privirea ei se poticni de soțul care stătea vizavi, pe Vera o apucă teama, astfel încât zâmbetul ei înlemni.

Trebui să vorbească fără încetare.

— Are douăzeci și doi de ani sau cam așa ceva, îți poți imagina? Mai mic decât Vitka.

Boris studia meniul.

— Iar mama și tatăl lui sunt un fel de manageri ai lui. A fost un adolescent dificil, l-au exmatriculat din școală și mă rog… Milionar și vedetă. Și-a deschis un restaurant în Muhosransk, ceva norvegian sau suedez. Numai pentru show-off, ca toată lumea să meargă la el. Și toți merg, imaginează-ți! Și e mai mic ca Vitka!

Boris pescui telefonul. Verifică rapid ecranul, deconectă.

„A dezactivat sunetul“, speră Vera. El își îndreptă din nou atenția asupra meniului. Ce tot privește acolo? Mai ales că sunt trecute pentru toți aceleași lucruri, în aceeași ordine.

— Hering, spuse Vera. Primul număr al programului. Trebuie să fie cel mai bun hering din viața noastră. Atunci pentru ce mai există acest pește? Heringul ideal, reluă ea aproape de textul pe care l-a scris despre Johansen, principalul critic de restaurante din Moscova.

Boris își scoase din nou telefonul.

Vera se opri brusc. Dar își spuse repede că poate e de la serviciu. Boris formă un număr și duse telefonul la ureche. Vera ridică furculița, fără să mai reziste. Forma furculiței părea cunoscută. Furcile obișnuite ale Sciților sunt grele, argintii, buclate, scoase pentru seara turneului. Markus Johansen e un tip mișto, oferă cinele din turneu numai cu recuzită. Au luat totul de la Sciți: mesele baroce, scaunele grele, au luat chiar și lustrele de cristal. Fața de masă de dinaintea Verei era de hârtie.

La drept vorbind, taburetul de plastic s-a dovedit mult mai comod decât arăta. Vera întoarse furculița și, sigur nu s-a înșelat, eticheta era de IKEA. Cândva i se păruse că în afară de IKEA nu există nimic. Apoi vesela IKEA a devenit un semn sigur al restaurantelor care au apărut ca rahații în ploaie prin toată Moscova, la viteza de fierbere a apei. În Sciții, de exemplu, erau așa toate tacâmurile; erau făcute la comandă în Franța. Vera știa, îi spusese Ania.

„Nimic nu trebuie să-ți distragă atenția de la mâncare“, își amintea Vera un articol despre Johansen. Îl invidia. Markus Johansen e atât de cool, că face ce vrea. E cool oare Boris? În sensul că are mulți bani, prieteni puternici și se poate clasa ca președinte, da. Oare poate face ce vrea? Asta e!

Boris puse telefonul deoparte. La celălalt capăt nu au ridicat receptorul. Din nou.

Vera îi zâmbi peste masă:

— Poftim de te înțelege cu tipii! Tu o faci pe-a nebunul cât vrei, te dai cu capul de pereți, iar el ori merge la pușcărie, ori se face vedetă.

„Slavă Domnului că Vitea nu e așa!“ gândi ea. Nu ar fi rezistat. Vitea știa încă de la grădiniță că mama lui e cel mai bun prieten. Mândria de mamă!

Boris scoase iarăși telefonul din buzunar.

El nu o auzi.

— E adevărat? se interesă Vera fără crutare.

Soțul dădu din cap:

— Părinții sunt niște oameni minunați.

Iarăși se uită în telefon.

Vera se strâmbă numai de formă. Dar zise afectuos:

— Ascultă, ca să savurezi mâncarea, trebuie să te gândești la mâncare.

Ar fi vrut să apuce telefonul și să-l trântească de perete.

— E de la muncă, răspunse soțul.

Și își plecă fața deasupra ecranului. Are obrajii lăsați, a apărut o a doua bărbie, totul se vedea într-o lumină albăstrie.

Totuși, a lăsat telefonul pe genunchi, observă Vera cu răutate. Ascunde ecranul.

— Lui Petrov i-a plăcut baletul, remarcă Vera pe un ton optimist.

Dacă maître d'hôtel aude din greșeală, dacă urechile sensibile ale cuiva de la măsuța vecină sunt încordate, atunci această observație nu îi va spune nimic. Îi va spune lui Boris: „Tocmai ce te-ai văzut cu președintele în lojă, chiar el te-a chemat, e mulțumit de tine."

— Da, da, dădu din cap Boris spre lumina albastră.

Ridică fața către ea:

— Totul e-n regulă. De la serviciu.

Își lăsă iarăși afurisitul de telefon. Avea umerii încordați, capul îi stătea pe un gât ca de lemn, parcă ar fi fost sculptat dintr-un singur bloc cu el. Privirea lui Boris nu sărea mai departe de fața de masă, de furculiță, de cuțit, de meniul pe care soțul îl luă din nou, de parcă nu-l studiase în lungiș și-n curmeziș.

„De la serviciu", se sufocă de furie Vera. „Cum să nu!"

Zgomotul și frânturile de conversație din sală începură să scadă. A apărut un șir de chelneri. Evoluau respectuoși și serioși, precum cadeții din Piața Roșie.

Boris puse jos meniul. Vera își desfăcu un șervețel de hârtie pe genunchi, își acoperi rochia.

— Cum merge treaba la teatru? se interesă ea neglijent.

În cele din urmă, Boris se uită în ochii ei. Întrebarea îl surprinsese. Surpriza a fost evident atât de mare, că s-a strecurat în voce, observă Vera cu răutate.

— Nimic, mormăi Boris. De unde să știu?

El luă în considerație posibile combinații.

Vera ridică din umeri.

— M-am gândit de ce ai fost astăzi la teatru.

— De unde ai mai scos-o și pe asta?

Chelnerul așeză farfuriile în fața ei, în fața lui.

— Nu ai fost?

Cel mai bun hering din viață.

— Nu! aproape se supără Boris. Ce să fac acolo?

Cina a continuat ca de obicei. Heringul s-a dovedit a fi într-adevăr bun. Vera chiar uită de grijile ei. Se transformă în limba în jurul căreia lucrau dinții și obrajii. Ea însăși era conectată la stomac prin tubul esofagului. Restul lumii dispare. Și asta e foarte bine.

— Dar merișoarele? se trezi ea, văzând că Boris a pus tacâmurile, șervețelele, s-a ridicat, îndreptându-și jacheta.

Soțul făcu ochii mari și arătă cu buzele înspre toaletă.

Vera își reveni imediat în trupul de zi cu zi, iar lumea începu să o apese din nou cu substanțialitatea ei ticăloasă. Lumina era prea strălucitoare, rochia prea strâmtă, scaunul de sub ea prea neted și prea tare, în pantofii strânși o dureau picioarele, iar bureții galbeni din farfurie arătau ca niște niște bucăți dintr-un tub medical de culoare oranj.

Markus Iohansen nu a ajuns la toaleta Sciților. Totul aici strălucea de luxul moscovit obișnuit. Boris împinse încuietoarea și se așeză pe scaunul de toaletă din marmură.

Verifică telefonul: Sokolov nu a răspuns la niciun apel de-al lui. Nu a trimis niciun mesaj. Boris întoarse telefonul în mână. Începu să scrie un SMS. Șterse. Găsi în agendă un alt număr. În loc de bipuri își auzi inima bubuind. Niciun răspuns.

Înseamnă că zvonurile despre cearta lui cu Sokolov s-au răspândit deja. Nimeni nu a răspuns apelurilor lui. Toți așteptau să vadă ce va fi mai departe.

Boris chibzui. Mai făcu o încercare. Găsi numărul dorit. I se răspunse imediat și bulgărele de gheață din stomacul lui Boris se topi imediat.

— Salut! hurui vocea din receptor. Am crezut că azi mergi la Markus.

— Aha, sunt chiar acolo.

— Bine. Noi mâine. Și cum e? Călcat, zdrobit, supus? Ei!?

Deci, nu este totul pierdut. Nici pe departe! Acum stomacul simțea atingerea blândă a ceea ce mâncase. Boris hohoti:

— Pe deplin!

— Ce ați mâncat?

— Hering.

— Nimic de zis!

— Pe farfurii de la IKEA.

— Nimic de zis! Da, am citit. El este. Unul mic, prizărit. Dar geniu. Ce? E adevărat că e de la IKEA?

— Verka așa spune.

— Bine.

Boris își asuma un risc, fără să creadă serios că este expus riscului:

— Ascultă, am nevoie de la tine de ceea ce a obținut prietenul lui Ostap Bender de la frumoasa poloneză Inga Zaionț.

— Adică?
— De iubire.
— Am înțeles asta.
Boris încerca să discute ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.
— Chiar am nevoie să vorbesc cu Sokolov.
— Ei?
Mirarea interlocutorului deveni precaută.
— Spune!
— Ne aranjezi o întâlnire?
Pauză. Stomacul lui Boris îngheță din nou, împietri, se lăsă în jos, zdrobind tot ceea ce era afectuos, ceea ce era situat mai jos. Și de-abia atunci Boris conștientiză că interlocutorul a apăsat pe butonul „închide“. Formă din nou numărul… Nu, nu numai „închide!“ Abonatul nu mai era disponibil.
Când Boris se întoarse la masă, răspunse:
— Totul e-n ordine!
Serviră aceste afurisite de merișoare. Lui Boris i se păru că pe farfuria din fața lui se află propriii lui creieri bătuți.
Vera deschise gura și spuse ceva.
— Totul e-n ordine! spuse el din nou.

16

Nu se vedeau destule becuri în oglindă. Lumina lor nu ajungea până în colțurile întunecate ale cabinei de machiaj. Dașa răsuci comutatorul de la ușă. Se aplecă să se uite pe sub

scaune, pe sub canapea. Lumina galbenă chioară, care se profila din tavan, preschimbă cămăruța mizeră într-o peșteră misterioasă. Însă arătă și telefonul, chiar sub masa de toaletă. Probabil, căzând din buzunar, a alunecat pe covorul lucios. Dașa ridică telefonul și scoase în același timp „colanții de vierme“ albicioși. Îi așeză pe cotiera canapelei. Se descurcă până la urmă cu codul PIN notat pe o bucată de hârtie. Formă numărul. Piotr era încântat:

— Ești încă în teatru, Dașa? Ura! Mulțumesc că l-ai găsit!

— Cu plăcere!

— Acum oprește-l! Chiar acum nu am nevoie.

— Bine.

— Însă, oricum, îl păstrezi într-un loc sigur? Ca să nu fie furat. Totuși, nu e o jucărie ieftină. O să-l iau după aceea… Am plecat într-o deplasare.

Dașa sugeră:

— Hai să ți-l las la pază. La gardieni. Te întorci și îl iei.

— Nicidecum! o întrerupse Piotr cu convingere.

Și nu-i dădu timp să obiecteze:

— La noi, la Piter, nu s-ar fura. Iar aici e Moscova.

— Bine.

Dașa ținu degetul pe buton. Ecranul se stinse încet. Deschise o geantă mică, alungită. În ea, cuibăriți unul în celălalt, erau pantofii de satin cu poante și branțuri. Își puse la loc telefonul, îl închise. Cel mai sigur loc, în geantă, cu o pereche de pantofi cu poante de rezervă. Totul poate fi uitat, pierdut, lăsat. Dar nu pantofii de rezervă.

17

„La revedere, Dașa!“ zise Piotr în gol deja. Mormăi. Argumentul absurd a funcționat întotdeauna cu portarii, cu studenții, cu boschetarii, cu asistentele medicale, cu profesorii, cu copiii, cu șoferii, cu pensionarii, cu toți. A funcționat și de data aceasta. La noi la Piter! Moscova e de neînțeles. Nimic nu este în ea așa cum trebuie și înseamnă că totul e rău, pentru că nu e Piter. Era o oarecare logică în asta. Dacă te uiți atent, există.

Piotr aprinse luminița. Telefonul său apăru imediat în dreptunghiul care contura harta Teatrului Mare.

„Mulțumesc foarte mult, Dașa!“ E plăcut să ai de-a face cu oameni proști. Acum știa exact unde este ea.

Pe fața Lidei se văzu o oarecare îngrijorare.

— Totul e bine?

— Mi-am pierdut telefonul, explică Piotr, stingând luminița. Din fericire, l-a găsit un cetățean responsabil.

— Nu vorbeam despre asta, răspunse Lida.

— Sigur! E bine! o încredință Piotr.

18

Vitrina răcoroasă din bufet explica în mod clar cât de nedreaptă e lumea. În dreapta, erau mieii salatelor de fructe, a

sucurilor proaspete, a cașei de hrișcă fără ulei, a peștelui în abur. În stânga, se rumeneau în tăvi caprele: rulouri cu stafide bătute cu frișcă, acoperite cu ciocolată, cu glazură de zahăr, prăjituri „berlineze“ și „daneze“, inelușuri sfărâmicioase, pipe de zahăr și altele. Veronika se deplasă cu un pas înainte. Salata de morcov cu nuci nu semăna cu nimic. Măcar în sensul culorii. Și picături galbene, probabil e miere. Dar mai bine să întrebi pe bufetieră. Oare nu-i ulei, Doamne ferește?

Totul e din cauza gimnasticii artistice.

Uite! Ai mai pune-o acum pe scenă pe Plisețkaia? O vacă cu fundul mare.

Pe Ulanova? O vacă cu genunchii atârnați.

Pe Semionova? Un hipopotam cu țâțe mari.

Despre Malinova mai bine nici nu amintim. Acolo țâțele nu se mai sfârșesc.

Și nimic! Sunt legende ale baletului. Mari, geniale! A spus cineva, cândva, ceva despre seul lor? Măcar s-a gândit? Aici e chestiunea.

Gimnastica a schimbat totul. După campioanele olimpice și balerinele s-au apucat să slăbească. După victoriile sportive pe covor, toți au devenit interesați să privească ce este acolo sub fustă (răspuns: chiloței triunghiulari, cusuți la pachet). Iar fustele de balerină s-au transformat în pălării subțiri de ciupercă otrăvitoare, plescăind cu tact.

Uite, Kșesinskaia avea tutuuri adevărate! Ținuta cu volane, care acoperea cu succes atât fundul, cât și părțile lăsate ale fundului. Și diamante pe măsură. În acele vremuri, nimeni nu i-ar fi spus Veronikăi nicio vorbă despre „formă“, nu s-ar fi încumetat să scârțâie măcar. Cu silueta ei, auzi? Cu o siluetă ca a ei! Ar fi întrecut și pe domnițele din povești, trase prin inel!

Coada se mută cu încă un pas. Poftim, o împinge cineva din spate. Veronika tresări. Cineva stătea cu nasul în dreptul gâtului ei. Ca și cum astfel ar primi mai repede mâncarea, se supără ea. Probabil cineva din orchestră a venit pe nepusă masă la bufetul baletului.

Roasă de foame și de nedreptatea istorică, Veronika nu reuși să se uite înapoi cu furie. Liuda îi suflă în urechea cu un diamant mare:

— Uite, un fapt interesant!

Veronika o tratā cu nepăsare rece și nu răspunse nimic. Ceea ce era interesant pentru ei nu putea să fie interesant pentru ea.

— Când l-au mutat pe Gorki pe Tverskaia, continuă Liuda, toți taximetriștii au spus în continuare câteva luni: „Gorki“. Din obișnuință. E interesant, nu-i așa?

— Se scutură frunzele, răspunse Veronika, cu privirea către vitrină.

Salată de sfeclă nu era deloc. Istoria locală nu o interesa. Dar aceasta nu o potolea pe proasta flecară.

— La fel și prima; acum e tipul Belovei. Tipul oficial. Dar este clar că, dacă spui „prima“, toți te au în vedere pe tine. Din obișnuință.

— Și?

— De pildă, când spun că prima are spectacol. Sau prima a intrat în lift… Sau: la prima a venit o fană.

Veronika binevoi să se întoarcă. Liuda studia senină salatele.

— Cizmele mele de iarnă sunt scămoșate cu totul, remarcă ea ca din întâmplare. Trebuie să le schimb cât mai repede. Numai că de unde să iau bani…

— Te înțeleg. Succes! spuse indiferentă Veronika.

— Veronika, salată de morcovi? De varză?

Glasul bufetierei ajunse până la ea prin ceața gândurilor.

Veronika o privi confuză. Femeia trupeșă, care iubea pe toți artiștii laolaltă ca pe niște copii înfometați, îi propuse un compromis:

— Poate o pereche de pești?

— O brioșă, zâmbi forțat Veronika. Cu smântână.

Bufetiera ridică din sprâncene, dar luă cleștii de aluminiu, prinse brioșa de marginea moale, presărată cu pudră de zahăr.

— O iei cu tine? Sau aici?

În glasul bufetierei se simțea îndoiala.

Undeva în rând izbucni un râs. Sau numai i s-a părut Veronikăi?

— ...Două, se corectă Veonika. Nu! Mai bine cinci. Cinci cu smântână, da. Și încă o berlineză. Astea sunt proaspete?

— Oho! comentă cineva la o măsuță.

Dar, desigur, nu despre ea. Nu ar îndrăzni. Sau acum râd? Regele a murit, trăiască regele! așa conduceau pe monarhul mort în Franța. În teatru diferența dintre prima-balerină și o balerină – pur și simplu e și mai mare ca între un rege viu și unul mort.

„Ei, bine, lasă!“

— Sigur, încuviință uluită bufetiera.

— Și din astea, două. Nu! Mai bine încă două cu smântână.

În spatele ei izbucni cu mirare persiflatoare, dar sinceră:

— E țăcănită!

Acum nu mai putea fi despre cineva în general. Îndrăznesc. Acum toți îndrăznesc. Când i l-au luat ei! Ei! Spectacolul a fost dat unei alte balerine! Acesta a fost un semnal, da! Ea nu mai este prima. Iar dacă nu ești prima, ești nimeni. Ești una din „toate celelalte“. Cu un gest de regină, Veronika luă din mâinile

moi ale bufetierei pachetele de hârtie. Dar aceasta nu dădu drumul imediat pachetelor, ci se uită îngrijorată în față, parcă avertizând-o să se mai gândească. Veronika le trase spre ea. Un pachet crăpă, brioșa își arătă partea pudrată.

Casa de marcat bâzâi, scoțând afară limba de hârtie.

Veronika clătină din cap. Nu e nevoie de niciun cec.

Este clar de ce tipa asta din Sankt Petersburg era ultima, de aceea a lovit-o în spate.

„Așa că mai bine crapă!“

Și scuipă cu nepăsare. Mâinile Veronikăi simțiră greutatea moale, care trecea prin pereții subțiri de hârtie.

Veronika ieși pe coridor. Pe urmă o luă la fugă.

19

— Oh, uite! Ăștia sunt părinții lui, tresăltă Vera.

Prin sală parcă trecu un val. Toți se întoarseră într-o parte. Priveau cu interes. Femeia era grasă. Tot trupul ei, care curgea în jos, părea atârnat de nas, ca de un cârlig. Forma acestui nas este numită măgulitor în Rusia „vulturească“. Părul îi era legat cu un elastic într-o coadă de cal. Și cosmeticele lipseau. Ceafa tatălui avea două pliuri. Ambii părinți erau pistruiați. Ambii zâmbeau cu sfială și bucurie. Vera îi invidia: „Ce bine e să scuipi pe toți când fiul tău e vedetă și milionar!“

— Iarăși telefonul? bombăni ea.

Boris nu auzi. Se uita fix la ecran. Și telefonul din mâna lui vibra.

— Da?

Boris se aplecă și își dădu imediat seama că nu auzea nimic. Acoperi o ureche cu palma.

— Ce?

Sala bubui de aplauze, iar Boris nu auzi ce i se spune. Vera bătea din palme, încercând să nu-și lovească degetele de propriile inele. Markus Johansen veni în fața părinților. Făcu câteva plecăciuni. Mare ca un tăietor de lemne și la fel de nearătos. Era mai ușor să-l bagi la închisoare decât pe o vedetă sau pe un milionar. Boris încercă să-l apeleze pe abonat. Dezactivat. Markus se întoarse ușor, parcă invitând sala să transmită aplauzele către părinți. Vera observă cum mama, cu un zâmbet strălucitor, plesni pe furiș soțul pe fund, iar acesta îi răspunse cu o privire jucăușă.

„Viața biruie, da!“ cugetă cu tristețe Vera.

Boris deconectă în fine nenorocitul de telefon.

Măcar a înțeles că acesta a fost cel mai bun hering din viață?

Îi era ciudă.

În mașină tăcu demonstrativ. În geamul de lângă Boris siluetele luminoase ale copacilor fugeau în urmă. Limbile de lumină se prelingeau prin geam, când mov, când portocaliu, când alb.

Un scârțâit neplăcut o deranja, simțea vibrațiile până în tălpi. Vera se întoarse către soț. Boris se uita în parbriz, ca și cum ar fi lăsat noptatica Moscovă să-i intre în ochi. Genunchiul lui, parcă separat de tot corpul prăbușit de oboseală, sărea, cizma lovind sacadat podeaua.

— Tu dansezi așa? se miră Vera.

Boris se uită la ea cu privirea unui om abia trezit din somn. Nu-și mai mișcă piciorul. Genunchiul se opri și el din mișcare. Boris se agită, scoase din nou telefonul.

— De ce nu raportezi? îl întrebă pe Piotr mohorât.

— Deocamdată nimic, dar sunt pe aproape, îl încredință acesta. Care-i problema?

— Nimic, zise obosit Boris.

— Perfect!

Termină conversația.

— Iarăși probleme? se interesă Vera.

I se simțea ciuda în glas împotriva voinței ei.

— Da, fleacuri. Ca de obicei.

Boris puse telefonul deoparte, se întoarse spre ea:

— Heringul a fost foarte bun. Da. Și Markus este simpatic.

Vera îl mângâie pe genunchi.

20

De fapt, Piotr nu era aproape. Nici la propriu, nici la figurat. Era acasă. Unde sunt toți oamenii obișnuiți seara. Căutarea încetase. Piotr verifică încă o dată telefonul. Balerina a ieșit de la teatru. Pe urmă telefonul îi arătă că se deplasa de-a lungul bulevardului Bolșaia Dmitrovka. Întoarse pe Kamergerski. Semnaliză la librăria Moskva de pe Tverskaia.

„Cititoare, ia te uită!“ înțelese Piotr.

Apoi se mută pe stradela Briusov. Și tot stătea într-un dreptunghi bej. În clădirea unde Boris i-a cumpărat un apartament. Iar ea este acasă, unde sunt toți oamenii obișnuiți seara. Nu prea des.

— Da?

Piotr răspunse la apel fără să se uite. Nu nu a înțeles imediat cine era. Vecina fetei care fugise. Sveta. Privire deschisă, dar îndârjită. Nu ai de ce să faci fasoane cu astfel de fete.

— Ai ce să-mi povestești?

— Nu, recunoscu Sveta.

— Vreau pur și simplu să ajut. Pot face ceva! Pot face diverse lucruri, dacă îmi spui. Poate am putea să ne întâlnim…

Vorbea ca un om care și-a băgat piciorul într-o ușă ce se închide, iar acum încearcă să-și strecoare genunchiul, pentru ca apoi să-și bage umărul și să intre cu totul.

— Nu am putea să ne întâlnim, i-o reteză el iute. Nu trebuie să mă suni, dacă nu ai ce să-mi povestești în chestiune.

Adică își mișcă piciorul și trântesc ușa. Există asemenea fete. Ele cuceresc Moscova. Asta e ceva!

— Cine a sunat? strigă din bucătărie Lida și explică imediat:

— Nu sunt analizele, nu?

— Nu, nu… Dar ce, sună și nopțile?

Soția apăru în prag:

— Sună când este convenabil pentru client. Am spus, în orice moment, de îndată ce va fi un rezultat.

— Mișto! o lăudă Piotr.

Însă simțea ceva cam neplăcut. Într-o clinică nu erau pacienți, ci numai clienți.

Vrei să te sune seara? Te sună. E același punct de service ca pentru orhideele proaspete, ca pentru revista porno proaspătă.

Năvălesc, te silesc.

— Ce-i cu tine? Iar te apuci de telefon? sări în sus Lida.

— Lida, dar dacă sunt ocupat? Îmi trimit informații.

— Ce-i acolo? S-a întâmplat ceva? începu ea să intre în spirala unei certi.

Într-o căsătorie totul este simplu. Dacă el te plictisește, lași, pur și simplu, să izbucnească cearta. Dacă nu, o stingi. Există întotdeauna o alegere. Iar Piotr o alese pe aceasta din urmă.

— Uite, când copilul nostru va deveni adult, tare și mare, iar noi doi o să fim două cioturi putregăioase, observă el, aș vrea ca el să-și sune părinții din când în când.

Văzu cum Lida își înghițise ceea ce voise să spună.

Și adăugă:

— Nu când s-a întâmplat ceva. Ci pur și simplu așa.

Ea expiră, eliberând aburii otrăvitori, deja inofensivi. Se apropie, îi trecu mâna prin păr, îl sărută.

— Să nu uiți să verifici, dacă sunt informații.

— Se înțelege de la sine.

21

Vera întredeschise încet ușa. Boris ședea în fotoliu. Vera își scosese lentilele, de aceea nu putea spune ce are Boris în mâini, Kindle-ul sau telefonul. Bătu în ușă ca și cum ar fi deschis-o chiar atunci. Boris ridică fruntea:

— Te culci deja?

— Dar tu?

— Mai citesc puțin.

Deci, Kindle. Însă poți citi și pe telefon. Și să scrii la repezeală emailuri ca răspuns la obișnuitele nimicuri.

— Bine.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

În dormitor se lăsă să cadă în pat pe partea lui Boris. Își smulse proteza și o așeză pe noptieră. Atinse sticluța cu somnifere care căzu pe o parte și se rostogoli. Vera înhăță cutiuța cu etichetă albastră. Împrăștie lamelele cu pastile albastre pe pat.

Mulțumiri farmaciștilor pentru ambalajul psihoactiv! Dacă Viagra s-ar vinde în sticluțe ca vitaminele, ar căpia tot numărându-le. Se apucă să atingă filmul transparent cu unghia.

...Unul... doi... trei... unsprezece... optsprezece.

Vera simți cum se umflă plămânii, coastele și plămânii se extind. Cum nu mai ajunge aerul. Cum îi bubuie inima.

Câte tablete sunt într-o cutie? Vera luă o cutie. Dar literele se estompau. Începu să suspine din cauză că nu poate vedea cele scrise și de autocompătimire pentru faptul că stă și uite cu ce se ocupă, numără Viagra. Și mai există și altele! E grasă, bătrână, nici măcar nu se pricepe să se vopsească, iar părul e ca o codiță de șobolan. Dar își bate soțul peste fund și el e bucuros.

— Mamă?

Blisterele cu pastile se împrăștiară foșnind.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

Viktor se așeză pe vine, începu să strângă blisterele căzute. Văzu tabletele romboidale albastre și inscripția „Viagra“ pe cutie. Ei bine, nu erau somnifere, așa cum se gândise de la ușă.

Nasol! Bătrânul babuin s-a apucat de-ale lui. Din nou. Viktor azvârli cutia pe pat.

Și acum Vera izbucni în lacrimi. Acum putea: prietenul ei, sprijinul ei este aici.

— Oh, Vitka!

Își strânse fiul de picior ca de un arbore. Când el avea doi, trei ani, așa o cuprindea de picior.

— Vitka…

El se așeză alături și își cuprinse mama. Plângea în așa măsură, încât Viktor simțea cum i se udă cămașa de lacrimi.

…Mai întâi să elimine mila față de sine. Ea nu este jalnică, acest babuin e jalnic. El se umilește singur. Iar ea nu are de ce se umili.

— Iarăși el? întrebă el aplecat spre fruntea ei.

Și fruntea îi mirosea, cum mirosea întotdeauna. Cel mai frumos miros din lume era în părul mamei.

Făcu un semn cu capul în piept.

…Acum se putea gândi ce să facă mai departe. Viktor o mângâie pe mamă pe cap.

— Bine, mamă! Liniștește-te!

22

— Argint, răspunse tatăl.

Piotr auzi în telefon că zâmbește.

— Oho! Mișto!

— Nu, nu mișto! începu tatăl să dezvolte tema cu plăcere. Ar fi putut să ia aur.

— Ei, tată! Nu l-a luat, deci nu a putut.

Dinadins mână pe tată spre o nouă direcție a conversației, remarcând binevoitor:

— … Acesta, al tău, e defect!

— Numai atât? Familia lui e defectă. Dar el putea. Putea, putea!

Tatăl începu să vorbească despre șansele ratate ale elevului. Glasul lui susura plăcut la ureche, ca ploaia de dincolo de fereastră. Nu îl împiedica să se gândească la ale lui. Numai că Piotr nu îl văzuse niciodată, dar știa totul despre el, din discuțiile telefonice. Cu adevărat familia era „defectă“: mama alcoolică, apartamentul cât o cutie pe Grajdanka. De fapt, la secția „Znamea“, pe care o antrena tatăl, toți erau defecți. Băieții buni din familii de intelectuali nu fac box. Tatăl… Pentru el era tata, pentru ei „unchiul Kolea“. Tata a primit titlul de „maestru“ încă din tinerețe. Pe urmă nu i-a mai ars lui de antrenamente. Munca în miliție îi mânca tot timpul. Investigațiile erau deosebit de grele. Tatăl a dat totul pentru miliția din Piter. Și acum iată-l la pensie. A ieșit, cum se zice, la munca de antrenor. Aceiași infractori, numai că minori și fără acte înregistrate oficial, altoii viitorilor infractori. Tatăl era un antrenor bun. Pentru „cârlige“ și upercuturi Piotr nu garanta. Însă a văzut un alt rezultat: tatăl îi deprindea pe băieți cu boxul așa cum te agăți de un stâlp zdravăn. Principiul? Băiețașii de la blocuri trebuie epuizați fizic, atunci nu vor avea puterea de a-și distruge propria viață.

— Și după aceea? întrebă Piotr.

Toți știu: boxerii, luptătorii, sambiștii, judoka de la școlile sportive au ieșit aproape toți din bandiții din Piter. Învățați să se bată, învățați să stea împreună, unul împotriva celuilalt.

— Viața va arăta, răspundea optimist tatăl.

Iar Piotr a fost obligat să recunoască. S-a dovedit că avea dreptate. Cei din generația anilor ’90 s-au eliminat reciproc găsindu-și loc. Valul s-a rostogolit și a plecat. Iar băiețașii care au venit după aceea, ștergându-și mucii reciproc în sălile de sport, au crescut ca niște cetățeni obișnuiți, respectând legea mai mult sau mai puțin. Ciudat, dar așa e!

Tatăl, vorbind despre succesele și eșecurile tinerilor boxeri la campionatul regional, se pare că s-a gândit și la ale sale. Mai degrabă, la fiu. La ceea ce a povestit Piotr. De aceea a zis deodată:

— Fata a intrat în teatru, fata nu e în teatru. Te-am înțeles corect?

— În întregime. Câinele nu va minți.

— Câinii sunt băieți puși la punct, fu de acord tatăl. După cum se știe, nu există magie în lume. Prin urmare, dacă fata nu este în teatru, înseamnă că ea nu este acolo cu adevărat. Dacă ea nu e acolo, înseamnă că a ieșit de acolo.

— Și a abandonat copilul? Asta nu corespunde descrierilor caracterului ei. Responsabilă, cinstită, serviabilă.

— Nu l-a abandonat! Judecând după descrierile tale, el și-a petrecut timpul acolo minunat; cu elefanți de pluș și papagali de jucărie. Nici eu n-aș fi refuzat la doi ani sau cât avea el.

— Un an și ceva. Ei bine, da, așa ceva!

— Exact! Pur și simplu fata nu s-a întors după el, cum a planificat. Iar ea a planificat și a planificat bine. Odată ce e serioasă și responsabilă. Nu s-a gândit să lase mult timp copilul

printre aceste animăluțe de butaforie. A ieșit din teatru pentru o secundă. Mai bine zis, s-a gândit că pentru o secundă. Și...

— Și ceva nu a mers cum trebuie, termină Piotr pentru el.

23

Veronika verifică supapa de la baie. Bordura era perfect blocată. Oglinda era transpirată. Mirosea a spumă de baie. Baia era plină, aisbergurile de spumă erau intacte. Veronika nu avea de gând să se întindă în baie, cum promisese lui Ghennadi. Săltă capacul coșului. Răscoli muntele mătăsos de tricouri, chiloți, sutiene. Scoase pachetul cu pete unsuroase. Mai puțin, dar mai era. Se așeză pe podea alături de coș. Sfâșie hârtia în grabă. Apucă brioșa în așa fel, încât din anusul de aluat ieși o coloană albă de unt. Și se apucă să muște, să îndese, să împingă în gură cu degetul.

Ședea, resimțind greutatea. Trecu la punctul următor. Sondându-și limba cu degetele, Veronika examină pentru câteva secunde vasul de toaletă perfect curat, iar apoi se lăsă în seama spasmului. Brioșe cu unt. Încă un spasm, prăjitura berlineză.

Se auzi o ușoară bătaie în ușă.

— Te simți bine? întrebă Ghennadi din spatele ușii.

— Nu!

Veronika nu mințea inutil. De ce să minți, dacă nu poți să-ți ascunzi explozia capilarelor din ochi, dacă îți vine vomă în

gură. Dar Ghennadi nu e un prost. Veronika apăsă butonul de scurgere, trase zăvorul înapoi.

— Doamne Dumnezeule! răspunse Ghennadi. Atacă zombi!

Dacă el ar fi început să bombănească, ea l-ar fi părăsit demult. Veronika își șterse gura cu mâneca.

— M-am asfixiat în apă fierbinte, explică ea. Rămas-bun! Mă întind pe canapea și mă răcoresc.

— Dragă, numai nu la temperatura cadavrului, te rog! zise el imediat.

24

— Nu vor fi entuziasmați, cu siguranță, mormăi Piotr, amintindu-și de prințul muntelui pe nume Akim. Dar vreau să mai arunc o privire. Odată ce a intrat acolo!

— Gândește-te și caută cum a intrat acolo! Este important pentru copil, dar nici pentru el acum nu mai este important. Copilul este acasă cu tata și mama, care s-au speriat pentru toată viața. Sper că pentru toată viața!

Piotr cugetă.

— Să admitem. Atunci problema e alta.

— Zi!

— Dacă nu a găsit-o poliția în teatru și nu a găsit-o câinele, atunci cum a ieșit de acolo?

— Uite! Fiul meu!

Piotr voia să întrebe: Tată, tu te plictisești la poliție?

Dar nu era nevoie să întrebe.

… În dormitor Lida întoarse doar capul, trunchiul era răsucit către conul de lumină de la veioză, spre cartea pe care o citea.

— Nimic? Nu sunt mesaje? întrebă imediat.

— Așteptăm… Doar că tata e puțin singur, începu să explice Piotr.

Lida se întoarse spre carte.

25

Viktor se opri lângă șemineu, piatra îi răcori plăcut mâna. De sub picioare parcă îi curgea un covor cu model șters și complicat. Estomparea și complexitatea demonstrau valoarea și autenticitatea. Căminul lui, covorul lui. Fotoliile lui, canapelele, mesele, măsuțele, vazele, consolele, lămpile, etajerele. Casa lui. A lui?!

Șemineul, covoarele, fotoliile, mesele, canapelele, lămpile, fiecare lucru din această casă a fost gândit, găsit, ales de mama la târgurile de design și antichități din Copenhaga, Londra, Paris, Stockholm.

Mama nu s-a născut cu gust și cunoștințe. Mama a studiat, s-a uitat în jur, a acumulat cunoștințe, s-a interesat. Premierele la care se dădea buzna, cărțile despre care se scria, mama mergea la expoziții. Mama arăta la fel ca și celelalte europence de seama ei, era elegantă. Iar el… Dacă nu ar fi fost mama, el ar trăi și până acum în „renovare în stil european“, în „stilul micul

palat“ și ar merge în gărgărițe Gucci. Și ce dacă? Nu contează! Nimic de genul ăsta, idiotule!

Boris stătea cu spatele la el.

— Când pleci? îl întrebă pe fiul vitreg, fără să se întoarcă.

„E ceva foarte interesant la telefon“, remarcă Viktor. „Și chiar bănuiesc ce este, e Tinder“.

— Ce, deja te-ai plictisit?

— Nu, răspunse moale Boris, fără să suporte tonul zeflemisitor. Pur și simplu mă interesez. Mama a spus…

La cuvântul „mama“ Viktor se strânse. Mama! Se subînțelege că el este tata, adică?

Viktor răspunse pedant:

— Iau avionul spre Tokyo la o conferință. La Moscova am făcut doar o oprire de câteva zile. Desigur, era și o cursă directă de la Amsterdam, dar mama…

— Stai puțin! îl întrerupse Boris, ridicând arătătorul.

Se întinse după telecomandă. Viktor se strâmbă. Tatăl său vitreg era la fel de puțin interesat de planurile lui, cum era și de nefericirea mamei.

Boris ținea telefonul în cealaltă mână. Ecranul încă lumina, arătând fereastra gri a mesajului primit. Număr necunoscut. Același care apelase în timpul cinei.

„BBC. Pornește televizorul“, se spunea în mesaj. Boris realiză după câteva clipe că este vorba de BBC-ul britanic.

Nu putea să fie ceva fără importanță.

Boris țopăi cu degetul peste butoane, fără să nimerească pe cel necesar. Din cauza emoției, nu-și putea aminti unde este BBC-ul. Și, în general, știa oare unde este acest canal? Când s-a uitat ultima oară la canale? Aruncă telecomanda.

Deschise site-ul canalului pe telefon.

Mișcându-și buzele cu o expresie exagerată, crainica spuse:

— Generalul rus Sokolov a fugit din Rusia.

Boris își puse la bătaie engleza primitivă, dar tot îi ajungea ca să înțeleagă.

— Mama e supărată de ceva, spuse Viktor. Aș fi vrut…

Dar cuvintele săriră prin spatele lui Boris, presărându-se, parcă, pe jos. Boris se uită fix la ecran, făcând click pe întregul său mic stoc de engleză. Privirea lui se sprijini pe ceva străin, pe nasturii strălucitori de la taiorul crainicei. Încerca să se uite la gura ei dată cu ruj; buzele se suprapuneau peste sunet.

… A fugit și intenționează să dezvăluie… Aici Boris nu înțelese adjectivul. Ce fel de? … secrete, nu știu ce fel, la schimb cu protecția FBI-ului.

Deodată transpiră până în tălpi, mâinile, la subsuori.

— Ce înseamnă în engleză „crucial“? întrebă pe fiul vitreg.

— Decisiv sau critic, în special pentru succesul sau eșecul a ceva, spuse Viktor limpede și disprețuitor.

Boris se uită derutat în jur. Ce naiba? Dar văzu numai spinarea care se depărta trufaș:

— Avem din nou cincisprezece ani? strigă. Vârsta critică?

Telefonul vibră în mâna lui. Un apel, de la un cunoscut necunoscut. Și imediat a doua linie. E clar, acum va urma apel după apel. Parcă era mai rău ca un lepros. Să aștepte! Și va decide după aceea, pe cine să ierte, de cine are nevoie. Boris lăsă deoparte linia a doua. Apăsă „accept“ pentru primul apel:

— Vă ascult!

— Avilov! se prezentă glasul.

— Știu cine sunteți.

Acesta râse cu bunăvoință:

— Adevărat?

Capitolul 4

1

— Ei bine, ce să fac? Toată lumea trebuie să stea în aceeași barcă.

— Însă sub apă.

— Și să țină ouăle într-un singur coș.

— Într-o mână!

Amândoi râseră, Boris și Avilov. În primul rând, pentru că prima tură de coniac ajunsese deja la capilarele creierului, îl al doilea rând, pentru că nervii se eliberaseră.

Nu ședeau în barcă, ci în fotolii.

Boris turnă al doilea rând. I-l dădu lui Avilov. Acesta abia își aplecă înainte trupul plin, ca să ia paharul, se aplecă apoi ușurat pe spate, iar burta îi ieși din nou peste pantaloni. Nu era deosebit de gras, era pur și simplu durduliu: obraji rotunzi, ochi rotunzi, buze dolofane. La unul ca el te uiți și spui: fiu de profesor, un puștan cu vioară, care o ia la moacă de la toată curtea. Și greșești. Părinții lui Avilov erau ceea ce se numește

oameni simpli. La sfârșitul erei sovietice, Avilov s-a alăturat unei companii moscovite de politruci ereditari. În anii ’90 din această companie s-au ivit primii milionari postsovietici. Aceasta este ceea ce Google i-a oferit repede lui Boris, în timp ce Avilov conducea pe străzile goale ale Moscovei. Dar acea companie nu a devenit niciodată chiar a lui Avilov, deși a câștigat bani laolaltă cu ei. Iar ei, fără doar și poate, i-au dat de înțeles aceasta. Google nu scria despre asta, Boris a ghicit singur. Nici lui nu-i plăceau „ereditarii“. Sub nicio înfățișare! Iar sub cea moscovită, cu atât mai puțin.

— Pentru începutul unei prietenii frumoase! zise Avilov.

Și adăugă zâmbind:

— Ca moscovit de duzină, mă înghesui repede la prietenie. Dar dumneavoastră sunteți din Piter, puteți să mă refuzați cu grație.

Boris chicoti. Ciocniră. Nu intenționa să-l refuze pe Avilov. Aprecia curajul lui calculat. Sinceritatea lui bine gândită. Avilov puse primul cărțile pe masă. Dar Boris se gândea pe care le mai are ascunse în mânecă.

De la lumina lămpii tremurau în coniac scântei de chihlimbar. În afara mingii portocalii de lumină se profilau blocurile negre ale obiectelor. Lampa urâtă, descoperită undeva de Vera, emitea totuși lumină. Lui Boris un singur lucru îi plăcea la ea. În lumina caldă, difuză, toate fețele păreau mai netede, mai interesante și mai tinere, ca la lumina lumânărilor în secolul al XIX-lea.

Avilov adulmecă paharul cu coniac și mormăi mulțumit. Boris răspunse și el cu un mormăit. Coniacul era excelent, învechit, Hine. Se tutuiră.

— Pentru tâmpit!

— Pentru tâmpit!

— De fapt, pentru cine bei? se uită peste pahar Avilov.

Ochii lui erau două fante viclene și mulțumite. Boris îi cunoștea și cealaltă privire, cea rotundă, rece, de pește.

— Pentru Vostrov! răspunse clipind din ochi.

— Să-i dea Dumnezeu sănătate! fu de acord Avilov. Hydro a trecut acum la el.

„Iar eu am crezut că naționalizează Hydro“, gândi Boris, dar nu zise, fiind precaut.

Amândoi luară câte o înghițitură.

— Cel mai important, aproape că m-am băgat în audiență la Sokolov, recunoscu Boris.

— Eram ca o școlăriță îndrăgostită, voiam să-l sun pe Sokolov. Am crezut că e dinamită.

Acum, când totul e în urmă, se pot îngroșa umoristic culorile, pot râde de ei înșiși. Acesta e capriciul învingătorilor.

— Și eu, accentuă încântat Avilov, era să mă bag la el și să-l sun.

— Unde mai pui că m-am gândit: ’Zda mă-sii! Majestatea Sa nu primește tipi ca mine!

Iar el, de bună seamă, stătea undeva… la transbordarea pasagerilor.

— La Frankfurt!

— La Minsk!

— Am băut la Duty Free, zise Avilov. Pentru curaj!

Amândoi râseră. Boris zise gânditor:

— Crezi că Vostrov va cânta într-adevăr?

— Cred că deja cântă, încuviință din cap Avilov. Uite cu ce viteză a întins-o Sokolov în America! De îndată ce a văzut că

Vostrov pune micile sale secrete pe Net, a și întins-o. A înțeles că îl vor lua de uger pe Vostrov, iar acesta nu va tăcea.

„El nu a văzut secretele“, se gândi Boris. „El a văzut că Vostrov e viu. Că nu l-am otrăvit“.

— Căciula arde pe hoț, își aminti Boris un proverb.

— Fundul hoțului arde, îl corectă Avilov. Numai că eu cred că e și mai rău acolo.

— Și eu cred așa.

Boris amuți. Să povestească? Sau nu?

Avilov observă o umbră pe fața lui. Îl invită:

— Sunt mormânt.

Nu se abținu și glumi:

— … Frățească.

Boris zâmbi, arătând că a înțeles gluma. Propuse:

— Încă puțin coniac?

— Hai!

Aplecând sticla grea, jucându-se câteva secunde cu ea, se gândea. Era unul din acele momente, când pășești pe gheață, întrebându-te dacă te va ține sau se va sparge. Fie îi vei da lui Avilov un atu împotriva ta – el e om viclean, răbdător, obișnuit să fie de capul său. Niciodată nu știi când și cum te va trăda. Fie, dimpotrivă, acest moment va lega și mai strâns… prietenia? Sau cum se numește aceasta, când amândoi au șaizeci de ani?

Avilov își lipi paharul de stomac. Se uită la Boris. În mod similar, acesta cântărea ceva. Apoi zise:

— Sokolov a promis celor de la FBI că va povesti despre laboratorul său.

Boris ridică ochii spre el.

— Care laborator?

— Otrăvuri experimentale noi. Așa-zise de conversie, un produs al KGB. Chiar și cu lingura. O să-ți spun cândva. Sunt o mie și una de nopți de povestit. Asta-i viața! Secrete au toți. Totul depinde de unde te duc. Vostrov este acum în celulă. Iar pe Sokolov…

Ambii se întrebară cum s-ar putea numi: libertate? sau un cur?

Avilov se apucă să adulmece coniacul. Luă o înghițitură mică, de parcă venise în vizită la Boris la miezul nopții numai de dragul coniacului. Boris asculta imensa tăcere din apartament. Zgomotul orașului era întrerupt de ferestrele puternice. Niciun sunet. Numai scârțâitul fotoliului de sub Avilov.

„El a făcut primul pas“, se gândi Boris. Dar nu a riscat.

— La naiba! Și eu abia reușisem să bunghesc cum stă treaba cu baletul, mormăi Boris. Deci, împreună cu Hydro, poate să ia și baletul înapoi?

Avilov începu să râdă. Făcu din ochi. Ridică paharul. Dezlipi arătătorul de pahar și îl amenință cu el pe Boris.

— Balet! Îmi ajunge baletul de acasă!

Părea ca și cum ar fi zis: Prostii!

Pe Boris îl afectă chestiunea asta.

— Pentru baletul ăsta construcția trebuie să fie din metal. Presă, aparatură electronică etc. Sunt cupole, sunt sfere și, în general, astea se mișcă.

— De tip modern?

— Păi…

— Nu de-al nostru, așa-i?

— Englez, explică Boris. Se numesc *Safirele*. Se zice că e faimos.

— Da. Ai noștri sunt totuși mai modești. *Lacul lebedelor*, asta e!

Boris strânse din umeri:

— Președintelui îi place. El a fost cel care a sugerat *Safirele*. Și-a exprimat dorința arzătoare de a vedea spectacolul la Moscova.

Și aici l-a rupt rău tare. Gheața era tare. Prieteni sau nu, erau împreună.

— Dar spune… De ce totuși nu l-ai otrăvit pe Vostrov?

Boris ezită doar o clipă. Pe urmă rânji.

— Pentru că sunt deștept.

Amândoi începură să râdă. Se întinseră în același timp după sticlă și se loviră cap în cap. Și hohotiră cu ușurarea isterică a oamenilor care printr-o minune au pășit peste o mină antipersonal. Ridicară paharele. Acum chiar era un toast:

— Pentru balet!

— Pentru balet!

2

În prima sa plimbare prin Moscova (Piața Roșie, Galeria Tretiakov, frunzărind mereu un ghid turistic), coregraful Evans și-a cumpărat o căciulă. Una neagră, de iepure, cu clapete și cu o stea roșie în frunte.

Se temea să nu se îmbolnăvească, să răcească din pricina climei cu care nu era obișnuit, să se îmbolnăvească și să moară.

Căciula se afla acum pe masa regizorului, așezată pe culoar. Fotoliile de catifea din sală erau acoperite cu pânză de in. Pe scenă era aprinsă lumina de serviciu. Toți aveau pungi întunecate sub ochi din pricina ei. Fetele erau nervoase. Era clar că Evans nu se uita la față. Mai bine zis, nu la aceasta în primul rând. Dar e indiferent: când știi că arăți înfiorător, asta deranjează încrederea în sine, iar fără aceasta nu ai acea sclipire din priviri, nu ai strălucirea de perlă care să zică: Eu sunt cea mai bună!

Cine să te iubească, dacă tu însăți nu crezi asta!?

Evans ieși pe scenă.

Pleșuv, cu ochelari ieftini, înalt, gârbovit. Mânecile tricoului negru sunt prea largi pentru brațe. Seamănă cu un programator, cu un inginer. Ți-l poți imagina ca pe un șofer Uber. Dar în niciun caz ca persoana care decide destinul plămadei tale în următorul sezon. O vei avea sau nu?

Aranjamentul este simplu. *Safirele* s-au pregătit pentru următoarele turnee la Londra. Acest lucru nu a fost încă rostit cu voce tare. Dar înțelege și o oaie. Ești ocupat cu *Safirele*, mergi la Londra (primești diurne și onorarii). Nu ești ocupat cu *Safirele*, nu mergi la Londra (stai acasă pe salariu, distrezi pe moscoviți și pe oaspeții capitalei ca un ofițer de serviciu, ca o salată de varză la bufet, cu *Silfidele*).

Exista și un zvon. Cum că *Safirele* or să placă personal președintelui Petrov. Înseamnă că după premieră va avea loc răsplătirea elefanților: artist al poporului, artist emerit, ordinul clasa întâia, a doua, a treia. Chiar și „iobagi“ simpli, cu titlul de lucrător emerit al culturii Federației Ruse. Ar însemna un adaos la salariu.

Trupa era nervoasă.

Evans văzuse deja câteva spectacole. Deja apreciase oamenii la lucru. Acum făcea alegerea finală. Toată lumea s-a îmbrăcat cu grijă pentru casting. Tricou fără găuri, ciorapi mai noi, pantofi mai curați. Fetele și-au pus gene. Evans mergea de-a lungul rândului. În spatele lui suita: Akim, toată direcția regizorală, secretarul de presă care vorbea câteva limbi, inclusiv arabă și chineză, propriii săi asistenți și traducătorul. Deși secretarul de presă traducea oricum, pentru că numai ea putea traduce nu numai simplu, din engleză în rusă, ci și din limbajul omenesc în cel inteligibil în teatru. În așa fel, încât amabila propoziție engleză „Ești un dansator foarte promițător“ să nu încurce pe nimeni și să nu dea victimei speranțe deșarte. Căci însemna o condamnare la moarte! Nu vei fi inclus pe liste, promiți pe mai departe!

Evans trecea liniștit pe lângă dansatori, ca pe lângă niște copaci.

Pe fețele celor din conducere era întipărită o groază liniștită, ca și cum Evans ar fi tras inelul și le-ar fi băgat grenada în mâini. Era clar că va exploda. Nu era clar unde anume. Evans nu cunoștea poiana. Acum era un elefant într-un magazin de porțelanuri. Și nici nu știa asta.

Omul nu se naște liber. El se naște cu mamă și tată. Și, după cum a subliniat pe bună dreptate John Donne, nu există om care să fie ca o insulă. Nu în Moscova, în orice caz. Toți au legături, în guvern, în afaceri și cine mai știe pe unde. În vremea sovietică, la școala de balet de la teatru învățau fiicele și nepoatele miniștrilor, ai membrilor Biroului Politic, fără să mai vorbim de atuurile celor mai mici. Școala de balet a elitei sovietice a înlocuit institutul fetelor nobile (desființat după

Revoluție) și așa a și rămas după ce Uniunea Sovietică s-a prăbușit. Baletul este etern!

Este bine să-și umfle obrajii de balet petersburghez în superioritatea lor provincială, să-și închipuie că ei sunt toți în creație, toți în artă. Să se întoarcă aici… Măcar să o luăm pe Ninocika. Piciorușele precum coarnele caprei, tălpile plate. Despre ce fel de artă poate fi vorba aici? În niciun caz de balet. Mama Ninocikăi este directoarea Galeriei Țvetaevskaia. Face parte din comitetul pentru cultură al guvernului Moscovei. Sau iată Mirra. Tatăl Mirrei este cântăreț de muzică ușoară, mai puțin cunoscut drept coproprietar al câtorva centre comerciale. Doamne ferește de cunoscuți, că e scuturat bine de ei. Sau iată Irocika. Arătoasă la înfățișare, dar grațioasă ca un cosaș dintr-un stog de fân. Tatăl Irocikăi în schimb… Dar și pe Ninocika, și pe Irocika, și chiar pe Mirra, cu coapsele ei uriașe dreptunghiulare, Evans le-a lăsat să intre în rai: a aprobat. Direcția regizorală a răsuflat la un ison. Și aici s-a rupt.

Evans s-a oprit în fața Maiei. O privire rapidă. Își smuci capul spre umăr: nu. Olga chiar îi șopti în speranța disperată: Yes! No – zise Evans. Maia deschise gura. Dar Evans deja trecuse mai departe. În spatele lui pluteau fețele de cretă ale conducerii. Pleoapa lui Akim tresări ușor.

Tatăl Maiei era Ilia Nikolaevici Svecin, șeful comitetului prezidențial.

Piotr verifică din nou luminița care urmărea călătoriile telefonului său, aruncat de Belova. Telefonul ieși din casa de pe stradela Briusov. Trecu pe Tverskaia. Făcu un drum pe Kamergherskaia. Pătrunse în teatru. Și de acolo nu mai ieși.

Seara – același lucru în direcție inversă. Balerina Dașa nu mai trecu pe la librăria Moscova. „De ce? Are deja cartea“, zâmbi ironic Piotr.

Dimineața: Stradela Briusov – teatru.

Seara: teatru – stradela Briusov.

Casă – muncă. Muncă – casă. „Uimitor, ce vesel!“. Piotr se gândi la ea pentru prima dată cu simpatie. Dacă această muncă se numea balet, în rest viața primei-balerine era la fel de plictisitoare ca și viața unui pește de acvariu.

Ce să-i spună lui Boris? Vești bune: prietena ta nu umblă nicăieri.

Vești proaste: Boris nu i-a cerut asta.

Piotr verifică telefonul Irinei. Nici un mesaj, nici un apel pierdut. Sună, așteptând, ca de obicei, să audă cum îl trimite la poșta electronică. Însă iată ceva nou. „Abonatul este temporar indisponibil“.

Irina închisese telefonul.

4

— Dașa, salut!

— Salut!

Acum mergea pe coridoarele Bolșoiului ca pe al ei. În fine, aproape ca pe al ei.

Al tău este acela cu care ai învățat împreună la școală. Împreună ai venit la trupă. În acest sens ea este „a ei“, cu totul „a ei“, în acest teatru, nu va fi niciodată. Și totuși:

— Salut! Felicitări, Dașa! A mers bine.

— Mulțumesc!

— Salut!

— Ai repetiție diseară, Dașa?

— Nu, dansez.

— Oh, exact. Mult noroc!

— Mulțumesc!

— Salut!

De data aceasta spectacolul a fost al ei. Nu al ei în locul Veronikăi. Al ei pentru că a venit rândul ei să danseze. Planificat demult. Prin aceasta îi era drag Dașei.

Nu le mai purta pică băieților care au refuzat să danseze cu ea în ziua debutului ei la Moscova. I-a înțeles. Teatrul este un sat mic. Toți se știu unii pe alții din timpul școlii.

Surprizele și noii veniți aduc pe necuratul. E un fapt. Sprijinul trebuie meritat. Să devină al tău. Însă acum totul este altfel. Acum ea este o parte a trupei. O parte a unui întreg.

Se salută cu ea. Este felicitată pentru debut. Îi doresc succes înainte de spectacol. E un mare pas înainte. Cât de repede l-a făcut.

Încă zâmbind, Dașa intră în cabina de machiaj, unde croitoresele deja îi pregăteau fusta de balerină. Și încremeni. Îi pregătiseră fusta. Un manechin fără cap și fără mâini stătea pe un picior de fier. Tulul roz și aspru se înfoia pe el. Pe tot corsetul

ieșeau afară, atârnau fire, ca și cum pe fustă ar fi încolțit rădăcini în exterior. Strasurile erau tăiate de pe corset.

De data aceasta totul a mers mai ușor. Fără dureri în plămâni. Fără sentimentul că inima va rupe coșul pieptului. Fără înnegurarea în ochi. Se părea că inima bate în gât. Neplăcut. Dar nimic mai mult.

Dașa ar fi vrut să trântească ușa, în așa fel ca varul să cadă de pe tavan. Dar o închise cu grijă. Lasă să vadă că pe ea n-o capeți așa de ușor.

Se îndreptă spre biroul directorului de balet. Akim era la locul lui. Dașa văzu că pe masă se află listele artiștilor la repetiția *Safirelor*. Akim le acoperi imediat cu un dosar.

— Dașa! Salut!

Se ridică în întâmpinarea ei.

— Bună ziua!

Privi spre sprâncenele ei. Maniera asta prostească de a nu privi în ochi. Dașa se mișcă în așa fel, încât să-i prindă privirea – o prinse, iar ochii cenușii se retraseră speriați. Alergau. Privirea lui atârna din nou undeva deasupra frunții. Pleoapa lui Akim tresărea fin. Însă gura zâmbea:

— Gata de spectacol?

Sună telefonul. Akim se uită cine e. Întinse mâna spre receptor.

— Nu, răspunse ea. Și ce dacă? Gata sau ce?

Mâna se opri. Uitase de telefon.

— De ce așa?

Akim se uită pentru o clipă în ochii ei și imediat apoi în frunte.

— Nu am tutu.

— Da, da, scuze, am dat comandă. Doar știi. Numai că *Feea muntelui* se mișcă greu – atelierul nu a avut timp. Dar la următoarea livrare totul va fi bine. Cum e tutuul Veronikăi? Ai evoluat cu ea, nu? E normal? Ți-e comodă?

— Da, a fost normală. Dar acum i-au tăiat nestematele, explică Dașa.

— În ce sens?

— Din corsetul din față. Strasurile, arătă Dașa pe ea.

Acum nu mai sunt.

Cea de-a doua pleoapă a lui Akim tresări și ea. Telefonul zbârnâi din nou.

— Și ce sunt acolo?

— Fire.

— Nu se poate. Nu le-ai încurcat?

— Nu.

Dacă ar fi plâns în hohote, poate că nici nu ar fi crezut-o. Dar ea se ținea calmă și serioasă. Vorbea fără țipete și hohote. Cu o ușoară uimire. De aceea Akim trânti telefonul și, fără să aștepte un răspuns, răcni:

— Olia!!!

Directoarea de balet, oprindu-și în gât ceea ce intenționase să zică, sună ea.

— Costumierele! răcni Akim. Care deservesc garderoba soliștilor!!! Toate! La mine!!! Imediat!!!

Și trânti telefonul pe masă.

— Liniștește-te, Dașa! Probabil că au scos strasurile ca să le treacă pe costumul tău nou. Pur și simplu atelierele la noi sunt mari, e multă muncă. Cineva a spus cuiva greșit. Nu a trimis unde trebuie. Nu a înțeles cum trebuie. A încurcat data. Se

întâmplă. O încurcătură ușoară la comunicare. Nimic altceva, zise el.

A spus și nici nu a vrut să se gândească de ce l-a sunat Olga.

5

Procesiunea lor, de o expresivitate plastică, ar face onoare oricărui balet. Larg, curgător și, în același timp, stângaci, ca un stârc, Dașa pășea în pas măsurat. Cu umărul ascuțit tăia aerul Akim – din obișnuință, înrădăcinată în trupul său. Alerga pe coridor cu mersul hanului Ghirai din baletul *Fântâna din Bahcisarai* (rolul său de succes). Ca niște găini speriate se agitau costumierele. Încheia tabunul Olga, răpăind cu tocurile rafale de mitralieră. Trecătorii, care se nimereau pe coridor, se lipeau de perete, cedând trecerea.

La ușa cabinei de machiaj se opri Akim. O mantie imaginară cu aripa lăsată moale la spate.

— Nu-i închis, zise Dașa.

Iar Akim împinse ușa.

Olga întinse gâtul deasupra costumierelor aplecate.

Tot ea spuse prima:

— Nu am înțeles. Care tutu?

Corsetul de culoarea vinului de Burgundia, tulul roz, tutuul Feei îmbrăcau un manechin, corset stropit inocent cu scântei de rubine, de safire, dar în primul rând de briliante, care au făcut celebre produsele Swarovski în toate atelierele de cusut din

lume. Privirile costumierelor, încă neînmuiate cu totul de groaza trăită, străluciră drept răspuns.

— Dar am văzut exact, nu erau pietre prețioase, spuse Dașa.

Akim o credea. Se apropie de manechin și desfăcu cârligele de pe corset. Se întoarse. Pe căptușeală era scris cu cerneală violet: Veronika Viit. Se vedeau cusăturile grosiere, dar precise, care înțepau corsetul în talie. Tutuul Veronikăi cusut demult pentru altă balerină. Pentru Dașa.

La vederea acestor cusături, Dașa își aminti degetele gâdilitoare ale croitoresei, înțepăturile accidentale ale acului grăbit („Vai, scuzați“), liniștea sa înainte de acea ieșire – de parcă privești totul de sub apă. Nu e nicio greșeală. Același tutu.

Akim se întoarse către Dașa.

— Dar nu erau pietre, repetă ea confuză.

Costumierele se uitau la Akim.

— E-n regulă, zise el. De bună seamă că ai văzut un alt tutu. Poate ai încurcat ușa. Ai greșit cabinele. Totuși, pentru tine teatrul e nou.

— Probabil am greșit ușa, repetă ea.

— Nu-i nimic. Nu te agita. Astăzi ai spectacol. Liniștește-te! Pregătește-te! Succes!

Akim ieși.

— Te cheamă la biroul Comisiei prezidențiale, îi șopti Olga la ureche.

Dașa nu auzi asta. Glasul cuiva din spatele ei fluieră: „Isterică!“ Ea se întoarse, dar numai costumierele pășeau mărunt pe coridor.

6

Ritocika era cea mai tânără dintre costumiere. Ca pe toți de aici, din ateliere, o înaripa gândul că „lucrez în teatru“. Un șurub mic al teatrului, dar totuși teatru! Munca era grea din punct de vedere fizic. Ziua de muncă se termina noaptea. Totuși, mergea la lucru în centrul Moscovei, la teatru – nu e același lucru cu teleportarea la vreun atelier din blocurile noi. Apoi costumele. Elegante, cu paiete. Egiptene, grecești, crinoline, camisole, tutu, tutu, tutu. Nu, ăsta nu e deloc același lucru cu usturimea din ochi la plicticoasa scurtare a pantalonilor, la schimbarea căptușelii la palton sau lărgirea fustei. Ritocikăi îi plăcea și să lucreze cu artiștii: parcă ai reîmbrăca niște păpuși mari. În această muncă exista o anume magie.

Nu voia să-și piardă acest loc de muncă. Ritocika își șterse ochii roșii, își suflă nasul într-o batistă de hârtie pe care i-a întins-o Veronica – atât de drăguță!

— Păi, ascultă! Nu s-a întâmplat nimic rău, o asigură pe Ritocika.

O bătu pe umăr.

— Da… Akim țipa așa…

— Cine să știe că va veni așa devreme în ziua spectacolului ei – de data aceasta Veronika însăși împărtășea pe deplin sentimentul, cu care rostise: Ce rușine!

Costumiera sufla greu și își sufla nasul.

— Nimeni nu a avut în vedere nimic rău, continua cu glas binevoitor să convingă Veronika.

Ea simțea însă cum i se adună un ghem în stomac.

— Dacă vrei, să vorbesc chiar eu cu ea?

Ritocika flutură din cap ca un cal.

— Nu-i nevoie, zise pe nas. Mai bine să înceapă să creadă ea.

Veronika se grăbi să fie de acord:

— Bine… Cât de repede ai făcut-o! Coși cu o asemenea viteză!

— E pistolul aici, de aia, explică pe nas Ritocika.

— Pistolul?

Veronika trecu bucuroasă discuția pe o tema nepericuloasă.

— Pui pietrele și pic-pic-pic cu pistolul de lipit.

— Până unde a ajuns progresul, se extazie Veronika. Bravo! Ai reușit perfect, că Belova alerga pe coridoare și striga entuziastă. Apoi viteza de lucru! Uluitor!

— Da, când îmbraci un întreg corp de balet, trebuie.

— Poftim! Exact ce spuneam. Ea nu ar fi observat deloc. În general, nimeni nu ar fi observat nimic. Ce rapidă ești. Pur și simplu nu mi-am dat seama că ea a venit popâc în cabină așa de devreme.

Gândea despre Belova: „Aha. Se închipuie că este atât de inspirată… să intre în personaj… să aibă dorința unui contact spiritual cu publicul, oauuu!“ Dar nu merita să dezvolți aceste gânduri în fața costumierei – docilitatea Ritocikăi se baza pe credința entuziastă în acești preoți ai artei pure, pe sufletul preaplin de zborul baletului rus.

— Nu-ți face griji! Ea a uitat deja. Ce deosebire e pentru ea? Acum tutuul e-n ordine… Hai, suflă-ți nasul! M-ai ajutat ca un adevărat prieten.

Veronika îi întinse încă un șervețel. Iar Ritocika, zâmbind printre lacrimi, își îngropă fața cu recunoștință în batistuța de hârtie, care mirosea a parfum de balerină. Apoi acoperi micul plic roz, pe care Veronika îl așeză delicat și parcă din

întâmplare pe masa de toaletă și cu unghia stacojie îl împinse spre costumieră.

După ce o conduse pe Ritocika afară, Veronika făcu numărul lui Ghennadi.

— Bine, dar repede! o invită el.

Veronika sîsîi ca un șarpe:

— Ai putea crede că ai acolo un consiliu al unei companii petroliere, iar nu un căcăcios de comitet de cultură.

Ghennadi nu-i căuta în coarne, dar nici ea nu rămânea datoare. Tot ce era în relație cu vreun președinte al consiliului directorilor companiei petroliere ar fi trebuit să înghită liniștită, („crescând înăuntru un cancer“, cum adăuga Ghennadi), ea îi trântea direct. Trebuia să admită că aceasta mai degrabă ajuta relațiilor decât deranja.

— Da, un căcăcios de comitet de cultură, aprobă el cinic.

— Avem probleme, spuse ea, simțind cum în stomac i se răsucește un cocoloș.

Asculta cum el o încredința că totul e sub control.

Ridică glasul:

— La tine e totul sub control!

— Și la tine! răspunse el la fel.

7

„Așa“, își spuse Piotr. „Găuri în acțiunile de investigații.“ Și nu că-s găuri – voluntarii își cunoșteau treaba. Numai că, pur și

simplu, sarcina lor era alta: să găsească pe copil. Și au dat deoparte ceea ce nu dădea răspuns la această sarcină. Pe filmările video voluntarii au căutat o fată și un băiețel, nu s-au uitat atent la solitari. Asta o dată. Au găsit video cu copilașul pe balcon și nu au mai căutat altceva. Asta a doua oară. Din fericire, aproape toți cei cu videocamerele, care au prins imagini cu teatrul, erau privați: de la hoteluri, de la magazine, de la birouri. Infanteria lor – gardieni în uniforme – nu au raportat poliției, ci propriului serviciu de securitate sau, la drept vorbind, propriilor lor capete. Înțelegerea reciprocă este garantată.

Și Piotr l-a primit. Așa este treaba lor. Unul singur în câmp nu e militar. Astăzi tu mă ajuți pe mine, iar poimâine poate că te scuipă afară de la lucru – și unde o să mergi atunci? De exemplu, la mine. În această afacere se păstrează „ai tăi“.

Pe ai săi nu i-a dus cu preșul. Captura a ieșit bogată. De la unitățile flash și discurile întinse pe masă Piotr a simțit destul nisip în ochi. Câte ore de înregistrări nu au fost aici, dacă se adună totul?

Se uită la harta cartierului, pe care au marcat unde erau camerele, ce unghi de vedere au luat.

Să începem cu favoritele. Apoi, dacă nu ne merge, vom ajunge și la paturile parșive. Aranjă repede flashurile și discurile în ordinea priorității. Și începu să privească.

Teatrul chiar arăta ca un tort de biscuiți imens, ronțăit peste tot de tot felul de vietăți. Oamenii intrau și ieșeau. Mașinile se apropiau, dându-se îndărăt. Privind cum se descarcă decorul, Piotr își închipui pentru o clipă: dacă Irina sărea în camion, el nu ar fi văzut-o. Dar imediat își alungă acest gând. Imposibil. Muncitorii ar fi reacționat: prin întoarcerea capului, prin

poticnirea în muncă. Însă pe peliculă ei lucrau cu precizia măsurată a furnicilor – toate mișcările erau conform cu munca, perfecțiunea rutinei.

Oamenii mergeau încoace și încolo. Mașinile plecau.

Oamenii intrau și ieșeau. Intrau și ieșeau.

Iar când Piotr simți deja că, de la jocul negru-cenușiu, ochii urcă spre frunte, ridică mâinile ca să maseze globii oculari uscați și o văzu.

Apăsă zoom. Se convinse. Ea era.

Irina ieși din intrarea de serviciu. Singură. Piotr cronometră timpul. Kostea va fi pe balcon peste aproape o oră.

Iar, până atunci, evident, avea de-a face cu securitatea unui atelier de butaforie.

„Iar ea știe cum este construit teatrul“ – îi veni în minte. „Sau să ducă pe copil la elefanți și papagali?“ i-a șoptit balerina. „Dar atunci unde s-a dus bona?“

Pe ecran Irina pășea pe margine trotuarului, flutura din mână – un gest internațional către conducătorii auto. Alături frână o mașină. Irina se apleca pe geam. Câteva secunde. Au convenit asupra rutei și traseului. Se urcă în mașină. Piotr observă inelele care se întrepătrundeau pe bara de protecție – recunoscu marca Audi, șase. Solidă. Cel mai probabil, șoferul este și proprietarul mașinii. Nu e șofer angajat. Cei care merg cu șofer preferă faetoanele mai spațioase: un opt, de exemplu (și se prefac că nu știu că șoferul îi hârbuiește mașina cât timp bossul e la birou). Dar poate că ăsta e șoferul soției sau al prietenei?

De ce s-o hârbuiești dacă ai avea destui bani pentru un Audi șase? îl întrebă pe șofer. Apăsă pe buton. Oh, parbrizul străluci!

Sau l-ai cumpărat ca să te umfli în pene, depășindu-ți salariul, doar ca să-ți uimești colegii, să-i sugerezi șefului că meriți mărirea de salariu. Însă deocamdată trebuie să plătești prea mult credit. Și ce dacă?

Dreptunghiul alb al plăcuței de înmatriculare strălucea. Nu vreau să aibă noroi chiar pe aceasta. Mașina a fost spălată de curând: la Moscova nu ar fi plecat atât de curată. Piotr îi trimise mental o rază verde de iubire șoferului atât de îngrijit. Apăsă pe zoom.

— Norocul meu azi, zise Piotr cu voce tare și își notă numărul.

Surâse în zeflemea. Formă numărul de la Piter al tatălui.

— Salut! Dacă vrei, îți voi spune ce visează să audă orice tată:

— Că voi avea nepoți?

Însă tatăl făcu imediat o pauză – a simțit că e lipsit de tact.

— O glumă, ai?

— Ai dreptate.

— Îu! Ai înțeles la bătrânețe? Tatăl are întotdeauna dreptate. Unde am dreptate de data asta?

— Pe curând! nu-și mai pierdu vremea Piotr.

…Și trei: aproape orice bază de date din Moscova se poate cumpăra. Bunăoară, baza de date a proprietarilor mijloacelor de transport înregistrate. Din câteva lovituri de degete pe taste Piotr ajunse la proprietarul de Audi, la anul său de naștere, la datele de pașaport, la permisul de conducere, la adresă, numărul de telefon, practic la sufletul și inima lui.

Îl chema Stepan Andreevici Bobrov, avea douăzeci și opt de ani.

8

Becurile erau lipite pe marginea oglinzii în așa fel încât să ți se pară că tu ești actrița care se machiază înaintea spectacolului. Iar nu o mătușică într-un salon de coafură.

De-ar fi avut ochelari, Vera i-ar fi scos. Astfel însă totul se vedea în amănunte, care, de obicei, o lăsau pe Vera indiferentă, dar acum nu o bucurau. Pudra, care îi acoperea crețurile din apropierea ochilor! La buze au început să apară din nou „nucile“ (ar fi trebuit să fixeze botox).

Făceau evidențierea părului, cum se exprima Sonia, „în aer“. De aceea părul Verei ieșea în toate direcțiile ca niște țurțuri lipicioși. Aminteau de acele fotografii cu păsări, care își dau duhul din cauza scurgerilor de petrol. Chimonoul alb de firmă, cu care erau îmbrăcate clientele în salon, arăta ca un halat de spital. Vera decise să se uite într-o revistă, nu în oglindă.

Revista era veche – o cronică mondenă privitoare la festivalul de film „Kinotavr“, care avusese loc în iunie. Vera examina cu interes pe cele pe care le-ar fi putut numi „de o seamă“ cu ea. Se uita apoi cu invidie la cele care erau însoțite de soți cu o vârstă similară. De dragul adevărului, să spunem că aproape nu existau din acestea. Două-trei perechi. Sau se poate socoti că aceasta e deja mult? Vera studia fotografiile. Ea ținea de soțiile de prima mână: de cele care nu s-au schimbat totalmente și, uitându-se la cele de aceeași vârstă, încerca un sentiment de apartenență la un că… pardon, se corecta ea, la o companie glorioasă. Ca și soldații napoleonieni care au trecut peste Austerlitz, poate chiar peste Borodino, dar nu au ajuns încă la Waterloo. Vera apropie revista de ochi. Oare se poate

înțelege după poze, după priviri, după limbajul gesturilor, dacă soții dorm împreună sau nu? se întrebă ea.

„Eu cu Boris la foto suntem, probabil, super.“ Și care-i treaba?

Pe a doua pagină era fotografia regizorului Bondarciuk alături de tânăra preafrumoasă „Paulina“, citi Vera. Cu ce nu era bună soția? se miră ea cu răutate de schimbările din viața personală a regizorului și aruncă revista pe măsuță.

Între timp, Sonia a venit din nou la ea. A început să pipăie firele de păr uscate. Sonia purta titlul de „foarfeca de argint a Moscovei“. Vera nu era dintre acelea care bate din picioare în fața unui coafor-bărbat doar pentru faptul că acesta are ouă, având credința obtuză că „femeia e femeie întotdeauna“, de aceea nu va tunde bine niciodată.

Iată, bărbații te trădează cu ușurință.

Femeile însă îți dau, de obicei, o mână de ajutor.

Dacă, firește, înainte de asta nu ți-au dat un picior.

— Excelent! o lăudă Sonia. Hai să ne spălăm!

Lentilele trebuiră scoase, fiindcă Sonia a așezat pe măsuță un balon cu lac – aerosolul este contraindicat pentru lentile. Sonia își răsuci părul pe o perie rotundă, îl suflă cu un curent fierbinte de la föhn și eliberă nori parfumați de lac.

Când Vera își puse lentilele și se uită din nou în oglindă, îi plăcu ceea ce văzu. Nu, Vera nu se hrănea cu speranțe stupide: dacă soțul tău s-a săturat să se culce cu tine, nicio coafură nu te va salva. Este un fapt.

Ea însăși nu putea spune de ce s-a tuns și și-a vopsit părul.

Dar îi era mai bine. Mai ușor. Ca și cum, împreună cu buclele umede, Sonia reușea să mături lucrurile mici și urâte. Săltă capacul găleții de gunoi, care înghițea măruntele nemulțumiri.

Acum Vera vedea ținta. Acum era gata să lupte.

9

Erau trei la masă: Vera, Boris și Viktor. Starea de spirit a Verei era minunată. Se uita pe deasupra paharelor, pe deasupra vazei cu flori, la soț, la fiu. Știa că ochii ei strălucesc, ea toată strălucește.

Familia se adună o dată pe săptămână să cineze la masă. Asta în ciuda oricăror întâlniri, a ședințelor, a comitetelor, a călătoriilor. „Și chiar a muierilor." Boris i-a făgăduit acest lucru. Și își ține făgăduiala până acum. Chiar și acum. Vera a înțeles deodată un lucru: acesta e un semn bun. Chiar acum.

Chiar și Viktor e la Moscova: ce surpriză plăcută!

A patra farfurie stătea neatinsă. Furculițele își țineau dinții în sus. Cuțitele de argint străluceau cu un aer nobil.

— Ai clasă, mamă! zise Viktor. Să cad jos, nu alta.

Vera zâmbi:

— Ești un adevărat cavaler.

Boris ridică privirea. Vera văzu cum se agita panicat în privința ei: ce s-a schimbat? Ce e nou? Rochia? Cerceii? Eșarfa? Săgeata diamantată pe care i-o prinsese? Stătu câteva secunde în căutarea unei ieșiri și…

— Îți vine culoarea, remarcă el destul de abstract. Replica asta merge în orice împrejurare.

— Mulțumesc, străluci de bucurie Vera.

Se gândi: „Descurcăreț, șmecherul“. O tighelește numai puțin. Însă când Viktor e alături, ea se simțea invulnerabilă.

Intră Ania.

— Îmi pare rău! Am întârziat.

— Ai întârziat mai mult decât crezi. Noi deja am mâncat tot, glumi Boris.

Ania se uită posacă la tată. Nu răspunse. Tatăl își curmă vorba, se prefăcu că nu observă. Ania dădu ocol mesei. Un pas-sincopă, un pas-sincopă, ascultă Vera. Ca de obicei, pentru o clipă, acest lucru îi întunecă starea de spirit. Nu, se încredință ea, se aude doar dacă știi. În încălțămintea specială nu se aude că Ania șchiopătează. Nu se vede că un picior este mai scurt decât celălalt.

Trecând în spatele scaunului mamei, Ania o atinse în treacăt pe umăr. Inima Verei se cufundă în tandrețe. Reuși să prindă, să mângâie mâna fiicei. Ania se așeză.

Acum Vera se simțea pur și simplu tare. Solidă, ca femela unei gorile de munte – o stâncă puternică și grea. „Copiii sunt pentru mine. Au fost, sunt, vor fi. Mereu pentru mine.“

Ania desfăcu șervețelul. În acest moment apăru în ușă Tursun și toți patru uitară cu plăcere de toate – au tras pe nas o aromă invizibilă. Tursun gătea la el încă pe când locuiau la Piter, s-a mutat împreună cu ei, împreună cu ei locuia și se poate spune deja... – se poate, se poate, recunoștea Vera cu îndrăzneală – a început să îmbătrânească împreună cu ei.

— Gâsca, spuse Tursun cu accentul ei kazah. Așeză farfuria cu gâscă pe masă.

10

Listele participanților la repetițiile de mâine ale *Safirelor* au fost puse de seara. Așa că toți cei norocoși au avut timp să se bucure. Iar cine nu, să pretindă că e mai bine să stea pe timpul verii la Moscova și să perfecționeze *Giselle* și *Silfidele*.

Maia se uită cu atenție la hârtiile printate. Nu era o surpriză că partea principală aparținea Belovei. Însă Maiei nici nu-i trebuia partea principală!

Chiar și de un solo nu avea nevoie. Iată de ce se spetea ea – de prima linie a coardei. Numai de asta. Poate să nici nu fie în centru: unele se tensionează pentru locurile centrale. La margine îi era destul. Prima linie a coardei, fie și la margine, dar prima! și o atitudine bună.

Asta este cel mai ofensator. Atitudinea.

Lumea fierbea în jurul listelor. Se apropiau, se împrăștiau – cu o rană în suflet și cu un sentiment jubilant: „m-au ales!“ Pe Evans nu-l numeau geniu. Asta se subînțelegea. Însă alta era problema.

Evans nu știa nimic despre trupa principală. Cine cu cine s-a supărat, cine cu cine se culcă, cine este încăpățânat și cine se poartă inteligent. Cine ce tată are, ce soț, ce amant. Cine ce carieră a făcut. Cine este cine conform baremului tarifar. Și care nici măcar nu-și reprezenta exact care câți ani are. Pe cine poți scuipa și de la cine va zbura scuipatul înapoi.

Evans era la fel de tabula rasa ca și un marțian, care a aterizat ieri pe pământ.

Aceasta transforma listele din hârtii administrative în table divine.

Uite cât prețuiești tu însuți, tu însăți.

Și toți înțelegeau acest lucru.

Și tocmai aceasta este cel mai umilitor. Pentru că ea nu este mai rea decât altele!

E o verificare, ghici deodată Maia. Firește. Pur și simplu te verifică. Vrei – demonstrează. Coregrafilor nu le plac scâncetele. Ei așteaptă de la dansatori ceea ce se așteaptă de la tovarășii unei grupe de alpiniști care urcă pe Everest. Putere perseverentă, răbdare, curaj. „Îi voi arăta caracterul“, se însufleți Maia; ea considera cu inocență un caracter puternic obișnuința ei de a primi întotdeauna cele dorite: pantofi Manolo, rochie Luis Vuitton sau poșetă Chanel (ceea ce era firesc pentru o fată care zbura împreună cu mama ei la cumpărături în Paris, cu un avion personal).

Maia găsi după sunet locul unde repetau *Safirele*. Dincolo de ușă se zgâlțâia și se clătina totul, ca și cum lucra acolo un transportor pentru producerea de oale emailate: ceva merge, se macină, cade, zornăie.

Strecurându-se prin ușă în norul clănțănind-bubuind, sub privirea mirată a Verei Markovna (aceasta știa că Maia nu e pe listă, dar nu risca să sporovăiască), Maia trecu în liniște, se așeză. Pianul era închis. Playerul se afla la picioarele concertmaistrului. Aceasta doar apăsa pe buton. Judecând după faptul că Evans nu o corecta, concertmaistrul, obișnuită cu muzica melodioasă și clară a baletelor clasice, nu se orienta rău în această cacofonie. Numai pe fața ei se vedea atenția nervoasă – să nu se piardă în ciocănituri și bubuituri. Fără să se întrerupă, ea îi urmărea pe dansatorii din centrul sălii. Toți priveau la ei. Corpul de balet ședea în poza de banderlogi. Maia se sprijini în coate.

Evans arăta duetul cu Belova. Slavik, partenerul ei, stătea la distanță complet nemișcat. Numai picături mari de transpirație i se prelingeau încet în tăietura costumului: el abia ce demonstrase bucata pe care o învăța.

Belova, îmbrăcată într-un costum negru și un tricou tot negru, amintea ușor de un furtun de grădină: lung, subțire și neted pe toată lungimea. Evans, într-un tricou larg și pantaloni lăsați la fund și la genunchi, se mișca neașteptat de rapid, cu precizie și grație. O apuca pe Belova de încheieturi și imediat îi dădea drumul, o împingea cu palma în spate, în așa fel încât din Belova săreau stropi de transpirație, fiind aruncată în sus. O prindea în zbor, iar ea își înfășura mâinile și picioarele, ca un șarpe boa care rupe coastele victimei.

Când detunăturile și zdroncăniturile amuțiră, liniștea umplu plăcut urechile. Duetul se încheiase. Belova sufla istovit: pântecele i se ridica și prăbușea ca o cupolă. La subsuori, pe spinare, pe piept, sub genunchi avea pete întunecate cu margine de sare. Cu o figură mulțumită, Evans o bătu pe Belova pe spatele ud. Apoi imediat își trase mâna înapoi speriat: valul MeToo măturase de puțin timp, smulgând și trăgând din profesie mai mulți coregrafi. Cum să mai înțelegi aici unde e o laudă normală, puțin grosieră a violonistului pentru instrumentul său, și unde e deja sex? În general, cum să le mai lauzi acum? Însă Belova, gâfâind, încuviință din cap către el: totul e normal. Îl bătu pe umăr drept răspuns: mulțumesc. Începu să-și șteargă fața, pieptul, gâtul cu un prosop.

— Corp de balet! Să ne mișcăm! Nu stăm! strigă Vera Markovna.

Corpul de balet ieși în centrul sălii. Toți încercară să-și amintească cine și unde să stea. Vera Markovna sărea printre ei

ca un câine de păstor, împingându-i și îmbrâncindu-i, ajutând memoria lor în suferință. Avea o memorie uimitoare: la o singură explicație a lui Evans, Vera Markovna își amintea toată configurația pentru șaisprezece oameni. Degeaba se zice că „dansurile sunt rahat, sunt ceea ce e frumos – cum adică?“ (acesta era verdictul ei în gând).

Maia trecu înaintea Liudei, era în prima linie, dar nu devenind impertinentă – la o margine. Vera Markovna deschise gura – și o închise. Trecu repede pe lângă. „Oh“, se băgă, se izbi Iana: însă locul era ocupat. Maia privi pe lângă ea. Ai putea crede că Evans își amintește de nu știu care Iana acolo, dar el singur a uitat unde și pe cine a repartizat. În corpul de balet. Uimită, Iana nu știa dacă să se așeze acolo, dacă să părăsească sala sau să-și facă harakiri. Se așeză acolo.

— Sunt gata, zise Vera Markovna lui Evans.

Se înțelegeau deja fără traducător. Coregraful se ridică într-o poziție – îl repetară imediat șaisprezece reflecții în sală. Încă șaptesprezece – în oglindă. Concertmaistrul apăsă pe buton. Bum!... Dar Evans întrerupse brusc dansul, vorbi, apăsă butonul pe player, bubuitul încetă imediat.

Propriu-zis, Vera Markovna, care nu cunoștea engleza, a prins un singur cuvânt: moment. Dar a înțeles prea bine sensul: ce naiba! Se întoarse, examinându-și cu o privire feroce turma: cine a deranjat?

Evans se apropie de Maia.

Ea încă mai spera că o va pune de la margine chiar în centru.

— Vă țin minte, zise el.

Corpul de balet abia își ținea suflarea. Cu marginea ochiului Maia vedea doar mutrișoara de vulpiță a Liudei, dar înțelese că

tuturor le strălucesc ochii de bucurie răutăcioasă.

— Eu nu v-am așezat aici.

— Dar pot… Dacă nu aici, atunci…

Maia vorbea liber pe englezește. Dacă o dă afară astăzi, atunci asta e definitiv.

— Pot în oricare alt loc, gemu ea.

Iar asta îl înfurie pe Evans definitiv:

— It’s amazing!

Nimeni și niciodată nu spunea *amazing* în sensul de *amazing*.

Maia era gata să-și dea duhul. Evans vorbi deosebit de liniștit și încet.

— Vă apreciez zelul. Apreciez acțiunile dumneavoastră ca un compliment baletului meu. Dar vă rog să-mi faceți o favoare și să luați în calcul modestele mele dorințe, bine?

„Am făcut-o de oaie“, se gândi Maia. Ar fi plecat, dar în spate zumzăia un chicot. Acum nu putea să renunțe.

— O voi dansa bine! se încăpățână.

Și chiar rosti jalnica rugăminte:

— Dați-mi o șansă.

Evans era atât de furios, că toate pedepsele cumplite MeToo i s-au scurs din memorie. O apucă de mână, o scoase din linie și o puse deoparte.

— Succes! Mulțumesc!

Apoi făcu din mână către Iana – îi arătă locul: aici. Aceasta se repezi ca un cățeluș care a fost iertat – i s-a întredeschis ușa mașinii după ce au făcut „plinul“. „Satură-te acum“, se gândi Maia în urma ei. Evans uită imediat de existența Maiei. Chiar și Iana uită. Dar Maia nu.

11

Piotr l-a găsit pe Stepan Bobrov repede pe Facebook. Fluxul de informații desfășura viața ideală a unui manager din Moscova al cărui salariu permite odihna în Maldive și Sardinia. Aproape ideală: pe nici una din imagini nu existau preafrumoase însoțitoare.

Piotr îi studie fața – regulată, dar neinteresantă. Era ceva neorânduit: toate trăsăturile voiau chinuitor să se strângă cumva, să se concentreze. Se vedea că Bobrov însuși înțelegea acest lucru: făcea clar abuz de bronz, ca într-o speranță deșartă că soarele sau aparatul de raze ultraviolete va bronza ceea ce natura nu făcuse decât pe jumătate.

Piotr îl recunoscu imediat în foaierul centrului de afaceri… Și figura era aceeași – prost alcătuită, plăpândă. Paltonul, cizmele, costumul arătau pe Bobrov ca fiind de împrumut. Stăteau incredibil de prost pe el. Nu puteau nicidecum să încropească ceea ce se cheamă o siluetă. „Însă lucrurile de pe el sunt scumpe“, se gândi Piotr.

Strigă:

— Bobrov! Stepan!

Dacă i-ar fi zis „domnule“ nu s-ar fi întors.

Trupul lui Bobrov se încordă imediat. Și îi apăru o scânteie în ochi…

Lui Bobrov i se întâmplase să răspundă la „câteva întrebări“, iar întrebările nu erau legate de vreme, înțelese Piotr. Trebuie să decojești puțin banana pe bază polițienească, își spuse el. Pentru orice eventualitate.

Dar Bobrov spuse cu amabilitate:

— Ne așezăm puțin? propuse.

Aruncă înapoi poalele sacoului său ca un pianist așezat la instrument.

„Nu vrea ca fundul să fie încrețit. Are muncă sedentară, de birou“, calculă Piotr.

Stepan Bobrov dădea impresia că e sarea pământului – exemplar, „clasa de mijloc“. O funcție de birou într-o companie puternică, un costum decent, un Audi nou – decent, dar, pe potriva salariului, istoricul creditelor este impecabil. Bobrov s-a opus întrebărilor, a demonstrat dorința de a ajuta. Dar cu cât arăta mai decent, cu atât mai puțin îi plăcea lui Peter.

— Nu, nu am văzut, îmi pare rău! răspunse Bobrov.

Fără să obiecteze, Piotr scoase fotografia Irinei de pe ecran. Experiența îi sugera că trebuie să interogheze astfel de rechini, lovindu-i direct în față.

— Ciudat. Atunci înseamnă că tu conduci orb? se interesă Piotr.

— Nu înțeleg.

— A intrat în mașina ta lângă teatru.

Arătă o imprimare granulată, dar distinctă, de pe cameră.Marcă timpul din colț.

— Și ce dacă?

— Am fost doar surprins. Fata s-a așezat lângă tine, dar tu nu ai văzut.

Bobrov își așeză mâinile pe burtă – vorbea măsurat, era încrezător în sine:

— De multe ori iau oameni cu mine. Cu totul străini. De ce să nu ajut? Dacă așa scrie la dumneavoastră, înseamnă că am luat-o. Nu pot să mi-i amintesc pe toți.

— Deci, mai faci câte-un gheșeft? se prefăcu mirat Piotr. De ce așa? Nu îți ajunge salariul?

— Trebuie să răspund? După părerea mea, m-ați întrebat, v-am ajutat, trecu la atac Bobrov. Dar nu să vă ascult aiurelile prostești… Ajut uneori pe necunoscuți, da. Nu pentru bani. Dacă îmi sunt în drum, îi iau.

— Înțeleg. Don Quijote.

— Dacă nu înțelegeți, treaba dumneavoastră!

Dar nu se grăbi să se ridice de pe canapea. „Da“, înțelese Piotr. Dacă Bobrov este cine se pretinde a fi (adică un manager cu situație medie și cu avânturi donquijotești), și-ar fi ridicat de mult fundul de pe canapea și ar fi luat-o repejor spre ieșire cu un aer de inocență jignită. Dar nu se ridica. Nu. Voia să afle ce cunoaște Piotr de cealaltă parte a tunelului.

„Da, te văd eu că ești un potlogar“, îl studie Piotr. Acum nu se mai îndoia că Stepan Bobrov este de căutat în baza de date ale Poliției.

— Da, aveți dreptate, îi dădu mâna prin surprindere. Firește că nu-i poți ține minte pe toți. Scuzați! Mulțumesc!

Surprinse uimirea pe fața lui Bobrov: asta-i tot? Și, deși ar fi fost interesant să vadă dacă Bobrov a apucat telefonul sau măcar cu ce mutră se uită în urma lui, Piotr nu se întoarse. Împinse ușa de sticlă și ieși.

12

Maia aștepta în coridor sfârșitul nenorocitei de repetiții. Ședea pe podea, simțea cum i se transmite vibrația muzicii *Safirelor* și își tivea pantofii – ce poate fi mai natural? Nimeni nu s-ar fi gândit că stă și așteaptă.

Încă nu este totul pierdut dacă îl interceptează pe Evans la ieșire. Când va ieși și va da la o parte toată turma. Coregrafii ies întotdeauna ultimii. Ea era gata chiar să se plesnească peste șolduri – și ce? Lasă să vadă: artistă rusoaică, temperament rus.

Poate o va face.

Bubuitul și zăngănitul de după ușă au încetat, vibrația de sub fund a dispărut și ea. Acul mergea încoace și încolo, în timp ce surfila călcâiul pantofului cu un fir zdravăn. Pe coridor apăru directorul baletului. Ezită la vederea Maiei.

„Mă așteaptă o ambuscadă" – o umbră îi străbătu fața.

— 'Nă ziua!

Maia îi tăie căile de retragere. Să-l atace pe Akim? Se poate și asta, decise ea: nu poate să fie rău.

Însă Akim trăise în teatru mai mult timp ca ea – avea mai multă experiență.

— A, dragă, servus! Cum îți merg treburile? Coși pantofii? Bravo! Pantofii sunt buni, i-ai cusut – și acum înainte, pe scenă, pe vremea mea nu exista așa ceva – clămpănea, astfel ca ea să nu poată să intervină cu nicio vorbă.

Păși repede peste picioarele ei întinse și se strecură în sală, abia deschizând ușa, ca și cum ar fi fost subțire ca o frunză.

Maia abia reuși să se ridice – ușa era cât pe ce s-o lovească în cap. Apoi se deschise din nou și așa rămase. La ieșire se înșirau primii ucenici – uzi și roșii, de parcă ar fi fost bătuți cu o măturică de baie.

— Cum merge repetiția? auzi Maia glasul lui Akim.

Turma mormăi:

— Bine.

Șirul de dansatori porni. Însă Akim încă nu ieșea. „Linge curul“, pricepu Maia. Se uită. Evans săruta mâinile Verei Markovna. Verkăi! Markovnei! Mâinile! Cu ele nu o făcea. Iar cața se uita la el și rânjea ca o idioată – de parcă ieri nu ar fi țipat în toate camerele, că, dacă i s-ar oferi să danseze o asemenea grozăvie, ea pentru nimic în lume, pentru nimic în lume…

Aplecându-se, Belova își strângea lucrurile, pășind cu tălpile goale, frânte de muncă, largi și roșii, parcă având o membrană pe ele. Cu grijă, cum încerci gheața cu un băț, Akim își verifica pe oaspete engleza învățată la Moscova cu mijloace audio.

Evans dădu drumul labelor Verei Markovna, după care, îndreptându-se imediat, o îmbrățișă pe Belova. Apoi Evans se holbă la Akim, strigând, strângând-o în brațe și sărutând-o:

— She is such amazing bitch!

Akim umbla de ici-colo – se vedea cum i se împotmolea mărul lui Adam la formulele pregătite: How do you do? și How do you like Moscow?

Belova strângea în mâini pantofii pe care tocmai și-i scosese: rupți la repetiție, semănau cu niște șobolani morți roz-murdari.

Da, se gândea Maia întunecată, uneori acest *amazing* e pur și simplu *amazing*. Pentru cineva. Ea își refăcu repede planul și întredeschise liniștită ușa.

— Ați vrea să mâncăm împreună? își aplică totuși engleza Akim.

— Mulțumesc, am al meu. Vă arăt imediat! repetiția a mers bine, iar Evans dorea să vorbească, să vorbească, să vorbească. Și chiar am să mănânc.

Se aplecă spre geantă. Scoase niște cutii de plastic. Bălmăjind, le deschise. Se uitau unii la alții peste spatele lui îndoit. În cutiile de plastic era un fel de mucus translucid. Toți într-o unire și cu un ușor dezgust se gândeau la unul și același lucru.

— Este un amestec de proteine, explică Evans.

Acest lucru nu a făcut decât să le întărească suspiciunile. Iar Evans lăuda totul:

— Un set complet de vitamine și macronutrienți necesari organismului. Vă rog! Serviți-vă!

Dașa luă o cutie. Ca și cum ar fi ridicat piciorul, dacă Evans ar fi spus „ridică piciorul“.

— Vai! Am repetiție cu fetele! își aminti fals Vera Markovna.

Îl sărută grabnic pe Evans și se depărtă.

— Înțeleg posibilul scepticism, pricepu totul coregraful. Însă nu e târziu la orice vârstă să începi un mod de viață sănătos. Să excluzi cafeaua, țigările, alcoolul. Să urmărești zahărul consumat, să-ți faci analizele. Să mănânci corect. Crezi că e de râs?

— Vreți să trăiți mult timp? se interesă Akim.

Nu credea nimic, spera doar să atragă atenția lui Evans în orice junglă filosofică sau mistică, deși pornea doar de la blestematele de cutii. Se înfioră: Belova deja mânca acest mucus cu o lingură.

Calculul avu succes. Evans lăsă cutia și scoase telefonul. Începu să arate fotografiile. În toate, în combinații diferite, erau unele și aceleași persoane. Un bărbat și o fată, un bărbat și un băiat, un băiat și o fată, un bărbat cu un labrador, labradorul, ambii copii și bărbatul pe gazon, idilă deplină pe gazon.

— Soțul meu, explică Evans. Copiii noștri. Câinele nostru.

— A, zise Akim.

Expresia feței lui era de neredat. În ciuda aventurilor sale erotice furtunoase din viața trecută a dansatorului, în problema relațiilor de același sex Akim era un conservator, ca un victorian.

— Frumoși! încuviință Belova, întinzând lingura netulburată în mucus.

— Vreau să mă bucur mult timp de ei, răspunse Evans.

14

Belova s-a așezat ca să coase o pereche nouă de pantofi în locul celor rupți, iar atunci Maia s-a îndreptat către ea. Alunecă pe perete cu spatele și se așeză lângă ea pe podea.

— Dașa, începu ea netam-nesam. Nu mai știu pe cine să întreb… Eu, apropo, sunt Maia.

Încerca să vorbească asemenea unei școlărițe de cincisprezece ani la prima discotecă: s-au dus toți la dans, iar ea, uite, reazemă zidul. Belova o ascultă fără să o întrerupă. Maia începu să ciripească:

— Așa de mult vă iubește. De Evans vorbesc. Vă ascultă. La mine nici măcar nu s-a uitat!

Ochii ei se umeziră. Belova tăcea, fără măcar să clipească. „Ce proastă“, gândi Maia. Se rostogoli o lacrimă. Șterse o altă lacrimă cu dosul palmei.

— Este atât de nedrept…

În cele din urmă, Belova izbucni.

— Degeaba te îngrijorezi atâta, zise ea.

— Da?

Ochii Maiei aproape se uscară. „De nu s-ar întinde rimelul“, se gândi ea preocupată, dând cu degetul sub ochi.

— Da. Firește! o încredință Belova.

— Așa credeți?

În inima Maiei bătea speranța: „La naiba! E atât de simplu“… Să bleștească măcar un cuvințel. Dacă ea va cere pentru Maia, Evans va scârțâi, va face o moacă, dar nu va refuza. Nu pe ea. Nu acum, când ea este pentru el *amazing bitch*. Ca toți dansatorii, Maia știa ce înseamnă legătura dintre coregraf și interpreta principală, care dă naștere din nou baletului. Aceasta nu e sex, e mai presus de sex, mai presus de iubire, mai presus de orice.

Belova dădu din cap convinsă:

— Da. Absolut.

Acum Maia chiar o simpatiza: „E atât de simpluță“. Își simțea propria superioritate. O fi ea Belova prima, dar e proastăăă! Fraieră. Poți să-i faci orice ai face – nu e nimic de făcut. Dar prin intermediul ei… S-ar putea deschide mari posibilități. Maia făcu o mutră de oiță:

— Chiar așa?

— Da, da, confirmă Belova. Exact așa! Nu ai pașii…

Maiei i se alungi fața, dar Belova nici nu observă.

— Și plié-ul e țeapăn. Genunchii îți zboară imediat, de ce asta? comenta absorbită. Și pașii din al cincilea nu sunt închiși. Degeaba te superi pe el. Nu te agita. Totul e corect. Are dreptate. Nu le tragi suficient.

…Se întinse – și încremeni. „La naiba!“ se gândi Maia. „Ia te uită, cățeaua.“

Fața Belovei era calmă. Privirea luminoasă nu exprima nimic, în afară de încrederea omului, care explică o problemă grea.

— Mulțumesc foarte mult! abia strecură printre dinți Maia – își îndreptă picioarele și se ridică – … că mi-ați explicat atât de amănunțit.

— Cu plăcere! dădu din cap Belova fără să clipească.

Și se apucă iarăși de pantofi.

După ce termină de cusut, Dașa tăie firul, înfășură panglicile. Își puse pantofii. Verifică încă o dată dacă nu a pierdut telefonul străin, orb și mut (nu-l pierduse). Plecă la bufet. După repetiție îi era foame. Amestecul de proteine al lui Evans îi fusese de puțin folos.

Luă farfuriile, bolurile, umplu un pahar cu apă dintr-o sticlă și, manevrând tava, se uită după o măsuță liberă. La ora aceasta bufetul era plin.

Dașa stătea țeapănă ca un turn de control. Își imagină lângă cine se poate așeza și lângă cine nu merită. Toți arătau la fel de străini. Încerca să găsească măcar persoane mai puțin cunoscute.

Undeva, sub tava, ei vorbeau:

— Ei, lasă-l! Ce-i cu tine?

— O să mai aștept. Mai întâi să-mi cumpere palton de iarnă. Pe urmă îi dau papucii.

Dașa se uită – fetele tăcură imediat. După aceea una dintre ele totuși întrebă:

— Vrei să stai cu noi?

Și imediat întinse un scaun din spate, invitând-o.

— Mulțumesc!

Dașa puse tava pe masă, se așeză. Mestecând în salată, trăgea cu ochiul la vecinele de masă. Costume ieftine – marca Grișko. Bluze de doi bani. Corpul de balet. De la un salariu la altul. Dașa știa și singură cum e: în primul ei sezon la Piter dansa deja roluri principale, însă la departament era trecută în corpul de balet – toate absolventele erau înscrise mai întâi în corpul de balet, erau alese după aceea. Locuia la cămin. Spre sfârșitul lunii mănânci doar cașă de hrișcă. Pentru altceva nu avea bani.

Fetele adunau farfuriile goale.

— Ne vedem la ora de scenă, dădeau din cap spre ea.

— Ne vedem.

Își luară tăvile. De sub masă le ieșiră picioarele, arătând colanți ieftini și pantofi făcuți la teatru, în atelierele acestuia. Dașa știa despre modă suficient pentru a distinge o jachetă de o fustă și cizmele de sandale. Însă despre încălțămintea și îmbrăcămintea de balet înțelegea totul. Pantofii fetelor aveau nasuri masive, care miroseau a carton și pastă, încă după vechile tipare. Pantofii Dașei erau cusuți după comandă la Londra: în atelier se păstrau șanuri de lemn, cioplite după forma piciorului ei.

Dar cum era îmbrăcată Maia? În pulover. În adidași. Nu o avantaja.

„Ce e și cu Maia asta?“ Dașa scormonea cu furculița în salata de sfeclă. Groaznic! Să rabzi alături de tine pe cineva numai pentru faptul că ai nevoie de palton. „Ei, da, nici un pas, nici plié. Dar poate că niște bani în plus pentru *Safire* – nu sunt oare absolut necesari? Pentru această Maia…“ Salata lăsa un suc de culoare vișinie. Dar nici ea nu dădea răspuns.

Însă cum era îmbrăcată Maia?

15

Pe Bobrov nu l-au împușcat în anii nouăzeci, nu l-au închis pentru articol penal apoi, iar în anii două mii – pentru articol economic. Deși au existat motive îndestule pentru a primi un glonț sau a sta la răcoare pentru un articol penal sau economic. Erau atâtea, că nici un om nu le mai putea ține minte pe toate, în afară de Bobrov însuși. Atâtea, că nici un noroc, nici un fel de minte nu ar fi fost de ajuns ca să te scoată. Dar Bobrov era viu și în libertate.

Boris prefera să nu știe de ce. Dar înțelegea că nu poate pur și simplu să pună telefonul în furcă.

Bobrov tăcea și el.

Truc ieftin. Cine va fi mai moale va spune „Alo?“ Ieftin, dar eficient. Boris tăcea și se simțea umed la subsuori, în ciuda deodorantului puternic.

Diușa Castorul[2] rânji.

— Știi să te joci „pe mutește“. Uite de ce te sun. Trebuie să vorbim.

Boris nu putea nici el să se poarte ca o ciubotă. Cu toate că ar fi vrut. La nivelul la care mergeau afacerile lui Diușa nu vorbeau bădărănește de șmecherie, ci de frică. Nu trebuiau să-și arate teama.

Boris zise amabil:

— Da, desigur. Despre ce?

Castorul se bucură:

— Așa te vreau! Mă gândeam că o să te joci „pe mutește“ și pe mai departe. Despre ce este important. Omul bun nu are de ce se ascunde. Așa și este!

Din cauza acestor observații vesele, lui Boris i se făcu scârbă. Repetă liniștit (era chiar liniștit?) după Diușa:

— Așa te vreau!

— Despre Vostrov. Îl cunoști, nu?

Diușa vorbea de parcă ar fi pus problema unui bun mecanic auto sau a unui șofer pe care îl recomandase Boris.

— Sigur.

— De unde-i?

„Verifică dacă să se lipească sau nu“, pricepu Boris. Trebuie să-i spună adevărul. Numai ce se poate.

— A fost președintele Consiliului de tutelă al baletului.

— …Da, da, până când n-a făcut-o de oaie, îl întrerupse Diușa cu veselie spontană.

Ciudat, se surprinse Boris gândind, Castorul e, firește, un tip periculos, dar nimic de zis, fermecător. Cu un asemenea om simplu și sincer e o plăcere, probabil, să mergi împreună la pescuit. Numai dacă nu te gândești că te poate arunca în orice

moment din barcă și îți poate trage cu vâsla în tărtăcuță. Boris nu se abținu, zâmbi:

— Exact. Tu știi ce-o să-ți spun.

— Da, sunt aici tot felul de combinații de povestit, îl asigură Diușa.

— Despre ce?

— Cum despre ce? Despre balet.

— Încă nu sunt băgat. În balet, vorbesc.

— Nu porni prostul, îl sfătui Diușa nu prea binevoitor. Mai bine du-mă la teatru. Arată-mi ce și cum. La două la teatru, la intrare. Uite, așa, mă voi alătura frumosului.

— Astăzi?

Boris se uită la încheietura mâinii.

Dar Bobrov deja pusese receptorul în furcă.

16

„Mama mă-sii, la care intrare?“ Boris dădu ocol teatrului. Erau câteva intrări, la fiecare era un post cu paznici. Și ce să le spună?

Auzi un fluierat delicat în spate. Boris se întoarse. Castorul făcu cu mâna. Paltonul de cămilă, conceput evident să fie elegant, îi transforma figura într-un dulap cu două canaturi.

— Ce faci, drăguțule? Să mergem!

Diușa îl lăsă pe Boris să intre pe ușă. Dădu din cap către gardieni, arătându-le permisul de intrare.

— La cine mergeți? întrebă gardianul curios.

— Vrem să ajungem la un tovarăș din cultură, răspunse Diușa umoristic-serios.

Dar ceva din privirea lui, din zâmbet, din urechile ascuțite era de așa natură, încât gardianul își înghiți limba și dădu înapoi permisul.

— Unde mergeți – știți? mormăi automat.

— Totul e sub control, comandante!

O luară pe coridor. Pe lângă garderobă…

— Să ne scoatem catrafusele sau ce? E prea cald aici, gândi cu glas tare Diușa.

Răsuflă din greu:

— Se aprind aici… lucrătorii din cultură.

„Și aici e-n apele lui“, remarcă Boris. Castorul pășea încrezător: știa unde.

Urcă treptele mici, împinse ușa, care parcă ducea în odăița papei Carlo din povestea pentru copii despre Buratino. Iar Boris își dădu seama că se afla în partea teatrului pentru spectatori. Lămpile erau stinse. Toate ușile în sala de spectacol, spre loje, păreau sigilate – nu aveau mânere în afară. Culoarele cu covoare erau acoperite cu pânză. În semiîntuneric luminau doar semnele verzi de la ieșire. Era ca și cum sunetele muzicii s-ar fi auzit prin apă: în același timp răsunătoare și totuși înăbușite.

— Creează, spuse Diușa în șoaptă, arătând cu degetul la ușa uneia din loje. Pe urmă puse degetul pe buze. Scoase un cuțit roșu elvețian. Trase din el ceva de genul unei chei pentru piulițe.

— Pușcărie de oameni cinstiți, scutură sarcastic capul.

Deschise fără zgomot ușa în întunericul dressingului – pe amândoi îi învălui muzica. Îl invită:

— Să stăm puțin ca de la suflet la suflet. Fără priviri și urechi străine. Nu pot propune altfel de intimitate, avertiză.

Și Boris intră în lojă.

Recunoscu unghiul de privire în sală. Era propria lui lojă.

— Ia loc, nu sta țeapăn!

Diușa mângâie ușor fotoliul pe spetează. Boris împinse scaunul mai aproape de bordura de catifea.

— Atenție să nu te vezi!

Boris se retrase.

— Nu distrage atenția. Oamenii lucrează.

Acum Boris vedea numai o parte a sălii, o margine a sălii.

Era ciudat să vadă din nou teatrul în care fusese de curând. Același și totuși nu același. Atunci întunericul era sărbătoresc, misterios, promițător. Acum, lui Boris i se păru că îl uitaseră în întuneric. În locul candelabrului de sus venea o lumină discretă de aplică. Diușa, ținând cu degetul o margine a perdelei luxoase, se uita cu interes pe scenă, de parcă ar fi fost singur în lojă.

Boris nu era deloc împotrivă, ca să fie uitat.

Dar Diușa nu-l uită. Fără să lase perdeaua, clătină din cap.

— De groază!

Aștepta întrebarea. Boris tăcea, ar fi putu să tacă și mai departe, dar decise să nu o facă pe-a nebunul degeaba:

— Nu-ți plac dansurile?

— Nu prea mă pricep, zise Diușa, iar Boris se miră încă o dată, cum se îmbinau în el viclenia primejdioasă și spontaneitatea sufletească. Mă uit la muieri.

„Ce vrea de la mine?“ încerca să ghicească Boris. Se aplecă spre scenă, prefăcându-se că privește. Pe scenă era multă lume. Toți erau în costume de antrenament, în pulovere.

Nici un fel de tutuuri. Boris o recunoscu pe Belova. Și aceasta numai pentru că o mai văzuse în această îmbrăcăminte. Auzea respirația lui Diușa. Simțea că acesta nu se uită pe scenă, ci la fața lui. Nu se întoarse. Mimă că e interesat de scenă.

Mișcându-și lin brațele, Belova își lua avânt, sărea, aruncându-și picioarele lungi și subțiri. Apoi alerga, oprindu-se într-un colț în vârful picioarelor. O altă artistă îi întinse o lăută.

„Ce vrea?“

— E de groază, zise din nou Diușa, parcă verificând și confirmându-și impresiile.

Ce fel de sex poate fi cu ele? Unde? se arăta el sincer nedumerit.

Pe scenă Belova întinse mâinile lungi către lăută, o luă. Alergă, făcu câțiva pași. Se opri. Lăsă mâinile în jos, lăsă zâmbetul, lăsă poza pretențioasă. Muzica se auzea în continuare, dar Belova rămase în picioare, ținând lăuta de gât. Dirijorul făcu un semn – muzica se prăbuși într-o parte, ca un tren care a deraiat de pe șine.

— I-ai pus-o – va face imediat hernie, cugetă Diușa cu îngrijorare și simpatie în același timp.

Boris văzu că Belova este întrebată ceva la modul sarcastic.

Ea răspunse ceva: confuză. Spațiul sălii înghiți cuvintele.

— Nu crezi? – glasul lui îl ciocăni iarăși pe Boris.

— Nu mă interesează.

— Cum așa? se miră aproape sincer Diușa.

— Am șaizeci de ani, răspunse obosit Boris. Și am o familie.

— Și ce legătură e? nu pricepu Diușa și se uită din nou la dansatoare.

— De bună seamă că vor să mănânce tot timpul, zise cu înțelegere. Privește, ce figură de flămândă.

Disputa de pe scenă luase foc. Belova arătă spre lăută. I se răspunse cu grimase nedumerite. Porniră chicote. Pe scenă apăru un bărbat frumos și cărunt, ca dintr-o reclamă pentru un brand italian scump – posibil că este chiar același costum, care îi venea atât de bine.

Boris își aminti: directorul baletului.

Frumosul asculta, privind pe deasupra capetelor: într-o parte, în cealaltă. Belova îi arătă și lui lăuta. Frumosul luă instrumentul. Își aplecă profilul vulturesc. Suci lăuta în mâini. Trupa se muta de pe un picior pe altul. Gâturi se întinseră din orchestră. Dirijorul – cu un ton de geniu obosit, care este obligat să lucreze cu șoareci de circ – întrebă tare din fosă: „Ce-aveți acolo?“

Boris se forța să-și dezlipească privirea de pe scenă – să se uite în ochișorii căprui ai Diușei:

— De ce ai nevoie?

De ce s-a gândit că ochii lui sunt căprui? Ochii lui Bobrov arătau ca două gloanțe de plumb aplatizate.

— Ce-i cu baletul ăsta al lor, știi? întrebă Diușa.

Boris se uită din nou la scenă. Belova plesnea din palme. În spatele ei ba cineva făcea ochii mari, ba cineva înșuruba degetul la frunte.

— Nu.

— Ia te uită! Și eu care mă bazam pe tine. Mă gândeam că tu o să mă luminezi.

Diușa lăsă perdeaua. Boris nu văzu cum se încheie lucrurile acolo, pe scenă. Diușa se ridică:

— Păcat.

În semiîntuneric, doar cu puțină lumină de pe scenă, sclipi un zâmbet:

— Bine. Sună.

Boris încerca să-și șteargă furia de pe față. Bine măcar că în lojă este întuneric. Despre ce poate fi vorba?

— Asta-i tot?

— Te-apucă tremuriciul, zău! îi sugeră cu amabilitate Diușa.

Ceva din glasul lui îi șoptea lui Boris că Diușa nu va aborda o asemenea temă specială de discuție în mașină. Ca să nu fie așa, Castorul termină discuția. Însă nici perspectiva de a ședea cu el în catafalcul blindat, fund lângă fund, nu devenea mai plăcută.

— Ei, bine? Putem continua? Nu putem? se interesă din fosă dirijorul. Glasul îi era capricios și imperios în același timp, fără să ascundă un anume dispreț.

— Nu, mulțumesc! – Boris întoarse bărbia spre scenă… Încă mă mai uit aici.

— Corect, elogie Castorul. În domeniul baletului suntem înaintea întregii planete.

În glasul lui ceva dispărea, ceva apărea. Ce anume – Boris nu-și putea explica. Însă știa cu exactitate: tocmai trecuse printr-un fel de verificare – și acum magnetul intern al lui Diușin se deplasase cu o diviziune. Muzica prinse din nou viață. Figurinele se puseră în mișcare.

— Hai – Castorul își arătă palma pătrățoasă – ciao!

…Mai degrabă către sud decât către nord.

Glasul lui încă nu se încălzise, însă în el se putea deosebi deja străduința lui Diușa de a fi binevoitor. Nu de a se fandosi,

ca de obicei, ci de a fi. Și aceasta era cel mai rău dintre toate.

Pe Castor nu îl prindea nicidecum.

Boris ședea în semiîntuneric, simțind căldura sufocantă a paltonului. Bătea toba cu degetele pe speteaza de catifea. Aranjă fotoliul la locul său. Fotoliul scârțâi de asemenea manieră că toate persoanele de pe scenă se întoarseră spre sală. Boris se simțea jenat. Însă cu totul altfel decât cu Castor. În privirile lor era ceva de bufniță nevăzătoare: priveau, dar nu știau unde priveau. Ecoul sălii goale denatura sunetul.

Boris ieși din lojă. Pe coridor aproape că nu pătrundea lumina zilei. În lumina lămpilor de serviciu totul părea umbrit de liniștea gri. Pânza de pe podea părea să aparțină unei mumii egiptene desfăcute. Boris se uita în jur, încerca să-și amintească – au venit aici din dreapta? Sau au venit din stânga?

Merse la întâmplare. Își dădu seama că fie și dacă ar găsi o ușiță, care să ducă în culise, nu ar avea ce face acolo. Încă din timpul vizitei trecute, partea culiselor îi produsese o grea impresie: de parcă teatrul ar fi fost construit de Escher și nu se mai făcuse nicio reconstrucție.

— Cadavrul meu va fi găsit numai la următoarea reconstrucție, bombăni Boris: erau vorbele fetei care îi arătase data trecută pe unde să treacă. Sau se va împuți mai înainte? Sau nu se va împuți, ci se va usca și se va transforma într-o mumie îngrijită? La acest gând i se făcu silă să mai meargă pe pânză – Boris trecu pe parchet. Își auzi propriii pași. Și apoi, parcă direct din perete, ieși un cap.

— Dașa! – Boris era cu adevărat încântat să vadă o persoană vie. Bună ziua!

— Bună ziua…

Din tonul ei, neîncheiat parcă, Boris își dădu seama că nu își amintește cum îl cheamă.

Asta îl duru puțin. „Nu-mi pasă“, răspunse repede în sinea lui. O voce interioară îl ațâță imediat cu altă întrebare: Se simte rănit pentru că ea ar fi putut să-și amintească de un astfel de ramolit? Sau pentru că ea are douăzeci, iar el, nici măcar nu e bine de spus, are cincizeci?

— Te-am văzut, zise el curtenitor. De curând.

— M-ați văzut?

Ea se ridică imediat pe trepte. Și imediat ajunse cu jumătate de cap mai sus decât el.

După leșia din suflet cu Diușa, Boris simțea o plăcere, ca de la un rol din care știa totul – mizanscena, textul, rolul său, rolul partenerei. Ce să facă, cum să vorbească, cine este el, cine este ea. El este din Piter, ea de asemenea. Undeva, în jurul Moscovei. Doi petersburghezi în Moscova vor găsi întotdeauna un ton și o temă. Cu atât mai mult cu cât el i-a făgăduit ei atunci.

„Cochetărie-n ea nici umbră nu are, nu-i rabdă lui societatea mare“, scria Pușkin despre manierele din Sankt Petersburg ale Tatianei. Boris nu citise *Evgheni Oneghin*, nici copilăria și tinerețea lui nu se petrecuseră nici pe departe în societatea înaltă, iar ceea ce acum se numea astfel la Moscova l-ar fi obligat pe Pușkin să scrie o satiră, nu un roman în versuri, însă Boris asimila intuitiv adevărul. Știa că nici Belova nu-și va face de cap sau nu se va distruge.

— Ceva te-a supărat acolo, zise el răspicat.

Și nici măcar nu a urmărit cum a călcat cu o treaptă mai sus. Acum el și Belova erau la aceeași înălțime.

— Ați văzut? tresăltă ea. Lăuta nu era aceea!

Ochii ei așteptau atât de nerăbdători un răspuns, că lui Boris aproape că i se făcu milă de ea.

— Am observat că era ceva ciudat cu lăuta, remarcă vag.

— Și dumneavoastră? Da, nu este la fel. Vă spun sigur. La Londra era alta. De ce tot îmi spun că e una și aceeași? Știu precis!

Începu să explice ceva despre greutatea lăutei, despre un fel de diagonală, în jurul axei. Ajunse la urmă:

— De asemenea, credeți că am amestecat eu lucrurile? zise ea puțin supărată, puțin pufnind.

Boris zâmbi cu simpatie:

— Nu, nu, ce vorbești!

O mângâie pe umărul osos, apoi își retrase mâna:

— Pur și simplu, mi-e mai greu să fiu surprins sau supărat în legătură cu astfel de lucruri, decât tine. Nu mai sunt așa tânăr. Am cincizeci.

Și adăugă repede:

— Este important?

Lămuri și mai repede:

— Că lăuta nu e la fel?

— Da, răspunse serios Belova. Astăzi am spectacol.

— O să vin să te susțin. Sunt un fan.

Belova oftă, apoi tăcu. Privi lung coridorul pe jumătate întunecat și abia apoi explică:

— Nu mă leg eu din cauza unei lăute. Trebuie să respir bine, să corectez axa. Pur și simplu doar așa.

— O să vin, repetă el.

După ce Belova plecă, Boris scoase telefonul, formă numărul lui Avilov și se scuză că nu va reuși să vină să cineze împreună.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului purta amprenta nemulțumirii.

— Nu vrei să mergi la balet? propuse. Astăzi.

Avilov se apucă să râdă:

— În loc de friptură?

— Avem loja noastră. Putem să vorbim în lojă.

— Nu, mulțumesc. Tu ești acum la noi proteguitorul. Suferă singur. După spectacol o să-ți povestesc.

— Nu am să închid telefonul. Dacă apar noutăți pe neve.

— După spectacol! îi respinse temerile Avilov.

În această seară, Vostrov urma să fie audiat în Comitetul de anchetă.

17

Încă o întâlnire cu canapeaua plinuță, de culoare violet. După ce sigilă încuietoarea din plastic a recipientului, Piotr speră că este ultima. Își strânse centura de la pantaloni. Își îndreptă hainele. Conform instrucțiunilor, containerul trebuia să fie lăsat în cutia rece, care stătea chiar acolo. Apoi să iasă. Și numai după aceea să cheme asistenta, ca să ia totul. Piotr înțelegea de ce – pentru a elimina stânjeneala. Nu a pacienților, desigur: a clienților. Înmulțirea clasei de mijloc moscovite, atât de inconstantă în ceea ce privește supraviețuirea, era asigurată de un serviciu delicat, ca și înmulțirea ursuleților panda.

În foaier, printre copii plinuți, Piotr scoase telefonul care zbârnâia: Kirillov.

— Scuzați! zise către o ceafă aplecată către tejghea.

Se depărtă, acoperind receptorul cu palma.

— Noroc!

— Te mai interesează mașinuța aia? începu Kirillov fără să mai salute.

— Ce, clientul tău?

— Și da, și nu – tonul lui Kirillov suna ciudat.

— Adică?

— La Stepan, la Bobrov ăsta, au adus de câteva ori declarațiile unor femei. Mâna ruptă, mâna ruptă, bătăi.

— Chiar așa?

— Pe urmă le-au retras.

— Gagicuțele lui, înseamnă?

— Prostituate, înseamnă. Scotea bani de la ele, poate, își dădu cu părerea Kirillov.

— Sau le intimida.

— Și intimida.

— Oricum ar fi, logica femeilor e clară.

— Niște curve – cine să le creadă?

— O scârbă acest Bobrov, se pare că a rămas la fel, aprobă calm Kirillov.

Se auziră voci în fundalul îndepărtat.

— Mulțumesc, răspunse Piotr la niște bipuri scurte.

Stepan Bobrov, proprietarul unui Audi, al unui costum respectabil, al unui apartament nou și al unui fotoliu onorabil la o firmă, legată de domeniul cosmic, era exact așa cum i se păruse lui Piotr: prea respectabil ca să-l crezi.

— Precautule cetățean Bobrov…

— Da? răspunse el la telefon. Servus, dragă!

— Totul e în ordine? se arătă îngrijorată Lida.

— Firește.

— Eram neliniștită, oare nu ai uitat…

— Nu am uitat, o întrerupse Piotr repede. De ce trebuia să uit?

O hârtie cocoloșită, care dă naștere unui focușor de ceartă. Nu, așa nu se poate. Stop.

— Lida, cum pot să uit așa ceva? Ce tot vorbești? Desigur, totul e în ordine, se corectă blând Piotr.

— Da, zise ea parcă unuia de la o margine. La revedere!

Focușorul certei, după ce țiui, scoase o dâră de fum și se stinse. Însă mirosul amar rămase atârnat în aer încă o vreme.

18

Mâinile erau elegante și subțiri, cu unghii ascuțite și lustruite. Și cu bătături – ca trei pietricele gălbui în palma cu care strângea în fiecare zi bara din clasa de balet. Veronika își rădea una: Nimic nu se poate face cu ele. Ce le îndemna el? Mănuși. Da.

Își scoase mănușile subțiri de bumbac. Asemănătoare cu cele din care se face masca pentru mâini. Va trebui să-și facă mască pentru mâini.

Veronika înfășură instrumentul într-o bucată de catifea. Își făcu cruce și își puse pachetul în geantă, ridicând cu atenție

părțile laterale.

— Dacă o să aibă o zgârietură cât de mică... a spus Ghennadi.

— Atunci o să mă omori?

— Nu, iubirea mea. Atunci nu o să primim bani. Și tu nu o să ai o mașinuță nouă și frumușică. Mă vor omorî mai degrabă pe mine. Dar totul este în ordine, drăguță.

Veronika se străduia. Își dădea toată silința. Întotdeauna își dădea toată silința. Aproape că a leșinat ultima dată. Când pe coridor a agățat-o un gagiu nebun în costum. Iar ea era cu geanta! S-a desprins de el, slavă Domnului! De data asta.

Veronika se uită pe coridor. Pare curat.

Porni cu mers încrezător. Inima îi zvâcnea ca după coda în tempe vivace.

Forță un zâmbet și ... „Pa, băieți“ către gardienii, care – știa asta – se holbează amical la fundul ei.

19

Lui Slavik nu-i plăceau, uite, aceste ultime minute. Nu știi ce să faci cu tine însuți. Exact ca în trenuri, când toate controalele au trecut, iar în avion încă nu dau drumul, și nu ai niciun fel de distracții, în afară de telefon și toaletă. După zidul-cortină mugesc viorile acordate, se aud fagoturile răgușite, șuieră flauturile ca niște botgroși, din când în când trompeta emite sunete uscate.

În partea opusă a culiselor a început să se adune spuma albă: corpul de balet.

Montorul pășește pe scenă cu obișnuita dezinvoltură. Un parc pitoresc se ridică pe scenă cu dintele ieșit în afară al castelului din depărtare. Prin hârâiala stațiilor de radio se strigă mașiniștii și regizorul, conducătorul spectacolului. Se dă ultima tușă de culoare. Câte o fată încearcă pentru ultima dată tururi complicate, ca și când s-ar tot fi lansat și ar fi căzut mereu.

Toți aveau ceva de făcut.

Slavik se asculta încordat, ca să testeze mușchii de pe partea inferioară a abdomenului: nu, nu avea nevoie la toaletă.

Dașa mergea de-a lungul cortinei, privind în jos la propriile picioare, de parcă nu ar fi înțeles ce sunt. Mâinile în șolduri, de sub vesta matlasată se înfoia tutuul, din el ieșeau jambierele mițoase. Ajunse într-un colț invizibil, se întoarse înapoi. Pentru a nu știu câta oară își frecă tălpile în cutia cu colofoniu, se întoarse înapoi. Și luă iarăși totul de la început. De jur-împrejur.

Slavik știa – fusese acolo cu mama lui.

Se uită din nou la picioarele sale.

„Ce porcărie și cu pantofii ăștia“ se neliniști Slavik: cu fetele se poate întâmpla. Însă la zgomotul ușor al pașilor lui Dașa rămase cu capul plecat, nu răspunse la salut. El îi atinse cotul – ciudat de gol și ascuțit printre toate aceste rotunjimi pline și pufoase. Dașa se retrase de parcă ar fi atins fier înroșit. Slavik se retrase și el, luat prin surprindere:

— Scuze!

Ea se uita la el, de parcă nu înțelegea pe deplin cine este în fața ei. Cu aceeași expresie a feței îl întrebă din mers:

— Ești în regulă?

Și din nou: ajunse la capăt, se întoarse, veni înapoi. Figura Dașei era ca și înainte, cumva depărtată. I-au dat înștiințarea.

— Da.

Toată agitația de pe scenă a intrat deodată în culisele întunecate. Scârțâiturile de vioară de după cortină amuțiră. Se auzi primul val de aplauze: dirijorul veni la orchestră, dădu din mână către public, se întoarse către muzicieni.

Apoi uvertura izbucni simplu și emoționant. Ascultând și neascultând sunetele atât de cunoscute, Slavik începu să-și scoată jambierele.

— Din cauza lăutei te înfierbânți? încercă el prietenește să deschidă discuția.

Belova se uită pe lângă el. Discuția nu se lega.

— Ce am vrut să spun... Acum nici eu nu sunt convins, începu el din nou. Am fost atât de necăjit, încât și eu am început să cred că lăuta nu este aceeași. De unde să știu eu câte strune erau? Am spus că pe aceea erau multe strune. M-am și gândit: cum de nu se înțepenesc degetele în ele? Iar pe aceasta sunt șase. Însă acum nu sunt convins. Cinstit. Dar ce însemnătate are câte strune sunt? Doar tu nu vei cânta la ea. Însă tururile tale au ieșit bine cu ea.

Belova se uită din nou – la el, dar cumva pe lângă.

Oare a auzit ce a spus el? Că toate sunt tâmpenii și că, orice s-ar spune, el este de acord cu ea.

— În fine, începu el să dea îndrumări. Trebuie gândit în alt fel. Pentru ca tu să ai tot al tău. În fine, nu tot, dar ce e important. Am citit că Kșesinskaia avea propria sa capră pentru *Esmeralda*, strecură el reușit, pentru că de obicei nu citea nimic, iar faptul ăsta îl auzise de la cel care citise: probabil de la secretarul de presă, care amuza cu conversația sa pe vecinii de

fotolii în timpul zborului japonez îndelungat. Vrei să-ți găsim lăuta, ca să fie a ta și nimeni să nu pună mâna pe ea... Și tu nu te-ai speriat degeaba... E o tâmpenie.

În cele din urmă ea părea să se conecteze. Însă deloc așa cum se aștepta el: dădu la o parte cu amândouă mâinile, începu să tragă, să rupă jambierele.

Pe scenă, corpul de balet dansa și bătea tactul, fluturând ghirlandele. Pe urmă alergă pe ambele părți, aliniindu-se. Muzica începu să se furișeze ca o pisică mare.

Dașa își desfăcu nervos vesta. Ochii îi sticleau.

— Dacă nu îți este indiferent – Slavik aminti precaut cearta de la repetiție.

Dașa sări în sus, se plesni peste coapse, ca și cum s-ar fi pălmuit:

— Nu contează. Nu contează! Nu contează!

Și își desfăcu buzele într-un zâmbet. Zbură în lumina scenei.

20

Mâinile erau moi și degajau acuratețe. Neridicând nimic greu. Înveșmântate una pe alta în mănuși de ață. Apoi ridicară marginea învelitoarei de catifea.

„Ce culoare!“, gândi cu mâhnire neașteptată Ghennadi. Caldă precum chihlimbarul, asemenea coniacului, ca o pădure toamna, ca un apus de soare pe moarte și ca toate acestea la un loc. Nici nu trebuie să știi cum cântă – poți doar să te uiți simplu

la ea și va fi aceeași muzică: aceleași intonații rotunde, aceeași senzație de căldură profundă.

Nu poți fi stăpânul unei păduri, al unui apus de soare, dar poți să cumperi un instrument acoperit cu faimosul lac Guarnieri.

— Dar oare Guarnieri a făcut lăute?

— Acesta este Guarnieri, să nu vă îndoiți de asta! zâmbi Ghennadi cu ironia subțire a conspiratorului.

Dar mai departe gândi: „Pentru că aceasta nu este o lăută, idiotule“. Era o viola d'amour cu rânduri duble de strune: cele superioare, din vine, cele inferioare, metalice. Dar au trebuit să urmeze ritualul adorării reciproce.

— Nu, încă nu mă descurc în astfel de finețuri. De-abia am început să adun, recunoscu cu simplitate cumpărătorul. De aceea m-am și adresat unui cunoscător.

Pe urmă adăugă visător:

— Doamne, cât este de frumos! Ce minune!

Și mânia lui Ghennadi se prefăcu în compătimire.

Amândoi contemplară instrumentul: liniile feminine curgânde, scânteierile de chihlimbar ale lacului. Fața cumpărătorului se descreți, de parcă ieșise din râul timpului. Ca un om care privește pe fereastra trenului. În așa fel, încât puteai vedea în acest bărbat supraponderal pe acel băiat care fusese cândva. El nu deosebea o lăută de o violă, ei, și ce? Nici Guarnieri nu a fost un intelectual. Să vezi frumusețea e un talent, iar Ghennadi, deja cu simpatie, înmână cumpărătorului a doua pereche de mănuși.

Acesta se deșteptă, își puse mănușile. Își strânse mâinile, astfel încât țesătura să se așeze între degete. Deschise degetele cu evlavie – ca un tată care ia în brațe pentru prima dată noul-

născut. Simțind aproape amoros despărțirea, gelozia iubirii, Ghennadi dădu înapoi instrumentul.

21

Radioul intern difuza ceva de genul unei piese de avangardă – glasuri înjurau obosite, se transmiteau instrucțiuni și injurii: scena era demontată după spectacol. Decorurile erau coborâte de sus. Erau înfășurate pe niște cilindri uriași. Era suficient pentru Dașa să audă foșnetele, zgomotele, glasurile – parcă vedea restul cu ochii ei. E aceeași rutină întotdeauna. Ca și tremurul în corpul contractat. Ca și durerea în toți mușchii de la adrenalina care nu mai arde, dar te consumă în interior. Ca un arc electric, înroșit în cap. Ca și insomnia de la ora cinci dimineața – întotdeauna după spectacol.

Noaptea se prelungește atât de mult – și în apartamentul pustiu zumzăie liniștea. Și mirosul florilor – în bucătărie, în cameră, în baie, peste tot, într-o cratiță, într-o vază, într-un coș, într-o găleată, pur și simplu tolănindu-se pe podea, devine treptat grăsos, înăbușitor, insuportabil. Aceste ore singuratice până ce vine somnul… Dar mai întâi – să reduci tensiunea.

Dașa trimise un SMS: „Intrați!“

Își dezlipi genele. Un ciocănit ușor în ușă.

— Intră! îl invită ea.

Oglinda îl arătă pe Slavik. Își dezbrăcase deja costumul strâmt și transpirat, reușise să facă un duș și să îmbrace un

halat gros flaușat.

— Cum te simți?

Ea îl privi în oglindă:

— Ce nu este cum trebuie?

— Totul e cum trebuie. Totul e perfect! Tururile au ieșit bine. Și cu lăuta. Au aplaudat cum trebuie.

Ea își scotea machiajul cu o cremă. Ghicind pentru ce l-a chemat, Slavik schimbă tema de discuție:

— În general vorbind, știi, lăuta asta nu e deloc…

Dașa se răsuci pe scaun, prinse capetele centurii lui și îl trase spre ea. Cu o singură mișcare aruncă halatul de pe el.

22

Facebookul lui Bobrov i se părea lui Piotr ca un scut, o armură care ascundea monstrul. Dar monstrul nu se ivea la suprafață. Piotr verifică dacă Piotr nu are profil pe Instagram. Nici unul din Bobrovii găsiți nu era unul și același. Piotr se întoarse pe Facebook, găsi câteva fotografii. Le păstră: Bobrov cu ochelari negri, Bobrov bronzat, în șort (nisip argintiu, mare turcoaz), Bobrov într-un bar cu colegii, Bobrov la o conferință (în spate un stand cu Gagarin).

Porni să caute. Pe Instagram nu era nici Bobrov – managerul, nici Bobrov – sufletul unei companii, nici Bobrov – bronzatul la plajă, nici Bobrov – participantul la conferință.

Profilul de pe Instagram îl avea numai pe Bobrov cu ochelari negri.

Profilul se numea „Rasa inferioară“. Avea circa treizeci de mii de abonați.

— Drace! zise cu glas tare Piotr.

În toate fotografiile erau femei. Diferite. Homeric de grase. Homeric de vulgare. Prădalnice. Monstruoase. Cel care selecta imaginile deținea un gust ireproșabil: toate erau dezgustătoare, iar nuanțele dezgustului variau de la caraghios la oribil. O fotografie alb-negru prin talmeș-balmeșul color, dominat de roz, îi atrase atenția lui Piotr. Femeia avea un maxilar dur și o privire dură. O însemnare spunea că era „lupoaica SS“ și „vrăjitoarea Buchenwald“ Ilsa Koch.

Piotr citi comentariile și i se făcu pielea ca de găină.

23

Aceeași imagine a Ilsei Koch o arăta și Diușa Castor pe telefonul său. „Arăta“, de fapt, nu este chiar definirea cu care să fie de acord Stepan. Tatăl își lovea fiul în față cu ecranul. Țipa:

— Blegule, blegule, nu te întoarce!

Stepan dădea din cap ca un cal de căpăstru.

— Ce-i asta, scârbă? Din nou? Din nou? Pe tine te întreb, câine! insistă Diușa. Haide, fiule, spune-i lui papa…

În tăcere, fiul se dădu înapoi.

— …Spune-mi, javră, te-ai tâmpit de tot?! Joc bambilici cu tine, ce crezi, capră proastă?

Diușa deja nu se mai rușina de expresii.

— Demult te-au dat afară de la Gazprom? Nu te aud, tâmpitule! A? Trebuie ca de fiecare dată să te scot din rahat și să te spăl? Acuma vrei până la pensie? A? Sau până mă bagi în mormânt?

Dădu înapoi și se propti în masă. Dar avu noroc. Dușa se plictisi de propria-i elocvență și se apucă de treabă:

— Parola? Ei? Parola, scârbă?

— Nietzsche.

— Pe litere, puse degetul pe tastatură Diușa.

— Fiul începu să dicteze:

— N.

— N.

— I.

— I.

— E.

— E.

— T… Z… S… C… H…

— Ce dracu! se blocă în consoanele surde Diușa. Ce-i drăcia asta?

— E un filosof.

— Na, tâmpitule!

Îi băgă cu sila telefonul în mâini.

— De ce? încercă acesta să împingă telefonul deoparte.

Diușa Castorul strânse mâinile fiului atât de violent, încât carnea i se făcu albă.

— Introdu nenorocita aia de parolă, filosofule!

Îi dădu drumul. Fiul introduse parola. Diușa apucă telefonul. Găsi funcția „șterge profilul“. Apăsă. Confirmă.

Apoi, mulțumit, își lovi fiul cu telefonul în față.

24

„Drace!“ – se gândi Piotr. Poftim, o fată modestă, Irina, s-a urcat accidental în mașina acestui monstru. Și nu a mai fost văzută de atunci. Sau nu s-a urcat accidental?

Piotr deschise dosarul cu videoclipul salvat. Iată-l, înregistrarea în aer liber. A ieșit. A făcut semn cu mâna. A trecut o mașină. Aceasta a încetinit. Ea s-a urcat, poate, din întâmplare. Nu întâmplător a luat-o?

Piotr lăsă videoclipul. Minimiză Facebookul. Deschise Instagramul – să trimită un mesaj către „Rasa inferioară“.

— Na, drace! zise Piotr.

Ecranul răspunse că un asemenea profil și un asemenea utilizator nu există.

— Ei, bine, nu-i nimic, băiețaș, promise Piotr, fără să-și dea seama că aproape repetă cuvintele tatălui său spuse odraslelor lui. O să mai vorbim noi despre asta.

25

La bătaia în ușa cabinei de machiaj, mai întâi Dașa strigă gâfâind: „Nu o să iau florile acasă!“ Boris zâmbi și bătu în continuare. Dașa nu deschise imediat ușa cabinetului. Până la urmă își arătă fața. Aceasta strălucea fie de cremă, fie de transpirație. Boris era confuz:

— Iertați-mă, mă gândeam… Mă gândeam că poate vă este foame. Vreți să luați cina?

Dașa era atât de evident încântată, încât el rămase surprins:

— Grozav! Da. Mi-e tare foame. Trei minute? Coborâți, mă îmbrac și cobor.

Și închise atât de repede ușa, încât el a trebuit să sară înapoi.

2 În rusește *bobr* înseamnă „castor“ (nota trad.).

Capitolul 5

1

Fața răposatei nu se vedea – era îngropată în flori. De parcă era ultima scenă din *Giselle*, Malikova – în rolul ei de căpătâi – se lasă sub scenă, într-o movilă de butaforie, întruchipând mormântul, iar mecanismul se blochează în penultimul moment, se gândea Dașa. Numai flori. Și nasul.

„Belova…“ ajunse până la ea, iar Dașa, tresărind, își mută privirea de pe coșciug la cel ce vorbise.

— … Continuă tradiția artei lirice, adusă la iveală de marea Malikova, înseamnă că arta baletului continuă să trăiască.

Foaierul teatrului era încadrat cu pânze negre. Unduiau panglicile de atlaz ale coroanelor. Mirosea ca în cabina de machiaj după premieră. Malikova era un nume din manualul școlar de istorie al baletului. Din capitolul despre epoca sovietică. Înainte de război, după război. Numele se separase de mult de cea care îl purta. Era deja imposibil să se coreleze cu carnea moartă ascunsă undeva acolo, sub flori, în sicriu. Prin

urmare, nimeni nu simțea tristețe. Numai plictiseala neîmpovărătoare și o ușoară surpriză că, se pare, Malikova a murit acum („Ce vârstă avea ea?“). Toată lumea, neobișnuită cu imobilitatea, a început să smiorcăie puțin la picioarele acesteia; valuri străbăteau mulțimea. Pe lângă pereți era adunat publicul – despărțirea de Malikova era deschisă, pe site-ul teatrului se informase despre timp și loc.

Ca întotdeauna, Akim privea pe deasupra capetelor, dar de data aceasta privirea era cumva potrivită: părea că directorul baletului nu privește în depărtarea istoriei, în care căuta pilde („Rândul marilor balerine, care au împodobit de veacuri…“), nu în postumitatea lui „A fost și nu va mai fi“, unde se ascundea Malikova („Una dintre cele mai strălucitoare stele ale baletului rus din secolul XX“). Nici într-un viitor cețos, în care deja au pătruns razele slavei actuale:

— …Geniul ei liric… sufletul baletului rus… tradiția nemuritoare nu se va stinge, astăzi o continuă artiste precum Daria Belova.

Akim ezita. Faptul era că el repovestea cu propriile sale cuvinte necrologul Malikovei, pe care dimineață l-a citit în ziar, iar acolo era amintită doar Belova. Dar ceea ce putea criticul, nu putea directorul baletului. Numești o balerină – se vor supăra celelalte. Le enumeri pe toate – vor crede că te temi de ele. Nu trebuie.

Alături, soția lui își muta greutatea de pe un picior pe altul: pantofii de lac pentru înmormântare o strângeau. Incapabilă să se țină pe tocurile precare, îl îmbrânci pe soț. Akim își înclină capul într-o parte, întruchipând tristețea, ca în rolul contelui Albert (apropo, pe care nu prea îl reușise). Soția întinse crinii, care pe el îl asemănau și mai mult cu Albert, care merge la

mormântul lui Giselle. Directorul baletului se îndreptă către răposata acoperită cu flori.

Mulțimea își schimbă pe nesimțite configurația: oamenii se pregăteau să stea la rând.

„O, Doamne, numai să nu sărute... asta“, se cutremură lăuntric Dașa. Nu văzuse niciodată morți de aproape. A fost trimisă la internatul baletului din Sankt Petersburg, când ambele bunici erau încă în viață. Așa au și rămas în memoria ei: ființe vii, care au dispărut cu totul. Pur și simplu au dispărut.

Akim nu reuși să se apropie de sicriu – persoanele de la Casa mortuară, ușor și cu pricepere, închiseră capacul. Akim așeză crinii, care se reflectară o clipă pe suprafața lăcuită. Așa dăduse artistul de machiaj funerar, care deja făcuse tot ceea ce putuse.

Răposata nu avea rude. Trăia singură într-un apartament de lux, la înălțime, pe terasamentul Kotelniceskaia, în compania mai multor pisici și a pudelului Zaicik. Acolo a fost găsit cadavrul de către menajeră. Nu imediat – e adevărat.

Dașa cumpără trandafiri pe drumul către teatru, la chioșcul din stația de metrou. Metroul era chiar aproape de teatru. Dar chiar și de o scurtă lovitură a gerului moscovit, florile își aplecaseră capetele. Dașa îndreptă o floare cu marginile veștejite, apoi își dădu seama că, oricum, pentru răposată nu contează. Într-o clipită deveni tristă și aproape îndurerată, cum se întâmplă aproape oricui la cuvintele „colivă“ și „pomeni“, la vederea cimitirelor rusești cu eterogenitatea lor îngustă și cu gunoaiele de plastic. Așeză repede buchetul, îl găsi pe Boris cu ochii – dădu din cap și se duse să-l întâlnească.

— Ați cunoscut-o? întrebă ea.

— Ridicam pălăria, minți Boris, de vreme ce răposata nu mai putea să confirme sau infirme nimic. Ai lucrat cu ea?

— Nu.

Sicriul se înălță și pluti lin spre ieșire.

Au început să o compare cu geniala Malikova aproape imediat după debutul în *Lacul lebedelor*. La a doua reprezentație a Malikovei, atrasă gelos de comparații, a mers personal de la Moscova la Sankt Petersburg.

Aduna ovații încă înainte de începerea spectacolului – stând în picioare publicul saluta o legendă. Dașa a ieșit din lojă încă înainte de sfârșitul spectacolului.

— Nu mi-a plăcut.

Boris nici nu reuși să…

— Dașa, ce-i cu tine? Nu mergi cu toată lumea?

În același timp, Marina Morozova se uita cu privirile ațintite spre Boris. El zâmbi. Era limpede că fata făcea calcule rapide și complexe: cine, cât, în ce relații, ce poate ieși pentru ea personal din asta. Opri scanerul. Apoi își mută privirea asupra Belovei, precizând:

— La cimitir.

— Nu, răspunse simplu Dașa.

— Să o însoțești pe marea balerină pe ultimul ei drum?! se îngrozi Marina.

— Au venit autobuzele, răsună în foaier glasul lui Akim.

Recuziterii scoteau deja, trăgeau în jos, împătureau pânzele de doliu.

Morozova se întoarse spre altă balerină – Egorova.

— Ea nu merge cu toți.

— Și ce să facă acolo? parcă o susținu pe Belova aceasta, însă suci sensul imediat invers: Dora nu e moscovită… Veronika, tu, desigur, mergi?

— A fost profesoara mea.

Veronika își tamponă prefăcut ochii cu o batistă de hârtie și șopti:

— Vreau să mă asigur că gunoiul vechi a fost îngropat.

La repetiții, bătrâna legendară ședea pe scaun. Trăncănea tot timpul: cum la *Giselle* al ei au venit Molotov și Ribbentrop, cum trupa de balerini sovietici a mers pentru prima dată la Londra, cum… Și mai ales despre „formă“. Despre câte și mai câte. Numai nu în chestiune: de pildă, ce să faci, ca să nu fii respinsă înapoi în *attitude* după săritură, când tot corpul, depășind inerția aruncării, se ține pe o bucățică de poante, la fel ca celebrul monument ecvestru al împăratului Nicolae pe o singură copită.

Ce să facă Malikova știa: ea însăși, la timpul ei, nu a căzut. Iar tinerele balerine îi provocau o gelozie mortală. Le ura pe toate cu înverșunare. Însă ea iubea teatrul. Nu putea fără el. Și, urând tinerele care îi luau locul, ea totuși se reîntorcea la teatru. Ca o pisică neatașată de oameni, ci de casă. „Ce simți tu?“ – o fixa bătrâna, strălucind de diamante străvechi. „În fața ta este iubitul tău. Ce simți?“ Dar Veronika simțea în acest timp că avea picioarele reci, spatele îi era rece. Nu numai că acum trebuie să stai în *attitude*, acuma trebuie și să sari cu precauție, pentru ca mușchiul gambei să nu se rupă. „Forma“, înjură Veronika – însă numai în gând: a te certa cu Malikova însemna să-ți distrugi cariera. În timpul lui Stalin – să ajungi la pușcărie.

— Belova nu merge! se îngrozeau acum toți cu prefăcătorie, chemând martori să împărtășească această ofensă.

— Ea e din Piter, nu are cum înțelege, urma răspunsul cu buzele strânse.

Nimeni nu voise să repete cu Malikova. Mai mult, se luptaseră pe toate căile ca să scape de această corvadă. Pentru ca apoi să spună în interviuri: „Marele meu pedagog“, pentru ca în biroul lui Akim să poată striga în gura mare: „Da, însăși Malikova a repetat această parte cu mine!“ Până acum numele Malikovei răspândea lumina.

— Să o petreci pe Malikova în ultima ei călătorie?!

— Ea e cea mai mare la noi, las-o în pace, șopti cineva batjocoritor în spatele ei.

— Nu, nu sunt mare, ripostă serios Dașa.

Egorova își privi prietenele cu o mirare veselă: ce-i cu ea – chiar așa?

— Ești aspră, Dașa. Înseamnă că Malikova nu e mare. Atunci care e mare pentru tine?

— Taglioni este mare, bâigui Dașa.

Boris, pentru care discuția parcă se desfășura în chineză, pricepu numai intonațiile. „O… fetele, zâmbi el numai în gând. E timpul să ne despărțim.“

— Daria, îmi pare rău, se băgă în vorbă. În ciuda acestor clipe îndurerate, pe care le împărtășești acum cu întreg teatrul, trebuie să discutăm câteva cifre ale șederii tale la Moscova.

Cuvântul „cifre“ a acționat asupra fetelor, așa cum se așteptase: ochii le-au fulgerat de bucurie răutăcioasă. „O, în niciun caz nu a ieșit fata mai puțin scump decât credeau ei.“

— Ce cifre? bâigui Dașa.

— Hai să discutăm mai încolo!

— Afacerile-s afaceri, căzură de acord celelalte.

Pe lângă ei trecu portretul Malikovei – o fotografie mărită din *Giselle*, încadrată de panglici negre și flori. Apoi încă unul: cu ordinul Lenin la reverul unei haine sobre și cu briliante

mari în urechi. „Interesant, unde sunt acum toate pietrele ei?“ – se gândi Veronika. Baletomanii o recunoscură pe Veronika, șopteau, întorceau capetele. Veronika își auzi pomenit numele – își aplecă imediat gâtul frumos și vorbi tare:

— Nu pot să cred. Am rămas atât de orfani odată cu plecarea ei! – și își trecu ușor cu șervețelul pe sub ochi, în cazul în care rimelul s-ar fi scurs.

2

În mașină Piotr îl sună pe Kirillov.

— Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva – și iată din nou, începu el avântat ca întotdeauna, când se simțea puțin vinovat (mai bine zis, ar fi trebuit să se simtă puțin vinovat).

— Nu voi beneficia niciodată de atâtea servicii, câte mi-ai făcut tu, zise Kirillov. Zău!

— Există numele acestor femei?

— Am spus deja: toate au dat declarații.

— Da, dar dacă au fost declarații, acestea au fost înregistrate…

— Nuuu! Kirillov își trase cafeaua. Cine are plăcere să-și strice statisticile?

— Tâmpiții.

— Tâmpiții, căzu de acord cu ușurință Kirillov. Și tu nu ești așa?

— Eu? Pentru nimic în lume!

Piotr respinse cu groază comică presupunerea. Așteptă cu răbdare.

— Ei bine, am avut câte un semn pe ici pe colo… câte unul. Când victima a fost interogată. Un moment.

Imaginația lui Piotr își umplu liniștea de zgomotul unui sertar tras. De foșnetul unor hârtii date la o parte. De răsfoitul paginilor blocnotesului dorit.

— Avdeenko Elena Viktorovna.

Piotr puse telefonul jos. Își notă numele pe hârtie. A fost convins că Kirillov, după obișnuința sa, apăsase de mult pe „închis“, fără niciun fel de „la revedere“, când receptorul spuse:

— Pute, a?

Și numai atunci Kirillov închise.

3

De la ecran fața lui Boris era albăstruie, nu vedea nimic, nu auzea nimic, în afară de ceea ce era pe ecran. Vera simțea cum i se strângeau maxilarele.

Aprinse, mai că rupându-și o unghie, lampa, ca și când ar fi strigat: Sunt aici! Dar și atunci Boris continuă să miște mouse-ul. Nu dezactivă, nu trânti în grabă capacul laptopului. Vera se apropie, se uită peste umăr. Și se miră când el îi găsi mâna, i-o strânse și o ținu în mâna lui. Cu cealaltă continua să miște cursorul, imaginile căzură în jos.

Vera era mișcată. Se aplecă, îl îmbrățișă din spate, își puse bărbia pe umărul lui.

— Imaginează-ți! Poți, așa simplu, să cumperi chiar și un Picasso, zise Boris, rămânând mirat de cuvintele sale.Ei bine, asta este în parte o ticăloșie, firește: un fel de litografie… o copie, vorbind mai grosier… Dar, orișicât, cu semnătură. Picasso! Fără să-ți ridici fundul de pe scaun. Ia uite unde a ajuns progresul!

Vera îi respiră parfumul. Se gândi a nu știu câta oară: ce bine de cei pentru care totul este simplu – te-ai plictisit de el, el de tine, dar banii și copiii vă țin împreună, iar amândoi înțeleg acest lucru…

Ea și Boris, pur și simplu, nu au făcut-o. Își miji ochii și citi numele site-ului. Șopti:

— Anticariat?

Boris încuviință din cap:

— M-m!

Vera se uită la ecran.

Pe ecran nu era o imagine, ci un pantof de mătase murdar – mai degrabă asemenea pantofilor de gimnastică uzați pentru copii.

— Sunt papucii lui Picasso? zâmbi ea.

Boris explică serios:

— Taglioni. Sau, mai bine zis, nu. Doar un singur pantof.

— El avea numai un singur picior? șopti Vera jucăuș.

— Ea. Taglioni nu era un el, ci o ea… Pe al doilea l-a mâncat un adorator.

— A mâncat piciorul? șopti Vera, uitându-se în jurul ei.

— Papucul! Îți poți închipui? Prostănacul! L-a cumpărat și l-a mâncat.

— Un pervers, murmură Vera.

Făcând în continuare click cu mouse-ul, Boris acoperi cu palma mâinile ei.

Vera zâmbi languros:

— Purtat? … Cu ketchup, cred. Cu ketchup poți mânca orice. Chiar și un papuc uzat.

— În secolul nouăsprezece.

… L-a acoperit și l-a luat. Vera simți cum fața îi amorțește.

— Mergi și te întinde! – și apoi, ca și când și-ar fi adus aminte, Boris îi sărută mâna, după care îi dădu drumul. O să mă așez puțin, o să citesc.

4

Căutarea doamnei Avdeenko, spre mirarea lui Piotr, nu a luat mult timp. Definirea de „curvă“ din gura lui Kirillov nu conținea o apreciere morală – desemna simplu cu ce se ocupa femeia. Însă Piotr nu a găsit-o deloc acolo unde se aștepta.

— Banca comercială de economii. Sucursala Bulevardul Țvetnaia, rosti repede și distinct un operator.

— Cu Avdeenko Elena Viktorovna, vă rog! ceru preocupat Piotr.

— O secundă. Fac legătura.

Se auzea muzică în receptor. Operatorul trecu apelul pe o linie internă. Piotr închise. Elena Viktorovna Avdeenko era

acum la birou. Era tot ce trebuia să afle. Stătea pe veranda băncii.

Lăsă telefonul, împinse ușa de sticlă.

Piotr se uită de jur-împrejur: grilaje despărțitoare, bară, pereți bej, covor gri și fotolii asortate. După cum a verificat în registru, banca nu era dintre cele cinci mari, dar nici nu se afla la coadă. Fără sancțiuni, fără suspendări de licență.

Fondată în 1922 și a străbătut pe linia de plutire prin toate crizele financiare. Birou respectabil.

Se apropie de el o femeie în costum bleumarin, la gât având o eșarfă în culorile siglei băncii: albastru și roșu.

— Vreți să faceți un împrumut?

— Deocamdată nu știu, răspunse Piotr.

Aruncă o privire imperceptibilă asupra insignei: norocul nu era generos – nu era Avdeenko.

— Tu ești Elena Viktorovna? Am vorbit la telefon! blufă fericit Piotr.

— Nu, nu cu mine. Uite-o! Aveți programat un interviu pentru împrumut?

Piotr privi prin despărțitura de sticlă, după care se vedeau capetele pieptănate lins ale angajatelor – toate femei în jur de treizeci de ani. Elena Viktorovna Avdeenko avea o cărare dreaptă în părul negru și un nod în păr, înțepat cu agrafe. Trăsături corecte și plictisitoare. Cu un machiaj vulgar strălucitor, desigur, ar fi arătat diferit.

Murmurul liniștit al conversațiilor cu clienții, țăcănitul calm al tastaturilor, fâșâitul hârtiilor. Bun loc pentru muncă. Rău pentru că trebuia să discuți cu Avdeenko pe tema „Când ați dat nu împrumuturi, ci sex“.

— Nu, nu! ridică mâna în semn de protest Piotr. Încă nu sunt gata. Știți, dați-mi o broșură, sugeră el. Am să studiez și am să mă hotărăsc, dacă mă întorc la dumneavoastră sau nu.

Femeia dădu din cap cu un zâmbet profesional:

— Sigur. O clipă!

Pe masă forfoti liniștit mașina nichelată, care însufleți pe unul dintre vizitatorii ce își aștepta hârtiile. În aer mirosea a cafea. Nu numai a cafea pur și simplu: a bunăstare. „La dracu, poate că aceasta este o tiză perfectă a ei?“ – se îndoi Piotr. Femeia îi întinse deja broșurile:

— Poftim! Sper că o să vă întoarceți!

— Și eu sper asta! recunoscu sincer Piotr.

Aruncă broșurile pe scaunul din față. Se așeză în mașină. Nu-i rămânea decât să aștepte până când Avdeenko va termina schimbul – va ieși din birou. Să stai și să te gândești: ce înseamnă asta?

Din fericire, a calculat corect: Avdeenko începuse ziua de lucru la opt, așa încât nu a trebuit să aștepte mult. O femeie solidă, scundă, într-un palton cenușiu, apăru pe verandă, susținând geanta cu cotul. Piotr se repezi din mașină.

— Elena Viktorovna?

Ea i se uită numai o dată în ochi. Ca și cum Piotr ar fi dat numele de Bobrov, ea își aplecă fruntea, încercând să-l evite, strângându-și tare geanta. Să o prindă?

— Nu sunt în temă… Nu înțeleg ce vorbiți… Nu știu asta…

Piotr abia ținea pasul în urma ei:

— Nu-mi pasă nici atâtica ce faci! o asigura în zadar Piotr. Nu e treaba mea. Pe mine nu mă interesează decât Bobrov.

Piotr simțea mirosul acru al fricii.

— Lena, ce este? strigă în întâmpinarea amândurora un glas de bărbat emoționat.

Bărbatul, puțin aplecat, pentru că era destul de înalt, ținea de mână o fetiță de doi-trei ani:

— Mama! se bucură aceasta.

Îi dădu drumul tatălui și își întinse degetele mici. Avdeenko o apucă pe fiică și o îmbrățișă – își proteja copilul de Piotr ca un scut.

„Sunt soție, sunt mamă, cum de nu vă e rușine“, spunea înfățișarea ei.

— Ce doriți? întrebă soțul făcând un pas înainte. imediat un pas înainte.

— Un credit avantajos, ridică din umeri Piotr. Ca toată lumea. Dar văd că nu o să mi-l dea.

Arăta prin toată înfățișarea sa că nu intenționează să plictisească mai mult. Se retrage:

— Bine. O să intru în faliment.

— Vreun prostănac, mormăi soțul, îmbrățișându-și soția și fiica de parcă le-ar fi ferit.

— Ce de rahat s-a adunat aici!

Piotr smulse broșurile din mașină, le rupse și le aruncă la coșul de gunoi. Se răsturnă pe scaun și trânti portiera. Stătu, se gândi, fierbând de mânie. Și abia după aceea scoase telefonul. Nu-i plăcuse ieșirea, dar nu vedea nimic altceva în schimb.

— Petia! se arătă ea încântată.

Piotr își reținu cu greu iritarea. „Cum, pe această Irină nu o atinge deloc să fie vecină cu asemenea porci?“

— Grozav! Ce mai faci? se bucură Sveta.

— Mi se pare că eu nu am băut cu tine bruderșaft, se opri el.

— Nu, consimți Sveta. Apoi tăcu.

Aștepta ce va spune el. „Așa e mai bine“, Piotr lungi pauza.

— Noutăți despre Ira? nu rezistă ea.

Noutăți nu erau, asta era toată chestiunea. Piotr apucă strâns volanul.

— OK! Am nevoie de ajutorul tău, recunoscu el fără tragere de inimă. Dacă îți închipui că poți ajuta, ai ocazia să demonstrezi.

5

Sveta se mai uită câteva secunde la telefon, de parcă după convorbire ar putea să mai apară un SMS sau o imagine.

Nu apăru nimic. Îl ținea în mână gânditoare. Îl așeză pe marginea unui raft.

Voia să demonstreze. Putea. Degeaba crede Petia că ea este o șmecheră. Nu e o șmecheră. E o tipă inteligentă. Problema nu ține de cărțile citite. Uite aici câte sunt, pe rafturile landlordului, și? Îi ajută? Și unde ar fi el acum, dacă muierea lui nu ar fi murit la timp, lăsându-i apartament la Moscova? Da, da. Nu este vorba de cărți. Problema este cum merge căpățâna.

Sveta deschise ușa mai larg. O ușă groasă, frumoasă. Sveta se dădu înapoi în mijlocul camerei. Își făcu vânt și se repezi cu umărul în marginea ușii. Spiritul cel rău fu alungat. Ușa mormăi cu o scârțâitură.

Sveta se îndreptă încet. Oftă cu grijă. Apoi puțin mai îndrăzneț. Dar se temea să-și atingă coastele: „Fir-ar al… Mi-am

rupt coasta“. O fisură cel puțin. La orice suflare simțea durere. Sveta își ridică puloverul și se uită pieziș. O zdrelitură. Bine.

Dar puțin.

Oare îi place acest Piotr, în general vorbind? se gândi o clipă. Recunoscu că da. Faptul acesta nu o tulbură. Până când este nepoliticos cu ea. Ei, și ce? Băieții sunt întotdeauna nepoliticoși. Nu știu să-și formuleze sentimentele! citise ea într-o revistă... Pur și simplu încă nu se uitase la ea! Deocamdată. Nu a avut o oportunitate.

Dar el va înțelege. Principalul este să-i dai posibilitatea.

Sveta își dădu capul înapoi și își izbi cu toată nebunia fața de colțul de lemn.

6

Pe măsuță (tot veche) se afla o tavă cu păhăruțe. O sticlă transpira în gheață.

Vera trecu repede pe lângă. Spera să scape de prietene.

Liza se opri la tavă, mută geanta pe umăr. De pe fondul întunecat se desprinse imediat o fată în negru – tăie calea Verei:

— Vă rog!

Scoase sticla de la gheață, începu să umple și să le întindă paharele. A trebuit să încetinească la stand. La sunetul dulce ieși imediat și anticarul.

Marina, Olia, Ania se prefăcură că examinează inelele, broșele, brățările din vitrina tapisată cu catifea.

— Vă rog! Art déco! – anticarul ridică pe dată sticla.

Liza apucă paharul și îl ridică la gură atât de nerăbdătoare, încât chiar și fata pe care o angajaseră, ca să nu spună nimic, în afară de amabilități, era jenată. Liza puse deja paharul gol pe tavă. Se întinse după unul plin.

Vera începu o manevră precaută spre înapoi.

— Vera, te grăbești? făcu ochii rotunzi Marina.

Arătă cu privirile spre Liza. Aceasta deja îl dăduse peste cap pe al doilea. Anticarul observase, pe fața lui se vedea înțelegerea.

— Luați loc, vă rog! îi oferi Lizei un fotoliu.

— Lizon, să mergem, o chemă Vera.

Întinse mâna după cotul acesteia. Ceilalți înțeleseră semnalul. O luară pe Liza în cerc și o traseră afară. Vera simți în spate disprețul celor din urmă.

Vera știa cum o numesc, între ele, prietenele ei – Marina, Liza, Olia, Ania. Ele toate și altele asemenea, care se nimeriseră acum între standurile expoziției anticariatelor din Moscova. Cei care cumpără tot felul de gunoaie doar pentru că au peste o sută de ani sau pentru că este „drăguț“.

Consumatori de rahaturi.

Vera își îndreptă pe umăr lanțul glisant al poșetuței Chanel de mărimea „jumbo“. Gentuța de mână ținea loc de eticheta de solvabilitate. În acest sens toate cele cinci femei arătau atotpromițător. Anticarul răspunse cu un zâmbet. Toți anticarii vânzători îi zâmbeau Verei din inimă. Prietenele ei zâmbeau. Dar Vera citea lesne în privirile lor mieroase: au venit mâncătorii de rahaturi.

Cu bani, dar mâncători de rahaturi.

Pentru mâncătorii de rahat, pentru autenticii mâncători de rahat de la expoziția anticariatelor din Moscova, important era să se uite pe ce își pot cheltui banii. Gentuțe cu mărgele, statuete din porțelan, furculițe-linguri de argint, peisaje în ulei, evantaie, lămpi, vaze, jucării (în special jucării de Anul Nou! mâncătorii de rahaturi se aruncă asupra lor).

Dându-și seama că nu se poate îndepărta de prietenele ei, Vera aplică altă tactică: a spânzura ochii pe ceva și a rămâne în urmă. Se prefăcea cum că admiră peisajul dintr-o ramă groasă.

Ca într-o uitare estetică se rătăci după colț. Reuși. Apoi mersul îi deveni mai rapid și mai preocupat. Vera se întoarse la standul pe care îl observase mai devreme. Toate exponatele sale erau legate cumva de o modă, care își pierduse din valabilitate. Pantofi, pălării, mărgele, cercei, broșe, rochii, șaluri de femei moarte demult, care încetaseră să le jinduiască.

Vera se uita la o geantă ridicolă cu mărgele. „Trebuie ca, la vremea lor, mătușile să se strângă de gât pentru chestiile astea.“ Își îndreptă din nou lanțul glisant și se gândi că peste o sută de ani geanta ei va avea aceeași soartă. Pentru o clipă își văzu Chanelul exact așa cum va deveni peste o sută de ani, pierzându-și magia actuală: o urâțenie lipsită de eleganță. Deveni puțin tristă.

Din fericire, anticarul cu papion sub o bărbie grasă îi vorbi – o întoarse în clipa prezentă.

— Căutați ceva anume? se interesă afabil.

— Un pantof.

— Doar unul?

Cu abilitate profesională se concentră asupra Verei, de parcă ea ar fi fost iubirea vieții lui.

— Pe celălalt l-a mâncat un fan, ridică din umeri Vera.

Și, pare-se, stârni în el interesul omenesc. Ochii lui au prins viață cu adevărat.

— Caut pantoful lui Taglioni, explică ea.

Și văzu că îi crescu cota imediat. Anticarul știa cine este Taglioni.

— Și nicăieri, închipuiți-vă, nicăieri nu îl pot găsi. Iar Taglioni a trăit și a dansat la Sankt Petersburg vreme de cinci ani, remarcă Vera cu amărăciune (înainte de a merge la anticariat, ea studiase informațiile de pe Google).

— Chiar îmi pot imagina – anticarul îi aruncă repede o privire.

Vânzătorul determină capacitățile cumpărătorului, tălmăci Vera: să nu devii sclavul obișnuinței.

— Dar eu nu am fost prea bună, recunoscu Vera. Oare chiar nu a rămas nici unul?

Era o sugestie că va plăti bine. Pentru cazul în care geanta Chanel de pe umărul ei nu vorbea suficient de clar.

— La Petersburg! pufni negustorul de antichități. De atunci au existat două războaie mondiale la Sankt Petersburg, o blocadă și o revoluție. Acum artefactele rusești sunt mai ușor de găsit în Europa decât în Rusia.

Se vede că indiciul că va plăti nu doar bine, ci foarte bine avu efect.

— Și în Europa au fost două războaie mondiale, remarcă Vera.

— E interesant de vorbit cu dumneavoastră, răspunse anticarul după un timp de gândire.

Lăsă privirea în jos. Vera îi fixă ochii și își dădu seama că el privește la mâna ei dreaptă, care strângea lănțișorul genții. Mai exact, la degetul inelar – există sau nu inel pe el.

Starea ei de spirit luă avânt. În felul acesta el îi scana capacitatea ei de plată? Vera se înveseli. Simțea că șampania nebăută i se scurge în cap. Anticarul nu i se mai părea atât de gras, iar cravata lui bizară – nu atât de ridicolă.

— Știu ce caut, spuse ea simplu. Apreciez foarte mult asta.

— Vă interesează baletul?

Vera zâmbi subțire.

— Și pe dumneavoastră?

— Recunosc, la vârf.

Anticarul își puse ochelarii dreptunghiulari. Vera pricepu că o s-o ajute.

El se apucă să caute ceva în telefon. Uitându-se la obrajii lui moi, nasul-cartof, buzele plinuțe – și acești ochelari, Vera își aminti expresia: cvadratura cercului.

— Ce credeți despre Belova? o întrebă fără să-și desprindă privirea de pe ecran. O Taglioni nouă, se spune.

„Și peste o sută de ani cineva va alerga cu picioarele pe tavan și va căuta pantoful ei“, se întristă iarăși Vera.

— Nu vă place? înțelese incorect anticarul umbra de pe fața ei. Sunteți o patrioată moscovită?

— Încă nu mi-am făcut o părere, zâmbi Vera.

— O să vă fac cunoștință cu cineva. Poate că acesta o să vă ajute.

— Să-mi formez o părere despre Belova? zâmbi cochet Vera.

— M-am gândit că am putea să ne formăm părerea împreună? Să mergem, de pildă, la un spectacol… se desprinse anticarul de telefon.

— Poate, răspunse cu lejeritate Vera.

— Iar el poate că știe ceva despre pantofiori. Iată! Îl cheamă Ghennadi Iurcenko.

Anticarul notă numărul pe dosul unei cărți de vizită dreptunghiulare. I-o dădu Verei.

Ea citi numele de pe cartea de vizită.

— Ați spus Ghennadi… Iar aici e Dmitri Lvovici, arătă ea cartea de vizită.

— Asta e, dacă te apucă deodată să mergi la teatru.

„Da“, se gândi Vera. Voia să-l tachineze.

— Mulțumesc, Dmitri Lvovici! – și, puțin viclean și semnificativ, își aruncă în geantă cartea de vizită.

Cineva o trase de cot. Prietenele își făcuseră plinul de bună seamă și acum au ajuns-o iarăși din urmă. Le cuprinsese acum o adiere de Anul Nou. Râdeau și mai tare. Se pare că pe drum au avut timp să ridice paharele, isteț prezentate de comercianți, ca să-i stârnească pe clienți. Vorbeau toate deodată.

— Verka, ia te uită unde ești! Te pierdusem… Dar cine-i aici?… Vai, ce simpăticuț!

Vera văzu pe fața anticarului grăsuț expresia lui: mâncătoare de rahat.

— Dar Liza unde-i? întrebă ea.

Olia flutură indefinit din mână. Zise anticarului:

— Pot să încerc? – arătă cu degetul la șal.

Anticarul o copleși cu amabilități. Întoarse oglinda către ea. Asistentul – un tânăr elegant – desfăcu șalul împletit cu ciucuri.

— Nu poți să-l ajuți pe un om, dacă el însuși nu vrea să se ajute, mormăi iritată Marina. Și aș încerca pălăria aia.

— Adică? nu înțelese Vera.

— Liza borăște în closet, lămuri Ania, care examina o poșetă cu mărgele.

Privi înapoi:

— Unde te duci?

Marina își îndreptă în așa fel pălăria ca Vera să nu poată auzi. O opri pe Ania:

— Nu o reține. Las-o să plece. Cum e baba și mitraliera!

Ania și Olia se însuflețiră.

— Nu judecați, clătină din cap Marina.

Se întoarse cu pălăria să se vadă în oglindă din profil. Divorțul e ca un fulger. Tu nu ai nimic de-a face cu asta. Ori te regulează, ori nu… Bine, zise ea cu părere de rău spre oglindă. Dar unde mă aflu eu în chestia asta? Pentru Ascot – insuficient de ciudată. Pentru stradă – prea ciudată. Poate să fac curse la Cupa Moscovei?

Despre Vera și viața ei de familie toți voiau să discute de multă vreme, iar discuția creștea ca un foc în care s-a turnat benzină.

7

Vera a găsit-o pe Liza chiar în toaletă. Însă Liza nu bea, nu plângea. Își vopsea buzele, deschizând cu grijă gura și privindu-se fix în oglindă. Vera mirosi în jur.

— Ce? o întrebă Liza în oglindă.

Și ca niciodată explică:

— Nu dughesc.

Pe urmă își aminti de tava de la stand, pe care Vera, evident, și-o amintea și ea. Și preciză:

— În sensul: eu dughesc pentru că sunt alcoolică. Dar nu pentru că mă despart de Tolka. Apropo de asta, când reușesc să-mi aduc aminte că sunt alcoolică, atunci nu dughesc. Între altele, asta e groaznic. Pot să beau, pot să nu beau. Îndeosebi dacă îmi amintesc la timp, că nu vreau deloc, iar totul e o boală chimică.

Relația cu alcoolul o preocupa pe Liza mai mult decât relația cu Tolka, mai cunoscut în primii douăzeci din lista miliardarilor ruși *Forbes*.

— Dar cu Tolka ce-i? întrebă cu sinceritate Vera.

Liza era una dintre soțiile „primei chemări“, de neînlocuit încă din anii studenției. Și iată – divorț la un tribunal din Londra.

— Și ce? se miră sincer Liza. Te poți teme pentru copii. Ei bine, ai mei au crescut, s-au așezat – deja nu mai avem temeri pentru ei. Pentru că bei, se poate să te temi, de acord. Dacă bei acasă. Vei rămâne, uite, ca Mordkin[3] – în trei ruble. Iată, de asta te poți teme. Dar Mordkin a fost un tâmpit. Însă Tolka este un om normal, decent. Să bem civilizat. Verka! Voi fi o femeie bogată, singură, de vârstă mijlocie și – în sfârșit! – în viața asta nenorocită voi face ce vreau. Voi trăi unde vreau. Voi arăta cum vreau. Dacă o să vreau – îmi voi lăsa să crească părul pe picioare. Dacă voi vrea – voi bea până… merg pe gard de drum mă țin! Însă, cum ți-am spus deja… – Liza țăcăni hotărâtă încuietoarea genții – nu vreau să mă fac turtă. Beau pentru că sunt alcoolică, nu pentru că sunt nefericită.

— Dar…

Liza se uită la răsfrângerea în oglindă a Verei și strânse din umeri:

— Voi suferi după Tolka? Voi. Dar și asta va trece.

— Ei bine, și ce? Mai bine ca Marinka? Vadik al ei are deja câți copii cu a doua femeie? Doi?

— Trei.

— Da, da. Dar nu se desparte de Marinka. Și ce? Îi este ei mai bine din cauza asta?

— Liza, nu știu, recunoscu cinstit Vera.

— Vino la mine la Nisa. O să alegem! Îți plac băieții tineri? O să agățăm gigolo latini.

Apoi schimbă tonul deodată:

— Și Borka al tău e tot decent. Nu te teme. E la fix. Am eu un nas.

Și imediat alunecă spre o temă gravă:

— Vino, o să ne destindem împreună.

— Nu, oftă Vera. Deocamdată e prea devreme pentru Nisa.

Liza își luă o mină compătimitoare. Dar Vera nu termină deloc așa cum se gândea prietena:

— Viitorul meu gigolo acum încă merge la grădiniță.

Și amândouă izbucniră în râs.

8

„La birou e ca naiba. Mai bine să te dai cu capul de ușă ca o năucă, decât să mergi să lucrezi la birou“, își cântărea Sveta planurile de muncă. Transpirația se scurgea pe piept, îmbiba marginea cearșafului. Avea o mâncărime în cap. Vânătaia de pe față îi pulsa, de parcă s-ar fi umplut din nou de sânge. Sveta

ridică mâna ca să-și dea părul de pe față la o parte; îi reveni tonusul. Lăsă mâna pe genunchi. „Se spune corect: plancton de birou.“ Avdeenko Elena Viktorovna a trăit ca o amibă – simplu și previzibil.

„Dimineața scoală-te, repede-ți copilul la grădiniță“ – își făcea bilanțul vieții Sveta. Își mișcă degetele de la picioare. Căldura îi înmuie plăcut mușchii. „Pe urmă la bancă. Pe urmă ia copilul de la grădiniță. Acasă.“ Ca s-o urmărești pe Avdeenko însemna să urmezi un șir de fleacuri. Fiece zi era asemănătoare cu cealaltă. Se distingea miercurea: în zilele de miercuri fetița era luată de la grădiniță de către soț. Și apoi luni și joi Avdeenko mergea serile la centrul de fitness în Krîlatskoe.

Plăcile de la saună degajau o căldură plăcută și uscată.

Avdeenko Elena Viktorovna își dezlipi părul de pe frunte, își șterse mărgelele de transpirație de deasupra buzei. Mișcându-și puțin fundul, eliberând vecinei mai mult spațiu pe bancă, Sveta zise:

— Scuzați!

Își scutură părul, dându-l pe spate.

— Nu-i nimic, dădu din cap Avdeenko și își opri privirea pe fața ei.

Apoi și le retrase jenată. După aceea se uită din nou, pe furiș.

„Da. A mușcat nada“, remarcă satisfăcută Sveta.

Pe drum, ea adunase deja o sumedenie de priviri. Știa cum atrage curiozitatea cu stâlcitura aceea stacojie-violet de pe mutră.

— M-am lovit de ușă, spunea adevărul Sveta.

Mai departe însă trebuia să mintă puțin:

— Pe întuneric. Când mergeam la toaletă.

Se arătă jenată și își acoperi vânătaia cu părul, în așa fel ca Avdeenko să-i observe eforturile.

— Poate că n-ar trebui să veniți la saună, îi sugeră compătimitor Avdeenko. V-ar face mai bine ceva rece.

Sveta dădu din mână. Se arătă oarecum jenată.

— Nu, nu… Pur și simplu m-am lovit puțin de ușă. În întuneric.

Avdeenko era și ea jenată. Spre deosebire de Sveta – sincer.

— De ușă, așa?

— În întuneric, repetă Sveta.

— Răspunse apoi tăcerii neîncrezătoare a femeii:

— Uite așa proastă am putut fi.

Mai tăcură, mai transpirară. „Ce-i cu ea, a dat drumul la nadă?“ se îngrijoră Sveta. „Poate a decis să se retragă. La dracu cu problemele altora“. Cu un glas spălățel întrebă:

— E cald aici în cearșaf. Nu vă deranjează, sunt puțin…

— Sigur, vă rog! se răsuci Avdeenko, mutându-se pe bancă și ridicându-și prosopul.

Sveta lăsă o margine să cadă, ca un roman din vremea antică, și își scoase toga. Gâfâi. Dacă nu cumva se prefăcea prea mult.

Avdeenko tăcea, uitându-se la vânătaia ei.

— De la ușă. Întâmplător, repetă Sveta.

Avdeenko nu se hotărî imediat.

— Ascultă. Știu că nu e treaba mea…

— Exact, o întrerupse Sveta.

„Hopa, aici să nu exagerez“. Atenuă:

— Nu trebuie… Pur și simplu e doar așa.

— Lena mă numesc, zise Avdeenko.

— Katia, zise Sveta.

— Katiușa, ascultă-mă!

— Nu. Oricum nu e de înțeles. Scuzați-mă! Mulțumesc pentru simpatie, desigur! Dar… eu însămi sunt de vină.

— Nu!

— Dumneavoastră nu știți cum a fost. Dar eu știu, o ținu pe a ei Sveta. Numai eu sunt vinovată. Eu mi-am făcut…

Apucă marginea cearșafului și se înfășură.

— Nu ești vinovată cu nimic.

— Nu trebuie… tresări Sveta – de data asta de durerea din coaste. Dumneavoastră nu știți…

— Chiar știu.

Sveta se uită pieziș. „Cam de necrezut. Cam așa și așa."

— Am avut o istorie asemănătoare. Un *boyfriend*… asemănător – Avdeenko schimbă vorba imediat. Da, un *boyfriend*.

— Înfocat?

— Nu în asta stă chestiunea. Mi-am rupt coastele. Mâna.

— Nu, al meu nu e așa, negă din cap Sveta. În general, e normal. Pur și simplu l-am supărat.

— Katia, iartă-mă! spuse cu ardoare Avdeenko. Tu l-ai supărat? Tu? Tot tu i-ai făcut și vânătaia? I-ai rupt coasta?

Din fericire, simțea Sveta, dogoarea din saună aducea culoare în obraji, care se putea asemui cu culoarea rușinii sau a agitației. Sveta se uită în jos. Își văzu degetele de la picioare. Se gândi la Piotr. „Dacă o să-mi dea gologani pentru asta, o să-mi fac pedichiură."

— Un om normal nu se comportă așa, se înfierbântă femeia. E un psihopat. Crede-mă, Katia! Eu știu. Îți pot spune.

„Da!" țipă în mintea ei Sveta. Ridică privirea asupra femeii, fără să mai încerce de data aceasta să-și ascundă vânătaia.

Pentru o clipă se simți rușinată: pe fața lui Avdeenko se vedea compătimire. Sveta îi permise Elenei Viktorovna Avdeenko, pas cu pas, să o convingă să se adreseze, dacă nu la poliție, atunci la un centru de criză pentru femei sau măcar la un medic. Ca să dea sfaturilor sale mai multă greutate, Elena Viktorovna a trebuit să dezvolte, așa cum ar spune povestitorul persan, întreg sulul istoriei sale. Sveta îi permise acest lucru.

9

Trecând pe lângă bufet, Dașa văzu cum fetele giugiulesc un cățeluș: un botic pufos ieșea din geanta balerinei Egorova.

— Elka, fii mai atentă cu câinii! strigă unul dintre băieți. Să nu rămâi singură cu el în cameră.

— Și să nu-l numești iepuraș! chicoti altul.

Din anumite motive toți râseră.

Dașa nu înțelegea cum de reușesc oamenii să întârzie. Și la probe a venit la timp.

Ritocika dezbrăcă manechinul cu mândrie:

— Poftim, e gata tutuul. Vezi cât de repede!

Dașa își scoase repede puloverul și costumul. Intră în măruntaiele mătăsos-alunecoase, apoi foșnitoare, întinse de Ritocika. Țesătura îi răci pielea. Însă așezându-se, corsajul parcă dispăru – nu se simțea pe trup.

— Gata. Nu o să mai umbli în zdrențe!

Ritocika îi fixă ultimul cârlig. Întoarse oglinda.

Se bucura acum la fel de sincer, la fel cum, cu câteva zile în urmă, o udase pe Belova în fața Veronikăi. Nu există duplicitate în asta. Costumiera Ritocika iubea pe artiști cu aceeași iubire cu care monarhistul iubește pe rege. Adică în deplină corespondență cu celebra exclamație franceză: „Regele a murit! Trăiască regele!“

— Frumoasa mea! nu se putu abține ea, admirând răsfrângerea din oglindă.

Ceilalți croitori începură să dea din cap și să facă semne cu mâna. La fel de monarhist și de sincer.

Ritocika îndreptă cu dragoste marginea unui tutu nou, ca aripa unui fluture abia ieșit din găoace. Ajustă zdravăn marginile, dar cu acribie, așezând silueta așa cum se cuvine.

Băgă intim degetele Dașei sub chiloții tutuului, verifică dacă marginea nu îi taie fundul, dacă nu alunecă.

În același timp se uită în oglindă:

— Ei? Îți place?

Ritocika însăși, la drept vorbind, era mulțumită.

— Uite cum am făcut umerii.

Umerii noii balerine erau largi, da. O balerină nu are defecte dacă această balerină are o croitoreasă devotată. Și, de acum înainte, Dașa era prim-balerină, ceea ce înseamnă că Ritocika îi aparținea cu tot sufletul. Dacă i s-ar fi spus: „Ritocika, un speculant are niște strasuri, pe care nici măcar croitorii noștri nu le au în gimnastica artistică; numai unul este în Konkovo și trebuie să mergi acolo în genunchi“, atunci Ritocika s-ar fi lăsat în genunchi și ar fi plecat la Konkovo.

Un tutu prost produce lucruri bizare. Face picioarele scurte, gâtul scurt, mâinile grase. Dar asta – asta a fost…

— Bine, fu de acord Dașa, ridicând și coborând coatele.

De la fiecare mișcare în oglindă sclipeau scântei multicolore.

— Strălucește? – Ritocika admira pe balerină. Nici eu n-am știut cum o să iasă. Am fost atât de enervată zilele astea din cauza Malikovei cu mâțele și javrele ei. Toate fetele nici măcar nu se puteau liniști. Că le-am și zis: ajunge cu asta…

Nervii croitoreselor nu o interesau pe Dașa.

— Mulțumesc!

Începu să-și descheie tutuul.

— Chiar am visat aceste pisici după aceea! turuia Ritocika. Acum nu pot trece liniștită pe stradă pe lângă pudel, mă apucă fiori.

Dașa își scoase picioarele și întinse tutuul Ritocikăi. Aceasta începu să îmbrace un tors fără cap și fără brațe, pe ceafa căruia era scris de mână „Belova“.

Dașa își băgă capul în întunericul puloverului, iar când îl scoase, o întâmpinară ochii triumfători și rotunzi ai Ritocikăi:

— Au mâncat-o toată. Pe Malikova. Până ce a găsit-o menajera. Pisicile ei și pudelul ăsta – că o fi Kotik, că o fi Zaicik. Coșmar! șuieră ea cu savoare.

Moartea Malikovei livrase întregii croitorii un fel de plăcere gotică.

Dașa își aduse aminte de dantela și de florile din locul unde era fața răposatei. Cât de repede i-au închis capacul semenii cei buni!

— De ce tot repetați astfel de zvonuri prostești?

— Zvonuri? ridicară glasurile toate croitoresele. Deci tu nu ești în temă cu ce s-a întâmplat cu Malikova?

Dar Dașa nu voia să intre în temă.

…Pe coridor se auzi cum Veronika spune cuiva în zeflemea:

— Acum cine știe? Poate că nu a existat deloc. Oricum, fața nu există. Poate că vreo cerșetoare i-a luat locul. I-a mers. Acum zace la cimitirul Novodevicie. Sub chipul Malikovei… Dașa, salut! zise cu glas cântat Veronika.

Dașa dădu din cap. Apoi mări pasul, simțind un fior rece. Iar interlocutoarea Veronikăi făcu ochii rotunzi, uitându-se în urma ei și strigând:

— Vai, vine Malikova!

Dașa observă pe fața Veronikăi o groază reală, nu umoristică. Doar o jumătate de secundă. Dar își dădu seama. O împinse pe glumeață:

— Pleacă… Nebuno!

În cabină Ritocika dezbrăca violent un alt manechin – cu inscripția „viit“. Răzuia gânditoare numele notate cu cerneală pe căptușeală – se șterge, nu se spală? Mototoli tutuul și-l îndesă într-o geantă mare albastră cu sigla IKEA.

— Nu știu. Să arunc acum rahatul ăsta, să nu-l arunc… se gândi ea cu glas tare.

— Ce-i acolo?

— A rămas de la Viit. Toată cusută și răscusută. Are o pată sub braț – nu se mai ia nici curățată chimic.

— Trimite-o la depozit, să se descurce acolo cum or ști, răspunse o colegă de la masa de croit.

— Da, și așa depozitul o să explodeze acuși.

Ritocika dădu cu piciorul la geanta foșnitoare sub fotoliu. Vechile tutuuri pot fi scoase din uz, pe urmă duse la vreun spectacol de amatori. „Regele a murit!“

Manechinul gol arăta eticheta pe spate „viit“. Ritocika îl apucă de piciorul de fier, cu cealaltă mână de gât și îl târî la depozit.

10

Direcția regizorală – Olga, Ada Ivanovna și Serioja (toți foști dansatori, care în ajunul pensiei au acces cu succes în administrație) – își petrecea cea mai mare parte a zilei de lucru rezolvând puzzle-uri împreună. Mai exact, compunea distribuțiile artiștilor la un spectacol sau altul și toate prezențele la repetiții. Trebuia să ții minte tot. Cine cu cine se culcă în acel moment. Cine sunt cei care s-au despărțit deja. Cine pe cine nu poate suporta. Cine și de la cine a făcut avort. Cine s-a certat de curând, cine, atât de demult, încât se poate socoti că s-au împăcat.

— Belova nu are dirijor pentru *Romeo*.

Ada Ivanovna arătă coloana goală. Olga foșnea hârtiile.

— Ordjonikidze nu este ocupat, zise ea gânditoare, de parcă tocmai făcuse această descoperire.

Dirijorul Ordjonikidze, în același nume cu celebrul comisar al poporului, avea în balet porecla Pârjolul fripturilor. Iubea muzica. Se închina în fața geniului compozitorilor demult apuși. De aceea ura baletul. „Găini proaste“, se înfuria el, că Stravinski, că Prokofiev, că zăngănit de talgere. Ba cântă mai repede. Ba mai încet. Un tact întins, altele picau ca boabele de mazăre. Marele compozitor se răsucea în mormânt ca o elice de o asemenea blasfemie, iar pe Ordjonikidze începea să-l doară în piept, prefigurându-se un infarct.

Ordjonikidze se simțea singurul ocrotitor al geniilor apuse. Sub bagheta lui orchestra cânta ceea ce era scris în note. „Să te aștept?“ urla el din fosă la balerină. „Da’ în metrou trenul te așteaptă pe tine?“ Veronika răspunde liniștită de pe scenă: „Nu.

Eu nu merg cu metroul. Am Mercedes cu șofer“. Harnica Marina Morozova se apropie de rampă și începu să explice spre fosă: „Înțeleg că acolo, la dumneavoastră, în note stă scris tempoul allegro. Dar, sărind în *grand jeté*, cu toată dorința mea, nu pot să aterizez mai repede decât aterizez“. „Atunci nu sări sus!“ – se înfuria Ordjonikidze. „Adică? Să nu mai arăt săritura? De ce m-au învățat atâția ani balet?“

Ella Egorova se întorcea cu spatele fără explicații. (Ea și Ordjonikidze au avut odată o scurtă romanță într-un turneu.)

Celelalte fete plângeau.

Akim acționa ca un amortizor. Făcea compromisuri: „Aici se va grăbi și va prinde muzica – Marina, o să te grăbești? Dar, uite, aici o s-o așteptați!“

Și luă asupra sa, în rafale, ocara dirijorului, ca un paratrăsnet fulgerul.

— Abonează-te la Belova, Ordjhonikidze! dădu dispoziție Olga.

11

Spectacolele de balet ale lui Maestro, neîndoielnic, erau mândria teatrului. În secolul douăzeci rus, când era deja imposibil să mai păstrezi privirea simplă și naivă asupra vieții, care a permis ca în secolul nouăsprezece să se compună balete despre fée sau lebede vrăjite, a fost păstrată în mod miraculos de către Maestro.

Vecinii lui erau arestați fără vină și luați în toiul nopții. Colegii lui de la școala de balet erau exilați în Kazahstan, iar unul chiar a fost împușcat ca spion german – pentru faptul că odată a ținut un concert la ambasada germană. Tatăl acestuia a murit de tifos în timpul evacuării, iar mai mulți colegi dansatori au murit în război. Principalul său rival în coregrafie, deja după război, a fost scos din profesie pentru că era „cosmopolit“, adică evreu, și până la moartea sa timpurie a pus în scenă spectacole pentru ansambluri de cântece și dansuri, compuse de cei care au avut și ei ghinion în viață. Maestro a trecut peste toate. Și-a păstrat mai mult decât viața și rațiunea. Și-a păstrat capacitatea de a vedea și descrie lumea în termenii féelor îndrăgostite, ai naiadelor fermecătoare și ai fluturilor vrăjiți.

Negreșit, baletul a devenit refugiul său personal față de toate deodată: de război, de Moscova, de colegi, de partid și chiar față de soție – un instructor de partid, o damă inteligentă și severă, cu o creastă înfoiată.

După ce a lansat o parte din *Zânele muntelui*, teatrul a pus în scenă *Romeo și Julieta*. Toate balerinele au dansat Julieta pe rând – fiecare câte un spectacol. Seria a fost deschisă de Egorova. Dașa a închis-o. Acesta a fost calculul tactic al lui Akim. La al nouălea spectacol cu *Romeo și Julieta* toată lumea reușise să se plictisească puțin, dar „la Belova“ publicul s-a atașat din nou. Moscova încă nu o văzuse în acest rol pe Belova.

Dașa dansase deja Julieta la Piter. Cunoștea rolul. Dar la Piter alta era scena: îngustă, dar adâncă. Orice balerină, care lucrează câțiva ani într-un teatru, se transformă puțintel într-un ponei de circ. Chiar și în câmp deschis face cercuri ca în arena cu care este obișnuit.

Arena din Moscova era neobișnuită.

Mai largă decât cea din Sankt Petersburg. Era necesar să adaugi amplitudine mișcărilor, să întorci piruetele mai repede și mai des – pentru a ține pasul față de marginea scenei cu muzica. În general, trebuia să te miști mai repede decât sunt obișnuite cele de la Piter.

Este ușor să ridici tempoul când ești mic de statură. Picioarele mici și mâinile scurte se supun mai bine, reacționează mai repede.

Însă Dașa… „Ea e atât de… turn de veghe“, se îngrijora Akim.

— Unde mergi? îl chemă Olga pe coridor.

Avea în mână, ca de obicei, listele pentru repetiție: cele care au fost scoase și cele care urmează să fie afișate.

— Mă uit la scenă.

— Și cine-i acolo?

— Pârjolul fripturilor.

— Pentru *Romeo* cu Belova, la băț e Ordjonikidze?

Olga era teribil de uimită de parcă nu ea aranjase totul.

Akim făcu o grimasă.

— Biata fată, o compătimi Olga. Ascultă, atunci n-am nevoie să merg acolo.

— Tu, uite, transmite-i! Invit-o în vizită. Acasă la Svecin.

— La dracu’! recunoscu sincer Akim către asistenta lui. Așa am crezut: cu Maia totul s-a rezolvat.

— Poate că într-adevăr s-a rezolvat, confirmă Olga. Pe mine Maia cu *Safirele* nu m-a mai deranjat. Dar pe tine?

Akim dădu din cap: Nu.

— Probabil că a văzut cum lumea cam strâmbă din nas și și-a dat drumul singură, speră Olga. Iar acum Belova are mare căutare. Nu mă bazez eu pe invitațiile de la ambasade. Dar totuși asta înseamnă Comitetul prezidențial. Oamenii din Piter.

Or să stea împreună, or să flecărească, podurile, Ermitajul, chestii.

— Olia, aș fi murit fără optimismul tău, o înștiință cu o figură tragică Akim.

— Și eu fără al tău. Unde mai putem merge? Dacă ne scot de aici – atunci o să mergem amândoi.

Directorii teatrelor erau eliberați din funcție odată cu adjuncții și asistentele – urmând parcă străvechiul obicei indian de a arde văduvele împreună cu soțul lor decedat. Cu toate acestea, Olga nu putea rezista instinctului pur teatral de a mușca mâna care i se întinde, adică de a-l trage în piept pe șef în lucrurile mărunte. Sau, mai bine zis, înșelându-l pe șef în mărunțișuri, ea totuși îi rămânea devotată.

Olga îi întinse lui Akim o bucată de hârtie cu o bandă lipicioasă, ruptă dintr-un cub galben de birou:

— Transmite Belovei. Să dea un telefon lui Svecin însuși sau soției lui. Să le lase un SMS în ce seară poate veni la ei în vizită.

Și Olga fugi să lipească următoarele liste.

12

Încă de pe coridor Akim recunoscu sunetele: Romeo și Julieta în biserică. Se furișă pe ușa bine unsă.

Îi plăcea ce vedea. „M-am descurcat bine“, se gândea directorul baletului.

Firește, nu dai rolul Julietei unei asemenea prăjini. Dar printr-un management pur reușise să reducă vizual pe Belova pe scenă. Înaltul Slavik alături de balerină transforma înălțimea ei în una normală. În rolul Doicii a convins-o până la urmă pe Avilova, prima frumusețe a teatrului. Avilova avea o înălțime de manechin. Vai, corpul ei era minunat, uscat și rigid ca un flagstock (de aceea, după școala de balet Avilova a intrat în roluri de regine și de contese, de la care se cere doar să se poarte maiestuos și să-și țină mâinile cum trebuie). Sigur, Avilova s-a sclifosit puțin. Dar Akim a știut să-i bage în cap ideea că rolul Doicii nu este unul decorativ, ci unul care „se joacă", aproape unul din cele principale. A măgulit, a sedus. Drace, s-a gândit el: Avilova, cu sex-appealul ei, arăta mai degrabă ca o madamă de prostituate decât ca o doică. Și, de asemenea, va protesta să nu i se pună perne pentru țâțe și fund...

Akim se uită neliniștit în fosă.

Ordjonikidze, transpirat, dădea din mână. Se uita preocupat când la violoniști, când la Belova. Arăta pașnic. Akim vedea cu ușurință scena din punctul lui de vedere: balerina nu tărăgănează, are timp mereu și, nici măcar în locurile mai liniștite, muzica susură, cum scrie la Prokofiev, exact cum îi place dirijorului. Cu sprâncenele și cu favoriții lui amintea de un cărăbuș de mai în zbor avântat.

Dar, după cum s-a văzut, Akim a ajuns la timp.

Julieta își ridică brațele lungi în rugăciune, luând poza în deja faimoasa siluetă. Dar le îndepărtă imediat și își așeză un picior în spate. O vioară întârziată scoase un urlet de pisică, apoi muzica se opri. Belova se uită fix la imaginea Madonei din

colțul scenei, ca un om pe care semnalul roșu al semaforului îl prinde în mijlocul Inelului de pe Sadovaia.

Romeo și Julieta s-a jucat încă de pe timpul lui Stalin. Iar atunci se punea în scenă... cum se punea. Izbele pentru *Ivan Susanin* s-au ridicat în mărime naturală. Madona de butaforie pentru *Romeo* a fost, după câte se spunea, o copie a maiolicii de Andreea della Robbia.

Exact a fost și spectacolul de la Sankt Petersburg, pe care Belova îl cunoștea fir cu fir.

„De ce a făcut o grimasă?“ nu înțelegea Akim.

— Ți-ai tras piciorul? auzi el glasul lui Slavik.

Belova făcu semn partenerului către Madona. Spuse ceva.

În fosă Ordjonikidze începu să se neliniștească, ridica din sprâncene.

Într-un alt moment probabil că Akim ar fi întrebat-o răbdător pe Belova ce s-a întâmplat, ce nu este cum trebuie. Dar din fosă lătră dirijorul:

— Acuma ce mai e? Cineva e tare de cap și nu își poate aminti ce urmează?

Avilova chicoti. Ordjonikidze o ucise pe loc cu privirea.

Akim își dădu seama că în două secunde Ordjonikidze va exploda cu adevărat. I se va ridica sângele la cap. Va începe să blesteme. Va începe să râdă publicul. Mai sunt încă două secunde.

— Dașa! strigă din lojă Akim. Ce-i cu tine?

— Figura nu-i aia...

Și nu se opri să asculte (în orice moment din fosă putea începe să crească o ciupercă atomică):

— Ajunge! Adevărat. Ei, figura. Aia, nu-i aia. Te deranjează pe scenă?

Belova clătină din cap.

— Nu te deranjează? zise Akim. Atunci e OK!

Ordjonikidze glăsui nemulțumit, însă curios:

— Ce mai e? Belova, ce mai vrei?

Cu picioarele lui încă flexibile, Akim sări bariera pe scenă. Făcu semn din cap de scuze față de dirijor:

— Cinci secunde.

Se apropie.

— Dașa, gata! Hai să discutăm pentru ultima oară. Te cred. Vorbesc cinstit. Ai nervi. Înțeleg! Și eu aș fi nervos. Te compătimesc!

Akim își puse mâna la inimă ca un prinț de balet a cărui iubire este veșnică. Și explică liniștit:

— Dar și tu înțelege-i. Trebuie să te ajustezi reciproc cu trupa. Și ei trebuie să se familiarizeze cu tine.

Belova asculta cu fața fără expresie. Akim veni foarte aproape. Problema era că el nu mințea, o credea pe deplin. Îi cunoștea pe ai lui: ei puteau orice. Însă acum se afla la un foc încruciș. Pe scenă ardeau ochii curioși ai Avilovei (după repetiție se va apuca să povestească celorlalți), iar în fosă Ordjonikidze începea deja să sară pe loc, ca un capac gata să sară de pe un cazan cu aburi. Acum trebuia doar să toarne spumă de stingere a incendiilor.

Akim se aplecă spre fața ei:

— Dașa. Eu înțeleg. Nervii. Înțeleg. Ai obosit. Te apasă responsabilitatea. Dar nu te chinui singură. Nu reacționa, iar ei nu-și vor pierde repede interesul față de tine. Nu-i protejez. Dar înțelege și tu! O să se înfurie și o să se obișnuiască. O să te lase repede în pace. Nu reacționa. Bine?

— Bine, răspunse ea posacă.

Se mută înapoi în colțul scenei.

Akim aruncă privirea asupra Madonei în colț. Ea e? Nu e ea?… El dansase numai partea lui Mercuțio – nu fusese ocupat în scena cu Madona.

Ordjonikidze urlă în fosă:

— S-a terminat sesiunea de psihanaliză? Belova! Pot să îmi continuu munca? Mulțumesc foarte mult!

Akim se retrase în culise.

După ce se convinse că pionii de balet sunt la locul lor, Ordjonikidze își legănă tot corpul, obrajii i se cutremurară, de pe frunte îi căzură câteva picături de transpirație. Iar muzica porni de acolo de unde se întrerupsese.

— La naiba! își spuse Akim pe coridor.

Avea în mâini hârtia galbenă cu numărul de telefon al șefului Comitetului prezidențial.

Akim o urmări pe Belova după repetiție. Studie hârtiuța.

— Mulțumesc! o întinse înapoi lui Akim. Nu pot.

— Dașa, ce-i cu tine? Știi cine e? Om important. În guvern. Îi place foarte, foarte mult baletul. Toată familia lui – mai mult decât admiratorii tăi.

— Lasă-i să vină la spectacol. Voi face o contramarcă.

— Dașa, mă uimești. Doar nu-i pentru mine personal – pentru teatru. Te porți ca o fetiță. Doar asta e munca ta. Și asta e muncă.

Dașa se gândi.

— Un om foarte important. Pentru teatru, repetă Akim.

— Bine. Veniți luni?

— Ce am de-a face cu asta?

— Ce, nu veniți?

Să vadă cuplul Svecin și încă cu Maia, și încă pe terenul lor – când este la fel de imposibil să scapi de ei, ca un boxer de ring, Akim voia cel mai puțin de pe lume.

— Pe tine te-au invitat, nu pe mine.

— Nu. Eu nu-i cunosc.

— Ei, și ce? Poftim, o să faci cunoștință! Eu îi știu. Oameni foarte plăcuți. Intelectuali, cultivați. O să stați împreună, o să cinați, o să vorbiți.

Dașa dădu din cap, îndepărtându-se de hârtie ca o vacă de un gard electric.

— Nu. Sigur nu voi merge singură. Singură nu!

— Ei bine, ia-ți prietenul cu tine. Ai deja prieteni la Moscova? Mișa? Mișa! Așteaptă. Ia un prieten și pleacă.

Akim îi băgă bucata de hârtie în mâini, se prefăcu că nu-și ia ochii de la „Misha“, aflat la capătul îndepărtat al coridorului, și, pur și simplu, a fugit.

Dașa îi întoarse hârtia. Nici un nume mic, nici nume de familie, numai un număr de telefon.

Își scoase telefonul. Rămăsese cu gândul la întrebarea lui Akim: pe cine ar putea numi, fie și cu îngăduință, prietenul ei la Moscova?

Apăsă pe „apel“.

— Salut, răspunse Boris cu surprindere. Cum îți merg treburile. Totul e bine?

— Luni am zi liberă, spuse Dașa.

— Mișto. La mine-i ca și la toți: lunea e o zi grea.

— Mă gândeam… Poate… Vreți să mergem…

Dașa se gândi: „în vizită“ nu se potrivea. El se putea gândi că ea îl cheamă în vizită – la ea acasă. Însă asta nu era deloc ceea

ce avea ea în vedere! Nu direct, în orice caz, acum. El avea un nas cam caraghios. Cu nasul trebuia să se obișnuiască.

— Firește, vreau! răspunse cu entuziasm Boris. Urăsc zilele de luni.

— Și eu… se bucură Dașa.

În teatru lunea este întotdeauna zi liberă. Nici repetiții, nici spectacole. Lunea ea putea merge în Piter să se plimbe. De la canalul Kriukov pe Sadovaia, apoi prin Câmpia lui Marte, peste pod, de aici la Petrogradka sau… Era de neînțeles: cum să te plimbi la Moscova? Orice ulicioară care era cât de cât bună pentru plimbări se termina într-o magistrală plină de mașini. Lunea la Moscova era un pustiu asurzitor, pe care trebuia să-l parcurgi cumva. De obicei, ea se hrănea până la greață cu video playere sau umbla pe Youtube – viziona spectacole cu alte balerine.

— … Urăsc zilele de luni, preciză Dașa

— Perfect! Deci ne plimbăm, propuse Boris.

Și, întrucât Avilov, alături de el, bătea cu degetul în ceas, promise repede:

— Trimite un SMS și am să te iau de la Briusov luni. Bine? La revedere!

Dașa se înveseli: asta rezolva problema zilei de luni. Dar nu risipea problema pentru care ea, de fapt, îi telefonase lui Boris. Se gândea la asta. „Muncă“ – așa a spus Akim. Pentru muncă nu avea nevoie de prieteni. Pentru muncă există un partener. De încredere.

— Miercuri după repetiție noi mergem în vizită, zise Dașa.

13

Nici Boris nu știa unde și cum să te plimbi la Moscova. Pentru că amândoi înțelegeau prin „a se plimba“ unul și același lucru: ca la Piter.

Când a fost ultima oară când „s-a plimbat“? La primul curs de la universitate? La al doilea singurătatea s-a terminat: Boris a intrat la secția studențească de sambo, iar lui și băieților nu le-a mai stat gândul la asta.

— Poate că este vreun parc? O grădină? sugeră Dașa.

Boris calculă în minte.

— Una botanică? Ai fost?

— Nu am fost. Excelent!

Boris observă un indicator pe bulevardul Dmitrovskoe și trecu pe cealaltă bandă. În capul lui se afla, ca și înainte, zumzetul alb caustic în urma discuției cu Avilov: cât de repede va cânta generalul Sokolov în America? Și ce anume va spune?

„Atât de ciudat“, se gândi Dașa, privind la pâsla maronie a copacilor goi de dincolo de gard: însă în Piter, ca să înceapă să „se plimbe“, era pur și simplu suficient să iasă din casă.

Boris studie indicatorul: „... și cât de repede cântecele generalilor vor zbura ca un bumerang aici“. Arătă cu capul într-o parte:

— Casa e-acolo.

— De ce? nu înțelese Dașa.

— Să cumpărăm bilete, răspunse Boris.

— Ce, trebuie să plătim? Ce vorbești? Să mergem! îl trase Dașa de mânecă. O să găsim o gaură în gard.

— Ai zis că nu ai fost aici.

— Nu am fost.

— Și unde-i gaura?

— Este gard. Înseamnă că este și gaură. Undeva.

— Atunci să mergem.

Lui Boris nu-i plăcu teribil această idee, dar nu voia să pară un tip plictisitor. Ca să spunem cu vorbele sale, el însuși se recunoștea: bătrân și anost.

Merseră de-a lungul gardului. Cizmulițele lui Boris chifteau în umezeală.

— Ce botine aveți, remarcă Dașa.

— Ce anume?

— Mai bine ați fi luat pantofi de bal.

— Uită-te la ai tăi!

— Ai mei sunt exact ce trebuie. Să frământe rahatul.

Dașa își trăgea ușor picioarele în niște adidași mari și urâți. Printre șipcile gardului se vedeau niște cărărui; pensionari și bunicuțe cu cărucioare.

— Taglioni a făcut așa ceva?

— Ce anume?

— S-a băgat prin găurile din gard și nu a plătit pentru bilete.

— Puțin probabil.

— Dar ai spus că iei exemplu de la ea.

— Ei, nu în toate.

— Anume în ce nu iei?

Boris nu se temea de conversație – reușise să citească mult despre Taglioni în Wikipedia.

Dașa pășea înainte: o jachetă uriașă cu buline, din care porneau niște picioare macaroane și un fel de copite cu adidași. „De unde și-a luat jacheta asta? Doar are bani să se îmbrace normal“, se enervă el din cine știe ce motiv.

Se opri. Se întoarse.

— Nu vreau să las în urmă…

Era aproape să spună în zeflemea: jacheta.

— Catrafuse?

— Diverse. Fotografii. Hârtii. Flori presate. Bijuterii. Poante. Uite, astea.

„Așaaa“, observă Boris: deci, adidașii nu se pun la socoteală?

— Și unde ascunzi bijuteriile? O să le dai la săraci?

Dașa strânse din umeri.

— Nu am.

Boris nu știa ce să răspundă. Îmi face vreo aluzie? Sau relatează un fapt?

— Să admitem. Aici sunt de acord. Dar cu poantele ce nu-i cum trebuie? Oare nu ți-ar face plăcere pantoful idolului tău, însăși Taglioni? Și cineva se va bucura după aceea, că este pantoful Belovei. Stă pe masă.

— Ce vorbiți?! replică serios Dașa. Cine să se bucure? Am patruzeci la talpă. Un pâslar e cât jumătate de masă.

Boris își dădu seama în sfârșit că trebuie să poarte discuția ca și cum el ar fi avut paisprezece ani. Și așa porniră lucrurile. Concluzionară că e păcat că nu se poate schimba înfățișarea după dorință în fiecare zi. Astăzi tu, să admitem, ești un bărbat slăbuț, cu mustăți roșcate, iar mâine – o micuță chinezoaică. „Cu dinții încălecați“, propuse Boris, iar Dașa aprobă. Conversația lor sărea de la „tu“ la „dumneavoastră“ și până la urmă căzu în cuibul mai propice al lui „tu“.

— Ura! se bucură Dașa.

Boris se uită unde arată ea.

Gaura a fost într-adevăr găsită. Acoperită cu o plasă metalică.

— Să ne urcăm! – o trase Dașa.

Boris ezita.

— Eh, de mult n-am mai făcut asta, bălmăji el evaziv.

Adevărul era altul: niciodată. În școală Boris dăduse altora exemplu, pentru că părinții săi erau profesori (mama de biologie, tata de fizică), altceva nu așteptau de la el. Iar la Leningrad, pentru un loc la universitate, el, provincialul, a trebuit să se țină cu dinții: orice boroboață și zbori la tine înapoi, la Belgorod.

Boris ratase această experiență la timpul ei. Dar decise că niciodată nu e prea târziu. Odată ce are acum, zice-se, paisprezece ani, atunci așa să fie. Își ridică poalele paltonului și își vârî vârful cizmuliței murdar de argilă în plasă. Se prinse cu degetele. Plasa se lăsă în jos periculos sub greutatea lui, însă Boris își smulse și al doilea picior de pe pământ.

— Îmi imaginez... începu delicat Dașa.

Nereușind să-și imagineze nimic, Boris descrise un cerc lin împreună cu plasa și căzu lat.

Lovitura îi scoase din cap ultimele rămășițe de gânduri, care se ridicară ca un norișor de praf. Precum cneazul Andrei din *Război și pace*, Boris văzu deasupra sa adâncul pătrunzător al cerului de toamnă.

Pe urmă Dașa se grăbi asupra lui să-l ridice.

— Mișto! se bucură ea. Bravo! Acum gaura e drept ca o gaură.

Marginea plasei se dezdoise. Se aburcară în parc. După aceasta nu au mai rămas decât două probleme: cum să astupe gaura din pantalonii lui Boris și unde să cumpere înghețată.

14

Colofoniu nu exista nicăieri.

Veronika vedea acest pachet cu colofoniu atât de clar în fața ei, până la încheieturile de la margini! Și, cu toate acestea, pachetul nu exista nicăieri. De parcă el se afla în două dimensiuni deodată: accesibil în plan mental și privirii, dar inaccesibil mâinilor.

Veronika bătu cu genunchii în podea, deschise ușițele toaletei. Pe podea erau așternute un tricou, pantofi, trăgând după ei zmeișorii roz ai șireturilor comandate.

Pantalonași tricotați, jambiere. Bluze. Se așternea, ca într-un ultim efort de vomitare, o geantă de sport șifonată. Veronika se repezi asupra ei. Pipăi înăuntru, desfăcu limba fermoarului, căută cu unghiile prin căptușeală. Nu era niciun pachet.

— Ai pierdut ceva? se interesă în spate un glăscior mieros și blând.

Liuda își bagă pe ușă năsucul curios.

Mai bine adevărul – numai adevărul acceptabil.

— Colofoniu, strecură printre buze Veronika.

— Oh, vrei? Am. Am al meu. Îți aduc.

Veronika văzu cum ochișorii curioși studiază lucrurile aruncate pe podea. Se apucă mașinal să strângă jambierele, pantalonașii tricotați – terariul șerpilor boa de mătase decedați; nu-și imagina prea bine ce face. Principalul era să păstreze aparența, că e ocupată cu ceva inteligibil. Cu un adevăr acceptabil. Inima parcă îi coborâse în stomac. Întoarse geanta și începu să adune toate lucrurile în geantă. Fără să mai aștepte răspuns, Liuda se interesă:

— De ce a venit fana ta la tine? Când a intrat Belova, preciză ea fără cruțare și se prefăcu din nou proastă: De spectacol vorbesc. Al Belovei era. Ce-i cu ea? – a venit să vadă spectacolul Belovei. În fine, și lumea asta s-a făcut impertinentă cu totul... Și băiatul ei în costum după aceea? E fana ta?

Veronika așeză o bluză în geantă în așa fel, de parcă ar fi așezată în gura curioasă a Liudei, pe gâtul ei. Dar răspunse liniștit:

— Întreab-o pe ea de ce! În genere, de ce ai nevoie?

Dar Liuda nu se dădu plecată.

Ea studia pe Veronika pentru un război în cabină. Veronika își văzu deodată cabina. Vechiturile stăteau pe jos ca balele unor animale moarte, lucruri pe care nu le deranjase cu lunile, cu anii. În odaie se ridica un miros de sudoare, de praf, de parfumuri și de colofoniu. Vechi. Vechi cum era ea însăși. Nimeni nu se mai teme de ea. Oare nu cumva aceasta a venit atât de repede?

— Dar nu-i nimic! nu-și înghiți limba Liuda. Pur și simplu am întrebat: să aduc colofoniu? Am.

— Nu am nevoie de colofoniu, răspunse Veronika, dar își dădu seama la timp. Astăzi nu voi repeta. Nu mă simt prea bine.

— Ei, fă-te bine! Nu mă grăbesc. Doar era interesant... Fă-te bine! strigă Liuda în urma ei.

Veronika grăbi pașii.

Din fericire, liftul aștepta la etaj. Veronika se trânti cu fundul și cu spatele de perete, simțind cum o transpirație lipicioasă îi pătrundea îmbrăcămintea la subsuori. Apăsă butonul. Veniră în întâmpinarea uneia față de cealaltă două cefe de metal. Aceste uși separară față de ea deodată totul, totul.

15

Pentru ce ele arată întotdeauna ca niște fete bătrâne.

Oare e greu să-ți vopsești părul, de pildă? Să-ți cumperi niște ochelari frumoși? Sau, în general, să treci la lentile. Să-ți mărești sânii – dacă nu la un chirurg plastic, atunci măcar cu un sutien normal. Ghennadi știa totul despre femei. Cum se obține frumusețea lor – de asemenea. Toată partea tehnică. Pielițele tăiate ale unghiilor, înfrumusețarea cheratinizării straturilor de piele, pilirea, învelirea, depilarea, cremă pentru sprâncene, chiloței înguști. Asta nu deranjează.

Doar tu nu-ți mai iubești mașina pentru faptul că în ea trebuie să schimbi uleiul. Ghennadi iubea femeile. Însă numai cele bine îngrijite.

Nefrumoasele îl iritau pentru încăpățânarea lor lipsită de sens, pentru lene și, mai presus de orice, pentru obtuzitatea lor estetică. Dintr-o urâtă poți să faci întotdeauna una interesantă. Însă de ce ele nu mișcă un deget pentru aceasta?

Femeile, în aceste locuri, lucrau absolut neinteresant. Ședințele comitetului de cultură, vizitele în diverse instituții de cultură ale Moscovei îi punea în fața lui Ghennadi o hrană bogată pentru considerațiile sale pline de fiere.

Muzeul de artă scenică purtând numele negustorului Govorușin, cunoscut mai îndeobște ca Muzeul Teatral, nu făcea excepție.

Ghennadi se uita în vitrina în care manechinul arăta lumii costumul cusut cu petale al lui Nijinski și vedea în sticlă cum răsfrângerea unei femei se apropia – pe covoarele tăcute pașii ei erau neauziți.

Ce o împiedică, de exemplu, pe ea? Rimma Lvovna era grozav de neinteresantă. Însă la propria alegere. Avea bani ca să devină frumoasă. Ghennadi era sigur de acest lucru. El însuși îi găsise cumpărători pentru studiile lui Lev Bakst. De câteva ei s-au considerat păgubiți ca rezultat al unei întâmplări nefericite (spargerea unei trompete). Iar Rimma Lvovna, care avea acces la un depozit, a primit o sumă de bani în numerar.

Ghennadi s-a întors, a zâmbit larg și s-a aplecat imediat ca să sărute crema neștiută și manichiura mâinii. Rimma Lvovna a ascultat.

— Taglioni… bălmăji ea. E cam greu.

În privirea ei era strălucirea de copoi, obișnuită pentru cei care iubesc banii. Cu toate acestea, fața femeii zugrăvea o susceptibilitate:

— Eh, nu știu… M-ați luat prin surprindere. Totuși, Taglioni…

— Vă înțeleg, o încredință Ghennadi, luând o mină ipocrită.

16

Rimma Lvovna nu era proastă. Nu era deloc de dorit să vină o revizie curentă a fondurilor ei. Pantofiorii de atlaz nu puteau pieri într-o explozie „bruscă“ a conductei cu apă moscovite – nu era vorba de studii de artă plastică. Însă aici a ajutat-o Dmitri Lvovici, care știa despre piața hainelor vechi, a pălăriilor, a pantofilor și podoabelor multe, aproape totul.

— Pantofi din 1830? întrebă el ștergându-și degetele osoase de bărbia ieșită înainte.

— Ceguțe, preciză fasonul Ghennadi.

Cunoștințele în această lume înmulțesc nu numai durerea. Ele înmulțesc și banii. Ghennadi știa că pantofii fasonului, care în Rusia acelei vremi se numeau gingaș „ceguțe“, repetau modelul cu care dansase supervedeta acelor vremuri – Maria Taglioni, exact cum modistele de acum copiază pe Kim Kardașian sau pe Kate Moss. Știa și Rimma Lvovna. Însă e puțin probabil ca muzeografii fondurilor muzeale, ale căror sarcini nu erau să știe totul despre teatru, ci să verifice indexurile după opisurile cu obiectele din depozit. Și chiar dacă ar fi știut? Un pantofior de mătase rupt și murdar nu se deosebea pentru ei cu nimic de altul, la fel de roz și de uzat. Căci nu vor lua probe de genetică dactiloscopică plină de transpirație de la branț.

Știa și Dmitri Lvovici.

— Am înțeles, dădu el scurt din cap.

Acesta a fost al doilea stadiu. Acesta a trecut și el lin.

Însă în al treilea totul s-a dat peste cap.

Pantofiorii, întinși pe calapoade din *papier mâché*, se aflau deja pe masa din fața lui Ghennadi, când Boris Skvorțov a sunat să-și ceară scuze.

— Cum adică nu mai trebuie, nu mai trebuie pantoful? i-a căzut fața într-o clipită lui Ghennadi.

Să fi spus mai mult. El avea ce spune – conform cu întreaga lungime a lanțului, descrisă mai sus. Dar Skvorțov, căpetenia Rosalmazului, era un client gras. Nu un mâncător de rahat. După aceea putea să mai comande încă ceva. Și principalul era că reputația de „dificil“, ba chiar și mai rău, de „toxic“, ar fi pus capăt afacerilor. La Moscova trebuie să fii „ușor“ și „pozitiv“.

Ghennadi și-a restabilit trăsăturile feței și a adăugat fermecător:

— Nu-i nimic. Înțeleg tot. Voi fi bucuros să fiu de folos altădată.

Cu aceasta el și Boris s-au despărțit. Iar atunci Ghennadi a strigat:

— ’Zda mă-siii!

Și-a dat ceva timp să-și tragă suflarea.

Lanțul trebuia din nou scuturat – numai că în partea cealaltă.

Însă nu a trebuit: Dmitri Lvovici a telefonat el însuși, iar glasul îi tremura de emoție, datorită unui zâmbet reținut.

— …Și ea are nevoie de pantofiorul lui Taglioni! Îți imaginezi?! Toți au înnebunit deodată pe tema lui Taglioni. Ce-i cu ei?

— Poate că rulează pe Netflix vreun serial despre Taglioni, presupuse Ghennadi. Cumpărătoarea aia nu e sărită? întrebă el silit. O cunoști personal?

— O căcăcioasă. Dar cu bani. Și nu grea de cap. Așa mă cunoașteți?

Ghennadi nu știa dacă să se bucure de salvare sau să nu creadă în simplele coincidențe.

Dar Dmitri Lvovici se bucură:

— Ascultă, poate că eu cu tine punem repejor o afacere cu papuceii ăștia în cantități industriale, ca și turcii cu covoarele de sute de ani? Cumpărăm ciupici de balet, îi coasem, îi dăm prin praf.

Și Ghennadi se decise în privința bucuriei:

— Mișto, zise el. Fă-mi cunoștință cu ea!

17

Vera deschise dulăpiorul. Dădu la o parte un flacon, altul. Se feri de pudrieră, pe care nu avea unde să o miște – trebui să o scoată cu totul. Și în fine găsi ceea ce căuta, un cartuș auriu de ruj. Deșurubă. Roșu ca Ferrari, iar colțul aproape că nu era atins. Ruj pentru ocazii speciale. O culoare dramatică pentru femeile care speră la… Uite așa! Vera scoase un „hm“, puse rujul la loc. Așeză la loc pudriera, puse pe locul lor flacoanele, închise dulăpioarele.

Încălță niște pantofi comozi și se îndreptă spre ușă. Deodată îi scoase. Își băgă tălpile în niște copite lăcuite din cauza cărora au început să o doară oasele. Bătând sonor cu tocurile ascuțite, se întoarse în baie, strânse și aruncă la gunoi flacoanele, pudriera (cândva, cândva).

Scoase rujul, îl puse în poșetă și, arătând tălpile roșii, ieși în fugă. Iar în taxi își rujă buzele.

Dmitri Lvovici avea în buzunarul de la piept o batistă de mătase de culoare roz. În general, era foarte șic. Vera înțelese că Dmitri Lvovici „s-a gătit și el“. I se păru caraghios. Și din cauza aceasta i se făcu puțin ciudă pe ea însăși: degeaba și-a rujat buzele, acum acest fapt arăta ca un fel de avans. Fără să-și dea seama, Vera își șterse buzele cu un bandaj. Limba se impregnă de ruj, își simțea acum gura grăsoasă, mirosind prea parfumat. Pereții în cameră erau de culoare albastru-întunecat. Pe ei nu erau nici tablouri, nici fotografii – totul substituia o Biserică a Mântuitorului Hristos în ferestrele fără storuri.

— Bună ziua… Bucuroasă să vă văd.

— Foarte încântat. Vă rog!

El arătă către un fotoliu cromat, cu perne de piele. Îi luă paltonul. Vera se aștepta ca apartamentul lui Dmitri Lvovici – odată ce el este anticar – să fie ca în muzeul-apartament al lui Nekrasov, de pildă, în care Vera fusese încă de când era școlăriță.

Văzând că ea privește pe furiș – deși nu aveai la ce te uita în camera goală, Dmitri Lvovici explică.

— Nu locuiesc aici. Aceasta e o galerie.

„Degeaba mi-am șters rujul“, se liniști Vera. Dmitri Lvovici nici nu intenționa să o agațe. Acum Verei i se făcuse puțin ciudă tocmai din această cauză. Tânărul, pe care Vera îl văzuse deja la stand, ducea o tavă cu o cafetieră cromată Alessi și cu câteva ceșcuțe albe.

Acum vedea că înfățișarea lui Dmitri Lvovici era, să spunem, neliniștită. Făcea cam prea multe mișcări mărunte. Ceva se zbătea în el, își căuta îndreptare, se vânzolea.

Era plăcut să tai parfumul din gură cu o cafea amară. Vera abia reuși să bea o gură, când intră…

— Iată un specialist pe care vreau să vi-l prezint! întinse mâna înspre el anticarul.

Vera și-o întinse pe a ei:

— Vera.

— Ghennadi. Dar se poate și mai simplu: Ghena – el se aplecă, arătând o chelie mică, și îi sărută mâna.

— Ghena, lucrător în cultură, surâse Dmitri Lvovici.

— Dar tu, ce, nu săruți mâna doamnei?

— Eu?

Dmitri Lvovici desfăcu mâinile glumeț, dar neliniștea, remarcă Vera, nu ieși din ochi:

— Eu sunt negustor.

— Minte. El iubește toate astea, nu are niciun interes, povesti despre el Ghennadi Iurcenko.

— Bun, vă las să vorbiți. Aveți tot ce vă trebuie? Poate un coniac? Un vin?

Iar Vera și Ghennadi plesniră ușor din mâini:

— Nu, nu, mulțumim!

Apoi Dmitri Lvovici închise delicat ușa.

Vera auzi că el începu imediat să vorbească la telefon. Cuvintele nu se deslușeau, dar intonațiile erau agitate. După aceea Dmitri Lvovici a încetat să se mai neliniștească de ceea ce auzea: se răstea în gura mare.

Vera își dădu seama la timp că s-a uitat prea mult la ușă.

Își construi în minte o cravată-papion, o tânără și frumoasă asistentă, un gust perfect față de lucrurile frumoase. „Drace, o fi, de bună seamă, vreun homo. Acest Dmitri Lvovici. Iar eu – o proastă.“ Înțelese privirea prietenească a lui Ghennadi – în tot acest timp el o urmărise.

— Ei, haideți să vă ajut să începeți, propuse el moale, dar cu încredere.

— A, nu! Iertați-mă… Simpatic băiețel, dădu ea din cap spre ușă.

— Lioșa? E gay, da, confirmă Ghennadi. De fapt, ăsta nu-i un secret. Dima se neliniștește pentru fiu. Nici asta nu e un secret. Doar și dumneavoastră ați remarcat.

„Pentru fiu?“ – rămase uimită de greșeala ei Vera. Recunoscu cu glas tare.

— Și eu m-aș neliniști. Nu că fiul meu este poponar, ci că e gay în…

Nu trebui ca ea să explice, Ghennadi înțelese și singur:

— Lioșa va pleca din Moscova curând – a intrat în magistratură la Londra.

— Foarte inteligent, desigur, ridică ceașca la buze Vera.

— În același timp va fi intern la Sotheby's.

— Oho! Nu e rău. După părerea mea, atunci nu va avea absolut deloc de ce să se neliniștească.

— Aveți nevoie anume de pantofiorul Taglioni?

Vera îngheță de o schimbare atât de bruscă a temei. Zâmbi, trase un gât de aer.

— Dar, ce, nu e așa cum trebuie cu pantoful Taglioni?

— Nu, nu!

Zâmbetul lui Ghennadi era ca și înainte plăcut, disponibil. Vera înțelese în sfârșit de cine îi amintea: de un ginecolog. Știe totul despre toți, nu se miră de nimic. Cu atât mai mult – nu judecă.

— Am în vedere, anume pantofiorii sau anume Taglioni.

Vera căzu pe gânduri. Nu știa răspunsul.

— Există variante?

— Variante există întotdeauna. Pur și simplu, dacă în cazul dumneavoastră aceasta este anume Taglioni, eu atunci v-aș propune să vă uitați nu la pantofi, la costume, la lucruri personale, ci în jur – la ceramică, bronz, gravuri. Taglioni are o mare iconografie. Lucruri bune cu o proveniență ideală puteți cumpăra cu totul liniștită. Nu unice, dar bune. Căutați un cadou pentru o prietenă?

„E o fraieră“, înțelese Vera. „Uite ce gândește despre mine: o fraieră obișnuită.“ Dar nu se dădu în fapt. Se interesă:

— Dar unice?

Ghennadi respiră expresiv.

— Mai mult de două bucăți? propuse Vera și explică imediat, în caz că aceasta nu era evident: Oricât ar fi. Cât costă atât și costă.

Se gândi nu fără puțină răutate: „Sunt încă o fraieră sau nu mai sunt?“

— Oh-oh! făcu o pauză cu prestanță Ghennadi.

Exact faptele de care dispunea nu erau destinate urechilor unei lady.

— Ce anume?

— Cu proveniență neideală, aș spune.

Vera știa ce înseamnă proveniență. Pe site-ul pe care-l folosea Boris și pe care ea îl studiase după aceea ea însăși, sub fiecare tablou era următoarea notiță: proveniența – de la cine este cumpărat, de cine este moștenit, de cine este dăruit. Genealogia lucrului prin proprietarii lui. Genealogia trebuia să fie neîntreruptă, chiar și dacă obiectul respectiv a luat naștere în secolul al XVII-lea.

Acum înțelegea ea de ce Dmitri Lvovici a închis ușa atât de delicat și de ce Ghennadi Iurcenko îi amintea atât de mult de un ginecolog la care doamnele merg la recomandarea strictă a altor doamne. Pentru că el se purta ca un ginecolog. Pentru că reputația lui se construiește pe păstrarea unor secrete străine, pe știința de a spune la timp și pe încă o știință și mai rafinată de a tăcea.

— Înțeleg, zise ea. Proveniența neideală îmi convine.

Vera cumpărase primul lucru furat în viață, când avea șaptesprezece ani. Se întâmpla la Leningrad, iar acest lucru era un palton. Acesta mirosea înăuntru a parfumuri străine. Însă Verei i-a plăcut acest miros străin tainic.

— Dar, ce? Este adevărat că ați mâncat un papucel? verifică Ghennadi fără să se rețină.

— Amândoi. În 1842, urmă răspunsul.

Ghennadi îi luă mâna în a lui:

— Nu promit. Dar, să încerc, cred că pot.

Dar nu a sărutat-o. A strâns-o și i-a dat drumul. Acum nu era nevoie să o facă pe cavalerul în fața Verei, relațiile lor erau clare și bine precizate: de afaceri.

Dmitri Lvovici intră ușor înfierbântat – cu aceeași culoare rozalie la cravată și batistă. Ca și cum nu el ar fi zbierat, ci se zbiera la el.

Ghennadi își îndreptă vesta.

Își purta costumul scump cu obișnuință, observă Vera. Costumele soțului ei erau mai scumpe, dar Boris se vedea în ele, cumva nu îmbrăcat, ci fixat.

Ghennadi își luă rămas-bun din inimă față de Dmitri Lvovici. După ce el ieși, Dmitri Lvovici se adresă Verei:

— Ghenka e un elegant, nu-i așa? A fost și este un dandy moscovit… Plecați repede?

— Aș mai bea o ceașcă de cafea.

Voia să-și vină în fire după Ghennadi, cugeta ea: în ciuda manierei sale amabile, convorbirea cu el a lăsat o oarecare tensiune… Nu, gogoși! Voia să discute cu Dmitri Lvovici – despre fiu, despre toate astea. Să susțină. Să-și exprime entuziasmul: magistratura, Sotheby’s, ba încă și într-o limbă străină. Încântarea față de copii rareori se manifestă, considera Vera: părinții nu au posibilități să-i hrănească. A simțit întotdeauna solidaritatea cu părinții adevărați. Îndeosebi când, iată, sunt atâtea bucurii și griji.

— Firește.

În pofida sincerei solidarități pro părinți, Vera avea grijă ca picioarele să stea frumos așezate unul peste altul.

— Lioșa! strigă Lvovici din ușă. Da-i drumul la cafetieră? Două cești… Deși pentru mine – el căzu în fotoliu și se întoarse iarăși către Vera – ar fi mai bun acum valium, nu cafea. Și mai bine o doză mortală. Semimortală, mai bine zis. Aș dori să adorm și să mă trezesc peste trei zile.

— Mie puteți să-mi spuneți totul, zâmbi Vera.

Dar, din cine știe ce motiv, nu adăugă: „Am și eu un băiat adult“.

— Știți ce este acela un serviciu de masă complet?

Vera nu știa, dar încuviință din cap.

— Ei, aproape complet. Ceva, firește, s-a spart acolo, în anii 1830. Dar să spunem: pentru vârsta noastră și doi militari în secolul douăzeci – este complet. Noi am lucrat aproape un an și jumătate cu această comandă. Din Belgia ne-am târâit prin urmare la Moscova… Iar acum ei…

Dmitri Lvovici făcu o pauză.

„Nu au plătit?“ ghici Vera. „Au nimicit restul?“

— Se schimbă… Se schimbă! Și despart! Serviciurile! Vremurile! Pe Pușkin! Pfu-u-u-h! dădu drumul la aer.

Intră rafinatul Lioșa cu o tablă. Vera rămase uimită cum de nu a observat imediat apropierea familială. Aceasta era neîndoielnică.

— Iar dumneavoastră? se interesă Dmitri Lvovici.

— Eu? se deșteptă Vera.

— Dumneavoastră, întâmplător, nu vă despărțiți? se interesă el în mod ușuratic. Iar deodată veți cumpărați pantofiorii lui Taglioni – și îi împărțiți imediat: dumneavoastră stângul, lui dreptul.

— Nu! Ce vorbiți! se înflăcără puțin prea repede Vera. Nu, nu.

18

Elizaveta Antonovna Svecina își iubea ca ieșită din minți fiica. Își adora soțul (deși puțin de sus în jos). Dar patima ei – până la nebunie, înfocată, cu tremurări și nopți nedormite – erau pisicile. Pisicile se uitau cu priviri lunatice. Sub blănurile mițoase bătea liniștit un motoraș – când vor sări pe genunchii Elizavetei Antonovna. Cozile aminteau de panașul de la pălăria regelui Franței.

În ciuda înfățișării lor, întotdeauna pe jumătate adormite, pisicile aveau o viață furtunoasă. Ca și sportivii echipei olimpice, ele petreceau anul în neîntrerupte deplasări de la o competiție la alta, făcând mici întreruperi pentru graviditate, însoțită de aceleași preocupări genealogice, ca și o căsătorie într-o familie regală. Pisicile nu se plimbau cu de la sine putere – fiecare sporea prin sine o măreață genealogie și continua ramura arborelui familiei mai departe, mai stufos, mai minunat. Pisicile aveau propriul bucătar-dietolog, coafor-stilist și antrenor.

Elizaveta Antonovna Svecina ar fi făcut cu plăcere totul ea însăși. Căci aceasta ține de plăcere! Dar nu reușea. Erau multe pisici.

Savanții britanici afirmă că dacă privești la lucruri nepreconceput, luând în seamă numai populația și volumul masei organice, atunci Pământul nostru nu va fi o planetă de oameni, ci de insecte.

Dacă privești fără preconcepții, atunci apartamentul președintelui Comitetului prezidențial, Svecin, care ocupa un etaj întreg într-o clădire veche pe Ostojenko, era apartamentul pisicilor.

Dașa le urmărea fără oprire.

O pisică dormea într-un colț pe canapea. O pisică ședea pe speteaza unui scaun. O pisică își arăta urechile din pian (întotdeauna de la una și aceeași pagină cu notele deschise). Încă una apărea ca de niciunde. Se apropia, snopea în bătaie altă pisică, își ascuțea unghiile și pleca mai departe.

— Noi suntem admiratorii voștri de netăgăduit, spunea Elizaveta Antonovna.

— Nu scăpăm nici unul dintre spectacolele voastre chiar de la începutul venirii voastre la Moscova, susținu proprietarul casei, un șaten plăcut de vârstă mijlocie.

— Ilia Nikolaevici, cu munca lui, nu are niciun sens, pur și simplu, să se bage undeva seara, preluă ștafeta soția. Dar la spectacolele dumneavoastră noi venim întotdeauna. Întotdeauna.

Umbra de sub fotoliu își deschise deodată ochii galbeni, începu să se miște… Dașa încremeni.

Soții își aruncară o privire – ea îi ascultă?

— Vă mulțumim mult, preluă discuția Slavik. Suntem foarte bucuroși să ascultăm cuvintele dumneavoastră.

…Umbra se întinse, săltând în sus coada ca o pată de cerneală fumurie, își desprinse de pe podea una din labele din

spate, apoi a doua…

— Pentru artist elogiile sunt foarte importante. Noi lucrăm pentru spectatori, o luă el pe aceeași albie, pe care de obicei balerinii o iau de obicei în interviuri, iar cina la Svecinini nu se deosebea cu nimic de nivelul de securitate în discuția cu un jurnalist. Ca să nu sară calul.

… Umbra se strecura prin pădurea de picioare și piciorușe, ștergând cu marginea când pe unul, când pe altul. Clătinând coada…

— Pesemne obosiți foarte mult în teatru, Dașa, înaintă blând ideea Ilia Nikolaevici.

… Pe urmă labele din spate pășiră mai aproape de cele din față. Și pisica se ridică pe genunchii Dașei.

— A! țipă ea, sări, vânturând panicată cu mâinile animalul.

Plesni din palme. Zăngăni farfuria.

Vărsă paharul. Pe fața de masă apăru o pată rozie.

„Țăcănită. Chiar o țăcănită“, cugetă Maia posacă, observând toate acestea prin fanta îngustă dintre tocul ușii și ușă.

— Ah!.. Ce?.. A zgâriat? – sărind și, strângând fața de masă, stăpâna casei sări.

Dar nu către musafiră, ci către pisică. Luă cu grijă animalul la piept. Mâța se aburcă acolo, se înmuie, întinzând labele din față. Avea înfățișarea obișnuită – absentă.

— Ea nu trebuie să se agite, explică Elizaveta Antonovna, ascunzându-și cu greu iritarea pe vlăjganca de musafiră atât de neîndemânatică.

Nu avea dreptul să se irite: vlăjganca putea să o ajute pe Maia. Și, ca să nu strice misiunea diplomatică, Elizaveta Antonovna ticlui în grabă o explicație:

— O să merg să-i măsor tensiunea. Nu vă imaginați… Tot vorbesc că pisicile au nouă vieți… Ele sunt atât de firave. Și mâine trebuie să participe la campionatul de la Londra. Să apere onoarea Rusiei. Nu e de glumă.

Și atât de repede fugi cu pacienta fumurie, că Maia abia izbuti să sară de la ușă în umbră, afară, ca și cum nici nu ar fi fost aici.

Tăcură.

— Nu-i nimic, începu vorba stăpânul casei.

— Sper că pisicuța se va înzdrăveni, își exprimă compătimirea Slavik, de parcă Dașa nu ar fi împins pisica de pe genunchi, ci aceasta ar fi stat în brațele ei pe picior mare.

Dar el citi în ochii Elizavetei Antonovna groaza, iar în astfel de situații e mai bine călare decât pe jos, mai bine prea sărat decât nesărat.

— Vă rog, nu acordați prea multă atenție! îi liniști pe toți Svecin. Pisicile au nouă vieți. E o vină?

Apoi turnă în pahare.

— Dașa, în realitate eu ador arta dumneavoastră. Mai mult decât a putut exprima soția mea, începu el cu suflet.

Și în acest moment așeză paharul pe masă, ca să nu semene totul a toast.

— Eu înțeleg că arta dumneavoastră este un fenomen de seamă, măreț în teatrul rus și mondial. Iertați-mă că îmi exprim atât de naiv gândurile. Dar… Spuneți-mi, pot să fac ceva pentru dumneavoastră? Aș fi atât de fericit să știu că sunt parte la faptul de a vă simți bine la Moscova. Că nimic nu vă împiedică să creați liber și inspirat. Poate că vă trebuie ceva?

— De fapt, nu…

Dașa se uită neajutorată la Slavik. Însă acesta, cu o față neclintită, alerga pe farfurie cu furculița un rondel de morcov.

— Dar nu pe dumneavoastră personal, nu se lăsă Svecin. Ci, ca să spunem așa, pentru atmosfera artei voastre. Bunăoară, să se facă un nou tip de încălzire în toaletele cabinelor de machiaj? Sau să se pună din nou dușumelele în școală. Vedeți, eu știu cât de importantă este pentru dansatori podeaua! Absolut incorect se spune că unui dansator adevărat îi merge și o podea strâmbă, de acord?

— Da, în fine!

Slavik străpunse morcovul și ridică furculița. Confirmă:

— Exact. Uneori în turnee a trebuit să-mi direcționez săriturile pe podea, ca să nu zbor peste vreun nenorocit de localnic. Odată am sărit peste unul ca ăsta. A crezut că-i zboară șira spinării peste cap.

Svecin nu zâmbi, ci îl căină înțelegător:

— Ia te uită! Groaznic.

Dar observă că Dașa nu zise nimic. Dădu drumul la altă „gândemă“:

— În școală poate că e timpul ca dușumelele să fie înlocuite.

Dându-și seama, se corectă repede:

— În vechea noastră școală. Din Piter.

— Mulțumim! se minună plină de recunoștință Dașa. Ar fi grozav.

Svecin radia. O privi pătrunzător în ochi. Se gândi dacă să-i ia mâna în ale sale, dar hotărî că ar fi prea-prea – luă furculița și cuțitul.

— Vedeți, Dașa, noi înțelegem tot adevărul și singuri. Eu și Elizaveta Antonovna. Noi nu discutăm în contradictoriu. Eu

însumi îi spun sincer Maiei că ea nu e… foarte. Să spunem așa. În fine, înțelegeți dumneavoastră. Ce să vă mai explic…

Dașa se tulbură, își lăsă capul în farfurie.

— … Dar Maia, continuă tatăl ei. Maia iubește atât de mult baletul!… Dașa, știți, am o idee. Poate o să-i dați lecții particulare? Și să corectați la ea cum credeți că e necesar. Învățați-o pe ea cum trebuie, ca să fie bine.

Dașa voi să spună că…

Dar Slavik o lovi cu piciorul pe sub masă în așa fel că, ea își ridică fața din farfurie și se uită la Slavik. Pe urmă la Svecin – în ochii lui iubirea părintească se suprapunea unei ambiții ofensate la fel de părintești și cu încă ceva, că Dașa nici măcar nu înțelese. Însă Slavik înțelese.

— Să înveți este întotdeauna de folos, debită el.

— Da! Iar acum haideți să bem pentru arta dumneavoastră!

Și stăpânul casei apucă paharul.

19

La întoarcere Slavik, care nu băuse la masă, conducea mașina. Dașa îi zise:

— Sunt categoric, categoric împotriva oricăror astfel de… acestor… tovărășii.

Își explică vorbele printr-un gest.

Pe lângă zburau focuri – ale caselor, ale reclamelor, ale semafoarelor. Acestea dădeau nopții moscovite ceva plin de

făgăduințe, romantic.

— E o fată de proastă calitate. Punct.

Slavik oftă:

— O treime din fetele corpului nostru de balet sunt astfel.

— Nu-i adevărat. Corpul de balet este în întregime bun.

Slavik nu răspunse, uitându-se la semne de circulație, în oglinda retrovizoare, la semafoare.

— Eu nu înțeleg, continuă Dașa. Bună, de proastă calitate… Atunci ce caută toate la balet? A?

— Ce anume nu înțelegi? o reîntrebă Slavik liniștit, neprovocator, încercând să-i prindă privirea în oglinda retrovizoare.

— Maia asta are și așa de toate. Apartament, mașină, boarfe, bibiluri și de toate.

— Dar ție de ce-ți trebuie baletul?

Dașa se întoarse brusc spre el. Dar Slavik se uita la drum.

— …În principiu nu ai nevoie de nimic – nici de apartamente, nici de mașini, nici de catrafuse, nici de ornamente prețioase.

Dașa începu și ea să se uite la drum. Mașina înghițea drumul ca o bandă lentă. Nu era răspuns nici acolo.

21

Vera își văzu propriul dormitor, de parcă intra aici pentru prima dată.

Există astfel de dormitoare – văzuse la prietene – toate în trandafirași, volănașe, în citișor englezesc, la pat papucei cu pompon. Budoare de dame. Sau și mai rău: totul bej, crem, ca și cum (dar de ce ca și cum? așa și este!) locuitoarea lor a intrat în „vârsta eleganței“, așa că nici nu se poate descotorosi de paltonul de cașmir și de sveterul bej cu guler înalt, acoperind gâtul flasc.

În ambele situații soțul este de prisos, ca un fel de chiriaș.

Nu, nu este dormitorul lor. Ea este dormitorul lor. Boris stătea pe o parte în latura sa și citea la lumina veiozei. O lucire mată: atârna pe halatul aruncat al soțului. Și acesta era dormitorul lui.

— De ce ai rămas țeapănă acolo, în ușă?

Boris ridică fruntea dintr-un Kindle, iar privirea – pe deasupra ochelarilor pentru citit.

— Îți arăt noile desuuri pentru o ispită infernală, îi zise Vera și luând poza, dădu din șolduri și ridică piciorul.

— Gr-r-r-r! reacționă soțul, dar nu-și schimbă poziția.

Vera se ascunse sub plapumă, îl cuprinse de umeri, își azvârli piciorul peste.

— Vrei un fapt interesant?

— Firește că vreau.

— Papuceii Mariei Taglioni erau făcuți din cea mai fină mătase. Niciun fel de piele. Cu nasuri ascuțite-ascuțite. În Rusia i-au numit imediat *sterliadki*.

— Uhu! – Boris o apucă de mână.

Verei aceasta îi provocă puțină emoție. Însă hotărî să comute cu mână fermă săgeata barometrului familial la „senin“ – în speranța că vremea se va schimba după aceea.

— Interesant?

— Îți imaginezi, își împărtăși ideea Boris, fără să-i lase mâna, rezultă că balerinele înalte nu pot dansa Giselle. Însă nu înalte-înalte – nu ca un model de înalte. Uite, ca mine de exemplu. Poate puțin mai înalte, recunoscu el fără să vrea.

— Da?

— Ei, da!

— Dar ce-i cu faptul că tu ești înaltă? E chiar frumos. – Vera însăși nu s-ar fi opus să aibă cu cinci-opt centimetri mai puțin. Toate cârpele altfel se uită câș la cele înalte.

— Nici eu nu înțeleg, ridică din umeri Boris. Tradiția. Doar acesta este tipul principal de rol din lume. Fără el cea mai mare artistă nu e mare.

— Dar sunt și alte roluri bune?

Dar Boris nu lărgi ideea, explică:

— Ei, de tipul rolului lui Hamlet. Un vârf. Și uite ce stupid: nu și gata.

Vera se ridică. Dar el stătea întristat, fluturând kindle-ul:

— Numai pentru că, vezi Doamne, ești prea înaltă. Însă, în aceste condiții, cât de talentată…

Vera îi luă kindle-ul. Se culcă.

— Îți închipui? nu observă nimic Boris. O lume foarte conservatoare.

Vera decise să nu se lase așa ușor. Puse deoparte cărțulia kindle. Se răsuci către soț. Îl îmbrățișă. Îi puse un picior peste. Se uită la ecranul lui. Privirile ei prinseră cuvinte, rânduri – cărțulia era despre balet, ceva despre „creatori și spectatori“, non-fiction.

— Despre balet? rămase uimită.

Înainte de somn, Boris citea numai thrillere.

— Jo Nesbø nu a scris nimic nou?

— Acuma sunt admirator al baletului. Dacă sunt întrebat de ceva pe tema asta? Nu vreau să tac ca porcu-n păpușoi… Nu te deranjează puțintică admirație?

— Nu mă deranjează.

Vera simți că se răcește. Își trase piciorul la loc.

— Sigur, citește. Am obosit îngrozitor, nimic nu mă mai urnește din loc.

— Noapte bună!

Vera se întoarse, se acoperi cu plapuma. Și multă vreme nu dormi – chiar și după ce lumina palidă portocalie se stinse.

21

— De ce nu s-a putut la telefon? bombăni Piotr în loc de salut.

Țopăind și trântindu-se pe bancheta de pasageri, Sveta își lăsă în grabă pe față șuvițele de păr ca un stor.

Piotr șuieră:

— Frumos cearcăn.

— De ce te holbezi? Ăia care claxonează rămân în urmă.

Sveta se întoarse spre fereastră.

Cearcănul fusese uns cu grijă și își schimbase nuanțele: din culoarea violet s-a făcut sidefiu. Piotr scoase mașina pe magistrală, iar Sveta îi povesti lui Piotr despre întâlnirea ei cu Elena Avdeenko la sauna clubului de fitness.

— Bravo! o lăudă Piotr. Dar cearcănul – tot de acolo?

— Nu are importanță.

— Avdeenko ți l-a aplicat așa?

Ea nu răspunse.

Piotr își aminti mânia soției la intrarea în bancă. „Doamne, oare nu cumva Avdeenko a pocnit-o?“ se nelinişti el.

— Svetlana?

— Uită-te la drum!

„Ia te uită ce amor propriu.“

— Trebuie să aflu ceva.

— Neee!

— Bine. Acum poți să te întorci și cu un gest neglijent să-ți dai părul înapoi. Nu-mi pasă nici atâtica de nu cumva pe față – el se străduia să vorbească ușor și molipsitor de fără griji. Nu te agita. Am văzut destule fete cu cearcăne. Și cu moace turtite – pe o fracțiune microscopică de secundă respirația lui se poticni, pe o fracțiune microscopică se modifică înălțimea glasului: Pe unele chiar și fără cap.

Dar Sveta nu-l mai auzea, nu mai observa nimic. Cu acest ton el nu o înșela. Pentru o clipă inima i-a sărit din loc.

...Greșeală. Da. El credea că stratul gros de beton se întărise deja. Atâția ani de eforturi. Nu de uitare, desigur: există lucruri care nu pot fi uitate, dar și despre care nu poți să pomenești în fiecare zi. El nu s-a uitat zi de zi. A gândit – betonul s-a întărit. Deja se poate păși. În special dacă alergi repede. Dar piciorul s-a împotmolit imediat, a făcut o gaură în lichidul dens. De aici s-a întins...

— Ai străbătut invers, remarcă Sveta. De la teatru aici.

... Direct din iad.

— Iar noi suntem aici.

… Adjutantul lor nu complica lucrurile. Piotr și-a însușit demult acest lucru: ori ești adjutant, ori gândești complex. Sau și mai larg: ori ești în armată, ori gândești complex. Să faci și una, și alta în același timp – e complicat de gândit și de existat în armată, îți transformă serviciul într-un coșmar. După prima săptămână ca pifan – avea câți ani… cam ca această Sveta, pesemne? N-are importanță. Piotr s-a învățat să gândească simplu sau complicat după dorința sa, iar această dorință să o măsoare în funcție de împrejurări. Astfel se câștiga tot ce e mai bun.

Dar adjutantul a atins un înalt grad de măiestrie în această chestiune. Iar atunci când i s-a ordonat să comande treizeci de soldăței, i-a scos, pur și simplu, pe platou și a citit lista efectivului după alfabet, în total treizeci de familii.

— Agapov, Aistov, Akopian, Andreev, Anosov…

Astfel a nimerit Piotr la această sarcină: și-a auzit numele – a făcut un pas înainte.

Nu prea tinerel, dar nici bătrânel. A doua înțelepciune militară: nu supăra pe adjutanți și pe sergenți pe degeaba.

Pe urmă li s-au dat automate. Și cartușe. Băieții au amuțit. Mâinile lucrau, ca și cum era un antrenament pur și simplu: completarea automatului în regim de viteză. Toți erau alarmați.

Doar nu e regiune de frontieră. Atunci despre ce fel de alarmă poate fi vorba?

— Hei, ești aici?

Sveta îi flutură mâna pe dinaintea feței. Ticălos gest, întotdeauna îl enerva prin vulgaritate.

— Ia mâinile! urlă Piotr.

În același timp era bucuros: mâna alungase amintirile.

— Scuză-mă. Mă uit la drum. Iar tu îmi tot dai din mână.

Unul din ochii ei privea nedumerit, celălalt – roșu, între pleoapele umflate ca niște omizi – era stins, fără expresie.

— Cât de gingaș poți fi.

— Nu avem ce face în teatru. Irina ta a ieșit din el și a plecat acasă, explică Piotr.

— Atunci unde mergem acum?

22

Piotr se așeză în fața Elenei Avdeenko. Sveta, fără să se descheie la scurtă, se trânti alături. Pentru ceilalți vizitatori ai băncii, pentru administratorul schimbului, pentru fetele de la ghișee, ei arătau, pur și simplu, ca o pereche obișnuită, care ia un împrumut sau pune la cale o ipotecă (dacă nu luăm în considerare că „soția" avea un cearcăn la jumătatea mutrei, dar, în primul rând, nimeni nu lezează problemele ei, în al doilea rând, poate că ea este boxer profesionist?). Nicio privire nu se opri asupra lor.

Avdeenko i-a recunoscut imediat pe amândoi. De sub bordura de mătase de la gât se cățără în sus o culoare roz gingașă. Se răspândi în ton cu roșul corporației de pe bordura de mătase. Apoi roșul de pe față rămase numai rujul. Fața lui Avdeenko se prefăcu în frumoasa culoare a zăpezii, stricată pe pomeți de pete rumene-ruginii. Pentru o clipă Piotr o deplânse.

— Nu trebuie să faceți zgomot, o preveni el cu simpatie în glas. Vorbim în liniște, ca și cum ar fi vorba despre credite de

împrumut, și la fel de liniștit ne târâm înapoi.

Avdeenko stătea ca un butuc.

— Ați înțeles?

Ea nu încuviință dintr-odată din cap.

— Frunzăriți niște hârtii, ceva, o sfătui Sveta. Ca și cum lucrați ceva.

Mâinile lui Avdeenko începură să răsfoiască orbește broșuri și formulare.

— Nu este deloc așa. Nu e ceea ce credeți. Am fost singură la Moscova. Nu am luat examenul, din cămin m-au dat afară, zise ea abia auzit. Am venit aici o fetișcană. Nici rude aici, nici nimeni… Nu aveam la cine să merg. Nu aveam la cine să mă opresc, ca măcar să-mi caut de lucru.

Sveta se frământă pe scaun. Piotr simți tensiunea ei belicoasă, așa că, fără ceremonii, tăie răul din rădăcină.

— Elena Viktorovna, în realitate această pagină a vieții dumneavoastră pe mine nu mă interesează absolut deloc. Eu nu sunt poliția de moravuri. În general, nu sunt poliția. Și nici măcar nu alerg la poliție după discuția noastră. Cu atât mai mult cu cât, cum ați remarcat corect, e o chestiune de trecut. Sunteți soție, mamă și plătitoare conștiincioasă de impozite. Această versiune mie îmi convine în totalitate. Dumneavoastră vă convine?

Ea dădu din cap.

— Bine, atunci să mergem mai departe.

Piotr văzu că Avdeenko se liniștise vădit – prezentul ei mic-burghez nu era amenințat de nimic.

Piotr respecta mica burghezie – știa cât de greu este să se edifice în condițiile rusești și ce eforturi trebuie să depui ca s-o menții.

— Dumneavoastră ați lucrat în... să numim așa: zona neagră a impozitelor.

O clătinare din cap. El nu a numit-o prostituată, ea a apreciat acest lucru. A aprobat. Ea i se uită în ochi.

— Și odată s-a întâmplat așa că... Continuați?

— O chemare absolut obișnuită. Un client.

— Până acum el v-a întâlnit pe dumneavoastră sau pe cunoscuții dumneavoastră?

Clătină capul dintr-o parte în alta:

— Glumiți? În viața mea nu mi-aș fi asumat un asemenea risc, dacă aș fi știut. În asta stă și chestiunea, că el arăta absolut normal, un om obișnuit. Chiar cuviincios. Așa sunt cei mai mulți.

— Înțeleg, neplăcut. Însă am nevoie să-mi povestiți despre această întâmplare totul. Chiar dacă acestea sunt fleacuri, care vă par neinteresante: ce fel de mașină era, cum era îmbrăcat...

— Acestea nu-s fleacuri, replică Avdeenko. Dacă-i prea ieftin îmbrăcat sau prea scump, dacă mașina-i prea bengoasă, atunci le-aș fi dat imediat de înțeles băieților că e o porcărie, ceva.

„Băieților“, adică bivolilor, care urmăresc ca marfa vie să nu strice ceva și să nu se folosească de bunuri pe gratis, traduse Piotr.

— Dar ce e rău, dacă e scump și bengos? Parcă tu nu ai nevoie de bani? se băgă în vorbă Sveta.

Piotr îi atinse piciorul Svetei. Dar Avdeenko nu se supără.

— Cele care merg cu mașini bengoase sunt fete de alt calibru, explică ea liniștit. Dacă unul din gagimanii ăștia caută în categoria noastră de preț, atunci sută la sută căutarea lui e fără limite.

— Adică?

— Nu pentru sex. Să te bată sau mai știu eu ce, că nici nu vreau să vorbesc.

— Bunăoară? iarăși se băgă Sveta.

Piotr își amintea serviciul său la miliție foarte bine. Ca și Avdeenko, nu voia să-și mai aducă aminte detaliile.

— Te mutilează sau te omoară, îi răspunse Svetei.

— Uite așa, aprobă Avdeenko. Sunt o mulțime de săriți de pe fix. Dar el… Înțelegeți, el arăta absolut obișnuit. Numai că a început deodată să poarte discuții bizare în mașină. La început chiar m-am gândit: e un tip religios, ce-i cu el?

— Despre mântuirea sufletului?

— Oarecum. Dar nu a vorbit despre suflet ca atare. Ceva de genul: tu ești viitoarea mamă, viitorii copii, uite, rahaturi din astea. De genul ce vei face cu viața ta.

— Deci, e un sărit de pe fix, totuși?

Piotr o întoarse la temă.

— Nu știu.

— În ce sens?

— Chestiunea nu a ajuns la sex, rămase buimacă Avdeenko.

— Adică nu…

— Nu au fost violări sau ceva de genul ăsta, nu. În general, nu a fost nimic.

— Dar v-ați bătut.

— Nu ne-am bătut.

— Gata, Elena Viktorovna, m-am încurcat, recunoscu Piotr. La miliție, la poliție adică, atunci de ce ați mers?

— Răscoliți hârtiile, răscoliți, îi șopti din nou Sveta. Șefa dumneavoastră se uită încoace.

Avdeenko începu să răsfoiască speriată dosarele cu șine. Puse în fața lor broșuri, începu să capseze la nimereală cu un

capsator roz. De pe paginile dosarelor priveau figurile fericite ale cetățenilor încurcați în împrumuturi. Zise:

— Cum a intrat, el m-a luat imediat de păr și a început să mă lovească. Eram, pur și simplu, ca paralizată. Mă gândeam – gata! De spaimă nu puteam face nicio mișcare. Nu de faptul că mă lovea. Și pe urmă…

— Și pe urmă el…

Capsatorul stătea neputincios pe dosar.

— Pe urmă el…

— Pe urmă…

— Pe urmă el mi-a băgat mâna între speteaza scaunului și a lovit-o cu piciorul.

23

Sveta nu rămase în urmă. Piotr a înconjurat mașina. Sveta apucă volanul. Era preaplină de o bucurie mare.

— Și unde mergem acum?

— Noi – nicăieri. Te las acasă și după aceea plec după treburi.

— Dar eu am ajutat!

— Ai ajutat, nu obiectă Piotr.

— Și mai pot.

— Să vedem.

Tot drumul Piotr tăcu, se gândea la domnul Bobrov. Nu răspundea decât prin „hm“, astfel că Sveta amuți.

24

— Salut! Am vrut iarăși să te sun la teatru!

De la tonul optimist al lui Diușa Bobrov, Boris simți ceva în stomac, parcă i se strânsese ghem.

— Acum nu e timpul cel mai potrivit, izbuti totuși să răspundă în receptor indiferent Boris, ca un om care a fost întrerupt în mijlocul treburilor; se desfășura o consfătuire.

Boris văzu capetele adunate la un loc ale șefilor lui – capete cuprinse de griji atât de plăcute: familia, copiii, împrumutul la bancă, concediul, o nouă pieptănătură și se simți invidios. El personal parcă ducea greutatea unei găuri negre.

— Timpul e întotdeauna potrivit, decretă Bobr, iar tonul lui era ghimpat, ca o sârmă la care Bobr se săturase de privit – îi înțepeniseră privirile. Înainte de a deveni secret-inatacabil pentru organele de ordine civilă, deși încălcase rânduielile exact la fel ca și înainte de a sta la răcoare.

— Nu-i nimic, găsești tu o scuză, ești băiat deștept. Aștept.

De data aceasta, dincolo de ușă nu duduia muzica. Bobr ridicase puțin marginea de catifea. Scena era închisă de o cortină de fier. Într-o clipită Boris observă cât este de uimitor: i s-a părut întotdeauna că expresia banală din timpul Războiului Rece a „Cortinei de fier“ era, pur și simplu, retorică și în natură nu există așa ceva. Zăpada puțin cenușie de primăvară lucea mai jos de parter. Stanele scaunelor acoperite cu pânză. Ca o gogoașă uriașă și albă lustra atârna din tavan.

Pe urmă văzu un bărbat. Acesta ședea în lojă, ascunzându-se prevăzător dincolo de cascada de catifea cu canafuri grele. Și

privea la gura închisă a scenei, de parcă aștepta ca acolo să se răzgândească totuși și să arate ceva interesant.

Uitându-se la tâmplele lui tunse în scăriță, Boris încă mai spera că greșea: sunt multe frizerii ieftine la Moscova, tot felul de bărbați le frecventează. Degeaba.

— Colonelul Antonov se întoarse și întinse mâna pentru salut.

Boris o scutură zdravăn. Urni din loc un scaun greu de la teatru, se așeză. Se așeză și Diușa – ieși un triunghi.

— Interesant loc pentru întâlnire, remarcă Boris, exprimându-și nemulțumirea.

Îl întrerupseseră de la lucru, îl târâiseră până aici, ce, mă rog, e conspirația asta?

— Interesant, fu de acord Antonov. Înțeleg și eu chestia asta. Dar nu putem discuta la restaurant.

Era corect: discuția la restaurant putea fi ascultată, parcând un automobil cu echipament la una dintre uriașele vitrine. Ar fi de dorit deci în altă parte.

— Și e lipsit de confort la noi. Ca să vă invităm la noi, regretă sincer Antonov.

„Aranjează cum vrea lucrurile, ticălosul“, se gândi Boris.

— Aici prezența voastră nu stârnește întrebări, explică Antonov. Domnul curator.

— Președintele comitetului de asistență, preciză Boris.

— Exact! susținu ideea Bobr.

Și lui Antonov:

— Învață să-ți ții gura.

Diușa se ținea iute nevoie mare, iar în special aceasta nu-i plăcea lui Boris.

— Asta tu învață! nu se pierdu cu firea Antonov.

Schimbau replici precum mingea. Ca niște parteneri care au jucat demult.

— Mie nu-mi trebuie. Am o memorie excelentă, pară Diușa.

— Nu pun la îndoială asta – Antonov ridică brusc mâinile. Nume, date, circumstanțe, sume.

— ...Sub semnătură și în numerar, adăugă repede Diușa, făcând din ochi către Boris.

— Ceva nu pricep. Vă rog să mă scuzați!

Boris își puse un picior peste celălalt, iar mâinile pe speteaza scaunului: poza care trebuia să arate că nu se enervează câtuși de puțin, că nu se teme de ei. Iar subsuorile transpirate sunt ascunse oricum sub haină. Iar ouăle opărite din pantaloni oricum nu se văd.

— Domnul Bobrov este martorul nostru ideal – colonelul Antonov se uită cordial la Diușa. Un martor fenomen. Cu un stagiu amplu.

— Știu tot despre toți, făcu acesta afectat, cu ochii în jos.

De atâta clovnerie, Boris se înădușea până la groază.

— În fine! îi invită rece pe interlocutori. Sunt numai ochi și urechi.

— Boris Anatolievici, aici e vorba mai puțin de ochi și urechi și mai mult de vorbirea directă.

— Nu am înțeles.

„Nu vorbi mai mult decât ești întrebat“ – i se aprinse în cap un semnal-stop. Și totuși Boris zise:

— Cu generalul Sokolov aproape că nu mă cunosc. Nu pot să dau nicio informație prețioasă.

Mai rămânea să-și exprime chiar și regretul pe această temă.

— O, Doamne! aproape că plesni din palme Antonov. Nu dramatizați nici dumneavoastră. Sokolov e un simplu om din

schemă. Cu un picior la pensie. Pe nimeni nu mai interesează. Orice ar promite FBI-ului. Vedeți, chiar și ei înțeleg că e răsuflat. Ca să primească protecție și toate celelalte. Nu deține nimic.

Bobr își încrucișă mâinile, parcă adunându-se mai strâns:

— Nu-l cunosc chiar deloc. Cine e?

Lui Antonov pe o ureche îi intra, pe alta îi ieșea. Se adresă lui Boris:

— În situația actuală inamicii țării noastre se reunifică. Și orice lipsă de comunicare le poate fi de folos.

„Cum nu?! Într-o singură barcă. Ținem grămăjoară toate ouăle“, remarca Boris cu o față impenetrabilă. Antonov informă:

— Situația ne cere acțiuni concertate. Dumneavoastră nu trebuie să faceți nimic. Nici măcar să semnați. Pur și simplu expuneți tot ceea ce știți. Clar, logic. Nu este nevoie de toate detaliile. Numai ceea ce explică ideea.

— Eu voi vorbi! se băgă iarăși în cadru Diușa.

— Domnul Bobrov va vorbi, confirmă Antonov.

Și i se uită atât de dulce în ochi, la fel ca bunicuțul Lenin din portretul cu elevii de-a-ntâia, când micul Boris gândea: „Mă lăsați la closet sau nu?“, deși nu avea nevoie să meargă la toaletă, ci dorea pur și simplu să fugă: de învățătoare, de colțul rigid al băncii și al scaunului, de colegii de clasă. Și îi era rușine să mintă. Atunci. Acum era pur și simplu periculos.

— Unde?

— Numele voastre nu vor figura în niciun caz.

— Dar unde?!

Se consultară din ochi, iar Antonov dădu acceptul:

— La Comitetul de anchetă.

Diușa se aplecă și se sprijini cu mâinile pe genunchi:

— Ascultă aici! E următoarea chestie. Eu cânt la Comitetul de anchetă. Așa cum trebuie. Dar e musai să știu ce. Ca să servesc clientul temeinic. Ca niciun avocat să nu sape. Pentru că! Adevărat îți spun!

Boris înțelese imediat invulnerabilitatea secretă de până acum al lui Bobrov pentru organele de cercetare penală. El era „un cadru necesar“ cu „un stagiu amplu“. Cu ajutorul lui erau băgați la răcoare, de mulți ani, cei care nu trebuiau să rămână în libertate.

Lui Boris i se părea că tavanul se mișcă deasupra lui. Cobora în jos. I se băteau tâmplele.

— Avem o țară democratică, aprobă Antonov. Proceduri judiciare deschise. Acuzatul are dreptul la apărare.

— Iar statul, la stabilirea adevărului.

Lui Boris i se păru înfiorător. În același timp îl cuprinse o emoție puternică: lustra uriașă era deja la același nivel cu ei – chiar în spatele lui Antonov, dincolo de Bobrov. Boris vedea bine structura grandioasă, care părea de marmură. Cu adevărat lustra se mișca!

Un cablu puternic era întins de la ea. Tavanul stătu pe loc. La o înălțime convenabilă.

Antonov și Bobr se priviră unul pe altul. Își întoarseră privirile unde se uita Boris. Studiară fenomenul.

— Mișto, recunoscu Diușa.

— În teatru sunt de tot felul, zise Antonov.

La parter muncitorii în combinezoane primeau oaspeții din înaltul cerului. Chemându-se zgomotos unii pe alții, se apucară să scoată husele de pe lustră, eliberându-i perlele și inelele de cristal. Alții târau spre lustră găleți cu apă cu săpun, fiind atenți

să nu crape cristalul. Nu vedeau că în adâncul unei loje ședea cineva. Și nici nu le păsa.

— Dar despre Vostrov și așa totul e cunoscut, replică Boris. Undeva unde e mai de folos.

— Asta așa e, aprobă Diușa.

Se lăsă pe spetează, ca și cum s-ar fi depărtat de la discuție.

Privirea lui Antonov se umplu de o grijă părintească:

— Vorbesc despre domnul Avilov. Doar ești cunoscut la cataramă cu el, nu-i așa?

25

Piotr îl găsi pe Boris în biroul său. Avea o înfățișare cam morocănoasă.

— Salut! Am noutăți.

Boris dădu din mână, invitându-l. Arătă cu un gest:

— Închide ușa! Zi!

— Știi, ne foarte…

— Nu ai găsit-o?

— Nu-mi place ce am găsit, îl avertiză Piotr.

— Sunt obișnuit și cu faptul că nu toate din viața asta îmi plac.

— Admir optimismul tău întunecat. Însă sunt cu adevărat tensionat. Irina a ieșit din teatru, a luat o mașină de ocazie, am aflat cine a fost la volan… E ultimul om care a văzut-o. Deocamdată.

— Dar acest om de la volan ce spune? Ai aflat cine e?

— Uite, asta nu-mi place. Acest cadru are o istorie lungă și tulbure cu poliția. Diferite femei au încercat să-l reclame de câteva ori, dar de fiecare dată totul a rămas baltă.

— Ei!

— Acolo totul nu e așa cum trebuie. Bătăi, fracturi. A umblat cu târfe, ai înțeles ce vreau să zic. Și încă ceva: are pe Instagram o pagină extrem de ciudată, unde explică tuturor că muierile sunt răul. Adică a avut. Deja i-au șters-o. Tipul e chiar dus cu capul.

— Doamne! Are un nume?

— Un oarecare Stepan Bobrov.

Boris înlemni. Piotr se gândi că nu a auzit, repetă:

— Bobrov Stepan.

— Am auzit. Da. Da… Am înțeles.

Boris se șterse la ochi cu două degete, apoi la rădăcina nasului.

— Vreun nume cunoscut?

— Nu… Pur și simplu un moment de rătăcire, făcu în silă Boris – închise ochii și îi apăsă cu degetele. A luat o mașină de ocazie, zici?

„Bobrov, desigur, nu e Ivanov și nici Petrov. Dar se poate să fie, totuși, unul cu același nume de familie.“ Cum îi chema pe fiii lui Diușa Bobrov? Boris încercă în zadar să-și aducă aminte. Dar își aminti doar că are fii, nu fiice.

— Așa ceva. Există pe camera video. A ieșit pur și simplu, a dat din mână. Și atât.

— Desigur, la poliție nu putem să mergem cu atâta…

— E clar ca bună ziua.

— Dar el, Bobrov ăsta, ce spune? Ce a povestit?

— Deocamdată nimic. Dar va povesti. Dacă vrei.
— Ascultă…
— Sunt cu băgare de seamă, îl liniști Piotr. Doar știi.

26

În apă, Kolka era altul. Când îl lăsau în apă, când simțea atingerea ei gingașă, ochii îi străluceau. Înțelegea că acum va fi bine. Trupul lui își pierdea greutatea, iar membrele îi deveneau parcă elastice, mișcătoare. În sfârșit, nu-l îngreunează, nu-l deranjează, ci îl ajută.

Stepan scotea din apă termometrul, îl verifica, îl ștergea de picăturile de apă.

Diușa și Stepan îl lăsau cu grijă pe Kolka în baie. Diușa îl ținea de subsuori. Stepan – de sub genunchi. Kolka era mare și greu. De mult timp mama lui Kolka nu mai putea să-l ridice singură, nu-i ajungeau puterile. Diușa nu refuza niciodată. Acum, scăldatul lui Kolka era treaba lor numai, bărbătească. A tatălui și a fiului. Serile, în fiecare miercuri și vineri. Stepan era ca un șteap între ei. Încetase chiar să-l invidieze pe tată pentru această a doua familie. Pentru această a doua familie – cu buzele umflate și sprâncenele tatuate pe o față acum deja ofilită de griji: după lovitura dată de viață pe ea încremenise o uimire amară. El îi iertase chiar și faptul că fusese un lucru inutil al neamului omenesc.

Când putea mai des, venea mai des: voia să se bucure de Kolka.

De la abur, de la apa fierbinte, Kolka se făcea rozaliu. Diușa și Stepan stăteau lângă baie în genunchi. Diușa, storcând spuma din burete, îl spăla pe fiu pe spinare. Stepan băga mâinile în apă, o arunca pe Kolka. Fratele exclama „ah“ și „uh“ – zâmbea. Băteau apa, lovindu-i ușor cu ea mâinile, picioarele, șoldurile, rățuștele de plastic.

În prezența lui Kolka tata nu va începe să zbiere, se gândea Stepan.

— Ascultă – zise acesta dintr-odată, mi se ține de coadă un curcan.

Nu greșea. Tatălui i se umflau venele la tâmple. Însă mâna se mișca la fel de lin și de gingaș cu buretele pe spinarea și pe burtica lui Kolka. Încordându-și mușchii, Diușa stoarse apa din burete. Degetele i se albiră. Stepan înțelese corect. Diușa întrebă liniștit:

— Ce-ai mai făcut de data asta?

— N-am atins fata asta nici cu un deget, mă jur!

— Și de ce te-ai întâlnit cu ea? Ați discutat despre poezie?

— Mă învârteam după muncă, îl căutam pe Skvorțov, cum mi-ai ordonat tu, nu pierdu el ocazia să nu-și sublinieze râvna.

— N-ai atins-o, a? – Diușa alunga cu palma rățușca. I-ai rupt mâna? Piciorul?

Kolka prindea netulburat jucăria de plastic – aceasta nu se lăsa prinsă, sărea pe apă. Stepan o împinse fratelui.

— N-am atins-o. E o fetișoară plăcută. De ce să-i rup mâinile?

Tatălui parcă i se albiră și ochii. Degetele îi săpuneau părul lui Kolka, îl netezea pe cap, îi lua spuma de pe frunte, ca să nu-i cadă în ochi.

— Eu te-aș… Te-aș…

— Nu e ca-n alte dăți, ripostă Stepan.

— …Spală.

Stepan umplu cu apă un vas de plastic.

„Alte dăți“ au fost multe. După una dintre acestea, „un lucru inutil al neamului omenesc“ s-a dovedit a fi o colaboratoare, iar Stepan s-a apucat s-o lămurească după o serată corporativă – a fost dat afară din serviciu. Diușa a trebuit să apeleze la legăturile sale, ca să-i asigure fiului alt loc călduț – cel actual.

— Când am „aranjat-o“, era vie și nevătămată.

Diușa îi ținu palma pe frunte lui Kolka, ca să nu-i intre săpunul în ochi. Stepan aplecă vasul cu grijă, ca să nu-l sperie șuvoiul de apă. Începu să-l spele cu șampon. Kolka mijea blajin ochii.

— Să fiu al dracului, dacă nu-i așa zise Diușa. Zău!

27

— E cumva ciudat, nu se putea liniști Lida. De ce să-i spui omului astfel de lucruri. Doar e medic.

— Ei, de bună seamă că el nu a pălăvrăgit pur și simplu. Știe totuși. Odată ce e medic.

Piotr tăie găina din farfurie în două părți și încerca să nu deturneze discuția. Peripețiile de peste zi ale Lidei să nu-i strice apetitul. Ea mesteca și vorbea:

— Sunt și printre doctori destui palavragii. Îți amintești cum la clinica aceea din Kitaigorod o doctoriță m-a informat: „Aveți o matrice de copil“?

Pe urmă bău apă – de mult nu mai apărea alcool în casa lor. E vătămător nu numai pentru naștere, ci și în genere.

Piotr nu știa cum să întrerupă această discuție: iarăși despre copii. Dar știa că nu poate întrerupe. Lida o să observe imediat și atunci…

— Da. Însă aceasta este totuși o clinică pe lângă un institut de știință sau așa ceva, dacă am înțeles bine. Nu o golănie ca să tragă bani.

— Vaită-te, ei, cum să nu fiu nervos, dacă eu sunt deja nervos?

— Așa a zis el – ce?

— Că nu se poate face nimic. Mulți renunță la toate procedurile, dau din mână – se destind atunci…

— Cel puțin sună de înțeles… Dar noi, sigur, nu renunțăm la cursul de „Urmași“, o încredință el imediat, înțelegând că ea aceasta așteaptă. Acolo pare că își cunosc treaba și se poartă cum trebuie.

— O să mai fii cu curu-n sus?

— Hai, Lida! Vorbește-mi despre când erai fată.

Aceasta așeza cu lingura legumele în farfurie.

— Da? rămase surprinsă soția.

— Chiar am nevoie, știi, de o astfel de discuție despre fetie la o sticlă de vin.

— Fără vin, îi aminti sever Lida și se încordă imediat. Ce-i cu tine, ziua, când eu nu văd, bei câte puțin?

— Nu, ce vorbești!

„Doctorul nu-i prost“, se gândi el. Lida era cu nervii în pioneze.

— Bine. Hai despre fete!

— Uite, ai douăzeci.

— Oh! Dar poate treizeci?

— Dar ce, douăzeci nu te prinde?

— Vârstă păcătoasă.

— Credeam că toate femeile vor să fie mai frumoase și mai tinere – întotdeauna, recunoscu Piotr.

— Imediat.

Lida se întoarse cu o sticlă, în cealaltă mână clincăneau cuțitașe de cristal. Așeză paharele.

— Credeam că aici e ca la Ermitaj. Îți taie capul pentru o picătură de alcool.

— Acolo e fără alcool. Dacă veni vorba despre asta.

Ciocniră, băură.

— Hai, am douăzeci! invită la continuare Lida.

— Și iată ai client un bărbat care are, scuză-mă, exact șaizeci.

— Ce-i, șeful tău iarăși a trântit o vorbă? De mult nu a mai alergat după femei. Credeam că a încetat cu totul.

— Ce vorbești! Asta-i pe viață. Ca alcoolismul.

— Nu am mai auzit de mult de aventurile lui.

— De atunci a început să-și măture mai bine urmele. Lida, nu asta-i treaba. Am spus „Boris“ pur și simplu ca să-ți imaginezi datele introductive generale. Înfățișarea, banii și așa mai departe.

— Boris e normal. Ce?... Nu e categoric respingător, pot să spun. Te poți și îndrăgosti. Cu atât mai mult când e vorba de

bani, știi și tu. Îi poți nega oricât vrei, dar ăștia împodobesc viața.

— Ești cam purcică, Lida.

— Am douăzeci de ani!

— Iar el nu înțelege că fără bani e puțin probabil ca ea să-l antameze.

— Și ce?

— Aș spune: e chiar foarte probabil.

— Nu de bani e nevoie. De regulă. Dacă nu cumva e ceva de genul cumpără-vinde.

— Nu, nu e genul.

— Este nevoie de liniște. În esență, ce îi dau acolo – bicepși babani, creieri babani sau bani babani, de fapt nu sunt foarte importanți… Firește, sunt fete care au nevoie de senzații babane, însă, după părerea mea, fug de astfel de băieți. Chiar pot iubi foarte mult pe un om pentru liniștea pe care el ți-o dăruiește.

— Da, însă faptul rămâne fapt: el plătește.

— Și de ce crezi că asta nu-i place?

— De bună seamă că mie nu mi-ar plăcea.

— Dar îți place, că eu am toate astea. Apartamentul ăsta, catrafusele astea, că ai nevoie de proceduri la „Urmașii“, ni le putem permite și pe astea. Te întrebi… Uite, el. El e pur și simplu bucuros că poate. Și cu asta basta.

— Nu știu.

— Nici eu nu știu, recunoscu Lida. Deocamdată nu avem șaizeci. Tiutcev scria: „La povârnișul anilor iubim mai tandru și mai cu credință“. Mai mult nu știu.

— De genul ultimului turneu? Mi se pare, dimpotrivă, spre șaizeci nu te mai miră nimic și nimeni. Ai văzut totul. M-am

încurcat, scuză-mă, cu toți. Plictisitor. Nu în sensul că e direct plictisitor. Dar lenea te moșmondește. Neplăcerea – uite asta-i totul… Alte interese.

— Nu e chiar așa, căzu pe gânduri Lida. Știi, mi se pare că omului matur i se pare pur și simplu rău la început de cel tânăr: căci tinerețea, în esență, e foarte neroadă. Absurdă. Să nu dea Domnul să faci din nou douăzeci. Iar pe urmă să aluneci de acolo… După schema romanului de birou. La început nu era nici în gânduri, iar pe urmă e aievea.

Piotr încruntă sprâncenele și se apucă să studieze luminițele rubinii din pahar.

— Ei? Te-am ajutat? Te-am mângâiat?

— M-ai ajutat… Dar după gust – e un simplu suc de struguri.

Totuși, terminară sticla după discuție.

Deși vinul era de nimica – un suc simplu, turnat într-o sticlă de vin cu etichetă de vin. Piotr adormi ca după o beție. Căzu ca o piatră la fund. Deja în clipa următoare întunericul era o pădure. Cu gene de lumină de sus.

El știa că aceasta nu este o pădure. Fusese aici de atâtea ori.

Pădurea Femeii Fără Cap.

Dar de fiecare dată – cum se întâmplă numai în vis – cunoașterea nu era împiedicată de nevedere. Și Piotr pășea cu spor. Chiar și depășind neputința fizică.

De la gloduri, cizmele se făcură și mai grele. Cureaua automatului îi tăia umărul. Degetele picioarelor îi înghețaseră, obielele se udaseră. Era plin de sudoare pe față. Capul de sub șapcă îl mânca – în armată se trece la uniforma de iarnă după calendar, nu după vreme, iar sezonul de toamnă-primăvară nu e prevăzut. Înainte, în părți și înainte. Plescăiau și clefăiau

cizmele celorlalți pifani spre A. Au ieșit pe terasament. Șinele sclipeau.

Piotr mergea de-a lungul traverselor – treptele erau obositor de scurte, dar era mai greu să mergi peste dărâmături. De fiecare dată alegea să meargă peste traverse. Casa cantonierului părea în întuneric tăiată în carton. Soldățeii se opriră. Niciun sunet. Ferestrele de după perdele se umpleau de o lumină portocalie plăcută.

— De ce ne odihnim, pază?

Piotr păși hotărât pe verandă. Apucă mânerul ușii.

Apucă mânerul ușii. Apucă mânerul ușii. Apucă mânerul ușii.

28

Kisa comandă un tort vienez de ciocolată. Pentru ca nimeni să nu creadă că ea are probleme cu greutatea, mâncarea, dietele. Dar întrucât ea ținea întotdeauna vreo dietă, atunci frângea pur și simplu tortul cu furculița și așeza bucățile pe farfurie. Vera nu putea suporta aceasta. Nu problema cu greutatea, ci cum se raporta la aceasta.

Din fericire, Kisa nu îi era prietenă – adică aceea cu care e plăcut să ieși împreună. Cu ea se putea rareori întâlni. Și Vera se prefăcea că tocmai e o întâmplare: suna și o invita la Aida, noua cofetărie în stil pseudoclasic. Cofetăria era deschisă pe bulevardul Pușkin în locul alteia, asemănătoare, și tot cu o

denumire de operă. La toaletă Vera examina cu interes closetul, pictat generos cu flori albastre. Nu aproba chestia asta.

Când se întoarse, tortul de ciocolată terminat era dus deja de către chelneriță. Duseseră și farfuria cu eclerul Verei. Kisa nu trebuia să se mai prefacă, așa că se însufleți. Putea să se apuce de treabă.

— Ce face Jenia?

Vera își așeză din nou șervețelul pe genunchi. Și imediat flutură din mână către chelneriță. Aceasta se apropie neîntârziat.

— Sunt gata pentru plăcinta cu mere, informă Vera. Și încă latte, arătă ea spre cana umplută pe jumătate. Și mai multă frișcă.

Kisa se uita la Vera cu jale, cu entuziasm și respingere.

— Jenia e bine, răspunse Kisa cu grijă.

— Am în vedere cum e acolo în comitetul teatral sau cum se numește. Și Boris e acum într-un astfel de comitet. Că de operă, că de balet.

Și făcu o grimasă: înțelegi și tu!

Pe nesimțite veni farfuria cu plăcinta cu mere. Cafea. Vera înfipse dinții furculiței. Kisa duse bucata la gură.

— Jenia al tău cum e acolo, la Comitetul teatral?

Kisa răsuflă din greu:

— Lui Jenia îi place hocheiul.

— Sărmanul, o compătimi Vera. Suferă la ședințe?

— De ce să sufere? Nici nu trebuie să meargă la ele… Ascultă, ce e bila aia de alături?

— Asta? – Vera arătă fără milă cu furculița. Înghețată de vanilie.

Băgă. Îndreptă spre gură. Simți ușor o răceală.

Vera nu se întoarse imediat către tema care o frământa:

— Ei, trebuie de știut. Totuși, e teatru. Să te descurci. Te întreabă la un moment dat sau așa ceva.

Kisa ridică din umeri:

— Nimeni nu-i întreabă. Pur și simplu trebuie să bagi cuculețul la gaură când îți cer – uite, ăsta-i tot comitetul. Altceva nu li se cere.

Vera simți cum, de frig, o dor obrajii, dinții, limba:

— Da? Ședințele astea…

— Ce fel de ședințe-s acolo! râse Kisa. Aici e vorba de teatru, nu de hochei… Nu știu, să comand și eu o plăcintă cu mere?… Nu au niciun fel de ședințe. Poate o dată în an. Și atunci o țin una: bagi cucul. Asta-i toată ședința.

Vera înghiți chinuit bucata de înghețată. Tuși în pumn. Bău repede cafea fierbinte.

29

Simțind un ghem în loc de stomac, Vera repeta cuvântarea pregătită:

— Iartă-mă, Ghena. Înțeleg cum sună asta. Crede-mă, eu însămi sunt foarte confuză. Nu m-am așteptat. Nu am fost gata… Că va ieși așa. Sunt gata să compensez parțial… În limite rezonabile…“

Cuvântul din când în când se amesteca: „Rahat… Ce rahat“. La gândul la Boris și la noua lui cățea, stomacul se aduna din

nou într-un ghem. Iar ea, proasta, rătăcea, căuta acest pantof! Să bucure pe bărbat. Idioată.

Când în camera albastru-întunecat, cu vedere la biserica Hristos Mântuitorul, a intrat nu Ghennadi Iurcenko, ci Dmitri Lvovici, strălucitor ca întotdeauna, i-a sărutat mâna și i-a spus că acum e liber ca pasărea, iar Lioșa e la Londra, Vera nu s-a reținut:

— Vă felicit! Sunt atât de bucuroasă pentru el. Pentru Lioșa al dumneavoastră.

În realitate ea aceasta avea în vedere.

— Sunt foarte, foarte bucuros.

El arătă spre o cutie de lemn:

— Iar aceasta mă bucură și mai mult. Pantofiorii dumneavoastră au sosit!

— Desigur, se poticni Vera. Foarte bine.

— Nu vă uitați?

— Acasă. Mă grăbesc foarte mult. Acasă. Da. Vă mulțumesc mult! Ah, banii! Scuzați-mă! Iată. Da. Mulțumesc!

Vera nu se concentră. Dar acasă nu se mai reținu.

Ridică învelitoarea de catifea.

Pantofii erau roz pal, tigheliți de-a lungul marginii cu panglică. Dar Verei îi veni deodată în minte expresia „papucei albi“. Așa se numea în copilăria ei încălțămintea cu care se ducea mortul la groapă. Parcă neadevărată, puțin cam fragili, ca să se atingă cu podeaua, trotuarul, viața.

Spaima, care se acumulase demult înlăuntru, străbătu într-o clipită ultimul perete despărțitor, se ridică, o apucă pe Vera.

Mototoli învelitoarea, pachetul, închise cu zgomot capacul. Deschise dulapul. Așeză cutiuța lângă cutiile cu pantofii ei –

fiecare pereche era însoțită de o mică fotografie a perechii ce se afla înăuntru.

Ieși din garderobă.

Vorbi puțin cu Ania. Râse la gluma ei. Se uitară împreună – Ania îi arătă niște tăblițe de pe planșetă. Vera nu înțelese nimic. Își mângâie fiica pe cap.

Apoi merse la bucătărie. Deschise mașina de cafea. Așeză sub robinet o ceașcă. Se aprinse pe ecran ochiul roșu. Vera citi care era problema. Nu înțelese nimic.

— Vorbe goale! strigă ea. Vorbe goale! De ce toate astea! Poți ca măcar aceste lucruri simple să le aduci în ordine! Pur și simplu nu mai am puteri! Să le fac pe toate! Nu mai pot! Uite, asta-i!

— Mamă, spuse Ania din prag, ce ai?

Și numai atunci Vera văzu pe podea sticla spartă.

30

Între mine și tati nu a fost niciodată vorba despre asta: niciun fel de continuare a tradițiilor familiei, a dinastiei, a porcăriilor astea. Noi înțelegeam amândoi totul. El nu voia o astfel de viață pentru mine. Eu nu voiam o asemenea viață pentru mine. De ce, mă rog! „În cel mai bun caz“, spunea tati, „pur și simplu micile nemernicii. Sau băutura.“

Cercul de bază al contactului curcanilor. Neluând în calcul familia și colegii de lucru, dar nici acolo omul nu este amendat

pentru micile ticăloșii sau pentru băutură.

Omul nu e amendat de ei nicăieri, dar, sigur, m-ați înțeles.

Aveam o posibilitate mare de alegere: Frigoriferul, Hidromet, aș fi putut intra chiar și la Teatral, apropo de asta. Acolo a fost întotdeauna un surplus de fete intelectuale și nu ajungeau băieții, de aceea comisiile de primire erau binevoitoare față de absolvenții de școală medie în privința angajării necesare de ambele sexe.

Dar mai întâi armata. Pe atunci se socotea că e normal ca prostanul să-și facă serviciul militar. Tati doar nu era profesor universitar, nu era din intelighenție. Și de ce nu? Ultima perfecționare a bărbatului. Școala vieții. Respingătoare, dar necesară.

Și nu o pierdere de timp fără rost, cum părea sutelor de studenți, care se gândeau doar cum să ocolească armata.

Oricum, eu nu știam ce voiam să devin. În sensul că nu știam ce să lucrez.

Dar știam la cinci ani. Vânzător de înghețată. Înțelegeți.

Doi ani – e un termen rezonabil ca să gândești unde vei merge mai departe. Și mai important: să-ți însușești deprinderile nescrise ale vieții în colectivul de bărbați. Asta nu se explică. Asta ori se știe, ori nu.

Și nu că mi-am imaginat cumva serviciul mai înainte. Sau că mă așteptam la cine știe ce. Nu. Dar totuși m-am mirat puțin de câte lucruri civile a trebuit să facem acolo.

De pildă, să dăm de mâncare la găini.

Să lucrăm la sere (vreau acum să cresc castraveți din „răsad“). Să pregătești un teren, să-l sapi, să-l afânezi, să-l stropești, să cureți recolta (curățarea cartofilor se numește „de serviciu pe bucătărie“). Și cât am construit la vilele generalilor!

Nici măcar nu știam că avem atâția generali. Dar este posibil ca unii dintre ei să fi fost numai colonei sau chiar lent-colonei.

În general, băieții nu se mirau așa de mult când adjutantul ne lua la astfel de munci.

Nu mai eram tensionați – din cauza automatelor, a cartușelor.

Și că veneau în unitate polițai. Să conducă. Adjutanții noștri rămâneau botoși atunci. Dar le trecea repede. S-a dovedit că nu departe de noi era o colonie de muncă. Și s-a dovedit că din ea au fugit câțiva „infractori deosebit de periculoși". Toți polițaii au fost puși să-i prindă. Și pe noi grămadă. Toți îi căutam, într-o prietenie. Nu uitați, aveam optsprezece ani. Dar, firește, ne-am umflat imediat în pene.

Bărbați cu automate ajutam să prindă ucigași evadați. Mișto.

Socoteam că aceasta e destul de mișto, până ce eram puși să mergem prin pădure „în desfășurare" – adică la distanță de doi metri unul de altul.

Destul de mișto, consideram eu, era când a început deja să se întunece, iar noi am ieșit pe terasamentul de cale ferată.

Am văzut în față o casă. Ne-am uitat pe hartă: exact o casă. Acolo locuia cantonierul cu familia lui.

Ne gândeam să întrebăm dacă nu a văzut ceva. În ferestre se vedea lumina. Mai erau și perdele acolo. Atât de plăcute, atârnate de bună seamă de o mână de femeie. Pe pervaz era o sunătoare pentru copii.

Am pus mâna pe mânerul ușii.

Vedeți, răul există. Oamenii sunt buni și răi. Nu, nu-i așa. Ori buni, ori răi. Și cât voi fi în viață, mă voi bate cu cei răi. Cu răul. E cam bombastic? Poate. Aveți tot dreptul să considerați așa. Nu ați văzut însă ce era dincolo de această ușă.

Aș fi vrut… Aș da orice acum ca viața mea să se oprească acolo – înaintea acelei uși. Și de acolo să o ia în cu totul altă direcție.

Dar ea nu s-a oprit.

Am tras de mâner și am intrat.

3 Celebru balerin și pedagog de balet (nota trad.).

Capitolul 6

1

Piotr nu se îndoia că Stepan Bobrov face parte dintre acei bărbați care își numesc mașina „Fetița“. Conform opiniilor lui Bobrov, Fetița trebuie să pornească exact când el învârte cheia și să se oprească atunci când el apasă pedala de frână.

Să-l atragi pe Bobrov într-un loc singuratic era simplu: Piotr i-a ofensat puțintel Fetița. Se uita cum Stepan asculta îngrijorat reclamațiile lui. După aceea merse după el la autoservice. Desigur, cel mai bun și cel mai scump.

Piotr îl văzu imediat în sală. Ceafa lui Bobrov ieșea în afară peste spătarul canapelei – aștepta ca tinerii în combinezoane albastre să-i dreagă Fetița. Piotr se apropie pe nesimțite din spate. Bobrov se zgâia la noutățile de pe telefon – nu-și bătea capul să-și pună căștile. De fapt, se afla un televizor deschis deasupra recepției, astfel că nimeni nu cerea liniște.

— … Senzaționala jefuire a unui magazin de bijuterii pe Bond-street nu a fost descoperită, se spunea agitat în telefon.

Piotr stătea în spatele lui Bobrov. Pe ecran era filmul de la camera de urmărire stradală: o motocicletă cu jefuitorii dădea colțul, se înclina pe o parte și aluneca, răzuind lin asfaltul; altul străbătea repede – mărea viteza, gonind pe lângă un tablou electronic uriaș, pe care licărea BELOVA și mâinile lungi făceau mișcări ondulatorii, pe urmă ajungea în tunel. Piotr se depărtă în liniște, fără să scape din vedere maxilarul alungit. Bobrov urmărea mai departe:

— Infractorii, pentru care jaful nu s-a bucurat de succes, au fost reținuți, însă poliția nu are depoziții. Nu s-au găsit bijuterii asupra lor. Nu a reușit să prindă complici. Acum poliția britanică e de părere că în seama acestei bande de originari din fosta Iugoslavie se află și furtul *Peisajului cu Galateea* de Poussin de la o casă particulară, care aparține, după informații neverificate, unuia din nenumărații urmași ai familiei Rothschild. Destinul tabloului nu este cunoscut până acum.

Următorul subiect era despre o nouă mare crăpătură în Arctica, dar Piotr era deja afară. Vedea prin ușa de sticlă cum Bobrov lua de la mecanicul de la recepție cartela-cheie. Așa calculase și Piotr: Fetița era luată în mâinile altora, Bobrov nu se grăbea să o spele imediat. Piotr își schimbă repede poziția.

Vedea cum Bobrov a băgat cartela, cum raza laser a citit codul de bare. Țiu semnalul și se aprinse lumina verde.

Poarta spălătoriei auto se ridică în sus. Bobrov se întoarse repede la mașină, se trânti pe scaunul șoferului. Intră în încăperea spălătoriei. În spate vui poarta care se lăsă în jos. În față, pe portal, se aprinse beculețul roșu, începu să vâjâie și să se miște asupra mașinii pulverizatorul de săpun. Deodată portiera de pasageri se deschise larg. Un pistol de șoc electric se așeză sub maxilarul lui Bobrov.

— Stai binișor că te frig, îl avertiză Piotr.

În aceeași clipă, pe capotă și pe acoperișul mașinii începură să bată picături de săpun, iar oglinda retrovizoare și laturile se acoperiră cu spumă. Era plăcut, de parcă în salon venise o seară ploioasă pentru doi îndrăgostiți.

— N-am intenți…

Pielea lui Bobrov prinsese luciu, se acoperise de sudoarea fricii. Lui Piotr i se făcu silă: „Ca o muiere – cowboy-ul! S-a scăpat pe el imediat“. Piotr îl presă și mai tare:

— Cântă, cât am dispoziție să te ascult.

— Eu chiar pentru ele… zise forțat Bobrov.

— Exact, aprobă amenințător Piotr. Gips și moaca spartă – e la modă acuma la femei. Deci le-ai ajutat, cum ar veni. A?

— Da! schelălăi Bobrov.

Deodată se făcu tăcere deplină: spălătoria auto trecea de la o fază la alta.

— Nu am intenționat să le omor!

— Firește. Nu ești prost. Nu vrei să stai la răcoare mult timp.

— Am vrut numai să le sperii.

— Exact. Le-ai fost ca un suport. Am înțeles.

— Bou ce sunt, se înjură Bobrov. Tu vorbești de suport. Eu zic că trebuie bătute. Cu cât e mai adâncă gaura, cu atât mai bine. Uite așa sunt eu, nu ca tine!

Piotr sesiză în capul lui o notă de superioritate morală. Era sincer. Iar tonul triumfător:

— Eu le-am salvat!

În afară băteau, se învârteau periile. Acum trebuiră să vorbească tare. Să strige.

— La naiba! Au avut noroc!

— Da! Imaginează-ți! Întreabă-le! Întreabă!

Ceva în mod clar nu funcționa. Piotr își slăbise strânsoarea. Bobrov simțise asta – cuvintele se revărsau ca dintr-un furtun, pe care încetaseră să-l mai strângă.

Bobrov era epuizat, dar striga ca un predicator american în fața unui stadion. Iar nu ca un șobolan încolțit într-un colț.

— Mai bine eu ei! I-am frânt mâna! Nu i-am frânt viața! O s-o sperii! Ea o să se șucărească! Și o să se ducă tot rahatul! Ai înțeles? O să-și găsească de lucru. Unul normal! O să se apuce de făcut copii!… Mâna se va pune la loc! Doar nu s-a uscat?!

— Ești un fel de cavaler tu?! A?! Sanitar, cum ar veni!

— Eu le salvez! De rău!

Periile curățau, băteau – de sus, din amândouă părțile.

— Poate! Ți-e simplu! Îți place să le bați?!

— Lasă-mă! Întreabă-le pe ele! Tu singur!

— A ta e întoarsă pe dos!… Viața personală! E treaba poliției! striga Piotr, ca să se audă peste loviturile periilor. Eu nu-s poliția! Unde-i Irina?!

Deodată zgomotul încetă. Rămase numai un zumzăit liniștit. Apoi sistemul reporni.

— Eu nu știu, îndepărtă pistolul de asomare Stepan. Rahat! De ce tot îmi fluturi pe la nas pârțul ăsta? Nu știu unde e Irina asta, nu am mai văzut-o. Nu știu.

Portalul porni din nou. Acum duzele suflă aer cald în mașină.

Piotr se lăsă neîncrezător pe spate. Bobrov insistă:

— A stat un pic. Am flecărit. Am dus-o la Ceașca de cafea. Cum mi-a cerut. Mai departe n-am mai văzut-o. Nu crezi – problema ta! Tot un rahat. Nu mai știu nimic altceva.

— Ce ți-a mai cerut?

Bobrov trase o înjurătură.

— Am pălăvrăgit – ce să-mi ceară!? Ce naiba să-mi amintesc? Despre ce se pălăvrăgește în mașină cu necunoscuții. Nu știam nici măcar cum o cheamă, până ce nu mi-ai spus tu.

— Gagiule, vrei să-ți reîmprospătez memoria?

Piotr îl atinse din nou cu pistolul de șocuri pe gât.

— Mi-a explicat că se duce la ea... Era repezită, că întârzia. O aștepta deja acolo.

— O prietenă?

— Draci-laci! se oțărî Bobrov. De unde să știu? A spus: ea.

Ușa era deja deschisă.

— Țapule! Să faci rac la amândoi plămânii! înjură Bobrov – gâtul îl ustura.

Pe portal se aprinse lumina verde. Poarta se ridică. Bobrov apucă volanul, înjură de mamă, ambală motorul.

2

Liuda dădu inelul la ghișeu. Mâna lui Armen dispăru, apoi reapăru cu banii.

Când Liuda luă biletele de bancă, mâna lui Armen, fără cine știe ce insistență, îi apucă degetele, strânse. Lida își retrase mâna liniștită. Armen nu reacționă în niciun fel. Ritualul era obișnuit, ca și anunțul de deasupra ghișeului: „Lombard nu primește dinți de aur“, năravurile și grijile erau simple, ca toate printre celelalte etaje identice de la mahala.

Era departe și de teatru – nu dai peste vreun coleg.

— Cercei nu cumperi?

Furase niște cercei încă din turneul în Italia.

— He! Nu.

Liuda își vârî banii în geantă, în buzunarul cel mai ascuns, trase fermoarul.

— Nu vrei să răscumperi nimic. Ești ca întotdeauna…

Liuda clătină din cap, își așeză geanta pe umăr. Nici măcar Armen nu știa unde lucrează.

— Uite ce-i, e om rău omul tău. Îți face cadouri. Dar nu te ia de nevastă. Și nu îți dă de mâncare cu vorbe. Uită-te cât de slabă ești! Eu însă m-aș însura cu tine! Și ți-aș da de mâncare. Ești o femeie pozitivă. Muncitoare. Ai grijă de mama. Crești copilul. De-aș avea douăzeci de ani, eu aș… Eh!

Liuda începu să râdă. Armen avea soție, trei copii, tot la Moscova, și patru sau cinci nepoți. Chiar dacă ar fi avut numai douăzeci de ani. De fapt, el însuși pricepea acest lucru.

— Nici inelul nu-l răscumperi? Privește! Bogat.

— Nu, clătină din cap Liuda.

Învățase să se uite la aceste obiecte nu ca la „frumoase“ sau „nefrumoase“. Aprecia doar potențialitatea lor de vindere. Există obiecte „rapide“, există „încete“, există „fără ieșire“ – puțin cam ciudate, puțin cam țipătoare. Dar acest inel îi plăcea. Liuda oftă. Armen observă acest lucru.

— Să te susțin? Poate te răzgândești. Și care-i ideea? Pentru un astfel de inel trebuie altfel de viață!

— La revedere! i-o tăie Liuda.

— Ne mai vedem, își arătă zâmbetul în ferestruica ghișeului Armen.

3

Veronika era femeia ideală. Aproape în toate. În singurul ei neajuns Ghennadi nu se putea recunoaște decât pe sine. Cucerirea unei astfel de prietene te sforța din punct de vedere financiar. Nu era vorba de bani. După legile nescrise ale Moscovei, o astfel de femeie nu se apreciază după indicatorul de prețuri. Iar Veronika se potrivea pentru așa ceva. În adâncul sufletului, Ghennadi recunoștea că era greu de pus mâna pe ea. Prin ce anume i-a fost pe plac Veronikăi nici nu voia să se gândească. Că ea era demnă de un cavaler mai plin de snagă, ea însăși trebuia să înțeleagă. Nu era numai frumoasă pur și simplu, după toate cerințele moscovite, dar mai era și balerină! Dintre acestea care însoțesc pe milionari. Dar să ajungă vânat în pădurea moscovită, să facă o carieră uluitoare de amantă sau de soție, Veronika nu putea. În ea exista o anume sciziune interioară. Pentru aceasta Ghennadi o sfida puțin. Pe ea și pe el însuși. Ca un om care a cumpărat un lucru scump cu reducere, pentru că încă din magazin s-a stricat fermoarul.

Nu, nu. Nu în bani stătea problema. Putea să-i plătească Veronikăi orice. Îi plătea tot ce presupunea o frumusețe moscovită de calibrul ei.

Însă ea îl ajuta să dobândească pentru aceasta „toți“ banii.

Iată ce strica plăcerea amândurora. Iată ce submina relațiile dintre ei. Dar le și lega, firește.

Lui Ghennadi îi plăcea să vină de la lucru în apartamentul gol. Câteva ceasuri ale serii de singurătate.

Însă acum apartamentul nu era gol. Pe cuier era un palton. Pe consolă – o geantă. Ghennadi deschise repede ușa. Căută.

Telefonul, portofelul, cosmeticalele.

— Azi ești acasă? strigă el în adâncul apartamentului.

— Nu, sunt în aștri, se oțărî Veronika.

„Nu suntem într-o stare de spirit propice“, își dădu ochii peste cap Ghennadi.

— La spital.

Veronika ieși pe coridor. Văzu geanta deschisă.

— Am fost la spital. Azi nu am fost la teatru.

— Dar colofoniul?

— Cu el totul e-n regulă! strigă Veronika.

Și intră în baie. Trânti ușa. Scârțâi broasca.

Veronika se așeză în baie, își întinse puloverul pe genunchi.

Se strădui să-și domolească respirația.

O ușoară bătaie în ușă.

— O să ies de la spital – o să iau colofoniu! strigă Veronika. Nu se face nimic fără el!

Își miji ochii, își acoperi urechile cu palmele.

— O să cinezi? întrebă Ghennadi ușa.

Nu așteptă răspuns. Încercă să-și reproșeze, pe care o încerca în această situație. Se îndreptă către frigider, deschise, scoase friptura gata pregătită în tigaie, deschise o sticlă de bere.

4

— Zău, nu știu… – costumiera Ritocika ședea ghemuită, ținea telefonul cu bărbia: trăncănea și trăncănea. Pe podea, la

picioarele ei, se afla o cutie alungită goală, aceasta avea scris pe lateral cu creionul: BELOVA. Ritocika scutura în mâini o pungă cu pietre gălbui semitranslucide. Punga era ruptă la un colț – colofoniul nu se scursese, se blocase. Ritocika era supărată pe fosta ei doamnă: „Oare nu trebuia să taie cu atenție marginea cu foarfeca? Și, iată, asta ar fi fost TOTUL“.

Devenind o fostă, Veronika o irita la nebunie pe Ritocika: „Dacă alții nu-i taie din fund, așa va merge. Nerușinata.“ Ritocika ținu colțul, colofoniul curse în sertar, se prelinse pe dușumea: „Drace!“ Degetele strânseră pietricelele artificiale de pe dușumea, le aruncară în sertar. În acest timp tehnicianul montor Volodea îi povestea în ureche că nu se vor putea întâlni în următoarele zile. Și asta o îndrăcea. Dar Volodea urma să se poarte normal. Ritocika abia își reținu starea de iritare.

— Dar de ce?

Ea dădu sonorul tare și așeză telefonul pe jos. Își trase puțin sertarul spre ea.

— La noi la atelierul lui Hrunicev sunt workshopuri cu utilaje noi. Pentru *Safirele*. Ne nebunesc cu tot felul de chestii! Au adus un tip din Anglia, ca să ne arate cum funcționează drăcia asta.

Ritocika nu asculta. Scutura ușor pachetul. Colofoniul se împrăștie în sertar. Pietricelele scoaseră un sunet de mazăre uscată. Fiindcă Volodea tăcu, Ritocika răspunse:

— Mișto!

Un răspuns bun la orice întrebare sau poveste, când discuți cu niște copii.

— Da, nebunie! și Volodea se aruncă înapoi în labirintul preselor, al construcțiilor de tot felul, al supapelor de transmisie, al mașinilor rotative și al altor asemenea,

interesante cu adevărat numai pentru faptul că *Safirele* vor merge în următorul turneu la Londra, înseamnă că la turneu va merge și Volodea; iar asta înseamnă că îl vor transforma dintr-un simplu cavaler cu salariu într-un logodnic de perspectivă cu diurnă pe valută.

Ritocika netezi cu mâna stratul de colofoniu din sertar.

Mototoli pachetul gol, îl băgă în buzunar.

— Poate mâine? propuse Volodea. Pe urmă nu pot să scap câteva zile.

— Oh, nici măcar nu știu. Mâine avem „scenă“, își aminti Ritocika. Pe urmă trebuie să probăm pe Julieta… Nu ne-am simțit prea bine la ultima premieră – costumul o tăia sub braț.

— În general, Belova are libere? deveni puțin gelos Volodea.

Despre Belova, Ritocika vorbea ca o mamă despre pruncul ei, fără să simtă o separare fizică de el: noi am mâncat, noi am vomitat, noi am dormit puțin, noi am făcut căcălică…

— Te sun, îi promise Ritocika.

— Cum știi, remarcă nemulțumit Volodea. Dacă îți dedici toată viața muncii, nu-ți mai rămâne loc pentru cele personale.

Era un logodnic de perspectivă. De aceea trebuia să se gândească la cele viitoare.

— Să vedem, făgădui Ritocika. Pa!

Închise telefonul. Mișcă grijulie sertarul cu colofoniu, unde se afla: lângă oglindă. Privi cu ochi de gospodină cabina Belovei. Totul e-n ordine? Totul trebuia să fie ideal. Se uită fugar în oglindă, răsuflă din rărunchi, răzui cu unghia puțin, șterse cu mâneca o pată mică, nevăzută. Luă pachetul cu colofoniu rupt. Îl duse înapoi în cabina Veronikăi. Îl așeză la loc. Ieși totul bine. Dar observă un taburet mobil în fața oglinzii. Absolut nou. Îi fusese pus Veronikăi de curând. Belova însă avea în cabină unul

vechi! Ritocika luă taburetul de picior. La prima-balerină totul trebuie să fie cel mai bun. Acum de ce i s-a dat Veronikăi? Să stea și pe cel vechi.

Ea instală vechiul taburet din cabina Belovei în fața oglinzii Veronikăi. Se așeză, taburetul scârțâi bătrânește, izbi piciorul slăbit. Ritocika se uită la cele trei răsfrângeri ale sale: profil, *en face*, profil. Reda feței o expresie misterios-trufașă. Îl sună din nou pe Volodea.

— Servus! Mi-am adus aminte. După workshopul tău – pot. Numai că după aceea mă întorc la mine, îl preveni Ritocika sever, încuind cabina. Avem dimineață „scenă“ cu costume.

Și numai după aceea își aminti de ghemul de celofan din buzunar. Îl scoase, îl aruncă în coșul de gunoi de pe coridor.

5

Ghennadi simți amărăciunea obișnuită. Uite la ei: doi oameni vii privesc la expresia mâinilor celui care a murit fără urmă demult, demult. Iar pe urmă vor muri și ei, tot fără urmă. Dar și dincolo de orizontul vieții lor această mamă alb-albăstrie tot își va strânge în brațe copilul alb-albăstrui. În fața lor vor sta alți oameni, față de care Madonna cu pruncul nu va avea nicio treabă.

Evgrafov (uzinele siderurgice, cu loc în catalogul *Forbes*) privea și el la Madonna, fiind și el întristat. Acum Madonna, tehnic vorbind, era a lui. Putea să o despice în două. Să o

fărâme cu ciocanul. Să o îngroape. Însă din cauza aceasta resimțea și mai acut zădărnicia stăpânirii eternității. Între trăsăturile lui medii rusești, care se adunaseră moale în jurul nasului ca o țeavă, apăru ceva interesant și profund. În orice caz, ceva spiritualizat. Chipul lui Evgrafov era de asemenea manieră, de parcă privea pe o fereastră la o viață străină, unde el nu va avea acces niciodată.

Totuși, Ghennadi întrebă:

— Sunteți dezamăgit de ceva?

— Nu, nu, protestă moale Evgrafov – zâmbi. Am o tristețe postcoitală.

— Înțeleg, aprobă sincer Ghennadi. Una este să vrei un lucru. Alta este să îl primești.

Evgrafov se apropie, aproape se lipi de Madonna. Studie, absorbind toate crăpăturile din smălțuială. Fața lui se înăspri din nou, deveni iarăși obișnuită și neinteresantă.

— Se înțelege, nu intenționez să o arăt. Dar totuși asta e o casă. O pot vedea, nu știu, prietena fiului, prietenele fiicei, rudele… Acum sunt astfel de rude. Ei înșiși se adună.

— Nu, stăpânul este stăpân ca și înainte, nu va fi mulțumit, îl încredință Ghennadi.

— Nici n-am nevoie să fiu mulțumit. Dacă este vorba de cercetări pe linia Interpolului… acum toți au devenit informați. Știu să intre pe Internet…

— El nu a declarat nimic despre dispariție.

— Dar despre asigurare?

— Nu a declarat. A ascuns acest lucru.

— L-a furat de la cineva? se miră Evgrafov.

— Această Madonna s-a aflat în colecția din Viena a lui Leopold Raihelhauze. Înainte de venirea naziștilor la putere.

Apoi urma s-a pierdut.

— Dar după Raihelhauze?

Ghennadi ridică din umeri.

— Toți au murit.

— Trist.

— Să cauți apoi ceva rude, sunt deja în America. Un fel de a șaptea spiță. Dar nu contează. Totul a căzut sub acțiunea legii privind restituirea. Astfel că, înțelegeți și singur, acest domn ședea cu această colecție ca porcu-n popușoi. Nici acum nu bleștește nimic din gură.

Evgrafov ori că s-a desfătat iarăși cu Madonna, ori că a întârziat intenționat cu transmiterea celei de a doua jumătăți a sumei. Pe masă (un exemplar în stare bună, cum remarcă Ghennadi) se afla un laptop. În fine, Evgrafov se apropie de masă, săltă capacul computerului. Lovi tastatura. Însă pe urmă se opri locului:

— Dar iugoslavii?

— Cei care au fost prinși vor ieși cândva din pușcărie și își vor primi partea. Ei înșiși înțeleg asta.

Evgrafov clătină din cap, apăsă pe buton și făcu transferul de bani.

— Crede, dar verifică, zâmbi el.

Ghennadi scoase telefonul. Încă nu erau informații.

Evgrafov stătea iarăși în fața Madonnei. Ghennadi îi vedea spatele. Acum se petrecea ceva numai între cei doi – între lucru și stăpân.

— Nu, nu te voi scoate pe tine, zise Evgrafov gânditor către Madonna. ’Zda mă-sii, am eu probleme! Nu-s ducesa de Sussex. Deschid câteodată eu singur – mă uit. Și gata.

— Arta nu aparține poporului, susținu Ghennadi.

— Dar cui? Celui care dă mai mult? zâmbi Evgrafov.

— Cine iubește mai mult. Care este gata de dragul ei la mai multe, răspunse Ghennadi fără umbră de ironie.

Zvâcni un sms. Ghennadi se ridică și îi arătă lui Evgrafov telefonul. Adică totul e OK.

Deschise sms-ul și zâmbetul i se opri.

„Unde este mazărea?!“ stătea scris acolo. Și o mutră cu creierul explodat.

Un nou zvâcnet. De data aceasta era confirmarea că banii de la Evgrafov au venit.

— Da, recunoscu gânditor Evgrafov, o iubesc.

6

Noua pereche de pantofi ai Dașei își începu cariera la spectacol. După aceea – hrentuită și mânjită – continuă să slujească la repetiții. După aceea face o ultimă săritură la clasa de dimineață și, în fine, scâlciată, murdară și distrusă – zboară în coșul de gunoi.

Ora de clasă se termină. Dașa ridică piciorul, se uită – pe talpa de piele se vedeau zgârieturi albe. Prea adânci. Ca și cum frecaseră talpa pe o răzătoare.

Probabil colofoniul fusese vechi. Poate să se fi stricat colofoniul?

Telefonul de la oglindă începu să zbârnâie. Nu era un număr de mobil, cu prefix de Piter.

— Da?

— Dașa, scumpo, îți mulțumesc foarte mult!

Cu Lidia Semionovna făcuse dans clasic în clasa de absolvire. De bună seamă, văzuse de curând o înregistrare cu vreunul din spectacolele ei de la Moscova?

— Cu plăcere! zise Dașa.

Ce mai putea să răspundă în semn de respect?

— Ce, nu-ți amintești? se miră Lidia Semionovna.

Dașa nu-și amintea.

— Iertați-mă! zise ea vechii sale pedagoge.

Își trase o pălmuță ca să-și amintească:

— La mulți ani.

Semionovna râse.

— Ziua mea de naștere e în martie. Dașa? Ce faci acolo, ești ocupată?

— Puțin, recunoscu Dașa! Dădu înapoi cu piciorul sertarul cu colofoniu. Ce faceți?

— La școală tuturor le place foarte, foarte mult! jubilă Lidia Semionovna. Și pedagogilor, și copiilor. Chiar și ei înțeleg că este bine!

— Perfect! îi împărtăși bucuria Dașa. Mă bucur!

Pauza de la celălalt capăt era evidentă.

— Muncești mult, o compătimi neliniștită Lidia Semionovna.

— Da, acum e puțină tensiune. Noi repetăm aici *Safirele*.

— Da, e o coregrafie grea. Numai să ții minte ordinea cât face. În zilele mele nici una dintre fete nu ar trage așa ceva. Mă rog, poate Gabriela doar, dar un pas atât de mare ca al ei nu am avut niciodată. Acum fetele de la corpul de balet își duc, pur și simplu, piciorul la ureche. Însă, firește, chiar și lor le este greu în *Safirele*. Totuși…

Ea voia să adauge „Groaznic rahat“. Însă Dașa era eleva ei cea mai renumită. Odată cu gloria ei reputația Lidiei Semionovna se înălțase până la nori și încă se putea menține acolo câțiva ani, permițându-i să lase în urmă colegele ei concurente. De aceea, Lidia Semionovna nu spuse „rahat“, ci:

— Interesantă coregrafie. Grea.

— Puțin cam grea.

— Puțin! Îmi închipui cum te extenuezi acolo. Dașa, dormi bine?

— Normal. Ca de obicei.

— Ascultă, nu e de glumit. Încearcă să te odihnești. Deja te simt după glas. Străduiește-te să te cruți.

— Da. Mă străduiesc. Iertați-mă, că nu mi-am amintit imediat.

— Nu te frământa. Ei, nu ți-ai amintit și gata! Doar e de înțeles, Doamne Dumnezeule! Cu atâtea poveri pe tine! Ba încă și printre moscoviți. Pesemne ești toată numai nervi. Ține-te bine acolo, dragă! Și, încă o dată – noi toți îți mulțumim!

— Mă bucur că v-a plăcut.

— Ne mândrim mult cu tine. Te sărutăm cu drag.

— Și eu pe voi.

Dașa își băgă mașinal telefonul în geantă, apoi vechii pantofi murdari. Se opri. Rămase uimită: ce caută aceștia la ea în geantă? Ea i-a pus? Nu se simțea în apele ei.

Dașa azvârli pantofii murdari la coșul de gunoi. Acesta se înclină într-o parte. Dașa îl fixă. Și se întrebă pentru prima dată: dar dacă ei – toți ei – aveau dreptate?

Akim are dreptate: „Nervii“.

Poftim, și Lidia Semionovna a observat. Și, sigur, ea nu este un dușman.

… Căci așa e. E multă muncă? Da. Sarcini? Da. Nervi? Da. Doarme prost? Da. Trebuia să recunoască – așa e. Pentru prima dată cuvântul „țăcănită“ nu-i trecu pe lângă urechi, ci o sperie.

7

Piotr împinse fereastra cu degetele rășchirate.

Pereți imaculați, mobilă de la IKEA, aparate moderne.

În frigider nu era nimic interesant – recipiente cu băuturi energizante și altele cu proteine. Ca mulți alți holtei moscoviți de vârsta lui, Stepan Bobrov încerca să țină balanța între răul adus sănătății și atenția cu care după aceea își „cârpea“ organismul.

… Prea la locul lui. Iată ce e. Acest apartament arată prea la locul lui pentru un psihopat și un sadic.

Într-o haină MOSOKNA Piotr trecu din sufragerie în coridorul spre ușa de la ieșire. Încuietorile erau puternice. Ușa, ca în seif. Bobrov nu se temea că va pătrunde înăuntru vreun străin. Se simțea în siguranță. Iar că a lăsat o ferestruică deschisă, aceasta pentru că etajul e nouăsprezece. Uită-te la punctul „grija pentru sănătate“: aerisiri regulate.

Piotr trecu în dormitor. Se uită sub pat. Verifică dulapul cu ușa mobilă. Nu găsi nimic nici în baie.

Nimic. Nici măcar fotografii porno.

Singura fotografie se afla în dormitor pe un pervaz. O ramă argintată îl încadra pe Stepan Bobrov, copil cu semne vădite de

paralizie cerebrală, un bărbat sumbru-vesel cu capul descoperit – tatăl celor doi – și un umăr de femeie, tăiat la colț. Piotr studie fotografia cu atenție: examină pletele de culoarea „blondă isterică“. Femeia, lipită de tată, chiar putea să arate de prisos. Mama? Mama vitregă? De ce Bobrov a tăiat-o? I-ar fi rămas loc în ramă. Piotr puse fotografia la loc.

Scoase telefonul pe care i-l dăduse Boris. Îl scoase pe al său, de pe al său formă numărul Svetei.

— Salut! se bucură aceasta. Ieșim?

— Șezi deocamdată la locul tău, o puse la punct Piotr. Amintește-ți mai bine, Irina a fost la prieteni la Sokol?

— La care prieteni?

— La orișicare. Ea a pomenit de cunoștințe care locuiau la Sokol.

— Dar nu avea prieteni. Nici cunoscuți n-avea. Zău, vă spun. Eu sunt prietena ei. Dar de ce?

Însă Piotr deja închisese.

Deschise în telefonul lui Boris Instagramul Irinei. Fetele fac clic și răspândesc în mod constant tot felul de prostioare. Cești cu cafea. Vederi de la fereastră. Floricele. Pe ele înseles. Câte un detaliu neînsemnat – culoarea perdelelor, pernița de pe canapea, desenul de pe fața de masă – îți poate sugera adresa.

Deodată, oare, apartamentul lui Bobrov se lumină undeva între imaginile Irinei?

Aplicația nu dădu nimic. *Not found*. Probabil a format incorect denumirea profilului. Încă o dată. *Not found*. A apăsat incorect tastatura? Să scrie cu litere chirilice în loc de cele latine? I-a lăsat să scape litera de titlu? Dar și această speranță se spulberă.

Profilul Irinei din Instagram –, iar după câteva secunde se dovedi că și pe Facebook a fost șters.

8

Trupul trebuie ascultat. E un fapt. Să-i dai ascultare la cea mai mică împunsătură a voinței – imediat. Repede, precis, lin, cu putere. De aceea trebuie avut grijă de el. Ca de un mecanism. Corectat cu calorii, răcit cu apă. Reparat, restabilit.

Aceasta pe de o parte.

Pe de alta, trupul se nărăvește, trândăvește. Și acesta e un fapt. Ceva îl doare. Undeva îl înțeapă. Îl trage, tremură. Trupul obosește. Vrea să doarmă, să mănânce, să stea jos, să stea culcat. Nu vrea să se miște.

Dacă te-ai trezit dimineața și nu te doare nimic, înseamnă că ai murit.

La astfel de întrebări Dașei îi venea în ajutor un criteriu clar: o durere care se întinde mai mult de douăzeci și patru de ore? La doctor.

În al treilea rând, așa, ca acum – încă nu a fost niciodată. Nu doare nimic, dar ceva s-a rupt.

Dașa nu știa ce să facă.

Să lase lucrurile așa? Va trece de la sine? Se va obișnui? Se va adapta. Treburile mărunte se pot nota, cugetă Dașa. Să cumpere un blocnotes la magazinul Moscova. E comod, pe drumul spre casă. Și să noteze. Ca să nu uite.

Dar dacă va fi mai rău?

Dașa mergea pe coridor, ținând de cureaua genții pe umăr. Pe coridor se învolbura lumea: erau afișate afișele obișnuite. Dașa încetini pasul. În mulțime se formară vârtejuri.

— Am căpiat, își exprimase rău spaima Marina. Evans m-a pus la amândouă „generalele“! Mai să-mi dau duhul!

Se uitau pieziș la ea, ascunzându-și prost invidia: a nimerit în amândouă echipele imediat!

Dașa se întoarse, în ochi o loviră aldinele din titlul SAFIRELE.

Un gând neașteptat o încătușă de groază. Picioarele îi amorțiră, ca umplute cu vată, inima îi îngheță. Se opri.

— Deja ai văzut cum ai dansat la Paris? o întrebă cineva.

Dașa privea fără să înțeleagă despre ce o întreabă.

Acum nu se putea gândi decât la un singur lucru. Dacă ea va uita să-și spele farfuria și ceașca, aceasta e un nimic. Putea să-și noteze zilele de naștere, unde este și ce fel de recuzită și dacă i-a dat discul cu spectacolul ei Lidiei Semionovna. Și asta e o prostie. Dar dacă ea va începe să uite ordinea?! Coregrafia, mizanscena. Dansul. Bunăoară, se va opri în mijlocul variațiunilor la *Safirele*? Chiar în timpul spectacolului. Pentru că a uitat.

În gura Dașei apăru un gust amar. Toate o trăgeau de cot:

— Akim are trimitere. Directoarea Fresange i-a trimis-o.

— Firește – cineva nu crezu în bunele sentimente ale colegelor franțuzoaice. Ne presează psihicul în mod special înaintea premierei.

Premierea pariziană a *Safirelor* a avut loc mai înainte de cea de la Moscova. Aceasta a tulburat, dar a și ațâțat trupa moscovită. Acum voia în special să depășească participanții.

Sentimentul era mai puternic decât simpatiile, antipatiile, tot felul de hărțuieli, chiar decât invidia. Acesta îi lega strâns pe toți, așa cum niciun fel de iubire nu ar putea s-o facă.

Chiar și Marina nu-și mai ieșea din fire, că în rolul principal este Belova. Ci doar era încercată de o așteptare plăcută, belicoasă, dar entuziastă: fie! Poate că Belova va bate pe *étoile*-ul Franței, Christine Bouvier! Voia să o învingă cu orice preț. Pentru prima dată Marinei nu i s-a strâns gâtul de furie la vederea Dașei. Din el îi curseră cu entuziasm cuvintele:

— Dașa, ai văzut-o pe Bouvier în *Safirele*? Cum ți se pare?

— N-am văzut-o.

„Aceasta e pur și simplu biologie. Ca și mușchii“, se gândi Dașa. Glasurile din jur păreau un plescăit de apă într-o zi cu soare. Dașa începu să vâslească atentă spre țărmul ferm. „Și capul înseamnă biologie.“

— Uită-te la Bouvier! nu o lăsă în pace Marina.

Dașa dădu din cap. Hotărî să se depărteze și să caute cele necesare pe Internet. La repetiție trebuie să meargă liniștită. Să se liniștească. Acum nu o putea liniști decât un plan exact de măsuri ulterioare.

Dașa deschise Google.

— Cum se numește? încercă ea să-și aducă aminte, ca să poată alcătui cererea. În cap i se înghesuiau lucruri inutile.

— Pe Youtube cauți? se băgă imediat Marina peste umărul ei:

Nu merge! Trimiterea e parolată. Întreabă parola la Akim.

— Bine. Mulțumesc!

Dașa o luă pe scara de incendiu. Însă nici acolo nu avu parte de liniște.

O fată ședea pe platformă, cuprinzându-și genunchii în mâini. Plângea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Dașa.

Ridică fruntea și atunci se văzu fața crispată a Maiei. Era udă de lacrimi. Dar nu era plină de jale, mâhnită.

— Ce-i cu tine? Și acum ești tulburată din cauza *Safirelor*? se aplecă Dașa asupra ei.

O deranja puțin, căci Maia plângea parțial din cauza ei: Dașa refuzase să-i dea lecții. Voia să o mângâie.

— Din cauza încălzirii globale.

Maia își trase mâneca și își șterse obrajii, fruntea. Se apucă de balustradă cu mâna, se ridică hotărâtă, se îndreptă.

— Nici nu merită, replică Dașa.

— Tu îmi spui mie asta? se întoarse Maia.

— Tu nu ai nicio vină.

— Dar cine? se interesă Maia – ochii îi străluceau.

— Nimeni. Ai făcut ce ai putut. Nu poți mai mult. Și nimeni nu poate. Niciun pedagog. Niciun fel de lecții. Pur și simplu acestea sunt datele de la natură pe care le ai. Nu poți face nimic peste asta.

Câteva secunde Maia îi cercetă fața. Pe fața ei proprie fulgurau niște sentimente. Atât de repede, încât Dașa nu reuși să le citească. Nu se simți în apele ei.

— Mă scoți din minți! zise apăsat Maia. Credeam că în teatru nu poate să mă mai mire nimic. Dar tu pur și simplu… – fața ei parcă își modifică paloarea precum o foiță de staniol: Pur și simplu… Nu ești deloc țăcănită. Nu. Pur și simplu…

— Ce vorbești! Eu nu…

— …Ești o cățea!

Și Maia o luă pe scară, sărind peste trepte.

Câteva secunde Dașa încercă să înțeleagă ce s-a întâmplat și, neajungând la nicio concluzie, își scoase totul din cap.

Se rezemă cu spatele de perete. „Prima mea partidă solo?“ își puse ea singură o întrebare neașteptată.

Féea liliacului, îi veni imediat.

Așa, bine. Corect.

Așa începe ieșirea Liliacului?

… Coda Odettei?

… A treia variațiune a lui Raimond?

Bine. Cu dansurile deocamdată totul e-n ordine.

Dașa scoase telefonul. Deschise Google.

Degetele ei apăsară pe căutare: „Trompeta să meargă înainte“. Pe scară se auziră pași. Dașa lăsă în jos mâna cu telefonul.

Pe scară urca femeia de serviciu cu o găleată în mână. Se simțea și ea un soldat al unei mărețe armate în ajunul unei bătălii decisive: înainte de premieră urmărea foarte atent ca în găleată să fie întotdeauna ceva. Dansatorii sunt superstițioși. O găleată goală e un semn de rău augur.

Văzând pe prim-balerină, femeia de serviciu zâmbi:

— Bună ziua!

Și, ca din întâmplare, dar în grabă, îi arătă găleata: în aceasta plescăia apa murdară și plutea cârpa. Dașa aprobă din cap. Bătu cu degetul îndoit în balustrada de lemn. Tot pentru orice eventualitate.

Femeia de serviciu voia să-i descarce emoția, care i se adunase în piept din acea zi, când dansaseră *Safirele* la Paris.

— Iar franțuzii parcă ce-s? începu vorba cu balerina. Nu le-a ajuns Borodino, socot eu. Tot nu se astâmpără. Ai noștri sunt mai buni, așa socot. Sunt mai buni, a?

— Sigur, ai noștri sunt mai buni, o liniști Dașa.

Femeia cu găleata plecă mai departe.

9

— Consfătuirea, îi zise doar cu buzele strânse asistenta Nina Nikolaevna lui Boris.

Boris dădu din cap și ea închise ușa. El se uită la ceas: consfătuirea consiliului directorilor deja începuse.

Boris se uită la chipul lui oglindit tulbure pe suprafața mesei.

— Trebuie să fiu mai atent cu Avilov, explică el răbdător imaginii oglindite. Îl cunosc prea puțin.

— Dar și el și-a început afacerea în anii nouăzeci. Parcă așa.

— El la Moscova, eu la Piter.

— Locuiești aproape de douăzeci de ani la Moscova.

Boris făcea efortul ca glasul să-i sune preocupat, îndrăzneț, dar în el nu auzi decât oboseala:

— Interesele noastre nu s-au intersectat până acum cu Avilov. Nici cele personale, nici cele de afaceri.

Era clar, pe colonelul Antonov nu-l puteai păcăli.

— Dar acum s-au intersectat? i-o tăie sec acesta.

— Am nevoie de timp ca să-mi dau seama, ieși din încurcătură Boris. Omul a intrat în biznis în anii ’90 și a dus-o la „nul“. Vulpe vicleană. Înțelegeți și singur.

Antonov tăcea. Știa să facă pauze. Probabil că la oameni mai tineri producea o impresie stânjenitoare. Însă experiența pe care o căpătase Boris în anii ’90 era pe undeva mai vastă. Iar trucurile lui Antonov nu-i provocau decât un zâmbet.

Din ușă privi Piotr. Arătă cu un gest: pot să intru? „Intră“, dădu din mână Boris.

— Dacă încercați să trageți de timp, asta e o idee proastă, vorbi în fine în receptor.

Poante, zâmbi în sine Boris. Problema era că nu erau deloc poante. Colonelul Antonov putea să tăinuiască în suflet un oarecare lucru necurat. Iar pe urmă să o întruchipeze la nivel administrativ. Boris nu voia de fel să fie un personaj obișnuit al lui Diușa Bobrov și al poveștilor sale de la Comitetul de anchetă.

„Poate că totuși nu e deloc așa?“ cugetă Boris. „Ce ar fi dacă Antonov iubește și urăște strict conform ordinelor. Și nu «ce ar dacă», ci «mai degrabă». Atunci...“

— Nu sunt idiot, îl asigură Boris – și întrerupse primul discuția: La revedere!

Nu a explicat dacă mai are ceva de spus lui Antonov.

— Ce e nou? i se adresă lui Piotr.

— Vești bune.

— Bine, se miră Boris. Măi să fie!

— Pare-se că cineva încearcă să acopere urmele. Uite, îi arătă lui Boris ecranul telefonului său: Profilul nu a fost găsit. Mai exact: a fost anulat.

— Poate că ea însăși le-a anulat.

— Poate nu, ripostă Piotr vesel. Și aceasta e o urmă!

Boris văzu pe fața lui automulțumirea. Un fel de bucurie, în care nu era nimic personal, înțelese deodată. Lui Piotr îi place pur și simplu să ia urma. Și, luând-o, să se repeadă la izbândă.

— Ce?

Piotr observă o umbră pe fața lui.

— O zi grea.

— A… Oricine ar fi făcut asta, este o măsură foarte superficială. Nu aș numi-o nici măcar măsură. O prostie! jubilă Piotr. Pentru cei care nu au resurse să sape adânc.

— Dar noi avem asemenea resurse? – Boris accentuă nepăsarea.

— Glumești! Dacă omul a ieșit pe Internet, poate găsi totul – și eu o voi găsi. Ea a făcut asta, nu ea, nu este important. Să-ți ștergi profilul de pe rețelele de socializare este o mare, mare, maaare – Piotr descrise cu mâinile dimensiunea – greșeală… Ei, am dreptate? Sunt bune știrile?

— Super, zise cam forțat Boris.

— Te voi ține la curent! îl salută Piotr.

— Fii bun și fă așa, îi răspunse fără entuziasm Boris.

— Trebuie să mai știu ceva? În afară de faptul că astăzi e o zi grea.

— Nu, nu… Pur și simplu astăzi întârzii peste tot, născoci Boris o explicație simplă și pe înțeles.

Însă Piotr se uita în continuare, tot îi urmărea fața. Și Boris adăugă:

— Grozav mai simt tensiunea.

Îl privi pe Piotr în ochi. Făcu o mutră:

— Nu numai azi, în general. Mă trezesc dimineața și imediat încep să întârzii. La dracu'!

— Dă-o afară pe Ninka, îl sfătui la modul neserios Piotr. Dacă întârzii, înseamnă că ea îți permite. Treaba ei este ca tu să nu întârzii nicăieri.

Boris apăsă pe buton.

— Da? se auzi glasul asistentei.

— Nina Nikolaevna! începu cu un ton sever Boris.

— Ce-ai pățit? se repezi Piotr. Doar am glumit.

— Cum ai glumit? întrebă din nou Boris.

Obișnuită cu maniera de a fi a celor doi, Nina Nikolaevna nu-și pierdu timpul la celălalt capăt – se auzi țăcănitul tastaturii.

— Am plecat la teatru, o informă pe asistenta sa Boris.

— Pentru ce? se miră Piotr.

Nina se miră și ea: încetă să mai țăcăne.

— Consiliul de tutelă al teatrului ține astăzi ședință. Am uitat să vă spun, am văzut acum la mine în calendar, răspunse amândurora Boris.

— Am înțeles, răsună glasul corect-profesional al asistentei – nu era plătită ca să se mire. Să transmit ceva din partea dumneavoastră la consfătuire?

— Poftim, au astăzi chestia asta.

Boris chiar reuși să-i facă lui Piotr cu ochiul în timp ce părăsea masa. Se aplecă spre selector. Adăugă:

— Nu-i nimic. Faceți-mi un briefing, o să văd după aceea.

Își luă paltonul.

Radia o mulțumire liniștită când ieși. Când își luă rămas-bun de la Piotr. Și chiar când acesta merse după el până la lift. Chiar și în lift Boris își menținu aceeași expresie binevoitoare, aceeași prestanță liniștită. Trecu prin foaier. Își luă rămas-bun de la Piotr – de data aceasta definitiv. Mașina aștepta deja.

Boris căzu pe banchetă. Scoase o sticlă cu apă minerală.

— Unde? îl întrebă în oglindă șoferul Mișa.

— La Sadovoe, iar acolo pe colț.

Mișa dădu din cap că a înțeles: „Drept înainte și gura!“, traduse el. Mașina se deplasa lin. Boris bău o înghițitură. Se stropi. Se șterse cu mâneca. Se descheie la palton și se simți de parcă tot autocontrolul lui ține numai de acești nasturi. Îi descheie și desfăcu larg paltonul.

10

Sunetul zvâcnit nu ajunse imediat până la conștiința Dașei. I se păru că bâzâie ecranul. Pe ecran se desfășurau *Safirele* de la Paris. Muzica era formată din clinchete „tehno“, bubuituri și zornăituri.

Pe urmă înțelese că sună la interfon.

Sări de pe canapea:

— Alo!

— Nu vrei să mergem la plimbare? întrebă Boris.

— Nuuu!

Dașa nu-și exprimă mirarea. Dar și Boris decise să nu se mire de nimic.

— Faci curat în casă, ce faci?

— Nu.

Ea nu punea întrebări. Boris hotărî să nu pună nici el. Dintr-odată totul îi deveni simplu și plăcut – avea senzația că urechile i se deschiseseră, mintea i se eliberă dintr-odată.

— Atunci am venit în vizită.

— Bine.

Dașa apăsă pe buton. Încuietoarea zumzăi. Se deschise cu un zgomot ascuțit.

Ușa de pe palier era deschisă de mai înainte.

Boris se uită curios la locuința în care nu mai fusese înainte. Goală. Curată. În antreu era doar haina urâtă pe care o cunoștea. Sub ea se afla un șir de încălțări: adidași, adidași, adidași. Boris numără: opt perechi. Dașa se îngrijea de propriile tălpi mai mult decât de restul trupului.

— Luați-vă singur de mâncare! strigă Dașa de undeva.

Boris voi să întrebe: „Dar ce, am trecut din nou la dumneavoastră?. Dar înțelese că nu are rost să-i pese.

— Mă descurc… Ce?

Se uită în sufragerie. Albă și goală. Nu erau perdele la ferestre. Cu picioarele strânse sub ea, Dașa ședea pe canapea în fața laptopului deschis.

— Spun: și eu vreau să mănânc. Serviți-vă!

— Bine.

Ea își puse din nou căștile și își îndreptă privirile către ecran.

Boris studie conținutul frigiderului. Era gata de întâlnirea cu iaurturi fără grăsime, foi de salată, morcov ras și alte păcătoșenii necomestibile. Hotărî dinainte că va da comandă pentru o pizza. Săltă capacul de deasupra unui vas – acolo stătea țeapăn un țop de găină fript. Boris îl scoase cu crănțănit al sosului înghețat. Îl puse în farfurie.

— Puneți totul pe podea. Sau pe canapea, sugeră Dașa, când el se opri în ușă cu farfuriile.

— Mișto gătești. Și mănânci tot mișto.

— Nu eu. Vine o femeie. Mă ajută.

— Te ajută să mănânci?

— Să gătesc.

— Ce femeie este asta?

— O fană.

— Unde ai furculițele și cuțitele?

— Ascultați, nu mai trăncăniți atâta! Deocamdată stați liniștit. Trebuie să mă uit până la capăt. E vorba de *Safirele*. Dansează francezii. După aceea am să trăncănesc și eu.

— Bine.

Boris se lăsă pe speteaza canapelei. Luă țopul de găină cu mâna. Privi ecranul. Fără ochelari amănuntele dansului se vedeau încețoșat. Niște figurine săreau fără sunet, zburau pe sus. Iar săreau. Iar zburau. Lăsau în urmă jumătăți de arcuri nevăzute, zigzaguri, linii drepte, bucle, linii punctate. Se înălța astfel o arhitectură aeriană nevăzută – ca în zilele de vară deasupra luncii pline de insecte. Boris se simțea bine. I se stinsese bâzâitul electric al grijilor, al calculelor, al combinațiilor pe care trebuia să le suporte până la una. Auzea în creier numai sunetul maxilarelor mestecând. Era plăcut.

Găina era gustoasă. „În ce sens – o fană?“ îi rămase puțin atârnat în minte ideea. „E lesbiană, oare?“ – apoi gândul i se sparse, fără să se contureze, ca un balonaș de spumă. Apoi gândul încetă. Boris căscă în tihnă.

— Dașa…

Ea se holba la ecran.

A trebuit să-și șteargă degetul unsuros de pantaloni și să bată ușurel în cască. Ea își eliberă urechile, lovi pe tastatură „pauză“, se întoarse.

— Vreau să mă uit și eu la balet.

— Uitați-vă! se miră ea. Cine vă stânjenește?

— Fără ochelari, de aici îmi pare departe.

Dașa trase telefonul spre ea. Scoase căștile. Introduse parola. Împinse telefonul. Acesta ajunse la Boris.

Își puse iarăși căștile.

„Ei, drăcie!“, se gândi Boris. „Să stea mai aproape nu e deloc ceea ce i-a trecut mai întâi prin cap. Firește că ea nu suferă de cochetărie“. Arta fină a aluziilor și flirtului s-a năruit ca un perete de carton. Flirt? Cu ea? I se păru caraghios. Îi era puțin ciudă: „Debilule!“ Dar mai degrabă se simțea caraghios.

Luă telefonul. Puse în urechi căștile ca două comprimate albe. Dădu click la săgeata de pe ecran. „La mama dracului!“ – îi bubui în urechi. Sări în sus. Tuna, clocotea, șuiera. Repede Boris închise sunetul.

Înfulecând din carnea găinii, examină o vreme cu interes construcția metalică de pe scenă: „Uite, uzina lui Hrunicev, frate, ce drăcie!“ Lăsă farfuria. Mai stătu puțin, uitându-se la roiul ca de insecte de pe ecran – în același timp haotic și totuși armonios.

Puse la o parte telefonul.

— Dașa.

În ochii ei străluceau luminile albăstrii ale ecranului. Ieșeau în afară, nemișcate, unghiurile coatelor și genunchilor. Pe Boris îl încerca dorința ciudată de a deveni ea (nu de dragul tinereții, Doamne păzește!). Să fie ea i se părea atât de simplu și de liniștit. Știi cine ești. Știi ce faci. Știi cum trebuie. Totul este atât de simplu. Toate cuvintele tale sunt egale cu ele însele. Tu însuți ești egal cu tine. În fiecare secundă a vieții. Întotdeauna. Boris râvnea să fie una cu ea. Pe urmă simți un avânt eliberator, fără de răspunderi. Oricum, nu avea Viagra la el.

— Dașa. Cert este că m-am îndrăgostit puțin de tine.

Nici măcar pleoapele ei nu tresăriră – urmărea serios și atent bâzâitul, țăcănitul și zvâcnetele de rândunică de pe ecran.

Avea urechile acoperite cu căști.

„N-am reușit. Lasă, o să fie și mai bine!“ se liniști Piotr. Trase telefonul iarăși spre el. Apăsă butonul. Ecranul prinse viață, imaginea cu baletul dispăruse. Boris se apucă să o caute. Și înțelese că pe ecran, în fața lui, este căutarea deschisă pe Google.

Tomografia de rezonanță magnetică.

Tomografia creierului.

Cercetarea creierului.

„Ce dracu-i asta?“

Neceremonios, Boris bătu cu degetul în casca ei:

— Dașa!

Dașa opri imaginea. Își săltă casca de pe o ureche, se întoarse agasată puțin, ca de o muscă sâcâitoare.

— Ce-i? Mai stați puțintel și revin la dumneavoastră – explică ea răbdătoare. Numai că trebuie să mă uit până la capăt.

Își acoperi liniștită urechea. Și continuă să se uite mai departe la evoluția lui Christine Bouvier din *Safirele*.

Boris își ascultă inima bubuind.

11

Și tomograful emitea un asemenea zgomot bubuitor. Se vede treaba, pentru ca pe pacient și pe toate persoanele interesate, care așteaptă nevrozate sfârșitul procedurii, să le apuce damblaua.

Dar, în fine, Dașa ieși din acel tub al tomografului.

Medicul veni la ea.

Nu avea nicio expresie pe chip.

Nu-i plăcea când oameni sănătoși ocupau aparatul numai pentru că puteau să plătească pentru aceasta.

— Trebuie să vă odihniți mai mult și să vă emoționați mai puțin.

Se așeză să scrie cecul.

— Am înțeles! – atâta răspunse Dașa. Adică nu sunt o căpiată?

Avea o înfățișare atât de serioasă – era clar că nu e o isterică ce vrea să fie luată în atenție –, încât în privirea doctorului apăru ceva omenesc.

— Nu la nivelul unui defect de construcție, aș spune.

— Am înțeles.

Ea așteptă continuarea – atentă și fără zâmbet. El atenuă lucrurile:

— Aveți vise neplăcute?… Sunete sau tot felul de… hm… imagini neașteptate? Vă vin, așa, tam-nesam? Sunete? Mirosuri?

Deodată acesta era un motiv să te adresezi unui neuropatolog sau unui psihiatru.

— În sensul de năzăreli? Nu.

— Dormiți bine?

— Dar ce fel de imagini?

— De tot felul. Musculițe… drăcușori… lupi…

Ea se încruntă.

— ... Pisicuțe.

Dașa ridică din nou din umeri.

— Nu.

Observând că privirea doctorului deveni mai ageră, explică:

— Mie pisicile nu-mi plac, uite așa.

— Dar cui îi plac? reacționă cinic doctorul. Făpturi parșive. Lasă păr peste tot. Câinii – altă treabă.

Îi dădu cecul. Totuși, nu se putu abține:

— Dar, ce, tatăl dumneavoastră spune că sunteți sisi la cap?

— Nu, el nu e tatăl meu, nu înțelese aluzia Dașa. În fine, bine! Mulțumesc!

Îi scutură mâna doctorului la despărțire.

După ce ea ieși, el se strâmbă într-un fel de zâmbet, pufni și dădu din cap. Puse banii în sertarul mesei și reîncepu să se ocupe de pacienții care aveau nevoie cu adevărat.

12

Pentru faptul că liniștea se prelungise puțin, Vera nu se putea suferi pe ea însăși. Și uite din nou. Șade din nou în mașină: la pândă. Telefonul din mână iarăși săltă. Totul avea însemnătate iarăși. Totul era supus spre analiză. E examinat pe toate părțile. Totul primește o interpretare. De pildă, semnalele sonore. Unul, al doilea, al treilea. Prea mult? Prea puțin? Tocmai suficient, ca să nu dea de bănuit? Sau el s-a gândit și la aceasta? Doar el se gândește la toate.

— Salut! răsună glasul soțului după al patrulea țârâit.

— Nu ești întâmplător prin centru? Am trecut prin magazine, zise Vera.

Cu toate că „centrul“ Moscovei se poate numi un areal destul de mare. Soțul întârzie răspunsul. Vera se înfurie. Își pierdu răbdarea:

— Unde ești?

— La teatru.

— Ține ședință consiliul de tutelă? zise Vera fără să aștepte răspuns – înflăcărarea ciudei o mâna mai departe. Perfect! După asta te prind eu!

Boris se uită la Dașa:

— Nu știu prea clar când o să mă eliberez, îi spuse el soției.

Că „nu a fost nimic“, el îl considera un hotar important.

Căci el doar nu l-a trecut! Și totuși simțea o vină în fața soției. „Nu a fost nimic“, dar totuși nici înainte nu a fost nimic.

— Peste o oră? nu-l lăsă Vera.

— Exact, nu mai devreme.

Vera strânse telefonul.

Trânti prea tare portiera mașinii. Nu nimeri deodată încuietoarea. Din cauza ciudei vesele se simțea aproape turmentată – ca și cum ar fi băut șampanie pe burta goală. Zbura pur și simplu! Toate i se păreau că se mișcă mai repede, lasă în urmă urme estompate înflorate: mașini, păsări, oameni. Vera se feri…

Acum mergea pe coridor. Apoi aproape alergă. Pe lângă ea clipoceau un fel de figuri – Verei i se păreau plate, de carton. Geanta i se agita pe șold, Vera o ținu strâns cu cotul. Răsuflă greu – fie de la palton, care dintr-odată o ardea, fie de la

alergatul în poziția ghemuită, fie din cauza ciudei. O ințepa în șold. Vera apoi mergea liniștit. Se opri.

Și pentru prima dată se întrebă: însă, la drept vorbind, ce vrea?

Și unde are de gând să-l caute pe Boris?

Ce ușă să deschidă?

Se auziră urlete, țipete, sunete de muzică ce ieșeau ori dintr-un colț, ori din celălalt al clădirii.

Verei i se păru că se înțepenise fix în mecanismul cutiei muzicale. Iar o păpușă baletistă se învârte undeva acolo într-un singur picior, deasupra capului ei se perforează tavanul, îi sfredelește creierul cu nasul ascuțit.

„Sunt bătrână și caraghioasă“, își spuse Vera. „O babă proastă. Asta-s.“

Durerea din șold se domoli. Vera se întoarse și plecă, după cum i se păru ei, înapoi.

În perete era un gol. Se vedeau mânecile întunecate ale paltoanelor și hainelor. O bătrână garderobieră citea ziarul. Oglinda din spatele ei privea la Vera.

Vera răspunse la răsfrângerea ei din oglindă cu o privire atentă.

„Da, sunt normală“, se încurajă ea puțin. Scoase din geantă rujul. Întredeschise gura și începu să-și refacă rujul de pe buze.

Inima îi bătea egal, iar după fugă adrenalina i se revărsă în corp tonifiant de cald, ca după sex. Femeia din oglindă nu era nici jalnică, nici urâtă, nici… Pe urmă îl văzu pe Boris.

Fata era mai înaltă ca el, dar nu se încovoie ca să se aplece spre interlocutor, ci parcă se întindea în sus chiar din tălpi. Boris își ridica bărbia ca să discute cu ea. Zâmbind.

Vera își văzu soțul clar în oglindă. Rămase cu gura pe jumătate deschisă, cu rujul în mână. Doar ochii i se mișcau: în stânga, în dreapta.

El trecu pe lângă ea. Nu o observă. Nu dădea nicio atenție nimănui. Era fericit.

…Vera ședea în mașina parcată la teatru. O luase cu frisoane. Conectă radiatorul. Aerul cald îi suflă peste picioarele în hamleți. Dar Verei îi era indiferent.

Uite ce „balerine înalte“ nu pot dansa „*Giselle*, a? Rolul de faimă mondială nu i-a ajuns. Ce rușine, ce rahat…Vera așteptă, uitându-se la ceas, ora la care se înțelesese cu Boris. Dar Boris nu ieși. „Ce surpriză!“

Vera își trase posomorâtă geanta, verifică telefonul. Nici o chemare, nici un sms. Verifică sunetul – era dat la maxim. Vera aruncă telefonul în geantă. Nu-i rămânea decât să recunoască ceea ce nu voia să recunoască, dar Vera nu era tocmai dintre acelea care își ascunde capul în nisip. Și recunoscu: simplu-nesimplu, soțul a uitat de ea.

Inima îi bătea egal. Dinții i se loveau unii de alții. Vera își strânse maxilarele, înghiți saliva vâscoasă. Răsuci volanul, ca să scoată mașina din parcare.

13

Ședeau la masa din vestiarul de la baie. Boris pe o parte, Bobr și Antonov pe cealaltă. De parcă toți trei mergeau în

metrou, dar, în loc de banchetele din piele, erau scaune tapisate cu aur.

— Ei? se întoarse Bobr către Antonov.

Toate cele povestite de Boris i se întipăriseră deja în minte. Bobr aștepta instrucțiuni. Însă Antonov se uita la fel la Boris. Făcând ochi mari, cu aceeași privire goală.

Boris nu-și schimba poza: picior peste picior, mâinile țepene pe genunchi. Poza omului care e așa de curat, că el însuși se plictisește.

Antonov își îndreptă cravata și îl anunță:

— Aștept mai mult.

Boris strânse din umeri:

— Mai mult nu este.

Antonov nu îl crezu:

— Vă întâlniți. Vă telefonați. Pentru ce? Atunci despre ce vorbiți? De exemplu?

— Despre balet. De exemplu.

Un procedeu sănătos pentru a spune interlocutorului „La dracu'!", când din diverse motive nu poți să spui „La dracu'!". Antonov așa și înțelese.

— Despre balet, repetă el precum ecoul.

Bobr făcu o mutră: și el înțelesese.

— Dar aproape de prietenie, remarcă Antonov. De începutul unei frumoase prietenii. Fără o absolută necesitate astfel de prietenii nu încep.

— Uneori oamenii intră în relații pur și simplu. Doar așa. Se numește „viață mondenă".

— De ce susțineți aceste relații din punctul dumneavoastră de vedere?

„Pentru că Sokolov al vostru m-a dus ca pe un copil, iar eu, din prostie, aproape că l-am dus cu preșul pe Vostrov. Iar Avilov știe asta. Ține prietenii aproape de tine, iar pe dușmani și mai aproape. Iată de ce.“ Însă Boris zise cu voce tare, strângând din umeri:

— Viața mondenă.

— Chiar și după istoria cu Vostrov și trecerea Hydro la alt proprietar? insistă Antonov.

— Coincidență, pară Boris. Nu am avut și nu am interese comune cu Avilov. Nici personale, nici de afaceri.

— Ce să zic, nu au fost – o să fie.

— Nu sunt convins.

— Viața o va arăta… Sunt convins! – în tonul lui Antonov era amenințare.

— Știți mai bine.

— Exact. Eu știu mai bine.

Boris simțea cu spinarea fiecare curbură a scaunului: „Ce – asta, avertizare?“ Antonov se ridică.

Se ridică și Boris.

— Ne întâlnim data viitoare. Sper că viitoarea întâlnire va fi mai productivă.

Antonov îi întinse mâna. Strângând-o, Boris repetă cuvintele lui Antonov însuși:

— Viața o va arăta.

Boris rămase șezând.

— Bun loc, explică el amândurora.

Se răsuci către abisul negru al sălii. De aici se vede totul ca în palmă. Fetele, picioarele.

Antonov ieși. Dar Boris nu reuși – Bobr îl apucă de pulpana hainei.

— Sufletul cere ce e mai frumos… Iar eu, în ultima vreme, am parte de atâtea necazuri, se plânse Bobr.

— Te rog! Oricând! Boris încerca să dialogheze cu amabilitate. Aceasta e loja companiei noastre, doar să știe asistenta mea. O să-ți rezerve un fotoliu.

— Asistentă? Nuuu! Ce să caute ea în chestia asta?

— Asistenta se ocupă de loje – Boris dădu la o parte storul, ca să iasă. Asistenta ta nu mă supără. Serviciul tău de securitate mă supără.

— Adică? se întoarse în lojă Boris.

— Ține de Stiopa al meu.

— Cine-i ăsta? replică Boris.

— Băiețașul meu.

— Serviciul meu de securitate?

— Și eu m-am mirat. Să-l dăm încolo pe Stiopa al meu? Recunosc, m-am supărat puțin. Îmi era neplăcut. Iar când sunt puțin supărat, pot să încurc câte ceva. Să spun ceea ce nu trebuie… În locul nepotrivit. Nu oamenilor care trebuie.

Boris îl întrerupse:

— Nu știu nimic despre asta. O să-mi dau seama.

— Poftim! Dă-ți! Ești șeful sau cine?

Boris bătu în ușă. Închisă. Se sperie. Suci mânerul panicat. Cu grijă.

— Dar telefonul? auzi din lojă.

— Care? se întoarse Boris.

Pe ceafă parcă avea o palmă de gheață.

— Al asistentei, zise liniștit Diușa. Tu singur ai zis. Ea se ocupă cu loja. Aici, cu tine, aproape că m-am îndrăgostit de balet.

— Firește, răspunse Boris. Da, firește.

Își aminti că clanțele de la teatru nu trebuie apăsate în jos, ca acelea obișnuite de la ușă, ci ridicate. Trase cu amândouă mâinile. Ușa cedă ușor și fără zgomot. Boris alunecă pe scări, mai să cadă.

Luminile din coridoare și foaier erau aprinse, dar publicului încă nu i se dăduse drumul.

Spațiul teatral era gol, dar parcă răsuna.

În cafeneaua încă goală, bufetiera, având grijă să nu piardă nicio picătură, umplea paharele subțiratice cu șampanie. Pustiul măsuțelor îți transmitea ceva arctic.

Boris se apropie:

— Coniac, vă rog… Două!

Pe primul îl bău chiar la tejghea, în timp ce ea turna pe al doilea. Bufetiera își reținu mirarea. Îi dădu celălalt pahar.

— Bomboane? O prăjitură?

Boris clătină din cap. Pe urmă se răzgândi.

— Bomboane.

Luă pachetul foșnitor. Se dădu cu paharul într-o parte. Trase prima înghițitură. Și numai atunci își aminti de Vera. Scoase telefonul. Se uită la ceas. Întârziase nepermis de mult. Nici un apel, nici un sms. Își azvârli coniacul pe gât. Formă numărul soției. Telefonul ei era închis.

Boris trase o înjurătură. Se debarasă cu mâna de bomboanele de pe măsuță.

Bufetiera clătină din cap: încă nu s-a făcut seară și a și început… Ieși de după tejghea și restabili curățenia inițială.

14

— Conform bilanțului de anul trecut, recordmanul absolut ca număr de vizitatori printre muzeele Rusiei a devenit Ermitajul din Sankt Petersburg, informă raportorul. În timp ce muzeele Moscovei…

În acest moment lui Ghennadi îi sună telefonul.

Doamna cu ochelari se îndreptă brusc. Toți, care ședeau la masa dreptunghiulară a departamentului, se întoarseră, iar raportorul trimise o privire dezaprobatoare pe deasupra computerului său.

— Scuzați-mă! bolborosi Ghennadi, sculându-se de la masă.

Telefonul din mâna lui zbârnâia și zumzăia. Toți se uitau la el dezaprobator – parcă voiau să-l prefacă într-o stană de piatră. Dar Ghennadi nu împietri, ieși.

Pe coridor trebui să-și depărteze receptorul de ureche – se auzeau niște păcănituri puternice. Apoi pauză. Ghennadi apropie receptorul de ureche.

Formă numărul Veronikăi. La celălalt capăt un glas nemulțumit:

— Alo!

— Ai nevoie de colofoniu. Omul se neliniștește.

— Nu plec nicăieri, am certificat medical până joi.

— Mare păcat. Treaba cu colofoniu este astăzi.

— Am spus doar! Sunt pe „medical“! ridică glasul Veronika.

Dar Ghennadi închisese deja.

Se gândi ce să facă. Scrise un sms celui care sunase: „Joi e OK?“ Răspunsul veni imediat: „OK“.

Se întoarse ușurat în birou.

— Scuzați!

Dar telefonul sună din nou. Trebui să se ridice din nou. De data aceasta Ghennadi zise:

— O rudă la spital.

Și adăugă prin asociere:

— Pietre. La rinichi.

Indignarea se preschimbă în compătimire. Toți încuviințară din cap, schimbară între ei priviri aprobatoare. Ghennadi ieși din nou.

— Rudolf Valentinovici! își exprimă bucuria.

— Bună, dragule! Cum o duci?

Și fără să aștepte răspuns, însă nici pe departe fiindcă Rudolf Valentinovici saluta în manieră englezească, îl invită:

— Te așteptăm mâine în vizită.

— Bucuros, puse puțin entuziasm în glas Ghennadi. E vorba de joi?

— Nu am puteri să mă uit la peretele gol de deasupra canapelei. Natura nu suportă golul, după cum știi, recită Rudolf Valentinovici zâmbind. Deocamdată zâmbind.

— Dar…

— Mâine ar fi ideal.

— Oh, mâine, mă tem, poate că e puțin cam incomod. Sunt un om dependent de atâtea lucruri. Nu înțeleg prea bine, dacă pot spune așa, când o să mă eliberez din unghiile birocratice. Până joi sunt ocupat full. Iar dumneavoastră cu Marina Viktorovna, fără doar și poate…

— Ne este foarte comod așa, replică de data aceasta fără zâmbet Rudolf Valentinovici. E ziua de naștere a Marinei.

Iar tabloul trebuia să fie la loc. Poimâine. Ultimul cuvânt veni trântit ca o placă de beton, iar apoi Rudolf Valentinovici

închise.

Scurt timp Ghennadi fu cuprins de gheața panicii.

— Mă rog! răspunse leneș la telefon Veronika. Mă culc.

Ghennadi auzi un căscat. Nu era exclus să fie fals. Uimitor ce știa Veronika să exprime reacții fiziologice false.

— Dragă, am vești bune.

El auzi că tăcerea de la celălalt capăt era puțin neîncrezătoare, dar energică.

— Te-ai făcut bine. Chiar astăzi.

— Nuuu! Am certificat până joi.

— O să capeți colofoniul și tabloul! Astăzi!

Ghennadi se întoarse în sala unde avea loc consfătuirea. Simțea că urechile îi ard. Toți îl aținteau – persoane care nu mai erau tinere, scofâlcite de viață.

— Iertați-mă, probleme de familie.

Ghennadi își trase scaunul. Ci din jur începură să-i spună vorbe de înțelegere:

— Nu-i nimic, nu-i nimic... Se întâmplă... Oh, rinichii, grea problemă... Am un socru care merge și el la dializă. Important este să se facă bine cât mai repede ruda dumneavoastră.

Pe Ghennadi îl mișcă atât de mult bunătatea lor, încât pentru o clipă crezu el însuși în ruda cu piatră la rinichi. Și chiar își apăsă nervos ochii cu degetele. Însă ultimul gest îl făcu sincer. Rudolf Valentinovici avea în proprietate câteva piețe din Moscova. Felul acestor afaceri pusese amprenta și asupra caracterului lui și a manierei de a se purta în situații de conflict. Ghennadi nu voia să știe cum anume.

15

— Ascultă, Dașa!

Slavik trase după el ușa cabinei. Dașa mototoli un costum de baie plin de transpirație și îl îngrămădi într-o pungă de plastic. Făcu la fel și cu un tricou.

— Degeaba te-ai repezit la Maia.

— Eu m-am repezit?

— Nu toate-s rele la ea.

— Nu știu ce să zic.

— Ascultă!

— Nu are „săritură“.

— Nu are, nu ripostă Slavik. Dar poate s-o scoată la capăt. Să-și așeze picioarele în șpagat. Pare că e un progres… Mic, adăugă el de dragul adevărului.

— Și genunchii i-s uscați…

— În fine, genunchii pot să înceapă să se miște de la mușchi… Îi îndoi și dezdoi cu o coardă de cauciuc.

Dașa zâmbi.

Dar nu era atât de ușor să spulberi siguranța lui Slavik.

— Degeaba spui tu. Dă-mi… cât să zic… Jumătate de an? calculă el. La sfârșitul sezonului va arăta mai bine.

— Nu va arăta.

— Deja am lucrat puțin cu ea – văd un progres. Nu are datele necesare, dar îi merge mintea. Și cu adevărat se străduiește.

Dașei îi trecu a doua parte a spuselor lui pe lângă urechi. Asta pentru că prima o uimise:

— În ce sens ai lucrat puțin?

— M-am ocupat puțin.

— N-am înțeles.

— Ei, da! Ne-am uitat un pic… împreună… la problemele ei… Dașa! Ea singură înțelege totul! Și tatăl ei de asemenea… Înțelege. E multă muncă acolo, dar…

— Stai puțin, o ținu Dașa pe a ei. Tu i-ai dat lecții? Unde? Aici?

— La ei acasă. Au eliberat în mod special o cameră mare. Au pus special acolo dușumea ca în clasă. Au pus oglindă, bară. Se poartă cu multă răspundere în această problemă.

— Adică i-ai dat lecții? Acasă la ea? Tu?!

El înțelese greșit expresia feței ei luminate.

— Știam că tu ai o atitudine serioasă față de muncă. Le-am spus că nu ai timp. Că ostenești foarte mult în teatru… Dașa, ei înțeleg asta! Dar că tu, în general, ești pentru.

— Le-ai spus că eu sunt pentru?

— Dar ce? Ești împotrivă?

Dașa simți într-o clipită o ușurință. Fața ei se lumină. Slavik se bucură:

— Uf! Bine. M-am temut puțin că o să receptezi cumva incorect.

Dașa aproape că zâmbi. Dar nicidecum de ceea ce se gândea Slavik.

…Firește! Acum Dașa vedea o logică în ceea ce mai înainte i se păruse un defect de memorie. Mai limpede nu putea fi. S-a bucurat Maia, s-a bucurat tatăl ei, imediat au făcut o nouă dușumea la școala din Piter, iar Lidia Nikolaevna s-a repezit imediat să telefoneze Dașei: mulțumesc, cică, mulțumesc, copiilor le place.

Dașa zâmbi. Slavik se lumină drept răspuns. Era mulțumit de sine însuși: bravo lui, da. Când trebuie, el o poate apăra!

— Vreau pentru tine… începu el.

„Înseamnă că la tot restul există explicație. Pur și simplu eu nu o știu, nu o văd“, cugetă ea.

Slavik observă o umbră fugară și se apucă s-o convingă:

— Dașa, așa e mai bine. Cu astfel de oameni trebuie avut grijă. Crede-mă când îți spun asta. Aici eu sunt al tău, iar tu deocamdată nu înțelegi unele detalii de la noi.

— Da… Nu am înțeles prea bine… Dar acum încep să înțeleg.

Totul are o explicație simplă și logică! Chiar dacă vor să te convingă că ai apucat-o pe căi greșite. Chiar dacă tu însăți crezi că ți-ai ieșit din minți.

Dașa dădu la o parte piciorul care stătea în calea ei. Slavik rămase uimit.

— Ascultă…

Dașa se așeză pe vine lângă dulap. Există explicații la toate. Doar trebuie căutate.

— Și ce câștigi? îi aruncă el într-un moment de mânie.

— Nu știu, recunoscu Dașa.

Trase sertarul cu colofoniul stricat. Aruncă din pungă costumul murdar. Turnă în pungă colofoniul. Din el emană un norișor alb.

— Ce-i cu tine, chiar așa?

— Eu așa gândesc. A fost o vreme, explică ea serios. Dar acum știu că nu. Totul e-n ordine.

Slavik plesni din palme.

— De ce te porți așa?

— Cum?

— Ce faci?

— Încerc să pricep ce se petrece.

Ea se ridică.

— Bine, să mergem!

— Tu pe toți îi îndepărtezi. De toți fugi. Chiar dacă vor să te ajute!

— Eu nu fug.

— Nu mă asculți!

— Sigur că te ascult. Pur și simplu mă grăbesc.

— Crezi că baletul îți va spune ceva? Te va susține? Înțelegi că odată și odată se va încheia? Și ce vei face atunci?

Din mers, Dașa strânse nodul pungii, ca să nu se împrăștie colofoniul.

— Haide! strigă la ea Slavik. Continuă! În același spirit! O să rămâi singură! Dacă așa vrei… Cu pisicile! Unde mergi?

Dașa trecu în jumătatea masculină – la cabinele soliștilor.

În trupa de balet nimic nu rămâne secret pentru mult timp, de aceea nici unul din băieți nu se miră că Dașa intră în cabina lui Slavik, ca în a ei.

— El a plecat la tine! îi spuse cineva amabil.

Dașa dădu din cap în semn că înțelesese. Închise ușa după ea. Scoase din sertarul de jos toate catrafusele, care fuseseră îngrămădite aici de luni bune, judecând după miros. Așeză la fund punga cu colofoniu. Apoi îngrămădi, împinse restul.

Formă numărul ei de cod. Data premierei *Baiaderei*, rolul ei de succes.

Toate au o explicație.

Iar ea o va găsi. Numai că nu acum. Acum…

Dașei îi tremurară genunchii.

Slavik se afla deja în ușă. Poate că mai voia să spună ceva.

— Să mergem, se grăbi Dașa. De ce ai rămas țeapăn? Repetiția o să înceapă acuși.

Slavik dădu din cap, dar se auzi cum scuipă în urmă.

16

Ritocika deschise ușa de la cabină cu piciorul, uitându-se pe deasupra brațului de îmbrăcăminte pentru repetiție spălată. Se întoarse și primul lucru pe care-l văzu fu sertarul cu colofoniu pe podea. Tras neglijent, ca și aruncat. Gol-goluț.

Și doar de puțin timp îl umpluse!

— Halește colofoniu, ce-i cu ea? bombăni Ritocika dezorientată.

Radio interior clipocea liniștit: pe scenă se desfășura repetiția soliștilor. Clipoceala încetă. Se vede că făcea observații coregraful – nu se auzeau cuvintele.

Ritocika răsturnă hainele pe canapea. Luă sertarul gol.

Coborî cu liftul la etajele inferioare.

În croitorie se vedeau rotocoale de abur.

— Galea, tu ești? chemă Ritocika prin perdeaua de abur.

Costumiera verifică pungile.

— Ei?

Ritocika așeză sertarul gol:

— Fii drăguță, toarnă colofoniu.

Aceasta lăsă pulverizatorul pe rețeaua de fier.

— E-a Belovei?

— Nu înțeleg! se plânse Ritocika fără invitație, ca orice mamă tânără. Torn ca într-o gaură neagră! Și totul dispare într-o clipă.

— Poate că la Piter se colofoniază altfel, presupuse Galea. Cine s-o mai știe!

— Nu poate face un pas fără mine, se plânse cu mândrie Ritocika. Dacă eu nu urmăresc, nu curăț la timp, ea merge

murdară la clasă. Dacă nu torn colofoniu, o să meargă să se colofonieze la sertarul comun. Și uite așa!

Galea mormăi ceva nedeslușit. Era invidioasă, dar nu voia să arate. Costumierele au ierarhia lor. Una este să trudești pentru corpul de balet. Alta – să te îngrijești de balerine. Ritocika flecărea cu încântare:

— Am turnat Veronikăi în cabină toate rezervele. Iar astăzi sertarul e iarăși gol. Cum ți se pare?

— Dar ce-i cu Veronika? schimbă tema Galea. E chiar la spital?

Ritocika dădu din mâna a dispreț:

— Nu se știe când va ieși din el.

— Direct la pensie, glumi Galea.

Râseră amândouă. O prim-solistă aflată la pământ nu mai trezește respectul aproape religios al costumierelor. Ritocika își dădu seama:

— De ce tace radio la tine? E închis? Așa pierzi ordinele.

Galea se întoarse către cutia de plastic de pe perete – i se vedea sperietura pe față.

— Poate s-a terminat repetiția? se panică Ritocika. Și noi n-am auzit!

Galea răsuci butonul de sonor. Se auziră niște glasuri.

— Da de unde! Încă e repetiție. Numai muzică nu mai e. De bună seamă că flecăresc.

Ritocika apucă sertarul plin.

— Galea, merci! Ești o adevărată prietenă. Gata. Mă grăbesc.

Se plânse la modul fals:

— Câtă alergătură mai am! Nu numai cu corpul de balet: am de căznit și de robotit acasă, pe urmă aici…

La lift Ritocika se opri – beculețul era aprins: ocupat. Ritocika dădu drumul unui răsuflet de cal alergat – greu, dar puțin ipocrit. Se mișcă pe scară cu greu. Înapoi – la piept cu vestimentația pentru repetiție spălată, pe care după terminarea repetiției trebuia să o ia înapoi. Tricourile să le spele. Costumele să le împăturească. Fustele separat. Ghetrele după perechi. „Fără mine nu s-ar descurca.“

17

Scena teatrului Santa-Margarita, după cum a informat impresarul, aducea mult cu cea din Moscova. Înainte de a semna contractul, au decis să verifice: intră oare toată garnitura obișnuită pentru un turneu în această cutie?

Pe mașiniști îi îngrijora îndeosebi scena.

Dar și repetitorii aveau o stare de nervi: oare nu e strâmbă mizanscena, că nici măcar nu se vede ca lumea?

Bani nu erau într-atât – după cum a explicat Akim – ca să poată suporta cu ei orice rușine. Se bucură în sufletul lui: afară nu e URSS, slavă Domnului! Akim ținea de acea generație artistică ce încă își mai amintea cum pe dansatorii sovietici îi apuca leșinul de foame, cum târâiau după ei geamantane pline cu conserve și salam uscat, doar ca să economisească în turnee diurnele foarte mici în valută.

Acum totul era altfel.

Acum baletul putea alege unde merge și pe cine refuză.

Pe linoleumul negru al scenei lipiseră cu scotch argintiu liniile care desemnau limitele scenei din Santa-Margarita. *Sărutul unui faun* a trecut, cum se spunea, într-un picior. Nu săreau, ci mergeau. Le era frică să facă pașii mai grei, desemnau conturul săriturilor cu mâinile. Nu se învârteau în piruete, ci numai puneau accentul: la început rotunjeau mâinile în față – *preparation*, pe urmă ridicau degetul în sus, ca și cum ar fi înfășurat un mosor nevăzut.

Dașa dansase deja *Sărutul faunului* cu trupa la Londra. Cunoștea rolul prințesei Irma încă de la Piter.

Totul era calm și cunoscut. Numai să te uiți din când în când la marcarea cu scotch, ca să nu zbori dincolo de limitele „scenei".

Dașa abia își aplecă trupul, parcă aplecându-se pe o parte sub un obstacol nevăzut, alunecă în același timp cu vârful pantofului într-o parte, dându-și brânci. Restul arăta cu mâinile. Își balansă din nou trupul ca un pendul. Întreaga combinație de la început. Iarăși picioarele împușcară unul câte unul în sus. Apoi repetă același lucru a treia oară.

Numai în secolul al nouăsprezecelea – veacul operelor într-un act și a căilor ferate mocoșite – coregrafii puteau să-și piardă vremea pe scenă atât de fără grabă: să repete o combinație simplă o dată, încă o dată, a treia oară.

Dașa însemnă sfârșitul frazei cu o poză în formă de săgeată, în colțul unde se întretăiau două benzi de scotch. În spatele ei, fâșâia, bătea mărunt din picioare, se regrupa corpul de balet. Mâinile ridicate formară un coridor. Ținând tactul, muzica începu să o invite pe balerină sub această arcă.

Muzica o chema. Arca se deschidea.

Akim își lăsă fața în mâini. Fetele din corpul de balet nu mai menținură desenul dansului – începură să se întoarcă. Dașa rămase în colț. Se uita la tabloul care era agățat acolo decorația reprezenta sala Palatului de iarnă.

— Dașa! strigă Akim.

— Când am dansat la Londra, era alt tablou.

Fetele din corpul de balet începură să pufnească.

— Da-șa…

— Țin minte exact. Acum nu e acesta.

— Dașa! strigă Akim, în așa fel încât corpul de balet amuți pe o clipă. Ajunge! Te rog foarte mult! adăugă el mai moale. Aici toți artiștii, toți obosesc, toți se enervează, pronunță răspicat.

— Dar…

— Toți!… Fii ca toți, nu te agăța de fleacuri.

Dașa veni chiar înspre capătul scenei. Și Akim se apropie chiar de bariera fosei orchestrei.

Toți se uitau la ei. Nimeni nu a observat luminița din sala întunecată. Ascunzând ecranul telefonului în spatele fotoliului din față, Veronika trimise un sms lui Ghennadi: „Avem o problemă“.

— Eu mă agăț de fleacuri?

— Da, i-o tăie Akim.

Corpul de balet se sufocă de entuziasm: a început!

— Eu așa cred. Tu te agăți. De fleacuri.

— Însă tabloul…

— Tabloul este unul și același.

— Nu e același.

— Te rog să încetezi.

Dașa sări în sus.

— După dumneavoastră, eu mint?!

— Ești împrăștiată.
— Eu sunt isterică?!
Se instalase o liniște atât de mare, că era cu neputință să crezi că scena era plină de oameni, că în sala semiîntunecată ședeau repetitorii și actorii, care se preocupau și ei de bunul mers al repetiției la *Sărutul faunului*.
Fiecare cuvânt al lui Akim răsuna clar.
Nu degeaba teatrul fusese construit în așa fel, ca să fie bine și operei în el. Akim nici nu trebui măcar să încordeze glasul. Fiecare cuvânt al său răzbătea limpede. Toți auziră totul.
— Dașa, nu ești în trupă de mult timp. Însă noi totuși putem să-ți spunem: noi înțelegem totul. Noi respectăm pe marii artiști în toată complexitatea lor.
— Eu nu…
Dar Akim continuă ferm:
— Malikova, de exemplu. Mare balerină. Geniu. Dar înaintea fiecărei reprezentații striga în tot teatru că cineva i-a furat fusta.
Vera Markovna aprobă imediat.
— Exact. Așa era.
— Înaintea fiecărei reprezentații.
— Eu nu am nervi!
— …Trăgeau toți o durdură bună. Toți se apucau să caute. Malikova striga că va suna la Lubianka, la Kremlin. Țipa că ea nu va mai dansa. Dirijorul era deja la orchestră. Începuse deja uvertura. Și în acest moment fusta apărea ca prin minune. Iar Malikova dansa.
Dașa asculta posacă.
— … Pentru că însăși Malikova ascundea fusta.
— Eu nu am ascuns acest tablou!

— Pur și simplu o mare artistă trebuie să-și facă de cap. Să-i duduie nervii înainte de spectacol.

— Eu am nervii în bună regulă! reuși să spună Dașa.

Nimeni nu o ascultă.

— Da, da, confirmă Vera Markovna. Ăsta îi era caracterul. Artistă genială!... O nemernică și o ticăloasă, adăugă liniștit.

— Însă toți o acceptau astfel. O înțelegeau! conchise împăciuitor Akim. Acceptau complexitatea naturii creatoare.

— Nu am ascuns acest tablou! Și nu încurc nimic! Îmi aduc aminte exact! Îmi amintesc totul.

— Problema nu stă în tablou. Problema stă în caracter.

— Și în maniere, bombăni din fotoliul ei Vera Markovna, încet, dar clar.

— Acest tablou nu e acela! se încordă Dașa. Nu e acela!

Akim își împleti buzele. Îl distrăgea vibrația telefonului la coapsă. Se uită doar o secundă să vadă cine sună. Și înțelese că nu poate ține război pe două fronturi. Suna Svecin, tatăl Maiei.

— Dașa, o secundă!

Akim ridică degetul fără să se uite la scenă. Trebuia să răspundă la telefon:

— Da?

Akim simțea cum se înfig săgeți în el din toate părțile.

De pe scenă: „Dar eu nu mint! Nu inventez!“

Din receptor: „...Eu însă mă raportez cu deplină înțelegere la faptul că pe Maia nu au luat-o la premiera *Safirelor*! Totul e-n ordine, noi nu suntem dintre aceia care...“.

Din sală se zgâiau repetitorii. Față de ei trebuia să păstrezi fasonul. Să iei o figură că tu ești deasupra. Akim nu se simțea deasupra. Se simțea ca sfântul Sebastian din vechiul tablou. Gol, toropit și suferind.

Acoperi receptorul, strigă spre scenă:

— Dașa, te-am înțeles!

Glasul lui Svecin dansa după toba lui. Și era un dans de război al băștinașilor din golful Kealakekua, unde, după legendă, a fost mâncat căpitanul Cook.

— Vă înțeleg, răspunse Akim șefului Comitetului prezidențial.

Ar fi spus aceasta chiar și dacă Svecin afirma că la zidul teatrului ar fi aterizat o flotilă de farfurii zburătoare și niște omuleți verzi nu se armonizează cu spațiile verzi prin care primăria Moscovei a valorificat bugetul orășenesc.

Akim se menținea în fotoliul de director al baletului de patru ani, pentru că a știut să aplice în conducerea trupei principiile luptei japoneze aikido, bazate pe inerția adversarului. Vorbind mai simplu, niciodată nu intra în dispută cu țicniții.

— Problema însă nu constă în aceasta... continuă Svecin.

Akim ascultă și îl compătimi iarăși pe interlocutor. Se scuză drept răspuns:

— Toate cele bune! La revedere!

Cu o ultimă sforțare a voinței Akim își puse cu grijă telefonul scump înapoi în buzunar. După care avalanșa, reținută la punctul de fierbere în discuția cu Svecin tatăl, străbătu ultimul strat de sol și, aruncând pietre și cenușă, izbucni în sus într-un șuvoi de foc.

Akim nu putea să urle la prim-balerină. Cum nu putea să-și trântească de podea telefonul. Deși acum grozav ar fi vrut să facă și una, și alta. Însă telefonul costa mult. Iar directorul și prim-solista nu puteau să fie la cuțite. Îndeosebi când ești prins în cercul dușmanilor. De aceea Akim strigă înspre culise:

— Petrovici!!!

— Petrovici… Chemați-l pe Petrovici! se auziră glasuri.

— E aici? Mergi imediat!

Șeful instalatorilor scenei, Petrovici, ieși din culise. Repede se uită pieziș pe scenă. Pentru o clipă își imagină ce e mai rău: vreunul din artiști a fost ucis de contragreutatea care a căzut. Presupunem că așa ceva nu s-a întâmplat în istoria teatrului, dar cândva tot se va întâmpla. Tabunul corpului de balet de pe scenă arăta cam supărat, de parcă dădea ocol unui cadavru.

— Petrovici, i-o tăie scurt și tăios Akim, care-i treaba cu tabloul nostru?

— Cu ce tablou?

— Dașa, cu ce tablou? retrimise săgeata Akim.

— Cu asta! arătă Dașa cu mâna.

— Și ce-i cu ea? își frecă ridichea Petrovici.

— Nu e ăla! bătu din picior Dașa. Eu nu…

Dar Akim lămuri ce vrea să spună:

— Tabloul o tulbură pe balerină.

— Ce anume din el?

Petrovici se uită nedumerit la tablou.

Decorațiile la *Sărutul faunului* au fost schimbate ultima dată în 1951, încă în timpul lui Stalin. Petrovici lucra în teatru din 1982. Nu a acordat niciodată atenție la ce e mâzgălit acolo: odată ce decoratorii nu au fost împușcați pe timpul lui Stalin, ce poate să fie cu tabloul așa cum nu trebuie?

— Tabloul e tablou, rezumă Petrovici. Normal. Cum se cuvine. Dar ce e?

— La Londra nu era așa, se încontră iarăși Dașa. Acolo îmi mergeau săriturile la fix. Știu exact. Țin minte tot. Nu e acela.

Nu avea de gând să renunțe. Oricum ar fi fost, ea avea nevoie să-și demonstreze sieși că totul este în ordine cu ea.

Petrovici se uită dezorientat la Akim. Nu putea pricepe cum flecuștețele alea o puteau deranja pe balerină: ca să nu se împiedice, tabloul era atârnat destul de sus. Chiar și pentru dansatoare atât de înalte ca Dașa. Akim răspunse cu o grimasă: adică, înțeleg, dar…

— Vă rog să rezolvați chestiunea asta!

— Chiar acum? făcu uimit Petrovici.

— Acum, firește! strigă Akim și se întoarse în sală: Are cineva înregistrarea spectacolului de la Londra?

Toți din sală începură să facă diverse lucruri, dar cu mișcări asemănătoare, de parcă parterul ar fi fost atacat deodată de purici. Își scotoceau hainele, își scoaseră telefoanele. Cineva găsi primul și îi întinse telefonul lui Akim. Acesta îl dădu în fosă. Telefonul pluti din mână în mână. Petrovici îl primi. De sus, Dașa se aplecă asupra ecranului.

Petrovici își ducea degetul pe ecran. Câteva secunde toți așteptară momentul adevărului.

— Ei, poftim! se bucură Dașa. Doar v-am spus!

— Petrovici? îl chemă din sală Akim cu un ton de procuror.

— Hm!

Petrovici dădu la o parte imaginea cu degetele. Nu putea fi nicio îndoială.

— Am spus doar! zise Dașa.

— Băieți! strigă lătrat Petrovici în culise.

Băieții tehnicieni apărură pe scenă. Înconjurară telefonul.

Dașa merse înapoi în colțul din care începea fraza dansantă, care se poticnea lângă decor. Și corpul de balet își pierdu interesul: ciocnirea dintre director și balerină se dezumflase. Se porni un murmur:

— Ce-i acolo? Iarăși? Nu se poate după? Ne răcim… Ne-am stins deja…

— Petrovici! încălcă ședința tehnică Akim.

Petrovici își săltă capul:

— Păi, nu știu… De când sunt n-am dat atenție… Așa că nu-mi mai amintesc… Poate că au zgâriat decorul întâmplător… Sau poate l-au pătat… Sau la transport… Sau când l-au montat… În fine, au și înlocuit unele… Din materiale.

— Gata! – Akim dădu din mână. Îmi ajunge cât îmi faci creierii arșice. Găsiți-i decorul! Chiar și zgâriat. Chiar și rupt. Nu vreau să știu mai multe de chestia asta.

Căzu în fotoliu.

— A doua Malikova, o felicită cu un șoptit destul de sonor Vera Markovna.

Akim făcu o grimasă drept răspuns: „Nu mai turna și tu sare pe rană“.

— Dar Svecin ce a vrut? șopoti Vera Markovna un zvon teatral atât de cizelat, încât sesiza până și pragul minim al sunetului prevăzut de telefoanele Apple. S-o pun iar pe Maia în prima linie?

— Nu. Pur și simplu sunt foarte neliniștit de ceea ce se petrece în teatru.

— Și ce se petrece în teatru?

Akim dădu ochii peste cap.

— Mergem mai departe! strigă spre scenă. De la tunel.

Vera Markovna se lăsă pe spate în fotoliu. Observând unde sunt trasate liniile cu scotch, corpul de balet se alinie din nou într-un coridor în centru. Ridică mâinile. Muzica duduia. În deschizătura arcului apăru Belova.

Ca o umbră tăcută, Veronika ieși din sală.

18

— Ai luat? îi răspunse Ghennadi în loc de „Salut“.

— Doar ți-am scris.

— N-am citit.

— E o problemă.

— Ce?

Veronika nu putea să vorbească mai tare. Coridorul încingea sala de spectacol într-o cotitură mare – în semiîntuneric se puteau ascunde urechi străine. Astfel că Veronika se limită la a fi abstractă:

— Doar ți-am scris!

— Nu, dragă, o corectă demn Ghennadi. Problema este ce va veni pentru noi amândoi, dacă tu nu îți vei aduce lucrurile.

— Din cauza Belovei nu pot să scot de aici nimic! mormăi Veronika.

— Ce treabă are aici Belova?

— Nu pot să explic acum. E prea lung.

— Atunci de ce îmi telefonezi? Descurcă-te cu ea! Ca o fată cu altă fată!

Turbată, Veronika s-a repezit din loc în așa mod, că, sucindu-se, s-a ciocnit – a răsturnat telefonul, acesta s-a rostogolit, a alunecat pe scările acoperite cu covor. Veronika s-a aruncat după el, ca o pisică după șoarece, l-a ridicat și s-a convins că nu are ecranul spart. Își ridică gentuța, trecu cu mâna peste ea.

— Scuzați… Scuzați! ziseră ambii în același timp.

Veronika salută din mers, iar Vera chibzui: „Este ea sau nu este ea?“— asculta neliniștită zăngănitul muzicii de dincolo de ușa sălii de spectacol.

Problema era că, uitându-se în oglindă, Vera nu a reușit să vadă lămurit cu cine a trecut Boris pe lângă.

Era o atmosferă sumbră, liniștită și puțin înfricoșătoare – de bună seamă pentru că nu era niciun suflet în jur. Vera găsi în perete o ușiță neobservată. „Aceasta duce în culise“ – își aminti Vera explicația fiului, când fuseseră amândoi la spectacol. Vitea cunoaște totul, se îmbărbătă ea. Împinse. E deschisă. Întinse mâna către clanță. Nu era. Această ușă se deschidea numai din interior.

Vera își prinse gentuța cu cotul și se apucă să aștepte dacă nu iese cineva, ca să se strecoare prin fanta întredeschisă.

Nu putea sta locului.

„E balerina“, se frământa Vera, mutând de pe un picior pe altul. „Deci modelele au terminat. Acum au plecat balerinele“.

Se mai putea gândi.

„Nu e masochism“, se convinse pe sine Vera, „e psihoterapie. Astfel merge pacientul la medic după diagnoză și află că umflătura nu este malignă“.

Pentru o clipă i se făcu puțin frică. Poate să plece?

Dar în acest moment se deschise ușa – ieși o femeie scundă, bătrână și, fără să se uite la Vera, o luă pe coridor. Vera apucă ușor ușa strâmtă și trecu din partea de ceremonie a teatrului în cea de lucru.

Aici tavanele erau joase, pereții acoperiți cu vopsea cu rugozități, iar covorul era ros pe ici, pe colo. Pe Vera o ajunse, pe neașteptate, o gloată de bărbați cu instrumente – transpirați, bombănind și hohotind. O târâiră cu ei pe coridor. Se suci, se împinse, încercă să se desprindă, chiar scuipă.

Vera răsuci capul.

Unde să o găsească pe aceea? Unde să o caute? Cum o cheamă?

E prostește să te bagi fără să te pregătești, deja regretă Vera. Dar pe puțin timp: dorința de a-și vedea concurenta aproape îi arse orice îndoială. Vera trecuse de multe ori prin toate acestea. De fiecare dată, la început era durere („Totul e adevărat“). Iar pe urmă – o ușurare: e dureros, dar nu mortal. De fiecare dată Vera se prefăcea că nu știe nimic, Boris rămânea în familie, iar curând Vera se trezea din nou la viață, ca după o noapte de coșmar: a fost îngrozitor, inima îi bătea în piept cu adevărat, dar acesta a fost pur și simplu un vis.

De fiecare dată se termina bine.

Din culise dădură buzna dansatoare. Vera se uită în ochii lor. Care? Se panică. Toate i se părură la fel. Obrajii palizi, ochi mari, clavicule mari, mușchi noduroși, de la pieptănăturile netede de la urechi toate păreau clăpăuge.

Și imediat Vera simți o lovitură sub diafragmă. Uite-o! Prăjina cu umerii osoși.

„Nu trebuie“, voi să spună Vera. Însă în loc de asta strigă:

— Stai!

Dașa se întoarse și văzu o femeie. „Nu e din teatru“, asta-i tot ce putu spune Dașa despre înfățișarea ei. De bună seamă o admiratoare obișnuită. Atenția și complimentele vor fi acceptate acum ca un curcubeu. Ciocnirea cu Akim o însuflețise pe Dașa. Starea ei de spirit era minunată. Dașa zâmbea admiratoarei.

Însă aceasta drept răspuns – nu. Își trase buzele în jos. Își arătă dinții. O aprecia din ochi. Baletomanele nu se uită așa. Poate o ziaristă? Privirea Dașei împietri. Se temea să răspundă

la întrebări străine – sunt întotdeauna atât de ciudate. De exemplu: ce vă place să faceți în timpul liber?

— Eu sunt admiratoarea dumneavoastră mai mare, în fine, coincise cu sine și zâmbi străina.

Aceasta nu modifica faptul că putea fi ziaristă. Dașa îi răspunse cu o privire rece, de pește.

— Mă grăbesc puțin, făcu forțat.

Femeia o privea cu aviditate. Dașa se simțea incomod.

— Trebuie să merg undeva, scuzați-mă, se grăbi să se despartă ea.

— Aș fi vrut să mai vorbesc nițel cu dumneavoastră, insistă femeia.

Dașa se uită fugar la mâinile ei – nu are deja pregătit dictofonul.

— Eu după. Poate. După aceea.

— Bine! nu o lăsă în pace femeia. E o discuție atât de ușoară. Mă interesez de… creația dumneavoastră.

— După aceea, da, după aceea – Dașa își ascunse panica. Nu-i nimic? Scuzați!

Și Dașa porni spre coridorul care ducea la cabina de machiaj. Calculase bine că necunoscuta nu se va lua după ea aici.

Vera rămase pe loc. Respira greu. Încerca să înțeleagă cele întâmplate. Încerca să-și ordoneze gândurile.

Tinerețea? Nu, nu o rănea tinerețea – și mai înainte prietenele lui Boris fuseseră tinere.

Înfățișarea? Ei, da, pe lângă această fată Vera se simțea involuntar nelalocul ei. Ca și cum pe oasele ei era prea mult – grăsime, carne. Și oasele însele erau prea largi, prea grele, oarecum noduroase. Vechi.

Vera își legănă geanta de câteva ori pe curea, se bătu mașinal peste genunchi. Își goni impresiile care i se năzăreau.

— Cățeaua… Uite cățeaua!

Noua pasiune a lui Boris o dezamăgea. Nu era frumoasă, nici bine îngrijită, nici distinsă, nici cochetă, nici atrăgătoare.

Să ți-o imaginezi în punctele ușurele și distractive ale Moscovei, care încep undeva în Hyatt și se încheie la magazinul Tiffany, cu o cutiuță cadou de despărțire, era absolut imposibil.

Era plictisită, obosită, serioasă, sfârșită. Absolut nimeni. Obișnuită.

Vera reuși să observe că pe degetele ei nu este niciun inel, iar urechile nu îi erau nici măcar găurite.

În asta stă toată treaba.

— Cățea… ce cățea!

Vera se apucă de față, își apăsă gura ca să nu izbucnească în hohote de plâns. Dar nu hohoti, ci doar sughiță zgomotos. Așa că păru că-și scutură toate măruntaiele.

Întrucât era imposibil să-și imagineze ușoare jocuri mercantile cu această cățea, concluzia care-i venea în minte era numai una singură. El o lovea pe Vera în cap, ca o zăpadă căzută de pe acoperiș: Boris are ceva serios cu această cățea.

19

— Muistule! comentă pe un ton important Stepan Bobrov, răsucind volanul.

Mașina rula cu spatele în locul de parcare al complexului de locuințe din Krîlatskoe. „Muistul“ își așeză mașina cap la cap cu cealaltă. Bobrov întredeschise cu grijă portiera, își croi drum. „Treabă milimetrică“, se lăudă el pentru parcare. O pată mică pe capacul mașinii îi atrase o privire neliniștită.

O pată sau o zgârietură? Stepan scrijeli cu degetul. În buzunar îi sună telefonul. Pata nu se luă – nu era o pată, ci o zgârietură: probabil că se formase de la vreo pietricică sărită de sub roți. Bobrov își vărsă iritarea pe cel care suna:

— Da! Spuneți! Cine e?

— Calul în palton, răspunse Piotr.

Și, înainte ca Bobrov să replice și să închidă telefonul, îl preveni:

— Te cred. Știu că nu ai atins-o nici cu un deget pe această Irina. Totul a fost așa cum ai spus: ea a prins o mașină de ocazie, tu ai condus-o. Și nu ai mai văzut-o. Dar tu puteai vedea ceva important. Eu trebuie să aflu acest lucru.

Stepan Bobrov nu gândea repede. Pauza se prelungi. Fornăi din nas.

— Mă lasă rece de tine, informă el, dar nu închise telefonul.

— Se înțelege de la sine. Și pe mine de tine.

— Bine, bombăni Bobrov. Ascult.

Făcea în continuare pe grozavul, încerca să pară tare, să se aburce și să te ia de sus. Dar glasul îl trăda. Piotr îi propuse:

— Să ne întâlnim și să vorbim nițel. Calm și liniștit. Nu prin telefon. Deseară. La tine.

Pe ecran se aprinseră două cerculețe – roșu și verde: un apel pe linia a doua.

— Nu te-am invitat în vizită, îi aruncă Stepan.

Își întoarse privirile. Însă în parcare nu observă nicio mișcare. Liniile colțoase ale mașinilor dorminde. Devenea și mai strașnic. Calul în palton se putea piti după oricare din ele.

— Eu sunt un nepoliticos. La zece să fii la casă.

El știa unde locuiește Stepan.

Auzind după aceasta păcănituri scurte, Bobrov lovi ușor cu piciorul roata mașinii vecine. Semnalizarea porni.

Izbind cu degetele, Bobrov formă imediat numărul cu care îl chema pe „calul în palton“, însă acolo era ocupat. Bobrov înjură, lovi mașina o dată și încă o dată.

— Ce căcat parchează în așa fel că nimeni nu poate după aia să stea aici?

Sirena antifurt începu să urle.

Bobrov mai lovi o dată după aceea. Și plecă.

20

Un final eficace în discuția cu Bobrov-cel-mic a reușit lui Piotr numai pentru că nu a putut să-i răspundă soției:

— Da, dragă? O, drace... își dădu seama repede: Am uitat! Scuze! Scuze, m-am încurcat cu treaba. Ești la clinică? Poate că reușesc să ajung după probe?

Aceasta însemna: cu adevărat nu va reuși.

— Dar putem să stabilim un alt timp, nu?

— Să vedem, zise doar Lida. Da. După aceea. O să stabilim.

Se îmbrăcă fără să se grăbească, își închise cu grijă nasture după nasture, își aruncă o eșarfă pe spate și ieși din cabinet. Fotografiile nou-născuților râdeau rozalii de pe pereți.

— Ți-ai venit deja în fire? se interesă cu simpatie doctorița.

La fel ca toate cadrele „Urmașilor“, ea strălucea de o încredere liniștită.

Lida dădu din cap. Își luă privirea de la mulțimea de nou-născuți de pe pereți.

Doctorița îi observă expresia feței.

— Vai, vai! deschise imediat mâinile și o cuprinse pe Lida, cum fac medicii în filmele americane.

Deși în filme aceasta i se părea întotdeauna Lidei prea american și inautentic, acum se gândea că asta este chiar foarte bun și necesar. În jurul trupului simțea mâinile moi și fierbinți ale unei femei străine și ea însăși o cuprinse.

Pe Lida o năpădeau lacrimile din cauza faptului că în aceste clipe importante era singură. Ea, doctorița și pipeta înalt tehnologică. Singurătate deplină.

Nu i-a spus soțului, că totul este deja în urmă. Mai bine zis, că acum totul abia începe. Și de la faptul că acum secretul îi aparține numai ei înșiși, încerca o plăcere răzbunătoare, care o uimea neplăcut și pe ea însăși: oare îl iubesc? se întreba Lida speriată. Șterse în grabă semnul întrebării: firește că-l iubesc. În general, vrea oare soțul acest copil? se insinuă imediat ceea ce nu era de întrebat. Firește că vrea. Însă Lida știa că nu este așa. Nu a vrut niciodată. Strâmba din nas.

— Plângeți, dacă simțiți nevoia. E un eveniment mare. Plin de emoție, îi spuse doctorița încet.

Lida încuviință din cap, lacrimile porniră pe dată să-i curgă pe obraji, pe bărbie, începură să picure pe halatul doctoriței.

Aceasta o bătu pe Lida pe spate.

— Acum încercați să nu băgați toate astea în cap. Priviți lucrurile astfel. Noi am însămânțat un bob. Să lăsăm să-l prindă soarele, umezeala, mineralele. Va crește. Poate va crește… poate nu va crește.

Doctorița vorbea conform instrucțiunilor: să liniștească, dar să nu aprindă speranțele. Trupul clientei se încordă imediat. Însă doctorița nu-și schimbă nici glasul, nici poziția mâinilor, nici intonația – intonația măsurată a țărăncii în așteptarea recoltei:

— Atunci vom însămânța din nou… Actualul nivel de cunoștințe privind natura corpului în procesul de naștere ne permite să sperăm pe deplin întemeiat.

— Am sentimentul că totul s-a petrecut, recunoscu Lida.

Își șterse lacrimile. De bucurie.

Umerii clientei iarăși se moleșiră, iar doctorița încercă un flux cald de plăcere de la faptul că și-a făcut treaba așa cum trebuie și precis.

După aceasta, conform instrucțiunilor, trebui să se desprindă din îmbrățișare.

21

Nu era faptul că ploua. Dar aureolele din jurul felinarelor păreau pufoase, iar asfaltul lumina unsuros. În astfel de zile ea

era bucuroasă că are pe cap această perucă blondă: la lucru nu îți pui căciuliță. Nici nu mai vorbim de capișon.

Bine măcar că porți cizme – ea încălțase astăzi pe cele mai lungi. Până spre coapse. Însă pe sub fusta scurtă tot intra frigul.

Anvelopele ude șuierară. Mașina se propti în bordură.

Ea ciocăni precar în sticla lăsată. Se aplecă, simțind imediat cum îi trece neplăcut un frig pe la fund.

Își încrucișară privirile întru aprecierea reciprocă. Privirea ei sări spre bancheta din spate, în mașină nu mai era nimeni. Către bancheta șoferului:

— Ceva nu e așa cum trebuie?

Ea se gândi: „În fine, ăsta nu e lucrul cel mai rău“, dar răspunse:

— Marcaj de cincizeci la sută.

Drept răspuns – un zâmbet, o aplecare din cap.

— Eu am crezut că va fi o reducere.

— Taxă suplimentară.

Ușa mașinii se deschise, de unde veni un aer uscat și cald.

— Bogată, remarcă prostituata și intră înăuntru: mini-jupa de piele scârțâi pe bancheta din piele.

Portiera pocni. Pe acoperișul mașinii, pe aripi, pe capotă se oglindeau becurile de afară. Mașină luă viteză imediat.

— Ei! Calul în palton! Ai ajuns deja? zbieră Stepan, deschizând ușa de la apartamentul său.

Nu răspunse nimeni.

Stepan se uită la telefon. Fără un sfert. Trase cu urechea. Liniște.

Și totuși nu la fel ca de obicei îl întâmpina serile apartamentul lui gol. Sunetul.

Înțelegea ce este cu acest sunet: undeva, în depărtare, picura.

Pliam… pliam… pliam…

Bucătăria era goală, întunecată și tăcută. Chiuveta uscată. Oricum, Stepan strânse și mai tare robinetul. Ascultă. Sunetul nu dispăruse.

Merse să caute mai departe.

Ușa de la baie era întredeschisă. O crăpătură neagră. El să o fi lăsat așa dimineață? Nu se poate! El ar fi închis-o. Șterse până la uscat suprafața, închise ușa. La el totul este în regulă. E debandadă în orice casă – numai din cauza femeilor.

Stepan lovi comutatorul. În tavan se aprinseră beculețele ca niște punctișoare. Și prima oară Stepan văzu piciorul – era ieșit afară din baie. Tocul cizmei arăta asupra lui Stepan ca un deget.

În prima clipă lui Stepan i s-a părut că e aceeași fată pe care el o adunase la teatru. Din cauza căreia se legase de el Calul în palton. Dar nu putea fi aceea!

Și nu era.

Stepan se apropie, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Înghiți ceva amar.

Nu cunoștea această femeie. Sau o cunoștea? Fața îi era tumefiată în așa hal, încât nu o recunoșteai imediat. Mâna îi atârna ca la marionete – ruptă. Mai bine n-ar mai fi văzut!

Peruca blondă înmuiată în apă părea un fel de monstru marin cu tentacule.

Bobrov tresări la sunetul telefonului. Inima îi bătu mai tare în piept. Dar era taică-său.

Tata nu sună niciodată așa: să trăncănească despre cum mai merg treburile.

De groază mâinile îi erau înghețate.

Și Stepan urlă în telefon:

— Tată! Pe Dumnezeu mă jur. Nu eu sunt ăsta!

Diușa Bobr auzi teama tremurătoare din glasul fiului.

Teama era o surpriză. Doar Skvorțov a făgăduit că va îndepărta totul. Nu a îndepărtat? Nu a reușit? A înlăturat?

Bobr scrâșni din dinți. Să-și supere copiii?

— Tată! Mă jur pe Dumnezeu!

Bobr a încercat liniștit să explice cum stă chestiunea:

— Așa. Adună-ți mucii. Explică limpede. Nu sunt eu – ce?

— Eu nu… Eu nu… i se tăia răsuflarea lui Stepan.

Diușa simți un gust înțepător în gură, stomacul i se strânse dureros, i se stârnea aciditatea. Poate că Skvorțov habar n-are. Poate că Stiopa a ajuns de data aceasta acolo unde tatăl său nu se va duce.

Niciun tată nu se va duce…

— Nu ai făcut – ce? Ce nu ai făcut de data aceasta?! începu să urle tatăl.

— Mă jur pe Kolka, pe Kolka! strigă Stepan. Eu nu am nici…!

Și sunetul s-a întrerupt.

Stepan apăsă butonul telefonului. Încet, încet, peste câteva secunde fără de sfârșit, ecranul se stinse. Scrijelind cu unghiile lambriul, Stepan desfăcu cartela sim. O aruncă în closet. Trase apa. Apa clocotea încă în vasul de faianță când Stepan era deja

în dormitor. Cu o lovitură scoase sertarul dulapului. Apucă două „cotlete“, prinse cu elastic: cash „în caz de război nuclear“, cum glumea el. Acum nu era timp de glume. Băgă „cotletele“ în cel mai adânc buzunar. Nu-și mai bătu capul cu cheia, lăsă ușa descuiată. Se temea și de lift. O luă în jos pe scări, sărind câte două trepte deodată și ținându-se cu mâna la cotiturile abrupte.

Capitolul 7

1

Ușa de la apartamentul lui Stepan Bobrov arăta înșelător de șubredă. Însă Piotr știa deja că sub garnitura de lemn era oțel, ca și cum ușa ducea nu în locuință, ci în seif. Piotr sună. Auzi trilul în locuință. Nu urmară nici pași, nici strigătul de „Intră“. Supunându-se intuiției, Piotr, prin pulpana paltonului său, împinse clanța. Nu e închis. Se strecură în deschizătura făcută, lăsând ușa întredeschisă. Lumina în casa scării scotea în evidență configurarea unui cuier. Liniștea nu-i plăcu lui Piotr. Închise încet ușa de la intrare. Nu era o casă de genul ca vecinii să-și poată băga nasul. Însă ca să cheme paza – puteau. Piotr nu avea martori nicidecum. Pășea pe dușumeaua întunecată. Se uita în jur. Pereții albi păreau albăstrii. Venea doar un dreptunghi de lumină din baie.

Dacă ți s-a întâmplat deja să intri într-un apartament unde zace un mort, știi că acolo e o liniște deosebită. Piotr o simțea acum.

Nu credea în mistică sau intuiție. Dar admitea că mintea noastră cea mai profundă – cea subterană, cea mai veche, ce s-a obținut din punct de vedere evolutiv de la reptile, sesizează firișoare de informații: oscilațiile cele mai subtile de miros, de temperatură. Și la etajul luminat al conștiinței se aprinde becul roșu: alarmă.

Creierul reptilei nu greșea.

Trupul din baie amintea de un manechin stricat.

Piotr ridică pletele lungi umede. Acestea se separară de cap: o perucă. Fața femeii era strivită. Piotr nu o recunoscu. Nu e Irina.

Piotr scoase telefonul, o fotografie pe femeia ucisă.

Reptilele nu cunosc panica. Numai instinctele. Iar instinctul este urmarea clară, odată și pentru totdeauna, a ordinii acțiunilor stabilite de natură și cizelate de veacuri. Executarea simplă a unui program simplu. Acum programul era mai simplu ca niciunde: să dispari la mama dracului. Nu trase de clanța de la baie. Dar pentru orice eventualitate o șterse.

Piotr sări în casa scărilor și, ca o fantomă fără zgomot, se repezi în jos pe scară.

Telefonul din mână începu să țârâie. Piotr se uită. Răspunse din fugă:

— Tata, da?

— Ocupat? Suni din nou?

— La mine e totul bine. După aceea, bine?

Pe stradă era liniște și umezeală, doar departe se auzea huruitul egal al șoselei Rublev. Piotr distinse sunetul fâșâit al anvelopelor – undeva, aproape. Reptila lăuntrică dăduse semnalul de alarmă. Fără să stea pe gânduri, Piotr se repezi în curtea formată din blocuri de câteva etaje – giganți cu

ferestruici pătrățoase de un portocaliu cald. Piotr nu alerga, nu pășea agale – menținea mersul obișnuit al unui cetățean cu planuri bine stabilite pentru seară. Nu se gândea la nimic. Asculta fâșâitul anvelopelor. Mașina mergea bine orientată, dar puțin prea încet – șoferul se informa cu navigatorul și cu numerele caselor. Judecând după sunet, mașina era mică, uzată. Altfel spus, de poliție.

Se opri la intrarea lui Bobrov.

Mașina poliției venise chemată.

Erau două variante: sau la zgomotul bătăii pe polițiști îi chemaseră vecinii, sau cineva a sunat la polițai conform unui plan alcătuit mai dinainte, plan care avea drept prim punct să bumbăcească muierea. În primul caz femeia fusese ucisă de Bobrov. În al doilea – de acela care știa despre el destule, ca să-l expună. Piotr remarcă imediat că primul caz e neverosimil.

Era vădit că femeia ucisă era prostituată. Pe una din acestea era cel mai simplu să o duci într-un apartament fără să faci zgomot: apeluri, client, aia și aia.

Cineva nu voia foarte mult ca Stepan Bobrov să-și împărtășească memoriile sale privind călătoria cu Irina. Ce putea Bobrov să fi auzit? Ce putea Irina să fi povestit șoferului întâmplător? Ce putea să fi văzut Bobrov? Cu cine se întâlnește ea. La cine merge. La cafea.

Cineva este foarte decis. Sau foarte speriat. Odată ce a ucis.

Cineva nu e prost. Pentru că nu e un mijloc mai bun de a scăpa de Bobrov decât a-l trimite să fugă, să-l silești să stea la fund.

Cineva este atât de hotărât că a avut un motiv foarte serios.

Cineva este atât de inteligent, încât știa că Piotr intenționa să-l viziteze pe Bobrov astă seară. Cum? Cum se face de obicei.

Piotr scoase din buzunar telefonul pe care vorbise cu Bobrov.

Îl deconectă.

Vești bune: despre acest om acum știe mai multe.

Acesta e decis (variantă: speriat), nu e prost, are resurse mari și se descurcă fie în tehnică, fie în filare, în așa măsură ca să poată asculta o convorbire străină. Sau pur și simplu are resurse pentru aceasta. De exemplu, propriul serviciu de securitate.

Vești bune, care sunt și vești proaste: e un adversar serios.

Piotr înconjură terenul de fotbal din curte, înconjurat de un grilaj înalt de fier. Piotr nu se temea de ferestrele străine. În zonele de dormit oamenii nu au obișnuința să se holbeze la fereastră – să se holbeze pe ecran. Dacă totuși privește vreo babă, nu se uită în jos, ci în adâncul de cerneală al toamnei.

Reptila din interior se încolăci la locul ei. Totul era liniștit.

Piotr se uită în jur. La marginea terenului de fotbal stătea țeapăn pe un picior de fier coșul de gunoi. Piotr luă capacul, băgă mâna fără dezgust, moșmondi până ce sub mână scârțâi plasticul. Scoase pachetul jerpelit. Băgă telefonul înăuntru. Înfășură etanș pachetul. Iar scotch Piotr avea întotdeauna. Îl scoase, îl înfășură, rupse cu dinții banda. Împături pachetul mai strâns, întări colțurile. Reținu canalul de scurgere al apei. Scoase grilajul. Băgă mâna adânc în canal. Nu erau copaci prin apropiere – deci frunzele nu vor bloca orificiul. Deci înseamnă că în viitorul apropiat nimeni nu se va băga aici.

…O singură întrebare: de ce să nu ucizi pe Bobrov însuși? Piotr decise că nu are un răspuns la această întrebare. Deocamdată.

Băgă mâinile în buzunare, trecu prin constelația plăcută a ferestrelor. Ieși pe Rublevka. Opri un taxi. Și, liniștit, ca un om a

cărui seară tocmai a început bine și se continuă și mai bine, ceru să fie lăsat în Piața Pușkin.

În mașină era înăbușitor din cauza funcționării încălzirii și a melodiilor orientale.

— Nu vă deranjează muzica? întrebă șoferul uitându-se în oglinda retrovizoare la pasager.

— Îmi place. Ascult.

Șoferul încuviință din cap.

Însă Piotr nu a cerut să se reducă sunetul, nici temperatura, pentru că nu voia să atragă atenția asupra lui, nici să pornească vreo discuție. Trebuia să se gândească ce va face mai departe. Mergeau pe lângă picioarele elefantine ale arcei triumfale.

— O să cobor aici, șefule! dădu glas Piotr.

Șoferul dădu din cap, fără să se întoarcă. Începu să caute pe unde poate opri.

Piotr plăti:

— Fără rest.

Fațadele caselor pâlpâiau sub lumina electrică. Piotr își scoase telefonul. Câteva secunde se luptă cu sentimentul vinei. Formă numărul soției. Ea nu răspundea „Alo“ sau „Salut“ sau măcar recele „Da?“. Ea tăcea pur și simplu. Dar a luat receptorul – asta e încă bine!

— Lida, știu că sunt îngrozitor de vinovat – m-am luat cu treaba.

2

Căsătoria cu Boris sau, mai bine zis, șirul de ticăloșii al lui Boris au învățat-o pe Vera un lucru: nu trebuie să se portretizeze în doamna de fier – nu este nevoie să respire milă față de sine. Durerea te ajunge din urmă ca un val. O ridicătură, o creastă insuportabilă, o rostogolire. Iar pe urmă valul trece – în asta stă toată chestiunea. Este fără noimă să te zbați ca cioara-n laț. Așteaptă liniștită. Va trece de la sine.

Și Vera se așeză pe scaun.

Nu voia să mănânce. Salata din bolul de cristal nu părea proaspătă, ci de plastic. Păreau niște bucățele dintr-un trup mort (Vera nici nu-și mai amintea ce comandase astăzi la cină), iar acest gând nu-i provoca apetitul, ci dezgustul.

Furculița și cuțitul stăteau lângă farfuria goală. Vera mângâia mânerele grele și elegante. Așeza în linie tacâmurile. Se uita inexpresiv la tacâmurile oțelite.

Ar fi vrut să apuce o furculiță și să i-o înfigă Belovei în gâtul vânos.

Lacrimile picurau în farfuria goală. Verei i se făcu milă de ea însăși: cina în singurătate, în compania telefonului mut, lacrimile și farfuria goală.

Se uită în jos și văzu că a exagerat artisticește: nu erau lacrimi în farfurie. Vera își șterse lacrimile cu palma. Își trecu un deget pe sub ochi.

Își trase mai aproape telefonul. Nimic de la Boris. Deschise numărul lui. Închise. Parcurse lista cu adrese. Pe cine vrea să vadă, cu cei cu care nu vrea să vorbească. Și invers. În fine, degetul Verei se opri și apăsă pe „apel“. Vera imploră ca numărul de Moscova al Lizei încât să funcționeze, ca Liza să nu fi plecat ca să divorțeze la Londra sau să se bronzeze la Nice. La al treilea apel Liza răspunse:

— I-ai alungat pe băieți?

— Poate, deocamdată beau și atât?

— Nuuu, hohoti Liza plină de viață. Nu pot să mă uit nici măcar la o sticloanță. Sunt alcoolică. Trag pe gât tot ce găsesc. Pe urmă îl trimit pe șofer la non-stop. Și totul se termină la spital. Iartă-mă, mi-e lehamite. Sunt în starea de bine. E păcat s-o anulez.

Divorțul îi asigurase o stare de ușurătate, de voioșie. Ca și cum rupsese toate otgoanele: sacii cu nisip (soțul și toate neliniștile și grijile legate de acesta) zburaseră în jos, iar Liza însăși – în sus, se gândea Vera.

Poate să nu fie atât de îngrozitor? Poate că Boris merge…

Care cum vrea.

Și imediat se sperie de acest gând.

— Vai, nu știuuu! maimuțări ea intonația Lizei. Nu știu cum să vorbesc despre asta.

— Despre fete? înțelese imediat Liza.

— Îhî! confirmă Vera.

— Perfect. Așteaptă-mă, mă întorc, începu să hohotească aceasta. Am o idee.

— Numai fără narcotice! se sperie Vera.

— Numai să faci așa cum ne-am înțeles! o preveni Liza. Vorbesc serios. Nicio picătură în casă.

— Beton, o încredință Vera.

Ea lăsă telefonul pe masă. Și plecă să execute promisiunea făcută prietenei.

O sticlă deschisă de vin se găsi la bucătărie, în frigider. Vera o vărsă în chiuvetă. Se uită gânditoare cum șuvoiul bordo dispare în canalul de scurgere. Lăsă sticla goală. Dădu drumul la apă. Spălă urma roșiatică uleioasă.

Verifică biroul, sufrageria. Și colo, și dincolo găsi coniac. Erau sticle pline. Vera le mută în bucătărie. Coniacul ieșea din gâtul plin cu un sunet, pe care bețivii leningrădeni l-au transformat în unitate de măsură: un gâl.

De-ar fi avut aceeași ușurință ca și Liza. Dar nu avea niciun fel de ușurință. Din interior pe Vera o apuca un tremurat mărunt.

Vera ridică sticla la gură, sorbi cu curaj. O dată, de două ori, cât putu să reziste. Coniacul îi ardea gâtul, îi curgea pe față, pe gât. În stomac începu să se desfacă o floare de foc.

Vera se șterse. Turnă în chiuvetă restul. Spălă ca să nu iasă mirosul.

Se întoarse în sufragerie. Luă telefonul și trimise Lizei un sms: „Docul este uscat". Coniacul îi atinsese deja picioarele, mâinile. Căldura o îmbrățișă pe Vera din interior. Capul i se mișca plăcut. Îi zbură un răspuns, era scurt și clar: o inimă mare și roșie.

Vera mârâi și regretă că a vărsat deja tot coniacul.

3

Când Piotr ruga pe Vechiul Arbat, Lida deja începu să vorbească.

— Ești un rahat, zise ea.

— Sunt un rahat, consimți Piotr.

Trebuia urgent să-și ducă soția din apartamentul lor. În această noapte musafiri necunoscuți puteau să treacă și pe la el. Musafirii puteau să cunoască adresa. După cum s-a convins Piotr la ușa lui Bobrov, lacătele și încuietorile nu erau o problemă pentru ei. După cum s-a convins la Bobrov în baie, în general nu-i oprea nimic.

Trebuia să o ducă pe Lida cu multă grijă. Ca să nu o sperie. Nici măcar să nu-i trezească bănuiala.

— Sunt un rahat care e gata să facă totul, pentru ca tu să-l ierți. Vrei tort?

— Nu vreau tort.

Însă la sfârșitul frazei nu așeză un punct ferm – se deschidea acolo o pauză de interes.

— Atunci ieși așa cum ești, ia-ți doar periuța de dinți. Am să te răpesc!

— Unde? E deja târziu. Azi am obosit, începu din nou să cadă coloana de mercur.

— Lida, eu știu ce ai făcut cu clinica, opri răcirea Piotr. Te rog pentru o întâlnire romantică.

— Hai mâine?

— Hai astăzi să ne încărcăm bateriile. Te rog!

Auzea cum Lida cugetă. Pe lângă trecură niște adolescenți. Se uitară pieziș la el, la telefonul lui. Deși ulicioara strălucea de luminițele stradale, Piotr a avut totdeauna aici sentimentul că merge într-un pustiu.

— Măcar unde zburăm? se predă Lida.

Lui Piotr i se luă o piatră de pe inimă.

Că ea l-a iertat sau nu l-a iertat nu are importanță. Principalul este că astăzi nu vor înnopta acasă.

— Cinstit? Deocamdată nu știu! Improvizație romantică.

4

Vera privi cu îndoială torpila alungită de culoare brună.

— Ține-o de mijloc, o sfătui Liza.

Vera își mută ascultătoare degetele pe dungulița de hârtie, care înfășura strâns țigara.

Liza deschise unghierele de manichiură. Cu lama se apucă să taie capătul.

— E profanare, firește, mormăi ea. În fine. Doar nu suntem copii. Noi putem.

Stăteau în fotoliile de piele. Focul ardea în cămin.

— Așa! – Liza strânse resturile. Acum hai pe a mea.

Vera ținea țigara cu mâna întinsă. Se vedea îndoiala pe fața ei.

— O să ne împuțim tot.

— Firește că o să ne împuțim. Însă doar nu de rahat. De aromă bună, nobilă de tabac.

Luară chibrituri de cămin.

În fața Verei se aprinse o flacără.

— La naiba, vezi să nu-mi arzi sprâncenele! strecură Vera printre dinți.

Țigara din dinți o împiedica să vorbească.

— Să n-o mănânci! o îndrumă Liza. Ia-o cu buzele.

— Cum, ’zda mă-sii?

Liza începu să râdă:

— O să înveți.

Capătul țigării se făcu oranj.

— Uite! Aici important este să nu tragi în piept. Asta nu e țigaretă. Nu înghiți fumul. Eu și cu tine nu suntem niște bășinoase bătrâne.

— Deocamdată încă nu, zise Vera.

— Ce-i cu tine, ai tras fără mine? remarcă nelalocul ei experimentata Liza.

— Doar nu eram să pierd ce e bun, recunoscu Vera.

— Uite, javra! Barem suflă spre mine – Liza își apropie fața de Vera. Hai, suflă!

— Dar chestia asta nu o să se stingă? arătă cu privirile spre țigară Vera.

— Poate mocni și un minut, dacă nu mai mult. Hai!

Liza întredeschise ochii.

Vera răsuflă.

— Drace! zise visător Liza. Raiul pierdut.

Amândouă se lăsară pe spate în fotolii.

Vera băgă țigara în gură. Își trase obrajii. Din gura Lizei pâcâi un nor gri-închis. Duhnea ca în vază, când stau acolo binișor florile și tulpinile încep să pută.

— Marfă! trase concluzia Liza, legănând țigara.

— Cubaneză? își arătă puținele cunoștințe Vera.

— Ce vorbești?! Pentru tine m-am făcut luntre și punte. Boliviană.

În gură, oricât de straniu ar fi, mirosul producea o cu totul altă impresie. Cu totul. Vera dădu drumul la fum.

— Nimic nu e așa, da, recunoscu ea tușind.

În pauza dintre tragerile în piept ale fumului Vera o povățuia pe Liza ceea ce reușise să afle. De la țigară trupul se înmuie. Capul era în același timp limpede, gol și liniștit. Furtuna dinăuntru se potolise. Focul din cămin, căldura lui desăvârșeau fericirea. „Gentlemanii nu sunt proști, nu“, cugetă Vera.

— Urâtă? preciză Liza.

— Așa ceva… Nu monstruoasă… Ci așa… – nu găsea cuvinte în glasul pustiit de coniac și țigară.

Vera căută telefonul. Formă un nume de familie simplu pe Google. Deschise fotografia Dariei Belova. O transmise. Liza se uită la prima imagine.

— Bărbatul tău i-o dă la icre acum Victoriei Beckham? glumi Liza.

— Aici e machiată, nu mai înțeleg nimic. Dă mai departe.

Liza răsfoi cu un chip impenetrabil. Înapoie telefonul. Vera îl lăsă pe dușumea. Liza încuviință prin norii de fum.

— E clar. Cum îmi spune un cunoscut, arată-mi o muiere frumoasă și eu îți voi arăta un bărbat care a obosit să i-o dea la icre.

— Socoți că e frumoasă? se miră Vera.

— Pe urâte nici nu le privește chestia asta, lovi cu țigara Liza. Le plictisește și gata.

— Ascultă. De data asta nu știu, recunoscu Vera.

— De ce?

Simpatia atentă a Lizei, noua ușurință cu care își făcea ordine în viață o predispuneau pe Vera spre sinceritate.

— De data asta nu sunt o văcuță proastă din Muhosransk, care a venit să cucerească Moscova. Drace, nu-s proastă. Totuși, știi… balerina. Chiar celebră.

— Și balerinele-s proaste, o mângâie repede Liza.

— Tu de unde știi?

— Nu halesc pentru că… nimic. Chiar eu am fost la dietă severă. O să-ți spun. La dracu'! Mai întâi și mai întâi vrei să halești. Numai la haleală ți-e gândul. Pe urmă creierul ți se transformă realmente într-un jeleu. Nu te mai gândești, pur și simplu, la nimic. Pur și simplu ai un zgomot alb în cap. Și nimic altceva.

— Da?

— Păi! La balerine este așa permanent.

— În fine, e ceva aici, replică Vera. Nu gândește. Chiar ea nu se muncește și nu se cufundă și pe el nu-l muncește și nu-l cufundă…

— Boris se va plictisi repede, răsuflă odată cu fumul Liza.

Vera nu era convinsă de asta.

— Nu știu…

— Eu știu. Când ai șaizeci, cu tine s-au întâmplat toate mai mult sau mai puțin. La vârsta lui sunt fumate toate.

Pe Vera o frământă ceva în stomac. Ea ascultă. Liza observă:

— Ce-i?

— Trebuie să-mi pudrez nasul.

Vera nu știa unde să pună cenușa de la țigară.

— Nu, pune aici… Nu se va plictisi.

Liza arătă în farfurioară. În ea se aflau deja grămăjoare cenușii de cenușă, ca un fel de căcățele a unor animăluțe misterioase.

Vera începu conștient să-și cheme la ordin terminațiile înmuiate. Își adună picioarele. Se ridică. Capul i se învârtea. Era mai degrabă plăcut. Apoi deveni foarte neplăcut.

— Debordezi? remarcă Liza.

— La naiba! Să nu borăsc pe drum.

— Ți-am spus – marfă! Ca la bețivani, se bucură Liza. Mergi la veceu ca să borăști. E nasol să-ți spargi nasul căzând în coridor.

Vera încuviință din cap. Începu să se țină cu palmele de perete. Picioarele nu o ascultau la modul caraghios. Avea genunchii moi. Simțea înăbușeală. Voia să treacă totul cât mai repede. Dar nu voia să o deranjeze pe Liza. Vera lipăia cu palmele pe coridor.

Liza împrăștie fumul cu mâna.

Convingându-se că Vera nu o vede și nu o aude, se lăsă în jos, se îndoi, ca să-și ia geanta de pe dușumea. Nu voia să scrie un sms sau WhatsApp – nu-i plăcea să lase urme scrise. Da, e posibil că informația să fie eludată, dar pe Liza nu o părăsea bănuiala că în vremea noastră nu poți să eludezi nimic. Iar ea nu voia să riște. Nu putea.

— Salut… Te mai interesează Skvorțov?… Firește, proaspătă și sigură. Nu am pe alta… Ce-mi rămâne? Sunt acum femeie fericită – singură. Acum trebuie să-mi câștig pâinea singură, râse ea… O să mai vorbim despre mine? o întrerupse ea iritată – ascultă scuzele. Bine. Știi cu cine are acum Skvorțov o istorie? Da, e chiar o istorie, totul e serios. Da, am o sursă sigură. Nevastă-sa se dă cu capul de pereți, chiar ea mi-a povestit. Poate să și se despartă. Chiar e serios.

I se păru că se aude un zgomot în zona toaletei. Și pentru orice eventualitate coborî glasul până la șoaptă.

Când Vera se întoarse în semiîntunericul cald al camerei de oaspeți, palidă de la vomitat, dar fără să-și piardă liniștea plăcută, și se lăsă în fotoliu, Liza ședea în aceeași poză în care o lăsase Vera. Focul ardea liniștit în cămin. Nici măcar țigara parcă nu se micșorase. Vera se întinse după țigara ei.

— Cum ești, normal? o întrebă Liza.

Vera dădu din cap. Luă țigara. Era caldă.

— Uită-te, e adevărat: nu s-a stins! se minună ea.

Se întinse. Dar mirosul devenise deja muced.

— Lizka, dar după asta mâine va fi mișto?

— Mâine poate să fie și mișto, aprobă Liza. Dar acum e deja mâine!

5

Dimineață Veronika trecu să-și pună în aplicare planul.

Lucra cu ajutorul cotului, ținând strâns răzătoarea. Pe cealaltă parte a lamei cădeau frânturi de melcișori albi.

Intră Ghennadi.

— Răzătoare pentru usturoi? se interesă. Usturoi la teatru? Ceva nou. Nu uita căpățâna de măgar! glumi el.

— Pentru nucșoară, șopti Veronika.

Ghennadi observă, ridicând la gură ceașca de cafea!

— Ai hotărât să mă otrăvești? Pregătești otravă?

Veronika lăsă intenționat întrebarea să-i treacă pe lângă urechi.

Veronica era în jeanși și într-un pulover de cașmir. Nu purta cine știe ce. Dar... Nu făcea parte dintre acelea care poartă acasă îmbrăcămintea obișnuită, iar la teatru pur și simplu se schimbă – de repulsie umerii înguști ai Veronikăi se cutremurară.

Femeia trebuie să rămână femeie, iar nu o iapă bună de muncă. Chiar dacă era o iapă bună de muncă.

— Din nou în arenă, își dădu cu părerea Ghennadi.

Cu degetul căuta ceva pe telefon. Și se uita.

— Oho! Există femei în satele rusești. Fă-le rost totodată de colofoniu și…

Se cufundă din nou în telefon. Bău cafea. Citi noutățile. Dacă l-ar fi văzut acum Liza, prietena Verei, ea ar fi arătat instructiv-triumfător arătătorul: dar ce v-am spus eu? Arătați-mi o femeie frumoasă, iar eu vă voi arăta un bărbat, care…

Veronika stătea în ușă. Ghennadi nu-i vedea fața. Nici nu putea să i-o vadă, fiindcă la cuvântul „colofoniu“ stomacul ei se izbi de diafragmă.

— Țin minte, mormăi Veronika și își prinse geanta cu cotul.

La început erai copil. Erai atât de uimită de fericirea mamei: „Ne-au primit!“, că tu însăți nu puteai să înțelegi: iubești sau urăști. Apoi a iubi sau a urî era târziu. Pentru că în jur erau alți copii. Și acum tot ceea ce voiai – să nu fii mai proastă ca altele. Măcar nu cea mai proastă din clasă. Oglinda de pe perete te răsfrânge cu bunăvoință în fiecare zi: tu și alți copii în tricou și chiloței. Compară. Trage concluziile. Ține-te!

Multe voințe de copii se amestecă într-o singură dorință: să depășești pe ceilalți. Concurența crește cu fiecare an.

Hormonii adolescentini trec ca o furtună în depărtare. Nu sunt de tine. Deja simți cu tot trupul apropierea ultimului cerc – anul de absolvire. Îți stă în față linia de finiș. Aici încă este primejdios, încă poți zbura de pe pistă. Hormonii îți pot pune piedică. Dacă vor sufla asupra ta și vei crește ca un hipopotam? Sau îți vor crește niște țâțe uriașe, corpul ți se va înfășura cu perne de slănină? Sau vor crește în lățime oasele. Sau se vor

trezi, vor prinde glas genele de tot uitate ale unei stră-stră-străbunici – și trunchiul tău va deveni lung, iar picioarele – scurte. Sau se va ridica în sus ca un copac, care nu se va opri nici chiar după ce comisia de absolvire va clătina din cap: „Cu asemenea dezvoltare doar la dansuri de caracter“, „acum doar la mimansă“…

Sau… Sau…

„La gimnastică ar fi fost mai serios“, o puse la respect mama pe Veronika. „Nu te chinui.“ Și împinse spre ea strachina cu morcov răzuit.

Numai mecanismul de ceas al rutinei baletului i-au permis să nu se prăbușească.

Baletul nu e boemă. Baletul este rutină. Dimineața clasă – una și aceeași succesiune de exerciții. Una și aceeași pentru fetițele eleve și pentru artistele mature. Una și aceeași în fiecare zi (în afară de zilele de boală și cele libere). Una și aceeași de secole. Una și aceeași în orice punct al lumii, dacă acest punct coincide cu o sală de balet.

Una și aceeași pentru dansatoarele corpului de balet și pentru balerine.

După clasa de dimineață iluzia democrației baletului se risipește în praf. Unele merg la repetiția solo, altele la corpul de balet. Unele la pisc, se știe, altele la temelie. Unele abia se târâie, altele, strălucesc.

Însă dimineața poți să nici nu te gândești la asta.

Dimineața poți să te gândești că faci același lucru pe care l-a făcut geniala Malikova, multe înaintea ei și multe după tine vor repeta același lucru.

Când nu a mai avut puteri în viață pentru dans, Veronika s-a ținut strâns de balustrada rutinei baletului, iar aceasta a târâit-

o mai departe, în viitor. Tic-tacul rânduielii de balet a liniștit-o.

În timpul clasei de dimineață conștiința se dizolva ca a unui budist în nirvana.

Clasa de dimineață o liniștea întotdeauna.

Veronika trecu la locul ei de la bară ce se întindea de-a lungul peretelui. Fiecare solistă avea bara ei. Cu cât era mai aproape de centru, cu atât era mai prestigioasă. Locul ei era în centru, dar acum în centru atârna prosopul Belovei. Belova însăși stătea jos, cu fața la podea, întinzând picioarele în ambele părți, în șpagat.

La început toate se întindeau, poate ca să-și vizioneze până la capăt visele de dimineață. Pe linoleumul negru, întins neted, erau culcate, înșirate trupurile. În lumea asta mare bărbații și femeile se amestecă, dar în balet nu se pot atinge: băiețașii își prepară lecțiile separat. Veronica respiră mirosul obișnuit al mulțimii de creme, loțiuni și deodorante străine – respingător-otrăvitor și înmiresmat-plăcut deopotrivă, ca în grădina unei zâne rele.

Marina stătea la o depărtare oarecare, punând un picior pe bară, capul pe genunchi, ochii închiși. Unul îl deschise puțin. Văzu pe Veronika.

— Nu ești la spital? se miră Marina.

Veronika mută prosopul acesteia mai încolo – mai departe de centru. Îl atârnă pe al ei. Aruncă pe podea sub el un săculeț cu pantofii de rezervă.

— Am hotărât să ies încetișor.

Păși peste picioarele cuiva. La început se aplecă, apucându-și de jur împrejur propriile pulpe. Pe urmă ridică piciorul, îl potrivi de-a lungul peretelui, începu să legene bazinul, strângând, lăsând trupul în șpagat – mai profund, mai profund.

Părea că trupul nu se alungește, ci pur și simplu devine discontinuu. „Nu te chinui“ – îi răsună în creier glasul mamei.

Doamna concertmaistru trecu, păși peste picioarele întinse, se așeză la pian.

— O, Veronika, nu erai la spital?

— Mi-a fost dor de balet.

Glebova nu pășea, parcă alunecă și se îndreptă spre scaun. Ghemotocul de păr rar și gri de pe ceafă sublinia caraghios butucul masiv al trupului.

— Sunt la spital, îi răspunse repede Veronika. Numai ca să nu ies total din formă.

— Corect, clătină din cap Glebova și se uită la celelalte. Hai, fetelor. Ne ridicăm, ne ridicăm! Ne mișcăm!

Toate se așezară la locurile lor, așezară mâna pe bară.

— Ti-pa-pa-a-a-am! Pi-rim. Pi-ri-rim… începu să arate Glebova, intonând în același timp muzica necesară: mâinile fluturau, explicând ba mișcarea picioarelor, ba a mâinilor.

Pe fruntea și deasupra buzei bătrânei apăru primul strat de transpirație. Se prăbuși pe scaun. De-a lungul barei se desfășura o mișcare comună: toate își strângeau picioarele, își rotunjeau mâna liberă.

Doamna concertmaistru lovea claviatura cu degetele. Când Glebova dădu combinația de sărituri, micile piciorușe în botine moi de lac se așezară în ordine, obrajii ofiliți și pieptul uriaș tresăriră. Glebova însă nu mai sărea de mult. Solistă la vremea ei (adică pe vremea marii Plisețkaia), ea nu era nimeni, cum se spune. Dar dansa tehnic, fără greșeli (mai puține ca Plisețkaia). Și purta clasa bine. Încălzea, dar nu epuiza – înainte e ziua de muncă a repetițiilor!

După exercițiile la bară toate se împrăștiară prin sală, se aranjară în ordine de șah, ca să nu-și baricadeze una alteia răsfrângerea în oglindă. Adagio. Îndelungi șederi pe un singur picior, schimbări armonioase de poze.

— Lada-da-a-a-a-a-a-am, alungi Glebova notele, ducând vârful piciorului liber pe podea.

Să se desprindă cu totul nu se hotăra, ca să nu scadă cu tot trunchiul. Dar toate înțelegeau: piciorul trebuia dus până la față. Cine pricepea mai încet trecea în urma Glebovei, ducea mâinile ca și cum ar fi conspectat combinația dată. Toate priveau în oglindă.

Bătrâna își șterse fruntea cu poala fustei.

— Haide!

În muzica pianului răsuna anume acel „lada-da-a-a-a-a-m“. Veronika ridică genunchiul, se îndreptă și duse piciorul înapoi, se aplecă și își aruncă mișcarea. Se apucă de mijloc.

„Vacă leneșă“, șuieră disprețuitor în spatele ei. „Marina“, determină Veronika sursa sunetului, dar nu arătă. Toate continuară să se miște. Nimeni nu se întoarse.

— Veronika, cum ești acolo? se uită Glebova de după pădurea de picioare.

— Am ieșit cam devreme de la spital, o liniști Veronika. Îmi ajunge pentru astăzi.

— Fii cu grijă!

Veronika zâmbi în alb, deodată tuturor și nimănui în special. Își luă prosopul de pe bară, își luă în spate săculețul cu pantofii nefolosiți și ieși, însoțită din urmă de valurile furtunoase de pian.

După ce închise ușa după ea, grăbi pasul. Se opri la grafice. Toate rubricile liniate conțineau cuvântul „safirele“. Toate

forțele teatrului erau încordate către premiera apropiată. Veronika trecu repede cu ochii peste notele direcției regizorale: com., soliști, com., duet, trio, com. + sol. Găsi sala unde se va îndrepta Belova după clasă. Nu trebuia să fugă – fuga atrage atenția. Cât avea puteri Veronika încerca să meargă, așa cum trebuie să meargă o balerină, care astăzi nu are niciun fel de treburi.

Sala era deja descuiată.

Veronika se furișă spre ușă.

Slăbi șnurul de la săculețul cu pantofi, scoase cutiuța. Desfăcu capacul. Cu respirația tăiată, vărsă cu grijă fărâmele albe unsuroase deasupra cutiei cu colofoniu. Și trase ușa după sine, ca și cum nimeni nu călca liniștea din clasă.

În cabina de machiaj Veronika se uită la ceasul de pe telefon. Așteptă până ce toți, după clasă, se împrăștie prin sălile lor de repetiție. Se convinse că a trecut cu zgomotoasa suită și Evans.

Intră în sală fără să se ascundă. Belova deja stătea cu ambele tălpi în cutia cu colofoniu. Veronikăi îi bătea tare inima. Dar glasul îi răsuna liniștit și dulce:

— Pot să mă uit la repetiție?

Evans îl fixă întrebător pe secretarul de presă – aștepta traducerea.

— Firește. Te rog! răspunse prima Belova.

Așa era codul teatral nescris. Era repetiția ei. Dacă ea nu riposta, atunci și Evans făcu semn cu mâna Veronikăi: te rog.

Evans umbla în fața oglinzii, dând din mâini și mișcând din buze; schimba ordinea mișcărilor în variațiunile balerinei.

— În general, nu sunt în formă, zise Veronika parcă râzându-și de sine, parcă recunoscând sincer.

Făcu o pauză: aici se presupunea că interlocutoarea trebuia să dea replica. Belova însă stătea în continuare în cutie, asculta în tăcere.

— ...Și poate că, în general, nu voi intra niciodată într-o asemenea formă, fu nevoită să zâmbească cochet Veronika.

Dar nu urmară replici nici de data aceasta. Belova privea fără să clipească. „Cățeaua“, se gândi Veronika. Scoase un zâmbet forțat.

— Ia loc, zise Belova.

— Stau – Veronika se temea să iasă.

— Madam! Trageți fundul încoace! o chemă Evans nerăbdător în engleză.

— Dașa, te întreabă dacă n-ai putea să te apropii, o chemă secretarul de presă fără să clipească.

— O secundă!

Dașa își dădu seama la timp: începu să umble în cutie, să-și frece tălpile. Colofoniul scârțâia. Evans începu să-și piardă răbdarea:

— Da-șa!

Belova își freca tălpile în continuare.

— Just a moment, răspunse Marina pentru ea lui Evans.

Era a doua solistă la *Safirele*. Stătea alături lângă cutie – își aștepta rândul ca să-și șteargă pantofii.

— Să vezi tu, bombăni Marina. Să nu dea Dumnezeu să alunece în *Safirele*.

— Nu vorbi, spuse Belova, frecând tălpile. Locul umed va rămâne.

„Ia te uită, sunt deja prietene?“ – rămase uimită Veronika. Participarea la *Safirele* o lecuise pe Marina de toate vechile răni, îi netezise cicatricile: fusese aleasă! fusese apreciată! Drept

răspuns, Marina iertase lumea pentru tot: gunoaiele de plastic, corupția din Rusia, truda copiilor din Cambodgia, existența Belovei.

După primele repetiții comune ale celor două balerine se împletise o solidaritate de soldați: umăr la umăr, o singură tranșee, în față – tancurile.

„Două urâte“, trase concluzia Veronika: ce le mai rămâne sărmanelor urâte decât să se împrietenească.

Belova ieși din cutie, lăsând locul Marinei. O bătu pe umăr.

— Stai! sări Veronika.

Marina se întoarse. Se întoarse și Belova.

— Dașa, stai!

Veronika se apropie. Acum toți priveau la ele. Evans îl întrebă pe secretara de presă: ce este? Aceasta ridică din umeri.

Veronika săltă cu amândouă mâinile cutia cu colofoniu. O arătă Dașei: strujituri albe printre cristale și pietricele de colofoniu. Le luă cu degetele. Le frecă. Scuipă, le frecă din nou: apărură bășici de spumă. Măreață și tragică, precum baiadera Nikia, care a descoperit șarpele în coșul cu flori, Veronika ridică sprâncenele. Și preciză cu glas tare:

— Este săpun.

Belova se uita ca o proastă la picioare. Apoi din nou la cutie.

Oamenii începură să-și întindă gâturile. Să se neliniștească. Toți începură să-și ridice și să-și examineze tălpile. Să-și amintească unde și când și-au dat ultima oară cu colofoniu pantofii.

Temându-se că în capul sec al Belovei se putea naște o versiune nedorită, Veronika aduse lumină cu indignare:

— În colofoniu au presărat săpun.

Și balerina își șterse tălpile din tot sufletul.

Încă de la primul pas puternic ar fi alunecat ca o patinatoare, care nu s-a înscris cum trebuie în curba de pe traseul de viteză.

Veronikăi nu-i trebui să caute mai departe țapul vinovat, mai bine zis capra. Înhăță cutia cu amândouă mâinile și turnă conținutul în capul Marinei.

Aceasta închise ochii instinctiv. Ochii și gura lui Evans se făcură rotunde, absolut rotunde. În aer era un praf alb. Marinei i se tăie respirația.

— Te-am văzut! se folosi de șocul ei Veronika.

Și mai încet: Șobolan invidios.

„Asta-i pentru vacă leneșă“, adăugă în gând.

— Fetelor, ce-i cu voi? dădu glas Vera Markovna.

Dar și glasul ei era speriat. Și ea era șocată. Și ea – remarcă bucurasă Veronika – se uita la Marina cu repulsie.

— E clar tuturor?

Veronika se uită amenințător în urma Marinei:

— Eu nu mai suport ieșiri idioate împotriva ei… Dașa, adăugă ea cu glas mai plăcut, e teatrul tău și casa ta. Mă mândresc că rolurile mele sunt acum ale tale.

Evans închise gura. Aștepta traducerea. Pe fața secretarei de presă apărură pete roșii. De emoție, ea începu mai întâi să vorbească pe franțuzește. Evans prinse doar „Dostoievski“, cu accentul pe ultima silabă. Secretara de presă își veni în fire și, disprețuindu-se puțin pentru ceea ce intenționa să spună, pentru că ura din suflet stereotipurile străinilor despre Rusia, votcile și balalaicile , de pildă, dar uneori este mai simplu cu stereotipurile, zise liniștită:

— Russian soul is a mistery.

— Uite cum ești, Marina, spuse Vera Markovna.

— Nu țipa la ea, nu o numea nu știu cum. De ce ești așa?

Marina putea să ducă multe. Chiar și grosolănii. Era obișnuită să ducă greul. Dar să fie cinstit. De aceea vorbele Verei Markovna o răniră adânc. Marina începu să plângă și ieși în fugă din sală.

6

Când se trezi, primul lucru pe care-l văzu Piotr fu o cuvertură de chinchila artificială, aruncată pe podea, o noptieră neagră și un perete violet deschis. După aceea înțelese ce îl trezise: zgomotul apei care se scurgea din duș. Direct prin perete. În apartamentul lor baia era departe pe coridor.

Era liniște. Termopanele întrerupeau zgomotul care ar fi trebuit să ajungă aici, la unul din numerele de pe Tverskaia-Iamskaia, din strada-mamă Tverskaia, mare, principală.

Piotr se întoarse leneș pe spinare. Îi plăcea locuința și la lumina zilei. Mică, dar aranjată cu gust de designer.

Fusese cumpărată ca să fie trecută imediat în alte mâini și să obțină astfel banii cheltuiți prin Airbnb. Piotr îi înțelegea pe proprietari. Chiar centrul Moscovei, până în Piața Roșie erau pe jos douăzeci de minute, până în Pușkin cu nodul său de legătură câteva linii de metrou – cel mult cinci.

Și în aceasta, Moscova nu se deosebea de alte capitale europene. Au trecut acele vremuri când o locuință însemna pereți demolați, linoleum ros, o baie în care puteai pătrunde

doar în combinezon antibacterian, miros de țigară, sudoare și spermă, care ieșea din toți porii cimentului.

— Li-i-i-ida, strigă Piotr, hai să rămânem aici să stăm!

Ascultă. Nu veni răspuns. Cuvintele lui se înecară în forfotitul apei.

Pentru siguranță Piotr mai ascultă încă puțin. Își cunoștea soția: după aceea începe să buhăie föhnul. Piotr luă telefonul și formă numărul lui Vanea.

— Ce-i cu tine – răspunse tinerește glasul spart, cam mototolit dis-de-dimineață… – așa devreme…

Restul spuselor îl mâncă un căscat. Nu era greu de ghicit că umblase până spre dimineață după săgeata virtuală a computerului.

Piotr ar fi vrut să creadă că Vanea va descoperi lumii cândva un nou Microsoft, Facebook sau Google. Deocamdată Vanea era un tocilar de douăzeci de ani, cu un măr al lui Adam ascuțit peste gulerul moale al cămășii în carouri. Dar Piotr considera că acesta este mai degrabă un semn bun, decât unul rău: Bill Gates arăta ca un tocilar și la treizeci.

— Cine se scoală de dimineață departe ajunge, se întoarse Piotr fără milă cu spatele la visări și cu fața la realitate.

Relațiile dintre el și Vanea erau de cel mai înalt rang: Piotr plătea, iar lui Vanea acest lucru îi plăcea. Îi mai plăceau apelurile. Îi plăcea să se simtă un războinic nobil, un pirat de negăsit și invincibil în Internetul necuprins.

În receptor se auzi un horcăit sonor.

— … Vanea! îl chemă Piotr.

Voia să întrebe: ești bine, deși e bine și numai că ești.

„Sunt un babalâc sentimental“, se critică Piotr.

Se interesă sever:

— Ei, ai săpat ceva?

— Deocamdată nimic… Încă dorm, își dădu seama Vanea.

— Al doilea lucru nu mă interesează absolut deloc, îl încredință Piotr.

— Totul va fi, boss.

Piotr aruncă telefonul pe pat.

Astă-noapte au fost musafiri la ei în apartament? Sau nu? Intră Lida.

— Ce-i cu tine, ai dormit prost? De ce arăți așa nemulțumit?

Piotr își ridică sprâncenele.

— Oho! aprecie entuziast.

Lida știa: au început să trăiască bine cu adevărat de zece ani, să-și folosească frumos banii și să se bucure de ei.

— Ești exact ca o soție japoneză. Familia se trezește la șase. Iar ea este deja machiată, cu coafura gata și cu micul dejun.

El știa că îi va fi pe plac cuvântul „familie“ îi va fi pe plac. Și cuvântul, și tabloul pe care el deja îl vede: el, ea și cineva al treilea. El nu greșea. O lucire ușoară de mulțumire și liniște pe fața ei era mai bună ca orice zâmbet.

Lida se uita la soț și se gândea: poate să-i spun acum? Că ea a făcut procedura singură. Că, în fine, totul s-a realizat. Că acum sunt trei.

— Lida… În privința celor de ieri.

Ea se întoarse spre perete. Pe urmă zise:

— Frumoasă culoare. Hai să vopsim acasă la fel, ce zici?

— Frumoasă, conveni Piotr.

— Cu masa e aici mai rău, informă Lida, ciugulind grăbită fără să se uite. Am văzut în frigider iaurt. Este și mașină de cafea.

— Dar soția?

Piotr îi reținu mâna.

— Dar soția a întins-o la lucru. La noi nu e Japonia.

— Păcat!

Piotr căzu înapoi pe pernă.

— Deocamdată! i se aduse la cunoștință din coridor.

Pe Piotr îl cuprinse ciuda. Pe sine, pe soție, pe perna prea tare, din cauza căreia îl durea gâtul. Pe sine în primul rând. În lume – confortabil împrejmuită de apartament cu trei camere pe bulevardul Petrovskoe, mobilat confortabil de designer, confortabil marcată cu ieșiri la restaurante, la spa, cu călătorii în concediu – se făcuse o breșă. Lida încă spera că totul va crește treptat de la sine, ca o fractură a osului? De ce nu? Ce e viu crește întotdeauna.

Ce e mort așa și rămâne: răpus, rupt. Nici nu voia să gândească mai departe în privința asta. Nu voia răspuns.

— Deocamdată, zise către tavan.

Auzi cum scârțâie ușa de la intrare, închizându-se după soție. Repede dădu la o parte plapuma, coborî picioarele.

7

Încet, ca un hoț, Piotr a intrat acasă.

Când ți se întâmplă să treci de multe ori pe la apartamente furate, deja știi cum tac.

Dar apartamentul lor tăcea în pace. Nu mergeau pași străini prin el, nu apucau mâini străine. Asta nu înseamnă că

primejdia trecuse.

Piotr cugeta dacă va reuși să înșele pe Lida în călătoria romantică – oriunde în afara Moscovei. Pentru mult timp? Pentru cât?

Merse la toaletă, se ridică în picioare pe vasul de toaletă, scoase panoul care acoperea piesele instalației sanitare. Cotrobăi în coturile de fier ale țevilor. Răsuci și elimină segmentul. Ascultă cum picură, apoi cum curge apa în jos.

Îi păru puțin rău de pereți. Așa drepți și bine aranjați. Îi era greu să se gândească la cum se va umfla podeaua atât de atent aleasă de Lida. Cafeniu deschis, scumpă.

Piotr sări de pe vasul toaletei. Își șterse mâna. Se convinse că de sub muchia unde peretele se îmbina cu podeaua începea să pătrundă apa.

Își șterse mâinile. Scoase telefonul.

— Lida, zise. ’Zda mă-sii! Sunt acasă. Am inundat vecinii.

Lida începu să cotcodăcească, să se vaiete, să pună o mulțime de întrebări.

— Deocamdată nu înțeleg ce s-a întâmplat. Am chemat meșterii, o liniști el, observând cum apa își începe acțiunea distrugătoare. Am închis apa. Dar aici e tragedie mare. Și tancurile plutesc. Va trebui să uscăm totul. Apoi să reparăm… Ne-am odihnit, cum ar veni.

Apa îi ajunse la pantofi. Se îndepărtă.

— Nu știu… Cred că o vreme nu o să putem folosi baia. Până ce o să uscăm, o să reparăm, ba aia, ba ailaltă… Poate la hotel? Poate să ne tragem de tot la Piter. Gândește-te cum îți va fi mai incomod. O să mă gândesc și eu! Drace! Sper să nu te încurc prea mult, răspunse soției cu falsă tristețe.

Pășí peste râușoarele de apă care luau avânt.

Această locuință de pe Petrovskoe îi plăcuse atunci din prima clipă. De la prima privire. „Lida, îți poți închipui pur și simplu că nici nu am plecat din Piter.“ Soția a atins cu îndoială instalația electrică trasă pe pereți – firele împletite. Cu și mai mare îndoială s-a uitat la țevi. „Nu e convinsă că acesta e un compliment.“ În locuința lor de la Piter de pe canalul Griboedov, în vechea casă, care nu cunoscuse reparație capitală de la construirea însăși din 1890, tot timpul curgea ceva, se spărgea, se rupea. Lida era sătulă până în gât.

„O să reparăm!“ – o încredință Piotr. Lida căzu pe gânduri. „Intrăm în reparații capitale.“ Lida nu se grăbea cu răspunsul. „Știi, aș putea să locuiesc în vechea locuință, dar în care nimeni nu a murit. Îndeosebi într-un mod cumplit“, recunoscu ea în sfârșit. La Piter, unde la început a fost revoluția, pe urmă prima foamete, pe urmă represiunea, pe urmă blocada și a doua foamete, pe urmă a doua roată a represiunii, a fost destul de greu. La Piter amarul străin curgea din vechile zidiri, dacă, firește, aveai puțină imaginație, care întrece măsura, și nervi zdruncinați. În acest moment Lida avea și una, și alta.

Tocmai de aceea Piotr a primit propunerea lui Boris.

De aceea s-a mutat cu Lida la Moscova.

A doua locuință pe care a vrut să le-o arate agentul în acea zi era într-un cartier nou de locuințe de la marginea Moscovei. „Aer curat!“ – o ridica în slăvi agentul. „Golănie curată“, traducea Piotr. Și decise pentru amândoi: „Luăm asta“. Lida își umflă pieptul. Pe urmă zise: „Dar numai dacă se vor face reparații foarte bine“. Piotr făgădui. În concluzie Lida s-a ocupat cu reparația.

„Ea repară, eu stric“, gândi Piotr, uitându-se la apă. „Uite, asta-i totul la noi.“

Mai stătu puțin, ascultă cum bulbucește apa la picioare, cum la vecinii de la etajul de jos ia naștere și capătă puteri panica. Zornăia soneria de la ușă. Piotr numără până la cinci. Închise apa. Strigă: „Vin!“ Chiar în fața ușii spuse tare: „Curge apa la noi, o să vă plătesc la toți“. Lăsă să i se așeze pe față o expresie de regret, oportună față de cei cărora tocmai le-a inundat tavanul. Se deschise ușa.

— Salut! îi zise tatăl. E perfect că ești încă acasă. Ai mâncat deja? Dar ce-i cu inundația asta?

— Pe noi ne-ați inundat! ajunse până aici glasul vecinei de jos. Tavanul e înmuiat!

Dupăiau pași de sus – ritmul lor vorbea despre pregătirea de luptă.

Piotr se plecă în afară:

— Da, iertați-ne... Aici e ca-n borta curului. Dar o să vă plătesc reparația.

Tatăl păși pragul.

Sparse deasupra tigăii încă două ouă. Piotr se așeză la masă. Într-o parte, ca un musafir.

— Ai spus „Totul e bine“, explică tatăl, așezând farfuriile.

Întoarse cu lopățica ochiurile:

— Și am și venit.

— La mine totul e bine.

— Oho. Dar Lida unde-i?

— La muncă.

Deja adunau apa cu cârpa. Dădeau explicații vecinilor.

— Anul trecut, când mi-ai spus că totul e bine la tine, te-au dus la Academia de medicină militară. Cu armă de foc și bănuiala că se va întâmpla să faci pneumotorax.

— A! căzu de acord Piotr.

Luă furculița și cuțitul.

Cu furculița tatăl tăie din ochiuri gălbenușul.

Exultând, Piotr începu să-i povestească despre revelațiile sale. Era mai greu la telefon și în paginile îndepărtate ale rețelelor de socializare.

— Nu înțeleg, îl întrerupse o singură dată tatăl. Dar ce importanță are asta?

— IP address?

— Îmi place cu mult mai puțin aceea, a doua fată.

— Balerina?

— Nu. Vecina.

— Respingătoare, da. Dar nepericuloasă.

— Nu în asta stă chestiunea. Omului îi este propriu să nu caute neplăceri, ci să le evite. De orice fel. Inclusiv miliția. Iar fata asta se ține scai de tine.

— Eu nu mai sunt miliția, se strâmbă fiul.

— Foști polițai nu există. Asta e pe viață.

Tatăl puse în funcțiune iPad-ul și se cufundă în știri. Vechea deprindere de a citi ziarul la micul dejun. Numai că în locul paginilor, care îți pătau degetele cu cerneală tipografică, acum este un ecran. În oglinda strâmbă a presei ruse tatăl nu se uita. Prefera un portal independent în limba rusă al unei mici țări baltice. Să citești și să discuți – unul nu deranja pe celălalt.

— Ei, ce-i cu vecina? Ce nu-ți convine la ea?

— Se agită groaznic. Iată ce-i!

— E, pur și simplu, obtuză ca un rinocer. Și atât de răzbătătoare. Asta-i tot… Înțelegi, tată, omul, care și-a înlăturat profilul de pe rețelele de socializare, a rămas în urmă. IP-

address a computerului sau oricare alta pe care a făcut-o. Iar când ai IP-address înseamnă că…

— Înțeleg, înțeleg. E o urmă. Dar de ce a renunțat? Dacă nu-s prost, aș șterge imediat toate urmele după mine.

— Nu, tată, nu înțelegi.

— Sunt de școală veche. Alerg mai mult pe la vecini, discut cu oamenii. Altă generație, ce vrei… Ce?

Piotr se oprise cu cuțitul într-o mână, cu furculița în alta.

— Te-ai săturat deja?

— Altă generație, zici?

Poate să fie așa, că omul, care a înlăturat profilul Irinei, cu adevărat nu a înțeles deloc ce fel de urmă lasă? Poate. Dacă omul este din generația care a crescut înainte de venirea Internetului.

Tatăl se uita din nou la ecran.

— Nu e niciun rahat, zise spre ecran. Tu îl cunoșteai prin Piter, da?

— Pe cine? nu înțelese Piotr.

Tatăl întoarse iPad-ul și îl împinse către Piotr.

— La noi pe telekanal, la „Noutăți“, firește, or să tacă, remarcă tatăl.

În fotografie Andrei zâmbea.

Trei ziariști fuseseră împușcați pe stradă.

Cine, pentru ce, cum de se întâmplase așa, site-ul nu comunica: nimeni încă nu știa nimic clar.

Piotr luă iPad-ul în mâini. Se ridică. De parcă aceasta l-ar fi ajutat să înțeleagă cele întâmplate. Dar nu l-au ajutat. Literele se constituiau în cuvinte, dar sens nu aveau.

Trei cadavre ciuruite se aflau acum la morga capitalei din Congo. Așteptau pe ambasadorul rus pentru transportul în

patrie. Șoferul speriat la culme – singurul supraviețuitor – se contrazicea pe el însuși.

Degetele alergau pe ecran, culegeau și lansau diferite site-uri de noutăți. Piotr încerca să prindă mai multe fapte.

— Coșmar, zise tatăl. Păcat de băieți. Atât de tineri… Uite, profesia ticăloasă, dădu din cap. Nu mergeți, copii, în Africa să vă preumblați!

Andrei zâmbea în fotografie.

„Eu… Pentru că eu l-am lăsat să plece – și l-am lăsat să scape. Am crezut în rahatul despre revista de femei“, se gândi copleșit Piotr. „Nu am pătruns lucrurile. Nu am verificat. Nu am ascuns. Nu am dus până la capăt. M-am distras. Am uitat. Am fost ocupat cu problemele lui Boris.“ Puse iPad-ul fără să se uite pe farfurie. Planșeta alunecă. Lovi cuțitul. Acesta căzu zăngănind pe podea.

— Da, îl știam, abia bâigui Piotr. Pe Andrei. Încă de la Piter.

Tatăl dădu din cap – „de aceeași vârstă“, se gândi despre fiu, despre ziaristul ucis. Se aplecă, luă de jos cuțitul căzut. „Întotdeauna e greu când moare unul de vârsta ta.“ Bătu superstițios cu cuțitul în masă, pe urmă îl aruncă în chiuvetă.

8

Nu este faptul că m-am ascuns după „generație“, nu. Pur și simplu îmi este greu să-mi imaginez un om de aproximativ vârsta mea (vârsta înseamnă un pachet determinat de

„experiență“, iar eu știu ce este în acest „pachet“), care are un răspuns simplu și limpede.

Poftim, uitați-vă! La început am crescut ca „octombriști“ și chiar pionieri. Am fost învățați că patria este Patria. Măreață, minunată, dreaptă. Înconjurată de vrăjmași: de aceea, când tu ești de partea binelui, împotriva ta se va ridica răul.

Frângerea fiecăruia se va petrece în felul său.

În cazul meu, când am aflat că țara noastră, în timpul războiului, și-a cedat prizonierii. Pentru noi toți războiul a fost întotdeauna unul singur – 1941-1945, aici nu trebuie precizat. Din cine știe ce motiv vechiul război al bunilor și bunicilor noastre părea mai aproape. Anume aceasta face pentru noi „generația“. Pentru copiii de azi de douăzeci de ani „războiul“ poate că este Cecenia. Dar poate și Ucraina. Nu știu. Prea puțin știu despre acestea – de parcă trăim în diferite ere geologice. Așadar, un fapt m-a cutremurat. Bărbații, flăcăii, miile, sutele de mii și-au lăsat familiile, pe cei dragi, copiii și au plecat să apere patria, pe urmă au căzut la nemți în prizonierat. Iar Patria... Nu, ea nu a făcut zarvă. Nu s-a adresat către Crucea Roșie. Nu a început discuții cu inamicul în privința prizonierilor. Ea s-a prefăcut că nu-i mai știe. Și chiar i-a declarat trădători și dezertori. I-a trădat. I-a abandonat. Acest fapt al istoriei m-a cutremurat destul de puternic. Nu am văzut patria-mamă, cum ne-au învățat, ci maica-monstru, mama cea rea, maica de rahat, în genul unei narcomane, din acelea pe care le văd după aceea la poliție: își vând copiii pentru o injecție. Și, în acest moment, deodată, totul mi s-a tăiat: și iubirea, și mândria, și credința.

Trădarea e cea mai ticăloasă chestie de pe lume. Așa ceva nu se iartă. Nu eu.

Noi am fost generația căreia i s-a ridicat la început un basm, iar pe urmă a fost distrus, când s-a prăbușit URSS. Multe s-au întors în istorie pe partea cealaltă. Unde ni se părea că e bine, s-a dovedit că e rău. Dar, din cine știe ce motiv, nici Stalin, nici lagărele, nici teroarea nu m-au lovit în scăfârlie așa de tare ca istoria cu prizonierii sovietici din ’41. Pentru că... De fapt, ce e de explicat aici? Cum se zice, dacă așa ceva trebuie explicat, atunci nu trebuie explicat nimic. Oricum nu ne vom înțelege unul pe altul.

De ce povestesc toate acestea? Când tăticul mi-a arătat la rubrica „Noutăți“ fotografia lui Andriuha, când am aflat că trei jurnaliști au fost împușcați pe o stradă în Congo, la început mi s-a rupt ceva înăuntru. Pe urmă am înțeles ce anume: am simțit puțin că aceasta este oarecum legat de Boris, iar sentimentul acesta era grețos, ca o spaimă, ca o pierdere a credinței. Ca o trădare puturoasă.

Răul în genere pute.

Creierul reptilei sesizează mai întâi această putoare. După aceea se conectează secțiile superioare ale creierului, memoria. Într-o clipită și-a amintit ce i-a povestit lui Boris despre ziariști, despre Andriuha. Și-a amintit că l-a rugat pe Boris să-i ajute. Și-a amintit că Boris a telefonat în Congo, i-a adus la cunoștință lui Igor de la compania militară particulară „Wiking“, care are în pază minele noastre de diamant.

Nu minele noastre – minele lui Boris.

Andriuha mi-a cerut ajutor mie... Eu lui Boris. Iar Boris a transmis ordinul „Wiking“ în Congo: să li se dea jurnaliștilor un șofer – ajutor.

Acum în Congo sunt trei cadavre de ziariști.

Nu, nu, nu am privit niciodată la Boris ca la un tată.

Propriul meu tată și-a făcut și-și face munca minunat – nu caut la bărbații în vârstă nici aprobare, nici iubire părintească, nici un model de imitat.

Hm! Acum am să spun ceva puțin comic, dar cât de comic nu știu. Mă rog, mă uitam la Boris ca la patria-mamă. Atunci, în port, mi-a salvat viața. Se poate spune că el atunci m-a născut. Nu mi-am făcut niciodată iluzii în privința lui Boris. Nu l-am ridicat în slăvi. Știam totul despre el. Înțelegeam totul despre el. Printre altele și faptul că îi eram obligat cu viața, ca un copil mamei. Și faptul că Boris era străin de rău. Eram legat de el prin datorie și credință. Ca un soldat de mama care l-a născut. Am știut că el este de partea binelui. Eram gata să-mi las familia, ca să-l apăr pe Boris în luptă. OK! De dragul lui mi-am pus fundul la computer, m-am repezit prin oraș, am dat telefoane. Dar chestiunea stă în dispoziția lăuntrică. În înțelegerea cine sunt eu. De ceea ce sunt gata de dragul lui Boris.

Iată ce s-a năruit când am citit că Andrei și încă doi au fost împușcați de necunoscuți pe un drum în Congo. Orice ar fi fost, trebuia să aflu cine sunt acești necunoscuți.

Pentru că mă temeam că deja știu, iar dacă aceasta este adevărat, atunci nu îl voi ierta pe Boris pentru aceasta și nu îl voi lăsa. Chiar dacă va trebui să ajung până la capăt.

Iar moartea lui Andriuha nu m-a înmuiat, nu: toți vom muri. E trist, dar e știut dinainte, totul e cinstit. În general, eu sunt pentru cinste.

Atunci m-am mirat: de ce îmi cere Andriuha ajutor? E o țară aproape turistică. Nu există canibali. Atunci de ce să nu fac un efort? Andriuha doar nu e un neputincios. Nu e un temător. Neputincioșii și temătorii nu se ocupă la Piter cu cercetările jurnaliere. Și nu merg în Congo de dragul unui articol într-o

revistă de muieri. Nu cer de dragul ăsta ajutor. De ce nu m-am încordat imediat? De ce?

Poftim, acum vi se învârte deja pe limbă: „tâmpit“. Patria lui, vedeți, nu-i patria. Atunci umbli prin Belgia, pe undeva. Lumea e mare. Dacă patria ta nu e.

Asta e chestiunea.

Cel mai mult pe lume eu am vrut să-mi iubesc patria. Pe deplin și fără calcule. Un octombrel sovietic, drept, și chiar pionier, aș fi fost fericit să-mi pun pieptul la ambrazura unei fortificații – de dragul patriei. Și acum aș vrea să ating un asemenea grad de iluminare ca, de pildă, să cânt cu sentiment imnul de stat, odată cu ceilalți. Nu-mi ajunge acest sentiment.

Poate că de aceea am fost atât de devotat lui Boris? Cheltuielile educației sovietice.

Și aici e o ruptură.

Îmi iubesc patria? Nu. Sunt legat de ea prin mii și milioane de lucruri, care nu pot fi rupte, uitate, peste care nu poți trece granița. Unde este ea, dar unde mai este ea?

Da. În general, totul e complicat.

De ce spun asta.

Fost octombrel sovietic și chiar pionier, eu înțeleg viața așa: ori sunt loial, ori nu sunt. Loialitatea mea poate fi încercată mult timp și în diferite moduri, ea va rămâne în picioare. Dar dacă loialitatea este înșelătoare și nerușinată, atunci gata filmul. Mă voi întoarce împotriva a ceea ce am fost până nu demult devotat în totalitate. Și voi fi împotrivă.

Chiar dacă sunt legat, ca și cu Boris, cu o mie, un milion de lucruri, care nu pot fi nici rupte, nici uitate și de care nu pot să mă prefac că ele nici nu au fost.

9

— E plăcut să nu mănânci la noi la bufet, ci să ieși, nu-i așa?

Veronika mută scaunul greu și privi sala.

Îi plăcea strălucirea veselei grele și clinchetul tacâmurilor, îi plăceau florile proaspete și fețele de masă trainice, îi plăcea murmurul discuțiilor unor oameni bine îmbrăcați. Aici domnea mulțumirea: de sine, de mâncare, de lume. Aceasta era molipsitoare.

Veronika zâmbi.

Dașa ședea în față, cu mâinile sub masă. Le scoase grăbită și le așeză pe masă. Nu se simțea comod. Voia măsuțele șubrede și florile de plastic de la bufetul baletului, în „scoica“ obișnuită a teatrului.

Dașa se simțea ca un culbec de grădină – prea lungă și prea moale în același timp.

Chelnerița aduse într-o găletușă o sticlă de șampanie.

Dașa se impacientă:

— Noi nu am comandat.

— E un cadou, zâmbi chelnerița celor două. De la fani.

Veronika înflori de bucurie:

— Vezi, Dașa! Ce ți-am spus? La Moscova ești acasă. Peste tot te recunosc!

Degetele chelneriței începură să tragă dopul.

Dașa se ghemui. Umerii i se încordară.

— Iertați-mă! Nu trebuie. Mulțumesc!

Chelnerița se opri. Veronika aprobă din cap cu încrederea stăpânei:

— Nu, nu… Noi sărbătorim!

— Ce?
— Avem multe motive.
În pahar țâșni șuvoiul de șampanie.
— Noroc, fetelor!
La masa lor stătea o burtă. Dașa ridică privirea. Burta se preschimbă într-un piept cărnos, pe urmă într-un gât roșu, se încununa cu obraji cu barbă zburlită de nuanță albăstrie.
Veronika văzu altceva: costumul necunoscutului era de la Gucci. Își coborî repede privirile în jos – pantofii erau tot Gucci. Bărbatul nu complica lucrurile. Avea în el emoția înduioșătoare a vânătorului urmărind căprioara, pe care, posibil, nu o va ajunge.
Veronika îi zâmbi pe deasupra paharului:
— Mulțumesc pentru șampanie!
Bărbatul întinse paharul său. Veronika zâmbi ca o rusalcă. Paharele își spuseră unul altuia „cling“. Bărbatul se simți deodată mai liber și zâmbi:
— Nu vreți să vă odihniți după cină, fetelor? propuse.
Veronika nu reuși să-i astupe gura Dașei.
— În ce sens? întrebă aceasta.
— Să coborâm împreună la baie, explică bărbatul.
Sprâncenele Dașei săriră ușor în sus.
— V-ați ieșit din minți?
Dar cu o privire rapidă Veronika aprecie deja totul: și total look Gucci, și ochii roșii, și mirosul de spirtoase. Însă principalul era „cavaleria“, care stătea mai departe de măsuță și aștepta semnalul stăpânului. Toți aveau costume scumpe, brățări de aur la încheieturi – groase, iar privirile lupești. Veronika tuși tare, zgâlțâi masa. Lovi cu piciorul aerul sub masă. Dar Belova nu înțelese, nu se întoarse. Nu-și închise gura:

— Cu dumneavoastră? La baie?

Bărbatul era gata pentru alternative:

— Putem la saună uscată.

Dașa îi examină pieptul, conturat sub reverele scumpe, burta sub cămașa italiană scumpă de bumbac. Brunetul presimți că e o lucrătură. Dar nu se lăsă.

— Dumneavoastră, pur și simplu, nu cunoașteți ce bărbați frumoși vedem noi goi în fiecare zi, constată ea stupefiată.

Dacă ar fi putut să cadă odată cu scaunul, atunci Veronika ar fi făcut-o. Dar, din păcate, nu putea. Brunetul se făcu stacojiu la față. „Gorilele“ de dincolo de masă își aruncară priviri. Încă o clipă și ar fi sărit, zbierând și dând din cozi.

Bărbatul se dădu brusc în lături. Surprins, i se închiseră toate conexiunile în creier. Asta a durat câteva secunde. Dar în aceste secunde Veronika nu se pierdu cu firea.

Zâmbetul ei deveni și mai naiv și mai curat.

Se uită direct sub sprâncenele stufoase. Văzu vinișoarele roșii în ochi, alcoolul care îi fierbea în sânge, turbarea care îi clocotea în pupile.

Privirea ei deveni entuziastă, de parcă ar fi deschis o cutie, crezând că acolo sunt bomboane, dar a găsit un colier cu briliante și safire de la Tiffany.

— Dar dumneavoastră sunteți cel mai bun dintre toți! rosti ea entuziastă și își duse mâna la piept.

Și imediat trecu la atac:

– Atât de plăcut. Pur și simplu nu am cuvinte. Când o astfel de persoană ca dumneavoastră… Astfel ca dumneavoastră… Atât de deștept, de serios, de generos, concluzionă ea cu sentiment.

Brunetul se tulbură puțin.

— Sunt puțin căsătorit.

— O, nu-u-u-u! se întristă vesel Veronika. Poftim, toți bărbații adevărați sunt deja luați… Ce-i de făcut? Să bem pentru acea minunată femeie, căreia i-a mers! își exprimă ea cochet părerea de rău.

Brunetul începu să râdă. Obrajii îi căpătară iarăși culoarea obișnuită. Paharele zăngăniră.

— Pentru frumusețea și înțelepciunea feminină! ridică paharul brunetul.

Veronika răspunse cu chicot murmurat.

— Sper că o să vă mai văd aici.

— Și eu!

Bărbatul plecă mulțumit. Zise ceva prietenilor săi. Aceștia dădură din cap, începură să râdă.

Veronika bău din pahar. Ridică în lături coatele – își desfăcu subsuorile ude de teamă. Belova se uita la ea cu ochii cât cepele.

— Scuze! putu doar să spună. Am crezut…

— Da, i-o reteză Veronika. Pântecele era martor că în el, de bună seamă, nici șampania nu se putea infiltra. Însă totul se încheie cu bine.

Pe fața Belovei se vedea neliniștea. Și respectul, așa cum se uită la îmblânzitorul de tigri.

„Idioata“, fierbea Veronika, mormăind:

— Chiar dacă ai ouă de fier, nu este obligatoriu să zdrăngăni cu ele în toată Moscova.

— La Piter…

— Aici nu e Piter.

Dar nu aveai de ce să te cerți. Veronika bău în continuare din șampanie. Și parcă schimbă calea sonoră – glasul se făcu de miere:

— Dașa, ascultă! Iată, chiar astăzi la repetiție!

— Mie…

— Ascultă! Problema ta în teatru nu este că nu te iubesc. Toți înțeleg cât ești de bună. Pur și simplu… Înțelegi, nu e prea clar cum să se apropie. Și așa își iau nasul la purtare.

— Eu…

— Trebuie să le dai oamenilor ceea ce ei vor să primească.

— Toți vor diverse.

— Toți vor ceea ce înțeleg. Pur și simplu fii puțin mai pe înțeles.

Și-a amintit cum se apreciază în profesia lor sfaturile concrete și a sfătuit:

— Zâmbește mai des. Vorbește blând. Fă pauze. Fii mai blândă.

— Ca tine?

Veronika nu reuși să deschidă gura. Între ele se interpunea o uriașă cunună de flori. Femeia de serviciu își aplecă puțin spatele ca să poată ține în mâini greutatea înmiresmată. Managerul ducea vaza. Veronika ieșea de după buchetul-monstru și se uita în sală. La o măsuță ședea brunetul cu tovarășii săi și se chercheleau. Pe fața ei strălucea limpede: „Nu, dar… NICIODATĂ n-am mai văzut așa ceva“. Bărbații zâmbeau, schimbau priviri unii cu alții. Brunetul îi trimitea un sărut prin aer. Veronika își duse mâna la piept, înclinându-se. Soarele încălzea din nou.

Veronika se întoarse sub apărarea uriașului buchet, care-i împrejmuia acum față de sală. Își alungă de pe față expresia de fetiță-candy.

— Cum sunt! răspundea ea simplu și serios.

Belova se înclina cu respect. Ea aprecia măiestria altuia.

Veronika acceptă încântarea ei, și își așeză cu demnitatea șervețelul pe genunchi:

— Numai cu multă căldură sufletească poți dobândi așa ceva.

Le-au fost aduse salatele comandate, chelnerița le puse farfuriile, dând ocol buchetului-gigant.

10

Când auzi cuvântul „turneu“ Boris tresări. În câteva cuvinte se gândi că se află în teatru, încerca spaima omului care dormea în pat, dar s-a trezit la bucătărie. Pe urmă înțelese că raportorul vorbea despre asigurarea tablourilor. Se liniști și căzu din nou în starea de semitrezie.

Ținea ședință comitetul de curatelă a Galeriei Ruse. Se adunaseră picturile rusești ale începutului de secol douăzeci, ca să fie trimise la un turneu la Bruxelles.

Președintele – Avilov – clipi vesel către Boris: adică, dormi? iar eu văd totul. Boris zâmbi leneș. Își acoperi fața cu mâna, cică și-ar fi îndreptat privirile în hârtiile din fața sa.

Se gândea la Bobrov. Mai bine zis, la Bobrovi. Mai corect spus, cum să iasă acum din toate acestea. Ultima oară Ira a fost văzută în mașina care aparține omului care este fiul omului care și-a construit viața pe darea de informații „sub comandă“ la Comitetul de anchetă și care, este încredințat Boris, este adăugat la președinte.

Acest lanț de „care“ ducea la un puturos de pușcăriaș. Boris a prins mișcarea. Toți au început să ridice mâinile. Le-a ridicat și Boris.

Pe urmă toți au început să se ridice de pe scaune, potrivindu-și hainele. Și el s-a ridicat.

Avilov îl aștepta la ieșire.

— Ne-am ținut bine, așa-i? Repede, eficient, cine e pentru? Toți în unanimitate. Nu ca la Makarov: îți lățești fundul până ce toți îl privesc, îl mângâie, îl mozolesc, se excită.

Evgheni Makarov tocmai ieșea cu greu de la masă și nu a putut să asculte ce se vorbește despre el. Ca și Skvorțov și Avilov, el conducea ședințele în multe comitete de curatelă. Dar făcea oficiul de președinte în comitetul de pe lângă Teatrul Cehov.

— Ascultă ce înseamnă viața! Numai la aceste ședințe ne vedem, schimbă tema Avilov.

Boris împărtăși această lamentație. Aștepta ce va urma după aceasta. Și nu greșea.

— Uite, vino la mine în ospeție! Să cinăm de la suflet la suflet.

La acestea Avilov trebuia să furișeze ceva fără să se grăbească. Boris dădu din cap.

Makarov se apropie de ei. Pe nasul posomorât și lung îi stăteau ochelarii. Dacă o bunăstare îi acordă de obicei proprietarului ceva atrăgător, la Makarov acest fapt nu se observa. Arăta ca un contabil. Și nu numai arăta: după câteva minute de discuție cu el, omul avea sentimentul că i se acoperă creierul cu noroi.

— Minunate sunt ședințele la tine! Tocmai discutam cu Boris, minți cu bucurie Avilov. Câte lucruri noi și interesante

afli… doar în trei-patru ore, nu se reținu el să împungă cu vorba.

— Da, sunt întotdeauna foarte temeinice, lăudă și Boris. Pot da exemplu.

— Da! spuse Avilov întorcându-se spre el cu tot corpul, de parcă tocmai atunci și-ar fi amintit un fapt interesant. Tu ești acum la noi principalul la balet!

— În fine, principal… Sunt un diletant.

— Degeaba, îi îndreptă ochelarii Makarov. Arta trebuie studiată neapărat, din punct de vedere estetic, istoric, artistic…

— Să am iertare… Aș fi bucuros… începu să-și ia repede rămas-bun Boris. La revedere, pe luna viitoare!

Avilov se desprinse cu de la sine putere din labele lui Makarov. Îl ajunse în fugă pe Boris la ieșire.

— Doamne… Dar și cadrul. Parcă îți fac o lobotomie. Ascultă, ești cunoscut cu această balerină celebră?

— Toate sunt celebre.

Avilov respiră: ha!

— Ei, toate, dar nu ca asta… i-am uitat numele tatălui… Belova. Ad-o la noi la cină, a?

Boris a înțeles că în acest fel Avilov îl invită pe el să vină fără soție.

— Nu mă cunosc atât de bine cu ea…

— Ad-o, ad-o! nu se lăsă Avilov. E interesant să ne vedem îndeaproape!

— De bună seamă că seara nu poate. Sunt spectacole și așa mai departe.

— O, da, văd că ești în curs cu toate! Și mai spui că ești diletant.

Să scapi de Avilov era imposibil. Îi trebuia foarte mult ceva anume.

— Dacă mă trimite la plimbare, să nu te superi.

— Eu? hohoti Avilov. De ce să mă supăr. Pe tine te trimite la plimbare, nu pe mine! Veniți! Te rog din suflet! clipi din nou din ochi către Boris. Să vorbim despre balet.

Boris înțelese doar faptul că acea convorbire nu va fi nicidecum despre balet.

— O, cât mă bucur că v-am prins!

Către ei țopăi directorul Galeriei Ruse. Acesta îl apucă strâns pe Avilov de mânecă:

— Vedeți, domnul Makarov se pierduse prea mult în detalii. Canalizarea în depozitul subteran…

Boris bălmăji „La revedere“ și se îndepărtă în galop.

În mașină el îl căută imediat pe Google pe Avilov: deodată se contură afacerea care explica totul. Se convinse imediat că Avilov știe multe despre Google. Dar nu ascundea telefonul.

Invitația lui Avilov nu era pur și simplu o invitație la cină, de acest lucru Boris nu se îndoia. Boris apăsă butonul „apel“ mai repede decât își recunoscu lui însuși, că el însuși voia aceasta la fel de tare cum nu voia să sune fără motiv.

— De ce să merg în vizită? se miră Dașa.

La celălalt capăt al mesei Veronika făcea ochii mari.

— „Pe străzi treceau elefanți“, explică Boris.

Apoi ascultă liniștea întreruptă numai de bubuiturile proprii lui inimi: spune prostii, ce-i cu el? Boris era liniștit – totuși Krîlov nu e un grup de comici oarecare, care nu spune nimic generațiilor ce urmează. Fabulele lui Krîlov constituie literatură clasică. Au fost întotdeauna în programa școlară. Fie că ai

șaizeci de ani acum, fie douăzeci și cinci. Sau la școala de balet nu se învață fabulele lui Krîlov?

El își șterse fruntea.

Dașa nu știa ce să spună. Ea cunoștea versul lui Krîlov. Li se înfipse în creier îndată tuturor cuvântul „elefant“: „așadar, el mă consideră mare?“ se întreba ea.

Ambii erau alarmați.

Numai din buze Veronika îi arăta expresiv silabele: „tan-dră“.

— Învață-mă! Poți? curmă pauza Boris.

Veronika își întinse cu degetele unghiurile buzelor: „Zâmbește! Zâmbește!“

— Firește, răspunse Dașa.

Boris îi auzi zâmbetul.

— Bine! O să-ți trimit un sms cândva. Mă oblig!

Dașa strânse telefonul.

— Bravo! zise Veronika.

În ochii ei Belova era ca și înainte cea mai mare. Dar în numele solidarității care lua naștere trebuia să-i dea un avans:

— Uite, vezi. Principalul este să te antrenezi.

11

În liftul de culise al teatrului balerinele își luau rămas-bun. Se îmbrățișau, atingându-și una alteia obrajii și dându-și în aer un semn de sărut.

Într-o stare de spirit victorioasă Veronika ajunse la cabine. Numai până la cabine.

— Salut!

La perete stătea Liudocika.

Veronika dădu rece din cap: „Salut!“ Trecu peste picioarele ei întinse pe podea în jambiere și începu să scotocească în străfundurile unei mari genți Dior. Încercă să prindă pe nevăzute un breloc, dar cheile scoaseră un clinchet, însă nu-i ajunseră în mână.

— Ascultă, am înțeles totul incorect, începu mieros Liudocika. Scuză-mă, te rog! Degeaba te-am bătut la cap. Plec.

Liudocika se ridică, îndreptându-și picioarele fără tragere de inimă.

Veronika luă cheile. Dar acum nu putea să nimerească nicidecum deschizătura. Nu e asta? Mâinile scuturau. Cheile clincăneau. Liudocika observa convulsiile victimei.

— ...Doar puteam să încurc lucrurile, judeca ea cu nepăsare. Cu adevărat, le-am încurcat! Cred că e mai bine să-i spun totul acelui bărbat, care a umblat de colo-colo. El singur să-și dea seama și să-și aranjeze lucrurile.

În fine, Veronika nimeri lacătul.

— ...Astăzi nu am chef. Dar mâine, poate, gândi cu glas tare Liudocika. Sau poimâine. Doar trebuie să mă gândesc puțin. Nu-i așa? În fine, pe curând!

Liudocika o luă pe coridor.

— Firește, gândește-te! Să gândești e întotdeauna de folos, reuși să rostească Veronika.

Intră repede în cabină. Trânti ușa în urmă. Azvârli geanta în așa fel încât aceasta întâi se lovi de perete și apoi căzu pe canapea. Se auzi un sunet, ca și cum telefonul din geantă și-ar fi

revenit la viață în urma loviturii. Veronika nu mai avea nici putere, nici răbdare să caute din nou în ea. Trăgând o înjurătură, ea întoarse geanta cu colțurile în sus. Astfel răsturnă pe canapea tot conținutul.

Sună Ghennadi.

Veronika simți o bucurie nestăpânită înaintea expulzării, așa cum simți cu o secundă înainte de vomitare sau de un atac isteric.

Ghennadi abia reuși să-și introducă un „Păi?“ nemulțumit-nerăbdător, când ea începu să țipe aproape:

— Voi rezolva problema ta! Toate problemele tale le voi rezolva! Dar mai întâi rezolvă-mi măcar una a mea!!! Pentru că aceasta este problema ta!!!

Respirând greu de furie, ea se aștepta ca Ghennadi să se pună la curent: „Asta-i tot?“ sau „Ce a fost asta?“ sau ceva în acest sens. Și atunci ea… Atunci ea… Însă glasul lui era îngrijorat și cald:

— Nika, ce s-a întâmplat?

Și Veronika începu să plângă:

— Un șobolan, spunea ea printre suspine. De mine s-a agățat un șobolan. Asta poate fi o porcărie. Dar poate fi și un fiasco total, dacă se poate spune așa.

12

Peronul mirosea cum mirosea întotdeauna, chiar când între Piter și Moscova nu fuseseră introduse încă trenurile electrice de mare viteză și trenul troncănea toată noaptea, lăsând să cadă pe traverse rahatul și păcura.

— Ascultați, ascultați! O nerozie neplăcută – glasul din telefon suna astfel de parcă interlocutorul era la Moscova, iar Piotr în Africa. Propriul lui glas suna ca un ecou metalic.

— Ce? reîntrebă Igor. Ce-i cu tine, vorbești de la umblătoare? E un șuierat.

Piotr acoperi telefonul cu palma, pentru ca în receptor să nu se strecoare gâgâiala bubuitoare, pe care niciun străin, cu orice fluent Russian, nu va distinge niciodată „Sosirea trenului...“, „se oprește la linia a cincea“, „din direcția Moscova-Novosibirsk, se îndreaptă...“ De aici Piotr îl văzu pe tată. Acesta privea peretele pestriț al chioșcului de ziare. O geantă îi trăgea în jos un umăr.

Aplecarea corpului, tensiunea cefei aproape că nu arătau că tatăl asculta, în realitate, stând cu spatele, și observa, observa cu coada ochiului totul. Deprindere de vechi urmăritor. Piotr se mândrea cu el.

— Și ce ascultați? repetă el.

„Până la plecarea trenului...“ începu iarăși să bubuie crainica. Piotr își astupă cu palma urechea liberă.

— Dar trebuie?

Piotr auzi căscatul. Aproape văzu cum Igor puse pe masă întâi un picior, apoi celălalt. Cum sorbi din sticla de apă minerală.

— Congo e o țară mică, remarcă blajin Piotr, deși incorect în fapt.

Nu putea să-l preseze pe Igor.

Compania militară particulară Wiking nu aparținea de Almaz. Nu aparținea lui Boris personal. Cine o deținea nu știa nici Piotr, nici măcar modestul cetățean Barbadosa, care în documente era numit directorul ei. Însă CVK Wiking deservea minele din Congo de mult timp. Gonea și speria de la grăunțele de aur diverse insecte umane. Igor lucra cu Piotr, în ciuda faptului că el însuși „și-a pierdut de mult timp credința în omenire". Numai aceasta acum putea lua în calcul Piotr.

Putea lua în calcul buna relație.

— Dar, ce, tăticul nu poate să întrebe el singur?

„Tăticul" îl numeau între ei pe Boris.

— Așa și întreabă. Prin mine – deja acum Piotr mințea sincer, de aceea vorbea deosebit de insistent.

— Transmite, totul e-n liniște.

„Uite, drace!", se gândi Piotr. A discuta cu Igor era la fel cu a prinde minoga cu mâinile: peștele lunecos de la Piter, cu gura plină de dinți.

— A ajuns la urechile băieților?

— Avem ceva la urechile cuiva? întrebă Igor. Totul s-a petrecut departe de noi.

— Ce s-a petrecut cu adevărat cu acești jurnaliști? Ești în temă?

— Spun că au fost jefuiți pe drum, răspunse Igor.

— Cine spun?

— Jandarmii negri. Tipii, când au ajuns la locul respectiv, nu au găsit nici camerele de luat vederi, nici celelalte bagaje în mașina lor.

Igor căscă din nou.

— ... Oare nu chiar jandarmii i-au jecmănit? Când au ajuns acolo.

Igor admira Africa în măsura în care nu încerca față de ea sentimente romantice. Munca nu-i permitea.

— Dar cine dintre ai noștri poate ști?

— Eu, răspunse Igor. Ce știu, am enunțat.

— Dar șeful vostru? Al nostru. Care a fost cu noi.

— Șeful nostru se cacă pe el, că de fiecare dată povestește altceva.

— De exemplu?

— De exemplu, că cei căzuți vorbeau pe arăbește.

— Asta-i versiunea prioritară?

— Asta-i una din versiuni.

— Alți jurnaliști au mai zburat acolo deja?

Igor răspunse cu o pauză în vorbire:

— Au încercat.

Piotr sesiză pauza. „Deja e bine“, trase concluzia: înseamnă că acum este cineva acolo. Încă un fir de care să poți trage. Cineva care știe mai mult. Care va povesti mai mult. Cineva care – dacă e să vorbim pe șleau – va face multă vâlvă. Jurnaliștii ruși omorâți în Congo preocupau pe Igor nu mai mult decât dacă în savană s-ar găsi cadavrele unor antilope.

Igor comanda mercenari Wikingi în Africa de câțiva ani. Piotr bănuia că îl vor scoate de la muncă numai cu picioarele înainte: la Moscova aceasta era tot așa de neimaginat ca un leu sau un rinocer. Chiar Igor știa acest lucru.

Indiferența lui față de cele întâmplate putea fi în egală măsură autentică și afectată. Africa îl schimbă pe om.

— OK! Salut elefanților!

— Salut! își luă rămas-bun Igor.

Tatăl observă că discuția s-a terminat. Imediat se apropie. Dar își reținu întrebările.

— Ascultă, la dracu cu biletul! începu el iarăși. Nu e păcat de bani. Un cap e bine, iar unul și jumătate e și mai bine. O să găsim pe această Irina împreună! Adică împreună – vom găsi două căi! Tu cu metodele moderne, eu – tatăl făcu din ochi – cu cele de pensionar.

Piotr clătină din cap:

— Nu, dar mulțumesc!

— Eh, să am acum măcar zece ani mai puțin. Atunci aș fugi din nou. După infractori. Pensia e o ficțiune. Apropo, am citit la „Noutăți“ că, de curând, niște pensionari au furat o bancă. Socot că e nevoie de niște detașamente mobile de pensionari ca să-i prindă pe aceștia.

Băiețașii-boxeri potoleau tendința lui de a face lumea mai bună, mai dreaptă și mai simplă. Însă aceasta era numai o parte imaginii. Cealaltă, de nepovestit, Piotr o vedea și singur.

— Eu sunt un băiat mare.

— Tu ești băiatul meu, își exprimă tatăl pentru prima dată deschis îngrijorarea.

— Papa.

— „Paaa-pa“, îl îngână tatăl.

Dar privirea îi spunea altceva.

— Nu te îngrijora. Doar știi, eu nu cedez.

— Tocmai de aceea mă și tem.

Anunțară stația. Sub privirea însoțitoarei de vagon tatăl și fiul se îmbrățișară.

— La revedere! Rămas-bun! Salutări Piterului!

Însoțitoarea se uita fără interes: obișnuitele cuvinte de pe peron. Apoi ei ajunseră încet la conștiința ei, se dovediră nu dintre cei mai obișnuiți. Ochii ei se rotunjiră, privirea începu să alerge pe peron. Dar cei doi o luară fiecare în partea sa: tânărul

pe platforma cu clădirea gării, bătrânul în vagon. Din fericire, nu era vagonul ei, cel vecin. Pentru că la despărțire bătrânul a zis tânărului:

— Fata, fiule, este cincizeci sau șaizeci de kile de carne. Înainte de toate. Pur și simplu nu le vei îndura. Îndeosebi în oraș. Cineva va băga de seamă.

13

Piotr nu a văzut-o niciodată pe Irina în carne și oase – numai în fotografie. Se gândi că în situația ei vine vorba mai degrabă de cincizeci decât de șaizeci de kilograme... „de carne“. Piotr dădu din umeri. El nădăjduia că tatăl – înarmat cu toată experiența sa – în acest caz nu are dreptate, iar Irina a ieșit din această cafenea așa cum a intrat, când a silit-o Stepan Bobrov: pe picioarele ei și prin ușa de la ieșire.

În ferestrele cafenelei era strada. Chelnerițele își ascundeau treaba după ușa de aluminiu cu două canaturi – acolo era bucătăria. Și deci vesela. Și deci ușa din spate prin care se descărcau alimentele și lăzile cu băuturi. Și deci poți să cari, pur și simplu, cincizeci de kilograme într-un mini-furgon. După care nimeni nu se va gândi la nimic rău despre un camion cu logouri pe benă.

Piotr se uită în ceașca sa: pereții ceștii erau atât de groși, încât cafeaua din ea părea și mai puțină. Fața de masă era cadrilată, iar chelnerițele – în rochii simple, negre: vezi,

Doamne, aici nu e Moscova, ci Sicilia. Dar obrajii rusești ai chelnerițelor te duceau către alt gând: păreau că se desfășoară niște pomeni pravoslavnice. „Cu rochiile – încasări în plus“, gândi Piotr, uitându-se în continuare în cafea – nu voia să se uite la Sveta.

Ea ședea în fața lui. Privea devotată. Ca un câine care așteaptă când i se aruncă mingea sau i se freacă urechile.

Piotr nu era bucuros să o vadă. Dar Sveta a vorbit mult cu Avdeenko. În principiu, orice femeie va povesti întotdeauna mai mult altei femei decât unui bărbat. Iar la cafenea lucrau femei.

— Merg la toaletă, zise Sveta ridicându-se. Deocamdată, o să aducă haleala.

— Nu este obligatoriu să aflu tot.

Ea se uită mirată la el:

— Ce anume?

Pe fața ei se vedeau echimoze galbene și purpurii. Piotr se simțea stingherit pentru iritarea lui.

— Iartă-mă! Acum mă scoate din fire aproape totul.

Dar degeaba se îngrijoră – ea trecea pe lângă vorbele lui ca gâsca prin apă.

— Am înțeles. Nu-ți face griji!

„Nu-ți face griji“ – încă o expresie din lista ei personală nimicitoare.

Rămânând la măsuță singur, el își scoase imediat telefonul.

— Cine v-a dat numărul meu? se zborși imediat în receptor femeia.

— Andrei.

Femeia tăcu. Piotr îi dădu de înțeles că numărul ei este local, congolez și ea îi făcuse rost de el abia ieri, când Andrei era deja

mort.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Un prieten.

Femeia răsuflă din greu. Ei toți au învățat într-o anume măsură să se încreadă în instincte: cheltuielile profesiunii. Și instinctul ei îi spunea acum că Piotr nu minte și că nu este periculos. În orice caz, nu ei.

— Vă ascult! zise ea.

Piotr știa cum se acționează în acest caz. Amenințări sau bani jurnaliștilor de acest gen nu impresionau. Însă altă treabă era schimbul generos: scoate ce știi, iar eu voi vedea dacă am nevoie la schimb de ceea ce vrei să afli tu de la mine.

Piotr i-a dictat denumirea hotelului din Brazzaville, numele portarului și al cameristei. Un portar verificat și o cameristă verificată. Care și ei știau să asculte, ba încă să și povestească despre ceea ce se flecărește la piață. Sau să nu povestească.

— Bine, spuse ea, fiind de acord că acum este rândul ei. Ei au fost uciși noaptea.

Și se „deconectă“. Piotr nu telefonă din nou. Nu era necesar. Dacă omul cunoaște în Brazzaville pe portarul verificat și pe camerista verificată, el știe că numai un psihopat sau un sinucigaș ar fi ieșit din oraș cu mașina noaptea.

Andrei și colegii lui nu erau psihopați sau sinucigași. Nu au plecat din Brazzaville noaptea. Au fost duși cu forța.

Piotr își fixă iarăși privirea în ceașcă, își șterse cu degetele fruntea.

Sveta se trânti în scaun.

— Iar te scoate din fire totul? Irka a vorbit aici puțin cu un gagiman. Și a ieșit.

— De unde știi?

— A văzut o fată. Gagimanul stătea la măsuță. Aștepta. Au trăncănit puțin timp.

— Au plecat împreună?

— Nu știe. Un timp s-a holbat în alte părți.

Piotr căzu pe gânduri. O femeie în cafenea. În legătură cu ea, Stepan Bobrov nu trebuia să scarmene pe nimeni?

— Și altceva? Ce a mai văzut?

— Nu au comandat nimic. Gagimanul doar a băut cafea, dar bacșiș tot a lăsat. Fata a remarcat asta.

— Unde-i fata asta?

Sveta îl fixă expresiv – în reprezentarea ei așa trebuia să arate o lady pe care o întrebi de culoarea chiloților ei.

— Cum chiar tu ai spus, nu e obligatoriu să afli totul.

Sosind la timp, ca un arbitru care se aruncă între doi boxeri, chelnerița așeză între ei un platou mare cu pizza. Rupând firele elastice de brânză cu o lopățică, așeză fiecăruia pe farfurie o bucată.

— Poftă bună!

Cu imperceptibilitate profesională dispăru.

Oare Irina nu s-a întâlnit aici cu Belova? Și cu mai cine? Cu gagimanul care nu mănâncă? Scena concurentelor… Porcărie completă.

Piotr luă furculița și cuțitul.

— Bine. La ce a mai acordat atenție fata asta?

Sveta își apucă bucata cu amândouă mâinile.

— O femeie tânără, bătrână? Frumoasă, urâtă? Slabă, grasă? Scundă, înaltă? propuse Piotr.

Îi sticliră dinții:

— A-a-a! mormăi ea, clătinând negativ din cap.

Zise mestecând cașa în gură:

— Nu v-ați uitat la ea.

Mesteca și își șterse sosul din colțul gurii. Și emise triumfător:

— Știu unde a mers Irka după aceea!

Piotr îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— O aștepta unul mărunt, explică Sveta.

Piotr își uscă buzele cu un șervețel:

— La tine logica e-n ordine.

— Viața mă obligă.

Își trase de pe platou încă o bucată. Rupse firele de brânză, le înapoie pe platoul comun, își linse degetul. Piotr făcu o tăietură a lui, astfel ca bucata de pe platou să nu fie luată.

Sveta mesteca, mișcând energic parcă toată fața; părea că la mestecat participă chiar și fruntea. A înțeles privirea lui: adică, ce? Iritarea îl apăsa pe Piotr. Știa să vadă ce era mai important.

— Mulțumesc!

— O întrebare de căcat, urmă ea cu larghețe.

Și se înfipse din nou în pizza.

14

Ghiftuiala o aduse pe Sveta într-o stare de spirit binevoitoare. Chiar și umerii nu se mai înfoiau aruncând acum provocări întregii lumi. Se răsturnă pe canapea, pe urmă căscă, astfel încât un medic dibaci ar fi putut să-i examineze amigdalele. Se pusese la punct, se îndreptase spre un nou scop:

— Acum suntem la teatru?

— Eu sunt la teatru, tu – acasă.

Sveta se umflă în pene.

— … Sau unde să te las?

Ea tăcea.

— Aici.

— Aici staționarea e interzisă.

— Atunci unde e permisă.

Piotr scoase mașina la bordură. Sveta deschise larg portiera, se rostogoli pe banchetă, demonstrându-i dispreț. Piotr scoase un „hm“. Ea trânti portiera.

Piotr își scoase imediat toate acestea din cap.

Își scoase telefonul și verifică mișcările Belovei din ultimele zile. Linia roșie curbată schița prin Moscova traseele cele mai întortocheate. Belova se plimba, Belova mergea la restaurante. Înnopta, judecând după însemnele de timp, ca și înainte acasă. Dar tocmai aceasta confirma că aici totul este simplu.

Teoriile simple sunt de obicei corecte. Iar triunghiul conjugal era simplu, de obicei universal: o femeie – altă femeie.

„Vârsta critică“, cugetă necruțător Piotr despre Boris.

Judecând după semnal, acum Belova era la teatru.

Piotr apăsă „apeluri“, în același timp alese în navigator, fiind mai lesne să ajungă prin labirintul colțuros al străzilor cu un singur sens, și zise:

— Dașa, salut! Sunt Piotr, care și-a pierdut la tine telefonul, ții minte… E încă la tine. Trec să-l iau. Ești la teatru?… Chiar acolo se poate? Te sun cum ajung la teatru?… Iartă-mă, m-am încurcat în treburi.

„Nu-i nimic. Și eu am fost ocupată.“

Piotr cugeta: „Nu mă îndoiesc“.

15

Ea coborî prin pasajul de trecere cu cartela de acces pe care o dădu paznicilor la ghișeul de sticlă. Făcu semn din cap prin barieră către Piotr:

— E la mine.

Ceea ce nu se aștepta Piotr era că Belova îl întâmpină cu o mutră rigidă și cu fraza:

— Trebuie să vorbesc cu tine foarte serios.

— Ascult! se miră ușor el.

— Să mergem în cabina mea!

Mergând prin coridorul cu tavan neplăcut de aplecat, Piotr tăcea: să vorbească ea. Dar și Belova tăcea. Începu să vorbească numai după ce închise ușa. Arătă cu un gest larg, calculat pentru galerie:

— Ia loc!

Iar Belova se așeză pe vine, strângându-și unghiurile trupului de câteva ori, așa cum se strânge metrul de tâmplărie. Piotr se lăsă pe canapeaua acoperită cu un pled. Becurile stinse priveau orbește din jurul oglinzii. Piotr simțea sub fund vechile arcuri rupte și ghicea ce însemna asta. Totul arăta pretențios și teatral. Acum ea va spune: legați-mă, sunt o ucigașă?

Belova se întoarse spre el cu un pachet în mâini. Piotr privi cristalele, pietricele.

— E păcăleală? râse el. E slăbuță.

Pentru o fracțiune de secundă fața ei se împurpură de nedumerire, dar deveni din nou serioasă și plată:

— Nu am născocit nimic. Și nu mi-am ieșit din minți. Sunt sănătoasă la cap.

— E bine, o susținu Piotr.

Pentru o clipă se gândi ce e în pachet – metamfetamină!

Ea foșnea celofanul; îi întinse pachetul.

Piotr se uită în pachet. Dacă e o păcăleală, atunci e foarte murdară. Niște firimituri semitransparente, amintind de zăpada de martie de la Piter, după ce în atmosferă a început să scuipe uzina Toksov.

— Ce-i asta?

— Colofoniu.

Piotr răspunse cu o privire bovină.

— Ca să-ți freci pantofii, explică Belova. De balet, adăugă. Numai că acest colofoniu nu freacă.

Piotr i se uita în ochi. Nu sunt speriați. Încrezători. În așteptare. „Oare, psihopată?“, cugetă Piotr.

— De ce îmi arăți acest lucru?

— Pentru că tu căutai ceva în teatru.

— Nu căutam ceva. Ci pe cineva. Dacă îți aduci aminte.

— Firește, îmi aduc aminte. O fată, da – Belova privi la el la fel de direct. Îmi amintesc totul.

— Atunci ce înseamnă toate astea?

Belova se depărtă, de parcă timpul de răspuns se exprima în spațiu. Începu să vorbească:

— La început m-am gândit că acest colofoniu mi-a fost stricat de careva dintre ai noștri… Careva dintre artiști.

— Pentru ce?

— Pentru ca eu să cad, explică Belova pe un ton egal. Nu plac tuturor… Însă după aceea cu adevărat mi-au stricat colofoniu. Cu adevărat…

Ea nu crezuse nicio clipită că Marina a făcut acest lucru.

— … Careva dintre artiști. A adăugat săpun în colofoniu.

„E o tabără de pionieri“, se gândi Piotr. Voia să întrebe: „Dar nu vă mânjiți noaptea fețele cu pastă de dinți?“

— Te compătimesc. Dar mai bine ai spune toate acestea directorului teatrului, nu mie. Sau cine este acolo la voi șeful.

— Nu, îl întrerupse cu tărie Belova. Asta trebuie să-ți spun anume ție.

Ședea în fața lui. Spinarea dreaptă. Genunchii aproape se sprijineau pe genunchii lui Piotr. Își încleștă mâinile și le așeză pe genunchi. Îl privea în ochi. Vorbea și studia, îl urmărea. El se simțea ca țăranul din poveste care a nimerit în adâncul Muntelui de Aramă, la Mama-Zmeoaică.

— Când au stricat colofoniul a doua oară, mi-am adus aminte acel prim caz arătă cu capul spre pachet. Era ciudat. M-am gândit… Dacă sensul era ca eu să cad… Atunci de ce să-mi presari în colofoniu altceva, când toți știu că poți pur și simplu să adaugi săpun? De ce să te încăpățânezi în mod special, dacă poți, pur și simplu, să adaugi săpun. E ciudat, nu?

Piotr ridică din umeri.

— Eu, uite, nu știu că poți pur și simplu să adaugi săpun.

Belova dădu din cap, luminându-se:

— Exact! Pentru că și tu ești străin. Nu ești din teatru. Și atunci mi-am amintit că ai venit și ai dat sarcini ciudate în acea zi ciudată.

Ea evidenție iarăși cuvântul „ciudat“. Deodată Piotr acceptă punctul ei de vedere ca fiind rațional. Se uitară câteva secunde unul la altul.

— Mi se pare că te-am înțeles.

De data aceasta el vorbea sincer.

— Aceasta urmă gestul prințesei din balet asupra pachetului – a făcut fata pe care atunci o căutai, informă Belova. Am

dreptate?

Propriul ei raționament o bucura la fel ca și un pasaj izbutit într-o variațiune grea din punct de vedere tehnic. Nu-și putea reține triumful.

— Toți cred, de obicei, că balerinele sunt proaste. Și tu gândeai așa atunci. Am văzut după fața ta.

— Am greșit. Ești foarte inteligentă, zise Piotr cu nepăsare.

El luă în pumni pietricele din pachet.

— Pot să îl așez la lumină?

Belova se ridică. Aprinse becurile din jurul oglinzii. Piotr frecă pietricele între degete.

— De ce mi-a stricat colofoniul? Nici măcar nu sunt cunoscută cu ea? – Belova își plesni palmele. I-au cerut să facă aceasta. Au trimis-o?

Piotr nu răspunse. Câteva pietricele dintre degetele lui se sfărâmară. Unele nu. Erau tari. Foarte tari. Piotr alese din grămăjoară una. Se apropie de oglindă, conduse piatra tare pe sticlă. Rămase o zgârietură. Neverosimilul deveni logic.

Iată de ce Boris s-a alarmat atât când a dispărut fata. Ea nu a dispărut – a fugit. Și a luat cu sine ceva mai scump decât o inimă rănită. Diamante galbene.

Înainte ca Piotr să reușească să tălmăcească uluirea în profunzime, Belova a remarcat o expresie pe fața lui în oglindă:

— Ce-i asta?

Piotr lăsă pietricica la loc în grămăjoară, se uită în palmă.

— Nu știu.

Diamantele galbene care se exploatează în mine.

— Poți să afli? se îndreptă Belova ca o șerpoaică ce se ridică din iarbă.

…În minele care aparțin companiei lui Boris. În Congo.

Asta înseamnă oare că este o legătură între fuga Irinei și pieirea lui Andrei în Congo? Care?

Există: Boris, iată care este legătura.

Piotr își mută privirea asupra balerinei:

— De ce? Doar tu nu ai căzut. Colofoniul stricat nu a vătămat. Totul este în regulă. Nimeni nu a avut de suferit.

Răspunsul nu plăcu Belovei.

— Telefonul tău, îi aminti ea.

— Da, mulțumesc!

Piotr își înfundă telefonul în buzunar și repetă:

— Mulțumesc!

Întinse mâna. Belova o strânse:

— Trebuie să știu. Nu-mi place când mă socot nebună.

— Aflu și o să comunic, promise mincinos Piotr, aflat deja în lift.

Imediat ce ușile se închiseră, el conectă telefonul pe care i l-a dat Belova. Telefonul începu să caute rețeaua.

16

Cine nu a auzit expresia „diamantele însângerate“? Cei care nu știu, în general, ce sunt acelea diamante. Diamantele se extrag în Africa. Iar în Africa nu totul este, ca să spunem pe-a dreaptă, liniștit. „Copii, nu vreți să vă plimbați în Africa? În Africa sunt rechini, în Africa sunt gorile, în Africa sunt crocodili mari și răi“ e un text cunoscut încă din copilărie. Eu l-am

deprins la apusul sovietic. De atunci s-au schimbat puține în Africa – dacă nu luăm în considerare faptul că s-a micșorat populația de gorile.

În Africa se împușcă. În Africa se petrece întotdeauna vreun război civil. Printre altele este și locul unde se extrag diamante. Controlul asupra minelor îl dețin nu corporațiile sau guvernul, ci oamenii cu automatele. Ei vând diamantele. Acestea sunt diamantele însângerate. Pentru că ei cumpără și mai mult armament, deci pun benzină în focul războiului civil. Să cumperi diamante de la oamenii cu automatele nu este pur și simplu amoral. Este interzis la nivel mondial. Toți știu asta.

Cum știu și faptul că oamenii cu automatele sunt gata să facă o reducere, *my friend*. Un rabat foarte bun. Și dacă nu aveți cu aceasta niciun fel de probleme morale și etice, atunci rămâne una singură: cea organizațională. Mai bine zis, logistică.

Toate diamantele, dobândite legal, sub aripa corporațiilor și guvernului, primesc o marcare cu laser, care se vede numai la microscop. Diamantele însângerate – nu: oamenii cu automate nu au nici laser, nici microscoape. Diamantele însângerate trebuie vândute. Iar, ca să le vinzi, trebuie duse acolo unde se cumpără. Adică în lume, unde femeile poartă briliante, iar controlul asupra minelor nu-l cuceresc în principiu oamenii cu automatele: în cu totul altă lume. În Europa, în America, în Israel, în China. În lumea marcărilor cu laser și a microscoapelor. De obicei de aceasta se ocupă maimuțicile. Sau cum spun vameșii la noi la Piter – însă nu vorbesc, firește, despre diamante, ci despre brânză finlandeză și icre roșii: *ceburașki*. Adică „curierii“. Dar aceștia sunt absolut nevinovați la vedere. Din seria „nu te gândești niciodată“. De pildă, pensionare cu genți cadrilate și cu ochelari-acvariumuri.

Aceasta iarăși: dacă este vorba de brânză finlandeză și icre roșii.

Irina e *ceburașka* ideală.

În Israel, de exemplu, diamantele sunt introduse/scoase de elevi ai școlilor religioase: băiețași atât de înduioșători cu gâturi subțirele și cu cârlionți deasupra urechilor. Zgomotoasă a fost istoria pe care au deschis-o ei!

Dar în toți acești ani, de când îl cunosc pe Boris, niciodată, niciodată, niciodată nu am sesizat chiar și cea mai mică sugestie că firma lui Boris se folosește de serviciile curierilor-*ceburașki*. Că Boris se ocupă cu diamantele însângerate (ce rost au ghilimelele aici, dacă oamenii mor cu adevărat). Știam că Boris, în esență, e un om bun. Nu un sfânt, firește. Arătați-mi măcar un sfânt. Dar un om care nu trece o anumită limită. Lumea este construită simplu. Există oameni care trec limita. Și sunt care nu trec. Însă, cum se vede, în general nu cunoșteam multe despre Boris.

...Iată numai un gând ascuns despre Irina: ea nu a mers niciodată peste graniță. Dacă nu luăm în considerare un tur de trei zile în Gruzia. Sau ea numai și-a început cariera de *ceburașkă*? A început cu faptul că a fugit cu marfa.

Și încă o problemă.

Firește, Belova e bolnavă de meseria ei și simpluță ca *ceburașka*. Dar aici ea a pus o întrebare de milioane: de ce se încăpățânează în mod deosebit? E o întrebare foarte bună. Numai că acum nu mi-e de săpun. Mi-e de diamante. De ce se încăpățânează să fie ascunse în colofoniu pentru balet, dacă la Moscova există o mulțime de alte locuri bune?

Desigur, și colofoniul este bun: pietricelele în el nu sar în ochi, mascare perfectă. Dar și aici iarăși descriem un cerc,

ajungem din nou la aceeași întrebare: de ce s-au încăpățânat așa?

Cu atât mai mult cu cât și locul acesta nu a fost de nădejde – pietricelele au fost găsite. Întâmplător, dar au fost găsite. Mai bine zis, nu întâmplător: balerinele se folosesc de colofoniu tot timpul.

Bine, să spună chiar Irina cum stă treaba.

Dar unde e acum?

Există o mulțime de mijloace de a cădea la fund. Nici unul dintre acestea nu este 100% optim. Pentru că, așa cum a observat încă John Donne, niciun om nu seamănă cu o insulă, nu poate fi luat în sine. Chiar și la Moscova, unde aproape că nu sunt moscoviți.

Dacă există o marfă, există un cumpărător. Și dacă vânzătorul a căzut la fund, îl voi găsi prin intermediul cumpărătorului.

Sau cumpărătoarei? Femeia cu care s-a întâlnit Irina la cafenea, de pildă?

17

Piotr nu-și coborî ochii de pe ecranul telefonului. Liftul se opri. Ușile se deschiseră. Piotr păși în afară; imediat pe ecran apărură trei diviziuni: un semnal ferm.

Pe urmă zbârnâi. Și încă o dată. Două noi mesaje. Ambele de la itistul Vania… Ambele – MMS. Piotr le deschise imediat.

Într-o imagine – Irina. Era clar selfie: telefonul în mâna întinsă, în spate turnul Moscova-City. Dar în cadru a nimerit și mașina. Piotr deschise cu degetele imaginea, dezvoltând acest fragment. O mașină neagră. După cum arăta, scumpă. În Moscova sunt multe astfel. Confuz – zero.

Piotr deschise a doua fotografie, tot selfie. În spatele Irinei se ridicau munții. Figurine de oameni în spate. Piotr mări. Nu deosebea fețele. Pete luminoase neclare. Tot zero.

Și?

Piotr formă numărul lui Vanea.

— Da, răspunse acesta după două semnale.

— Vanea, la ce mă uit eu acuma?

— În ce sens?

— În sensul că tu mi-ai dat asta?

— Când?

— Vania, de ce te prostești? își ieși din sărite Piotr. Ce, ești mahmur?

— Tu ești mahmur, mârâi Vanea.

Și până la Piotr ajunse: data informațiilor, amândouă au fost trimise cu câteva zile în urmă, puse în telefon pe când el spiona mișcările Belovei, și au ajuns de-abia acum, când Piotr, în fine, a deschis telefonul.

— Scuze! recunoscu el imediat.

— N-am înțeles nimic, dar OK!

Vanea era un om fericit: datorită structurii genetice pozitive, nivelul dopaminei din el aproape nu oscila, oricât ai fi țipat la el, mai ales pe nedrept. A câta oară Piotr îl invidia pe Vanea?!

— Mă uit la selfie-urile pe care mi le-ai trimis. Una cu turnuri. Alta cu munți. Ce-i asta?

— A, acum am pricipit! Ai aprindere întârziată, boss. Ți-am trimis mai demult asta!

— M-am amestecat în împrejurări de neocolit, bâigui Piotr. Telefonul mi-a fost închis o vreme.

— Și te dai la mine.

— Nu am fost corect. Ca întotdeauna, ești genial.

— Uite aici ce chestie. Toate noutățile de pe paginile ei s-au făcut de pe o adresă de IP de mobil. Aceasta este adresa numărul unul.

— Adică de pe telefonul ei.

— Aha! Paginile sunt eliminate de pe altă adresă IP a ei. Să o numim adresa numărul doi.

— E normal. Logic. Ea practic și-a înlăturat deodată telefonul. Așadar, și-a eliminat paginile fie de pe noul computer, fie de pe noul telefon.

— Da. Dar concret aceste două imagini au fost eliminate de pe încă o adresă. Adresa numărul trei.

— Ei, în general fetele își elimină imaginile. Dacă mutra proprie nu le place.

— Ele de obicei înțeleg asta oarecum imediat, nu? Le place sau nu le place moaca. Dacă nu le place, își fac imediat un nou selfie.

— OK!

— Iar aceste două imagini sunt eliminate cu mult mai târziu.

— Cât de mai târziu?

— După ce mobilul cu adresa IP numărul unu a încetat să mai posteze informații.

— Și această adresă numărul trei nu mai figurează nicăieri?

— De ce nu? La adresa numărul unu a apărut permanent.

Inima lui Piotr se poticni. Bătea tot mai repede și mai repede.

— Adică este un mobil? Acest dispozitiv numărul trei?

— Da.

— Are număr?

— De bună seamă.

— Mișto! Mulțumesc! Îmi scuipi numărul?

Telefonul din mâna lui Piotr vibră. Se uită pe ecran: un nou mesaj. Palma, care îi ținea telefonul, transpiră. Zgomotul străzii se contopi cu sunetul din urechi.

— Imediat, făgădui în receptor Vanea.

Mesajul, care tocmai ce căzuse, nu venise de la Vanea. Aceasta venise de la Andrei. Piotr simți în degete o gâdilătură de gheață.

— Mulțumesc, nu o pot unge pe pâine, aminti glasul lui Vanea din receptor.

— Croncobaurii zboară pur și simplu, reuși să răspundă Piotr.

Apăsă închiderea. Deschise mesajul. Era postat cu o zi înainte de moartea lui Andrei. Spânzura în cadranul digital în timp ce telefonul flutura în geanta balerinei. Și iată ce-a găsit destinatarul: „Dar vorbești cu mine despre șeful tău?“

„Despre Boris?“ privi uimit ecranul Piotr. „Adică?“ Dar deja Andrei nu a putut să mai aducă lămurire.

Telefonul tremură din nou: mesaj nou. De data asta, așteptat de la Vania: numărul de telefon de la care s-au conectat la contul Irinei pentru a șterge două fotografii-selfie. Peter recunoscu instantaneu acest număr.

Era numărul de telefon pe care Boris i l-a dat la teatru cu cuvintele: „Găsește-o!“ I l-a dat și i-a cerut să găsească fata, dar

înainte de aceasta a șters două fotografii din contul ei.

Piotr a deschis PayPal-ul și a transferat banii către Vania pentru munca sa.

Primul pas este afacerea.

Deschise din nou cele două fotografii. Turnurile Moscova-City. Munții. Fața Irinei. Selfie.

Ce e dincolo de mașină într-o fotografie – nu se vede. Ce este dincolo de oameni în cealaltă – tot nu se distinge.

Atunci de ce dracu aceste imagini l-au deranjat pe Boris? Ce este aici care nu este pentru ochi străini? Fața Irinei privește la el pe rând și din una, și din cealaltă.

— Căznește-te să vezi, tâmpitule!

Piotr ezită. Ridică privirea de la telefon, dar văzu numai spinări, cefe: toți trecătorii priveau într-o singură parte. Ridicau mâinile cu telefoanele. De fapt, cineva s-a întors cu spatele și se rânjea – făcea un selfie. Mamele se aplecau către copii, copilașii arătau cu degetul. Piotr înțelegea entuziasmul lor. Camioanele erau mari, cu boturi late și turtite, pe roți puternice și larg desfăcute. Se agitau polițiști rutieri și muncitori în veste strălucitoare. Dispozitivele de licărire portocalii bucurau pe copii și provocau neliniștea maturilor, pentru că se rotea în deplină liniște – dacă luăm în calcul obișnuitul zgomot al orașului.

Piotr se opri și el, uitându-se la acești monștri grandioși. Părea că în centrul Moscovei fac un film după un roman de Stephen King: pe militari îi amenință un virus periculos și… Deocamdată însă cerul Moscovei este stăpânit de Apollon de pe acoperișul teatrului de operă și balet. Ca de obicei, Stephen King este departe de toate acestea. Oh-urile și ah-urile mulțimii aflate în gură-căscare se înecau în larma suculentă a înjurăturilor de

mamă emise de muncitorii ce mișunau peste tot, în gâfâitul sistemului de frânare al monștrilor de transport, care acum rulau lin.

— Ce drăcie mai e și asta?! zise Piotr.

Un perete de la teatru dispăruse. Așa i s-a părut la început. Pe urmă a înțeles că s-au deschis pur și simplu porțile, s-au descoperit interioarele grandioase. Trecătorii erau siliți să-și amintească un jurnal de film german din timpul nazismului: un *„Heil“* prietenesc cu mâini ridicate – numai că în mâini erau telefoane, care înregistrau videoclipuri. Piotr nu rezistă – ridică și el mâna, fotografie.

— Ce-i asta? se interesă el la una dintre vestele strălucitoare. Drace!

Acesta fu cuprins de o uimire sinceră.

— Mașinăria și decorațiile pentru baletul *Safirele*.

— Drace! repetă Piotr, ridicându-și bărbia.

În jur scoteau „ah-uri“ cu fețele ridicate. În cer își răsucea brațul o macara imensă. Un camion scotea un sunet asemănător cu urletul unui tiranosaurus.

— O asemenea proastă dacă s-ar fute… zise visător un muncitor către altul.

Piotr asculta cu un interes involuntar: ca în oricare astfel de situație, se trezea în el un băiețel de șapte ani cu dragoste pentru mașinile mari.

— Crucea mă-sii! zise cel mai în vârstă. Se sucește până la minus șapte.

— Crucea mă-sii! căzu de acord primul.

„Crucea mă-sii!“, se gândi și Piotr. Și aici o văzu pe Vera, soția lui Boris. „Femeia din cafenea“, își aminti el, fără să știe pentru ce. Hm… Motive pentru? Cel puțin Vera este dintre acelea care

lasă bacșiș generos. Motive împotrivă? Restul. Piotr ascultă discuția muncitorilor:

— Ptiu! Aici la noi e aproape un semn: ca și la spectacolul Belovei, la fel și la tehnica aia cu minus șapte există obligatoriu un nenorocit de lucru.

— Ptiu-ptiu-ptiu!

Și lucrătorul mai bătrân strigă cu voce tare, fără megafon, către macara:

— Cârmește-o de manetă… Curule! Idiotule!

Geanta soției lui Boris sclipi pentru o clipă și se ascunse în subteranul teatrului.

18

Vera este „femeia din cafenea“? Rahat cu perje.

Bacșișurile generoase nu sunt o dovadă.

Vera nu e omul ăla, în principiu.

Demult am observat că mintea și viclenia nu sunt unul și același lucru. Există oameni foarte proști, care sunt foarte vicleni. Dar există intelectuali creduli. Nu o voi numi pe Vera o intelectuală. Dar există în ea o anume credulitate.

Poftim, în Boris nu există credulitate. Boris este foarte, foarte viclean.

Când Boris m-a chemat să lucrez la el, știam deja că el, delicat vorbind, nu este un prost. Totuși, nu l-au împușcat în anii ’90. Și nu o dată a nimerit în posturi mari. Ba încă și la

Piter. Ba încă în timpul conflictelor pentru port – porțile principale prin care narcoticele veneau la noi din nord-vest. Boris a sărit la timp din toate acestea. Până ce bandiții prostani au decis cum să care de la Rotterdam heroină (după aceea noi i-am primit pe toți – o spun fără modestie mincinoasă), Boris a priceput mai înainte ca toți înspre ce alunecă lucrurile. A bătut fierul cât e cald – a început să importe calculatoare. Cu aceasta s-a și ridicat. Vă spun, îi merge cerebelul. Am știut asta întotdeauna.

Dar, de fiecare dată când am văzut cât de repede îi merge mintea, am rămas uimit. E ca și cum, să zic așa, ați lucrat întotdeauna pe un computer Core I7 (ceea ce este, de asemenea, un lucru bun, desigur), ați crezut că nu poate fi ceva mai cool. Pe urmă însă ați trecut pe Deep Blue. Nu țin minte: a reușit Kasparov până la urmă să învingă un Deep Blue la șah sau nu?

OK! Iată pentru exemplu o istorie simplă. Deși tot ceea ce privește familia lui Boris nu e deloc simplu. De aceea voi face mai multe abordări. În primul rând există Vitea – nu este fiul lui. Vitea este fiul Verei. Boris este al doilea soț al Verei. Pe primul ei soț, adică pe tatăl lui Vitea, nu l-am văzut niciodată, dar cred că paharul s-a umplut: a lovit-o pe Vera cu capul de calorifer. În prezența copilului. Așa că ouăle trebuiau sparte, consider. Nu știu cum și când a dispărut din viața Verei și a lui Vitea. Când am început să lucrez la Boris, el și cu Vera erau deja căsătoriți, aveau deja o fiică – pe Ania. Ticălosul a dispărut definitiv. Slavă Domnului!

În al doilea rând există Ania. Ea este fiica Verei și a lui Boris. Copil din a doua căsătorie, dar ce e mișto: sunt greu de ghicit relațiile dintre Vitea și Ania. De obicei copiii vitregi sunt geloși pe copiii din a doua căsătorie. Sar de pe șine în mod

demonstrativ: fug de acasă, pipează, beau. Vitea? Nici atâtica. Întotdeauna a fost un elev excelent. Întotdeauna în bună rânduială. Mereu toate i-au reușit. El singur a luat decizia unde va învăța. A mers pe linie tehnică. Undeva peste graniță. El singur a intrat. Minte strălucită. Relațiile cu Ania au fost până acum minunate. Niciodată nu bănuiai că nu sunt frate și soră cu totul. Acest lucru m-a uimit întotdeauna. Se vede treaba că și aceasta îl caracterizează pe Vitea.

Ania e cu totul alt gen.

Desigur, e o fată cu învolburări. Aici însă există și vina Verei. Este și nu este. Boris este un șmecher strașnic. Iubitor de femei, ca să ne exprimăm mai cu respect. Și este limpede în privința lui: de n-ar fi fost șmecher nu s-ar fi iscat toată această istorie cu Irina și balerina.

Lui Boris îi plac femeile. Punct. Nu umblă în patru labe cu căluș de cauciuc în gură la picioarele Stăpânei. Nu se snopește singur. Nu deține harem din provinciale tinere. Lui pur și simplu îi plac femeile. Cum pescarului îi place peștele, iar culegătorului de ciuperci, ciupercile. Pentru sentimentul necontenit al unei întâlniri, deocamdată de neatins, care îl așteaptă în viitor. Pentru sentimentul că mâine va fi mai bine decât ieri. Mâine va fi ceva nou. Și pentru aceasta acel ceva va fi mai bun decât tot ce a fost.

Într-o oarecare măsură, Boris era un om al viitorului. El privea numai înainte. În evantaiul posibilităților, pe noile căi, care se deschid cu repeziciune în față.

Iar Verka… Verka a decis de multă vreme să închidă ochii la toate. Nu condamn: alegerea ta, tu ai făcut-o. O respect. Dar așa ai decis? Atunci închide ochii. Așa socot. Însă ea nu. Față de Boris s-a prefăcut întotdeauna că nu știe nimic

De aceea întotdeauna deșerta totul pe copii. Toate supărările sale.

Pe de o parte, o înțeleg: când locuiau cu acest zero barat, cu primul ei soț, numai Vitka era cu ea; și a fost singura persoană apropiată cu care putea vorbi și nu înnebuni. Dar, la naiba, mamă! El avea numai șase ani! Atunci. Dacă nu cumva cinci.

Și către Ania și-a revărsat sufletul. Acum și către Vitea, și către Ania. Imediat ce tăticul avea relații cu o nouă femeie, mama se inflama din nou, și tot așa. Copilașii sunt singurii prieteni ai mamei. Sigur, de la o astfel de copilărie se vor resimți.

Aceasta a fost în al treilea rând.

Iar acum istorisirea însăși.

Chiar nu știu pentru ce Ania l-a chemat atunci pe tată să vorbească. Poate că, pur și simplu, hormonii ei adolescentini îi ardeau creierul. S-au înțeles ca să ia cina la restaurantul unui hotel, nu mai țin minte care – poate că nici nu mai există. La Moscova totul se schimbă atât de repede…

Însă Boris, la vremea aceea, se îngurluise cu Natașa Li. Model. Nu o vițea, care pur și simplu se numește model ca să nu i se spună curvă. Ci un model adevărat: pancarte, podiumuri, de astea. Însă la Paris, la New-York sau Londra. Lui Boris îi plac femeile celebre. Am înțeles acest lucru și despre Belova.

Însă Belova, după mine, e strașnică ca un război atomic. Dar Natașa…

Firește că nu era niciun fel de Li. Și-a lăsat primele două litere de la numele ei de familie rusesc cu o grămadă de „ș“ și „șci“, ca să nu plesnească ochii agenților occidentali și să nu le explodeze tărtăcuțele. Frumoasă muiere. Nu. Al dracului de frumoasă! Șireată, în special. Tare l-a năucit pe Boris. Înadins,

exact în acea zi Natașa, în fine, s-a decis să cadă. Nu știu cât l-a costat pe Boris chestia asta. Cred că nu puțin.

Înadins – firește pentru Ania. Pentru că Natașa l-a ademenit cu degețelul (mai bine zis, cu chiloțeii), Boris a alergat la ea și a uitat cu totul de Ania, de cina lor.

Ania a stat la măsuță, a stat și a așteptat. Pe urmă a ieșit la fereastră.

Nu am fost acolo! cunosc amănuntele de la medic. Și de la Vera, firește. Verei îi place să se plângă.

Deși aici nu e de plâns – aici trebuia cântat. De fericire.

Etajul nu era înalt. Iar jos, apărătoarea de pânză a terasei. Firește, Ania a căzut pe asfalt. Dar nu mortal. Și nici măcar nu și-a rupt coloana vertebrală. Și-a rupt un picior. Se pare că a mai suferit și o comoție cerebrală și încă o fractură neînsemnată: se pare, clavicula. Dar sentimentele Verei se pot imagina. Boris a mers la spital lăsând-o pe Natașa. Desigur, nu le-am ținut lumânarea. Pur și simplu l-am așteptat jos pe Boris în mașină. Am mers împreună și la spital. El tăcea și se uita afară.

Apoi a mers în fuga cea mare în întâmpinarea Verei. Fața ei era cruntă. Era gata să-l ucidă. Serios, cred că a venit sfârșitul căsătoriei lor. La Vera se vedea aceasta. În acele clipe, cuvântul „despărțire“ stătea, practic, pe buzele ei.

De asemenea, am fost surprins că Boris nu a dat înapoi. Avea o față atât de sinceră. Parcă zbura spre ea, ca un om care tânjea să o vadă. Ca Romeo către Julieta.

Și i-a spus… Repede, ca și cum s-ar fi grăbit să-i închidă gura cu vorbele sale – înainte ca Vera să vorbească prima și să nu spună ceva de prisos. I-a spus aproximativ următoarele:

„Verocika, noi acum lucrăm la faptul ca mașina să nu fie arătată la „Noutăți“, pentru că acolo totul este rău, dar

principalul este că sticla blindată a rezistat, iar pe urmă a tras în ea paza mea. Și tu vezi că totul e în ordine cu mine.“

Am fost atât de nasolit.

„Uite, Petia poate confirma!“

Maxilarul mi-a căzut, pur și simplu, pe podeaua spălată cu clor.

Vera se uita fix la mine. Dar a luat expresia de pe moaca mea drept un șoc profund. Adică și era un șoc profund. Dar nu din cauza faptului la care se gândea Vera.

Ea suspină, se prinse cu mâna de gură. Și începu să plângă în hohote – Boris stătea deja lângă umărul ei.

Se temea acum pentru el mai mult decât pentru Ania.

Stăteam ca un stâlp, mă uitam la ei cum se îmbrățișau și mă gândeam: la mama dracului! Boris… nu e tâmpit, nu. E descurcăreț. Pe urmă i-am văzut cum stăteau la patul Aniei. Se țineau de mână. O pereche de soți-porumbași. Iar mie mi se învârtea în cap ca și mai înainte: la mama dracului!

Dacă vă mai pare în continuare că sunt puțin extaziat de ei, greșiți: sunt extaziat cu adevărat. Tocmai de aceea consider că locul lui este după gratii. El este rău.

Iar răul nu se lichidează de către rău. Nu de forță. El poate fi biruit numai prin justiție.

În țara noastră aceasta nu este garantată tuturor. Însă eu promit o judecată dreaptă lui Boris. Din partea mea personal.

Pentru mine, aceasta este acum o chestiune pur personală: să refac imaginea completă a ceea ce s-a întâmplat – cu Andrei. Dar și cu Irina.

Apropo de „să refac“. În privința piciorului Aniei, totul atunci s-a dovedit a fi rău. L-au refăcut, da. Nici măcar pe bucăți – pe fărâme. Ca o vază antică peste care a venit hunul cu

ciubota. Pe urmă au păstrat mult timp totul într-un fel de ace, au strâns șuruburile la milimetru. Ania este deja matură, dar șchiopătează și acum.

Nu știu, oare Boris își mai amintește de acea Natașă din cauza cărora s-au petrecut toate? Își amintește oare pescarul fiecare păstrăv prins? Mă îndoiesc.

Dar nu mă îndoiesc de faptul că Verka nu mai este încercată de mult de niciun fel de emoții în privința tuturor acestor femei. Peștii sunt pești și gata. Ce fel de emoții pot fi în privința lor? Niciun fel.

Sau nu am dreptate?

19

Vera împinse ușa ușor în spate. Paznicii din ghereta de sticlă ridicară capetele. Vera răspunse cu un zâmbet strălucitor:

— Am o întâlnire de afaceri.

Două perechi de ochi îi răspunseră printr-o scanare rapidă.

Nu încercară să se lege de femeia care intra – era îmbrăcată scump. Paznicii dădură din cap și își pierdură interesul față de ea.

Vera se așeză pe banca lungă. Se rezemă cu ceafa de perete.

Și pentru că este imposibil să încetezi să scarpini locul unde te-a înțepat un țânțar. De pildă, un țânțar. Cu cât te scarpini mai mult, cu atât te mănâncă mai mult, cu cât vrei mai mult, cu atât te scarpini mai mult.

Și, da, se poate spune de bună seamă că ea are prea mult timp liber? Se poate? Ușa turnantă scârțâi. Vera ridică brusc capul și îl lăsă în jos: nu, nu e Belova. Niște bărbați cu cutii trainice, iar după ei…

— …Belova! se ridică în întâmpinare, întinzând un zâmbet grăbit.

Remarcă dușmănoasă că pe fața balerinei se întrezărea spaima. Aha! Știe a cui bine îl ciugulește. Aceasta îi dădu puteri Verei.

Paznicii observară și ei că, la vederea femeii, Belova se încordă. Luară poziție: la „întâlnirea de afaceri" ceva nu e cum trebuie. Să se amestece?

Glasul Verei se făcu deosebit de melodios, sonor:

— Sunt o admiratoare a dumneavoastră! Mă țineți minte?

— Vă țin minte.

Dar pasul Belovei nu scăzu – spera să se strecoare cu mers ferm înainte. Vera trebui s-o apuce de mânecă. Ea însăși se sperie de ușurința veselă cu care o cuprinsese. Ușor, ca în vis, ea putu să o apuce de mână. Dar ar fi putut să o apuce de plete. Să-i zgârie mutra. Să-i tragă cu satisfacție o geantă în cap. Orice putea. Ochii Verei scânteiau. Belova se dădu înapoi.

Vera păși înainte:

— Am vrut foarte, foarte mult să vă văd!

Paznicii nu-și luau privirile de pe ele. Unul se hotărî să spună:

— Dașa, ai încheiat repetiția?

— Da… da… se dădu înapoi Belova.

— A, s-a încheiat! începu Vera. Ce păcat! Eu am venit să vă văd.

Vera nu știa cu ce s-o dea gata.

Extaz în atac. Da, exact!

— Vreau la spectacolul tău! se năpusti Vera, privind cu sete la concurenta ei.

— Nu știu... îngăimă Belova.

— Diseară? atacă Vera.

— Diseară sunt ocupată.

— Astăzi dansezi?

— Înțelegi, începu să bâiguie Dașa. Dacă la spectacol... La premieră nu se dau bilete de favoare nimănui.

Vera mai să cadă pe spate. Ca o pisică nepricepută, care scapă șoricelul înaintea ultimei lovituri de labă.

— Nu-i nimic. Soțul va aranja. Al meu. Soțul. Boris Skvorțov... Un mare amator de balet... – îi aruncă Vera ca un scuipat. Firește, tu nu-l cunoști.

Vera se uită cu ochi holbați la ea.

Dar pe bună dreptate se spune că la o putere întotdeauna se va găsi o altă putere.

— Ce mai e și asta?! zbieră fiindcă i se părea că avea în față o flușturatică. Cine ești? Femeie! Cu tine vorbesc! Cine ești? Ce cauți aici?

Și Vera văzu pe bruneta înaltă și zdravănă.

Era deprinsă să se strige la ea. Cândva, demult, Vera citise romanul *Smilla și sentimentul zăpezii*. Îi plăcuse acolo expresia: „E greu să țipi la un om bine îmbrăcat.“ Expresia i se păruse profund adevărată. Vera se temea de mitocănii spuse cu gura cât o șură.

Nu se știe dacă Ordjonikidze a citit acest roman.

Și nici nu e important. El vedea în fața sa o trântoriță bătrână bogată. În capul lui se aprindea un tablou vivant: „Baletomana!“ Ordjonikidze nu putea să suporte pe

baletomane. Dirijorul era convins că toate baletomanele veneau buluc la teatru de dragul unui singur lucru: ca să se zgâiască prin binoclu la sculele balerinilor și fundurile balerinelor acoperite cu colanți. Încă o murdărie pe care, în templul pur al muzicii, o ducea pe tălpi baletul.

Ordjonikidze își puse îndată rahatometrul său interior în stare de luptă. Prima salvă o aruncă asupra paznicilor:

— De ce intră străini aici?! A?! Pentru ce primiți salar!?

Pe urmă își îndreptă atenția către Vera:

— Nu ai ce face? A? Te plictisești? Ai prea mult timp și bani? Ajută pe cei săraci! În Africa! Aici însă sunt oameni! Lucrează!

Vera dispăru pe dată. Obrajii îi ardeau.

— Știți unde-i ușa? urlă Ordjonikidze. Afară! Acolo!

Vera bătu în retragere, sărind la fiecare salvă.

Ordjonikidze bătea în continuare din picior, fornăind. Ca un rinocer care tocmai a stins un incendiu, pe care l-a detectat de la mulți kilometri. Pe urmă sprâncenele i se destinseră.

— Belova, zise el cu un glas absolut obișnuit. De ce am venit după tine… Tu nu ești așa de puțin receptivă ca altele.

Singurul lucru care-l împăca pe Ordjonikidze cu nesuferitul balet erau femeile. În balet sunt multe femei frumoase. „Armenilor le plac cele plinuțe“, repeta Ordjonikidze o butadă din filmul sovietic *Mimino*, „iar nouă, gruzinilor, ne plac cele slăbuțe“.

Cu o mână Ordjonikidze se sprijini de perete, ducând un picior peste celălalt, de parcă nu ar fi stat pe coridorul unui teatru, ci pe o stradă din Neapole.

— Belova! Tu ai pe cineva?

Vera își ciuli urechile. Această întrebare o interesa și pe ea foarte mult. Ea făcuse involuntar un mic pas înainte. Ticălosul

de grăsan o observase imediat – iarăși se împurpură la față:

— Afară! Am zis!

Vera sări în lături, împinse ușa cu fundul și ieși în stradă.

Dirijorul poate să ajute mult pe o balerină. Dar poate mult și să strice.

Depinde de punctul de vedere.

Căruntul și experimentatul Liarski, de exemplu: dirijând baletul, el practic își lua privirea tensionată de la picioarele balerinei. Din motive explicabile. Liarski a dirijat diferite spectacole de balet aproape cincizeci de ani. El le cunoștea toate capcanele, toate pietrele ascunse la fundul apei. Încerca să conducă balerina într-o linie de dans sigură. Unde mișcările curgeau ca niște mărgele mărunte, încetinea tempoul, pentru ca balerina să aibă timp să urmărească totul cu picioarele. Unde nu putea să-și țină echilibrul stând pe poantă, el grăbea tempoul. Bătrânul gentleman Liarski se străduia să fie pe plac damelor. Să facă „cum se cuvine". Muzica sub bagheta lui ba mieuna, ba avea avânturi de cocoș, iar Dașei nu-i convenea. Liarski o obstacula. Tot timpul i se părea că trece un bătrânel speriat peste un bulevard cu șase benzi, iar el o ia ba înainte, ba înapoi; și, iată, cad sub mașină amândoi.

Dar să danseze cu Ordjonikidze îi plăcea: el era ocupat întotdeauna numai cu sine, cu muzica, cu incursiunile muzicale, iar la scenă aproape că nu se uita.

Ea voia ca așa să și rămână.

Antrenamentul este Dumnezeu. Cuvintele Veronikăi au căzut ca pe un sol fertil.

Dașa simțea cu spinarea peretele. Se uita la Ordjonikidze în ochi, zâmbea. Așeză mâna pe umărul lui grăsuliu:

— Nu știu, zise ea visătoare.

Mâna alunecă parcă fără intenție, când Dașa o luă spre ușă. Ea nu putea crede ceea ce s-a întâmplat. Însă s-a întâmplat! Ordjonikidze nu a protestat. Dar nici nu s-a implicat. Așa că a rămas în picioare, gândindu-se. Procesorul lui se poticnise.

El fusese educat de o mamă gruzină și, încă înainte de a învăța să înțeleagă cuvintele și să scrie, deja știa: el e cel mai bun, cel mai frumos, cel mai deștept. Și încă – un bărbat adevărat. Pe la douăzeci de ani lacul extazului mamei (în ultimii șase ani amestecat cu respect) era deja acoperit cu un strat atât de gros, încât niciun fel de ghimpi sau geruri ale lumii din afară nu puteau să-l atingă pe Ordjonikidze.

De faptul că el nu putea atrage pe cineva Ordjonikidze nici nu ar fi crezut. O astfel de persoană, pur și simplu, nu exista.

De aceea, când Akim, dând din cap către paznici, îl ajunse din urmă și iarăși salută din cap, dirijorul îl apucă pe directorul baletului de mânecă:

— Akim, ești la curent? Cu cine este Belova acum?

20

În ciuda sfatului primit, Vera nu se duse să ajute pe săracii din Africa. Ea pur și simplu a trecut de cealaltă parte a ulicioarei. Nu a trebuit să aștepte mult. Belova ieși din teatru.

— Sunt foarte ocupată. Da. Cățeaua! zise Vera cu glas tare.

Văzu că o femeie, care trecea pe lângă, trăgea cu coada ochiului. Adăugă:

— La ce te holbezi?

După aceea plecă după Belova, ținându-se preventiv la distanță, pentru ca balerina să nu observe coada.

Belova își zgârie puțin adidașii. Iar Vera, ieșind din casă, nu a luat în calcul că va trebui să meargă mult pe jos. Tocul intră aproape imediat în grilajul unui canal. Sări ca un capac de bere forțat de un deschizător. Ca să nu piardă tocul cu totul, Vera încercă să nu calce pe el, să pună mai multă presiune pe degete. Și numai acasă văzu cu mâhnire: în ciuda tuturor stăruințelor, tocul crăpase. Vera aruncă pe podea pantoful stricat. Era plăcut acum să-și întindă picioarele. După urmărirea rivalei, gleznele o ardeau. „Să încep să fac alergări sau ceva de genul ăsta?“ se gândi Vera, apoi imediat auzi pași și foșnituri. Nu era singură în apartament.

— Vi-i-itea? făcu ea mirată.

Fiul trebuia să fi fost la Tokio. După câte se pare acolo și era. Pentru că în ușa dressingului nu apăru el, ci soțul. Cămașa îi era desfăcută.

— Ai venit devreme, remarcă Vera răutăcios. Se apropie. Boris o sărută.

— Mai degrabă târziu, se apucă de nasturi el.

Vera își dădu seama că el nu-i descheia, ci îi încheia, când ea l-a întrerupt. Pe manșete străluceau butoniere pentru butoane.

Boris înțelese privirea ei.

— Cină de afaceri informală, explică el. Scuză-mă, nu te-am prevenit.

— Nu-i nimic, zâmbi Vera. Am înțeles. O rochie micuță pentru cocktailuri? specifică Vera, întinzând mâna către garderobă.

— Fără jumătățile frumoase, făcu o grimasă Boris, introducând un buton care aluneca.

„Cu altele și mai frumoase“, își traduse Vera.

— Afaceri, specifică Boris.

„Nu uita Viagra. Rahatule“.

Vera zâmbi.

— Afacerile-s afaceri! îi apucă manșeta și îl ajută să-și pună butonul.

— Scuze, o să te plictisești astăzi?

— Eu? Când mă plictisesc eu? Ania ia cina cu mine.

— Ania vine azi?

— A promis.

— Minunat.

Boris o sărută încă o dată, deja de despărțire. Iar Vera:

— Distrează-te așa cum trebuie.

„Rahatule!“

21

Sala fastuoasă strălucea. Luminițele jucau sărbătorește pe onduleurile aurite, pe parchet, în mod ingenios, ca la Palatul Ekaterina, pe vazele rotunde, burtoase, pe paharele de cristal care așteptau pe masă. Lustra multietajată din sticlă de Murano își întindea deasupra mesei binecuvântarea labelor sale răsucite. „Știu să trăiască oamenii“, aproba Boris. Și nu o aproba pe soție: „Cum de vede lucrurile atât de mediocru

Verka? Atâta aur și cristale, dar vederea este totuși ca de la IKEA."

— Frumoasă casă! spuse el sincer lui Avilov.

Proprietarul fornăi cu mândrie:

— Eu vin aici numai cu portofelul. Doar Elenocika născocește și găsește totul. O să iasă la pensie, îi spun, o să ajungă designer de interioare. E adevărat, Elenocika?

Soția frumoasă, înaltă, subțire își băgă mâna sub cotul lui.

— Pensia noastră nu e așa de curând, aminti ea cochet. Dașa poate confirma.

— Frumoasă casă, spuse evaziv Dașa.

Ea pricepea de ce îi amintea această sufragerie: de decorul de la *Frumoasa adormită*. În acest spectacol Avilova făcea rolul de pantomimă a Reginei: zâmbea și dădea din mâini. Soțul îi întinse un scaun.

Gusturile proprietăresei determinau și meniul cinei.

— Orice poți să mănânci liniștită, Dașa. Ce înseamnă baletul, în această casă se știe. Niciun fel de calorii cu lipide, clipi Avilov.

Boris își lăsă privirea în farfurie: scoici în abur pentru gustare, câțiva stropi grațioși de sos, un cârlionț de nu știu ce iarbă. Luă furculița și cuțitul – erau grele, aurite. Pentru a se potrivi cu mobilierul. Pentru a se potrivi cu Regina baletului. Tacâmurile zăngăneau plăcut pe porțelan. Din niște difuzoare nevăzute se auzea încet o melodie, completând asemănarea cu un restaurant. Avilov conducea abil conversația. O întreba pe Dașa despre diferite teatre. Uneori se întrerupea: „E adevărat, Elenocika?" – „Da, da", spunea Avilova sau pur și simplu zâmbea. Pe urmă se uita la răsfrângerea ei în masa lustruită –, își muta mâna sau își corecta înclinarea gâtului și de fiecare dată verifica imaginea: frumoasă sau nu.

Dașa răspundea însuflețită.

În ochii lui Avilov strălucea interesul față de temă.

Boris introducea comentarii deștepte – și era bucuros când vedea că acestea erau apreciate.

— Iată cine trebuie să devină președintele Consiliului de curatelă la balet, recunoscu sincer Boris.

Cunoștințele lui Avilov îl uimeau.

— Nu, mulțumesc. Bolivar nu face față la două funcții, râse el. Mie îmi ajunge Galeria rusă. Aceste formalități nu mi se potrivesc. Eu cu tine – îl privi pe Boris în ochi – acum suntem în unul și același club. Cum se spunea în vechime, vrei să iubești baletul, iubește o balerină.

Ridică paharul:

— Pentru preafrumoasele balerine de la această masă!

Dașa se uita nedumerită la el. Nu înțelegea de ce vorbea la plural. Doar Avilova era o artistă de pantomimă. Însă toți duseră paharele la buze, ceea ce făcu și ea.

— Iar acum, Elenocika... el își lăsă mâna pe speteaza scaunului soției.

Iar Boris înțelese că mizanscena și dialogul sunt gândite dinainte. Sau scena se jucase aici de atâtea ori... Pentru că Avilova începu să se ridice, deși nimeni nu-i ceruse. Iar soțul continuă:

— Mergi și arată-i Dașei jucăriile tale. Uitați-vă împreună ce fel de gentuțe, de pantofiori și de bibelouri. Vorbiți puțin, fetelor!

El se uită la Boris. Cu o privire ageră, înțeleaptă, Dașa îl studia la fel de atent. Nu se grăbea să se ridice.

— Iar noi să ne odihnim puțin după mâncare. Nu mai suntem tineri. Să stăm puțin, să digerăm hrana.

Dașa se întoarse către Boris.

El abia clătină din cap, dar nu putu să zâmbească. Ea se ridică, fără să spună nimic. Avilova o aștepta în ușă, înscriindu-și figura prelungă în rama ușii. Avilov le conduse pe amândouă cu privirea. Așteptă până ce ușa albă, împodobită cu aur, se închise.

— Uite așa! se întoarse zâmbind către Boris. Sper că și în altă sferă interesele noastre vor coincide la fel.

22

— A mea care este? întrebă Dașa.

Stătea într-o garderobă care nu era pur și simplu mai mare decât cabina de machiaj a Dașei de la teatru, era mai mare și ca sufrageria din apartamentul ei.

— Dar tu unde porți telefonul? se miră Avilova. De pildă… și cheile. Și banii. Fără să mai vorbim de celelalte.

— În buzunare.

Avilova hotărî că Belova glumește atât de ciudat. Își miji ochii și începu să râdă ca să se facă plăcută. Își dădu repede jos pantofii cu tocuri înalte. Își suflecă tivul îngust, eliberându-și genunchii. Se ridică pe otomană. Promise:

— Acum îți voi arăta altă păpușă. Vei fi șocată de frumusețea ei.

Începu să miște capacele cutiilor de pe raftul de sus. Întoarse una. Sări. Scoase capacul.

Se întoarse, își aruncă un lanț peste umăr, își trase în afară șoldul cu o geantă care atârna peste el.

— Uită-te!

Dașa nu era sigură ce trebuie să spună. Dar instruirea e mama înțelepciunii. Zâmbi:

— Foarte frumos!

— Ei? – parcă cerând ca să-și dea acceptul încă o dată, Avilova se răsuci în fața oglinzii uriașe. E minunată, spuse ea visător, admirându-se.

Dacă ea ar fi purtat o discuție în realitate cu interlocutoarea, ar fi observat în oglindă că privirea acesteia se făcuse sticloasă, ca și cum ea contempla ceva la o mie de kilometri de aici. Dar Avilova, ca și Narcis atras de chipul său din râu, nu vedea în oglindă pe nimeni, în afară de sine, și nimic, în afară de gentuța cu jumătăți de inele de aur întrețesute.

Dașa se gândea la spaima care lucea în ochii lui Boris.

— Foarte frumos! repetă ea.

— Și iată acum o maletă. Birkin. Stras roz. Rămâi uimită.

Avilova se întinse după următorul exponat.

23

— Acum aș vrea să am trabucuri aici, oftă Avilov visător. Trabucuri și coniac. Doi gentlemeni discută situația pe teren… Eh, învățăm cum să trăim frumos, învățăm. Măsoară-ți tensiunea, fă sportul, nutriție adecvată și îți prelungești viața.

Svecin, închipuie-ți, înainte de masă bea un pahar cu un fel de rahat verde. Se încruntă, se chinuie. Și bea. Nu înțeleg. De ce te străduiești să-ți prelungești viața, dacă ea nu te bucură?

Boris zâmbi:

— Ce fel de câmp – pentru golf? Ce mai pot convorbi doi gentlemeni?

— Da! se exterioriză Avilov. Deocamdată lady ale noastre sunt acolo ocupate… Vor sta acolo, desigur, până dimineață – Lenka are catrafuse acolo. Deschide măcar un magazin… Iar Dașa e interesantă, da.

— Nu-i nimic.

— Și tot din Piter, da?

— Pură coincidență.

— Da, da – lui Avilov îi străluciră ochii. Înțeleg. E bine că te-ai apucat serios de treabă. Odată ce discuția noastră a decurs atât de sincer. Fetele de la balet sunt un adevărat viciu. Începi – nu te mai oprești. Câte din acestea nu am văzut: la Consiliul de curatelă am nimerit… și m-am prăpădit. În această grădină de flori. Toate. Să-l luăm măcar pe Osokin. E la a patra deja sau la a cincea. Nu mai știu. Și fiecare fetișcană i-a halit câte un apartament. Minim. Sărmanului i-au mâncat capul!

Clătină din cap. Dar al său propriu, după câte se pare, se ținea tare pe umeri.

— Dar soția cum e? Tot la balet? întrebă zâmbind Boris.

— Elenocika? Da! Măsuri preventive. Vaccinarea în stadiul incipient, explică Avilov pe jumătate glumind, pe jumătate serios. Tot ce se cheltuiește din familie nu pleacă.

— Apreciez sinceritatea – Boris voia să schimbe această temă neplăcută.

— Nădăjduiesc că vom putea vorbi despre toate la fel de sincer.

— Firește.

— Asta-i minunat. Fii atent ce istorie. Am o mică și simpatică făbricuță de lumânări. Sigur, o afacere puțintel colaterală. Totuși, nu cu totul. Foarte, foarte bună, ca să fiu sincer. Deși e a mea, proprie și personală. Dar pot garanta: sunt toți băieți cu experiență, au făcut armata, toți în baza unui contract. Punctele fierbinți au trecut. Pot să spun la toată lumea că au muncit cu spor. Echipamente de cel mai înalt nivel. Americoșilor le putem da la gioale. Nemaivorbind de macacii tăi.

Boris ridică sprâncenele. Dar ghicea unde bate Avilov, măcar din punct de vedere geografic.

— ...În fine, OK! OK! Toți suntem acum mai corect politic decât Papa de la Roma, se corectă zeflemisitor Avilov. Am în vedere pe congolezi. Ei, bine, și alte lepădături, care se lipesc de minele voastre. Cu intenții nu dintre cele mai bune.

— La noi deja funcționează o făbricuță de lumânări. Compania militară particulară Wiking. Ireproșabilă.

— Mai bună ca Vulturul meu? Nu cred!

— Nu, desigur, nu mai bună, începu diplomatic Boris. Amploarea sarcinilor operaționale atribuite o dovedește, spuse el clar interlocutorului. Doar e Congo. Turiști, elefănței. În anumite zone joacă farse. S-a întâmplat. Dar, în general, nimic. Nu din Africa Centrală, Dumnezeu mă ierte, un fel de republică, unde este mai bine să nu cobori din avion fără un kalașnikov.

Dar văzu că Avilov nu-l ascultă. Pur și simplu aștepta ca el să termine de vorbit. Și totuși adăugă:

— Dacă ne-am extinde în Africa, dacă aș fi avut afaceri în A.C. Dacă m-aș fi gândit doar în direcția A.C, atunci m-aș fi

apucat imediat cu amândouă mâinile de…

— Vulturul. Compania militară particulară Vulturul, aminti Avilov.

— Da.

El văzu că fața lui Avilov se făcuse ca de beton. Boris continuă:

— Doar purtăm o discuție sinceră. Și eu apreciez foarte mult asta. Așadar, sincer… Acum nu este timp pentru o discuție extinsă. Nu există doi Bolivar, cum spui. Pe mine acest balet, pentru a fi sincer, acum mă distruge.

— Dașka mănâncă supă cu crutoane? Ei pot face asta.

Boris continuă:

— Pe urmă, decorurile pentru noul balet…

— *Safirele*, da, Elenocika mi-a povestit. Spune că e de groază, pentru niciun fel de sumă nu ar accepta să danseze așa ceva.

— A trebuit să turnăm la uzina lui Hrunicev. Asta, o spun direct, ne obligă financiar.

— Încrederea președintelui obligă financiar, nu ai ce să faci, îl compătimi Avilov.

— Da.

El vedea că Avilov nu-și coboară privirile de la el.

— Dar aceasta e o idee bună, încheie discuția cordial Boris. Securitatea e importantă. Îndeosebi în Africa. O să mă gândesc la Vulturul!

După ce conduseră pe musafiri, soții se uitară țintă unul la altul. Însă Avilova se uita puțin de sus în jos – la înălțimea ei adăugase și niște tocuri înalte. Soțul se ridică pe vârfuri, o sărută.

— Ce zici, Elenocika? Să ne cunoaștem mai bine cu ei?

Ea ridică din umerii înguști:

— Ca o gălușcă fiartă. Atât de corectă, și se prefăcu că vomită (dar pe coridor era oglinda și, uitându-se în ea, Avilova avu grijă să deschidă gurița grațios și să nu scoată limba prea tare).

— Crezi? Oh, sărmanul Boris!

— Nu e sărman.

— Îți spun, astfel de fetișcane corecte la vedere... ba și băieți. Îndeosebi cei de la Piter. De obicei au cei mai ascuțiți dințișori. Și, în principal, cea mai mare burtă.

— Da? pufni în râs Avilova – și îmbrățișă soțul, zbârlindu-i părul rar. De fapt, am văzut-o la bufet. Mănâncă la fel ca toți ceilalți – nici mai mult, nici mai puțin.

— Tu ești prostuța mea – o sărută pe soție.

Și adăugă serios:

— Împrietenește-te cu ea, bine? Nu în așa fel ca... Ci...

— Ci așa, traduse Avilova.

El aprobă din cap și o bătu pe soție pe fundul mic și tare. Ambii râseră.

Ania mânca salată și vorbea despre faptul dacă este posibilă izolarea Internetului rus sau nu.

Ania vorbea despre noul roman al lui Salnikov.

Ania spunea că după moartea designerului Lagerfeld, Chanel nu va mai fi ce a fost.

Ania vorbea despre un articol uluitor privind faptul că animalele și chiar peștii simt totul, totul, totul.

Ania spunea că transbordarea la Frankfurt este un iad, mai bine te transbordezi la Viena sau fie și la Copenhaga, este un ocol, da, dar convenabil.

Ania spunea… Pe urmă întreba:

— Mamă, tu, de fapt, mă asculți?

„… Sau numai bei?“ – cum o mânca pe vârful limbii să zică, dar așa ceva nu întreba.

Vera bea din pahar. Iată, și a doua sticlă este pe jumătate goală. Ania nu băuse nicio picătură.

— Iartă-mă, pur și simplu vreau al dracului să dorm cât de cât.

„După o sticlă de vin îndeosebi“, se reținu să nu zică fiica. Își puse mâna pe mâna mamei. Drept răspuns, Vera îi strânse degetele.

— Mă duc să mă culc.

Glasul îi suna într-adevăr obosit, nazal. Sau poate era așa ca la un om beat, care se străduiește să nu arate că el e beat mort.

— Firește. Culcă-te!

Vera dădu din cap. Se ridică. Și înhăță de picioruș paharul. Ieși. Ania ascultă. Mama se îndreptă drept spre dormitor – nu mai trecu pe la baie.

Ania așteptă. Auzi cum bolborosește televizorul. Se ridică. Începu să strângă masa. Salata din farfuria mamei era aproape

neatinsă – era doar împrăștiată. Ania așeză farfuriile una lângă alta. Le lăsă.

Plecă pășind liniștit, în ciorapi, pe coridor. Se opri la dormitorul părinților. Ușa era întredeschisă. Pe sticlă era o pată de lumină prelungă. Pe ochelari se vedeau luminițe rotunde. Fața mamei se vedea albă în întuneric, ca luna care reflecta lumină: era deschis televizorul. Ania se uită la ecran. Fața maro desfigurată își pierduse trăsăturile feminine – devenise pur și simplu umană, de parcă un copil de trei ani ar fi modelat-o din plastilină, apoi se săturase de ea.

„…M-au apucat de păr și au turnat acidul“, alerga titrarea în engleză.

— Mămică…

Mama se întoarse spre ușă.

— Ce porcărie, zise.

Trecu pe alt canal. Închise.

— Mai bine mă culc. O să-mi crape capul mâine – adăugă ea superficial, deschizând brațele. Ania se apropie. Mama o îmbrățișă.

Ania simți pe obraz respirația de la vin.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Ania închise ușa.

Vorbind despre Internet, despre cărți, despre design și aeroporturi, trăncănind tot timpul cinei, ei nu-i punea o dată mamei întrebarea: dar unde-i tata?

„Echipa“ erau ea și fratele. „Echipa“ erau ea și mama. „Echipa“ erau ea fratele și mama. Iar el… El nu intra în nici una din aceste configurații. Numai vina lui era în întregime.

La fel de încet pășind pe coridor, Ania se întoarse în sufragerie. Deschise gentuța aruncată pe podea. Scoase telefonul. Formă numărul fratelui.

— Vitea! începu ea imediat, auzind că acesta a intrat pe fir – și-a amintit că sună la Tokio. Iartă-mă! La tine e acum zi sau noapte?

— Nu e important, pisicuțo! Ania auzi un căscat reținut al fratelui. Am un jet-leg. Sunt ca un zombi tot timpul – zi și noapte. Ce mai faci acolo?

Ambii înțelegeau că, din moment ce Ania sună, nu scrie sms, nu scrie pe WhatsApp, problema este urgentă. Și așa a fost.

— Mama iar nu e așa cum trebuie.

Vera ascultă: pașii fiicei se retraseră. Pescui de sub pernă telecomanda. Apăsă prudent butonul pe care era un difuzor tăiat: regimul „fără sunet“. Televizorul se aprinse din nou. După trei încercări, Vera găsi canalul care trebuie. Dar emisiunea care o interesa pe ea se terminase deja.

Vera lăsă imaginea pâlpâind. În lumina palidă de la ecran găsi dreptunghiul negru al iPad-ului. Găsi și își puse ochelarii pentru citit. Deschise site-ul canalului TV. Pe ochelari scânteiau luminițe. În anunț se spunea că știrea era sinuciderea recentă a unui tip care a fost stropit cu acid de către amantă, acid cumpărat prin…

Dar imediat ce începu programul – povestea detaliată a crimei – Verei îi scăpă la televizor. Constată că nu fără speranțe. Programul era disponibil pentru vizionare online încă o zi, în arhivă. Telecomanda aluneca în mâna Verei. Telefonul vibră pe noptieră. Era trecut pe „noapte“. Ea bifase numai două numere – doi abonați care puteau să o sune întotdeauna; la drept vorbind, unul dintre ei era acum acasă.

— Salut! răspunse bucuros Vera, încercând să vorbească în așa fel ca limba să nu i se împleticească foarte tare. Acolo la tine e zi sau noapte?

— Nu știu, începu să râdă Viktor. Pauză între întâlniri. Pur și simplu sun. Ești în ordine?

— Deplină!

— Da?

— Pur și simplu m-am culcat! și înțelese cu groază că totuși limba i se împleticește ca la bețivi și se grăbi să explice.Adorm mergând.

— Scuze!

— Ce vorbești!? Sunt întotdeauna bucuroasă. Doar m-am epuizat astăzi.

— Să-mi spui dacă ceva nu este în ordine.

— Firește, dragule! Ce tot vorbești? Totul e perfect.

— Bine, mămică!

— La revedere, dragule!

Așeză telefonul pe măsuță. Așeză perna să-i fie mai comod. Plasă cursorul peste link pentru a afișa și dădu click.

Capitolul 8

1

Sveta păși pragul; scândurile din podea scârțâiră. Se uita în jur. Privirea ei îl ardea pe Piotr între omoplați. Încercă să nu acorde atenție – nu ieși. Piotr se întoarse:

— Te temi de ceva „sopra“?

— Nu. Ce poate să mă apese?

— Atunci șezi la bucătărie și bea ceai.

Sveta nu se urni din loc.

— Asta va ajuta să găsești pe Ira?

Piotr nu răspunse imediat. Lanțul era simplu. Irina, modestă și, să fim sinceri, un șoarece gri, nu putea ea însăși să plaseze pietricelele cumpărătorilor moscoviți.

Diamantele nu sunt icre, cu care se descurcă și Liuba-Astrahan. Diamantele au nevoie de un om pe care îl cunosc demult, în care au încredere, care, cum se spunea în vechime, e primit în înalta societate. Un om prin care diamantele să treacă de la întuneric la lumină. Din lumea „necurată“ a bandiților, a

curierilor, a șarlatanilor ambulanți, în una „curată". În general tot de tipul șarlatanului de icre Liuba-Astrahan, dar un șarlatan cu luciu, cu reputație. Respectabil. Cu respectabilitatea sa proprie. Astfel de oameni nu pot fi mulți. Chiar și în marea Moscovă.

A-l găsi înseamnă a ajunge la Irina.

Dar Sveta nu avea cum să știe aceste detalii. Cel mai bun soldat este acela care nu știe despre operațiuni nimic, în afară de locul său în tranșeu. Și Piotr răspunse:

— Deja ai întrebat. Dacă te-ai răzgândit, dacă simți că n-o să poți, spune acum!

— Nu.

— Da?

— Nu m-am răzgândit. O să pot.

Piotr dădu din cap. Sveta adăugă:

— Dacă asta o să ajute pe Ira.

— Eu sper că asta o să ajute… să găsească pe Ira.

Piotr se uită la umerașe.

Din catrafusele Svetei mirosea de la un kilometru a poliester ieftin și a muncă de sclav a croitorilor din Bangladesh sau din Vietnam. Chiar și pentru un nas neexperimentat. Iar omul față de care Sveta trebuia să-și joace rolul era nu doar dibaci și sofisticat. La fel ca toți vânzătorii de lux din Moscova, el stabilea dintr-o privire „prețul" tău și, mai repede decât vechii tipografi așezau literele de plumb, prețăluia clientul (sau îl așeza cu grijă) în categoria corespunzătoare. Astfel de oameni sunt, cu siguranță, nu mai puțini decât literele în alfabetul rus.

Piotr închise dulapul. Mânerul rotund de lemn îi rămase în mână, iar în ușa dulapului, un șurub gol.

— Nu-i nimic, zise Sveta. A locuit aici o bătrânică mai înainte. Acum totul e aproape în ruină.

Luă mânerul rotund și îl înfipse pe șurub. Dulapul scârțâi:

— Biiine!

Ea citi dezaprobarea pe chipul lui Piotr:

— Haine de rahat, da?

Piotr oftă. Altă ieșire nu vedea.

— Să mergem!

— La shoping?! ochii Svetei se luminară.

— Nu-ți face vise.

O sună pe Lida din mașină. Sveta mânuia „meseriaș" tubul de ruj și un burete – deschizându-și cu zel gura, își împrăștia pe față urme galbene și violet. Mașina se cutremura uneori, dar asta parcă nu o deranja nicidecât.

— Care colaboratoare? se încordă Lida. Care mai este treaba? Am crezut că mergem împreună la Piter. Deocamdată se fac reparații la Moscova.

Piotr nu putea să umble cu tertipuri. Chiar dacă nu o fi crezând, Lida nu puse receptorul în furcă.

— Dar ce, nu-i puteți cumpăra chestia asta în magazin?

— Improvizăm pe drum. Apropo, shoppingul e o artă pe care nu o stăpânesc mulți… Dacă stricăm sau murdărim ceva, ne repezim să cumpăr altceva!

— Curățătoria chimică e de ajuns… Cred, adăugă pe jumătate întrebător Lida.

— Oricum, eu mă repede să cumpăr ceva… plăcut. Puțin mai târziu. Pur și simplu dibla îmi arde acum ca un cazan.

— E limpede, încheie discuția Lida.

Nemulțumirea se simțea în glasul ei.

„Bine. Vom rezolva problemele una după alta“, își zise Piotr și se concentră asupra poftei viitoare.

— Cine e Lida? întrebă pe neașteptate Sveta.

Piotr se uită la ea prin oglindă.

— Mișto! E ca nouă, lăudă el.

— Marcă coreeană, ei au…

— Nu vreau să știu amănunte.

Din fericire, ajunseră fără aglomerație.

— E soția ta? întrebă Sveta, când intrară în apartament. De ce miroase aici așa? V-au inundat?

— De curând.

Piotr aprinse lumina în garderobă. Aprinse spoturile aplicate în tavan. Sveta își mângâie aproape mistic mâneca de mătase.

— Aici măcar nu te uita, o preveni Piotr.

— Pentru că nevasta ta nu-ți dă voie?

— Nu. Pentru că fetele care caută nu poartă așa ceva.

— Ocrotitoarele Moscovei.

El începu să „listeze“ umerașele. Le examina critic. Ceea ce găsea potrivit scotea și arunca pe fotoliu.

O opinie populară spune că în fiecare femeie este și o Maria Magdalena, și o Madonă. Aceasta înseamnă că fie și în garderoba celei mai respectabile femei poți pescui ceva de târfă. Însă într-o cantitate mică.

— Nu îmbrac pantaloni de leopard! țipă Sveta.

Nu există femeie care să considere că are fundul suficient de mic.

— Ăștia-s pantaloni? căscă gura Piotr – pentru prima dată el crezuse că e un pulover. „Mda, poate că pantalonii de leopard sunt un chilipir“, căzu el de acord.

Poate că Lida i-a cumpărat în goana vânzărilor, când reducerile ating 70-80 de procente; se netezește până și cel mai bun gust și dă în clocot cea mai rațională minte.

Piotr azvârli cârpa de leopard pe podea. Voia să trimită în același loc o monstruozitate rozalie cu volane. Dar ochii Svetei luară foc:

— Uf, tu… Deșteptule…

— Așa consideri?

Ea își puse oglinjoara roz în față. Uită de Piotr – se cufundă vrăjită în oglindă.

— Bine, acceptă Piotr.

Privea lucrurile acestea suficient de temător, ca și cum urmărești ceva scump.

— Îmbracă-te! Eu aștept după ușă.

Pe coridor scoase telefonul și trimise Lidei un sms:

„Am ales o rochie. Pe guler scrie Lanvin, culoarea e roz isteric. Se poate?“

Sveta plutea de bucurie, uimită și puțin jenată. În inima ei se bucura că dimineață își răsese picioarele – ba încă se întrebase dacă merită?! La fiecare pas volanele fluturau, gâdilându-i plăcut picioarele.

Venea un miros proaspăt de la ea, ca de la o elevă emoționată de prima discotecă.

— N-am avut niciodată ceva așa de frumos, mărturisi ea timidă, trăgându-și boarfa peste cap, ascunzându-și marginea nu prea curată a sutienului.

Strigă agitată:

— De n-aș strica-o. Doamne ferește! Ce frumusețe… Mamăăă.

În mâna lui Piotr veni în zbor, cum ar veni, răspunsul zbârnit: o mutriță verde, umflățică și o singură propoziție – „îți

dau“.

„OK“, se gândi Piotr: orice ar fi însemnat.

Nu se potrivea aici scurta Svetei, cea cu un mic animal african.. Piotr luă de pe fotoliu mantoul albastru cu sclipici. Sveta își băgă mâinile cu un soi de evlavie în mânecile mantoului. Scoase de sub guler coada de păr.

— Părul, spuse Piotr.

— Dar ce?

— În fine. Timp este. Ce număr ai?

— De ce?

— Picioarele.

Din fericire, al Lidiei era mai mare. Pe partea din față a pantofilor și pe poșetuță scânteiau strasuri. Principalul lucru – era „bogat“.

Un alt punct de vedere glăsuiește că, știindu-ți bine propria soție, poți să cunoști despre femei aproape tot. În mașină Piotr apelă salonul de pe strada Lesnaia. Lida se folosea de el înainte de serate.

Acolo te puneau, cum se spune, „la cheie“. Lida sări din mașină la ușa de sticlă – în jeanși și în pulover, cu părul legat în coadă, cu un pandantiv în jurul mâinii. Emana strălucire, cu manichiură proaspătă, machiaj adus la zi și stil, da, stil.

„Chiar ei îți pun hamleții“ – spunea ea. „Și cerceii“, în timp ce își usca unghiile.

…De data aceasta nu se cerea să-ți pui cerceii. Dimpotrivă.

— Oh! se sperie Sveta la vederea raftului, la vederea angajatelor în chimonouri și pantaloni albi și pantaloni.

Ce le va spune?

— Spune că logodnicul tău importă mandarine.

— Glumești! Sveta privi prin geamul mașinii spre ușa de sticlă a salonului.

— Serios, replică Piotr. Mandarine. Lămâi. Și are o jumătate de tonă.

Sveta țăcăni cu tocurile pe asfalt; expresia feței ei era ciudată. Te puteai aștepta la improvizații din partea ei. Lui Piotr nu-i plăceau improvizațiile – numai respectarea strictă a planului.

— Vorbesc serios! strigă Piotr în urma ei.

2

— Mandarine?... Mandarine, e minunat...

— Și lămâi.

— Minunat.

Dmitri Lvovici zâmbi, încrucișându-și mâinile pe burtă, dând din cap la cuvintele interlocutoarei. „Sunt atâtea gagici rusoaice talentate“, se gândea el. „Las-o să iasă pe Ryu Cambon cu un card de platină, ea îl va reseta de la zero, iar rezultatul va fi în continuare ca de pe piața din Konkovo“. Oare să fie condamnarea lumii *haute couture* în goana ei după credite arabe și dame chineze? Oare să fie enigma sufletului rus? Dmitri Lvovici nu cunoștea răspunsul.

— Cele galbene sunt mai bune, chicoti gagica.

Tipa indică lămâile. Principalul lucru era ca să fie lămâi mari.

— Nici măcar nu știu, sufletelule, dacă pot să te ajut.

— Oh, nu… se uită ea fix.

Bătu din genele lipite.

— Diamante galbene? Lucrez cu pietre numai dacă sunt fațetate, însă cel mai târziu în secolul nouăsprezece. Sau dacă lucrul a fost făcut de Lalique.

— Cini?

„Nu este prea mult?“ – Sveta se sperie o clipă.

În orașul ei natal nu se spunea „cini“. Însă pe fața lui Dmitri Lvovici alunecă repulsia: el înghiți „cini“. Și Sveta îi disprețuia pe aceștia. Crede că el e cel mai inteligent. Cel mai cult. Cel mai rafinat. Un moscovit autentic. Și să-i spui e o pierdere de timp. E mai rău ca mulți din cei pe care el îi consideră de sortul al doilea și al treilea.

— Importante sunt pentru mine pietricelele – uite! se grăbi ea să întindă uleiul în foc. În fiecare colțișor.

Și își cusu ca o banderolă peste buze.

3

— Ei? se întoarse spre ea Piotr.

Sveta verifică grătarul de încălzire cu mâna.

— Pornește gazul!

Piotr adăugă câteva grade.

— A mușcat?

— Dracul să-l știe! Viclean tipul! Mi-a luat numărul. Ca opțiune, dacă sună.

— Deci a mușcat, mormăi Piotr.

Dar Sveta stătea în continuare în picioare.

— Ai nevoie de bani?

Piotr îi pusese pentru prima dată această întrebare. Și înțelese, desigur, că răspunsul, firește, va fi afirmativ.

— Sunt datoare, preciză orgolios Sveta. Pentru apartament mai am o dată de plătit. Deși acuma e rândul Irei.

— Normal, dădu din cap Piotr. Însă poți să-ți iei și o rochie. Dacă-ți place.

Ea zâmbi.

— Ce zici?

— Normal, repetă Sveta.

— La dracu'! Mă compromit cu tine.

Sveta se lăsă pe spate mulțumită. Lipindu-și bărbia de gât, ea admiră valul volanelor, strălucirea lor mătăsoasă.

— Care femeie nu vrea o rochie?

4

Piotr nu greșise. Abia ce Sveta ieși din galerie, că Dmitri Ivanovici scoase telefonul:

— Salut, crocodilule Ghena! Ești un norocos.

— Ca un înecat, urmă acesta cinic.

— Și-a tras o lucrătură, care are nevoie de cărămizi galbene… hohoti acesta ca răspuns la gluma începută de interlocutor. Nu o cheamă Elli și nu locuiește în statul Kansas. Nu are de gând să facă drumuri între acestea. Are nevoie doar de două cărămizi. La cercei. Altceva nimic… Notează numărul.

Într-o viață obișnuită Ghennadi ar fi așteptat o săptămână. Sau chiar două. Acestea sunt legile moscovite nescrise ale jocului. Doar ceea ce este câștigat cu greu este apreciat. Nu are importanță dacă este vorba de pietre sau de fete. Dar din idiomul complex rusesc Ghennadi a ales acum pentru viața lui o vorbă simplă: „Pământul arde sub picioare“.

De ce se consideră că teama este un sentiment care te îngheață? De frică, Ghennadi își simți scrotul micșorându-se. Parcă o căldură invizibilă de jos l-ar fi amenințat să îl ardă.

Sveta încă îi spunea lui Piotr „Care femeie nu vrea o rochie?“, când telefonul din poșeta ei (mai exact, din poșeta Lidei) începu să sune. Îl scoase, se uită. Numărul era necunoscut.

De la numere necunoscute o sunau numai în trei cazuri: a) ca să afle cât de des cumpără salamuri (lactate, scutece, țigări, mâneci la haine), b) să o ia de proastă (să i se vândă credit cardul, cupoane de reducere, de împrumut, gaura de la covrig), c) pentru că au greșit numărul.

În primele două cazuri Sveta răspundea respectuos: „Mergeți, vă rog, în p. m.“ Însă în al treilea caz începea să întrebe: Ce număr a format și pe cine voia să asculte? Odată a vorbit o oră și patruzeci și opt de minute cu un bătrân, care pe la minutul douăzeci și șase a început să o numească „fiică“, la treizeci a început să trântească anecdote, iar la șaptezeci a recunoscut că soția i-a murit de nouă zile, iar la o sută douăzeci

și nouă a recunoscut că se teme să nu se arunce de pe balcon. „Și eu mă tem. Oare de ce?“ – a recunoscut Sveta. După care au vorbit încă douăzeci de minute și s-au despărțit călduros, ajungând la concluzia că „acolo“ mai degrabă există ceva decât că nu există.

De dragul adevărului să spunem că s-a întâmplat aceasta doar o singură dată.

Aproape toți necunoscuții telefonau ca să vândă ceva nefolositor. Însă de atunci înainte, la toate numerele necunoscute Sveta nu mai răspundea „Mergeți, vă rog, în p.m.“, ci:

— Alo? Vă ascult! răspunse cu un glas atât de tandru și de cald, încât Piotr se uita uimit la ea.

— Bună ziua, începu să vorbească în receptor un bariton plăcut. Mi-a cerut să vă sun prietenul nostru comun.

Sveta făcu ochii mari, dădu cu mâna în fața nasului lui Piotr.

Ghennadi nu intenționa să se arunce de la balcon.

5

Maiakovskaia… A… Maioakovskaia…

Piotr se uita la fluxul de mașini. Unul, care zbura direct de-a dreptul inelului bulevardier. Celălalt, care curgea încet în jurul pieței, ca să fie dus pe Tverskaia (și să zboare și el). Și pe străzile laterale. Poetul de bronz într-o jachetă uriașă călca piedestalul cu picioare de elefant, ca un container de port pus pe fund. O

vizuină de vulpe. Asta era. O gaură de vulpe, nu o piață. Câteva ieșiri – te îndepărtezi pe oricare.

De aceea i-a dat întâlnire aici. Și nicidecum pentru că…

— …e convenabil să parchezi, i-a explicat Ghennadi Svetei.

Piotr simțea că i se ridică firele de păr de pe gât. Cum îi transpiră mâinile pe volan. Cum i se ascut vederea și auzul, observând totul la 360 grade în jur. Vederea prin parbriz, apoi prin geamurile din spate.

Nu știa ce fel de mașină caută! Aceasta era problema!

Omul nu e prost. Nu, nu. El a întrebat cum s-o recunoască. O provincială într-o rochie violent-roz și cu bucle.

Sau totuși e prost? Oare nu e ciudat că a spus așa de repede? Și cine vorbește așa, sacadat? Bine, a descris-o repede.

Piotr a înțeles că aceasta este o întâlnire. Doar o întâlnire de cunoaștere. Privește mașina, privește fata. Și cât poate smulge de la ea. Mai bine zis nu de la ea, ci de la… Stop. Pretendenții vârstnici nu conduc astfel de mașini ei înșiși. Mai mult, nu-i vei da nici jumătate din astfel de avantaj. Și dacă ne asumăm botoxul și alte cele? Negustorii de mandarine nu sunt injectați cu botox.

— Drace! exclamă Piotr.

Își pierduse rolul.

Sveta se întoarse.

— Urcă la volan! porunci el.

— De ce?

— Mai repede!

Piotr sări afară. Trânti portierele. Sveta își rostogoli picioarele, coborând din mașină.

— Acolo e! arătă Ghennadi, observând culoarea roz a rochiei.

— La naiba! răsuflă Veronika, care se afla în mașină, lângă el.

Auzind aceasta de pe buzele ei frumoase, întotdeauna dispuse la morocăneală, a fost atât de neașteptat, că Ghennadi a început să se gândească: momentan a luat-o pe altă linie.

— Ăsta era omul care cutreiera tot teatrul, întoarse capul Veronika. Se amesteca în toate.

— Ești sigură?

Stomacul lui Ghennadi se micșoră ca un ou scăpat în apă clocotită.

— Verifică. Dacă vrei! se răsti ea.

Dar Ghennadi nu a vrut.

A ignorat semnalele furioase ale claxoanelor, a scos „oaia“ în fluxul turmei, care trecu prin tunel și o luă mai departe de-a lungul inelului.

6

Piotr se uită din nou la ceas.

La astfel de întâlniri nu se întârzie. Nu atât. Se apropie de mașină. Sveta dădu în jos geamul.

— Formează-l, se încruntă Piotr.

Dar știa deja că totul era degeaba.

— La dracu! ridică glasul.

Se înțelege, numărul era deja deconectat.

În tunel Ghennadi apăsă butonul, coborî geamul lateral, pătrunse un aer puturos, iar Ghennadi azvârli cartela SIM în slot cu un clic.

7

— Nu trebuie să mă duci nicăieri. Ajung eu la metrou, mormăi Sveta ieșind.

Iar Piotr îi era recunoscător. Pentru aceasta, dar și pentru faptul că nu vorbise nimic altceva.

Voia să fie singur. Mai bine zis, singur cu această senzație ticăloasă. Să cugete ce s-a întâmplat. Nu, ce s-a întâmplat este clar, aici nici nu trebuie să cugeți: a dat-o-n bară!

Dar nu asta l-a rănit dureros. Să se facă de rahat este dreptul fiecăruia, iar Piotr recunoștea aceasta. Problema era că el nu se aștepta să se facă de rahat în așa hal, uite așa! Elementar. Învățase multe de-a lungul anilor. Ar fi putut găsi explozivi, astfel încât Barry, ținând cronometrul în mâini, să rămână mulțumit. Ar fi putut verifica perimetrul. Putea să se gândească la încărcătură electronică a întregii case, a biroului, a automobilului. Să găsească urme electronice.

S-ar putea face o verificare de fond pentru un nou solicitant (care tocmai a declarat că vrea să lucreze în structurile companiei!) – să rupă tot ce a ascuns, a uitat și nici măcar nu știa el însuși. S-ar putea… Multe s-ar putea! Lucrând cu Boris, multe a învățat de asemenea! Să fim corecți! Surpriza

dureroasă a lui Peter era acum asemănătoare cu ceea ce ar fi trăit ea, Belova, căzând dintr-un *fouetté* – un pas dificil, dar familiar de la școală. Pas pe care-l puteai face în mod obișnuit, dar deodată nu-l mai puteai.

Se dezvățase, nu știu cum. Își pierduse strânsoarea. Rahat!

Însă Piotr era convins că nu există așa ceva. Că trucurile de vânătoare stau în tine și vor sta până la moarte, asemenea instinctului de a se arunca al prădătorului. S-a dovedit că nu.

— Du-te la dracu, tâmpito! strigă Piotr către mașina care se afla în fața sa. Se liniști puțin timp, dar nu pentru mult. Iritarea a început să izbucnească din nou în el, ca un atac de vărsături.

Piotr parcă lângă casă. Apucă geanta pe care o lăsase Sveta, luă săculețul cu pantofi, aruncă paltonul peste mână – promisese să returneze Lidei toate acestea intacte și în siguranță.

La ușă se jucă cu cheile. Greutatea anodină a lucrurilor îi trăgea mâinile în jos, îl deranja. Iritarea lui Piotr creștea. Trânti ușa de perete și lovi cu ură niște catrafuse de pe podea. Le împinse la o parte. Piciorul se prinse în mâneca unei haine, iar acest lucru îl înfurie la culme. Toate aceste boarfe, pantofi, perdele, canapele, lămpi, pahare, măsuțe, otomane, piese de bucătărie. Uite toate astea!

Își aruncă supărat hainele pe un scaun. Se așeză și, ca să nu se uite la rândurile de haine urâte, îngrămădite, strânse, zdrențe, zdrențe, zdrențe, se uită la propriii genunchi.

În ce moment a vrut toate acestea? Ca în viața lui să fie un concediu adecvat, la locul potrivit – să zboare acolo cu business-class, fără tăvi de aluminiu pentru mâncare, fără furculițe de unică folosință!

Să aibă asigurare medicală în locul unei policlinici raionale.

Ca mașina să-ți aducă plăcere, iar nu o tensiune permanentă.

Ca apartamentul să fie cum îți place, iar nu cum îți ajung banii.

Ca și contul de economii să devină mai gras pe lună ce trece și cel de pensie de asemenea.

„Bine, dă-i dracului. Mizerii și porcării. Cu pietrele e acum nasol. Trebuie să ne întoarcem. Ce pași pot fi făcuți către Irina?“ Să facem un reaudit al faptelor cunoscute. Să mergem mental pe punctele de referință ale zilei când Irina a dispărut: teatrul, mașina lui Bobrov, cafeneaua, teatrul. De ce credem că s-a întors la teatru? A scăpat de pietricele înainte să discute cu femeia necunoscută din cafenea? Sau după? Și cine este această femeie? Are ea importanță? Sau nu? Poate că această femeie din cafenea este Belova? S-a întors Irina din nou la teatru? Doar acolo o aștepta copilul! Sau s-a retras fără a intra în teatru, fiindcă au început să caute copilul și s-a făcut mare fierbere … în teatru. „Din nou teatru.“ Unde te întorci, teatrul apare din nou. Belova afirmă că nu se cunoaște cu Irina. Mai rău: când spune asta, arată ca și cum nu ar minți. Nu minte? Nu are nicio legătură cu dispariția Irinei? Atunci cine este acea femeie din cafenea? Oare nu e Sveta? Sau Sveta a mințit – nu a existat niciun fel de chelneriță, care cică ar fi văzut o femeie în cafenea, ci au fost două prietene – Sveta și Ira, Ira a intrat într-o istorie murdară, iar Sveta… Sau pur și simplu cineva are paranoia… Liniștește-te!

Scoase telefonul. Formă numărul Lidei.

— Lida. Unde ești?

Femeia tăcu îndelung. În „Urmașii“, se temu Piotr pentru ea: totul s-a rupt.

— La Piter, răspunse aceasta într-un final.

— Dar…

— Fă cum vrei! Scuză-mă! Nu mă suna! Nu vreau să vorbesc.

Telefonul amuți. Și, deși nu-ți ajuți treaba cu țipete, Piotr căzu în fotoliu și strigă:

— La dracul dracilor!

8

— La teatru?! Eu?!

Când primul șoc trecu, când deveni clar, când reușiră să sară din capcane:

— Nu mă mai duc acolo, declară Veronika.

— Nu ai înțeles, remarcă rece Ghennadi. Problema nu se pune așa. Se pune altfel. Ori mergi după tablou chiar acum, ori, pur și simplu, acum.

— Cum îl pot scoate?! țipă Veronika. … Numai lăcomia ta! Mai mult și mai mult! Hai și hai!

— A mea? Mă descurc minunat și fără haină de blană dintr-un fund de chinchila și fără alte marafeturi.

Veronika era înfășurată într-o haină scurtă de blană gri-albastră. Era din chinchila. Se uită la inelul ei. La strălucirile de briliant.

— Lucrează la patru mâini. Despică rama, scoate pânza, o îndruma liniștit Ghennadi. Numai cu atenție!

— Despică-ți și singur! Această idioată Belova a strigat în tot teatrul!

— Parcă erați cele mai bune prietene.

— Ea și i-a ridicat pe toți în cap. Nu pot să întreb pe nimeni nimic. Imediat vor face opoziție.

Ghennadi se uită la drum. Nu avea rost să se certe.

— Se ține de coada mea o nemernică mică. Merge și dă sugestii.

— Cui dă sugestii concret?

— Are nevoie de bani.

— Toți au nevoie de bani. Nu spune nimic asta.

— Nu trebuie înțeles așa. E o șobolănoaică, se strâmbă Veronika. Poate că nu pe ceva concret. E doar o mică, lacomă, dezgustătoare…

— Am înțeles, am înțeles.

— … șobolăniță.

— Și șobolănița asta nemernică are un nume?

— Liuda.

Ghennadi se hotărî să fie răbdător:

— Dar numele de familie?

Veronika strânse din umerii mici. Scoase telefonul. Găsi site-ul teatrului. Începu să examineze lista corpului de balet. O găsi.

— Savelieva.

— Cum arată?

Veronika îi arătă telefonul lui Ghennadi.

Acesta aruncă o scurtă privire și din nou și-o aținti la drum, strângând volanul.

— A! Despre asta mi-ai mai vorbit.

— Și asta e tot?! ridică glasul Veronika.

— Deocamdată da.

— Ce ai în vedere?

— Știu despre ea. Muuulte știu despre ea.

Veronika se uită fix la el.

— Serios? Și de mult?

— De când mi-ai spus prima oară că ai probleme cu ea… Vezi, eu sunt atent la problemele tale.

— Pot să știu ce anume?

— Ce?

— Ce știi despre ea?

Ghennadi surâse ironic:

— Nu-ți umple căpșorul tău rotunjor cu asta, dragă!

Veronika dădu ochii peste cap. Însă în interiorul ei parcă tot sufletul i se împâslise.

— Nu pot să cred… Eu te ador.

Ghennadi se uita la drum:

— Știu.

Pe urmă adăugă:

— Acum principalul lucru este tabloul. Dar mă descurc cu tabloul. Am o idee…

Veronika îl aprobă bucuroasă:

— Ești un geniu.

Bucuria ei era sinceră. Veronika se săturase de probleme. Ghennadi începu să reconstruiască precum păianjenul pânza. Îi aruncă:

— Cu siguranță, colofoniul din garderoba ta nu va fi luat?

Bucuria Veronikăi, ce abia izbucnise, se împrăștie în stropi urât mirositori. Ca să-și ascundă mâinile tremurânde, Veronika le băgă în geanta de pe genunchi. Se prefăcu cum că bâjbâie, caută ceva. Pescui din geantă trusa de machiaj, iar din ea, un ruj.

— Nu. Ce spui? zise liniștită. Acolo totul e în liniște. Pur și simplu intru și iau.

Coborî oglinda din fața ei. Și, ținând tubul în degetele transpirate de frică, începu să-și vopsească buzele astfel încât nu era nevoie să spună nimic.

9

Liudocika avea propria sa metodă de a se schimba rapid după repetiție: să nu se schimbe. Peste costumul de baie transpirat, tricou și fustă trase o rochie tricotată groasă. Schimbă pantofii cu cizme. Se băgă într-o jachetă lungă pufoasă. Luă punga ambalată acasă seara (nu era timp dimineața) și zbură spre metrou spre al doilea loc de muncă: la „mămăici“. Acolo sărea din cizme și jacheta de puf și se repezea în sală.

Miros de transpirație și pete de axilă? În clubul de fitness era chiar natural.

Mămăicile ședeau deja pe covorașe și, la vederea Liudocikăi, s-au ridicat ca o turmă de suricate.

Îi plăceau mămăicile. Te uitai la ele: mari, supraponderale, stângace, transpirate și gâfâind la orice mișcare. Mămăicile. Dar dacă te uitai la ele altminteri: acestea sunt corpurile care au dat viață altor oameni și de aceea nefrumusețea lor masivă arată eroic și inspiră respect. Zeițele fertilității.

Mămăicile au îmbătrânit.

Se uitau la Liudocika cea subțire cu o groază mistică de admirație și credeau că ea este așa datorită „pilatesului pentru mame“, lucru pe care îl repetau despre ea. Și dacă repetă mult și cu sârguință (plătind fiecare oră conform tarifului), vor dobândi, de asemenea, un corp uscat, format numai din mușchi, alungiți și puternici.

Simțea că un curent cald de atenție curge de la ele către ea. Ele îi dăruiau entuziasm și adorație, ceea ce în teatru primește doar balerina principală. Cu ele Liudocika își odihnea sufletul.

Firește că și fizic. Acest lucru nu se află în „umbrele“ din *La Bayadere* – să sari într-un singur loc până ce coapsele se micșorează.

Liudocika nu știa că viața ta secretă este secretă numai până ce cineva nu vrea să se uite în ea mai din apropiere.

Zbura de la intrarea artistică, anticipând încărcătura energetică din întâlnirea cu „mămăicile“. Starea de spirit era minunată. În fața ei sclipi, încetinind, un fel de mașină, traversând strada. Dar nici aceasta nu-i strica starea de spirit. Liudocika o luă mai la dreapta. Dar mașina scoase gaze, dădu cu spatele și îi tăie iarăși calea. Se trânti portiera.

Liudocika se tensionă. Dar degeaba. Bărbatul era plăcut, zâmbea:

— V-am adus o bucată de drum. De la Veronika. Cum a promis ea.

Liudocika se uită în jur: încoace, încolo. Nicio cunoștință. Se îndreptă spre fereastră.

— Hai!

— Da, nu pe stradă!

— Mă grăbesc.

— Și eu. Intră! dădu din cap către scaunul de pasageri.

Liudocika se grăbi acolo. Se așeză. Strălucirea ascuțită din ochii ei nu se stinsese încă atunci când se auziră țăcăniturile. Și un bărbat începu să taxeze pe banda de circulație.

Năucită fiind, pistruii Liudocikăi dispărură de pe chipul ei.

— Să ne înțelegem. Unde trebuie să mergi?

Nu era bădăran, nu o amenința, nu era isteric, avea priviri normale și nu făcea glume ciudate. În fine, vorbea ca un om educat. Posibil că spunea adevărul.

Liudocika răspunse și ea adevărul:

— În Kitai-gorod. Adresa…

— Știu adresa.

Era din nou ciudat. Dar mașina porni și, odată cu mersul ei, spaima ei începu să scadă. Liudocika recunoștea străzile. Probabil că o ducea cu adevărat la Kitai-gorod. Iar nu în afara orașului, ca s-o ucidă și să-i arunce trupul dezmembrat undeva, pe strada inelară. Permise mușchilor să se destindă. Necunoscutul începu din nou să vorbească:

— Deci… Liuda… corect?

— Dar pe tine cum te cheamă?

— N-are importanță. Vorbim amândoi de puțin timp. Pe drumul tău spre fitness-club. O să ne mai întâlnim. Îmi vei face mica favoare…

„Aha. Alerg și cad“, își calculă repede șansele Liuda. I se păreau bune.

— Și nu o să mă mai vezi, doar eu pe tine.

„Nu asta-i vorba. Câte intrări nu avem în teatru?“

Putea să se strecoare prin fiecare, el nu o va putea urmări în fiecare zi, lângă toți, deodată. Iar acelui bărbat ea…

— Da, apropo, deschide! Serviciul e în fața ta – arătă bărbatul pe pe un panou în fața ei. Ceea ce toți numesc secția

pentru mănuși și unde se păstrează ce vrei și ce nu vrei, numai mănuși nu.

Liudocika împinse portiera.

— Ieși afară! Nu te rușina. Nu mușcă.

Scoase chitanțele ei. Chitanțele pe lucrurile furate.

Necunoscutul era la fel de calm.

— Apropo, eu nu vă învinovățesc. În jur sunt atâtea ispite. Eu însumi sunt slab… Deocamdată totul e clar?

Ea dădu din cap, dar nu deodată.

— Foarte bine. Veronika așa a și spus: nu o să am probleme cu tine – vei apuca totul din mers.

În urma acestor cuvinte, fundul Liudocikăi, chiar și prin jacheta de puf, înghețã pe scaun.

— Când ne întâlnim? zise ea cu glas șuierat – tuși. Unde?

— Aici! se bucură acesta. Acum văd și singur că gândești repede. Nu te teme! Pur și simplu e un mic serviciu prietenesc. Pe mâine. La teatru.

— Mâine va fi avanpremiera *Safirelor*.

— Asta nu ne deranjează. Mai degrabă pe tine. Ne vom întâlni la etajul minus șapte.

Liudocika dădu docilă din cap, simțind ceva tremurând în stomac.

Cu drumul au reușit: au ajuns fără blocaje.

Lecția s-a desfășurat ca de obicei. Mămăicile nu o scăpau din ochi, mișcându-și membrele grele, răsucindu-se pe covorașele lor ca niște foci. Dar Liudocika nu simțea acel curent cald. Ea însăși nu se încălzea în urma exercițiilor – simțea acel tremur mic.

Când mămăicile au ieșit, una a rămas. Mare, moale. Ochii se uitau cu compătimire la Liudocika – ea își amintea această

privire. Și cum se întâmplă: privirea bolnavă și puțin prea strălucitoare a omului, care se trezește nopțile la fiecare două ore, uite așa, câteva luni la rând.

Și totuși compătimitoare.

— Ești bolnavă? o întrebă mamașa.

Liudocika ar fi vrut să-și lase fața la pieptul ei mare și puhav, s-o îngroape pe umărul ei plin. Dar ea scoase un zâmbet:

— Nu, nu, totul e bine. Doar am obosit puțin.

10

Văzând-o pe Elena Avilova pentru prima dată – o undă invizibilă spumoasă, cu picioare lungi în pantaloni strânși din piele, picioare care păreau și mai lungi datorită tocurilor înalte stiletto și mai subțiri datorită hainei scurte luxuriante din piele de oaie (a început să se înfășoare în blană de la sfârșitul lui septembrie); cu părul negru lăsat pe spate, cu buze purpurii, pline, care nu au fost atinse de bisturiul vreunui chirurg plastician, adică în toată gloria ei, oricine ar crede: o cățea.

Și ar greși.

Elena Avilova era o femeie bună și calmă, care a considerat drept coroană a oricărei cariere o căsătorie profitabilă și s-a căsătorit la timp și bine. Nu era lacomă, era generoasă și împărtășea din generozitatea ei cu plăcere – pentru că ea, mai bine zis soțul, avea atâția bani, încât nu se puteau termina. Nici

măcar nu știa unde ar putea avea un fund. Iar soțul nu cruța banii pentru ea.

Nu era invidioasă – rolurile de regine și ducese suverane îi satisfăceau vanitatea: la petreceri ținea afișul! Iar ca să se omoare la lecții pentru un rol cu dans, îi era prea lene. Plus că îi plăceau prea mult pantofii cu tocuri înalte, încât își bătea și desfigura picioarele de balet.

Era aproape întotdeauna într-o dispoziție bună – din același motiv.

Nu o puteau iubi doar oamenii care din copilărie au trebuit să se bazeze doar pe ei înșiși, care au lucrat din greu pentru fiecare rublă, dependenți de capriciile Fortunei, ale șefimii sau naturii. Mai pe scurt spus, nu o iubeau în trupă chiar toți. Dar întrucât ambițiile Avilovei nu se manifestau, atunci nu îi făceau rău. De aceea nimic nu o împiedica să se gândească la faptul că place oamenilor.

Aceasta era singura ei slăbiciune. Aprobarea tăcută a oglinzii și aprobarea, întotdeauna plină de umor și condescendentă, a soțului ei nu erau suficiente pentru Elena Avilova.

Cum să-i facă pe plac Belovei? Elena Avilova se gândi atent, fără să se grăbească. Îi plăcea să ofere cadouri. Era plăcut să colinzi magazinele, să te uiți, să te gândești, să cumperi; era imposibil să cumperi la infinit totul numai pentru sine.

Înainte de lansarea *Safirelor* (mai ales că nu a fost luată în producție – pur și simplu nu există roluri de pantomimă acolo) – ea a mers pe strada Stoleșnikov. Dar nu se găsea niciun cadou pentru Belova nici la Louis Vuitton, nici la Chanel, iar a se duce cu o clasă mai jos, la Prada sau Gucci, Elena nu voia. Nu te respecți!

Străduța aproape se termina, când privirea disperată a Elenei Avilova căzu pe un magazin fermecător.

Belova nu avea nevoie de eșarfă. Nu avea nevoie nici de etolă de Kașmir.

Orice femeie își cumpără, oricum, cizme și pantofi, cu atât mai mult în cazul Belovei. Elena înțelegea profesional – își permitea numai pantofi de alergare comozi, cu amortizare deplină.

Totuși se apropie de ușă. Pur și simplu pentru că nu putea trece pe lângă acest magazin. În principiu.

Apucă mânerul, adunându-și curajul. Nu se aduna deloc. Mânerul îi încremeni între degete. Începu să caute suspicios prin sticlă agentul de pază și vânzătorii. Pentru o clipă Elena își ținu respirația. I se păru că soțul o ruga foarte mult, însă el este totuși foarte bun și, alături de el, a avut noroc. Închise ochii. Expiră. Și decise să dea Belovei cel mai scump cadou.

Fac rând la această geantă. Culoarea neagră este populară.

Poate aveți foarte mulți bani. Și foarte importante cunoștințe.

Însă nicio putere nu vă ajut[să cumpărați această geantă neagră, intrând și gata în magazin. La magazin vă înscriu doar la rând. Și nicio putere nu vă va împinge la coadă mai repede decât trebuie, deoarece capul acesteia merge la Paris, iar acolo… Deși toate acestea sunt minciună.

Dar Belova doar se holbă puțin:

— Pentru ce?

Pe urmă:

— Ce-i asta?

Pe urmă:

— Lena! După aceea?

Și adăugă:

— Scuză-mă! Nu încă.

La început inima Avilovei tremură de o bucurie lașă: a sărit peste lista pentru geantă. Pe urmă, de o anume anxietate: nu voia să fie prietenă cu Belova. Nicidecum. Deloc.

Trânti ușa.

Sub machiaj, Avilovei îi ardeau obrajii. Buzele plinuțe îi tremurau.

De obicei instrucțiunile soțului ei erau clare. Și de obicei o scotea la capăt. Dar acum… Acum ele erau în teatru, iar în teatru Avilova era doar artistă de pantomimă, Belova însă era prim-balerină. Cum să-i explice aceasta soțului? Pentru el toate sunt „balerine“.

Elena se repezi la ușa dinspre scară< pașii încă se auzeau.

— Dașa! strigă ea timid. Așteaptă!

Exista o ultimă idee cum să corecteze totul. Centrul spa de la hotelul Hyatt oferea un masaj care… Dar Belova se aplecă peste balustradă și făcu semn cu mâna. Și asta-i tot.

— Oh, mamă! strigă Elena.

Scoase telefonul și, arcuind cu grijă degetele, ca să nu strice ecranul cu unghiile lungi cu strasuri, scrise: „Ea m-a trimis concret“.

Apoi puse trei mutrițe plângătoare, o mutriță cu un sărut din inimă și patru mari inimi roșii, care exprimau pe deplin iubirea

ei conjugală. Telefonul își înghiți sunetul. Mesajul se îndepărtă.

12

De obicei Avilov nu citea sms-urile de la soție. Nu contează, acolo era o porcărie cu inimi. Dar de data aceasta el aștepta informații de la ea. Aștepta foarte mult. Și deschise imediat. Citi. Se îndepărtă. Se întoarse către cei care ședeau la masă:

— Ce să zic! Mă tem că Boris Skvorțov ne-a dat un semnal clar: nu ne este prieten.

Toți tăceau.

— Nu e oare un semnal vag? glăsui cineva dintre cei care stăteau.

Avilov nu reuși să se întoarcă spre cel care vorbise. Răspunse:

— Mă tem că nu.

Un scepticism tăcut plana peste masă. Avilov își puse telefonul pe masă. Găsi numărul, apăsă pe apel. Trecu pe sonor.

— Bună, dragă! vocea lui Boris umplu camera.

— Salut! Ascultă, începu cu un ton prietenesc Avilov, există o discuție. În esență.

— Acum?

— Da, urgent, răspunse serios Avilov, ocolind privirea celor adunați.

— Știi, răspunse deodată Boris cu tonul omului care se grăbește, fără să suspecteze că îl ascultă șase oameni, acum e

puțin cam incomod să vorbesc. Pot să te sun chiar eu mai încolo?

— Sigur!

Boris deconectă. Avilov puse telefonul deoparte:

— Nu va suna înapoi, explică celor adunați. Din păcate, am reușit să mă conving de acest lucru. Dintr-o sursă de încredere… Păcat, adăugă cu regret puțintel accentuat.

Și trecură la motivul pentru care se adunaseră astăzi.

13

Sună Piotr.

— Ești așa de rapid! Te-ai săturat deja de balet?

Sveta era supărată că a fost lăsată de căruță. Mândria îi șoptea să nu ridice receptorul. Dar curiozitatea învinse. Extraordinara curiozitate care în legendele medievale îl îndeamnă pe cavaler să se uite într-o peșteră ce pute a sulf.

— Mi-a fost dor de tine, intră în același ton vioi Piotr. O minte e bună, una și jumătate e și mai bună.

— Ceee?

— Scuze! O glumă idioată din vremurile în care am lucrat într-o echipă pur masculină.

— Nu m-am supărat, se supără totuși Sveta. Pe idioți nu te superi.

— Avem de vorbit, schimbă tonul Piotr.

— Ei, spune!

— Atunci apasă interfonul, răspunse receptorul.

Sveta se îndreptă spre fereastră, împinse perdeaua, privi pieziș în jos. Peste drumul îngust era un gard, dincolo de gard își ducea viața furnicarul parcului de tramvaie. Drumul îngust era pustiu.

— Ce-i cu tine, te-ai supărat de o călătorie cu metroul? rânji Sveta, pășind în coridor spre interfon.

— Deschizi sau nu?

Sveta apăsă butonul. Clopotul din casa scărilor de la parter bâzâi și făcu un click. Sveta descuie și întredeschise ușa, ascultând geamătul metalic al liftului.

— Ce altă discuție? a întrebat ea imediat ce liftul s-a deschis.

— Una mare și serioasă, păși în apartament Piotr. Despre Ira.

— Doar am povestit totul.

— Hai măcar să bem un ceai, zise Piotr dezbrăcându-și paltonul.Vrei să mănânci?

— Găsesc ceva, făgădui nu prea ospitalier Sveta și merse la bucătărie.

— Mie un ceai simplu! strigă în urma ei Piotr. Dacă se poate.

— Bea ce ți se dă!

Piotr își atârnă paltonul în cuier. Acolo deja se afla jacheta cu micul animal familiar pe glugă: a Svetei. Piotr deschise ușile dulapului: gol. Sveta avea o singură jachetă – aceea de pe umeraș. Se pare că și Irina nu avea decât o singură jacheta. Aceea în care a ieșit din casă. Și a dispărut.

„Ce lipsă de sens.“ Piotr închise dulapul.

— Ei?

Sveta se întoarse.

Piotr se strecură printre masă și canapeluța tare. Se așeză. Ceainicul electric șuieră; începu să clocotească apa.

— Ascultă, Sveta, o să te întreb acum un lucru, mie însumi mi se pare idiot în cel mai înalt grad. Cu toate acestea, să nu-mi răspunzi idiot, bine?

Sveta ridică din umeri.

— Nasol. Și?

— Mai departe va fi și mai rău, promise Piotr. Adună-ți gândurile, folosește-ți memoria ascuțită și observația excelentă…

Pe fața Svetei zbură o urmă de zâmbet. Piotr se convinse încă o dată: „Tuturor le plac complimentele, tuturor!“

— … Iar în privința acestor calități sunt convins că tu… Pe scurt. Cum consideri, de ce Ira ar putea avea nevoie de bani?

— Ce?

— O mulțime de bani, preciză Piotr, fără să mai adauge: „Chiar ținând cont de faptul că diamantele galbene brute ar fi trebuit aduse la Moscova brute. În pachetul cu colofoniu a Belovei erau multe“.

— Întrebare de rahat.

— Vreau o părere. Dar îmi trebuie un răspuns constructiv.

— Celelalte răspunsuri vor putea fi și ele?

— Da.

Sveta se gândi sincer la asta. Ceainicul șuiera puternic, Sveta nu se grăbea să-l apuce. Ochii ei alunecară lateral. Un ghid popular pentru demascarea mincinoșilor spunea că, dacă omul privește la dreapta sau la stânga, poate înțelege, își poate aminti sau se poate gândi. Însă, în primul rând, Piotr uitase ce e la dreapta și ce e la stânga. În al doilea rând, știa că totul e o prostie. Oamenii își amintesc și judecă lucrurile la fel. Chiar și atunci când se străduiesc foarte mult să nu mintă. Iar Sveta se străduia. Își umflă buza de jos.

— Drace! Un răspuns constructiv: pentru nimic în lume… Ea nu e dependentă de droguri să aibă nevoie de o sută de lire. Nu e alcoolică. Nu joacă. Cârpele și toate porcărioarele femeii nu o interesează. Se pare că o persoană onestă și bună nu are nevoie de foarte mulți bani.

— Pentru apartament? Un om bun și cinstit are nevoie de un apartament.

Sveta dădu din cap:

— În privința ei nu a fost vorba de astfel de planuri.

— Niciodată?

— Niciodată… Mi-aș aminti – Sveta își amintea de moșierul Mișa, care își aștepta porția de parai, devenind zi de zi tot mai feroce. Tema e acută.

— Nu-și ajută rudele?

— Nu are niciun fel de rude.

— Nu a adus-o barza.

— Nu. Pur și simplu nu-mi amintesc să fi spus ceva despre rude. A telefonat cuiva. Sau ceva în genul ăsta.

— Și pentru tratament? sugeră Piotr la întâmplare.

— Nu avea nicio boală.

— Știi exact?

Ochii ei se bulbucară iarăși.

— Tablete cu bule, asta-i tot ce-mi amintesc. Nu, nu am văzut-o. Aș fi luat seama. În dulăpiorul ei nu este nici măcar aspirină. Doar un plasture și fețe. Ultima dată a venit la mine.

— Când?

— Săptămâna trecută.

— OK, dacă a venit după fețe, înseamnă că următoarea întrebare cade.

— Dacă e gravidă? Da, nu are pe nimeni.

— Păcat. Versiunea era bună. Nașterea, copilul – astăzi totul nu este ieftin, recunoscu Piotr. Asta ar explica multe.

— Ce multe? De ce toată această porcărie – despre familie, despre boli?

— Încerc să înțeleg ce fel de om e.

— Un om bun, ce fel!

— Nu înțeleg unde să o caut, recunoscu Piotr. Ce iubește, unde ar putea merge, la cine, cel puțin ceva?! Aceasta este un fel de persoană fără proprietăți. Zero.

— Ira este un om bun.

„Mă ia dracu cu ea“ se gândi Piotr, avându-le în vedere pe amândouă – Ira și Sveta.

— Ei bine, unde este ceaiul? Va fi? Nu va fi?

Sveta își aminti la timp. Puse jos cănile. Scoase esența. Apoi turnă peste ea apă fierbinte. Piotr observă cum la suprafața apei din ceainicul vechi se ridicau fulgi de culoare albicioasă. Sărăcie, onestitate… Și o pungă cu diamante galbene?

Ce naiba sunt toate astea?

Și la grămadă – oamenii care au lovit prostituata în apartamentul lui Stepan Bobrov. Oameni drăguți, mda!

Sveta parcă plutea deasupra cănii sale, expunându-și fața în aburul cald și strâmbându-se.

— Ascultă – Piotr lăsă cana – o întrebare organizațională. La întâmplare, putem să ne întoarcem câteva zile?

Sveta făcu ochii mari.

— La întâmplare! sublinie Piotr.

— În ce sens?

— În sensul de a trăi. În altă cameră. Un timp. În timp ce Ira umblă nu se știe pe unde.

Sveta se interesă:

— Cine va trăi?

— Să presupunem că eu.

— Te-a dat afară soția? Din cauza rochiei roz? Acuși fug și o voi aduce! izbucni ea.

— Calmează-te! Rochia este a ta.

Ea tăcu, gândindu-se. Piotr aprecie din nou: grosolănia în Sveta coexista cu delicatețea. Ea zise:

— Două sute de parai pe zi.

— Ce faci! Ce ai aici – Ararat Hayatt?

— Marriott Zapier. Nici eu nu locuiesc aici gratis.

— O sută. Curat din generozitate.

— O sută cincizeci.

— Ne-am înțeles. Și ceaiul gratis.

— Și ca să ridici capacul toaletei! îl avertiză Sveta.

— Pentru capac douăzeci de procente rabat.

Sveta fornăi nemulțumită.

— Dar lucrurile tale unde-s?

— Venim goi în această lume, plecăm goi.

— Ei bine, da, dădu din cap Sveta și adăugă pe alt ton: Vorbesc serios despre capac. Și banii înainte.

— OK!

Dar ea nu se mișcă din loc:

— Arată.

— Ce?

— Saielele…Ce? Poate că nu sunt la tine? Ieși fără să plătești?

Piotr scoase și arătă cardul bancar.

— Umbli cu cioace… dădu din cap Sveta. Cardul poate fi gol.

Piotr făcu o grimasă.

— Bine. Lenjerie de pat deasupra în dulap, arătă ea spre ușa de deasupra capetelor lor.

Piotr se uită la ușă – apoi la Sveta.

— Ce? nu înțelese ea. Totul e curat acolo.

Piotr ridică un scaun căzut. Scoase din buzunar telefonul. Deschise aplicația „lanterna“. Direcționă lumina albăstrie pe grămezile uniforme de lenjerie de pat strânsă. Cu cealaltă mână căută un unghi. Era la fel de dificil ca și scoaterea unei cărți dintr-un raft înghesuit. Lenjeria era gălbuie și aspră. Piotr coborî primul dreptunghi în jos spre Sveta.

— Ce-i aici pentru tine, hotel? bombăni ea.

Apoi încă unul. Și încă.

— De ce ai nevoie de două cearșafuri?

Și încă, și încă. Sveta tăcu. Piotr coborî ultimul cearșaf. Lumină cu lanterna colțurile, pereții. Gol. Pe ce conta?

Coborî de pe scaun, care își clătină picioarele.

Sveta ținea cu bărbia grămada de rufărie, se uita pe sub sprâncene – serioasă și puțin alarmată. Piotr stinse lanterna. Dar nu puse telefonul deoparte. Deschise fotografiile. Selfie pe fondul Moscovei-City, aripa neagră a mașinii.

Desfășura ecranul spre Sveta:

— Imaginea asta ce-ți spune?

Ea se uită.

— Nimic.

El îi arătă a doua imagine. Munți, pete pe fețe tulburi. Sveta tăcea. Acum nu se mai uita la ecran. Se uita la Piotr.

— Ei? Poți să spui ceva despre poza asta sau nu?

În ochii Svetei erau pete maronii.

— E în Gruzia, zise ea. Am mai povestit: Ira a mers în Gruzia.

— Mișto! spuse Piotr. Sunt încântat: nu am Alzheimer. Țin minte că ai pomenit de asta. Și altceva despre această călătorie?

Sveta așeză albiturile pe scaun.

— Pur și simplu un tur. Munți și ape.

Doar munții, nu putea înțelege Piotr. De ce atunci Boris a îndepărtat această poză?

— Ira e un om bun, repetă Sveta.

Piotr se strâmbă:

— Am auzit, am auzit.

Căzu pe gânduri. De ce era munca la poliție ca lumea – în chestiune era și cavaleria, și artileria, și infanteria – unul se grăbea să discute cu un martor ocular, altul la nu știu ce Vodokanal, al treilea ca un diavol cu o bucată de hârtie în mână.

Și lucrul lui Boris este confortabil: resurse umane. Lucrând împotriva lui Boris, trebuia să te descurci cu ceea ce ai. Și nu străluci singur.

— E gata sau mai sunt întrebări? întrerupse Sveta.

Avea mâinile încrucișate pe piept.

— Apropo, mai sunt. Mulțumesc că ai întrebat. Ții minte, ați căutat un băiat cu detașamentul Lera?

— Întrebarea este despre băiat? Sau despre Lera?

— Nu. Despre înregistrarea video de la o cameră de supraveghere în aer liber.

— Băieții de la Eurasia au dat-o, da! Care este întrebarea?

— Întrebarea este următoarea: ați reușit să îi enervați atunci pe acești băieți de la Eurasia sau ei vor fi bucuroși să vă revadă?

Sveta scoase un hohot.

— Nu sunt nepoliticoasă. Doar am glasul astfel.

Capitolul 9

1

— Vanea, la ce mă uit acum? întrebă, în spatele lui, Piotr.

Vanea mută imaginea pe ecran mare. Linia albăstruie, vălurită, a munților se rupea în pătrățele; în locul fețelor erau fragmente mai mult sau mai puțin ovale de mozaic cu tonuri trupești. Vania clătină din cap:

— Nu este nimic de extins aici. Calitatea este mizerabilă.

„Și totuși Boris a îndepărtat această poză. Și altul la fel“, se gândi Piotr.

— Ascultă…

Vanea se învârti pe scaun: tot numai urechi. Piotr gândi cu glas tare:

— Dar ce ar fi dacă important este aici nu ce se află în imagine. Ci… cum să spun: totul în întregime… Aceasta este imediat una… Cum ar fi timp-loc-circumstanță…

— Cronotop, șopti Vanea.

— Ce?

Vania pufni cu trufie.

— Dar tu! Un geniu interdisciplinar necunoscut lumii, îl atinse Piotr.

— Oo! Cunoști cuvântul interdisciplinar?

Piotr ar mai fi spus ceva, dar Vania se învârtise deja pe scaun înapoi spre ecran.

— Am înțeles, boss, îl liniști. Imagine de opal.

Acum tot ecranul era deschis pe Google Earth.

Vania dădu click pe imaginile din satelit. Niște clicuri. Mărire. Resetare.

Piotr își trase un scaun sub fund. Erau mulți munți în Georgia. Piotr se uită la nasul cârn al lui Vania, la obrazul cu un petic de păr, neobservat în timpul bărbieritului de dimineață. Obrazul pe care îl vedea cândva mic și roz, ca un măr. Cu sânge în el. Pentru un moment se înăbuși, îl gâdilă în gât.

— Acestea sunt, spuse Vania.

Clipa de farmec dispăru. Vania întoarse imaginea. Coinciderea cu fotografia pe care o făcuse Irina – racursiul, unghiul – trebuia să fie ideală. Vania o realiză. Copie coordonatele primite. Conduse în bara de căutare.

— Djavaheti, citi Piotr. Pentru prima oară aud. Ce e acolo?

Vania deschise din nou la imaginile din satelit. Degetul lui lovi pe zoom, aduse mai aproape căsuțele, care parcă erau lipite de munți. Pe urmă acestea începură să se vadă până la detalii. Până la un cuib masiv plin de spini cu o pasăre cu picioare lungi.

— E cu adevărat Gruzia? se arătă surprins Piotr..

— Colibele tale cenușii… începu expresiv Vania.

— Așteaptă! Nu turui.

Căsuțele erau rusești. Cenușii, strâmbe, natale. Cu obloane împodobite. Dădeau văii ceva nu gruzin, ci de la Pskov, să zicem. Iar poetul Fet și pictorul Levitan, fără îndoială, ar fi putut găsi inspirație în ele. O, Rusie, o, stepă și toate celelalte. Vania avea dreptate. Asemănarea era completată de mesteceni.

— Ciudata Gruzie.

Piotr personal nu a fost niciodată în Gruzia. Dar capul lui era plin de imagini stereotipe: vin, struguri, pante abrupte, natura mediteraneeană, curți gălăgioase cu rufe puse la uscat, sakli, în fine, filmul *Mimino* – cine nu a văzut filmul *Mimino*?! Piotr l-a văzut încă o dată.

— Asta-i Gruzia, confirmă Vania. Google știe totul. Satul Gorelovka. Mergi într-un turneu, boss? zise viclean Vania.

Piotr se uită la ecran cu îndoială. La căsuțele joase. La sărăcia revărsată în peisaj. Sărăcie, da, care se ridica până dincolo de copaci. Și aceștia spuneau că viața aici este grea. Aici nu-ți imaginai turiști. Turiștii merg la o sărbătoare care le întrerupe viața plictisitoare de zi cu zi. Iar acest loc nu arăta de sărbătoare.

— Poate că acolo mai este ceva, presupuse el cu speranță.

— Ca?

— Ceva extrem. Pentru iubitorii de aventuri extreme. Vreun povârniș montan deosebit. O stâncă pe care să te cațări abrupt. O peșteră în care să pătrunzi cu interes. Un soi deosebit de păsări, care își face cuibul numai aici. Vreun hobby pentru oameni.

Și imediat se gândi: „Numai că la Irina nu a fost niciun fel de hobby – nici extrem, nici obișnuit, de niciun fel. Ce dracu au făcut acolo?“

— Bine, Vanea, locul este stabilit. Dar timpul? Când a fost făcută această fotografie?

Vania ridică din nou fotografia Irinei, încercă s-o reînvie. Se gândi, privi câteva secunde.

— Ai spus că oamenii nu spun nimic. Instantaneul e de calitate proastă.

— Oamenii au umbre. Sunt ca un cadran solar. După ei poți stabili unghiul și direcția soarelui. Iar după soare – toate celelalte.

— Drace, Vania! Ești un geniu, recunoscu cu respect Piotr.

Telefonul îi zbârnâi în mână. Piotr îl ridică, se uită: telefona Sveta.

— Avem timpul, spuse Vania. Poza a fost făcută…

Piotr îl întrerupse:

— Deocamdată să lăsăm data exactă.

Vania se uită nedumerit.

— Iar eu ce, degeaba m-am strofocat?

— Nu, nu. Tu ți-ai aplecat mintea ta profundă pe fleacuri. Acuma va trebui să te strofoci… Dar cu siguranță nu în zadar, se grăbi să precizeze Piotr. Acum avem locul cu coordonatele și avem o dată precisă. Să-mi găsești în rețelele de socializare coincidențe, care să se intersecteze. Cine a mai fost verificat în același loc și în același timp. Cine ce a scris, ce imagini a postat. Îndeosebi imagini… Te vezi pe tine, pe alți oameni, judecând după imagine. Erau destui acolo.

Și oamenilor le place să marcheze cu precizie locurile în care au ieșit din viața lor plicticoasă de zi cu zi. Nimic nu sporește atât de mult bucuria de călătorie, ca invidia colegilor și a prietenilor.

— Da, spuse Piotr în receptor, depărtându-se grăbit de Vania, din degetele căruia se auzi un mic trosnet. Salut, Sveta! Bine? Chiar așa? Te-ai uitat toată ziua? Bravo! Și mulțumesc mult băieților! Au venit?

Apăsă pe întrerupere. Se auzi mesajul primit.

Fișier video.

Piotr apăsă săgeata albă.

Irina. Cu pas apăsat aleargă înapoi la teatru. Unde nu a căutat-o pentru că a văzut-o ieșind, apoi s-a urcat în mașina lui Stepan Bobrov. Apoi s-a întâlnit cu „femeia din cafenea“, care a rămas până acum necunoscută. Pe urmă s-a întors la teatru.

Piotr dădu din nou drumul la înregistrare. Singură. Cotul apasă geanta, are fața înclinată. Poza unei persoane care este foarte nervoasă și foarte grăbită.

Să ia copilul rămas în teatru? Să ia diamantele? Sau dimpotrivă – să le pună în colofoniul Belovei. Și dacă „femeia din cafenea“, necunoscută, e vreun tip în haine femeiești și este cumpărătorul de diamante?

Piotr se uită la cifrele din colțul ecranului.

Pe urmă consultă notele de pe telefonul său – cronologia acelei zile ciudate, compuse din lecturile fantastice ale corpului de balet.

Iarăși se uită la cifrele înghețate în imagine: Irina intră din nou în teatru.

Iar peste douăsprezece minute și patruzeci și opt de secunde în teatru s-a declanșat alarma de incendiu. Un incendiu care nu a avut loc.

Niciun fel de alte imagini camera nu a mai prins. În acea zi. Irina nu a mai ieșit din teatru. În acea zi. Atunci a fost la spectacol președintele Petrov. Serviciul de securitate a trebuit

să transforme clădirea într-o cetate inexpugnabilă și a ieși de acolo prin orice intrare, de nimeni observată, era imposibil.

Își aminti de vorbăria muncitorilor care descărcau decorurile: aproape ca un semn popular – ca în spectacolul Belovei, uite așa, la minus șapte, cu o tehnologie de rahat. Ce dracului s-a întâmplat în acea zi la minus șapte?

Presimțirea era rea. „Doar nu a găsit câinele în teatru“, își aminti Piotr. „Pe câine nu-l înșeli.“ Nu a zburat după aceea pe fereastră pe o coadă de mătură?

— Vania, să-mi transmiți toate imaginile pe care le prinzi de pe Facebook, îi ceru Piotr în timp ce îmbrăca paltonul.

— Ajunge să stau și să aștept?

— Am de făcut o excursie la teatru.

2

— Uite cum trăim… Uite cum trăim, mormăi Ghennadi.

Trase sertarele înainte și înapoi, se uită în dulap.

— Ce cauți? îl întrebă Veronika.

— O șurubelniță. Nu există șurubelniță în casa asta?

— Dacă nu ai cumpărat-o, mai degrabă nu.

— Uite cum trăim…

— Rău, vrei să zici?

— Tatăl meu avea o ladă întreagă cu scule.

Veronika încercă să-și amintească: dar tatăl ei? L-a văzut cândva cu un ciocan în mână? Și cu clești? L-a văzut scurt

numai diminețile – dacă se trezea mai devreme ca de obicei. Și serile, dacă se trezea brusc. Pe atunci tatăl „se ocupa cu afacerile“, în toate amintirile din copilărie, ca într-o fotografie enervantă, era numai mama. „…Uită-te la tine… Cu cine semeni! Da, poți mânca înghețată, coșurile ți se potrivesc…“

Mai bine să nu fi fost.

— Uită-te în subsol; mi se pare că a existat un fel de cutie de la proprietarii anteriori.

Întregul apartament a fost complet renovat. Dar în subsol puteau fi găsite încă relicve, pe care muncitorii uitaseră să le arunce ori era păcat să le arunce: o cutie cu vopsea („vopsești brusc ceva“), un petromax electric puternic (pur și simplu au uitat să-l ia cu ei ca trofeu). Însă, în principal, la subsol erau haine în huse, care nu aveau unde fi puse: un palton de piele de la Versace, de pildă. Ei, unde să mergi acum cu așa ceva?

Ghennadi nu se întoarse prea curând.

— Ai găsit?

El puse pe masă o mănușă cu palma de cauciuc, puțin ruptă, dar încă utilizabilă, un ciocan și o șurubelniță.

— Uite! lăudă el pe proprietarii anteriori ai apartamentului, o pereche de oameni în vârstă, care au plecat pentru totdeauna la fiica din Israel. Deodată se vede școala veche. În casă există sculele necesare.

— Sperie-o cum trebuie, spuse Veronika. Ca să uite drumul spre mine.

— Nu îți face griji! A uitat deja, o încredință Ghennadi.

— Nu îmi fac griji. Doar că mă îngrozesc șobolanii.

— Șobolan? pufni Ghennadi. Nu dramatiza. Doar un șoarece furând firimituri de pe mese străine pentru șoricelul său. Chiar mi-e și milă puțin de el.

Se vedea dezgustul pe față Veronikăi. Ea credea că atât hoții șoricei, cât și cei care îi compătimeau erau merituoși deopotrivă. Ghennadi râse.

3

— …Și atunci – ghidul făcu o pauză din inimă – din ordinul împărătesei Elizaveta Petrovna s-a ridicat clădirea din lemn a viitorului teatru. Aceasta a devenit imediat faimoasă în întreaga Moscovă pentru…

Dar pentru ce Piotr nu află. Pe nesimțite se depărtă de coada grupului de excursioniști. Ca din întâmplare s-a dat după colț. A lăsat excursia și s-a depărtat. Și preocupat, ca un om cu treburi, s-a alăturat mersului obișnuit de pe coridoarele din culise. Artiștii și personalul pășeau grăbiți la etajele superioare. Omida grupului de excursioniști se opri. Piotr rămase mult timp lipit de perete. Împreună cu ceilalți, a trebuit să asculte pe ghid:

— În timpul reconstrucției, lucrările de inginerie la adâncimea etajelor minus și instalarea ulterioară a echipamentelor au fost realizate de companii mondiale avansate, lideri în domeniu, precum Space Underground, Hydrospace, Underhrunsereumte…

La etajele inferioare zgomotul vieții a amuțit.

Era gol. Sunetele păreau mai puternice decât erau în realitate. Pași.

Piotr sări, se înghesui într-un colț. Stătu neclintit. Își ținu suflarea, trăgând încet-încet aer în piept. Treceau pași pe lângă. Sunetul de radio se auzi scârțâit. „Petrovici, gata“, scârțâi walkie-talkie. Mârâi ceva ca răspuns. Pașii nu se mai auzeau. Pentru siguranță Piotr mai așteptă un timp, înainte de a ieși. Era în măruntaiele teatrului.

Aici părea că nu ești la teatru, ci la o uzină.

Pe de altă parte, oameni aproape că nu existau. Putea inspecta calm totul, să urce, să răscolească. Însă, pe de alta, aceasta și era problema: dacă apare cineva, Piotr ar atrage atenția de o sută de ori mai mult decât pe etajele aglomerate superioare.

Imaginația se străduia să ducă până la capăt sunetul picăturilor care cad. Dar Piotr se aranjă. Totul arăta la locul său, funcțional, fiabil. Nu mirosea a umezeală.

Aici era uscat. Era curat. Pur și simplu era prea mult fier. Și nu mirosea a nimic, numai a fier. Lămpile tubulare bâzâiau regulat sub ochiurile de fier. Aparatele de aer condiționat foșneau. Semnalul telefonului ba se perdea, ba apărea – ba și atunci într-o singură diviziune, cea mai mică. Ca în măruntaiele unui munte.

Și iarăși vorbăria muncitorilor. Irina a intrat în teatru și nu a mai fost văzută după aceea. Era spectacolul Belovei. Alarmă de incendiu falsă. Și nu știu ce „drăcie“ la etajul minus șapte. Ce fel de drăcie poate fi vorba, dacă de reconstrucția etajelor inferioare – doar a spus ghidul – se ocupau companiile vestice cele mai avansate, liderii în domeniu? Alarma de incendiu în acea zi s-a dovedit a fi falsă.

Incendiu nu a fost. Dar ce a fost?

Piotr simți o senzație de gâdilare în ceafă. Nu frica, cea care de obicei te împiedică să vezi, să apreciezi, să reacționezi. Ci sentimentul sănătos că te afli pe un teritoriu străin. Unde nu înțelegi nimic. Unde sunt legile lor. Unde trebuie să-ți păstrezi urechile atente. Să nu crezi pe nimeni și nimic.

Verifică încă o dată telefonul. Era surd și mut. *No service.*

Piotr era la etajul minus șapte.

4

Petrovici se uita cu căștile puse la ecran. Le-au dat drumul. Doamne ajută acum... Numai că niciun fel de mare sculă de data aceasta. Mă rog!

Toți băieții tehnicieni se înghesuiau în jur. Se uitau la ecran.

Muzica grohăia, orăcăia în jur, combinând într-un tot unitar, toate burțile, buzunarele, spațiul din culise, scena, sala spectatorilor, în care ședea acum grămăjoară ai săi. Însă, în ciuda faptului că aproape nu existau spectatori, pe scenă dansatorii munceau cu avânt.

Chiar de aici, din culise, de la pupitrul tehnic, se vedea cum la piruete din Belova zboară stropi de transpirație. Cum curge transpirația în deschizătura de la piept. Sub machiajul umezit, fața avea o culoare uniformă de porțelan.

Dar ei nu se uitau la scenă.

Prima reprezentație a *Safirelor*.

Montarea și mașinăriile au fost verificate cu o zi înainte. Totul a funcționat perfect. Aproape fără zgomot. Inclusiv presa gigantică, ce pune în mișcare construcția metalică de pe scenă. Dar, oricum, orice sunet al mașinilor tot s-ar îneca în acest zgomot. „Muzica e de rahat“ – suna sentința lui Petrovici. Însă el acorda echipamentului cel mai mare punctaj. „Hrunicevii sunt grozavi.“ Se uita cu drag la ecran.

Acolo jos, în adâncuri, presa semăna cu o insectă uriașă.

Toți se uitau la ea.

5

Telefonul vibră, când Piotr se afla în spațiul liber dintre două blocuri electronice. Numărul era congolez. O ziaristă. Piotr răspunse imediat:

— Da?

Ea tăcea. Piotr se gândi că legătura s-a pierdut din nou. Se uită: nu, legătură este.

— Albii i-au împușcat pe băieți, spuse telefonul în palma lui.

Lui Piotr i se păru că creierul i se trânti în jos, iar stomacul i se ridică.

— Așa a spus șoferul? Ce a mai spus?

— E mort. Prietenul…

Interferența a înecat răspunsul. Piotr a prins numai ceva asemănător cu „ … a împins cobalt“, dar putea fi, cu același succes, asemănător cu altceva.

Piotr merse de-a lungul cărăruii zăbrelite, găsi un spațiu între generatoare. Acum simți batjocura:

— …meu.

Și semnalele.

Piotr verifică nivelul semnalului. Două diviziuni în loc de una. Pentru orice eventualitate Piotr se uită sub picioare. Pe urmă, din nou pe ecran. Cele două diviziuni deja nu mai erau. Nu era semnal.

Piotr încercă să găsească un spațiu între mașinile puternice, țevi și generatoare. Aruncă privirea ba asupra ecranului, ba sub picioarele sale. Pe ecran apăru o coloană mică: semnalul.

Piotr apelă numărul congolez. Păcănituri, apoi legătura se întrerupse din nou.

— La dracu să vă ia!

Piotr își luă telefonul de la ureche. Se uită pe ecran. Nu erau diviziuni. Dar abia ce Piotr ridică mâna, că începu să agite telefonul, sperând că acesta va prinde ceva în eterul capricios. Dar pe ecran lumina formula lipsită de speranță: *No service*.

— Dar tocmai ce a fost, se indignă Piotr.

I se părea că la zumzetul obișnuit al lămpilor, la bâzâitul aparatelor de aer condiționat, se adaugă o vibrație joasă îndepărtată. Dar nu era convins – putea fi și bubuitul sângelui în propriile urechi: o glumă pe care o juca presiunea atât de adânc sub pământ.

Bine.

Se uită în jur. Unghiuri drepte. Pereți netezi. Suprafață netedă. Zgomot uniform. Uși metalice aliniate.

Piotr începu să o verifice pe fiecare. Era scăldat în aer uscat, închis în mașini. Becurile verzi făceau cu ochiul.

Mâna continua și să închidă ritmic uși. Piotr începuse deja să se convingă că totul e o greșeală. Că „rahatul“ de la etajul șapte este pur și simplu un rahat, deși echipamentul a fost instalat de liderii din domeniu. Se mișcă repede prin compartiment. A deschis – a închis... A deschis – a închis. A deschis...

„Dar câinele?“ – a fost primul lucru la care s-a gândit de la acea primă femeie moartă din ghereta de la poartă, femeia cu copilul – Piotr doar compătimea morții.

Cadavrul era noduros, cu genunchii aduși la bărbie. Dar mâinile atârnau. O coadă de păr uscat și mort îi atârna deasupra obrazului. Piotr văzu urme întunecate pe gâtul ei. Văzu și poșeta. O poșetă ieftină din poliuretan – a mai văzut-o pe înregistrările de la camerele de supraveghere. Piotr scoase din buzunarul paltonului și își puse mănușile subțiri de toamnă.

În poșetă era buletinul. Mai era telefonul. Și erau biletele de avion. Piotr răsfoi – un zbor direct – Irina zbura la Geneva. Deschise buletinul. Fotografia Irinei – fără dezgust, fix, privi cu atenție cadavrul. Fața Irinei. Numele Irinei. Totul coincidea. Numai pașaportul nu era rusesc.

Era Irina Kapustina, cea cinstită, săracă, serioasă, corectă. O provincială la Moscova. Studentă. Lucra într-un birou care vindea frigidere, lucra și ca bonă, returna portofelele altor persoane.

Nu deținea niciun fel de proprietate. Nu avea înregistrat la poliție niciun fel de mijloc de transport. Cu atât mai mult – niciun fel de armă. Își plătea la timp impozitele, nu datora nimic instanțelor executorii judecătorești. Toți credeau în ea, toți aveau încredere. „Ira este un om bun.“

Însă Irina Kapustina, pe care el a găsit-o aici, era cu totul alta. O cetățeancă a unei țări europene mici și drăguțe a zburat pe ruta Moscova-Geneva la business class.

Piotr încă nu știa ce era adevărat din asta.

În afară de foarte puțin. Irina nu luase avionul nicăieri. Pentru că în acea zi cineva a ucis-o.

Piotr deschise pașaportul. Ținându-l deschis cu degetele, îl fotografie cu telefonul. Fotografie biletele.

Există poliția, iar Piotr, măcar dintr-un sentiment de solidaritate corporatistă, nu intenționa să se amestece în anchetă. El și-a făcut munca – a găsit-o pe Irina.

Așeză telefonul, pașaportul, biletele la loc în poșetă. Puse poșeta pe genunchii cadavrului. Închise ușa. Era speriat.

Piotr îi deplângea pe cei morți, dar se temea numai de cei vii. Piotr avea încredere în teamă. Teama este ceva bun. Teama este ceva rațional. Niciodată nu trebuie subestimați cei vii.

...Și totuși: de ce nu au găsit cadavrul în acea zi? Doar a căutat un câine. Un câine! Câinii nu mint, nu greșesc și nu iau mită.

Ca într-o fulgerare, memoria lui Piotr fu luminată de replica instructorului: „Câinele este deprins să caute răniți" – explica acesta administratorului teatral. Chiar și sub trageri de mitralieră. Răniți. Adică vii.

Câinele este antrenat să nu piardă timpul cu morții. Când minele explodează, timpul este mai puțin decât scurt. Se numără în minute și secunde.

Timpul nu o mai putea ajuta pe Irina. Secundele și minutele au devenit pentru ea eternitate. De aceea câinele nici nu era interesat de ea. Când a fost căutată la teatru, Irina era deja moartă.

Piotr adulmecă. Acum, când știa că alături este un cadavru, el simțea și mirosul. Dar slab și uscat. Aparatele de aer condiționat, înțelese Piotr. Căldura puternică a mașinilor. Și fluxul puternic permanent de aer. După o anumită vreme cadavrul s-ar usca complet. Când ar fi găsit, este posibil să fie luat drept butaforie pentru vreo „fiică a faraonului“. Dacă ar fi găsit.

Se opri din nou. Iar acum unde? La dreapta. Nu, la stânga. Se întoarse. Sau nu a fost acest colț? Oare s-a rătăcit?

„Vor fi două mumii.“ Piotr râse nervos.

Nu, acest spațiu a fost cu siguranță. Și, parcă întărind corectitudinea, telefonul sună. Un număr de Congo, iar cu Siri era cunoscut: Igor, comandantul Wikingului.

Nu e obligat să-i raporteze lui Piotr, Piotr nu îi este șef, șeful său este Boris. Piotr se uită obtuz la telefon: să răspundă sau să nu răspundă? Răspunse:

— Salut!

— Avem o actualizare. Șoferul a fost bubuit.

— Care șofer? trase de timp Piotr: creierul calcula mișcările.

— Care a fost trimis de prietenul tău aici… Ce istorie!

Instinctele s-au ascuțit la extrem, Piotr și-a întipărit în minte fiecare cuvânt al lui Igor, a cântărit cu atenție pe fiecare al său.

— Se mai cunoaște ceva?

— Asta-i Africa, răspunse Igor.

După intonație se auzea că strângea din umeri.

Piotr decise că merită să riște.

— Eu am auzit că albii.

— De la cine?

Și la fel de repede:

— Negrii sunt toți albi, care nu sunt negri, replică Igor cam abrupt.

— La știri! Piotr arătă cu degetul la cer: e puțin probabil ca jurnalista să fi intenționat să păstreze mult timp informațiile pentru sine.

Igor tăcea. Poate a mers la Internet să caute știri.

În Wiking erau ruși, ucraineni, baltici – mercenari din fostele republici sovietice. Piotr încă spera la vreo explicație naturală. Băieții puteau, pur și simplu, să fi băut, să se fi bătut, multe se puteau întâmpla în, să spunem așa, un colectiv pur masculin.

— Voi afla mai multe, voi raporta, făgădui el.

— Igor, ar putea fi o… de-a noastră, interioară…

„…porcărie“, atârna deja în gol.

Conexiunea era ruptă iarăși.

— La dracu cu a ta! se răsti Piotr.

Îi răspunse un zumzet uniform.

Stătu o vreme. Își ascultă propria respirație. Jurnalista nu minte – de ce ar face-o? Deci minte Igor?

El respectă ordinele. Iar lui Igor îi poate ordona numai Boris.

Boris.

Boris.

Piotr se întoarse la generator. Îl blocă. Atârna o șuviță de păr lung. Piotr luă poșeta. Scoase pașaportul, biletele, telefonul. Le băgă în buzunar. Îndreptă cu grijă șuvița de păr lung, parcă oferindu-i moartei ultima danie de compătimire. Blocă ușa.

Se întoarse la intersecție, unde scoase telefonul. Formă numărul lui Boris, așteptă să se facă legătura și zise un singur lucru:

— Am găsit-o pe Irina.

Nu se temea că Boris va suna înapoi imediat: peste câțiva pași semnalul se pierdu din nou.

Piotr stătea în picioare și privea în jur.

Așadar, acum la dreapta? Sau la stânga? De unde a venit aici?

Și atunci, peste zumzet, auzi pași. Încremeni. Picioarele însele preluară noua lucrare: se dădeau în spate, ca să acopere spatele.

Acela, celălalt, încă nevăzut, nu mergea. Se furișa. Vâna.

Pe urmă încremeni.

Acela, celălalt, încă nevăzut, de bună seamă că era gata să sară.

6

Ghennadi ținea telefonul în mână – în fasciculul albăstrui al luminii telefonului era un *Peisaj cu nimfă*. Ghennadi și-a permis câteva secunde să-l privească. Corpul roz-perlat avea strălucirea unei lebede în stuf. Un Polifem uriaș, care se uita la înotătoare, era una cu copacii și stâncile. Ghennadi simți înțepătura de o dulce tristețe, ca întotdeauna când vedea frumusețea care este destinată continue să existe după moartea creatorului său. El, Ghennadi, îi sfida pe toți cei care se considerau stăpânitori ai ei.

Rupse farmecul ca pe o pânză de păianjen (de fapt, aici nu era nicio pânză de păianjen). Scoase o șurubelniță. Capătul

aplatizat intră cu ușurință în canelurile cadrului de butaforie al teatrului. Acesta cedă cu o bubuitură. Ghennadi încremeni. Dar nu din cauza bubuiturii. Auzi pași. Nu ușori, feminini. Ci de bărbat, grei și puțin confuzi – nedeciși unde să meargă.

Ghennadi mișcă în liniște tabloul. Se ridică încet de pe vine. Se uită în liniște.

Rămase uimit.

Iarăși el! Tipul care aștepta pe Maiakovskaia! Mirosea de la o poștă a polițist.

Dar de data aceasta nu era timp să-și bată capul cum a reușit un polițist să-l urmărească.

Și, de asemenea, timp să se sperie.

Se va speria după aceea. Ghennadi ridică în liniște șurubelnița ascuțită.

7

— Pregătește-te pentru ieșirea de la corpul de balet… pregătește-te pentru ieșirea de la corpul de balet, mormăia radioul ceremonios și calm.

Liudocika nu avea nevoie de niciun fel de indicații – în timpul repetițiilor învățase pe de rost ordinea ieșirilor. Spectacolul *Safirelor* era simultan pe scenă și în capul ei. Baletul curgea ca pe apă. În machiaj și în costume. Pe urmă mai rămâne repetiția generală cu public. Și premiera.

Într-adevăr, s-a gândit la toate, recunoscu Liudocika. Toți cei care sunt acum în teatru au fost trași ca niște așchii de metal spre un magnet – scena.

Culisele erau pline de corpul de balet, mirosea a transpirație. Din cauza zgomotelor și scrâșnetelor te dureau urechile. Pe scenă se vânzoleau soliștii… Totul va fi bine. Liudocika alunecă în tăcere din aripile de pânză neagră ale scenei. Nimeni nu strigă la ea, era ocupată cu ale ei. Ea mergea cu mersul omului care se grăbește la toaletă. „L-ați văzut pe Evans? Cineva l-a văzut pe Evans?“ – se interesă în spate. Liudocika netezi în mers marginea nelipită a genelor. Își trecu palmele pe corp în jos, mângâind costumul. Parcă adunându-se pe sine. Se întoarse la colț. Și se depărtă.

Fugea, coridorul zbura înapoi. Coatele se mișcau. Tropotea. Două sărituri peste platformă – și din nou claviatura treptelor. Genunchii săltau ca niște pistoane. Respirația se acceleră ușor. Prima transpirație începu să se încălzească sub brațe.

În lift reuși să-și tragă suflarea. Respirația se uniformiză din nou. Picioarele îi ardeau. Transpirația. Ușile se deschiseră, arătând împărăția subterană – interiorul metalic al teatrului. Nu mai avea nevoie să se uite la ceas. Fie va izbuti, fie nu. Va reuși. Liudocika zbură ca o săgeată pe coridor.

Alerga. Lămpile tubulare clipeau în urmă sub plasă. Se repezi în salturi de-a lungul scării de fier. Alerga. Pe pasarela de fier pantofii zdrăngăneau de parcă cineva lovea într-o cratiță goală. Alerga. Coridoare. Cotituri. Coridoare. Iarăși podețe. Liudocika își aminti cum bubuie acestea. Precipitat.

Nu mai alerga. Mergea încet și liniștit. Pășind pe călcâie. Creierul, antrenat în timpul repetițiilor, număra minutele rămase până la coda finală. Trebuia să reușească. Nu va dura

mult. El a spus că doar îi va transmite acolo un pachet. „Un pachet?“ Un sul. Unul lung. Dar ușor. Se pune într-o geantă de balet. „Doar fii atent!“ – avertiză. După ce vor rula *Safirele*, ea îl va scoate.

Nimeni nu acordă atenție la ale tale. Nimeni de la punctul de control nu va verifica ce este acolo în geantă. Îndeosebi la ieșire. Îl va trimite afară. Asta-i tot. Mâna Liudocikăi se ridică involuntar la frunte – obișnuitul ei gest superstițios: voia să-și facă cruce, ca înainte de a intra pe scenă.

Și atunci l-a văzut.

Nu avea pachetul în mâini. Nici sulul nu era. Avea în mâini o șurubelniță. Și o ținea așa cum se ține un cuțit. El nu avea nevoie de un „serviciu“, îi trecu prin cap Liudocikăi. Nu era niciun pachet. A ademenit-o aici ca s-o ucidă.

Când un iepure, un arici sau un șoricel este agresat de lumina farurilor, animăluțul cade într-un fel de stupoare. Urechile se turtesc, ochii devin sticloși. Iată de ce pe șosele există atât de multe cadavre de animale strivite.

Liudocika își pierdu toate gândurile dintr-odată. În afară de unul: după teatru să ia copilul de la grădiniță.

Dacă o va ucide acum, cine va lua copilul de la grădiniță după repetiție?

Când o pisică atacă un șoarece, cu pui, instinctul se aprinde și el. Instinctul mamei împotriva instinctului prădătorului. Nu există fiară mai primejdioasă ca mama.

Instinctele au cucerit corpul Liudocikăi. Informația de la organele auzului și vederii mergeau într-un flux atât de rapid, încât conștiința nu o vedea decât sub forma unei perdele roșii, care cădea… Iar instinctele deja dădeau ordin.

Liudocika se repezi înainte…

Mult mai sus, Petrovici a apăsat la panou un mare buton roșu.

…În săritură trupul Liudocikăi s-a adunat într-o poză cocoșat-arcuită.

Nu atât de sus, dar tot de la mare înălțime, o presă metalică gigantică pluti lin în jos.

…Arcul se destinse – mâinile erau întinse înainte.

Piotr și Ghennadi au reușit să vadă de la distanță lovitura de șurubelniță. Piotr izbuti să observe pata de lumină lungă, ascuțită: la două-trei secunde de propriul ficat. Și chiar a reușit să gândească: futu-i!

În aceste secunde, Liudocika, cu toată puterea dată de inerție se năpusti în Ghennadi – mâinile loveau ca un piston.

Ghennadi se ținu cu îndrăzneală. Se aplecă din stomac, se dădu înapoi cu spatele, se poticni, gâfâi ținându-se de balustradă. Șurubelnița căzută se lovi de metal. Și în aceeași clipă, depășind rapid și în tăcere ultimul metru, se cuplă cu platforma o presă de mai multe tone, turnată glorios în secțiile de construcții de mașini a Centrului de stat pentru cercetare și producție „Mihail Vasilievici Hrunicev“. Aceasta îl zdrobi pe Ghennadi, neîncetinindu-și mișcarea lină și la milisecundă. Iar sus, sus, deasupra – pe scenă – construcția metalică gigantică făcu o rotație completă – Belova era cu picioarele în sus și picături de sudoare se prelingeau din decolteul corsetului, căzând jos.

Petrovici își luă microfonul de la gură, zise iritat ecranului, sieși, echipei sale:

— Na, mamăăă, nenorocirea dracului!

Până atunci totul mersese bine. Petrovici se uită pe furiș: nimeni nu vede? Toți băieții jucau pe scenă. Deși în

reprezentație dansa Belova, de data aceasta nu se întâmplă nicio drăcie la minus șapte. Tehnica a funcționat ideal. Petrovici își făcu cruce încetișor, fără să ridice mâna, la nivelul burții.

8

Fără să se mai ascundă, Piotr o luă la fugă pe coridorul principal. Acesta era gol. Pe platforma către lifturi. Goală.

Lovi butoanele cu palma. Un ochi portocaliu clipea – liftul a dus-o. A dus-o fără speranță. Pe ea, da. Piotr era convins de asta. Reuși să observe ochii conturați accentuat, cu gene stufoase, buzele purpurii, capul pieptănat lins. „Femeia din cafenea“ trebuia descoperită. Necunoscutul personaj al șaradei. Cu ea s-a întâlnit Irina, pe urmă s-a întors la teatru – și acolo a fost ucisă. Inima i se bătea de coaste.

— Hai, hai, hai! grăbi el liftul.

Acesta, parcă luând în derâdere, își deschise încet ușile. Piotr lovi butoanele. Dar nimic nu se acceleră. Ușile se închiseră. Ascensorul urcă. Liudocika deja zbura pe coridorul etajului plus.

Respirația îi scotea un fluierat – de teamă, care o ajunsese de abia acum.

Ceasul intern nu dădea greș.

— Corpul de balet este rugat să urce pe scenă, spunea încă radioul prin vocea regizorului, care conducea spectacolul, când Liudocika își reținu tropotitul.

În culise se învârtejea o mulțime neagră-roz. Vera Markovna se uita la dragoni: pe care să sufle cu flacăra. Străduindu-se să nu-i atragă atenția, Liudocika făcu un pas în masă, ca și când ar fi fost presată. Se infiltră pe scenă printr-o gaură mică: din ea a tras o fată după alta, ca și cum ar fi nimerit exact în celula ei de muzică. Veni rândul ei. Vera Markovna îi aruncă o privire, din care Liudocika simți o răceală până în vertebre:

— Pe Evans nu l-ai văzut?

— Nu.

— Ce-i cu el, a plecat să-și facă nevoile și a eșuat? bolborosi alarmată Vera Markovna.

Pe scenă era repetiție, iar coregraful nu era.

Simțindu-și inima în gât, Liudocika își deschise buzele într-un zâmbet, își aruncă mâinile rotunjite și, pe picioare ca de vată, zbură pe scena puternic luminată. Așa văzu Piotr, când ajunse fugind în cele din urmă.

Treizeci și două de fete. Cu gene vopsite, cu capete pieptănate lins, în colanți. Absolut la fel la vedere, ele zburară pe scenă pentru ansamblul de final, una după alta, ca niște cópii scoase pe imprimantă 3D.

— Mama ta! zise Piotr respirând greu și ștergându-și transpirația.

Era la fel de greu să o recunoști ca pe o carte într-un pachet.

— Ce faci aici? se aruncă o bătrână asupra lui.

Arăta ca o găină-mamă: bărbia îi tremura, pieptul – dezumflat, aripile – întinse, acum avea să se arunce asupra ochiului dușmanului.

— Hai, întinde-o de-aici.

Piotr ezită – se prefăcu că pleacă aiurea, ca să se întoarcă, să aștepte când corpul de balet se va întoarce din nou în culise: să

încerce încă o dată. Ea îl va recunoaște cu siguranță! Iar el va putea observa culoarea panicii pe fața machiată. Dar vrăjitoarea se ținea scai din urmă, scuturându-și fustele. Din gura ei țâșnea rahat: baba stăpânea arta de a înjura ca un birjar, dar în așa fel că ieșea ceva mai murdar ca înjurăturile birjărești.

— Du-te, du-te de aici, curule! îl amenință la despărțire Vera Markovna. Altfel chem paza.

Piotr ieși către lifturi. Lăsă telefonul în buzunar. Pereții groși și coridoarele strâmte ale subteranelor și culiselor – în fine, pricepu toată rețeaua. Telefonul vibră ca prins de epilepsie. Informațiile se blocară. Piotr se uită. Expeditor: Vania, Vania, Vania… Toate informațiile căzură. Imagini de pe Facebook. Piotr începu să deschidă imagini: una după alta. Recunoscu căsuțele cenușii de la Gorelovka, deja studiate după Google Earth. Chiar și o barză într-un cuib mare. Pe oameni nu-i cunoștea. Piotr se rezemă de perete, începu să listeze, uitându-se la fotografii. Căsuțe, munți, crenguțe cu flori, de toate, la care se încadrează de obicei turiștii. Oameni necunoscuți. Mutre zâmbitoare. Iarăși flori. Iarăși moace necunoscute. Iarăși munți. Case rusești cenușii. Degetul lui Piotr îngheță deasupra butonului.

Boris… Boris?!

Piotr mări imaginea de pe ecran cu degetele. Dar nu era nicio greșeală.

Boris nu a observat că asupra lui era îndreptată camera altcuiva, nu a prins mișcarea telefonului ridicat în partea lui. Nu a reușit nici să se întoarcă, nici să-și acopere fața cu mâna. Nu bănuia nimic. Discuta cu Irina, când unul dintre turiști a hotărât să prindă o vedere frumoasă din satul georgian

Gorelovka: o casă cu balconașe turcoaz sculptate și munții liliachii în depărtare.

Boris și Irina se uitau unul în ochii altuia, zâmbeau.

9

Au închis străzile centrale – pe undeva trecea cortegiul președintelui Petrov. Apoi au început să se degajeze odată cu țipetele isterice ale claxoanelor. În altă zi Boris ar fi împărtășit iritarea generală. Dar nu acum. Scoase o pastilă albastră dintr-o tabletă, bău apă minerală dintr-o sticlă. Patruzeci de minute erau necesare.

Până la teatru ajunse mai repede decât se întâmplă când la Moscova vine cortegiul prezidențial. Dar, oricum, întârzie.

Paznicul se ridică din ghereta sa de sticlă.

— Ați venit la avanpremieră? Avanpremiera tocmai s-a încheiat.

— Nu-i nimic. Am să-i felicit pe artiști.

Pe fața paznicului înflori un zâmbet.

Boris se opri. Își puse sticla de apă minerală sub braț, deschise portofelul în care nu mai ținea demult bani de hârtie, doar carduri de plastic. Își scoase din buzunarul de piele permisul de intrare în teatru – o cartelă laminată cu fotografie. Paznicul o luă cu amândouă mâinile. Boris văzu prin sticlă, că pe masă, în fața paznicului, se află un manual deschis de limba japoneză. De mirare ridică privirea asupra feței acestuia: un

băiat foarte tânăr. Student? Viitor diplomat? Lui Boris îi plăceau speranțele altora. Voia să-i spună că e mișto, să-l laude cumva, dar nu izbuti să zică nimic. Acesta îi înapoie permisul – la fel, respectând politețea japoneză, cu ambele mâini.

Lui Boris totul îi deveni ușor și vesel. Teatrul, da! Aici totul este altfel. O cu totul altă viață, da.

Viața e simplă și ușor de înțeles.

— Știți unde să mergeți? – tânărul se înclină pe jumătate, de parcă ar fi condus un shogun.

Să-i spună oare *sayonara*? Dar Boris nu era convins ce înseamnă aceasta: mulțumesc? la revedere? salut? Băgă permisul în buzunar. Dădu din cap către paznic, cobâlțâind vesel din mers apa din sticlă.

Găsi repede liftul, ținea minte drumul.

Avea o stare de spirit perfectă.

Ușile se dădură de o parte. Boris ieși din lift pe podeaua ca de șah. Aici erau dispuse garderobele soliștilor principali. Își aminti că Dașa i-a explicat cândva despre partea feminină și cea masculină.

„Drept serai“, chicoti el: jumătatea feminină a curții. Se întoarse. Că anume aici era partea feminină nu mai era niciun fel de îndoială: aerul mirosea a parfum. Boris îl trase în piept cu plăcere. Și deodată înțelese că și teama poate fi euforică.

Se simțea ca și cum ar fi avut douăzeci de ani. Și nu au locuință, unde să se poată întâlni.

Dar dacă ea va lua hotărârea că el e cam... Bătrân? Moale? Nu miroase cum trebuie?

Dar dacă el... Nu, nu se îndoia că ea este așa cum trebuie, exact așa cum și-o imagina. O și văzuse într-un tricou de balet, atât de subțire și de strâns, încât nu mai era loc pentru

imaginație. Se vedeau vertebrele, coastele, sfârcurile pe un piept mic, două oase rotunde pe coapse.

Convingându-se încă o dată că a venit unde trebuie – la ușa pe care scria „BELOVA“ – Boris bătu.

Pași. O întorsătură de clanță.

— Bună ziua!

Privirea lui Boris rămase agățată de două modele de piept. Erau fără păr, cu sfârcurile plate roz.

Aluneca în jos o burtă, alcătuită din calupuri solide, ca de pavaj.

Pe urmă se uită la membrul viril. Nu trufaș. Nu războinic. Atârnând pașnic în jos.

Privirea lui Boris sări în sus. La față. Și doar atunci își pierdu expresivitatea.

— Cu cine doriți? întrebă tipul.

Avea obrajii roz, buclele și sprâncenele îi erau aurii, iar ochii – albaștri. Boris nu văzu nicio jenă în ei.

Slavik tocmai își căuta chiloții, când auziră bătăi în ușă.

Se aplecară amândoi după sticla care căzuse din mână. În capul lui Boris răsună: bum!

— Oh! râse tânărul, ștergându-se pe frunte. Dacă ar fi fost creier, ar fi fost și o comoție.

Boris nu zâmbi.

Tânărul îi dădu sticla:

— Țineți!

Boris își îndoi degetele moi, transpirate. Se îndreptară la timp. Boris încerca să i se uite în ochi.

Nu avea cuvinte.

— Vreți pe Dașa? ghici tipul. … Da-șa! strigă spre adâncul garderobelor.

Undeva se auzea un duș.

— Nu, nu, scârțâi cu gâtul uscat Boris. Am greșit ușa. Scuzați!

— Nu-i nimic, zâmbi amabil tipul. Nu-i nicio problemă.

Boris mai că sări, prinzând mișcarea, respirația spre fața lui. Își veni în fire. În fața lui era din nou ușa: BELOVA.

— Uite, cățeaua! spuse distinct Boris.

În lift a trebuit să stea față în față cu propria reflecție. Lumina bătea de sus și putea să cruțe numai pe cei foarte tineri, foarte slabi și foarte frumoși. Pe Boris lumina nu-l cruța: din oglindă îl privea un strigoi, în pungile de sub ochi puteai să-i îndeși telefonul. Boris se întoarse, dar și pe celălalt perete era oglindă.

Închise ochii.

Trebuia să asculte senzațiile care îi apăreau în corp. Cu o eficiență plictisitoare îi începu o erecție acum inutilă. Boris pufni, nu putea să râdă. Liftul se opri. Boris își trase haina, ieși din lift.

Piotr stătea pe coridor. Respira greu. Avea transpirație pe frunte. Piotr se uită la telefon.

10

Am crezut că oamenii morți nu mă vor atinge cu nimic. S-a dovedit: chiar foarte mult. Am crezut că în trupul mort cel mai sinistru este pentru mine mirosul. Este imposibil să te obișnuiești cu mirosul mortului, în ciuda oricărei perioade de

serviciu cu morții, ca să zic așa. Acest miros trezește în cap cele mai vechi centre de alarmă: pericol!

A reieșit că mai rău ca orice miros este un sunet. Un sunet scârțâitor, clefăit. Dar întins pe durata a jumătate de secundă, poate chiar mai puțin. Speculantul nu a reușit nici să scoată un țipăt, nici să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Firește, nu era un sfânt. Dar moartea lui s-a dovedit a fi atât de cumplită. Nimeni nu merită asta.

Sper că voi uita curând acest sunet: sunetele se uită repede. Nu ca mirosurile.

Hotărârea și cruzimea represaliilor m-au uluit. Nu le consider pe femei creaturi blânde. Absolut deloc. Femeile sunt aceiași oameni ca și bărbații: sunt de tot felul. Acea femeie era slabă și mică, asta m-a impresionat. Ea a lovit ca un șarpe cu clopoței. Și a cugetat, după câte se pare, cu aceeași viteză.

Însă ea avea multe de pus în joc. Când am pescuit din colofoniu toate diamantele, nu s-a dovedit nici pe departe a fi o mână jalnică de diamante. Acești oameni nu acționează pentru fleacuri.

Eu am lăsat-o să scape, da.

Dar cred că acum e deja pentru puțin timp.

Se spune că a face alergări stimulează circulația sângelui în cap. Iar aceasta, la rândul ei, activitatea mentală.

După ce am fugit după ea până ce mă durea în plămâni pe scări și prin coridoare, deodată am început să văd imaginea acolo unde până acum vedeam doar bucățele de mozaic.

Irina s-a îndreptat către teatru, a tras după ea un copil: trebuia foarte mult să meargă la teatru. Apoi la o întâlnire în cafenea. Apoi la teatru. Mișcările tipice ale unui curier, care se grăbește între un furnizor și un distribuitor, care nu riscă să se

dea în vileag împreună, să arate că sunt cunoscuți (mai degrabă nici nu sunt cunoscuți personal: aceasta e o afacere, nimic personal).

La teatru diamantele au fost aruncate în colofoniul unei balerine. Deghizare perfectă.

Scufița Roșie nu e Irina aici. Scufița Roșie a fost Belova.

Lui Boris nu i-a rămas decât să ia diamantele din pachetul prietenei sale balerine, care... Dar, să spunem politicos, aceasta era cufundată complet în artă.

Nu e proastă Belova asta. Șurubelele i se învârt în cap. A atins deja vârfurile de carieră. Și-a câștigat banii. Se numește altfel: „sălbaticul învățat". Un fapt obișnuit printre eminenții jucători de șah, muzicieni, atleți. Un copil talentat este plasat devreme sub capacul de sticlă al viitoarei profesii. În timp ce colegii obișnuiți, mediocri, studiază viața în manifestările ei omenești, copilul-minune doar își cizelează măiestria. Atinge perfecțiunea jocurilor finale dintr-un pasaj de vioară sau dintr-un fouetté. Dar el nu-și poate cumpăra bilet la metrou. Și dacă-l pui alături de unul de vârsta lui lipsit de daruri, care a trecut prin școala vieții, va arăta ca un căzut din copac. Pentru că se poartă ca unul căzut din copac.

Ca Belova.

Mă gândesc că despre rolul pe care i l-a dat Boris ea nu știa nici cu spatele.

Cred că ea consideră și acum că Boris i-a cumpărat un apartament în stradela Briusov pur și simplu pentru dragoste.

Boris? Ha-ha, de trei ori „ha".

Am crezut că aici era triunghiul amoros „ea-el-banii lui".

M-am înșelat. Belova nu are nicio legătură cu asta. Triunghiul de aici este diferit: „el – bani – și mai mulți bani".

Boris este un om bogat, conducătorul respectat al unei mari companii. Dar bani nu există niciodată mulți.

Și apoi încă un moment. Boris a început în anii ’90, încă țin minte, când multe lucruri le făcea el singur. El însuși împușca. El însuși trăgea. Băieții din anii ’90, aceia care au supraviețuit războaielor banditești și au ieșit din întunericul criminal la lumina legală, nu se tem de munca la negru. Nu se tem să-și răsucească mânecile.

Andrei a plecat în Congo, i s-a dat un șofer din structurile Wikingului – ochiul care nu doarme. Prin intermediul transportatorului se știe unde merge Andrei, cu cine se întâlnește. Ce poveste încearcă să dezgroape. Cât de aproape a venit Andrei de fluxul de diamante însângerate din Congo în Rusia? Se poate presupune că aproape. Odată ce pe Andrei l-au ucis și pe încă doi împreună cu el. Probabil că nu sunt cadre ale ONU. Șoferul a fost lăsat în viață: el trebuia să spună că jurnaliștii au fost atacați de „oameni care vorbeau arăbește“. Simplu și sigur. Iată numai că jurnaliștii au plecat imediat în Congo, începând să stârnească întreaga poveste.

Am aflat că Andrei a fost ucis de „albi“. Atunci albii trebuiau să-i ia piuitul și șoferului: acesta putea să spună multe lucruri de prisos.

Ca om al anilor ’90, Boris prețuiește cel mai mult pe lume respectabilitatea. Dar el gândește ca un bandit din anii ’90, acționează ca un bandit din anii ’90.

Moartea lui Andrei stă pe conștiința lui? Da. Ca și pe a mea.

Știa oare Boris despre toate acestea? Este vina lui directă? A dat el ordin? Nu știu. Deocamdată.

Îl cunosc demult. Și știu că nu este din cei care, scuzați pentru grandilocvență, sunt de partea răului. Boris a tras, dar în

banditți, Boris a ucis, dar salvând pe alții, de pildă pe mine.

Îi datorez viața mea, țin minte asta. Mai întâi trebuie să vorbesc cu el despre toate. Mai întâi să-i pun întrebările. Să-l privesc mai întâi în ochi. Atunci voi decide ce să fac. Cu toate acestea. Cu Boris.

Dorința de a distruge magazinul său clocotea în mine. Dar, pur și simplu, am lăsat în continuare posibilitatea ca totul să fie simplu, o serie de accidente nenorocite. M-am agățat de această speranță.

M-am agățat de propria loialitate. Voiam ca lumea să rămână simplă și comprehensibilă: Boris de partea luminoasă, eu cu el. Voiam să mențin această simplitate și limpezime. Dar simțeam că deja apar fisuri, că se rup fragmente.

Irina este moartă. Andrei este mort.

Barîga în costum – mort.

Trebuie să vorbesc puțin cu Boris. Trebuie!

Ușile liftului din culise se deschiseră. Pentru o clipă m-am gândit că femeia aceea era pe punctul să sară la mine. De data aceasta cu cuțitul.

Însă din lift ieși Boris. Cu o sticlă de apă minerală. Îl cunosc demult. Om care a trăit în anii ’90, Boris știe cu măiestrie să-și ia o moacă de piatră. Așa-numita „față de jucător de poker“. Nu stereotipă – obtuză și rece –, ci una una vie, inteligentă și liniștită. Și acum așa îi era figura. Dar, cum am spus deja, îl cunosc pe Boris de prea mult timp. Știu să citesc ce este scris dincolo de această față-fațadă binevoitoare, chiar plăcută.

Acum era scris acolo: rupt. Nu, nu așa. RUPT. Cu litere mari și groase, cum se scria în vremea sovietică SLAVĂ PARTIDULUI, ba încă și luminat cu neon.

Chiar bănuiesc ce anume. În pachețelul Belovei nu s-au găsi pietricelele? Ups!

Boris începu să râdă:

— Doamne! Ce-i cu tine! Vrei să mă sperii?

Se vede treaba că eu nu am atins încă desăvârșirea în arta de a lua o mutră de piatră. Încă nu.

— Și ție salut, am răspuns. Ședința Consiliului de curatelă?

— Adică?

— De ce ai venit la teatru în miezul zilei!

— Se joacă pe scenă noul balet pentru premieră. Am venit să văd cum merg treburile, să felicit pe artiști.

Și iată că atunci am văzut pe fața lui această expresie. La fel ca atunci la spital. Dacă atunci nu eram cu ei la spital, nu aș fi ghicit că Boris știe astfel: când i-a înșirat Verei baliverne despre cică mașina, cică împușcata, a mințit la fel de ușor cum respira. Și acum Boris mințea.

Am pus jos telefonul.

Noi, noi toți, care am văzut Uniunea Sovietică măcar în copilărie, am primit aversiunea față de literele mari și cuvintele mari: bine, rău, dreptate, ne simțeam rău după pace, muncă, mai și alte falsuri ale drapelului roșu. Deodată lumea pentru noi s-a dovedit a fi nu albă și neagră, ci de nuanță gri, și se trăia așa unde era mai plăcut și mai confortabil. „E un om bun, dar…“ sau „nu e om rău, doar…“. Nici eroi, nici răufăcători, doar nuanțe de gri, de la care o poți suci atât de ușor, încât te poți preface că nu ai observat.

Am pierdut obiceiul de a numi binele și răul după numele lor.

Și în cele din urmă ne-am dezvățat să le vedem.

Dar binele nu a plecat nicăieri. De asemenea și răul: acesta tocmai a fost complet stârpit și a înflorit ca mucegaiul într-un loc întunecat și umed. Răul nu se oprește niciodată de la sine. Răul nu „ajunge“ niciodată. El crește, iese în evidență, se așază pe capul tău, îți mănâncă părinții, copiii, pe tine. Dacă nu-l oprești.

Ei bine, deja faceți mutre acre: „bine“, „rău“, „negru“, „alb“, cică lumea e mai complicată... Nu, nu, lumea este simplă.

Insist. În lume este bine și este rău. Oameni buni și oameni răi. Nu mă rușinez să spun: rău, rău, rău, rău... Căci răul există.

Până acum am crezut că Boris e un om de afaceri, nu un făcător de rele.

Chiar până în această clipă.

11

— Dar tu de ce ai venit aici? întoarse întrebarea Boris.

— Lioșa mi-a spus că ești în teatru.

— Arăți ca și cum ai ieșit din baie.

— Și sunt ca din baie.

Piotr nu-și lua ochii. „Mă scanează“, observă Boris.

„Pe bună dreptate se spune: foști polițai nu există“.

— OK! Sunt numai urechi.

— Nu sunt sigur dacă îmi place tot rahatul ăsta, care se desfășoară acum în Congo. Jurnaliștii, aia, aia.

— Dar ce se desfășoară acolo?

— Citești noutățile?

Piotr ridică din nou telefonul. Elimină ceva. Ceva deschise. Arătă.

Boris scutură sticla pe jumătate goală. Apa plescăi în recipientul de plastic.

— Și?

— Are sens să întărim contingentul la minele din Congo. Nu ți se pare?

— Igor are totul sub control.

— Nu sunt convins. Adică da. El controlează așa cum a fost ieri. Cu acel număr de oameni, care ieri ajungea. Dar situația acolo este acum clar în mișcare. Iar mișcarea aceasta se poate accelera în orice moment. În așa fel că nu va părea puțin. Doar e Africa.

— Implică mai mulți oameni? Ce ai în vedere? Wikingul nu e suficient?

„Avilov“, se gândi Boris. „Ah, cățea ce ești.“ Spera că nimic nu se reflecta pe chipul său. Se prefăcu că ascultă. Piotr transmise:

— ... Extinderea protecției este o muncă serioasă, este mai bine să se înceapă cât mai curând posibil.

— E părerea ta personală?

Piotr se uita fix:

— Nu este o opinie ... Mai degrabă, o analiză a faptelor din domeniul public.

„Mda, rahat fapte. Suma în numerar, așa se numesc aceste fapte.“, Boris simți cum se rostogolește răutatea: până atunci Piotr îi fusese devotat pe deplin, dar nu există loialitate care să nu aibă un preț. Și, probabil, Piotr s-a ciocnit cu Avilov în privința prețului. „Iată puiul de cățea.“

— Nu văd ce treabă are asta cu minele, zise Boris.

— Au fost uciși oameni în apropiere.

— Niște gazetărași...

Chipul lui Piotr tresări. Boris adăugă repede:

— Omoară ziariști. Asta e tot. Asta e profesia. Cine știe de ce s-au dus acolo, ce au făcut, cu cine s-au întâlnit și în ce istorie s-au băgat. Poate că pur și simplu au fost jefuiți.

— Câte ceva este cunoscut.

— De exemplu?

— De exemplu că au fost uciși de albi. Și că șoferul a fost ucis și el. Șoferul era de-al nostru. Asta ne privește.

Boris scutură sticla.

— Știu că a fost prietenul tău. Acel ziarist.

— Problema nu este aceasta, obiectă Piotr.

— Situația nu are nicio legătură cu afacerea noastră. Nu văd nicio complicație. Nu vom crește securitatea. Aceasta este decizia mea.

Boris făcu un pas în lateral, lăsă sticla într-un coș la fel de solid ca o vază funerară egipteană pentru intestine.

— Pentru asta nu merită să mă târâi până la teatru. Pot să telefonez pur și simplu.

Piotr se uită la el. Boris îi rezistă calm.

Privirea lui Boris se schimbă. De parcă se conectă pe scanerul de polițist.

— Nu, nu am venit pentru asta.

Boris aștepta continuarea.

— Am găsit-o pe Irina.

— Cu asta ai fi putut începe, mormăi Boris. Unde e?

— E în ordine. Vie și sănătoasă. A spus că te va contacta singură.

Boris zâmbi, dar nu imediat:

— Bine. Mulțumesc... Scuză-mă, eu, ce-i drept, simt o tragedie. Ai spus și tu: Asta doar e Africa.

— Da. Am înțeles. Bine.

„Pui de cățea, îl studia Boris de parcă îl vedea pentru prima dată. Ah, tu ești o curvă nenorocită“, îl bătu pe umăr pe Piotr.

Stătea acolo, prefăcându-se că studiază cu interes xerocopiile articolelor despre balet de pe perete. Se asigură că Piotr s-a dus pe culoar și a dispărut. Apoi ieși pe scară. Trase cu urechea. Liniște. Dar tăcerea era ca un ecou periculos: tăcerea fântânii. Boris privi peste balustradă: în sus, în jos. Nu se vedea nimeni. Dar aceasta nu înseamnă nimic. Boris își impuse că își va alege cu grijă cuvintele, pentru ca acestea să nu spună nimic unei urechi străine.

Scoase telefonul. Îl ținu o vreme în mână. Îl deschise. Nici un fel de mesaje, nici apeluri. Să se apeleze pe sine? Încă nu e panică, dar e deja anxietate.

Sau totuși este panică?

Nu merita să sune. Nu există niciun motiv pentru panică. Irina a apărut. Iar Congo este o țară mare. Relativ pașnică. Acest lucru nu ne privește.

...Și totuși a apăsat apelul.

— Bună, Igor! răspunse rece la salutul comandantului Wikingului. Ai ceva să-mi spui?

— Deloc.

În calitate de militar, Igor avea un sentiment de subordonare – complex, subtil și neiertător, precum regulile ceremoniale ale dinastiei Ming. Piotr, potrivit ei, era un „om normal“, dar „civil“. Boris nu era „normal“, mai mult, era și civil. Dar Boris era bossul. Igor se juca puțin: lasă-l să se simtă general.

Igor raporta cu claritate. Fără emoții. Boris tăcea, frecându-și pleoapele:

— Am înțeles.

Igor tăcu. Aștepta ordinul.

— Igor, ai tăi ar fi putut să o facă… se corectă: băieții noștri? Ei bine, la beție ori s-au certat, caniculă, un colectiv înghesuit, una, alta…

Boris simți cum atârnă deasupra unui abis. Dar numai pe jumătate de secundă:

— Deloc, raportă Igor fără ezitare. Nimeni din personal nu a fost în aceste coordonate. Nu am găsit mișcări suspecte. Toți luptătorii sunt echipați cu brățări-gps individuale. Datele primite de la brățări au fost verificate de mine.

— Cineva nu scoate brățara… nu reuși să-și termine întrebarea Boris.

— Nicidecum. La încercarea de a scoate dispozitivul se declanșează semnalul de avarie.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat.

— Am înțeles.

— Igor! Să nu discuți acest lucru cu nimeni altcineva.

— Înțeles.

— Îndeosebi cu Piotr.

— Am înțeles.

În ciuda conștiinciozității bărbătoase a lui Igor, mai bine zis anume datorită ei, după ce puse receptorul jos, Boris simți cum îl apasă în tâmple.

Formă numărul care nu era în carnețelul cu adrese. Numărul care în toate zilele din urmă era deconectat. Acum se auziră bipuri. Dar apelul zbură în poșta vocală. Boris lăsă o informație scurtă:

— Ira! Unde ești? Sună.

12

Piotr se convinse că Boris nu o luase în urma lui.

Împinse ușa turnantă metalică, ieși pe culoar. Formă numărul lui Igor. Era semnal. Se auzeau bipuri. Niciun răspuns. Igor nu ridica receptorul. Timpul în Congo e aproape ca acela de la Moscova – două ore diferență nu joacă niciun rol. Zi de lucru.

Piotr scrise un mesaj: „Există ceva nou?“ Răspunsul veni aproape imediat: „Toate întrebările la boss“. „Rahat“, se gândi Piotr. Formă numărul lui Igor. Apoi încă o dată – peste un minut. Acum Igor răspunse – sună imediat înapoi.

— Da! strigă nerăbdător Piotr.

Igor zise în mod distinct, ca la piață, în fața formației de paradă:

— Du-te-n p… mă-ti!

După care închise definitiv.

13

— Cine a fost acolo? întrebă Dașa, ieșind de la duș. Nu Evans?

— Au greșit ușa.

După avanpremieră Evans nu a felicitat-o. Nu s-a apropiat.

În general, nu apărea în culise. Dașa era îngrijorată.

În cap, ca pe tamburul unei pianine mecanice, îi juca rolul pe care tocmai îl dansase. Iar coregraful să nu poate veni după avanpremieră, să-i sărute balerinei obrajii uzi de la machiaj și să-i transmită măcar „A fost interesant“ (ceea ce în teatru înseamnă „A fost un mare rahat“)? Măcar din recunoștință că se încăpățânase să danseze. Iar după avanpremieră Evans să nu felicite pe nimeni? Măcar din respect?

Nu se poate. Nu putea să danseze atât de rău.

Dașa își ridică părul cu o perie. Verifică imaginea reflectată.

Părul, obișnuit să fie netezit, este prins cu o bandă elastică, împuns cu agrafe și ace invizibile. Și în această poziție se toarnă lac până ce acestea nu par desenate pe cap, cădeau din nou. Dașa aproape le rupea cu peria.

— De ce în această situație nu vii și nu spui pur și simplu? Mie așa nu-mi place – fă așa. Eu voi face! Cum se poate așa? Să nu vii deloc!

— Nu te înspăimânta, spuse Slavik – deja dintr-un halat flaușat în blugi și un pulover cu guler înalt. Poate că stă pe budă. Diaree. L-a apucat după repetiție.

Dașa se uită din nou fix în oglindă. Părul lăsat liber, chiar și după umflarea cu o perie, părea lichid și cumva plat.

— Poate.

Se apucă să-l strângă înapoi într-un coc.

— Cobor să-l caut, făgădui Slavik.

Ușa scârțâi încoace și încolo.

Neliniștea se simțea în mâini. Ca să le ocupe, Dașa își scoase pantofii, bobina de fire roz cu ac înfipt, ghemul de panglici. Măsură, clănțănind cu foarfeca, o panglică. Puse un fir într-un ac.

Ciocăni la ușă. Dașa ridică ochii în oglindă.

— A fost găsit?

— Ascultă, ce chestie! Generalul a fost schimbat.

— Cum așa?

— Da.

— De ce?

Ezită. Adeseori viața aruncă o găleată cu apă rece peste lucruri. Nu se poate așa! își zise Slavik. El nu va face așa niciodată. Veștile proaste trebuie transmise picătură cu picătură. Nu aruncate cu găleata. Stropite pic cu pic.

— Evans nu poate, începu Slavik.

S-a îmbolnăvit? Și-a rupt un ligament? A căzut în trapă? se reflectă pe fața Dașei. Slavik mai adăugă:

— Nu e în Moscova.

— Cum se poate? rămase uluită Dașa.

Slavik ridică din umeri și întoarse privirea. Dașa nu mai așteptă ultima picătură. Trecu năvalnic pe lângă el, care stătea în prag.

— Unde te duci?

— Ai să vezi!

Akim nu reuși să se ascundă. Nu avu timp să se închidă și să se ascundă în birou, ca o vulpe, care se preface moartă.

— Dașa, spuse el și amuți.

Alese și lăsă deoparte sinonime nepotrivite. Nu găsi nici unul potrivit.

— Nu o poți lăsa așa! țipă Belova.

— Mă tem că va trebui. Să las. Uite așa.

— Dar premiera… S-au pus deja afișele. Nu mai sunt de mult bilete la casă.

— Premiera va avea loc.

— Fără coregraf?! se îngrozi Belova.

— Se va uita la transmisiune. Pe urmă ne va suna pe Skype.

— Nu poate face acest lucru. Orice ar fi făcut acolo…

— Dașa.

Akim își elimină din nou orice expresie de pe față. Ținu o pauză. Își aminti de acele timpuri când în teatru erau comsomoluri și deputați comsomoliști. Ce bine că aceste timpuri au trecut: acolo s-ar fi desfășurat Belova!… Își făcu cruce în gând. Glasul lui rămase uniform și chiar moale:

— Dașa. Dacă a fost expulzat din țară, atunci a făcut ceva serios.

— Ce anume? nu renunță ea.

— Nu știu.

— Trebuie să aflăm!

— Nu sunt convins că vreau să știu, bombăni Akim. Mi s-a spus că e o abatere gravă. Foarte gravă.

— Cine ți-a spus?

— Oameni serioși.

— Dar există baletomani. Există oameni cărora le place baletul.

— Ei nu vor pierde nimic, începu din nou Akim cu răbdare. Premiera va avea loc.

Înțelesese că Belova avea altceva în vedere. Dar ceea ce avea în vedere nu-i plăcea lui Akim: nimeni nu-i complica viața lui Akim așa de tare ca demnitarii și oamenii de afaceri, care se învârteau în jurul dansatoarelor – și pe care dansatoarele îi

foloseau ca artilerie în bătăliile lor de culise. Akim voia să ducă discuția într-un loc sigur. Belova îl întoarse în unul periculos:

— Nu sunt pentru aceasta. Dacă sunt oameni care iubesc baletul și pot ajuta. Care au posibilități.

„S-a obișnuit repede“, se tensionă Akim. Pe fața lui nu se arătă însă nimic.

— Cunoști din ăștia? doar se interesă el.

Întrebarea era inutilă: Belova scosese deja telefonul și apăsă pe „apeluri“:

— Există doar Consiliul de curatelă!

— Boris Skvorțov? Cu ce ne poate el ajuta aici? Doar nu este vorba de bani.

Belova își pusese deja receptorul la ureche, ochii îi alergau dintr-o parte în alta:

— Și el este din Piter, va înțelege totul, se va gândi la ceva.

Amuți, auzind bipurile. Sună o dată, a doua oară, a treia. Apoi bipuri scurte: apelul a fost întrerupt. Belova mormăi, luând receptorul de la ureche:

— Probabil că acum nu poate vorbi.

Akim se simți mai ușurat. Dar degeaba. Belova deschise contactele din nou. Găsi alt număr. Ochii iarăși îi fugeau.

— Acum pe cine suni?

— Așa, unul. Mi-a dat numărul de telefon după *Feea*.

— Cine?

— Nu se pricepe deloc la balet…

„La naiba! Nu era de ajuns.“ Akim se uită la fruntea ei. De fapt, nu știa ce e mai rău: când cei sus-puși nu înțeleg niciun rahat din balet sau când cred că înțeleg totul din el.

— Însă îi place baletul! îl încredință Dașa.

Apoi în receptor:

— Bună ziua… Rău, răspunse ea de bună seamă la întrebarea interlocutorului nevăzut cum merg treburile.

„Rău?“ – auzi Akim. Interlocutorul era sincer uimit.

— Pornește legătura sonoră! șopti Akim.

Dașa apăsă butonul, așeză telefonul pe masă:

— … Eu mă gândeam că sunteți fericiți la Moscova, răsună glasul. La ultima reprezentație tu…

— Nu, îi tăie complimentele Belova. Sunt supărată, comunică ea sever mesei, telefonului, de parcă acesta era vinovat.

Akim se apucă în sinea sa de cap: oare așa trebuie să vorbești florii, ca toți acești cărăbuși și bondari?

— Chiar așa? răspunse telefonul mai puțin primitor.

Din receptor venea răceală. „Nimeni nu iubește fetele cu probleme, tălmăci Akim. Proasta-a-a-a!“ E mai bine să se țină departe de ea. A reușit cumva să-și dezvăluie prezența aici? Akim reuși să-și amintească la timp. Nu. Prin semne arătă Belovei: ies, pentru un minut. Aceasta încuviință din cap. Începu să-l încarce cu tot felul de necazuri: că premiera *Safirelor* nu poate avea loc, nu se poate desfășura fără coregraf, fără autor, nu e corect… Akim o luă la pas pe tăcute. Pe coridor mai că se împiedică de niște picioare: Slavik ședea la perete pe podea. „Cățelul își așteaptă stăpâna“, gândi posomorât Akim.

— Merg la direcția regizorală, minți.

Deși Slavik nu-l întrebase nimic. Și se îndreptă spre bufetul orchestrei.

Îl atrăgea pe directorul de balet cu două lucruri. Acolo nu se învârteau dansatoarele, care sunt întotdeauna numai ochi și urechi. Și acolo se bea.

14

— Daria, îmi dai... să zicem, o oră? Voi încerca să te ajut, o încredință colonelul Antonov.

— Firește. Mulțumesc!

— Deocamdată nu ai pentru ce.

După ce ea se așeză, Antonov apăsă un buton. Avea pe birou o aparatură asemănătoare cu un panou. Auzi conexiunea. Și spuse cu îngrijorare:

— Ascultă, la mine e o balerină scuturată ca de friguri... Aha... La teatru e jignită... Da, mă cac pe balet. Îl am pe Boris Skvorțov de prelucrat acolo. E prietena lui, da... După datele operative, tip serios: mai că s-a despărțit de nevastă din cauza ei... Cred că Belova trebuie să știe câte ceva despre treburile lui. Cum se zice: Cucul de noapte cucăiește mai bine ca acela de zi. Acum o vom ajuta noi, după aceea ne va ajuta ea cu prelucrarea lui Skvorțov. Va fi începutul unei prietenii frumoase... Aha! Mulțumesc!

Antonov lămuri cum stă chestiunea. Se uită la hârtia galbenă, pe care notase numele coregrafului. Dictă pe litere.

— ...Cetățean al Marii Britanii, da... Mulțumesc! Aștept.

Între timp, Dașa stătea în biroul lui Akim.

Era gata să aștepte vești de la Antonov și o oră, și două și cât trebuie. Stătea și se uita la telefon cu răbdarea pisicii care se uită la gaura șoarecelui: privește și așteaptă. Dar nu trecu o oră.

Telefonul izbucni.

— Așa repede! se bucură în receptor Dașa. Totul s-a aranjat?

Dar nu se simți bucuria răspunsului în vocea lui Antonov.

— …Îmi pare foarte rău că nu pot să ajut, încheie el absolut sincer, pentru că cercetarea lui Skvorțov era acum principalul lui dosar. Coregraful dumneavoastră a săvârșit delicvențe foarte serioase. Înțelegeți și singur! spuse la despărțire acesta, și repetă: Nu vă amestecați. Vă sfătuiesc ca prieten și admirator al artei dumneavoastră.

Nu o văzuse pe Belova niciodată pe scenă.

— Desigur, zise ea. Înțeleg. Mulțumesc!

Ieși cu telefonul mut pe coridor. Slavik ridică imediat capul.

— Akim e la direcția de regie, comunică el.

O citi pe față. Se ridică repede. Se apropie. O strânse în brațe.

Dar ea nu intenționa să plângă.

— Mi-a spus: „Nu vă amestecați“, zise Dașa, aplecată spre umărul lui Slavik.

— Eu te-am prevenit, răspunse Slavik. Ții minte?

Dașa se depărtă, ca să-l privească în ochi.

— Da, aprobă ea. Țin minte. Despre pisici. M-ai avertizat.

— Scuză-mă! Despre pisici atunci m-am supărat puțin. Nu am avut asta în vedere.

— Nu, nu. Totul e-n ordine, replică ea blând. Ai dreptate. Eu însămi am început să mă gândesc după aceea la asta: pentru mine baletul se va încheia cândva, ce va fi atunci?

— Deocamdată e devreme să te gândești la asta.

— Nu, nu. M-am gândit și am înțeles: ai avut dreptate. Uite așa. Tu ai întrebat: ce va fi atunci? Și eu am înțeles. Când se va termina baletul, îmi va fi indiferent. Cu pisici sau fără pisici. Îmi vor mânca fața, ca Malikovei, sau nu o vor mânca.

— Dașa…

— Însă acum – mie nu mi-e indiferent. Baletul pentru mine deocamdată nu s-a încheiat. Evans nu e vinovat cu nimic. Și

eu…

— Tu doar nu știi!…

— Eu știu.

O luă de mână. O strânse. Îi dădu drumul.

— Să mergem, spuse ea. Trebuie să-l găsim pe Akim.

— Direcția de regie e încolo, o întoarse Slavik, arătând cu mâna. Akim a spus că a plecat la direcția de regie.

Dar Dașa nu se întoarse din drumul ei.

— Iar bufetul orchestrei e acolo.

15

Bufetul se afla mai aproape de fosa orchestrei. De aceea aici telefonul prindea perfect semnalul. Semnalul lui Svecin se înfipse în Akim ca o săgeată.

— Îmi pare atât de rău… Îmi pare atât de rău! se arătă întristat șeful Comitetului prezidențial. Sper că trupa nu a pus la inimă aceasta. Care este situația în teatru?

— E o atmosferă de muncă, zise în mod forțat Akim.

— Sunt bucuros să ajut. Sincer bucuros! Teatrul, problemele lui, înseamnă mult pentru mine.

Akim asculta posac.

— Și așa m-am băgat mai mult decât trebuia. Am ieșit din sfera împuternicirilor mele. Și așa se uitau la mine câș. Da, homosexualismul nu este infracțiune în țara noastră. Da, Evans a venit pur și simplu la bordel, nu l-a organizat… Toate acestea

miros foarte urât. Miros dezgustător. Foarte. Noi suntem țara unor valori familiale sănătoase… Dar eu oricum am luat apărarea. Am ajutat. De dragul baletului. De dragul teatrului. Nu pot să fac mai mult. Există lege. Coregraful vostru a fost reținut într-un bordel homosexual – cu narcotice! Acesta e articol de lege. Judecată, închisoare. Un termen serios. Înțelegeți cât am riscat luându-i apărarea? Evans a primit posibilitatea de a părăsi țara în douăzeci și patru de ore. Înțelegeți că eu l-am scăpat de închisoare? Ca să poată crea mai departe, compune… Peste hotare.

„Ce nobil ești tu, câine!“, se gândea posomorât Akim.

— Eu știu să uit micile neînțelegeri, sublinie satisfăcut Svecin. Și sper că acestea sunt în trecut.

— Se înțelege, îl încredință Akim.

Pe urmă Svecin trânti noutatea:

— Îmi pare foarte rău că premiera *Safirelor* va trebui să o mutați.

Akim rămase ca de piatră.

— … Probabil că e mai bine s-o amânăm deocamdată. În acest sezon. Să-l așteptăm pe următorul. Să o prezentăm mai târziu. După aceea. Când… ă-ă-ă… situația se va uita.

Akim traduse: „niciodată“. Iar Svecin îl descrise în stilul său impunător:

— Evans nu are nevoie de atenție acum. Nu se va scrie despre artă, ci despre toate aceste porcării. Homosexuali, narcotice… Va fi multă vâlvă, scandal. Se vor arunca bulgări de murdărie. În Evans, în *Safirele*, în teatru. În tine, adăugă Svecin în mod deliberat.

Făcu o pauză, astfel încât la creierul bătucit de balet al lui Akim să ajungă cele spuse, dacă nu a ajuns încă… Vorbi din

nou:

— Marele Teatru, o vitrină a culturii noastre, va începe să se asocieze cu desfrânarea și crima.

Akim nu reușea să dea replica sau să fie de acord.

— …Am vorbit cu ministrul culturii, cu directorul teatrului. Ei au fost de acord cu mine. Vom aștepta *Safirele* în sezonul viitor! conchise vesel Svecin.

— Mulțumesc pentru ajutor!

Akim puse telefonul pe masă și dădu pe gât restul de cola, regretând a nu știu câta oară că nu era coniac. Voia să se îmbete. Dar acum Akim se temea să-și piardă claritatea minții: te împiedici, te vor devora. Simțea că acum este momentul cel mai potrivit pentru aceasta. Cu Evans și *Safirele* a intrat într-o mare mizerie.

Belova apăru în prag. Slavik se retrase cu prudență spre vitrina în care erau etalate chifle. Se prefăcu că alege.

Belova se aplecă în fața lui Akim; sub masă genunchii ei ascuțiți îl atingeau.

— Narcotice? Prostituate? începu ea.

La măsuțele vecine începură să ridice capetele.

— Nu striga! tresări Akim. Știu. Așa e mai bine pentru Evans. În această situație.

— Ce e mai bine?

— Dașa… Poate fi băgat la închisoare. În Rusia. Să mai continuu?

Ea clătină din cap:

— Nu există nicio situație.

— Generalul tău ți-a spus asta?

— E colonel, îl corectă Dașa. Noi toți știm că Evans nu e vinovat cu nimic.

Akim își aținti privirile deasupra frunții ei.

— Nu știu ce a făcut în timpul liber de la repetiții. Nu garantez. Și nici pe tine nu te sfătuiesc.

— Evans e un țăcănit.

— Exact. Nu știi ce se învârte în capul lui… Ar putea fi de toate. Oboseală, nervi. Curând este premiera. Se simte pierdut. Pleacă să se plimbe… Poate s-a gândit să se distragă puțin. Să se relaxeze. Și pe urmă…

— Evans e un țăcănit.

— Da.

Dar Belova nici măcar nu încetini.

— …Bolnav cu capul. Îți amintești și singur. Ba se ocupă cu yoga. Ba stă în poziția lotus. Dar ce mânca? Aducea niște mușchi în containere! Cică folositoare pentru sănătate.

Akim tresări, amintindu-și.

— Ne-a bătut pe toți la cap cu sănătatea asta… Avea acasă familie, copii, continuă Dașa.

— Asta este. La Moscova a scăpat din lesă. Așa se întâmplă cu familiștii.

N-avea decât să spună.

Dașa nu-l asculta:

— I-a năucit pe toți cu aceste poze: soțul, copiii, câinele. Dar ții minte cum își măsura zahărul? Ai văzut! Ai văzut? La fiecare repetiție. La fiecare.

— Am văzut, am văzut, spuse Akim ca să scape. Am văzut toate astea…

— Iar Maia nu! i-o tăie Belova.

Surprins, Akim i se uită fix în ochi.

— Ea nu vedea ce rahat mănâncă el – Dașa începu să-și îndoaie degetele –, nu a bătut-o la cap cu poze cu soțul și copiii.

Ea nu a văzut cum este preocupat de zahărul său. Ea, pur și simplu, nu era în temă cu ciudățeniile sale privitoare la familie și sănătate. Pentru că ea nu a primit rol în *Safirele*. Nu venea la repetiții. Nu vedea nimic. Altfel ar fi spus toate acestea tatălui ei. Iar tatăl ei s-ar fi gândit la ceva mai bun decât la narcotice și…

— Ajunge, șopti cu glas lătrat Akim.

Pe urmă își mută privirea la gâtul sticlei. Sticla de cola stătea între ei ca un obelisc.

— Dașa, zise sticlei Akim, niciun moment nu va fi potrivit ca să-ți spun un lucru. Oricum, ți-l voi spune. Acum. De fapt, eu înțeleg totul. Despre tine, despre mine. În vreo istorie a baletului vor scrie despre mine numai pentru că am fost director al baletului atunci când tu ai început să dansezi la Moscova… Așteaptă! o opri el.

Continuă puțin melancolic:

— E adevărat! După Malikova tu… Chiar mă uit să văd dacă ai tocuri după câteva tururi.

— Eu nu sunt Malikova. Întotdeauna mi se rup tocurile după tururi! izbucni Dașa.

— Voi face întotdeauna astfel, ca să-ți fie bine în acest teatru.

— Așa să faci! Acum!

Ceilalți de la mesele vecine începură să se uite din nou la ei.

Akim ridică palma: „Așteaptă, lasă-mă să-ți spun!“

— Eu și fac… Asta îți spun…

Pe urmă zise doar un singur lucru:

— Nu-ți băga nasul. Nu are importanță dacă știau de ciudățeniile lui Evans sau nu. Probabil că îl închideau sau nu. Voiau să-l închidă. Punct. La acest nivel ești nimeni. Nu este vorba de Evans. Decizia este luată. De sus. *Safirele* nu vor mai fi.

Ea se uită fix. Slavik însă prinse viață lângă chifle:

— *Safirele* nu vor mai fi?!

— Nu țipa! se încruntă Akim.

În bufet deja toți ridicară capetele. Nu avea nici un rost să șoptești – tot bufetul se uita la Akim.

Peste douăzeci de minute toți știau deja de schimbarea datei premierei. Etajele plus, etajele minus.

Noutatea se răspândi în teatru mai repede decât ciuma în Europa Evului Mediu.

16

— Uite, vezi cum a ieșit! Nimeni nu trebuie să știe ce crezi tu în realitate, o convinse Slavik supărat.

Ploua din nou. Nici măcar nu ploua, ci părea umezeala din aer. Se instala ca un condens. Pe asfalt, pe pereți, pe case. Dașa privea ștergătoarele cum merg încoace și încolo pe parbriz. Slavik se uita la ea. Aștepta.

— Încă nu se știe nimic, zise ea către ștergătoarele în mișcare.

— Câte ceva se știe. Decorurile *Safirelor* se demontează deja.

Ea scoase un „hm“ la ploaie.

— Dașa, zise cu glas scăzut Slavik, acum ai văzut cu ce se termină asta.

— Și ce trebuie să fac? se întoarse ea.

El oftă.

— Să zâmbești mai des?

— Păi…

Dașa privi la genunchii ei. La parbrizul stropit de picături. Poc! și picăturile erau măturate cu peria de cauciuc.

— Eu nu spun că… începu Slavik.

Dar ea replică:

— Nu, nu. Știi, la început chiar am crezut că nu este o idee stupidă. Deși nu numai tu mi-ai spus asta. A fost… o persoană care mie nu-mi place, dar am înțeles: poate avea dreptate. Se pot face multe lucruri atunci când ești iubită.

Slavik clătină din cap:

— Da, este adevărat.

— Nu, îl întrerupse încet, dar tăios Dașa.

El se uită iarăși la ea. Era serioasă.

— Dragostea nu e de ajuns. Iubirea nu valorează nimic. Iubirea este atât de… mișcătoare. Atât de nestătătoare. Cum se poate construi ceva pe iubire?

— În fine, pentru unii poate să nu fie nestătătoare, o suci Slavik. Eu…

Dar Dașa nu voia să discute acum despre sentimentele lui. Să audă despre sentimentele lui.

— Am crezut întotdeauna că voi pleca de pe scenă la patruzeci, continuă ea. Am treizeci și șase. Iubită de toți. Ca Taglioni. Și, când se va termina baletul, toate îmi vor fi indiferente: că pisici, că nu pisici. Dar după aceea mi-am dat seama că nu aveam dreptate. Nu vreau asta. Nu.

— Da, nu-ți trebuie pisici. Corect!

— Nu vreau ca baletul să ia sfârșit! corectă Dașa.

— Vei dansa până la șaptezeci de ani? Ca Plisețkaia? încercă să glumească Slavik.

Dașa negă din cap:

— Nu, nu. Voi pleca la treizeci și șase, e corect. Pe urmă…

— Vei merge să înveți copii?

Dașa căzu pe gânduri:

— Nu știu. Poate. O să vedem. Posibil să învăț și copii. Mai întâi voi dansa. Până la treizeci și șase de ani. Voi deveni cea mai bună pe care o au. Voi deveni steaua tuturor. Fără de mine nici nu vor putea. Iar când îmi va veni timpul, nimeni nici nu-și va putea închipui alt director al baletului în afară de mine.

Slavik ar fi voit să chicotească, dar se opri la timp. Chipul ei era dur. Dașa continuă:

— Vezi tu… La început chiar am încercat să le fiu pe plac. Mă gândeam, dacă mă voi strădui mai mult, atunci totul se va rezolva. Odată și odată mă vor iubi. După aceea mi-am dat seama: nu îmi trebuie iubirea lor. Când Akim mi-a spus că sunt nimeni, am înțeles că are dreptate. Sunt nimeni.

— Nici pe departe! replică înflăcărat Slavik. Akim e un laș. Se teme că îl vor trimite la pensie. Tu… tu…

Acum chiar că nu făcea să-i spună „te iubesc“: astăzi nu.

— … ești foarte bună.

Ea întoarse spre Slavik fața luminată:

— Știu.

Ridică mâna. Îi mângâie obrazul cu ea, uitându-se pătrunzător în ochi!

— Ei cred că le-a fost frică de Malikova. Greșesc.

Mâna ei se opri pe fața lui, el îi acoperi fața cu mâna. Dașa continuă să se uite în ochii lui, cu o expresie înmuiată, la care adăugă tandrețe și încredere, de parcă i-ar fi făgăduit unui copil bomboane:

— De mine se vor teme și mai tare.

Și Slavik o crezu.

— Bun. Doar să-mi dai semn când va fi nevoie de mine.

Dașa dădu din cap către parbriz.

— Am nevoie de tine.

Slavik o privi în reflexia parbrizului și zâmbi.

17

Un teren de fotbal într-o curte înconjurată de zgârie-nori.

Piotr îl găsi repede – acum, la lumina zilei și fără pompa de adrenalină, distanțele păreau mai scurte, casele – mai ponosite, peisajul noilor clădiri din Moscova – mai plictisitor. Trotuarele din afara caselor erau pustii. Câmpul era gol. Păreau pustii și ferestrele. Și chiar dacă nu erau așa, la dracu. Piotr se așeză lângă un loc pentru deversarea apei.

— Unchiule, ce faci? răsună parcă de nicăieri un glas subțire deasupra lui.

Piotr ridică fruntea.

— Lansez corăbioare.

Un glas feminin se amestecă imediat:

— Lioka, nu-i deranja pe străini!

Mama îl luă pe copil.

Piotr mai așteptă puțin.

Băiatul se mai uita încă în jur, dar cizmele femeiești se îndepărtară hotărât. Un mare oraș și principala lui regulă: să nu

întâmpini cu privirea pe străini. Regula nu s-a aplicat asupra copiilor. Dar copiii nu merg pe străzile Moscovei fără adulți.

Piotr smuci și scoase grătarul de scurgere a apei. Scoase afară pachetul plat de plastic; din pliuri curgea apa. O scutură. Sub plastic se vedea argintiu telefonul. Boris îl dăduse lui Piotr în loja de la teatru: „găsește-o“. De acest telefon s-a folosit Boris numai pentru a ține legătura cu Irina.

Piotr apăsă butonul. Pe ecranul întunecat se aprinse mărul mușcat.

Piotr așteptă până ce sistemul se adaptă. Transmise un sms: „Îmi amintesc zilele noastre în Gruzia“. Se gândi. Puse trei inimioare roșii. Alocă singurul număr din memoria telefonului. Și apăsă pe săgeata verde: trimite.

Capitolul 10

1

Marina Morozova stătea pierdută lângă marele pat dublu, pat gol, de obicei, în cea mai mare parte a sa. Însă acum patul Marinei nu era gol. Pe acea jumătate, unde dormea de obicei proprietara, era deschis geamantanul cu care, de obicei, Marina pleca în turneu, dacă turul dura mai mult de o săptămână. Pe acea jumătate, care era de obicei goală, ședea, cu picioarele lungi încrucișate, ca o linie de tâmplar, Belova și se uita la Marina. La geamantan. La teancurile de lucruri îngrijite.

În dulapul-garderobă al Marinei domnea aceeași ordine obsesivă cu care ducea la îndeplinire mișcările de dans în clasa de balet. Totul era spălat, tot ce nu se putea spăla era curățat chimic, tot ce se putea clădi era clădit în dreptunghiuri umezeala , iar tot ce nu se putea clădi era atârnat pe umerașe sau era făcut sul, ca să nu se facă pliuri. Legați de panglici de mătase atârnau săculeți de in cu pastile împotriva moliilor.

Marina întindea înaintea pantalonilor tricotați bobine mici de antimolie.

Privirea ei profundă și concentrată semăna cu privirea unui mare maestru care contemplă dezvoltarea unei deschideri în meciul pentru titlul de campion mondial FIDE.

— Totul este complicat, spuse ea în cele din urmă. Există mătuși care nu pot suporta pe cele frumoase, aici totul e clar. Există mătuși cărora le plac numai cele frumoase, care acceptă doar un design bun în jurul lor.

— Cu bărbații e mai simplu, presupuse prevăzător Belova.

— Și cu bărbații e complicat, scutură pantalonii Marina.

Începu să-i pună în teancuri, așezând uniform colțurile:

Unul discută numai cu frumoasele, în sensul de atrăgătoare, strălucitoare, astfel încât genele să le tremure, țâțele să le iasă din decolteu. Pentru altul, dimpotrivă, chestiile astea-s de rahat. În fața țâțelor și genelor își bagă imediat capul în nisip. La unul ca ăsta trebuie să te furișezi ca un șoarece gri.

După ce încheie astfel, Marina își împachetă niște pantaloni vechi și uzați în geamantan.

— De fiecare dată trebuie să știi concret.

— Veronika pare a fi foarte bună la asta.

Marina dădu ochii peste cap și se prefăcu că vomită.

— Ea nu-și bate capul nici atâtica. De ce să-și bată? Ea are totul pe degeaba. I se aduce totul pe platou de argint. Ea numai face din ochi și bate din palme: oh, merci, oh! așa pe neașteptate. Cățeaua!

— Nu, uneori trebuie și asta: să faci din ochi. Uite, eu nu pot să fac așa. Dar tu?

— O sparg îndată, dacă o văd.

— Ne poate fi de folos.

Marina dădu a lehamite din mână. Deja se înfierbântase:

— Cu ce să fie de folos? Cu ochii. Veronika nu știe nimic. Nici să pună osu', nici să muncească. Niciodată în viață ea…

— Nu aș vrea să fiu ea. Dar tu?

Marina cugetă. Se miră puțin de concluzia ei.

— Nu.

Strânse din umeri la ideea unei asemenea perspective.

— Da' de unde! E ceva de groază. Nu.

— Marinka, vreau ca tu să auzi de la mine, o întrerupse Belova. Tu ești foarte bună.

Tăcu, iar pe urmă adăugă:

— Pur și simplu am avut noroc. Mai mult decât merit. Dacă nu aș fi eu, tu ai fi aici prima.

Marina pufni – scoase un pulover din dulap:

— Aha! Cum nu! Poți să nu-mi ridici osanale?!

Însă se înroși.

— Nu, nu, continuă Belova, uitându-se în geamantan, dar fără să-l vadă. Dacă aș avea puterea ta, o săritură ca a ta, temperamentul tău. Însă nu am nimic din toate acestea, sunt doar inteligentă: mi-am dat seama cum să creez aparența că am toate acestea. Spectatorilor li se pare. Multora li se pare. Dar tu nu-ți faci harcea-parcea creierul.

Își lăsă capul în jos, parcă sub povara propriei sale imperfecțiuni de nedepășit.

Marina, ca un rege al unui vasal îngenuncheat, îi puse mâna pe umăr. Fața Belovei era lăsată în jos, iar Marina nu putea vedea abia un colț de zâmbet, al vânătorului în puterea căruia a nimerit fiara. Marina se bucură pentru moment. Rosti într-un avânt generos:

— Ai multe lucruri bune. Ceea ce eu nu am.

Dar nu-i mai ajunse avântul ca să aducă și un exemplu.

— Eh! – Dașa se grăbi să închidă pauza – dacă ne-ar conecta pe mine și pe tine, ar ieși o superbalerină. Steaua tuturor timpurilor și popoarelor! Cu toate am da de pământ.

Marina zâmbi strâmb:

— No problem! Hai să ne căsătorim!

Amândouă râseră cu poftă:

— Să facem împreună un copil.

— O fetiță.

Belova se prefăcu îngrozită:

— Drace! Așteaptă. Dar dacă moștenește rahatul de săritură de la mine?

Marina prinse replica.

— Și piruetele de la mine!

Belova făcu ochii mari:

— O steluță.

— Nu! Marina își flutură puloverul, gâfâind de bucuria de a ghici, nu o steluță! Va ieși o altă Veronika: grasă și fără săritură!

Amândouă râseră.

— Împreună suntem o putere!

— Suntem al naibii de puternice împreună!

Tăcură, gândindu-se la unul și același lucru.

— Dacă ne aranjăm împreună, ne vor zbura rău, mormăi Marina, apucând capacul geamantanului.

— De aceea și spun: Hai s-o atragem și pe Veronika! În trei…

Mâna Marinei rămase țeapănă pe limba de plastic, pe care producătorul o recomanda ca rezistentă și super ușoară.

— Nu. Nicio Veronikă. Nu după ce mi-a făcut la repetiție.

Marina zgâlțâia capacul, de parcă i-ar fi propus Dașei să aleagă: va lăsa geamantanul deschis aici sau îl va închide și va

închide conform planului lor.

Dașa înțelese gestul:

— Dacă tu ești împotrivă, înseamnă că nu.

— Sunt împotrivă?! E puțin spus!

— Niciun fel de Veronikă, rezumă Dașa.

Marina trânti geamantanul, scoase codul și, de parcă geamantanul nu cântărea nimic, îl trase de pe pat.

2

Vera Markovna aruncă o privire la direcția regizorală.

— Dar ce, au fost anulate toate repetițiile cu Belova? Madam delirează din nou?

Olga răspunse fără să-și ridice fața din telefon – pe Facebook, cu putere și viteză, ca rahatul dintr-o canalizare spartă, se revărsau comentarii pe seama *Safirelor*, iar Olgăi urechile i se făcură roșii:

— Belova și-a luat o troiță.

Troiță se numea în teatru concediu medical lunar de trei zile. Era pus pentru fiecare dansatoare în funcție de ciclul menstrual: doamnele drăguțe în orice situații numesc aceasta, de obicei, „zilele femeii“.

Dar Vera Markovna nu se lăsă.

— Și Morozova și-a luat troița, aruncă ea iarăși undița.

Și deși oamenii de știință au arătat demult că la femeile care lucrează în același colectiv se petrece adesea o sincronizare a

ciclului, în ton cu ciclul femelei-alfa dominante, Olga mușcă. Ridică imediat ochii de pe Facebook – o presimțire rea îi străbătu.

— La dracu'!

— Aceste funduri au pus la cale ceva, prezise mohorâtă Vera Markovna.

3

Piotr întoarse telefonul cu ecranul către Sveta.

— Ira, spuse ea.

— Cine e? arătă cu degetul spre Boris.

— Un tip. Nu știu.

— Cavalerul ei, șopti Piotr.

— Al Irei? Nu l-am văzut niciodată.

— Au mers împreună în Gruzia.

— Ira nu mi-a spus că a mers cu cineva.

— Fetele nu-și spun totul între ele.

— Ea nu minte niciodată!

— Eu nu am spus că minte. Am spus: nu ți-a spus totul despre ea.

El amuți. Era în trecut. Sveta se apleca asupra ecranului, cu șuvițele de păr atârnate. Nu a remarcat rezervele mele – înțelese ușurat Piotr. Pentru Sveta, Ira era încă în viață. Deocamdată rămâne o cale pentru ea.

— Nu. Sigur nu l-am văzut niciodată mai înainte, confirmă Sveta. Pfui! E bătrân.

Ultimul comentariu trecu pe lângă urechile lui Piotr.

— Bine. Uită-te la celelalte poze – ți-am trimis totul. Pe toate persoanele care au fost acolo, la Gorelovka, odată cu Ira și cu acest bărbat. Spune dacă recunoști pe cineva.

Sveta își scoase telefonul. Își îngropă fața în imaginile de acolo. Piotr simțea respirația ei pe față. Sveta nu avea știre despre concepția spațiului personal.

— Nu e obligatoriu să stai pe capul meu! nu mai rezistă Piotr.

— Nu stau așa.

Dar dădu înapoi.

Piotr se uită la fotografia Irei cu Boris. Poate că Ira nici nu și-a mințit prietena. Poate ca acesta să fie momentul cunoștinței cu Boris?

Acum Sveta îi foșăia în ureche.

— Dar mergi mai încolo puțin! sări în sus Piotr.

— Tu m-ai rugat să te ajut!

— Ajută-mă – de la distanță. E greu?

Sveta arătă din priviri: „un bombalău“. Spuse:

— Sorry!

„Sorry!“ – pe Piotr îl străfulgeră ca o durere de dinți, voia să-i trântească Svetei telefonul în cap.

— Nu e greu, bombăni Sveta.

— Mulțumesc!

Piotr își lăsă privirea pe imagine. Ce este aici și el nu vede?

Se uită și nu vede.

Ce stă la vedere și este ascuns.

Piotr privi, încercând să înțeleagă nuanțele expresiilor faciale, privirile. Nu o cunoștea pe Irina – nu putea să-i citească

fața cu o siguranță fără greș. Zâmbetul. Asta-i tot. Dar pe Boris îl cunoștea bine. Pe fața lui Boris era întipărită o liniște fericită.

Relații?

Boris nu-și ascundea față de el faptul relațiilor cu Ira. Îi cerea el însuși: „Găsește-o!“ El însuși spunea: „E o problemă“. Cotul lui Svetin îl împinse pe Piotr. Piotr tăcu, dar se îndepărtă în mod demonstrativ.

Iubire târzie? Vicleanul Boris nu și-ar șterge selfie-urile din contul Irinei pur și simplu. Când ea a devenit o „problemă“, Boris și-a acoperit urmele. Nu voia ca selfie-urile Irinei, făcute în Gruzia, într-o călătorie, să fie scoase la iveală pentru faptul că și Boris era acolo.

În Gruzia s-a petrecut ceva. Și aceasta a meritat, ca să omoare pentru asta.

Înspre urechea lui iarăși adia o respirație caldă.

— Ei, la naiba, nu e suficient spațiu?

Peter ridică ochii de la telefon.

— Socotește să vezi ce fac acolo…

— Ce fac toți turiștii în Gruzia.

— Acum te duci de râpă.

— Nu cred.

— Bla-bla! Gândește-te la răspunsul tău!

— Pentru informarea ta: m-am uitat la toate aceste imagini. Apoi m-am uitat încă o dată – cu atenție sporită. Am verificat fiecare fotografie în plan mediu și depărtat. Fiecare colțișor. Așa că spun încă o dată: nu, nu cred.

— Nu m-ai auzit.

— Tu nu m-ai auzit! Ce, deja ai terminat de examinat fotografiile?

— Nu le-am privit. Am consultat Google. Gorelovka. Ce dracu face Ira acolo? Despre Gorelovka nu mi-a vorbit. E ciudat?

— Păi! recunoscu Piotr.

Să formeze „Gorelovka“ pe Google era o ideea atât de simplă și de stupidă, încât nu i-a venit în cap.

Cotul îi împungea coastele – triumfător:

— Uite!

Piotr citi numele site-ului deschis:

— Wikipedia? O descoperire colosală. Rahat, Sherlock!

— E rahat ce fac acolo!

Sveta bătu cu degetul în partea de jos a ecranului:

— Uite aici!

Piotr îi îndepărtă degetul. Citi: La Gorelovka se află „mormintele sfinte“ ale propovăduitorilor, la care vin duhoborii din întreaga lume. Se cinstește în mod deosebit peștera în apropierea căreia, la 25 iunie 1895, duhoborii au ars armamentul în semn de protest împotriva răului și violenței.

Piotr se uită la Sveta. În mod demonstrativ ea făcu ochii mari:

— Ei sunt acolo – se roagă!

Piotr îi luă telefonul din mână și începu să citească atent articolul deschis de la început. Și apoi rămase așa, holbându-se la ecran, fără să vadă cuvintele.

— Ei? nu mai răbdă ea. S-a dus de râpă?

— S-a dus, recunoscu Piotr. Ce dracu?

Sveta bătu din picioare, aproape călcându-l pe șosete, uitându-se neliniștită în față, suflându-i în față. Piotr o îndepărtă:

— Despre Irina nu știu. Dar el nu este așa.

— Știi multe despre el.

— Ei bine, ce-i cu asta? nu înțelese Sveta.

Ea a zis: Ei, și ce?!

— Da, totul este în regulă. Am văzut o grămadă de astfel de idioți pe străzi. Se agață de trecători: „Credeți în Domnul nostru Iisus Hristos?“ Mi-e imposibil să mi-l imaginez pe Boris în acest rol.

Sveta se uită atent la fața lui.

— Ca să fiu cinstită, nu sunt convinsă că îl cunosc cu adevărat.

Sveta își lăsă ochii în jos, cugetând.

— OK! Știu cum îl cheamă, câți ani are, cu cine e căsătorit, cine sunt copiii lui…

La pomenirea soției și copiilor Sveta ridică privirea:

— Ira nu e din alea. Ca să se dea în dragoste cu unul însurat.

Piotr strânse din umeri.

— Nici nu pare că ai cunoscut-o cu adevărat.

— Nu, aprobă Sveta calm. Acum nu pot să-ți spun… Uneori oamenii trec neobservați. Îndeosebi, dacă-ți vezi un prieten în fiecare zi, e greu de observat. Și apoi deodată – bum! te lovește în cap ca un ciocan: nu crezi în Domnul nostru Iisus Hristos?

— Nu mi-e prieten. E șeful meu!

— Amuzant.

— Ce e așa amuzant?

— Nu am spus că e amuzant. Am spus: amuzant.

— Da.

— Ce vârstă are?

— Șaizeci. Aproape.

Piotr i se uită în ochi. Privirea Svetei plutea în spațiu. Lui Piotr acum i se părea limpede și perspicace. Ca un copil care și-

a petrecut copilăria în stradă – și de unde a învățat regulile vieții. Pe unul ca acesta nu-l vei păcăli.

— Spune pe șleau, o invită el.

— Ce?

— Ai inventat ceva. Sau ți-ai amintit.

— Te vei enerva din nou, dacă îți spun.

— Mă voi enerva, desigur. Dacă îmi spui iarăși cine știe ce prostie.

Sveta își dădu ochii peste cap, dar începu să argumenteze:

— OK! Ideea mea este următoarea. Dacă tu consideri că bossul tău este un om normal…

— Nu am spus așa ceva.

— Ei bine, în regulă – nu e un nenorocit în viață, nu un nebun.

— Da, asta corespunde realității.

Sveta îi aruncă o privire zeflemisitoare.

— Asta și spun. Deci, așa e în viață.

— Nenorocit? Măcar mă asculți?

— Tu nu mă asculți… se răsti Sveta. În viață e duhobor. S-a născut așa de prost. Acum, ia-mă peste picior!

— Nu e nimic de luat peste picior. Este un fapt. E chiar din Sankt Petersburg. Merge la biserică – la Paște, la Crăciun, asta-i tot…

Și se opri. Își aminti slujbele de sărbătoare din biserica Hristos Mântuitorul sau Sfântul Isaak, mulțimea de oameni de afaceri și înalți funcționari: costumele gri stând în rând, mutrele plictisitoare, toți stau și se uită nu la altar, ci la președinte. Zise:

— Să admitem. Numai că, uite, el însuși e din Piter. Iar tu însăți ai citit unde se așază aceste comunități.

— Am citit: în diferite răcătănii.

— Sorry, faptele nu se leagă.

— Sorry, noi înșine suntem oameni din diferite răcătănii, ne place să ne mutăm în marile și frumoasele orașe de genul Sankt Petersburgului sau Moscovei.

Piotr nu răspunse.

— Dacă are șaizeci de ani, înseamnă că tatăl lui sau mama pot fi încă în viață…

Piotr deschise deja dosarul lui Boris în cartotecă. Informații despre familie. Familia lui Boris era ideală: niciodată nu crease probleme cu securitatea. De aceea nu se împiedicase niciodată de ea: părinții lui Boris erau pentru Piotr pur și simplu niște nume în mandatul pecuniar lunar, de care se ocupa asistenta lui Boris.

— Deci, ce este acolo? întrebă punându-și mânapeste mâna Svetei (ea spusese: ei și ce). Părinții lui Boris, dacă este să credem în documente, locuiau la Belgorod.

— Ce? întrebă Sveta, neînțelegând expresia feței lui. Au murit deja?

— Doar că e ciudat. Nu m-am gândit niciodată la asta, recunoscu Piotr. Din Piter și din Piter. Iar părinții sunt din Belgorod.

— Îi sunăm și îi întrebăm de toate.

— Ce-i cu tine, ți-ai ieșit din minți?

— Care-i problema aici? E greu de găsit numărul?

Piotr dădu din mână/

— Și ce o să le spui?

Credeți în Domnul nostru Iisus Hristos?

— Numărul lor există?

— Numărul să admitem că există.

Ea îi apucă repede telefonul.

— Stai!

Dar Sveta deja forma cifre pe el. Piotr încă mai sărea, încercând să-i apuce telefonul. Ea făcu un gest: liniște! Începu să vorbească în receptor:

— Bună ziua! Vă sunăm pentru un sondaj de opinie.

Piotr dădu înapoi. Vocea ei suna calm și credibil.

Sveta râse:

— Îmi pare rău, îmi pot imagina cum e să vă deranjăm. Dar dacă o să vorbiți puțin-puțin cu mine, mă salvați de săpuneala șefilor. Chiar am nevoie de acești bani, salariul știți și dumneavoastră ce mic e.

Se părea că în receptor îi răspundeau binevoitor.

„Place oamenilor", se gândi Piotr.

— Mulțumesc! E un sondaj foarte scurt. Cât de des spălați?

Piotr chicoti.

— Ce fel de detergent folosiți de obicei?... Aveți demult această mașină de spălat?... Da, când vă ajută copiii, e perfect! Buni copii... Fiul, da... Bine, vă mulțumesc! Acum pur și simplu informații generale... Vârsta... Aha! La sex scriu: feminin... Confesiunea... Mda, nu e niciun fel de legătură cu spălatul, râse ea. Pur și simplu acestea sunt regulile. Sociologie. Cum-cum? Du-ho-bo-ri. Hm! Astfel de rubrică nu am. E de tip creștin? Pot să scriu „creștin"? o năuci pe prostuță.

„Groaznic se preface", rămase neplăcut surprins Piotr.

— Bine. Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor!

Sveta apăsă pe „închis". Avea o privire triumfătoare: ce-am spus!

— Nu știam că tu cunoști astfel de cuvinte: mulțumesc, vă rog, scuzați. Poate le incluzi și în comunicarea cu mine?

— Apropo, foarte simpatică mamă, anunță ea. Spală cu „Tide“. Mașina e de trei ani.

Următoarea întrebare intră în Piotr ca o andrea rece:

— Numai că nu înțeleg – cum ajută asta să o găsești pe Ira?

Piotr știa că mincinosul se uită întotdeauna în altă parte – chiar dacă o fracțiune de secundă. Chiar dacă ochii lui sunt îndreptați în ai tăi: privirea parcă se scufundă în adâncuri, părăsește suprafața. Pe mincinos îl trădează întotdeauna ochii. Știa asta. Și totuși se uita în altă parte.

— O să vedem, zise el. Deocamdată nici eu însumi nu înțeleg tot.

— Crezi că între ei a fost iubire? întrebă ea cu un ton ciudat.

— Ce-i cu tine? Știi câte femei mânca pe pâine?

El se temea că ea va insista cu întrebări. Dar Sveta doar tăcu și se întoarse.

Când ai încercat totul, când totul repetă deja ceea ce a fost cândva, când deja poți să nu te uiți la o femeie frumoasă pentru că una mai frumoasă ai obosit de mult să o atragi, atunci singurul lucru care poate face o gaură în apărare este propriul tău trecut. Din interior. Nu, nu, nu în sensul naiv, că apare toată în riduri fosta iubire și… Nu. Odată vrei pur și simplu să devii ceea ce ești.

„Între ei a fost… “ – cugetă panicat Piotr, „ei i s-a întâmplat totuși o iubire“.

4

Dacă vreun coleg le-ar fi văzut acum pe Marina și pe Dașa, ar fi putut crede că ele s-au înscris într-un turneu prin Moscova.

Marina își parcă Nissan-Qashqai-ul, principalul său avantaj fiind că era ieftin și spațios. Își puse în ordine toate detaliile costumului.

Pe bancheta din spate, Belova își deschise geamantanul. Dădu la o parte hainele: o rochie neagră strâmtă, ba niște blugi și un pulover lăbărțat, ba niște pantaloni în carouri, încă mai nu știu ce. Își schimbă hainele, lovind cu coatele în ușă, întinzând picioarele mari până în tavan. Apoi amândouă, suflând și deschizând pe jumătate gura, lipiră genele – sau, dimpotrivă, smulseră fâșiile înțepătoare de pe pleoape. Flaconul cu loțiunea pentru față se afla acolo unde, de obicei, șoferii pun de obicei ceașca de carton cu cafea. Podeaua era plină de șervețele umede de îndepărtare a machiajului.

Cel mai dificil era la saună – soția ministrului căilor ferate se cunoștea mai dinainte cu Volocikova și de la ea luaseră prostia, cum că balerinele adoră să stea în saună. Belova stătea, transpira și simțea cum îi părăsește corpul umezeala prețioasă, care e și așa puțină, și privea la punctele negre și roșii ce dansau în fața ochilor ei. Marina o împingea din când în când în coaste – ca să nu leșine cu totul. Dar și aceasta trecu.

— Bine, am topit grăsimea, încerca Marina să nu se descurajeze.

Următoarea oprire era la Pokrovka.

— Blugii și puloverul, comandă Marina. Aici este necesar stilul „Sunt prostuța mamei".

Belova dădu din cap. Ambele își șterseră de pe față toate cosmeticalele. Strânseră părul în cozi de cal cu benzi de cauciuc.

Apoi loviră cu pumnii: totul pentru front, totul pentru victorie! Și trântind portierele, săriră din mașină – Marina la dreapta, Dașa la stânga – în mâzga moscovită și pășiră spre gard, după care trotuarul era uscat. Majoritatea locatarilor clădirii erau deputați sau membri ai unor consilii de stat.

— Ea e normală – povestea din mers Marina. Îi place *Lacul lebedelor*, Alla Pugaciova și să halească fără fasoane.

— Ce bărbat are? întrebă Dașa.

Marina strânse din umeri.

— Un grangur.

Marina Morozova își reprezenta tulbure sistemul organelor de stat ale Federației Ruse, la fel ca sistemul organelor interne al nu știu cărui dinozaur.

Portarul le urmărea cu suspiciune. În apartamentul spațios nu mirosea a cotlete.

Doar la bucătărie mirosul era mai consistent.

— Fetelor, mâncați, mâncați! spuse, rotunjindu-și și mai mult fața dolofană, soția vice-speakerului Consiliului prezidențial. Deocamdată am să dau un telefon.

Ședeau în bucătăria mare.

— Oh, mulțumesc! zise Marina, folosind furculița și cuțitul. Unde să mai mâncăm acasă?

Soția vice-speakerului ieși cu telefonul.

— …Halește tot, îi șopti Marina Belovei. Să rămână curat.

Dașa începu să înghită rapid cotletele și piureul; să facă la fel cu sosul.

Proprietara se întoarse la farfuriile curate.

— Oh, mulțumim! spuse cântat Marina, mângâindu-și burta mare sub pulover.

— Foarte bun, confirmă Belova. Aș mânca și un repetir.

— Ah, sărmanele fetițe! se înduioșă femeia. Atât de flămânde. Mamele sunt departe, munca e grea, cine să vă mai dea de mâncare acasă…

Cu bună știință, Marina și Dașa tăceau în privința femeii de serviciu.

Femeia ridică telefonul:

— Nu vă gonesc, pur și simplu timpul mă constrânge. Voi singure mi-ați spus că trebuie urgent.

— Foarte urgent, confirmă Marina.

— Deci vă așteaptă! spuse femeia bucuroasă.

— Sunteți un înger! se lumină Marina.

— Numai să nu întârziați. După aceea el are ședință… Doar puneți-vă hainele, le sfătui ea ca o mamă. Lui îi plac fetele vesele, aranjate. Vă poate ajuta. Dar trebuie ca să vrea să vă ajute.

Marina o sărută încrezătoare.

— Sunteți geniul nostru bun! –cu un gest de pantomimă („geniile bune“ apăreau de obicei în apoteoze) Dașa își încrucișă mâinile la inimă.

— Oh, ce fel de geniu mai sunt și eu? Spuneți și voi… se topi ea jenată. Sunt omul cel mai obișnuit. Doar îmi place frumusețea în toate manifestările ei.

Belova îi întinse plicul cu biletele la *Lacul lebedelor*.

— Să aveți noroc! le dori în urmă stăpâna și bătu cu degetul dolofan pe cadrul ușii.

N-a ajutat. S-au blocat pe pod. A trebuit să-și schimbe hainele direct în mașină. De pe banda din stânga un tip, într-o *Toyota* ponosită, a văzut brațele și picioarele goale. Se holba.

Fata l-a văzut, dar nu a reacționat nicicum: s-a arcuit aproape ca un pod, și-a tras o rochie îngustă, i se vedeau

coastele, se lăsă înapoi pe banchetă. Pe urmă îi arătă posacă degetul mijlociu. Cealaltă, de la volan, i-a trimis un zâmbet. Claxonau din spate: mișcă-ți fundul! Ambuteiajul s-a mai deplasat cu jumătate de metru.

Marina a mișcat mașina înainte în fluxul de mașini. Își mută spre sine oglinda retrovizoare. Începu să-și vopsească gros genele, întinzându-și gâtul din decolteul adânc.

— Gata. Ori ne va invita la o întâlnire personală. Ori... Nu există niciun ori.

Belova își netezi tâmplele cu ambele palme înmuiate într-o loțiune.

— La naiba, buclele s-au zburlit! se enervă ea.

— Măcar de le prindeai în cleme, se uită în oglindă Marina. Sunt în buzunarul lateral.

Nu au întârziat mai mult decât obișnuia președintele să întârzie.

Secretarul de presă prezidențial le privea pe amândouă, ca și cum s-ar fi gândit – să cumpăr, să nu cumpăr. Se uită pieziș la încheietura mâinii, la un cronometru care costa cronometru, care costa mai mult decât un Nissan. Marina își atinse prietena cu piciorul sub masă. Un semn convențional. Clemele nu o salvau, își dădu seama Dașa.

Era obișnuită că nu place oamenilor. De aceea, stabilind acest fapt, nu se mai gândi la asta. Ședea, privind cu ochii rotunzi în fața ei, cu buzele cusute. În cap i se învârteau rotițe dințate, reconfigurând un nou plan.

— Mă interesează baletul, o încredință galant secretarul de presă. Baletul este o mândrie a patriei noastre.

„Al dracului de dureros“, citea Marina dezamăgirea în ochii lui. O față scenică nu era deloc același lucru cu o față frumoasă.

Dar la momentul respectiv aceasta nu aducea mângâiere.

— Baletul clasic al Rusiei e glorificat…

— Prietena noastră, Veronika, nu a putut veni, îl întrerupse deodată Dașa. Ar fi vrut foarte mult să vă cunoască.

Marina îi aruncă o privire mânioasă. Dașa nu i-o prinse. Continuă:

— Din păcate, nu a reușit să vină azi cu noi.

— Veronika Viit? – secretarul de presă se apleacă înainte.

Veronika dădea adesea interviuri revistelor lucioase și canalelor TV. Participa la teleshow-uri de genul „Să gătim cu vedetele“, „Pe patine cu vedetele“, „Cântece cu vedetele“ și chiar s-a arătat o dată în bikini la show-ul „Stelele pe o insulă nelocuită“. Secretarul de presă al președintelui Petrov știa cum arată. Își îndreptă spatele în fotoliu, își îndreptă jacheta, își scărpină buza de sub mustața inexistentă.

— …Bine. Veronika… Veronika… hm… Da, dați-i telefonul meu… O să văd ce pot face.

Marina și Dașa ieșiră.

Marina începu imediat să tragă clemele de pe lobii urechilor înroșiți.

— Un tâmpit, spuse ea.

— Avem nevoie de un tâmpit, o corectă Dașa.

Amândouă tăcură.

— Această cățea de s-ar descurca cu el, recunoscu cu reticență Marina.

— Iar eu cu tine ne vom descurca întotdeauna cu ea, o îmbrățișă de talie Dașa.

Marina clătină din cap: nu, nu mă convingi. Desprinse mâna Dașei.

— Pentru Evans.

Belova tăcu. Marina era bună la tempoul allegro, care necesita viteză și forță musculară explozivă, dar nu gândea așa cum dansa, ci încet și temeinic. Belova îi dădu timp să se gândească – la *Safire*, la Evans, de care Marina s-a atașat ca o persoană ce a fost subestimată mult timp, iar acum o aprecia pentru prima dată după merit. Cât timp, cât a trebuit pentru aceasta!

— Bine, zise Marina. Doar să vorbești tu singură cu această cățea. Că eu o dau imediat la dracu.

— Nu poți s-o dai dracului acum, o avertiză Belova pe un ton serios.

Marina dădu din cap, dar zâmbi promițător.

5

— Dorești ceva? întrebă Viktor și își opri un căscat.

— Ce vrei tu? îi întoarse întrebarea Piotr, subînțelegând: la fel și pentru mine.

— Vreau ca să-mi taie capul și să mi-l bage în frigider.

Răspunsul cam întotdeauna plictisitor al lui Viktor era acum puțin cam neașteptat.

— Atunci mie doar o bere.

Viktor deschise dulăpiorul din birou. Sticlele luceau stins. Privirea se târa ca o muscă de toamnă. În sfârșit, Viktor izbuti să se pună de acord în problema alegerii. Apucă o sticlă de gât.

— Nu este bere.

Viktor examină critic lichidul brun. Turnă de o treime.

— De ce așa?

— Întreabă-l pe domnul Skvorțov. Sunt sticlele lui, răspunse sec Viktor.

— Nu, vorbesc de cap. Ce e cu ea?

— *Jet lag*, își reținu iarăși un căscat Viktor. La început reconstruiam lângă Tokyo, acum reconstruiesc invers.

Viktor puse paharele jos. Plescăi coniacul. Dar nu-și luă paharul.

— Tu nu-i spui niciodată tată.

— Ce? Tokyo? Sau *jet lag*? specifică nemulțumit Viktor – înțelegea spre ce îl îndrepta Piotr, iar tema aceasta nu îi plăcea.

— Pe Boris, ignoră el lipsa de dorință a lui Piotr de a vorbi.

Ca niciodată, el dorea să discute despre Boris. Pe care el, după cum se dovedește, nu-l cunoștea deloc. Dar Viktor îl știe?

— Pentru că el nu mi-e tată. Mi-e tată vitreg. E un fapt. Prefer faptele.

— El vorbește întotdeauna despre tine: „fiul meu“.

Piotr adăugă: Cu mândrie!

— Cum interpretează el însuși evenimentele și faptele și de ce lasă să-l înțeleagă psihoanalistul său.

— Ești dur.

Viktor își reprimă din nou un căscat:

— Scuză-mă!

— Nu, nu, cască pentru sănătate. Înțeleg perfect…

Nu reuși să spună:… *jet lag.*

— Și eu înțeleg. El ți-a salvat viața. Sunt în temă cu toate aceste sentimente.

— Acestea nu sunt sentimente. Acestea sunt fapte. La fel cum iubești.

— Consideri că e un om bun? întrebă deodată Viktor.

Piotr rămase surprins.

— Eu însumi întreb asta. Cu o lună în urmă aș fi răspuns ferm: da. Și mai ferm aș fi răspuns ieri: nu. Însă acum?

— Nu știu, recunoscu Piotr.

Dădu paharul de coniac pe gât, ca să nu vorbească.

Dar Viktor se uita în continuare, aștepta un răspuns.

— Ai nevoie de fapte?

— Se înțelege, se încordă Viktor.

Ochii mici îi străluceau, fața i se ascuți ca o mutriță de lingușitor.

— Nu știu… Posibil că e bun… Da. Cred că e bun.

Viktor căscă atât de tare, încât i se prelinseră lacrimi din ochi.

— Acesta nu e un fapt.

— Sentimente, da. Bine. Să trecem.

Viktor ridică din umeri.

— Bine.

Piotr îi întâlni ochii de sticlă, maxilarul iarăși se deschise într-un căscat. I se făcu milă:

— Ascultă, nu trebuie să mă distrezi. Mergi mai bine și te culcă.

Viktor își încrucișă palmele, își coborî fața către genunchi.

— Arigato! E puțin probabil să pot dormi! Dar măcar voi lua poziția orizontală. Te rog, simte-te liber, ca acasă! Unde sunt cele necesare – știi.

Piotr încuviință din cap. Paharul lui Viktor rămase neatins pe masă.

— Dar la Tokyo ce-ai făcut? strigă Piotr în urma lui.

— Conferințe, se auzi din coridor.

— Oho!

Piotr mai stătu puțin. Din plictiseală, se cufundă în știri. Răsfoi. Se opri.

— Rahat.

Formă imediat numărul lui Boris. Nu primi răspuns. Poșta vocală. Piotr lăsă telefonul. Ieși din birou. Trecu pe lângă strâmbătura de pe postament – se uită la ea, rânjind: se vede că este o achiziție obișnuită a Verei. Vizitându-și părinții, se opri în fața ușii camerei unde locuia Viktor. Ridică mâna ca să bată. S-o fi trezit oare?

Piotr bătu cu grijă. Se auzi:

— Așteaptă o clipă! Tocmai mi-am pus pantofii.

Piotr nu-și reținu un zâmbet. Viktor nu putea admite ca picioarele lui – o, groaznic! – în ciorapi, să fie văzute de altcineva. E un pedant.

Viktor deschise ușa.

— Scuze! Te rog! îl lăsă pe Piotr să intre.

Acesta se uită involuntar în cameră: dormitorul oaspeților. Dar prezența locatarului o schimbase imperceptibil. Pe masă se afla un laptop. Erau împrăștiate tot felul de fleacuri. Viktor luă de pe masă o broșură împăturită în două. I-o întinse lui Piotr:

— Scuză-mă! Mă adâncesc încet din cauza *jet lag*-ului. Poți să judeci greșit, că sunt nepoliticos.

— Ce este?

— Ai întrebat despre conferința de la Tokyo. Programul.

— A! Foarte interesant. Îl voi studia, promise ipocrit Piotr.

Pedantismul lui Viktor îl deranja uneori; băgă broșura în buzunar.

— Propriu-zis ce voiam să zic: tu nu poți să încerci să-i telefonezi tatei? Lui Boris, se corectă. Sau mamei.

— Chiar acum?

— Da, e important.

Privirea lui Piotr plutea nerăbdătoare prin cameră, se agăța de fleacuri. Viktor chiar își pusese pe noptieră o fotografie în ramă. „Și încă mai spune că disprețuiește sentimentele“, zâmbi în sine Piotr: o poză de copil, nimic altceva.

— Ce să spun?

— Că trebuie să vorbesc cu el cu orice preț. Acest lucru este urgent.

Victor dădu din cap, se îndepărtă delicat, începu să formeze numărul.

În mod involuntar, Piotr deveni curios – cine este în fotografie: Sora? Mama? Iubita?... Nu cumva iubitul? Și ce dacă?

Piotr luă rama și simți cum sângele îi curge din obraji: înțepeniseră ca după o injecție la stomatolog. Acesta nu auzi ce a spus mai întâi la telefon, apoi către el, Viktor. La urma urmei, nici nu conta.

— Vit, și cine este? Nu am văzut-o niciodată, mi se pare.

Lui Piotr i se păru că abia își aude glasul dincolo de „bum... bum... bum“-urile puternice și sonore ale propriei inimi.

Fotografia era alb-negru. Puțin tulbure. Din anii optzeci? Nouăzeci? Fața cu un maxilar greu, cu arcurile sprâncenelor aplecate în jos, urechile erau turtite cu mult timp în urmă, trădând un fost boxer. Piotr nu l-ar fi uitat niciodată. Era imposibil să-l uiți. Pentru că atunci, în port, pe asfaltul întunecat și ud, zăcând în băltoacă, Piotr era absolut convins că acesta este sfârșitul și că așa arată moartea: ce urâțenie! Pe urmă s-a apropiat Boris. A ridicat pistolul, l-a rezemat de urechea-palmei, a tras... Bam!

Piotr înghiți în sec.

— Nu pare, explică amabil Viktor. Nu l-ai putut vedea. El a murit curând după ce mama a plecat la Boris. Cu mult timp înainte să ne cunoaștem. Acesta e tatăl meu.

„Rama de argint“, rămase uimit Piotr. Izbuti să zică:

— Condoleanțe!

— Lasă, flutură din mână Viktor. Nu e nevoie. Era un ticălos. Nu a făcut altceva decât să tiranizeze… Pe mine, pe mama. Și a murit, cum a trăit, nimeni nu știe unde și cum.

„De ce nimeni. Eu știu“, îi venea pe limbă să zică.

— De ce îi ții fotografia dacă socoți că e un ticălos?

— Ca să țin minte cât de departe trebuie să merg față de el.

Piotr se uită la fața aspră din ramă.

Se uită și se uită.

…Toate elementele puzzle-ului s-au rearanjat deodată. S-a format o altă imagine. În aceasta au rămas portul, noaptea, băltoaca și glonțul. Dar nu mai era generosul duhobor Boris, adversarul răului, care îl vedea pe presupusul tătic cu fotografia copilului în buletin, îl regreta – și nu lăsa răul să se săvârșească.

Acum în imagine era Boris, cel care și-a împușcat adversarul. Omul rău. Banditul care a lovit-o pe Vera cu capul de baterie. Dar mai înainte de orice: rivalul său! Boris și-a rezolvat problema.

Nu, nu este așa de simplu. Mai delicat. Cu o privire ascuțită a văzut o șansă. Fulgerător a pus mâna pe ea. Și-a rezolvat cu hotărâre problema. Iar pe urmă a băgat pistolul în mână străină. „În mâna mea. În așa fel că eu am rămas în continuare cu ideea: ce om bun.“ Ai-ai-ai, Boris! Fiule de cățea!

Dacă îți închipui că îl admir, ai dreptate. Se prea poate să-l urăsc și să-l admir în același timp.

Însă deja mi-am dat seama de Boris. Am îndepărtat descântecul. Și Ira l-ar fi îndepărtat. Dar, pur și simplu, nu a reușit. Acum, când mi-am scos vata din urechi, inventivitatea lui nu-mi mai pare atât de primejdioasă. Să sucești, să răsucești poți numai pe cei care au încredere în tine. Însă eu deja nu mai credeam în Boris. Și cum spune pe bună dreptate poporul rus: pentru fiecare fund se găsește o p. cu șurub. Oricât se răsucește o frânghie, tot are un capăt. În general, poporul are dreptate.

I se va găsi un sfârșit și lui Boris. Poate că răul nu poate fi oprit. Dar pe om îl poți opri.

Apropo de acea ușă. La căsuța cantonierului.

Ea oricum se va întoarce în visele mele, dar măcar în poveste se poate deja să nu mă mai întorc la ea.

Deci, ușa: când am intrat, am văzut imediat pe podea. Avea rochie zdrențuită pe ea și ridicată până la gât. Iar cap nu avea. Capul era pe masă. Mai bine zis, stătea pe o farfurie. Din care ei mâncaseră mere, înainte de a pleca mai departe. Pătuțul bebelușului era gol. Îi tăiaseră mamei burta. Și au pus copilul acolo.

Atunci mi-am dat seama că văd iadul. Răul absolut. Infinit, fără fund, hohotitul diavolesc, absolut uman – pentru că animalele nu fac așa ceva.

Așa fac numai oamenii. Oamenii răului.

Părea că podeaua de sub picioarele mele căzuse și se prăvălise ca într-un vis urât. M-am apropiat. După părerea mea, am scăpat automatul imediat. Încă la ușă. Mâinile îmi atârnau goale. Conștiința îmi umbla și se zbătea în craniu ca o molie de noapte, prinsă în abajur. Ședeam ghemuit. Am văzut obrazul mic, rotund, ca un măr. Înmuiat în sânge.

Mirosea puternic și aspru a fier și așa cum miros măruntaiele omenești. Mâna mică arăta ca o stea plinuță în cinci colțuri. Am întins un deget spre ea. Deodată m-a strâns, degetele mici l-au înconjurat pe al meu.

Aici, tropotind cu cizmele, s-au repezit băieții cu steagul, iar fluturele gras și păros îmi zbură în sfârșit din cap, iar eu am căzut cu zgomot pe podea. Optsprezece ani, ce vreți!

Ce bine este când ai posibilitatea să te uiți la sfârșitul cărții sau să sari la ultimele minute ale filmului – chiar la finalul în care există întotdeauna ceva, dacă nu fericit, măcar reconfortant. Așa socot. Să sărim la ultimele minute ale filmului – dacă există o astfel de posibilitate. Acesta era Vania.

Copilul era în viață. Sunt tenaci și puternici acești bebeluși. Și din fericire, nu-și amintesc nimic. Am devenit polițist și, ca om al sistemului, m-am folosit de accesul la sistem pentru a nu-l pierde din vedere pe Vania. Acum Vania are o frunte disproporționată cu un măr ascuțit al lui Adam. Arată fericit. Firește, la figură era ca un onanist. Dar la optsprezece ani aproape toți sunt așa la vedere. Are o fată, are prieteni cu care se bate în confruntări computerizate, atunci când nu lucrează. Odată și odată va născoci lumii un nou Facebook sau Google și va deveni celebru și bogat, va cheltui banii pe ceva bun – va face lumea mai bună. Căpățâna lui Vania mai să ia foc.

Uite, asta am înțeles eu atunci în căsuța cantonierului. Răul nu trebuie oprit. Dar poți opri pe oamenii răi. Și eu nu vreau să fac copii. Asta-i tot.

Iar Boris… Boris, dacă e să-mi dau seama, nu m-a mințit niciodată. Atunci, în port, mi-a spus purul adevăr. E un om rău.

…Abia mi-am dezlipit limba din gură:

— Ei bine, Viti… Părinții nu ți-i alegi.

— Exact! Viktor puse fotografia pe perete.

— Bine. Nu o să aștept. Plec… Uite, am vrut să-i dau telefonul. I-l dai tu?

— Pune-l pe masă, în birou la el… Nu o să dispară nicăieri.

M-am întors ca izba pe picioarele de pui din poveste, cu spatele la Viktor, cu fața către ușă…

Viktor a mai scos un căscat.

— O să tragi singur ușa după aceea?

Am dat din cap. Am ieșit apoi. Am trecut din nou pe lângă fraierul de pe postament. M-am întors în biroul lui Boris. I-am pus telefonul pe masă. Am ieșit pe coridor.

Iar apoi – ca Viktor să audă – i-am trântit ușa de la intrare așa cum trebuie.

6

Boris se uită la telefon. Nimic nou. Numărul apelurilor fără răspuns: Dașa (14). Indiferent, dădu telefonul într-o parte.

Înaintea lui Boris se aprinse ecranul laptopului. Mâna lui Boris pe „mouse“ era grea și lipsită de viață, ca cimentul. Limba se dezlipea cu dificultate de cerul gurii.

— La naiba! spuse Boris ecranului silențios.

— La naiba! Resetă site-ul. Găsi ce scrie despre asta un portal de știri independent. Dar și acolo se repeta ceea ce era deja cunoscut de toți.

Generalul Sokolov, care a promis atât de mult FBI-ului să povestească despre cazuri de „critical cases“, a fost găsit mort într-o locuință conspirativă. FBI-ul a reușit să afle destul de multe.

În primul rând, era vorba de otrăvire.

În al doilea rând, otrava a fost aplicată pe clanța ușii din interior.

În al treilea rând, au făcut aceasta „ruși încă neidentificați“.

Atunci cum de a spus Antonov? Sokolov este un vechi ofițer KGB, care nu are nimic interesant. „Problema constă în faptul că e un trădător.“

Atunci Boris a fost surprins de această retorică absolut sovietică, în alb-negru, în gura relativ tânărului Antonov.

Boris răsfoi articolul până la capăt.

Americanii cereau părții ruse comentarii oficiale.

Locația apartamentului nu era încă dezvăluită. „De bună seamă că îl spală, îl aspiră“, se gândi prost dispus Boris: îl instalează pe următorul. Mortul nu are nevoie de locuință. Boris își închise laptopul.

Telefonul zbârnâi. Boris se uită pe ecran: iarăși Belova. Înjură telefonul. Pe ecran apăru înscrisul: „Apel fără răspuns“. Al cincisprezecelea la număr. Boris deschise meniul. Acesta îi oferea o alegere: apel? Boris marcă să se blocheze numărul. Pe urmă șterse numele Belovei din agenda telefonică.

Deschise singurul mesaj prin care Irina s-a făcut simțită. Boris nu i-a răspuns. Nu știa ce să-i răspundă.

„Îmi amintesc zilele noastre în Gruzia.“ Trei inimioare.

Ce naiba?

Ira nu trântea niciodată în loc de cuvinte nu știu ce imagini „rupestre“. Ba încă și inimioare. Drace, ce inimioare? Nu avea

niciun sens.

Telefonul zbârnâi imediat pe masă – acela cu care făcea legătura cu asistenta. Boris luă receptorul.

— Da.

Dar nu auzi vocea asistentei.

— Salut, ce mai faci? întrebă amabil colonelul Antonov.

— Mulțumesc! Sunt bine.

Boris se simțea ca un personaj din manualul de limba engleză.

Dar colonelul Antonov studia deja, după câte se pare, după alte manuale.

— Bine? Mă bucur să aud asta. După discuția cu prietena ta, mi s-a părut că are probleme.

— Care prietenă?

— Ai multe prietene? – colonelul Antonov știa să fie bădăran pe un ton în așa fel ca interlocutorului să-i rămână posibilitatea să ia lucrurile în glumă. Totuși. Credeam că oamenii însurați de situația ta sunt mai conservatori.

— Nu văd legătura cu situația.

— Chiar așa? Și eu care am crezut că asta îți sare în ochi. Președintele și-a exprimat întotdeauna foarte deschis respectul pentru valorile familiei. Ca să spunem așa, acestea sunt valori ale statului. Ești credincios familiei – ești credincios și în celelalte, nu-i așa? Dacă un bărbat este infidel soției, cum te mai poți baza pe o astfel de persoană? Să te încrezi? Poate este incorect și în rest?

„Președintele?“ – că Antonov nu spune baliverne Boris nu avea nicio îndoială. Izbuti să spună indiferent:

— Viața mea personală nu este treaba ta. Însă doar ca să încetăm această discuție inutilă: nu am o prietenă.

— Da?

— Da.

— Ce bizar! Tocmai am vorbit cu ea. Mi s-a părut speriată și supărată. Mai degrabă are probleme și așteaptă de la tine ca tu…

— Noroc!

Boris trânti telefonul. Își șterse palma transpirată de sacou.

Scoase telefonul mobil. Deschise mesajul de la Irina.

„Îți amintești zilele noastre în Gruzia?“ Trei inimioare grăsuțe parcă pulsau ca lipitorile umflate de la sângele cuiva.

Irina nu i-a scris niciodată asemenea mesaje. Nu putea să scrie. De ce?

Irina nu se putea comporta așa.

Dar Irina, care era „speriată“ și „supărată“, putea? Irina care are „probleme“? Irina care șade acum în fața colonelului Antonov.

Și el îi spune: scrie, Ira, scrie…

Degetele ei plutesc deasupra tastelor. Antonov se uită la ecran: ce scrie ea acolo! Nu poate să-l trădeze pe Boris. Nu Ira. Nu. Se gândește fulgerător că singura modalitate de a-l anunța, că ochi ostili o privesc acum, că o voință ostilă atârnă deasupra ei… O voință ostilă, care îl vizează. Ira l-a avertizat! Inimioare. În număr de trei.

Nivelul roșu de alarmă.

Au luat-o. Salvează ce poți!

Boris, cu gestul lui Samson, care a deschis gura leului, deschise laptopul.

Deschise în telefon contactul, care se numea jucăuș „colibri“. Conform documentelor, „aripile“ aparțineau unei companii

înregistrate în insulele calde Cayman. Poate că acolo nici nu există colibri. Sau poate că există.

Fedia ridică telefonul imediat.

— Salut, Fedia!

Boris încerca să vorbească fără stridențe. Dar el însuși auzea că vocea îi suna inegal, înăbușit. Și tăcerea lui Fedia ajunsese din executivă în expectativă.

— Cât de repede poți să pregătești bordul?

— Așa cum trebuie să fie, răspunse voinicește Fedia.

În realitate el nici nu se gândea.

— Trebuie – acum o oră.

— Am înțeles.

Fedia locuia la Șeremetievo. Aproape de aeroport. Pe coridor avea întotdeauna o geantă pregătită.

— Zburăm la Londra. Să rezolvăm neînțelegerile cu „De Beers“, adăugă Boris intim, ca să-l facă pe Fedia să simtă propria importanță.

Aceasta, după cum era convins, motiva colaboratorii mai bine decât picnicurile împreună, asigurările de sănătate și chiar salariul.

Așa era el. Sluga țarului – tatăl soldaților:

— Dacă fetele nu pot, atunci nu hărțuiești pe nimeni. Merge și compania unui bărbat.

— Am înțeles, hohoti Fedia.

Boris nu avea nici o îndoială că este deja pe drum: a început să-și pună picioarele în pantofi încă de la mijlocul conversației.

Sună mobilul – numărul a fost determinat: asistenta. Nu merita să-i atragă atenția înainte de vreme: să rămână și pe mai departe cu convingerea că totul merge ca de obicei.

— Da? răspunse dezinvolt Boris.

Un click închise site-ul de știri: mutra răposatului Sokolov pe ecran.

— Sună ziariștii. Vor comentarii de la tine.

— De la mine?

Stomacul îi sări în sus. Boris își suprimă panica.

Asistenta aștepta ascultătoare un răspuns. Între timp, Boris deschise site-ul Aeroflotului.

— Nu am comentarii.

Boris închise, comandă pe numele său, cu grijă, pentru a nu face vreo greșeală care să-i îngreuneze căutarea lui Antonov, reimprimând datele pașaportului, un bilet la clasa business până la Minsk. Ruta – cea mai apropiată, din Șeremetievo.

Datele primului pașaport. Minsk este un loc popular ca să o ștergi peste graniță.

Aport, tovarășe Antonov! Cotul și pișcotul!

Vitea este departe, la Tokyo – independent și prosper, nu are de ce se îngrijora. Vera și Ani, ce-i drept, sunt la Moscova. Dar nici de ele Boris nu era îngrijorat. Vera, oficial și după documente, era practic o femeie nevoiașă.

Săracă lipită pământului. Iar Sokolov e mort.

Iată ce se întâmplă cu trădătorii.

Același lucru ca și cu eroii.

Boris hohoti. Râsul lui semăna mai mult cu un fornăit: hrrr!

7

— Bo-o-o-oris? Ai venit? A-a-a-nia? Ai plecat? Vi-i-i-tea, dormi?

Apartamentul răspunse prin tăcere.

Bucătăria era goală. În baie – nimeni. În sufragerie dormea Viktor. Vera zâmbi, închizând încet ușa.

Trecu în biroul soțului. Nimeni. Două pahare. Unul gol și unul plin. Laptopul era închis. Un dreptunghi întunecat, telefonul stătea uitat pe marginea mesei. Vera întinse mâna. Și o îndepărtă. „Nu vreau să știu nimic“, se gândi obosită. Pe urmă simți o mâncărime cunoscută. Se întoarse. Deja era la ușă și se întoarse.

„Doar mă uit și gata“, se convinse ea.

Un mesaj necitit. Vera îl deschise. Textul era format de sistem și suna impersonal, ca o citație la tribunal. Irina Kapustina te invită să-i urmărești albumul „Din nou acasă“. Și legătura. Vera făcu click.

O ceașcă de cafea cu caimac. Floricele. Păsărele.

Vera zâmbi.

— Vitea! strigă Vera.

Merse cu telefonul. Sculptura „Nașterea Venerei“ îi arătă Verei într-o sclipire răsfrângerea ei distorsionată într-o suprafață convexă. Vera bătu ușor în ușă.

— Vitea?

— Da! Intră!

Se întoarse cu tot corpul în pat, aruncă pledul.

— Mam?

Fața îi era somnoroasă.

Vera se străduia să zâmbească, întinzându-i telefonul:

— Îmi pare rău! Am crezut că e urgent. Te sună cineva.

Viktor o privi în ochi.

— Nu e telefonul meu.

— Al Aniei, probabil, se agăță Vera de un fir de pai.

— Nu, căscă Viktor. Viktor l-a adus. A venit ca să-l dea, dar l-a mai așteptat pe Boris, l-a lăsat în birou.

— A, totul s-a clarificat, zâmbi Vera. Bine. Îl duc înapoi în birou.

— Mam, ești bine?

— Bineînțeles! Vera ridică sprâncenele atât cât îi permitea botoxul injectat recent în frunte. Scuză-mă că te-am trezit! Dormi!

— Nu-i nimic! Viktor căzu înapoi în pat, trăgându-și pledul peste umeri.

Vera ieși și închise ușa.

Mai că sări în sus când ecranul se aprinse și telefonul din mâinile ei începu să huruie.

În primele clipe observă că numele e mai scurt decât se aștepta: Ira. Așa era scris în memoria telefonului. Diafragma o luă în jos ca o placă de gheață. Îngheța totul în cale. Inima îi sări în gât, mai sus. Vera înghiți în sec.

Vibră telefonul, vibră în cap, vibră în coșul pieptului.

Vera căută pe ecran.

Undeva huruia strada.

— Salut! Sunt eu, Ira, zise surd o voce feminină.

Vera renunță îndată la apel. Strânse telefonul. Palma i se umezi. Nările aspirau zgomotos.

Vera porni rapid în direcția „Nașterii lui Venus“. Acum aceasta părea amenințătoare, ca un baros atârnat deasupra capului. Se întoarse – dar nu în birou, ci în garderoba ei. Se ridică pe bancă, se asigură că sunetul telefonului este

dezactivat. Apoi puse telefonul în pantoful cu talpă roșie. Puse pantoful înapoi în cutie. Împinse cutia mai adânc.

Sări de pe scaun. Nu se cereau eforturi fizice pentru aceasta, dar Vera respira greu.

8

— Rahat, spuse Sveta.

Întinse telefonul înapoi.

— Se poate mai pe înțeles? ceru Piotr.

— Soția a ridicat telefonul.

El luă telefonul.

— OK! Sună din nou. Trebuie să vorbim chiar cu el. Să audă glasul, dacă nu răspunde la mesaje. Va înțelege cu siguranță vocea.

— De ce facem asta? întrebă încet Sveta.

Avea mâinile în buzunare: vântul sufla prin sacoul subțire.

— Fac asta! se răsti Piotr. Iar tu faci cum spun eu. Șezi în mașină. Se înmuie:

— Scuză-mă.

Ea se așeză pe canapeaua mașinii. Dădu din mână.

— Bine. Nu-s prințesă.

— Nu. Nu ești prințesă. Tu ești vrednică.

Sveta i se uită drept în ochi:

— Ea e? Ea a fost cu Irka la cafenea?

— Nu știu, recunoscu el, dar vocea lui era din nou metalică: Fă doar cum spun!

Nu a spus: asta e periculos. Pentru nimic în lume. El nu va admite astfel încât să devină periculos – cel puțin pentru oricine altcineva, în afară de el.

— E clar?

Sveta dădu din cap, îngropându-și nasul în gulerul mexican. Piotr se gândea. Apăreau noi oportunități.

— Poate că așa e chiar mai bine, că telefonul l-a interceptat soția. O cunosc. E-n stare să meargă și cu picioarele pe tavan, va începe să-l urmărească, să-l preseze din partea ei. Într-un război pe două fronturi Boris mai degrabă va admite vreo eroare.

Să nu crezi că Irka îl va suna ea însăși și totul se va da în vileag, zise deodată Sveta. Nu era o întrebare. … Ira nu va suna.

— Nu, recunoscu cinstit Piotr.

— Ira nu se va mai întoarce, nici aceasta nu era întrebare.

— Nu, recunoscu în liniște Piotr.

— Ea… El… dar Sveta nu putu să îngaime nimic.

— Da, spuse Piotr, bătând cu degetele pe volan.

Sveta nu se mișcă.

— El are multe posibilități de a face astfel ca să-i scape din mâini, zise Piotr. Iar eu vreau să nu-i scape.

Sveta tăcea în continuare.

— Da, lăsă ea să-i scape de după guler. Și eu vreau.

Apoi își băgă fața în glugă, zgribulită. Apoi nu mai scoase niciun sunet.

9

Tot drumul Boris se gândi la un singur lucru: „Dacă intrăm într-un blocaj, dacă intrăm într-un blocaj, dacă intrăm într-un blocaj al dracului“. Genunchiul îi trepida… Deocamdată blocaje în trafic nu erau. La radio se transmiteau știrile. Nu mai avea puteri să asculte din nou despre otrăvirea lui Sokolov.

— Lioșa, întrerupe-l! ceru Boris către spatele șoferului.

Se făcu liniște. Doar zgomotul din trafic. „Măi, măi, măi!“ Boris voia în același timp și să-l grăbească pe Lioșa, și să-l roage să circule mai cu grijă: să nu dea Domnul să-i oprească vreun inspector de circulație. Se uită neliniștit pe geam, ca un fermier american, care examinează primele semne ale unei tornade. Dar au ajuns în liniște. Pe Boris îl copleșea o bucurie până la panică: minune! Clădirea aeroportului părea palatul unui parc de distracții. Luminile ei îl gâdilau extatic în coșul pieptului. Reușise!

Se vede că și Lioșa simțea ceva asemănător, pentru că spuse:

— Acum să tot trăiești! Își împărtăși impresia, deschizând portiera.

Boris trimise o rază energetică de recunoștință către primarul invizibil al Moscovei – și în același timp către președinte, care nu a plecat nicăieri azi, blocând pentru cortegiul său jumătate din străzile Moscovei.

Boris nu avea bagaje. Își trase mănușile. Se îndreptă spre intrare, arătându-se pedant și pe îndelete camerelor de supraveghere: aport, tovarășe Antonov! Prindeți-mă la Minsk.

Omul cinstit nu are ce ascunde.

În afară de un avion particular, înregistrat la o companie din insulele Cayman.

Boris pufnea, dar fără „i-a!“. Se liniștise. Totul mergea după plan.

Din ușile automate sufla aer uscat și cald. Boris văzu foaierul din spatele lor, grupuri întunecate de pasageri, care stăteau cu spatele.

Boris păși înăuntru, simțind în buzunar biletul și carnetul de pașapoarte. Când deodată – de parcă ar fi fost într-un vis rău, când toți sunt îmbrăcați, numai tu ești gol – mulțimea se întoarse prietenește către el.

— Iată-l… Iată-l…

Primele rânduri tropăiră către el. „Atacul în avalanșă al cavaleriei“, îi trecu idiot prin cap. Pe urmă Boris înțelese că nu au în mâini baionete căzăcești, ci microfoane.

Nu geamantane, ci camere de filmat.

Microfoanele i se băgară imediat sub nas. În față îi stătea agățată o drăcie flocoasă, ce semăna cu un bondar mutant, care avea un mâner ieșit din fund. Fulgere îi sclipeau în ochi. De la lămpile camerelor de vederi îl dureau tâmplele. Boris clipi. Își ridică greu, ca o vizieră, o mână înmănușată.

— Zbori spre Severotaejnaia? Ai venit la aeroport imediat ce ai aflat?

— Ce spune președintele?

— Care este starea actuală a dezastrului?

— Câți morți sunt? Câți răniți?

— Intenționezi să te întâlnești cu familiile minerilor?

Ochii lui, în ciuda durerii de la lumină, i se rotunjiră și măriră, ca la un lup între două tuburi orbitoare de proiectoare de lumină. Creierul încins de panică alegea fulgerător fărâme

de informații din puhoiul care o lua la vale. Demontă, aranjă totul într-o ordine logică. Severotaejnaia era una din cele mai mari și mai vechi mine de aur ale companiei sale. Nu singura, nu: cea mai mare, cea mai veche. Din întreaga Rusie. Conștientizând asta, toate celelalte cuvinte, incluzând „victime“, „răniți“, „salvatori“, „Ministerul Situațiilor de Urgență“, „familii“, îi incendiau creierul, adunându-se într-un singur cuvânt: sula! Boris își luă mâna de la frunte. Se strădui să privească direct înaintea sa – pete mov și portocalii, lăsate pe retină ca de un fel de blitzuri, pluteau înaintea ochilor. Acum Boris vedea ghișeele companiei aeriene, depărtate, ca dealurile toscane. Și mai departe – deja în altă dimensiune a vieții – trecea în trap mărunt pe lângă, cu fața îngrijorată, Fedia. Avea trecut peste braț o învelitoare de îmbrăcăminte (pilotul avea de gând să se schimbe la toaletă). Alături de el, țăcănea pe tocuri, îndreptându-și părul în mișcare, scoasă afară de alarmă de către Fedia, o stewardesă într-un costum bej, de serviciu.

Boris tuși în microfonul mițos:

— Nu am bilet. Încă. Se înțelege. Însă da, am venit aici, la aeroport, ca să zbor la Severotaejnaia. Firește. La prima posibilitate.

Prima astfel de posibilitate a fost avionul MSU. La bord Boris a închis ochii și s-a gândit: mai rău nu se poate.

Creierul nu se mai aprindea. Ideile nu mai săreau, ca o veveriță într-o roată. Între urechi era un gol plăcut și mut. Liniștea era adâncă, asemeni unui lac înghețat până la fund. Nimic nu-l putea deranja. Catastrofă ecologică? Terorism islamist? Suprapopulare rapidă a Pământului? Bitcoin în cădere? Viața ta confuză? Toate întrebările globale au fost

eliminate. Cele mici, de asemenea. Nu ai de ce să-ți faci griji. Pur și simplu mai rău nu este nicăieri. Și Boris adormi.

Capitolul 11

1

Boris se trezi deja iarna. Iarna se întindea jos, acoperită de aripa unei pânze albe. Toamna rămase la Moscova.

Pe dată, gerul strașnic și pătrunzător începu să-i desfunde lui Boris micile detalii anatomice, precum nasul și urechile. Zăpada era asemenea unui albuș de ou bătut. Boris coborî pe scară. Ajunse la autobuz. În autobuz simți că ghetele îi sunt umplute cu cristale de gheață, care îi strângeau dureros piciorul. Erau propriile lui degete.

Se gândea la călătoria care se întindea nu atât în spațiu, cât în timp: sărea în sezonul următor.

După aceea se gândea că totul este și mai serios: din secolul douăzeci și unu a nimerit în douăzeci. Se întindeau pe lângă străzi cu aspect sovietic.

Pe urmă, dincolo de fereastră, a venit secolul nouăsprezece. Pluteau în urmă casele din lemn cu obloane. Dacă lui Boris i s-

ar fi propus să se mute în veacul al optsprezecelea, într-o sanie trasă de un căluț flocos, nu s-ar fi mirat.

Dar nimeni nu îl alunga din interiorul cald. În cabina Mercedesului guvernatorului era secolul douăzeci și unu, blindată în siguranță cu sticlă antiglonț. Însuși guvernatorul Stepnov ședea alături, cu genunchii desfăcuți, ca un stăpân.

— Sunteți moscovit. Om de capitală, îi explică acesta lui Boris pe îndelete și ușor proteguitor.

În vocea lui se simțea disprețul, însă destul de aproximativ, ca să nu înfurie. Și puțină supărare: oaspetele nu se purta așa cum trebuie. Stepnov îl bătu cu palma peste genunchi, pentru o clipă îi ieși la iveală brățara de la ceas:

— Nu vă grăbiți!

Boris aruncă o privire furioasă la genunchi. Stepnov își luă mâna.

Pe fereastră se vedea deja aglomerarea nerăbdătoare a mulțimii.

— Cred că le voi spune oamenilor.

Stepnov răspunse cu un calm olimpian.

— De ce?

— Ei vor să audă ceva. De la mine. S-au adunat. Se adună și nu se dispersează.

— Cum s-au adunat așa se și vor dispersa. Totul li s-a spus deja. Echipamentul era în stare bună de funcționare. Verificarea tehnică s-a făcut după plan. Se vor face plăți de asigurare.

Lui Boris i se părea că se balansează un pendul. Din cauza lui avea capul greu.

— Și dacă nu se vor dispersa?

— Or să înghețe, or să vrea să facă pipi – se vor dispersa. În frig nu te usuci.

Boris se enervă.

— Vor fi ziariști…

— În ziare și la televizor acest lucru nu va apărea.

— Vor fi fotografii pe rețelele de socializare. Vor scrie oamenii. Se vor ridica alții…

— Și ce dacă? se miră Stepnov. Pe urmă se va întâmpla încă ceva. Toți se vor repezi acolo. Fotografii, postări, tra-la-la. Și de dumneavoastră – de noi, se corectă zâmbind… toți vor uita iarăși.

În glasul lui era sinceritate.

Amurgul țesu mașina de afară. De două ori șoferul porni lumina intermitentă, sirena: un țipăt albastru. De la ferestre se uitau deja figuri. Boris nu îndrăzni să-și ridice privirile la ele.

Stepnov însă se ținea atât de liniștit, ca și cum toate nu s-ar fi petrecut dincolo de sticlă, ci pe un ecran: el îi vedea, iar ei nu.

Nu se putu abține – puse palma iarăși pe genunchiul lui Boris, bătu ușor:

— Toți uită toate. Și încă repede. Așa e viața noastră. Secolul vitezelor mari, era tehnologiei digitale, adăugă el poetic.

De data aceasta Boris reuși să-i vadă ceasul. Stepnov prefera tehnologia tradițională. Era un Breguet tradițional, într-o carcasă tradițională.

Boris îi strigă șoferului:

— Stai!

Trase mânerul care-l presa ușor și ieși din mașină. Era în paltonul său de Moscova și fără căciulă (de ce la Moscova se poartă căciulă, dacă ai mașină și șofer?).

De bună seamă că în adâncul sufletului el și-a reprezentat-o idilic. Ei vor întreba. El va începe să povestească. Despre vârsta minei. Foarte mare, foarte: a început să funcționeze în secolul optsprezece. Va povesti despre adâncimea ei. Există o astfel de noțiune – „oboseala metalului“. Dar se poate spune că există și oboseala pământului. Se întâmplă câteodată.

El era gata să explice toate.

Vedea înaintea lui primul inel. Semiinelul: „auto“-ul guvernatorului. Fețele femeilor încadrate de glugi. Trupuri înalte sub jachete groase. De la început i s-a părut că nu a văzut niciodată atâtea femei urâte deodată. Carnea parcă umflată și deformată de vârstă, de griji, de mâncarea proastă, de clima grea.

Și apoi una își umflă obrajii. Boris nici nu izbuti să se mire, să înțeleagă ce face aceasta, când un scuipat îi ajunse pe frunte. Mâna se ridică instinctiv (târziu). După sunetele flegmelor din toate părțile, după țipete, Boris înțelese ce se întâmplă. Scuipații îi rămâneau țepeni în păr, pe palton.

Boris își luă mâna de pe frunte și se șterse la ochi.

Nu imediat, dar țipetele se stinseră. Acum stătea în inelul durerii lor nedisimulate de nimic. Una începu să plângă cu sughițuri. Alta. Boris își acoperi fața plânsă cu amândouă mâinile.

Acest instantaneu deveni viral. L-a depășit în popularitate chiar și pe acela în care femeia își umfla obrajii roșii de ger pentru primul scuipat.

A fost preluat mai întâi de *Contact*. Apoi de canalele de știri. Pe urmă a început să se împrăștie în evantai pe Facebook. Videoclipul a început să-și deschidă marfa pe YouTube.

La hotel Boris a ajuns abia seara – dimineața la Moscova.

În fine și-a dezbrăcat haina scuipată. Simțea că are chiloții uzi pe el, că nu și-a schimbat de mult ciorapii și că nu-și spălase dinții de mult timp. Își goli vezica. Stomacul îi aminti de o veche gastrită, încă de la Sankt Petersburg. Boris se uită în oglindă. Și își dădu seama că făcuse încă o călătorie.

Văzu cine era de fapt. Dar la Moscova știuse cumva să uite.

În oglindă era un om de șaizeci de ani. Boris abia se dezbrăcă și se târî sub plapumă.

Nu reuși să adoarmă. Se auzi o bătaie la ușă.

Boris se gândi că acum îl va omorî pe Stepnov. Și chiar știa cu ce și cum: îl va lovi în tâmplă cu laleaua grea de sticlă, care acum stă pe măsuța de lângă pat.

Lipăi până la ușă. O deschise puțin.

În prag stătea Vera. Guler de blană arămie, cizme rezistente. Din buzunar, ca o limbă, îi atârna șepcuța. Verei îi plăcea să schieze – mergea la schi alpin oriunde era plăcut, de aceea și de data aceasta nu o interesau taxele. Ridică punga plină și zise:

— Am adus una caldă.

La Moscova era zi albă. Pe atunci toți știau la Moscova (desigur că nu toți „toți", ci cine trebuie să fie „toți") că Boris Skvorțov este un om terminat.

Toți, inclusiv Boris însuși.

Pentru că acest lucru era cunoscut de mult tuturor: președintele Petrov îi ura pe cei slabi.

Vera își lăsă geanta pe podea și își îmbrățișă soțul.

— S-o facem, hai s-o facem… Desculță… Podeaua e rece, șopti Vera.

Iar el nu-și putea desface mâinile.

2

Slăbiciunea este pentru femei.

Bărbatul trebuie să fie puternic.

Puternic și laconic.

Când guvernatorul Stepnov a fost numit, Petrov s-a întors cu spatele la masă. S-a dus la fereastră. Parcă se temea că Stepnov îl poate vedea. Pe fața lui Petrov se vedea confuzia. Nici nu putea fi vorba să-și arate confuzia cuiva.

— Vikt Viktorâci… se speriase Stepnov. Vikt Viktorâci.

Se temea de demisie. Se temea de tăcere. Nu-i era clar ce fel de reacție a provocat raportul său. Adică îl cunoștea prea puțin pe președinte – și, firește, din această cauză, dacă merita demisia. Pentru că ar fi fost timpul să știe: Petrov ura slăbiciunea. Inclusiv a sa.

Un bărbat trebuie să-și cunoască treburile. Să fie direct. Directețea vorbește despre forță. Să înșeli – se poate: șiretenia nu este același lucru cu viclenia! Viclenia este semn de slăbiciune.

Petrov considera că 99% din așa-zișii politicieni europeni sunt slabi și șireți. Să-l condamne pentru asta? Ce drept au? Să se afle ei în locul lui, niciunul nu ar rezista nicio zi.

Bărbatul nu trăncănește. El acționează.

Trăncănesc cei slabi.

Însă Petrov nu știa cum să acționeze acum, ce să facă. Și de aceea tăcea.

În zilele catastrofelor naționale – iar Petrov a trebuit să treacă prin destule, pentru că era la putere de mult timp – președintele și-a efectuat numărul coroanei, care atrăgea de

mult zeflemelile și ura multora, însă altfel nu putea: leșinatul gândacului.

— Viktor Viktorovici?... Viktor Viktorovici?... degeaba lovea gândacul cu bățul guvernatorul.

Petrov se apropia repede și apăsa butonul: sfârșitul legăturii. Ce tot vor de la el? Ca să se întoarcă înapoi în timp? Să învie morții? Să sature gloata cu cinci pâini și doi pești? Petrov ura pe toți cei care în astfel de zile nu uitau să-i amintească imposibilul: creau ajutoare, așteptau ordine și dispoziții. Nu putea să întoarcă timpul, să învie morții și să ridice pe cei prăbușiți în mină. Asta vor să audă de la el? Slăbiciune?

Petrov stătea la fereastră, cu spatele la masă, când intră secretarul de presă.

— Ce dăm despre mină? întrebă secretarul de presă.

— Ce este mai departe? îl întrerupse nerăbdător Petrov.

Secretarul de presă pricepu. „Ce o să dăm în privința otrăvirii lui Sokolov? Americanii presează", își înghiți el replica. Cu atât mai mult că, într-o reacție oficială, au cerut deja și britanicii. Spuse:

— Balerinele.

— Balerinele? se întoarse Petrov.

— Să dezbatem o serie de probleme de creație, mormăi secretarul de presă.

— Balerinele, repetă Petrov.

Pe buzele lui subțiri apăru un zâmbet. În fine, cineva poate rezolva problemele... Ei bine, ce fel de probleme – Doamne iartă-mă! – pot fi la balerine? Dinspre cuvântul însuși adia a ceva ușor, fără greutăți, sărbătoresc. Ca de la tortul „zefir".

— Voi transmite să fie aduse. Săptămâna viitoare? Prin?... propuse secretarul de presă.

Petrov îl întrerupse:

— Nu, nu. În domeniul baletului noi suntem înaintea întregii planete. Nu putem să mai așteptăm. Invită-le! Vom judeca totul neîntârziat.

3

Marina era atentă dacă transpiră la subsuori. „Ține deodorantul sau nu?“ Dar acest gând îngrijorător nu pătrunse în osul cranian; fruntea Marinei rămase netedă și senină.

La fel arătau din afară toate trei.

...Cele trei femei erau atât de tinere, de zvelte. Stăteau la o masă prea mare și prea voluminoasă pentru ele. Își țineau umerii, gâturile și spatele drept și ușor. Toate trei erau pieptănate netezit. Toate trei în rochii negre. Tinerii, care stăteau în poziție de drepți la ușă, în mundire și șepci, priveau involuntar în părți. Mai întâi la picioarele lor: lungi, frumoase, la toți trei încrucișate la fel sub scaune.

Iar unul se gândea: „exact ca cele trei vrăjitoare dintr-o producție modernă după *Macbeth*“. Dar imediat își alungă speriat acest gând, care nu era trecut în regulamentul gărzii de la Kremlin, și își ridică bărbia și mai sus, sub care avea legată cureaua șepcii.

Femeile așteptau pe președintele Petrov.

Ca întotdeauna, el întârzia.

Dar niciuna nu se atinse de apa minerală de pe masă.

— Stai, spuse Veronika în șoaptă, înclinând ușor capul la urechea Dașei.

Aceasta se întoarse. Se întoarse și Marina.

— Trebuie să-mi îndrept costumul.

Veronika își ridică grăbită coatele. Își desfăcu de la gât colierul cu diamante.

Un colier șic de la Tiffany, un cadou de la tâmpitul de Ghennadi. Unde a dispărut? A dispărut! și a lăsat-o singură să iasă din rahat! Dar știți ce? Călătorie sprâncenată. Ea va ieși la liman!

— Mai bine puneți-l tu! Orice bărbat discută altfel cu o femeie care are pietre prețioase pe ea și, cuprinzând gâtul Dașei cu coliere de platină, adăugă cu un șoptit de rusalcă: Și președintele e bărbat.

Ghennadi a fugit. Dar în aceasta a fost și un plus: ea nu va mai trebui să-și bată capul unde au dispărut diamantele îngropate în colofoniu.

Și încă un plus: ea își va găsi pe altul. Mai bun!

Veronika zâmbi.

Dașa, speriată, îndreptă cu mâna cu mâna briliantele încălzite de căldura Veronikăi. Și rochia de pe ea era tot din garderoba Veronikăi. „Nu în oblipon, dar nici în rochie-sac“ – propuse ea strategic. Celelalte două erau de acord că ea știa mai bine. De fapt, la acel moment, Marina nu-și mai imagina nimic sub imperiul emoției și spaimei, pur și simplu făcea cum i se spunea. Chiar și ura ei față de Veronika scăzuse ca un foc sub nisip umed.

Paznicii de la ușă auzeau, evident, ceva acolo, dincolo de ușă. Se întinseră pe nesimțite încă niște centimetri – păreau că

sunt gata să treacă în starea de levitație: la început ridicară puțin tocurile, apoi șosetele se desprinseră de pe podea.

Toate trei femeile observară această schimbare cu un ochi de profesionist. Înțeleseră ce înseamnă aceasta. Undeva ușile se deschiseră, luară poziția de drepți alți paznici – prin anfiladă trecea președintele.

Marina își lipi coatele de coaste: să nu dea Dumnezeu ca transpirația să se răspândească sub axile.

— Zâmbește, îi aminti în șoaptă Veronka Dașei.

Avea dinții încleștați.

Au rămas trei secunde? Cinci? Dașa se aplecă repezit către geantă, o împinse sub scaun, astfel încât și Veronika, și Marina tresăriră de repeziciunea mișcării ei. Zmunci fermoarul în sus – până sub bărbie.

Iată ce putea vedea cineva care intra. Trei tinere femei. Două în rochii negre, deschise la gât și la piept – etalonul bunului gust plictisitor. Și una în trening. Probabil, direct de la antrenament. Sau cum îl numesc acolo?…

Președintele își mijește ochii…

Îi plac sportivii. Băieți cinstiți, muncitori. Fără toată această viclenie.

Viclenia nu te va ajuta când ieși pe pistă, pe covor, în ring.

…Își arătă pomeții, își ridică într-o mișcare antrenată colțurile buzelor, făcându-l imediat asemenea portretelor sale oficiale.

— Bună ziua!

Președintele întinse mâna primei din margine. Îi simți degetele moi și osoase în același timp. „Un erou al muncii“, remarcă el. Pe urmă alta – degete de gheață, cu unghii roșii, ascuțite.

Ea zâmbi înșelător. „Demonița dracului!“ Lui Petrov nu-i plăceau astfel de ispititoare: „Cred că-s de viclenia curului“. Dar zâmbi drept răspuns. A treia, „sportiva“, strânse așa cum strâng toți sportivii: puternic, cu toate cele cinci degete. O fată simplă, normală. Asta da! Știa cum să discute cu sportivii.

Președintele își trase poalele hainei, așezându-se. Se uită în ochii acestei fete:

— Ei? Cum o duce baletul nostru?

4

Piotr formă în telefon numărul lui Kirillov.

Kirillov răspunse de parcă era pe fugă, maniera lui obișnuită: de parcă se grăbea undeva. Poate că pur și simplu stătea pe closet, mai știi?!

— Da! Ei?

— Kiriuha, noroc! Întrebare. Ascultă, Stepan Bobrov e pus în urmărire? Îți amintești, prezervativul, pentru care femeilor li s-au luat declarații?

— Da, li s-au luat declarații la toate…

— E cercetat? Poți să-mi spui?

— Venitul pe cap de locuitor din Tadjikistan nu vrei să-l știi?

Dar Piotr auzi răpăitul tastaturii.

— Nu, nu e cercetat, răspunse Kirillov. Dar aici spune că e proprietarul unui apartament în care a fost descoperit cadavrul

unei femei necunoscute, care e de presupus că se ocupa cu prostituția. Niciodată nu a fost, uite din nou. Știai?

— Suspectat?

— Deocamdată este doar martor. Locația necunoscută.

— Și ce se presupune?

— Luând în considerare istoricul problemei? Cred că Thailanda. Cambodgia. Vietnam. În lume sunt multe locuri cu prostituate ieftine, ca să te ascunzi, chiar dacă nu ești milionar.

— Mulțumesc!

Piotr introduse în navigator o nouă adresă. Glasul metalic repetă numele străzii. Sveta îl recunoscu:

— Iarăși în cafeneau aceea? De ce?

— Îmi place pizza de acolo.

— Ea mi-a spus deja totul, bombăni Sveta.

— Trebuie să-și amintească încă ceva. Măcar ceva. Despre această femeie cu care s-a întâlnit Ira. E important. Persoana care și ea a văzut-o a fost înlocuită, a fost înlocuită foarte bine. Înseamnă că era foarte important.

Sveta strânse din umeri:

— În cazul în care chelnerița nu a renunțat deja la slujbă.

— De ce trebuia să renunțe?

— Nimeni nu este chelneriță mult timp… Dar, dacă ai ceva timp să trăncănim la cafenea, atunci să mergem la cafenea. Nu am nimic împotrivă.

— Corect. Nu te împotrivi.

Ascultând navigatorul, Piotr conducea mașina.

De pe ecranul telefonului bombănea glasul crainicului:

— Până acum nu se cunoaște numărul exact al minerilor rămași sub avalanșă la mina „Severotaejnaia“. Se fac lucrări pentru degajarea avalanșei. Iată ce spun corespondentului

nostru cadrele MSU. Avionul acestora a ajuns neîntârziat la locul tragediei.

— Sărmanul… zise spre ecran Sveta. Chiar îmi pare rău pentru el!

Nasul ei atârna deasupra telefonului. Pe pomeți îi apăreau semne albăstrii. În mașină asculta și se uita la știri. Mai bine zis, vorbea cu știrile, scrâșnea din dinți Piotr: „ce manieră idioată“.

— …Sărmanii, răspunse Sveta la schimbarea imaginii. O grămadă de oameni au rămas în viață. Sunt vii? Nu? Nimeni nu știe.

Piotr trase cu ochiul la telefonul ei. Fotografia lui Boris. Mâinile înmănușate îi acopereau fața. Scuipături perlate pe umeri și în păr.

— Se vede că trăiește… ciudat.

— E un rahat descurcăreț, îi întrerupse sentimentele Piotr. Nu are de ce să-ți fie milă de el.

— Crezi că se preface?

Sveta mări imaginea și începu să privească atent: există lacrimi pe fața scuipată sau numai scuipături.

— După mine, plânge cu adevărat, trase concluzia ea.

— Eu doar spun că el e foarte viclean și înțelege teribil de repede. Asta-i tot.

— Vicleanul polate fi și amărât de ceva.

— N-ai văzut încă așa tipi. M-aș îndoi.

— Am văzut pe diferiți alții. Și tu te-ai îndoi.

— Nu e vorba acum de el.

— Dar despre cine? Despre tanti de la cafenea?

— Despre Ira. Cine e? Noi nu știm nimic despre ea.

— Tu nu știi, sublinie Sveta.

— Și tu, după cum s-a văzut.

— Eu știu principalul. Ira este un om bun.

— Pentru un om bun are prea multe secrete.

— De exemplu?

Tăcură amândoi. Se auzi cum în telefonul Svetei forfotea ceva:

— La cerințele oficiale din partea președintelui Petrov privind otrăvirea generalului Sokolov s-au alăturat Franța, Germania și Suedia. Împreună cu SUA și Marea Britanie acestea au insistat ca Rusia să se pronunțe cu explicații asupra incidentului. „Nu înțelegem tăcerea domnului Petrov“, a declarat primul-ministru al Marii Britanii.

— Da, zise Piotr. Ai dreptate. De exemplu.

Piotr scoase telefonul. Începu să caute în listă cadrele *Almaz* („Diamantului“). Ținea minte – chiar el îi făcuse background check.

Polina Ivanova-Bosyon.

Din telefonul Svetei se auzi:

— După părerea experților, din încetinirea pe mai departe a autorităților rusești se poate naște o rundă de sancțiuni din partea puterilor occidentale, îndreptate în primul rând împotriva industriei militare rusești, pentru care exportul în străinătate este cheia de boltă.

— Dă puțin mai încet! zise Piotr, lipind receptorul de ureche.

Sveta dădu sunetul mai încet.

— Da? răspunse un glas feminin.

Sveta începu să se uite pe fereastră. Se vedea că o asemenea întoarcere a capului îi permitea să audă mai bine puținul care răzbătea din receptor.

— Polina, salut! Cum o duci?

— De ce ai nevoie? râse aceasta.

— Recunosc, mă interesează ceva! o încredință Piotr.

— Ei, atunci – mulțumesc, bine!

— Peste trei sute de metri întoarceți la dreapta, zise glasul mecanic al navigatorului.

— Cine-i acolo la tine? deveni tensionată Polina.

— Sunt Sveta! zise cu glas tare Sveta.

— Cine?!

Piotr acoperi receptorul, șopti:

— Stai liniștită.

Aceasta făcu o mutră posacă drept răspuns. Însă amuți.

— Polina, tu încă nu te-ai despărțit de Jean-François?

— Mă suni ca să-mi propui să mă căsătoresc cu tine? Păcat. Nu, eu și cu el suntem în relații perfecte.

— Ura! Pentru că la momentul actual nu-mi trebuie mâna și inima ta…

— Dar ce – la momentul actual?

— Numărul lui individual de cetățean. Toți cetățenii acestei mici și simpatice țări au fost numărați de la naștere, ca oile.

— Pentru ce? se tensionă Polina.

— În interesele companiei. În realitate nu am nevoie de numărul lui. Îmi trebuie pur și simplu să intru în registru de impozite și să mă uit ce este acolo la numărul individual al unui cetățean – cu totul altul. O cetățeană.

Piotr simți că și Polina, și Sveta erau încordate. Se grăbi să explice:

— Un background check standard, luăm un nou colaborator. Cu cetățenie dublă.

— OK! Te sun înapoi.

— Urgent!

— Urgent.

Piotr schimbă rapid banda. Clipea avaria.

Se uită la volan, la telefon.

— Ce-i? întrebă Sveta. Cine era?

— Ascultă! E chiar obligatoriu să vorbești tot timpul? se enervă Piotr. Stai calmă măcar un minut. Te rog! Citește ceva.

— Nu trebuie să vorbești ca un bădăran. Poți să-mi spui dacă ai cărți aici?

Sveta deschise ușița de la bord. Îi căzu pe genunchi o broșură ferfenițită.

Sveta o luă. O întoarse, o îndreptă, începu să o studieze cu interes prefăcut.

— Citesc. Ești mulțumit?

— Scuză-mă! spuse Piotr. Pur și simplu… Pur și simplu s-au adunat prea multe. Îmi fierbe căpățâna.

— Mă distrezi, remarcă rece Sveta. Cărțulia e grozav de interesantă. Hoover Brin. Ingeniring undergraund Ltd, Jan van Gulfik, Doamne, Gulfik! Cum poți trăi cu un asemenea nume de familie? Compania Hydro Underground.

— Ascultă, Sveta… Eu…

— O, un tip rus s-a înghesuit. Viktor Skvorțov… Bravo, de-al nostru, își umflă buzele Sveta. S-a cățărat. Dar și denumirea e de rahat. Am citit-o cu ghionturi: Undergrounde reumte BW. E – al meu.

În mintea lui Piotr răsări deodată – ca un peștișor în apă tulbure. Excursia la teatru.

— Hai să ne uităm!

— Citesc, nu vezi?

Piotr se aplecă, luă broșura de pe genunchii Svetei. Conferința de la Tokyo. „Să nu credeți că mă port ca un mitocan.“

Piotr găsi rândul. Lucrarea lui Viktor Skvorțov era dedicată instalării generatoarelor și sistemelor de ventilație la mare adâncime în mediul urban în clădire istorică. După materialele de reconstrucție a Teatrului de operă și balet din Moscova.

Omul care știe totul despre etajul șapte minus.

Care poate să pătrundă aici. Care la etajul minus șapte se orientează ca acasă. Care cunoaște unde se poate ascunde ceva acolo, în așa fel ca nimeni să nu găsească. Ceva mare. Cincizeci de kilograme.

În memoria lui Piotr izbucni clar loja luminată, care lumina limpede sala. La debutul Belovei s-a adunat toată Moscova. Toată familia Skvorțovilor. Vera, Viktor, Ania, Boris. Ania a spus atunci ceva ciudat lui Viktor. Iar el s-a gândit: Ei! Ania e puțin țăcănită... Ce? În ropotele publicului au început să scârțâie viorile. Ce a spus Ania?

Piotr își dezlipi buzele:

— Rahat!

Sveta își dădu cu părerea imediat:

— Și eu m-am gândit astfel. Și denumirea: îți frângi limba. Oare nu s-ar putea face o abreviere? Ba încă se înghesuie să lucreze în Rusia.

Sună telefonul: Polina Ivanova-Busyon.

— Da, Polina!

— Ce-i cu tine, ai băut deja?

— Cu tine ce-i? Sunt la volan.

— Ai un glas cam strofocat.

— Așa e al meu. Cum anume?

— Sunt în sistem. Ce număr?

Piotr deschise în telefon fotografia pașaportului Irinei. Dictă cifrele.

— ...Atunci o să vedem – Polina pufni. Ea figurează ca proprietară a companiei. Au dat impozitele la termen. Acum calculez suma. Așteaptă! Da, cu asemenea bani eu n-aș mai lucra sigur.

Numi cifra.

Apoi întrebă:

— Mai ești aici?

— Pur și simplu m-am năucit, recunoscu Piotr. Dictează-mi, te rog, denumirea companiei pe litere.

Polina îi dictă.

Piotr o formă direct pe Google.

— Mulțumesc, m-ai ajutat foarte mult!

Apăsă telefonul pe închidere. Iar pe urmă – semnul cu lupă. Îi săriră în față rezultatele căutării.

Piotr dădu click pe primul.

— M-am năucit, repetă. Dacă asta era iubire, ea nu deranja interesele de afaceri.

— Ce-i acolo? se băgă și Sveta.

Piotr aruncă broșura înapoi pe genunchii Svetei.

— Oh! Ce faci! Te-ai prostit de tot? țipă Sveta, apucându-se de fotoliu.

Mașina o luă aproape în diagonală.

Piotr apucă navigatorul: nu trebuia să-i spună nimeni unde să-l caute pe Boris. Din urma mașinii se auzeau claxoane. Șoferii, care au trebuit să pună mâna pe frână, de bună seamă că adăugau la vuietul claxoanelor multe cuvinte deloc tandre. Acestea nu ajungeau până la Piotr.

5

Boris stătea culcat pe patul îngust. În cameră erau doi, îi mutaseră pe el și pe Vera împreună. Boris se uita pe fereastră. Se vedea cum ninge. Dacă va zace așa o zi, două, trei, iar dacă va ninge, va ninge și va ninge, atunci va astupa fereastra. Și Slavă Domnului!

— Nu-i nimic, se apropie glasul Verei din spate. A scris la știri. În legătură cu această otrăvire a generalului FSB se vorbește în America. După zvonuri. Tu măcar l-ai cunoscut?

Spinarea lui Boris nu-i răspunse. Vera se sui cu genunchii pe pat, întinse soțului telefonul, deschis la știri.

— Nu e important, răspunse Boris fără să se întoarcă.

Vera aruncă telefonul pe noptiera de lângă pat. Îl mângâie pe Boris pe spate. El se întoarse cu spatele. Se uită în tavan. Vera luă aceasta ca o manifestare a interesului.

— E premier, totuși. Scriu, ori că au dat de dracul, ori că doar au aruncat știrea, ca un os, tuturor acestor țări occidentale, care amenință cu sancțiuni, dacă președintele nu se pronunță cu o reacție…

Boris își acoperi fața cu palmele. Vera ședea în tăcere alături de el. Simțea șoldul cald al soțului.

— O să dormi, o să te odihnești… O să te întorci la Moscova. La treburile cotidiene. Compania…

— Mă îndoiesc.

— De ce?

— Cum ne vom întoarce la Moscova, îmi vor propune, mai înainte de orice, naționalizarea companiei.

— Să o dai statului?

Boris dădu din cap.

— Dar este compania ta!

— Lasă asta. Nimeni nu are nimic al său. Mai ales companii.

— Dar tu ai…

— Mi-au dat-o doar ca s-o susțin. Iar acum mi-o iau… Nu e important. Vera, ții minte când Ania – Boris se poticnea, căutându-și cuvintele – și-a rupt piciorul?

Soția tăcea. Pe urmă își trase perna, o așeză pe burtă, o cuprinse. De parcă voia să-și apere burta moale de un lucru atât de tăios pe care intenționa să-l spună Boris. De un lucru atât de ghimpat, cum o izbeau amintirile: mirosul de dezinfectant, culoarea de izmă a cearșafului, andrelele.

— Atunci am înțeles: totul nu e important.

— Atunci mai că erau să te ucidă, șopti Vera alături.

— Nu e important… – își aminti minciuna sa și simți o ușoară împunsătură de rușine, totuși ușoară: minciuna a fost întru salvare.

Începu să spună: Atunci mergeam și mă gândeam numai la un singur lucru. La voi. La tine, la Ania, la Vitea. Numai voi – asta-i tot ce e important. Singurul lucru pentru care pot spune „al meu“. Ai mei. Soția mea. Copiii mei. Familia mea… Vera, înainte de asta nu am fost cel mai bun soț.

Ea se întoarse, dar el continuă deja:

— Până în acea zi. Până atunci, când cu Ania… Eu… Eu înțeleg totul, ea nu m-a iertat nici până acum.

— Ce tot spui… încercă să obiecteze Vera, dar ea însăși auzea că e neconvingătoare, vocea îi sună fals.

— Da. Cum privește. Cum vorbește. Mai bine zis, nu vorbește cu mine. Ea e mai apropiată de Vitea decât de mine.

— Ei sunt apropiați ca vârstă unul față de altul, decât noi față de ei.

— Nu, cu tine ea e altfel.

— Na, noi suntem femei.

Boris își puse mâna pe mâna ei, parcă oprind justificările inutile, netrebuitoare:

— Eu înțeleg toate. Însă după acea zi… Înțelegi… Am înțeles: voi sunteți unul pentru ceea ce pot să spun „al meu". Familia mea… După acea zi eu niciodată… Niciodată… Ca și cum aș fi tăiat. Niciodată… totul. Niciun fel de… Nicio…

Nu putea să pronunțe nicidecum acest cuvânt. Intrigi? Romanul? Distracțiile? Femeile?

Încercă să zâmbească:

— Am vrut să devin un soț și un tată ideal. Înainte ca asta să ajungă la modă.

— Întotdeauna le-ai fost.

Vera se întoarse pe o parte. Puse a doua mâna pe el.

— În ochii mei. În ciuda a orice.

— Pentru mine numai un lucru este important. Tu. Copiii. Voi.

Vera se sprijini mai puternic.

— Tot ce am făcut numai pentru voi a fost.

Stăteau culcați simțind căldura reciproc: se tensionase oare sau numai i s-a părut?

— Hai să ne sculăm! E timpul, zise Vera.

— Mă crezi?

— Sigur… sigur cred… Ridică-te! – ea se ridică.

Boris suflă greu.

— Ce e?

— Sunt puțin supărat.

— Pentru faptul că președintele tace?

— A! dădu din mână Boris. Nu. Acolo totul e clar și de înțeles. Deja știu ce va fi.

— Ce?

— Mai întâi naționalizarea companiei, apoi…

— Dar poți aduce la cunoștința juriștilor. Da' în justiție, în străinătate. Se poate… Trebuie să te lupți!

Ea tăcu.

Boris își trecu iarăși mâinile peste față, de parcă ar fi dat la o parte un păianjen.

— …La dracu'! dacă aș putea să dau sânge cumva fără ace, fără seringi și porcăriile astea. Îmi îngheață ouăle când aud de ideea asta, ca și cum un ac mi s-ar bloca în venă.

— Te temi de ace?

— Tu nu?

— Nu ai dat niciodată sânge?

— Dar tu, ce, ai dat?

— O, eu am fost persoana ideală. În tinerețe… Da. Dădeam sânge prima. La subotnice eram prima Ajutoarea pionerilor – prima.

— Poate că nu trebuie în general să faci chestia asta.

— Tu vrei sau nu!

— Vreau. Dar oamenii…

— Oamenii apreciază. Când ai spus că vei veni și vei da. Am văzut. Ei au apreciat. Ei văd că ești sincer.

— Mă îndoiesc. Acum văd și eu că e ceva fals în asta.

— Nu te doare. Pur și simplu nu te uiți la ac. Mergi!

Boris se ridică de pe pat, porni încet spre baie.

— Schimbă bluza! strigă Vera în urma lui. Acolo îți vor răsuci mâneca, dar poate te vor obliga să îți scoți cămașa!

Vera ascultă. În baie începu să curgă apa. Vera scoase telefonul grăbită. Un nou mesaj. Vera pufni. Această toantă de Irina este convinsă și acum că face schimb de mesaje cu Boris.

6

Pereții la spital erau de teracotă. Albi. Podeaua era de teracotă. De culoarea ocru. Din cauza aceasta totul aici bătea sonor în urechi. Fiecare zăngănit al instrumentelor îi producea lui Boris o iritare în stomac.

Ședea pe jumătate întins, pe jumătate în șezut în fotoliu. Clănțănea. Din cauza clănțănitului îl dureau dinții. O femeie în halat alb („Îmi imaginez cum îl parfumează“, se gândi Boris și își miji ochii) zise:

— Întindem mâna.

El o întinse. Ea îl tamponă dureros cu un tampon de vată, de la care i se răci pielea. Venea un miros de spirt.

— Nu ne tensionăm.

Boris simți în glas răutatea nerăbdătoare a supraveghetoarei de pușcărie. „Greșeală“, se gândi. „În general, nu trebuia să mă bag… Să ajut, să mă agit“. Îl urau. Cu cât era mai mult aici – la spital cu răniții, în foaier cu rudele, în mină cu voluntarii, cu atât mai mult îl urau. Dar a te ridica și a pleca era târziu. Ea îi strânse mâna cu garoul de cauciuc. Degetele începură deodată să-i amorțească. Pielea începu să-l piște. După aceea îi trase câteva palme sonore în mână.

Neașteptându-se, Boris dădu din picioare.

— Doare?… Scuzați! spuse sora. Pur și simplu nu se vede vena.

Boris își dădu seama deodată că glasul ei nu este rău, ci obosit, iar pe față nu are ură, ci tot oboseală. În ciuda medicilor veniți de la Moscova, spitalul local trecea prin zile și nopți grele, deosebit de grele, căci pentru mulți sub surpătură au ajuns rudele, prietenii, amicii, rudele prietenilor și așa mai departe, era un oraș mic!

— Da, zise el, zise el încercând să zâmbească. Nu-i nimic! Nu-i nimic!

Fața ei se înmuie puțin:

— Noi ne-am gândit, pur și simplu, la început: a venit încă un prostovan de la Moscova. Pe urmă ne-am dumirit. Femeile au vrut să spună că își cer iertare, strecură sora cu glas uscat și întrerupt. Noi ne-am ieșit toate din minți. Toate…

— Și eu sunt dintr-un oraș mic, zise Boris.

El nu mai adăugă nimic: e clar. Într-un oraș mic o tragedie mare zguduie până la fund și pe fiecare. Sora medicală aprobă din cap, îi dădu încă un garou, iar apoi îi înfipse acul. De la trosnetul de hârtie al propriei pieli Boris mai că se smulse. În seringă începu să se ridice sângele întunecat. Fu distras de un gând: dar această soră și ea a fost acolo? Și ea acolo a scuipat în el? Sora îl bătu pe umăr:

— Ați leșinat? Bravo! Totul e bine. Oamenii nu sunt proști. Oamenii se descurcă întotdeauna.

Vera ședea pe banca de mușama de pe coridor. S-a convins că i-au făcut injecția lui Boris și acesta nu a fugit. Scoase telefonul. Boris nu mai avea nevoie de el. „Mda. Nu-i atât de fraier“, zâmbi Vera.

Un nou sms de la o fată. Expresia înduioșată de pe față îi dispăru, i se înăspri. Deschise.

Citi, dădu din cap.

— Ticălosul... spuse încet.

Alese mesajul abia trimis.

Apăsă: șters.

7

Pe podețul de fier al etajului minus șapte cuptoarele „martens“ duduiau, așa că tehnicianul Volodia micșoră pasul. Se opri. Simți o iritare în coccis. Și sentimentul că cineva te privește. Se uită în jur. Metal, pâlpâitul liniștit al lămpilor cu lumină diurnă. O magazie adâncă. Undeva sus – scena. Dar nu voia să se gândească la asta.

Stația de radio țipă, pârâi – glasul lui Petrovici:

— Volodka, unde ești?

Acesta ridică stația la gură:

— La minus șapte. Unde să fiu? Merg să pregătesc de demontaj presa.

Trimise mesajul, dar acesta cotcodăci, parcă.

— Ce?

Mâna cu stația de radio se lăsă involuntar în jos. Părul de pe ceafă i se ridică. Străvechea parte a creierului, care îi furniza tehnicianului Volodia o viață așa cum era odată, recunoscu un miros de veveriță și îl transformă într-o simțire de groază.

Dar părțile creierului mai noi din punct de vedere evolutiv nu puteau să proceseze de unde este aceasta: e sentimentul că cineva te privește.

Pe urmă Volodia își dădu seama: firește! Din filmul *Stăpânii inelelor*, iată de unde. Când viteazul hobbit s-a lăsat în măruntaiele muntelui și deodată, printre cranii, s-a deschis ochiul viu. Ochiul dragonului.

Însă aici nu puteau fi dragoni. Cel mult șobolani. Șobolani și pisici. Stația țipă, hârâi din nou:

— Nu ai desfăcut încă nimic acolo – nu ai dezasamblat?

— Nu.

— Nu atinge nimic!

— Dar de ce?

— La loc comanda! *Safirele* se montează înapoi.

Ba îmbracă-te! Ba dezbracă-te! Și iarăși îmbracă-te! Am ciocănit totul. Însă Volodia zise tare doar atât:

— OK! zise cu tonul cel mai expresiv.

Însă Petrovici înțelese și singur cele nespuse. Se gândise la fel.

— Chiar acum au pus *Safirele* din nou pe afiș.

— Directorul însă…

— Pe director l-a mâncat baracuda. Pleacă de aici. Au afișat un ordin.

Volodia luă stația de radio.

Totuși, miroase a ceva. Se uită la presă – o insectă gigantică nemișcată. Își încordă nările. De unde miroase? De unde?

Suflau hote puternice, mișcând, agitând aerul. Nasul imperfect se da bătut.

Volodia se întoarse. Generatoarele. I se păru că ușa unuia dintre dulapurile de fier e deschisă. Se îndreptă către acesta.

Stația radio țiui, trosni:

— Ei, unde ești? Trageți fundul sus! Aici toți aleargă cu limbile scoase, iar el se răcorește acolo!

Volodia pocni cu palmele în ușa de fier, aceasta se izbi și se închise ermetic. Și el, cu pas ușor, se grăbi către lift.

În lift Volodia pricepu a ce miroase. A mortăciune.

Se cutremură, în gură i se lăsă un gust acru. Dar imediat înțelese: „O pisică“. S-a cățărat aici și a crăpat.

Erau multe pisici în teatru. Nu le alungau, fiindcă pisicile alungau șobolanii. Pisicile se simțeau în largul lor.

Uneori ieșeau pe scenă în mijlocul spectacolului – din culise în culise își arătau silueta lipsită de grabă, cu coada ridicată. Pisicile merg întotdeauna mai departe, când presimt că este timpul să moară, își aminti acest fapt Volodia.

S-a întors?

Dar butonul se aprinsese deja. Ușile alunecară tăcute în lateral.

În fine, bine, bine! Există astfel de hote. O vor usca mai repede. Și nu va mirosi.

Volodia păși în lift, apăsă butonul. Deja nu se mai gândea la pisici. Liftul îl ducea în întâmpinarea unei probleme mai actuale: ce e cu baracudele astea?

8

Să vezi din nou de la geamul mașinii Moscova era straniu.

Acum lui Boris nu-i ajungea în peisaj albul. Moscova era prea cenușie.

Vera se uita pe geam. Avea fața tristă. Se gândea, de bună seamă, la ceva trist.

Boris telefona. Forma numerele, asculta semnalele, lansa mesaje. Nu-i răspundeau. Vera se făcea că nu ascultă. Privea la clădirile care zburau pe lângă, la firme, la mașini – vechi și noi, murdare și spălate de curând. Dar urmărea cu colțul ochiului pe soț.

— Salut! rosti Boris.

Cineva totuși răspunse. Dar ea nu putu distinge niciun sunet. O apucă din nou o agitație: să-și lase mâna acum în geantă, să verifice telefonul furat.

— Vă felicit cu ocazia întoarcerii! spuse Avilov lui Boris.

Cu aceasta voise să termine discuția. Dar inerția jignirii îl trase mai departe, nu se abținu:

— Dacă m-ai fi ascultat atunci, ar mai fi rămas acum ceva adevărat. De pâine cu icre.

— Ce să facem?! răspunse Boris. Goi, cum se zice, venim în această lume, goi o părăsim.

Auzi drept răspuns.

— Prefer ca în intervalul dintre să-mi acopăr goliciunea.

Boris lăsă mâna pe genunchi cu telefonul strâns în ea. Zâmbi ironic cu degetele puse pe obraji (cotul i se sprijinea în cotieră).

Vera se întoarse.

Pe fața ei era o întrebare. Boris dădu din cap. Formă numărul colonelului Antonov.

— Sunt la Moscova.

Vera își încordă iarăși auzul. Mașina se opri la semafor. Pe geam străluci un ecran gigantic: sclipeau figurine, pe urmă

inscripția – *Safirele*, premiera. Privirea plutitoare a lui Boris aluneca la imaginile care apăreau în geam. Vera se întoarse plină de nervi: îi ajunge deja baletul. Și îi prinse privirea soțului – și el se uita la ecran.

— Felicitări! zise Antonov cu tonul omului care nu rabdă să încheie discuția.

Și, în realitate, în aceeași clipă, o termina.

Pe ecran Belova ridica piciorul – și imediat se împrăștia într-o mulțime de puncte negre, care apoi se adunau din nou – deja în inscripția *Safirele*, premieră. Boris observă privirea ciudată a Verei: și ea văzuse tabloul.

Luă soția de mână. Ea se întoarse.

— Poate că nu e o idee rea, dacă pleci acum. Totuși, o să ne rămână apartamentul din Londra. Există cabana de la munte. Putem vinde apartamentul din New York. Mai este…

Vera nu auzise decât „pleci acum“. „Acum“ – se gândi ea rău. „Fug și cad.“

— Nu, zise Vera. Nu plec nicăieri.

„Nu o să aștepți, iepurașule“, se gândi ea.

Boris îi strânse mâna.

Pe ecran Belova iarăși explodă în punctișoare negre. Semaforul trecu de pe verde, mașina izbucni înainte. *Safirele*, premieră – îi clipi în urmă.

Mașina se opri la intrarea de la poarta cu un turn de cetate puternic. Lăsă jos toate geamurile. Pe geam se învârtejiră un vântișor umed de toamnă și sunete. Croncănind și certându-se între ele, ciorile negre se profilau pe cupolele de aur, pe urmă se așezară pe cruci. Boris se uita la zidul gros de cetate. Dacă în centrul Moscovei era mai mult sau mai puțin secolul douăzeci și

unul, atunci aici – în centrul centrului – se simțea ca șaisprezece.

Boris scoase telefonul. Se uită la ecran. Mesaje fără răspuns – Piotr. „Telefonează-i prietenului tău Avilov, el îți va povesti totul“, zâmbi el ironic și deconectă telefonul.

Vera observă acest lucru. Îl scoase în grabă pe al său... Îl deconectă și ea.

Un soldat înapoia documentele verificate. Altul strecură o oglindă cu mâner lung sub burta mașinii. Dădu ocol perimetrului mașinii. Procedurile standard de securitate la intrarea în Kremlin.

— ...Cred că nu mă voi elibera foarte curând. Nu va fi o întâlnire lungă, făgădui sarcastic Boris. Pe urmă o să ne întâlnim, o să luăm cina.

Vera se întoarse spre soț cu tot corpul. Pe fața ei se vedea tulburarea.

De-abia acum a ajuns până la ea: cu adevărat, Boris nu intenționa să aducă totul la urechile juriștilor, să dezbată afacerea la tribunalul european. Mai pe scurt spus, vorbind cu spusa Verei, să se lupte. Era târziu să mai pui întrebări. Și întrucât Boris a văzut tulburarea de pe fața ei, era absolut necesar ca ea să spună ceva – și ea a spus:

— Unde?

— Ce vrei astăzi? Sushi? La japonezi?

Mașina trecea încet pe lângă punctul de control al polițiștilor, astfel că soții dădură din cap în maniera cățeilor de porțelan chinezi, iar mașina intră în Kremlin.

9

— Vă rog! deschise ușa de la recepție în fața lui un tânăr cu înfățișare insesizabilă: echivalentul administrativ al rolului „masa e servită“.

Boris trecu. Masa nu era servită – masa uriașă de departament era goală. Ferestrele înalte erau încadrate cu draperii grele verzi, însă chiar și după silueta omului, care stătea înaintea luminii, Boris înțelesese deja: nu e președintele. Era un om mic de statură. Curbura care ridica tălpile datorită tocului ascuns inteligent, încorporat în ghete, era vizibilă de la distanță cu ochiul liber. În afară de asta, Svecin își ridicase mai stufos părul deasupra capului – acesta era pieptănat în sus de pe frunte, adăugându-i vizibil câțiva centimetri la înălțime. Oricine va fi dat șefului Comitetului prezidențial un asemenea sfat „de imagine“, a fost un sfat prost. Dacă te uitai la Svecin, îți aminteai de „piticot barbă-cot“.

Fără cruțare, Boris se apropie mai mult decât trebuia pentru strângerea de mână și îl obligă pe Svecin să privească la el de jos în sus. Bărbații mici de statură nu suportă asta! Câteva secunde Boris se desfătă cu efectul produs. Apoi Svecin reuși să întindă mâna într-o latură a mesei:

— Vă rog, luați loc!

Boris cunoștea acest birou. Mai înainte îl ocupase primul-ministru. Judecând după toate, Svecin și-l însușise ca viitor stăpân.

Boris știa dinainte că nu va fi acceptat ca prezident: acesta este semnul obișnuit al dizgrației, al asprimii naționalismului

din ultima campanie, de care nici Boris nu a dus lipsă. De ce semne, dacă totul este și așa clar?

— La Moscova s-a izbutit să se schimbe multe înainte de a fi eu, zise Boris.

Svecin își trecu poalele hainei una peste alta. Trânti puțin prea tare scaunul. „Au uitat să pună și taburețelul de picioare“, se gândi compătimitor Boris. De bună seamă că o zeflemea îi lumina privirea. Lui Boris îi era lene să o ascundă. Capitalizarea companiei lui la Bursa din Moscova (înainte de prăbușirea în „Severotaiejniei“, se înțelege, care a scăzut prețul acțiunilor – dar nu pentru mult timp) s-a apropiat de șapte sute de miliarde de ruble. Boris socoti că aceștia sunt bani buni ca în cele din urmă să se poarte așa cum vrea.

Întinse picioarele, se lăsă pe speteaza scaunului. Și zise:

— Ce fac pisicile?

Slăbiciunea doamnei Svecina era cunoscută tuturor.

În urma naționalizării companiei sale Boris putea orice, printre altele și să-și bată joc de slăbiciunile altora.

Svecin încremeni o clipă. Iar Boris îi înfipse următorul ac:

— Deja se prenumără prin decret în ramura creșterii animalelor din spațiul rus?

— În ce sens? scârțâi Svecin.

Prestanța o căpăta numai în discuția cu micii lumii acesteia, de genul directorului baletului. Apropo, Boris era mai înalt în funcție. Mai sus ca Svecin.

— Ei – Boris puse mâinile pe masă – cum așa! Apără onoarea patriei la expozițiile internaționale. Glorifică Rusia.

Svecin fornăi. Trânti pe masă hârtiile. Boris își întoarse poala hainei, scoase stiloul. Interesant, ce sumă va fi la contract? Cu cât va fi de acord statul, cu cât se va cumpăra

compania lui? Cu simbolica o rublă? Sau până la urmă au decis să se arate mai darnici? În cazul în care Boris va căuta pe dracul – adică în vreo Curte de arbitraj a Camerei de Comerț de la Stockholm? Drumul este deja bătut... „Două milioane de dolari“, vorbi Boris cu el însuși, „îmi vor plăti pentru companie două milioane“.

— Vă place Stockholm? întrebă prietenește, ca și cum ar fi fost vorba despre o călătorie turistică, însă cu otravă mortală în glas, întrucât era clar că nu este vorba de turism – așa se întreba Boris, scoțând capacul de la stilou.

Dar Svecin îl luă deja în mâinile sale și îi răspunse simplu:

— Mie îmi place Moscova. Moscova este cel mai frumos oraș de pe pământ.

Amândoi ridicară capetele: în ușă apăruse un „masa e servită“.

„Odată și aceștia vor fi înlocuiți de roboți“, se gândi Boris. Fața tânărului „masa e servită“ nu exprima nimic.

— Vă rog, iertare! Vă cer să vă apropiați. Pentru o clipă.

Amândoi înțeleseră: din mulțimea mare putea cere numai principalul locuitor al citadelei Kremlinului. Numai despre Petrov vorbeau aici „ei“.

Amândoi își înălțară fundurile.

— Pe dumneavoastră, preciză cu privirea tânărul robot.

Boris rămase singur. Spațiul biroului te irita. Tavanul era prea înalt și prea alb. Cum au stabilit savanții britanici pe persoane pregătite pentru experiențe, persoana în cauză este gata să suporte o descărcare de curent (în ce parte a corpului nu se precizează), numai că nu singur cu sine, ci în sala de laborator, cu gândul că, de bună seamă, te urmăresc acum, într-un cuvânt, la fel cum stătea acum Boris.

Își puse ochelarii. Scoase și conectă telefonul. Imediat veniră informații despre noi mesaje: toate de la Piotr. Boris le ignoră. Nu erau alte mesaje. Deschise noutățile. Bâzâiau răutățile zilei. Boris listă cu degetul. Dădu click pe ceea ce îl interesa.

Îl interesa foarte mult.

Telefonul începu deodată să zbârnâie. Din cauza sunetului tare, Boris se întoarse. Așa fac la Vegas, la aparatele de jocuri, când toate cele trei ochiuri arată una și aceeași imagine. Iar pe urmă se aude sunetul monedelor care cad.

Dacă cineva i-ar fi spus acum lui Boris că soarta lui era hotărâtă de pisici, s-ar fi mirat foarte, foarte mult.

El nu putea auzi ce se petrecea în alt birou: acolo unde „ei" chemaseră pe Svecin. În primul rând, în Kremlin sunt pereți groși și o bună izolație. În al doilea, ca toți oamenii înalți, președintele Petrov nu știa să țipe. El sâsâia și vorbea printre dinți:

— Aș fi înțeles – la hochei… Aș fi înțeles – la fotbal… Aș fi înțeles chiar și, dacă sunt bani de cheltuit, la balet. Măcar ar fi frumos. Dar, drace! Pisici?

Înaltul președinte se apleca, micul Svecin dădea înapoi, ridicând bărbia, ca și cum ar fi încercat să-l ciugulească pe președinte de piept.

Dar nu reușea nicidecum.

La cuvântul „hochei" vinele de sânge de pe fața lui Svecin se îngustară până la nivelul capilarelor. La cuvântul „fotbal" capilarele se strânseră și Svecin se făcu alb. La fel de alb ca hârtia de pe masă – ordinul destituirii lui.

Președintele luă aer în tot coșul pieptului și mai că mișcă policandrul din tavan:

— …Pisici?!

Pandantivele de cristal răspundeau cu clinchete duioase, pe care Svecin nu le auzea, pentru că toate sunetele erau acoperite de dârdâitul dinților săi, păcătos, dar absolut incontrolabil, care îi umplea creierul.

Svecin s-ar fi mirat grozav dacă ar fi aflat că propria lui soartă – acum, firește, vrednică de plâns – nu era hotărâtă deloc de pisici. L-ar fi iertat președintele pisicilor.

Soarta lui era hotărâtă de baletul *Safirele*.

10

Boris nu răspunde la aceste telefoane.

Pe urmă răspunse telefonul: nu are acces.

Nu era pentru prima dată când Piotr stătea și aștepta. Ca să-și piardă timpul, Piotr deschise știrile. „Premierul Svecin neagă acuzațiile prezentate. Acuzațiile au fost înaintate de site-ul „Anticorupția“. Piotr apăsă pe trimitere. Un motan din desene animate umbla pe ecran. Se întoarse cu fundul la centru, înțepenind coada ca pe o țeavă. Răsună un sunet ca la o mașină de jocuri câștigătoare la Vegas. Din fundul motanului începură să curgă monezi. „Pisicile presupusului nou prim-ministru zboară cu propriul avion.“ Piotr chicoti. Nimicnicia, răutatea și un fel de istovire, se gândi el.

Pisici?!

Renunță repede la site. Deschise în meniul telefonului numărul lui Boris. Apăsă „mesaje“. Sunete. Piotr scrise un sms:

„E urgent. Trebuie să vorbim“.

11

Vera îl ținea strâns pe Boris de braț, lipindu-se de el, pe cât îi permitea în mașină centura de siguranță. Pe geam, Moscova triumfătoare! Deja nu i se mai părea Verei cenușie. Niciodată nu mai fusese așa de frumoasă. Luminile îi păreau Verei mai strălucitoare. Bulevardele – mai largi. Clădirile – mai aspectuoase. Cel mai frumos oraș de pe pământ!

„Sărmănelul“se gândea ea, uitându-se la soț cu ochi: bărbații își stăpânesc atât de prost sentimentele, nu știu să-și manifeste nimic. De la iubire sau de la bucurie – pur și simplu amorțesc și gata. Îl împinse ușor în coastă, își miji ochii, șopti ceva nedefinit, apoi se lipi cu obrazul de paltonul lui:

— Voi fi soție de prim-ministru.

O privire rece alunecă pe ea, apoi iarăși pluti pe geam. Pe urmă Boris zise forțat:

— Încă nu e nimic hotărât.

„Important este că și-a umflat obrajii.“ Vera vedea totul în lumina de curcubeu a propriei fericiri.

— Măcar n-ai răspuns: „mă mai gândesc“, începu să râdă Vera.

Amândoi au înțeles că nici acestui om, nici pentru astfel de propuneri „mă mai gândesc“.

— Trebuie să îndepărtăm încă multe.

În privirea ei se strecură o anume grijă. Boris mângâie soția pe mână:

— Voi fi soțul unei femei cu totul și cu totul bogate.

— A! dădu din cap Vera. Iar eu – o soție săracă. Săracă și cinstită.

— Asta va lua ceva timp. Juriștii vor lucra la o echipă extinsă. Toți vor înțelege totul.

Ce se avea în vedere prin numărul plural înțelegea și Vera. Acum și ea vorbea numai la plural, de parcă acest virus administrativ a afectat pe soți odată cu prima gură de aer de la Kremlin.

— Principalul este că înțeleg.

Boris reuși să-și deschidă buzele într-un zâmbet:

— Sper că nu vom divorța a doua zi.

Vera izbucni în râs. Puțin prea sonor și vesel.

— Eu… începu din nou ea veselă. Am înțeles deodată totul, cât te-am aștepta te-am așteptat acolo și am stat țeapănă la telefon. Imediat ce am văzut motanul, am început să presimt totul-totul.

Boris privea în tăcere pe geam.

— Tu n-ai văzut pelicula? ghici Vera. Stai puțin!

Ea își eliberă mâna. Scoase telefonul din poșetă.

Începu să caute însuflețită reference. Boris se uita la ea, parcă neînțelegând exact foarte bine cine șade cu el în mașină.

Ea îl zgâlțâi, îl răsuci, voia ceva.

Ea nu înțelegea că totul s-a năruit.

— Nu sari din barcă acum.Acum el e legat de ea cu un lanț de fier.

— Privește! întinse Vera mâna înaintea lui.

Motanul se întoarse cu spatele la mijlocul ecranului. Își ridică iar coada. Începu să toarne cu monezi.

Și Boris începu să râdă. Râdea cu fornăitul măgarului la distanțele cunoscute: i-h! i-h!

— E strașnic, da? se bucură Vera, uitându-se la ecran, punând iarăși și iarăși motanul.

…Boris hohotea. Hohotea. Până la lacrimi. Chiar și șoferul se întoarse și zâmbi cu grijă.

12

Acum telefonul lui Boris suna. Piotr simți cum îi transpiră palma care strânse telefonul. Ce îi va spune? Cum va începe?

— Bună ziua! îi răspunse un glas străin, corect, imperturbabil.

— Vreau să vorbesc cu Boris. Într-o problemă personală.

— Toate problemele personale cu primul-ministru, vă rog, trimiteți-le la recepție!

— Dar eu…

— Știu cine sunteți. Numele dumneavoastră de familie este în lista contactelor acestui telefon. Numărul secretarului…

El începu să dicteze.

Piotr puse receptorul în furcă, fără să mai asculte.

În primele trei minute se hotărî să nu lupte cu uimirea. Să capete puteri, să se potolească. Înaintea lui era un perete de

gheață. Boris însuși se făcuse atât de depărtat, de impasibil, de neatins, ca o broscuță prinsă în gheață pe timpul iernii.

Capitolul 12

1

Vera și Boris ședeau la o masă impunătoare și lungă. Mai întâi Boris a semnat fiecare hârtie, transmițând-o soției. Ea le semna. Avocatul îi înmâna lui următoarea hârtie. Alt avocat lua hârtia de la Vera – o așeza în mapă.

Boris și-a adus aminte mizanscena: Gorbaciov și Reagan semnează primul acord de dezarmare. Voi să spună această glumă soției. Însă Vera privea atât de concentrată și serioasă, rochia de nuanță întunecată ajungea atât de ferm până la gât, că lui Boris nu prea îi veni. Pe o clipă crezu că se despart cu adevărat.

Îndeosebi din cauza faptului că totul se petrecea în propria lor sufragerie – părea că sunt niște rude înstrăinate, care curând vor fi gonite de acolo.

Avocații făceau încă un tur al cadrilului lor, când de undeva de sub un scaun sună telefonul. Vera se aplecă elegant din talie.

Ridică poșeta. Scoase telefonul. Fața i se făcu și mai severă. Ridicându-se, spuse, dând hârtiile la o parte:

— Alo!

În urma ei ridicară capetele avocații, Boris. Pe fețele lor se vedea nedumerirea: chiar acum?

După câteva secunde Vera închise. Pieptul îi tresălta. Răsuflă zgomotos.

— Iertați-ne! Pentru un minut, îi sări în ajutor Boris.

Cu încuviințări din cap, avocații ieșiră. Boris se ridică înaintea ei, întinzând mâinile.

— Doamne, Dumnezeule!… Ce s-a întâmplat?

Primul lui gând a fost: copiii.

Vera depunea eforturi, ca și cum ar fi înghițit o sondă în stomac. Îl privi pe Boris în ochi. Își abătu privirile. Și spuse cu un glas șters:

— Un om… Era bolnav serios…

— Ce om?

Boris încerca să se uite în fața ei învârtoșată, ca gipsul.

Vera își întoarse fața:

— Nu știu… Pur și simplu un pacient… I-au strâns bani pentru tratament… Am ajutat să plătească operația… Mergea spre vindecare. Iar acum mi-au telefonat – a murit.

Boris o strânse la piept, iar Vera, ușurată că nu trebuie să se uite la el, nu trebuie să mintă, să născocească noi amănunte, plângea. Boris o mângâia pe spate.

— Nu, nu. Sunt în ordine. Merg numai o clipă la baie, zise ea, ștergându-și nasul.

Încercă să zâmbească. Își tampona colțurile ochilor.

— Sigur! Sigur!

Dar Vera nu reuși să meargă repede la baie. Nici în cea a casei, nici la musafiri.

— Mamă? ieși repede și o strigă fiul. Mamă, ce s-a întâmplat?

Vera își șterse obrajii cu palmele. Zâmbi, aplecându-și capul:

— De groază! M-am umflat toată momentan, da? Sunt astfel de femei norocoase, care plâng frumos.

Dar starea de alarmă a lui Viktor nu scăzu.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Înțelegi… Nu știu de ce reacționez atât de tare… Acolo au strâns bani pentru un om… De obicei eu nu iau parte la acestea…

În a doua parte istoria s-a desfășurat mai ușor. Viktor a ascultat cu o față serioasă, fără să-și ia ochii.

— Însă aici m-am implicat oarecum. Am urmărit cum e acolo. Am plătit operația. El se vindeca foarte bine! Înțelegi? Și deodată a murit. Acuma mi-au dat telefon.

— Pentru prima oară aud ca oamenilor să li se telefoneze uite așa! se posomorî Viktor.

Vera strânse din umeri.

— Uite, asta mă supără!

— De ce mă minți?

Degetele Verei se transformară în bucăți de gheață în mâinile lui.

— De ce mă minți, mamă? Ce s-a mai întâmplat? Iar e el?

— Nu, nu. Ce vorbești! La noi totul e perfect. Acum. E adevărat.

— Adevărat?

— Desigur… Desigur! Bineînțeles, trebuie să merg puțin în baie. Uite cum arăt.

Verei îi reuși încă un zâmbet.

În fine, el își aruncă privirea pătrunzătoare.

Vera se repezi în baie, se împiedică de covoraș, îndreptă colțurile. Și răsuci repede capul de alamă al încuietoarei. Dar Viktor nu merse după ea în baie. De ce s-a gândit ea că el poate face așa? El nu seamănă cu tatăl său. Absolut. Nu.

Vera răsuci robinetul – testă cu degetele: apa era rece ca gheața. Acum Vera tremura de furie. Boris – în starea lui actuală – acum, când e atât de important să fie un exemplu. Să fie cu grijă. Măcar pentru un timp! Cum putea el?

Începu să-și țină cu grijă fața uscată, uitându-se vigilentă în oglindă. Se opri. Se uită cu ură.

Și o față roșie, umflată, cu ochi inflamați și pătată de cerneală, atât de jalnică, atât de bătrână în lumina electrică nemiloasă, îi răspunse din oglindă: „Boris?“

Vera își stăpâni tentația de a merge undeva cu această figură jalnică. Își șterse grijulie fața cu prosopul și începu să-și facă genele.

2

Mergeau cu viteză pe Inelul Sadovaia.

— Am reușit să spun doar că trebuie să vorbim, bombăni nemulțumită Sveta. Ea pleosc! mi-a trântit receptorul. Are o muiere năucă rău!

Piotr făcu „hm!“

— O putem înțelege. Își apără familia, căsătoria.

— De-ar juca în apărare la „Spartak“. Peste una ca asta nu treci.

— Mă tem că sunt de acord. Nu-i nimic. Mărim presiunea în cazan. Unde-i telefonul pe care tu l-ai cumpărat?

Sveta i-l dădu.

— Apropo, la volan se interzice să se vorbească.

Piotr nici măcar nu se întoarse către ea. Dar la prima posibilitate schimbă banda, îndreptă mașina spre margine, dădu drumul la semnalizarea de avarie. Sveta mormăi ceva, dar se abținu de la comentarii.

Piotr deschise meniul mesajelor. Formă. Trimise.

După aceea ascultară împreună cum țăcănea butonul semnalizării de avarie.

Cum foșnesc anvelopele și motoarele dincolo de geamuri. De data aceasta, răspunsul de la Boris veni imediat:

„Unde ești?“

Piotr se gândi o clipă. Scrise:

„La minele de cobalt lucrează copii de șapte ani.“

Degetul lui se opri. Trecu pe emoticoane, începu să caute o variantă. Ce desen ar putea fi aici oportun?

— De ce-ai înțepenit?

— Ce este mai bine să pun aici?

Ea se uită, citi mesajul.

— Pune ochiul.

— Ochiul? Ce înseamnă?

— Nimic. E doar aiuristic. Te gândești imediat: la dracu ochiul!

Piotr mormăi.

— M-ai întrebat, ți-am răspuns.

— N-o să pun niciun ochi.

Dar deasupra săgeții „trimite“ degetul se opri. Piotr se întoarse la meniu. Alese dintre imagini ochiul. Îl puse. Îl trimise. Și, fără să dea drumul telefonului din mâini, începu să răsucească volanul.

3

Când Vera se întoarse, strălucind cu noul machiaj, Boris deja băgase telefonul în buzunar.

Genunchiul lui sărea sub masă.

Vera se uită la genunchi. La fața lui Boris. Soțul răspunse cu un zâmbet.

— Scuzați! spuse Vera tuturor deodată.

Zâmbi tuturor, îndreptându-și fusta strâmtă.

Se așeză.

— Da. Ce avem mai departe?

Cadrilul reîncepu.

Boris semna unde îi arăta degetul avocatului. Văzu pe deget perișori negri. O unghie tăiată uniform. Transmitea hârtia fără să se uite. Iarăși se uita la perișori, la unghie. Dar se gândea numai la un lucru: Ira a fost luată în turn. Pe Ira au dus-o.

Mai înainte copiii africani de la minele de cobalt, cine știe de ce, pe ea nu o emoționau. Și uite, într-o clipită: în compania lui niciun fel de copii nu coboară în mină! Ce-i porcăria asta sectară? Adică, iată unde deja am ajuns. Începem să întindem și obrazul stâng? se aprindea el.

Boris nu ghicea pentru ce au luat-o în turn: era fără de folos. Ea e cu mult mai tânără, ea a crescut în altă țară, ea are înclinații religioase – e o cortină nepătrunsă. El nu a stat și nu a încercat atunci să se uite. Concluziile simple se dovedesc a fi de obicei corecte. Iar o concluzie simplă era evidentă: Ira a devenit periculoasă.

Glasul femeii de alături zise ceva.

— Totul e bine, dădu din cap Boris către ea, către mâinile fluturânde ale avocaților. Totul e-n ordine.

Femeia se uită ciudat, se cufundă în hârtii. Avocații nu se poticniră nicio clipă.

4

De data aceasta, auzind semnalul zbârnâit, că a venit un mesaj, Piotr nu stătu nici să redirecționeze, nici să se oprească. Fără să lase volanul, dădu ecranului un bobârnac. Îndreptă ochii spre ecran.

„La Patriki. La două. Banca lui Berlioz.“

Ia te uită. Boris a pus chiar și un emoticon, deși de modă veche: două puncte cu paranteză.

— Vai! Uită-te la drum!

Sveta își îndreptă instinctiv piciorul, uitând că nu ea se află la volan.

Piotr uniformiză mersul mașinii. Boris nota locul, Boris nota timpul. Piotr se gândea: aproape că aici e curat. La Patriarhie

întotdeauna e plin de lume, oamenii stau pe bănci, se plimbă, se uită la iaz. Bănci se află în față la Malaia Bronnaia – și acolo sunt oameni. Ba încă și ziua. El chiar vrea să se întâlnească. Nu e nicio festă. Piotr scrise repede cu degetul. Lovi inima mare roșie. Trimise.

5

Biroul primului-ministru nu-i mai părea lui Boris prea mare. Era prea mare numai pentru piticania de Svecin. Însă pentru el… Boris se simțea confortabil în acest fotoliu. Merită oare să recunoască acest lucru?

Se uită la ceas: două și zece.

Apăsă pe butonul de legătură cu secretarul:

— Avilov a apărut?

— Acum zece minute.

Telefonul de pe masă se însufleți: înștiințare despre un nou mesaj. Boris mișcă telefonul. Dar nu făcea să-l deschidă, în mesaj erau doar două litere: OK.

Boris îl dădu la o parte.

…De ce nu ar recunoaște: poate să facă multe din acest fotoliu. Nu numai să-i resimtă greutatea.

— Să-l invit pe Avilov să intre? întrerupse pauza secretarul.

— Nu, nu, zâmbi în sine Boris. Peste douăzeci… Nu. Peste douăzeci și trei de minute, dă-i drumul.

Boris era uimit de încrederea exagerată în sine a lui Avilov. Prin ochii lui Avilov se puteau duce și țevile de drenaj ale canalizării orășenești – el s-ar fi ținut ca și acum. Solemn. Amestecând important hârtiile din mapa de piele.

— Îmi permit să vă citesc cifrele exacte de la „Oriol“.

— Scuzați! îl întrerupse Boris cu un zâmbet binevoitor. E posibil ca eu să nu permit.

Avilov abia ridică o sprânceană. Abia se lăsă puțin pe spate. Abia ce își răschiră puțin mai mult degetele pe hârtiile sale. Dar se ținu la fel de important.

— Am dezbătut deja această temă, dădu Boris de înțeles că tema este închisă. De prezența „Oriol“ în Congo nu a fost și nu este nevoie. E prea costisitor. Și cu cheltuieli nejustificate. Am vorbit toate acestea.

— Și ați spus că o să vă gândiți.

— Deja nu mai. În Congo nu mai avem niciun fel de interese de afaceri.

— Deja nu mai? întrebă din nou Avilov.

Zâmbetul lui Boris se făcu mai tăios.

— Dar interesele de stat ne fac să ne gândim la aceasta.

— Poftim? zâmbetul lui Boris deveni rece.

— La CVK „Wiking“ nu există necesități atât de mari, ca să acoperim cu adevărat livrările mari de armament. În asemenea cantitate.

— În propriile dumneavoastră interese de afaceri?

— Armamentul e un articol serios al exportului rus. Se înțelege, acum s-a ridicat toată această pălăvrăgeală: sancțiunile. Un curat șantaj al economiei noastre. Ca prim-ministru înțelegeți consecințele: micșorarea sectorului, scăderea locurilor de muncă, depresiunea regiunilor, unde este

concentrată producția de armament. Ne sunteți… un premier al poporului. Simțiți răul.

Boris tăcea.

— Oare intenționăm să ne supunem șantajului economic al Occidentului?

— Deocamdată nu văd nicio legătură, spuse Boris – dar se temea că deja vedea o legătură.

— Ce propuneți?

— Prezența puternicei companii militare particulare exclusiv, repet, exclusiv! pentru paza afacerii cu aur și diamant. Aceasta aparține, se spune după zvonuri, repet, după zvonuri, unei companii rusești, deținute de o oarecare doamnă Skvorțova. Da, pentru paza minelor nu este nevoie de o astfel de armată. Însă prezența unui astfel de CVK puternic, ca ,de pildă, „Oriol“, ne va ajuta să ducem în Congo tehnică militară, de cumpărarea căreia sunt extrem de interesați partenerii noștri din țările îndepărtate. Aceștia sunt întristați de sancțiuni. Ca și înainte, ei apreciază calitatea producției militare rusești. Din păcate, nu toți din propria noastră țară înțeleg importanța intereselor de stat – Avilov își încleștă degetele. Consideră că aceste interese sunt afaceri… Încearcă să tulbure situația. Să adulmece cu râturile lor venale. Să atragă atenția ostilă occidentală…

„Ziariștii“, înțelese Boris. „Vorbește despre ziariștii morți în Congo“. Pentru o clipă pierdu firul monologului lui Avilov. Când se întoarse, Avilov deja își deschisese brațele:

— Vai! Păcat de jurnaliști. Mie, ca și tuturor, îmi pare rău omenește. Dar *guerre comme à la guerre*, cum se zice. Pierderile în război sunt inevitabile.

— Mă preveniți? îl întrebă tăios Boris.

Ochișorul roșu al selectorului clipi. Atrase privirile celor doi. Avilov se lăsă pe spate în fotoliu:

— Doamne păzește! Eu sunt un nimeni, un om de afaceri, persoană particulară. Dar dumneavoastră sunteți om de stat.

Avilov arătă către luminița care clipea:

— Domnule președinte?… O, sper că nu începe războiul atomic?

Boris făcu o grimasă binevoitoare:

— Cred că este vorba de discuția noastră… Mă scuzați?

— Firește! Firește! zise Avilov strângându-și hârtiile.

Să gândești este minunat. Gândesc, deci exist.

Își strânseră mâinile. După ce Avilov ieși, Boris ridică receptorul:

— Ascult!

— Scuze…

Nu era președintele.

— Intrați! spuse amabil Boris lui Antonov.

Acum acesta arăta altfel. Sluga țarului.

Boris făcu un „hm“ în sine. Acest birou deja îi plăcea, hotărât lucru!

Pe fața lui Antonov nu se ivea nici sperietură, nici panică, nici emoție. Sluga țarului. Mai că nu-i țăcăneau tocurile.

— Luați loc, domnule colonel! îl invită Boris.

— Domnule general!

Boris ridică din sprâncene. Antonov adăugă imediat:

— Să am iertare! Am fost ridicat în grad de curând.

— A! zise Boris. Presupun că pentru un serviciu de merit.

— Nu pot să judec eu, răspunse răspicat Antonov. Sluga țarului.

— Eu pot!

Boris scoase telefonul. Îl împinse peste masă către Antonov:

— Vă rog.

Acesta îl luă. Îl deschise. Mesaje. Inima roșie. Locul întâlnirii. Își lăsă în jos capul tuns scurt și prost – în toate era poza sârguinței câinelui de serviciu:

— La ce mă uit?

— La problemă.

— V-am înțeles!

Antonov strânse telefonul.

— Eu… începu să spună din nou Boris, când Antonov apuca mânerul ușii.

Acesta se întoarse imediat. Numai că nu țăcăni tocurile.

— Vreau numai ca asta să fie repede, nedureros.

Nici un fel de chestii din astea, doar nu sunteți Sokolov.

— V-am înțeles!

Antonov nici nu clipi.

6

Vera stătea culcată, se uita în tavan. După acel telefon nu au mai fost mesaje. Nici mesaje, nici sms-uri, nici un „la revedere“.

Micuța s-a dat la fund.

Așa ceva nu se există.

Dacă micuța s-a dat la fund pe neașteptate, înseamnă că s-a stricat la cap, că în acest timp nu a scris și nu a sunat deloc lui Boris. La naiba!

Vera se întoarse pe cealaltă parte.

Întuneric și liniște. Parcă nu ar fi centrul Moscovei. Parcă ești în afara orașului. Boris tot voia să cumpere o casă la Jukovka. De ce anume, ea a înțele atunci imediat: ca să aibă cât mai des motiv „să înnopteze în oraș“. Atunci Vera a reușit să o țină pe-a ei. A spus: în general, în afara orașului, nu voi înțelege unde sunt eu.

Dar acum? Înțelege?

Vera se răsuci pe spate. Pe tavan trecură două dreptunghiuri de lumină. Undeva jos trecea o mașină cu farurile aprinse. Dar zgomotul era obturat de ferestrele închise ermetic.

Trase încet de sub saltea telefonul ascuns acolo. Îl acoperi cu un colț al plăpumii, pentru ca lumina ecranului să nu-l trezească pe soț. Verifică. Ca și înainte, nimic. Nici telefoane, nici mesaje.

Semn rău. Vera știa care e semn bun: când pe fată o apucă istericalele la telefon – vorbește și vorbește. Lui nu-i plăcea „să povestească totul“ soției. De aceea nici istoriile ei nu-l mai interesează. Asta înseamnă că ea, Vera, a biruit din nou.

Dar nu acum. Acum telefonul era mut.

Nedumerirea se explica. Micuța, firește, nu s-a dat la fund – tot turuie și tot sună.

Doar la numărul nou. Pe care i l-a dat Boris.

Acum nu se știe nimic.

Pustiul absorbitor începu să roadă stomacul Verei, pieptul, gâtul.

Exista un singur mijloc de a potoli această stare asemănătoare cu foamea.

Vera ridică ușor plapuma. Cu grijă, pentru ca nicio schimbare a presiunii asupra saltelei să nu trezească pe soț,

alunecă din pat. Pășea neauzit pe covor. Găsi ușor calea către camera cunoscută. Telefonul lui Boris se distingea pe noptiera albă.

Vera luă cu vârful degetelor. Nu cunoștea codul pin la acest telefon. Mâinile lui Boris stăteau întinse sub plapumă. Nasol! Dar înainte ca Vera să pună telefonul înapoi, Boris se răsuci, își eliberă mâinile și se întoarse pe o parte.

Vera își ținu suflarea, duse telefonul în mâna care nu se mișca. Străduindu-se să nu apese prea tare, își desfăcu arătătorul și îl puse pe butonul rotund. Se luminară iconii meniului general.

Mesajele lui Boris nu se șterseseră. Vera îl deschise pe ultimul. O inimă roșie. Inima ei proprie i se opri undeva în gât. Vera deschise pe precedentul. Își aminti ușor locul și data întâlnirii. Ora două, ziua, pe banca lui Berlioz. Un emoticon. Două puncte în paranteză hohoteau deasupra ei.

Vera înapoie încet telefonul pe noptieră, până ce mâinile nu îi tremurau prea tare.

7

Vera răsuci robinetul de la duș. Șiroaiele de apă începură să curgă. Lăsă „zgomotul alb“. Sub acoperământul acestuia, Vera ieși încet în antreu. Paltonul și cizmele erau așezate mototol în geanta mare de la umăr. Ușa nu scârțâi. Vera nu se apucă să o

tragă după ea – se temea să nu scârțâie. Se temea de Viktor, de auzul lui, întotdeauna orientat asupra ei.

Și exact așa a fost. Imediat ce ușa de la intrare s-a cuplat cu rama sa, capul lui Viktor s-a ițit pe coridor. Semăna iarăși cu o nevăstuică ce a simțit un șoarece. Dar nu observă nimic ciudat. Ascultă. În baie șușuia pașnic dușul.

Viktor se uită la ceas: afacerea e la două și jumătate. Mai este vreme căcălău. Ca să judeci totul și să marchezi acțiunile.

— Ania! strigă.

Sora răspunse ceva cu un glas nemulțumit. Viktor ieși. Întrucât încă nu-și terminase concediul, Viktor își permitea ca în locul vestei să îmbrace pe deasupra cămășii un pulover. Bătu ușor în ușa ei.

— Da, intră! îl invită sora.

Însă camera era goală.

— Unde ești?

— În dulap.

Viktor străbătu toată camera, dădu la o parte perdeaua și intră în altă cameră, mai mică. În vremuri mult trecute, dinainte de revoluție, de bună seamă că în ea locuia doica – doica acelor copii, cărora le era destinată una mai mare, camera Aniei. În camera doicii, Ania și-a amenajat garderoba.

Ania stătea în genunchi înaintea etajerelor.

— Mă gândesc ce să fac cu această geantă oribilă.

Viktor nu se socotea competent în problemă. Geanta amintea de o servietă, iată tot ce putea spune. Îi mai amintea de un desen animat pe care îl văzuse în copilărie: o geantă asemănătoare avea baba cea rea Șapokliak. În orice caz, astfel de genți stârneau asociații: ceva uscat, colțuros, băbesc.

Însă Viktor prefera asociațiilor cifre. Dar odată ce acestea nu erau, mută discuția la ceea ce gândea Ania însăși:

— Nu-ți mai place?

— Niciodată nu mi-a plăcut.

— Atunci de ce ai cumpărat-o?

— Tăticul a cumpărat-o. Un fel de surpriză. Mai bine dădea banii la fondul apărării animalelor, pe cuvânt. Dacă tot îi era indiferent.

— Dă-o înapoi la magazin.

— Am telefonat și mi-au spus că li de puțină vreme același lucru, chiar de același model. O femeie a înapoiat-o. Exact la fel.

— Vezi! Înseamnă că și…

— O, ce crezi! Pentru asta managerul occidental l-a concediat imediat pe rus. Așa că ei nu vor mai merge unul înaintea altuia… Dar unde e mama?

— Chiar acum voiam să te întreb: dar acum ce-i cu mama?

Ania își ridică servieta, uitându-se în jur:

— Acum totul e bine. A plâns puțin din cauza balerinei. Dar nu a fost nimic serios… Acuma, ce vrei, să spun totul pe șleau?

Ania simți cu spinarea că nimeni nu o mai ascultă.

— Vitea? se întoarse ea.

Dar reuși să prindă numai smuncitura ușii care se închidea.

8

Piotr se uita pe fereastră. În dreapta se vedeau pereții albi ai casei, se curba un arc puternic deasupra intrării de sticlă.

La fereastra dreaptă – dincolo de stradă, de curte, de trunchiurile arborilor acum deja desfrunziți – se vedea bine o bancă.

Aceasta era goală. Până la două mai rămăseseră zece minute.

Dar și la două Boris nu a apărut.

Curând apăru și se așeză o mătușă cu căciuliță tricotată.

În căciuliță și în ochelarii întunecați se simțea ceva dintr-o seară incertă de toamnă. Se așeză. Pe urmă se ridică un fum albăstrui. Mătușa fuma.

Pe lângă bancă trecu o femeie cu un cărucior înalt – într-o jachetă a cărei suprafață lucioasă, matlasată, semăna cu segmentele transversale de pe burta unei insecte.

Pe cap avea un capișon. Partea superioară a căruciorului era ridicată pentru a proteja pasagerul care se afla în interior. Dar se vede totuși că mama nervoasă îi făcea fumătoarei observație.

La două și cincisprezece minute căciulița tricotată stătea țeapănă în continuare pe bancă. Fumul nu se mai vedea. Dar nici Boris nu era. Nici pe bancă, nici pe alei. Nici pe trotuarul de pe Bronnaia.

— La dracu'! Piotr se prefăcu că nu-i este ciudă, făgăduindu-i în văzduh lui Boris: Oricum te momesc eu.

Nu știa cum.

Verifică în oglindă: circulația pe o bandă, pe cealaltă. Curat. Scoase mașina pe banda de circulație și o luă din loc pe Malaia Bronnaia cu viteza maximă admisă aici.

9

Mama cu jacheta aducând cu o insectă duse căruciorul până la colț. Își băgă între obraz și capișon telefonul:

— Obiectivul de sex feminin a apărut la timpul indicat la locul indicat. Executat după plan.

Pe urmă schimbă tonul:

— Încă nu e suficient. Să mergi prin centrul Moscovei cu un cuțit… Doar sunt mamă! explică ea sarcastic. Se apleacă peste plafonul căruciorului, îndreptă păturica peste păpușa de plastic:

— Mă plimb. Mă așez pe bancă. Stau, leg. Dacă vreo spiță s-a stricat. Pe urmă iarăși mă plimb.

„Verifică rezultatul“, îi ordonă Antonov.

— Se înțelege, încheie convorbirea ea cu o ușoară supărare.

Pe ea să o verifice? Ea și-a făcut treaba ideal. Dar nu ripostă la ordine.

Închise telefonul. Merse cu căruciorul mai departe – pe lângă pensionarii care ședeau pe băncuțe, pe lângă alte mame cu cărucioare. Făcând un cerc complet, trecu încă o dată pe lângă femeia cu căciuliță tricotată și ochelari negri, care stătea pe bancă.

Andrelele care țăcăneau la piept aproape că nu se vedeau dacă nu ai fi știut că sunt acolo.

Femeia băga mâna în cărucior, gâdila păpușa.

Căruciorul o luă mai departe, de data aceasta către ieșirea din scuar.

10

Dacă aș fi fost un cinic (cu adevărat îmi pare rău: uneori cinismul nu ar deranja), atunci aș spune că timpului pentru descoperiri i-au fost date numai insuccese.

Niciodată nu l-am văzut pe Boris atât de tăcut, atât de domol, direct spus inhibat. Presupun pentru că nu-l văzusem sub acțiunea unui calmant puternic. Avea ochii tulburi și se mișcau „cu încetinitorul“ de la un interlocutor la altul.

Dar altă alegere nu era: toți veneau cu condoleanțe. Președintele a trimis o coroană și chiar l-a îmbrățișat personal pe Boris. Ceilalți se străduiau să nu se lase mai prejos.

Nu știu ce s-ar fi făcut Boris fără aceste tablete. S-ar fi pitulat într-un colț? Ar fi gonit cu mașina pe Inelul Sadovaia, încălcând sensurile giratorii, până ce l-ar fi luat la întrebări polițaii de la circulație? S-ar fi îmbătat? Ar suna la dealerul cu cocaina sub haine. Ar pleca în concediu? La mănăstire? Nu mai știu nimic despre el. Se părea că înainte știam.

— Salut!

Nu mi-a răspuns din fotoliu. Copiii stăteau în spate.

— Trist prilej să ne vedem, am spus.

Iarăși în gol. Parcă nu vorbeam în fața unor oameni, ci în fața portretelor de familie din rame.

Toți trei se uitau la mine. Toți trei, toți în negru: Boris, Viktor, Ania. Așa se întâmplă cu unele portrete: pare că oamenii din imagine te privesc, te conduc cu privirea.

Am rămas uimit cât de mult seamănă. Boris, Viktor, Ania. Boris și Ania – înțeleg. Dar și Viktor! Ca și cum asemănarea

venea pur și simplu în urma multor ani petrecuți împreună. Am citit că așa se întâmplă cu soții.

Telefonul din nu știu ce buzunar țârâia, țârâia și tot țârâia. Acest ton de apel pare a fi numit „marimba“.

În ce buzunar?

Apoi, în fine, Viktor își băgă mâna în nenorocitul lui de buzunar. Scoase și închise acest blestemat de telefon! Telefonul pe care demult, în altă viață, Boris mi l-a dat în loja teatrului și mi-a spus: „Găsește-o!“. Telefonul Irei.

— Condoleanțele mele! am spus.

Mie Vera sincer îmi plăcea.

— Dacă o să tăceți, atunci o să vorbesc eu.

Răspunsul a fost iarăși tăcere. Și am început să vorbesc.

— A fost odată ca niciodată o fetiță. Bună, dar proastă. O chema Ira.

Aș fi vrut să închei moralicește, dar nu era așa ceva. Și am spus:

— Uite așa!

Boris își strânse mult buzele umflate sub acțiunea calmantului. În fine, zise:

— Ei, și ce?

— Am apărat-o pe mama de această scârbă mică! trânti Viktor.

Imediat Ania îi puse mâna pe umăr.

— Nu ai niciun fel de dovezi. Ania a spus? Vitea lucrează în aceeași firmă care sapă sub teatru?

— Dar eu nici nu dovedesc. Dacă vrei, dovedește și verifică singur. Nu vrei?! – pur și simplu trăiește cu această informație. Mi-a părut rău pentru Boris, pe cuvânt, mi-a părut rău. Mi-a părut rău și pentru Vera. Dar omorul este omor. Și nu m-a

încercat mila față de Viktor. În general vorbind, nici față de Ania.

Boris ridică palma.

— Ajunge!

— Aproape am încheiat.

— … lasă-mi în pace barem copiii!

Și imediat amândoi – ei, care în toți acești ani îl urâseră pe Boris – îi puseră mâinile pe umăr. El pe dreptul. Ea pe stângul. Boris zise cu glas gâjâit:

— Mai bine copii răi decât copii morți.

Aici am fost de acord cu el.

Ce puteam spune? Avea dreptate.

— Vă doresc fericire în viața de familie – am spus.

— Stai! abia și-a mișcat limba Boris, moleșită de tablete. Stai puțin… Andrei.

— Andrei aici nu are nicio treabă.

— Nu. Nicio treabă. Pe el, pe prietenii lui, pe șofer nu i-au omorât din cauza diamantelor, nu din cauza tantalului. Ei au văzut armamentul.

— Care armament?

— Pe care îl duceau în Congo.

— Trebuie să te cred?

Boris se îndoi într-o parte, cumva reumatic. Într-o clipită și eu, și chiar și acești copii ai infernului s-au gândit că este insultat. Dar Boris pur și simplu nu putea nicidecum să-și bage mâna în buzunar. Ania îl ajută. Boris își corectă înclinarea – mai să o ia în altă parte. Viktor trebui să se așeze în calitate de reazem.

Boris întinse mâna tremurătoare.

Drace, el totuși o iubea pe Vera cu adevărat. Moartea ei l-a distrus. În fața mea stătea acum un bătrân.

În mâna întinsă ținea telefonul. Boris întredeschise fanta gurii:

— Aici există un singur fișier audio. Numele celui de-al doilea om este Avilov. celui de-al doilea om este Avilov. Nu o să dovedești niciodată asta. Dar vei putea afla asta.

Boris strigă, râzând:

— Trăiește cu aceste cunoștințe! repetă el cuvintele mele.

Și am ieșit.

Știam că după aceea pastilele îl vor elibera. Și mai târziu durerea i se va potoli. Iar apoi Boris poate că mă vrea, dar nu ca să se răzbune, pur și simplu nu am observat răzbunare în el. Deși repet: acum nu sunt convins că știu, în general, ceva despre el. Dar să spunem că vrea să se asigure. Doar nu sunt copilul lui, nici măcar adoptat. Mai bine să fiu mort, consideră Boris, decât rău.

Iată de ce va fi toată această istorie a mea!

Iar Boris, iar Ania, iar Viktor... Dumnezeu cu ei, la urma urmei!

11

Piotr ieși. Deschise telefonul. Nu era cod pin. Memoria era goală. Doar un fișier audio. Apăsă pe săgeata din cerc. Vocea era gravă, cumva umezoasă, fără grabă. Impozantă.

— Îmi permit să dau citire cifrelor exacte ale CVK „Oriol“.

— Iertați-mă! spuse vocea lui Boris, încercând să fie binevoitoare. Posibil ca eu să nu permit.

Dar ceea ce îl înfurie pe Piotr cel mai mult era expresia „à la guerre comme à la guerre“. Cu un glas ca și cum ar fi spus: încă un coniac!

— Ah, tu, cățea! zise el în plăcutul amurg al serii moscovite (ferestre portocalii, catifeaua albastră întunecat a cerului). Ah, tu, cățea! Îți arăt eu ție *à la guerre.*

Urcă în mașină. Trânti portiera. Sveta privea și aștepta.

— Nu m-am înfuriat niciodată pe tine, îi spuse el.

— Mișto! îi răspunse ea, răsucind buzele. Adică tu ai examinat posibilitatea?!

El ar fi vrut să-i ardă una peste căpățână.

— Dar destinde-te, omule! zise ea și se așeză mai comod. Totul e normal. După aia am serviciu!

— Ce serviciu? Că nici măcar eu nu am.

El nu mai avea nici nevastă și, se poate spune deja cu convingere, nici apartament, pentru că el, firește, îl va da Lidei, nu se pune problema altfel.

— Ne descurcăm.

— Noi? întrebă veninos Piotr.

Dar Sveta se uita în oglinda retrovizoare cu atâta optimism și hotărâre, de parcă dincolo de geam se întindea viitorul luminos.

Piotr făcu o grimasă. Răsuci cheia de contact. Mașina răspunse cu un sunet zgomotos. Rezervorul de benzină era plin. Și dintr-odată Piotr simți o stare de ușurință.

12

Teatrul fremăta. Și la plescăitul zgomotos din palme, peste care zbura câte un „bravo!“, Dașa răspundea cu zâmbetul entuziasmului strălucitor. Băteau din palme în culise. Băteau din palme dincolo de culise, ridicând ochii la monitoarele pe care se desfășura transmisia directă. În orchestră muzicienii băteau cu arcușurile. Ordjonikidze se umfla în pene ca un curcan, dar și el bătea în pupitrul său.

Dașa se întoarse în fugă spre mulțimea care ieșea din din culise, asemenea cașei din oala magică. Se întoarse să ia mâna lui Evans; acesta își exprima prost tulburarea. Aplauda stânjenit către trupă. Chiar Dașa bătea din palme. Observă că a ieșit puțin prea în față în avanscenă – se corectă imediat și se dădu înapoi: nu făcea să umbrească pe Marina. Aia nu ar fi iertat-o. Și de ea este încă nevoie.

Marina strălucea. Era fericită. Când se uita vigilentă, verifica unde este Belova – aceasta se afla deja în spate. Și Marina strălucea din nou: era seara ei, spectacolul ei, triumful ei.

Mișcarea Belovei fu remarcată din culise numai de Vera Markovna. „Cățeaua“ – icni ea. „Felicitări. “Noua Malikova.“ Vera Markovna avea atât de mulți ani, încât își amintea de Malikova nu ca laureată a tuturor decorațiilor de stat posibile, ci ca o fetișcană din Leningrad, care tocmai se mutase în capitală: modestă cu ochișorii în jos. „Ei, cățea, dădea din cap bătrâna. „Eu cu tine mai avem multe de tras“.

Președintele se afla încă în lojă și aplauda.

— Uite, spuse el vecinului, care bătea și el din palme, Rusia este deschisă pentru ideile noi. Talentele noastre își însușesc

descoperirile voastre avansate. Îmbogățesc reciproc cultura celor două țări. Și noi suntem gata să investim în înnobilarea reciprocă.

Vecinul său era William Hucket-Jones, vice-premierul britanic. Venise la Moscova într-o vizită neoficială. Însă toți știau despre ce era vorba: despre sancțiunile părții britanice.

Safirele au fost prima raritate moscovită, la care l-au dus pe Hucket-Jones. Au lăsat să se înțeleagă, desigur, că spectacolul a fost pregătit anume pentru vizita lui.

Efectul a reușit.

Președintele a lăsat mâinile, s-a întors cu spatele către scenă – imediat toți au început să depărteze scaunele. Mișcarea lui a fost preluată neîntârziat, la început în loje cumpărate pe un sezon de marile companii și corporații. De aici, valul s-a mutat la parter. Ultimele s-au predat stalurile ieftine cu cuiburile de baletomani. Aceștia încă strigau „bravo!“ De fapt, câțiva strigau „rușine.“ Exclusiv, cum a înțeles demult totul despre teatru marele poet Pușkin: „numai ca s-o audă“.

Președintele l-a strâns de umeri pe Boris, a zâmbit: „Minunată premieră!“ și a plecat înainte.

13

— Să ne mișcăm! Să ne mișcăm! striga Ritocika la costumiere.

Ea nu trebuia să umble zăpăcită, cu brațele de boarfe transpirate. Au trecut acele vremuri, se gândea cu plăcere ea. Ea stătea țeapănă, cu mâinile sprijinite în șolduri, ca un căpitan agitându-se pe punte.

— Picioarele sunt în mâini. Să ne mișcăm!

Iubirea față de teatru o împlinea.

14

Dașa mergea pe coridor. Transpirația i se usca repede pe corp. Trecu prin norul de fetițe al școlii de balet, ca printr-un nor de gâzulițe. Se opri puțin timp, primind și înapoind creioanele, stilourile, programele de spectacol, pantofii care i se înmânau. Dar numai pentru scurt timp. Se grăbea.

Iar pe elevi îi așteptau părinții.

— Barracuda! Un autograf de la Barracuda! alergau către ea, țipând fericiți, copiii.

Auzind aceasta, Dașa încetini mersul. Se gândi pentru o clipă, încercând să înțeleagă dacă îi supăra sau îi bucura aceasta. Abia zâmbi. Și plecă mai departe, către cabinetul de machiaj.

15

Slavik auzi cum radioul interior al teatrului spunea limpede:

— Spectacolul s-a terminat… Spectacolul s-a terminat… Mulțumim mult tuturor!

Încă se mai auziră ciocănituri, glasuri, scrâșnite, iar glasuri. Puneau scena în ordine.

Slavik înșurubă maneta din plastic, ca și cum ar fi oprit vocea cu oxigenul. Și scoase halatul, arătându-și fesele puternice.

Sfârșit